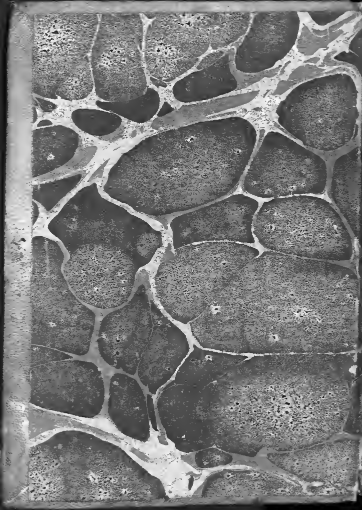
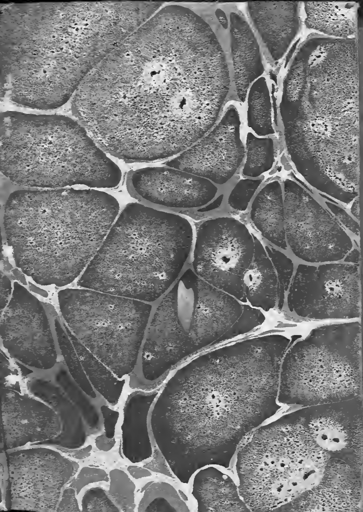
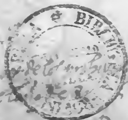

Dialogus Seraphice ac Di
ue Catharine de Senis
cum nõnullis aliis
orationibus.

Marcus Civilis Brixian⁹ Fratri Paulo sancheo Aragonensi sacri observantis predicatorum ordinis .S.P.D.

Nter vitia: quib⁹ christiani nominis professores a suo instituto degenerāt: illud Paule deo obseqūētissime apprime dānanduz censeo: quod saluti erudimenta necessaria: ad que studiose perquirenda: sibiq3 diligenter applicanda intentis oculis invigilare deberent: alienas tanq3 res: et supervacuas negligunt: quasq3 imprudenter sibi christi nomen asciverint: potius quicquid christuz non sapit appetunt: q3 quod et nomini consentaneum sit: et firmissimam opem ad salutem conferat. Capitale proculdubio vitium: et mentis caligo mortifera. Sicuti.n.si salubria documēta: quibus animus illustratur: addiscerent: suum attendendo finem qualiter ad illum est pergerent: ita his spretis vere rationis expertes falsa bonitatis specie decepti delirantes eam vitam vivunt: cuius transacte errorem frustra deinde cognitum sempiterno miseri supplicio luunt. Nemo quod non novit: aut bonum amat: aut malum devitat. quis.n. tam perverse: et sibi contrarie nature esset: qui si celestem illam hierusalem solummodo q̄tum divina charitas imbecillitati nostre per sua: et sanctorum patefecit eloquia agnosceret: rursusq3: q̄ ab illa futuris exulibus mala parata sint exprecto: et iuste pensiculanti animo metiretur non ad eam laxis affectuum habenis curreret: et contraria veluti mortē: qua et peiora sunt: reformidaret: Id cum alias: ex quo mihi lucis aliquid inclaruit: semper existimaverim: tunc precipue liquido patuit cum catharine Senensis rariz sanctitatis specim dialoges lectitandos assumpsi. Proh divinam bonitatem: que in illis ad mores componendos documēta proposita: que ad affect⁹ castigandos precepta tradita: que ad habendos nos in rationis frenis descripta cōsilia. Non alibi iocundius ad dei amorem homo allicitur: non horridi⁹ a peccati culpa deterretur: non profundius secluso errore veritas intimatur: aut clarius virtutis dignitas aperitur: et vitiq turpitudo detegitur. Ibi norma integritatis conservande: ibi probitatis augende disciplina colligitur: ibi occulta dei aperiuntur consilia: ibi divine gubernationis altitudo monstratur: ibi cecis per curationem lux redditur: videntibus noxia defendendo servatur: ibi curiosis vi rationis ostensa satisfit: sapientibus sua cognitione digna redduntur. Deniq3 in his dialogis tam copiose: salubriter: ac sancte calligāti humane peregrinationi provisuz omnifaria est: ut saluti ipsius consuli: meo iudicio: consultius nequeat. Nec mirum: nā ut sepissime: et ex arbitrio ad deuz spiritu rapiebat: eos p extasiz et ccipe: et dictar solebat. vn

haud verebor hoc affirmare neminē perverse adeo: et obstinate iniquitatis esse: qui si illos ruminabunda: et non devoranti lectione tractarit: si non verba tantū auribus: sed et sensus mente perceperit: si ab illucescēte usquequaqꝫ veritatis lumine oculos prorsus nō averterit: generosus transfuga non appareat. Quem. n. illud non maxime moveat: et valde mirabundum reddat: tenere etatis virgunculam: cum que in feminino sexu rares viris eruditione extiterint singulari miraculo sint: tā profundas sententias: tam alte ex ipsa divinitate depromptas scripti condidisse: ut vix plerunqꝫ percipi sapientissimis queant: Ut illius gloriosa: et inclita sanctitas preceptis suis non conciliet auctoritatem: nōne ipsa sibi per se certissimo testimonio sunt: quacunqꝫ fluxerint fistula: divino proculdubio fonte promanasse: nec aliunde traxisse originem: q̄ꝫ quo lectorem ducere studiose contēdant Non potest solis splendor nisi a sole proficisci: nec lucis claritatem preter lucem afferre quid potest: celitus celestia proveniunt: et que dei sunt ipse solus novit. Eia igitur omnes: liceat queso mihi devotissime christo paule tecum: et alios alloqui eia inq̄ꝫ omnes et qui celestia nō credentes malo vestro contemnitis: et qui fallacibus seculi huius illecti illecebris detinemini: quiqꝫ ꝓprie salutis amantes mortali exuto corpore immortalem consequi beatitudinem cupitis: eia iterum: atqꝫ iterū omnis generis homines omnes vobis ex huius libri fonte aq̄nam plenis pectoribus haurite: ipsam sitite in ipsam vosipsos ingurgitate. Qui captus est oculis: lucē recipiet: qui tristis: consolationē: qui fessus: quietem: qui tardus: alacritatem: qui debilis: vires: qui rudis: eruditionem Rursus: cui lux ꝑspicua: mens tranquilla: indefessi nervi: prompta velocitas: constans fortitudo. Doctrine lumen: hoc se fluvēto omnifaria virtute predito immerset et non solū sui ornamenti conservandi presidia inveniet: Sed et augēdi fomenta cōcipiet. Si cui maiora fide videor ꝓmittere: et que minime constatura sint: is in rem presentem veniens id est opus ipsum pertractans quid illud sit: et quid dixerim conferat: tūc si non contra senserit: videlicet me longe minora: q̄ꝫ pro re debuerim spopondisse. ut hominem loquacem: vanū: et nullius fidei me digito mōstret. Nec quenquam terreat: aut fastidio amoveat infimus: et vulgari propior: q̄ꝫ latino orationis stilus: libuit. n. olim spirituali Catherine p̄ri q̄ ipsa vernacula locutiōe ediderat: in tale genus dicendi transferre rerum eloquentia illinc: non verborum petenda est: nec propter sermonis infantiam rationis elegantia cōtemni debet. Liber hic non ad aures mulcendas: nec linguam poliendam: Sed ad animam: et sensus instruendos paratus est: nec recte dicendi: Sed recte vivendi precepta continet. Satis: superqꝫ facit: qui quod profitetur: id p̄cesse: graphice: et perfecta ex arte edocet: celestia

pollicetur: prestat abunde: verita/
tem promittit: dilucide profert. Ac
si: vt ex durioris corticis fructibus
corpori gustulum conqueramus: ⁊
dentes cōcutimus: ⁊ palatum mul
totiens amaritudine offendere susti
nemus: multo magis: vt salutaria:
ac sua anime cibaria comparemus
vt diuina illi ministremus edulia:
animi simul: ⁊ aurium molliciem de
bemus comprimere. Delicati nimis
⁊ luxuriantis esset putaminum fa/
stidio talem nucleum perdere: ⁊ rem
saluti adeo vtilem: vt etiam necessa
ria sit: quia secum baldimenta non
afferat spernere. Poetas sepissime:
qui paruum sapiant: ⁊ minimo sale cō
diti sint sola rhitimi modulatiōe de
tenti percurrimus: ⁊ nō enim apud
nos valebit sententiarum dignitas
rationis pondus: lux sapientie: vita
lis vtilitas: vt hec quia verborum
fucus non compserit: fastidiamus?
Si sapimus vel ob hoc grata nobis
fuerit orationis simplicitas: quod
nuda ratio oculis p̄sentatur: quod
nulla persona: nullo lenocinio: nul/
la extrinsecus petita specie estiman
tis iuditio subtrahitur. Generosum
mercatorem dicimus suisque fidentē
merci bus: qui res non mangoniza
tas: sed vtut sunt venditioni expo/
nit: placetque ille ingenuus institor:
qui nulla verborum calliditate fal/
lat emptorem: hec cum ita habeant
nemo sit: hortor: ⁊ consulo: qui tanta
se capi socordia: ac stoliditate patia
tur: vt ex hac vite arbore: quā densis
sa sint folia: fructus non velit decer
pere: ⁊ huius plusquam nectarei ꝓ

culdubio fontis: quia non per arti/
ficiosos tubos: sed naturales tophos
perfluat potator eē recuset. Sed mo
lesta quedam turba: que dente liui
do huic pulcherrimo Catherine li/
lio honestamentum querit detrahe
re: mihi stomachum mouet ait. n.
Christi stigmatum ornamenta non
assecutam: quasique immerito in nu/
merum sanctarum redacta sit obij/
cit pontificē: qui eam vulgari vtar
verbo. Canonizarit: suum fuisse con
ciuem. Caue tibi inuida turba: ne:
quos tu frustra ad feriendum den/
tes acuis: patraris ipsa gregis sui cu
stos christus Jesus: cui sue care sunt
oues: lupos insequi solet. Velit: no/
litue quisquis aduersanti incassum
animo obsistit: huic sanctissime vir/
gini redemptor noster cicatricum sua
rum stigmata impressit: verum est
quod profunda adeo ipsius humili
tas fuit: tantum vel honestissimi splē
doris in hoc seculo contemptus: vt
eorum manifestationem deprecata
sit: ⁊ tam illustribus stellis velamē/
tum precibus impetrarit: eodemque
momento pariter ⁊ patibuli illius
vindicis vite mortalium monumē/
ta in corpore: ⁊ humillimi animi al
tam in celo gloriam promeruerit. Et
qd mirum cū his longe maiora assecu
ta sit: illeque omniparens Deus: qui
infirma mundi eligit: quibus fortis
sima queque confundat: pro sua in/
enarrabili bonitate ⁊ diuinioribus
illā honestamētis illustrarit: Per
legatur eius vita a beato raimon/
do descripte fideliter: perlegatur
epistola diui stephāi sacerdotis car

tuficẽsis: vt assumpto vtar cognomi ne: in eiusdem sanctitatis testimoni um edita. Diui inq̃ stephani qui cũ secundis huius seculi rebus: delici isq; vinctus detineretur mirifice ab ea solutus: ac familiaris illi factus dialogorum plerumq; dictata cala mo suscipiebat. Perlegãtur ⁊ que de eadem a Pio secundo Ponti fice carthis condita sunt. Item alia non pauca: que omnia recensere lon gum esset. Constabit preter stigma ta plurima miranda: ac singularia huic ardenti caritate lampadi at tulisse fulgorem: vt christum ip sam sibi ĩ sponsam o suscepisse: vt po stliminio ad vitam redditus: celesti um archanoruz reuelatio: ppriũ cor dis christi manu facta mutatio alie ni inspectio: diutina vita nullo: pre terq̃ spirituali cibo refecta: ⁊ alia multa: que nũc referre non attinet: vt nulla nos admiratio mouere de beat: cui tot diuiniora attributa sint: eandem ⁊ stigmatum gloria fu isse donatam. quantum vero ad san ctitatis nomen attinet potius me il lorum misereat: qui id iniquo patien tes animo impie oppugnant: q̃ q̃s propulsatorem: defensoremue desi derare rem censeam. Uita etenim: meo iudicio: grauius testimonium sanctitati affert: q̃ mortalium quis. quanq̃: si ciuitatis vinculum fidem suspectam faceret: multo suspectio rem facere deberet eiusdem institu ti professio eademq; religio. Arctio ris nanq; necessitatis coniunctio est correligiosos: vt ita dixerim esse q̃ conciues: ⁊ tamen Pontifices nõ

nulli eos in sanctorum numeruz re tulere: non de monachis quorum in hoc genere infinita exempla sunt sed de aliis loquor: cuz quibus vnũ: eundemq; colendi. Dei ordinem se ctati fuerant: neminecq; detractan te: nec immerito recepti sunt. Non est tam longe repetenda suspitio: vt communis parens ciuitas fidem in firmet. Uis omnis: ac facultas testã di tolleretur si reiicienda conciuiuz testimonia forent. Id quod quoni am per se adeo patet: vt: qui aduer sentur: potius ridiculi fiant: q̃ ali qua ex parte sui ĩsani compotes vo ti: non in hac ero asseueratione pro lixior: ne improborum fatuitas me in id vitiũ trahat: vt supervacanea veritatis assertione proborum falcz offendam. Hos tantum mordaces: si quis apud ipsos precibus locus ẽ: oratos vehementer volo: ne adeo si bi in hac falsa opinione concepta in dulgeant: vt opera simul cum auto ris sanctitate respuant. Tantisper a proprio obsequio temperent: duz angelice huius virginis dialogos perlegendo cognoscant. Id cum ef fecerint suo liberum relinquemus arbitrio ⁊ de ipsa sentire quid' libe at: ⁊ nobis etiam quid de eadem sen tiamus ex sua voluntate prescribe re. Nunc vero te Paule: quoniam cum sat prata biberint: riuuli clau dendi sunt: per christum: quem vt par est: vnice: ac sũme colis: rogo: ⁊ si finis oro: vt catharinam: cui te ex mia deuotione deditissimum scio: quotidianis sollicitare nõ desinas precibus: vt sua intercessione: que

nos in hac miseriarum perdita bā
da valle familiaritas conciliauit:
ea in montis sion trāquillitate per/
petua securius: letiusq; perfrui me/
reamur. Uale.

Epistola diui Stephani Car
thusiensis.

Uenerando re/
ligioso ibidē
pamabili co:
de sincero fra
tri Thome
Antonij de se
nis ordinis p̄
dicatoꝝ: in
conuentu san
ctorum Joannis et Pauli Uene
tijs immoranti. Frater Stefanus
de Senis prior: licet indignus do/
mus sancte Marie ꝺ gratia carthu
siensis ordinis prope Papiam salu
tem in eo qui est vera salus. litteras
vestras affectuose recepi: et attente
perlegi. per quas me valde requiri/
tis atq; rogatis: vt veridicam in/
formationem vestre caritati dirri/
gere debeam etiam in publice for/
ma de gestis moribus virtutibus:
atque doctrina famose sanctitatis
virginis beate catherine de senis.
Cuius conuersationem aliquando
merui dum ageret in humanis: vt
asseritis. Et presertim occasione cu/
iusdam querele facte Uenetijs in
episcopali pallatio circa celebratio
nem festi sine commemorationem
eiusdem virginis: quia multi cre/
dere nolunt veras esse virtutes que
de ipsa veridice predicantur. Ut ve
rum aperte fatear facies ipsius vir
ginis cum omni genere suo mihi: et
omni genere meo penitus ignota
fuit: licet in eadem ciuitate Sena/
rum oriundi fuerimus: vsque ad an
nū domini. M.ccc.lxxvi. vel circa.
Nec etiam illo tempore velut im/
mersus in fluctibus vite presentis
eius habere noticiam croptabam:
nisi q eterna bonitas que neminē
vult perire: per hanc virginem ani
mam meam a faucibus inferni li/
berare disposuit. Accidit igitur illo
tempore sine culpa nostra: nos incur
rere quandam guerram cum valde
potentioribus nobis. In qua cum
plurimi magni ciues aliquando fu
issent occupati atque fatigati nul/
lam omnino spē aliculus bone vo
luntatis: vel pacis ab illis aduersa/
rijs nostris habere potuerunt. Tūc
virgo prefata valde florebat in vni
uersa tuscia: et magnis virtutū pre
conijs a quamplurībus extolleba/
batur Et opera valde miranda re/
ferrebantur. Unde mihi suggestuꝫ
extitit: quia si rogarem illam de tali
negotio: sine dubio pacem haberem:
quia multa similia fecerat. Quare
consilium habui cum vicino viro no
bili qui longo tempore portauerat
odiū: et postea pacem fecerat: eiusq;
sacre virginis conuersationē hēbat.

Qui vt mortuum meum audiuit illico respondit. Indubitatum habeas: quia nullam in ista ciuitate personã inuenies que sit aptior ipsa pro tali pace. Subiungens vltra non differas: ⁊ ego te sociabo: visitauimus igitur eam: que me recepit: non vt verecunda virgo sicut extimabam. Sed affectuosissima caritate veluti si germanum a remotis partibus redeuntem gratiose suscepisset de quo fui miratus. Et attendens efficaciam sanctorum verborum quibus me non solum induxit verum etiam compulit ad confessionem: ⁊ ad virtuose viuendum dixi. Digitus dei est hic. Et audita causa mee visitationis absolute respondit vade fili carissime confidens in domino quia libentissime laborabo donec habebis optimam pacem. Et huiusmodi pondus omnino super caput istud habere me sinas. Et ita postea rei probauit euentus: quia miraculose postmodum ipsa mediante pacem habuimus: ⁊ etiam contra voluntatem ipsorum aduersariorum nostrorum. Et h̄ ōmitto causa breuitatis. Interim ego sollicitare desiderans huiusmodi pacem visitaui pluries eam. Et quottidie ꝓpter efficacissima verba sua ⁊ exempla perfectissima sentiebam interiorem hominem in melius conscientia compellente reformari: me rogauit hoc internallo temporis: vt aliquas epistolas quas ore virgineo mirabili modo dictabat ego scriberem. Et hoc vtiqȝ valde libenter acceptaui quottidie sentiens in me per nouū

feruorem ad celestia cor accendi vilipendendo seculum: ⁊ omnia sua cum tanta displicentia vite pristine: vt vix me tollerare valerem. Et talem ac tantam in me sensi mutationem: vt etiam ab extra temperari non posset. Ita vt fere tota ciuitas miraretur. Et quantoq̃ plus attendebam vitam exempla: mores ⁊ verba prefate sancte virginis: tanto maius augmentum in me percipiebam aperte diuini amoris: atqȝ seculi contemptus. Post modicum vero temporis prefata sacratissima virgo dixit in secreto. Noueris dulcissime fili: quia cito complebitur maius desiderium quod habeas. quo percepto fui suspensus in mente q̃ aliter: quoniam in me nesciebam inuenire quid in mundo vellem habere: imo potius oīa sua recusabam. Ideo dixi. O obsecro carissima mater: quod est illud maius desideriū quod habeam. Et ipsa queras inquit in corde tuo. Ad quam ego: vere mater amantissima: nescio maius in me desiderium inuenire: quam esse iugiter iuxta vos. Et illa subito respondit. Et hoc erit. Ego vero nesciebam intelligere moduȝ qualiter honeste siue cōmode posset ita fieri propter dissimiles conditiones ⁊ vtriusqȝ statum. Ille vero cui nihil est impossibile per modum admirabilem ordinauit ipsaȝ ad ciuitatem Auinioñ. videlicet ad dominum gregorium Papam vndecimum dirrigere: gressus. Et ita licet indignus acceptatus fui comes tam sancte societatis: participē

dens: atq; derelinquēs vtrunq; pa/
rentez germanos: sorores: et alios cō
sanguineos me beatum esse repu/
tans ex virginea presentia. Post h
ipse summus pontifex venit ad vrbez
Romanaz ipsa virgine sanctissima
solummodo confortante: tamen ex
diuino precepto prout apertissime
mihi constat etc. Et pro factis eccle/
sie sancte misit eam florentiam. que
tali tempore rebellis erat ecclesie:
vbi multa mirabilia deus operatus
est per eam: vt aliqualiter in sua le/
genda panditur. Et ibi secū adhuc
esse merui. Tandem etiam in Ro/
ma fui secum: vbi post multos: et, vt
ita dixerim intollerabiles labores
infatigabiliter ad honorem dei por
tatos: et illarissime tolleratos felicis/
simo cursu diem clausit extremum
in presentia mea. quam etiam pro/
prijs manibus ad mineruam: vide
licet fratrum predicatorum eccle/
siam detuli tumulandam: immo ve
rius in capsa cipressinia et honora/
bili sepulcro marmoreo conseruan
dam. Dum vero laboraret in extre
mis ordinauit cum aliquibus quid
agere deberent post eius transituz:
postea faciem virgineaz ad me ver
tens aut etiam protendendo digi/
tum: tibi autem ait in virtute san/
cte obedientie precipio ex parte dei
vt omnino vadas ad ordinem car/
tusiensem: quoniam ad illum ordi/
nem ipse te vocauit et ellegit. Et vi/
dēdo nos iuxta se plorantes ait. Fi/
lij carissimi nullo modo plorare de/
betis: immo potius in domino leta
ri et agere festiuum diem: quia car/
cerem egredior hodie: vadens ad
amantissimum sponsuz anime mee.
Vobis autem indubitantissime p
mitto: quia magis incomparabili/
ter vos adiuuabo posteaq̄ nunquā
adiuuare potuerim dum fui sic in/
carcerata. Et vt ore promisit: et ver/
bo sic oper̄ perfectissime compleuit:
et implere quottidie nō cessat. Et vt
h aliquali pateat exemplo: proferaz
vnum ad honorem dei et ipsius vir/
ginis quamuis ad verecundiaz me
am accedat: quia quando mihi pre
cepit ex obedientia dei: vt irem ad
ordinem cartusiensez: ego non opta
bam illum: vel etiam alium ordi/
nem. Sed ex quo migrauit ad ethe
reas mansiones in corde meo tale
desiderium iussa perficiendi succē/
sum extitit: vt si totus mundus mi/
hi contradicere voluisset. Ego nulla
tenus acquiescere potuissez vt expe
rientia docuit. Vbi quantum vel
quid operata iam fuerit: et etiā ope/
retur cum filio suo licet inutili et in
digno. Nō est huius temporis enar
rare: hoc autem in tactum omnino
preterire non patiar. quia post de/
um atq; beatissimam virginez Ma
riam: ego magis obligatum existi/
mo me prefate sancte virgini Cate/
rine: q̄ alicui creature mundi. Et si
quid alicuius virtutis esset ī me to/
tum attribuo sibi post deum etc. Er/
go per supra scripta comprehēdi po
test a liquibus annis habuisse me su
pra q̄ plurimos etiam familiarissi/
mam conuersationem eius: litteras
atq; secreta sua et partē sui libri scri
bendo: et ab ore virgineo percipien

do: quia supra merita me nimis af/
fectuose materna caritate dilexit.
Ita vt multi filiorũ ⁊ in christo fra
trum meorũ egre portarent ⁊ emu
lationem haberent. Ego tamen at/
tente cum diligentia magna consi/
derabã verba mores ⁊ actus eius
in omnibus ⁊ per singula. Et ĩ pau/
cis volendo multa concludere su/
per cõscientia mea coram deo: ⁊ vni
uersa ecclesia militante veridice si/
bi prebeo testimonium istud: quia
licet ego me peccatorem intelligã:
tamen habui elapsis iã annis sexa
ginta ⁊ vltra conuersationem mul
torum: ⁊ valde famosorum seruorũ
dei: ⁊ nunq̃ vidi: vel etiam audiui
a multis elapsis temporibus aliquẽ
dei seruum: qui esset in omni virtu/
te in tam perfectissimo: atq̃ suppre
mo gradu quare merito reputaba/
tur ab omnibus virtutum simula/
crum: atq̃ speculum seruorũ dei lu
cidissimuz. Non habeo memo. ie tã
to tempore conuersando secũ: vnq̃
ab ore suo virgineo verbum aliq̃d
occiosum audiuisse. Sed verba no/
stra nunq̃ sic erant inepte prolata.
Quin ipsa statim ad aliquem spiri/
tualem profectum adduceret. Sem
per infatigabili corde loquebatur
de deo: vel ad ipsum inducentibus
Nũq̃ extimo dormiuisset: vel come
disset. Si auditores iugiter habuis
set: vt expiebamur I ipsa quottidie.
Si quando vero compellebatur au
dire facta seculi: vel ad salutem in/
utilia: subito rapiebatur in extasim
⁊ corpus ibi remanebat absq̃ sensu
quocunq̃. velut in oratione ꝯsistẽs
isto modo quottidie rapiebatur: vt
ipsi vidimus: non dico centum vel
mille vicibus: imo valde pluries.
Omnia membra sua rigida rema/
nebant ⁊ inflexibilia. Ita vt prius
ossa frangi potuissent q̃ flecti mem
bra valuissent. Et pro veritate istius
passus apertissime demonstranda
ne forte quis extimare vellet ipsam
ita simulatorie fecisse vnũ volo nar
rare gestum in p̃sentia nostra. Quã
do fuimus in auinione. papa Gre
gorius antedictus assignari nobis
ordinauit vnam pulcram domum:
cum ornatissima capella. Soror ipsi
us domini pape veluti deuotissima
domina postq̃ aliquando locuta fu
it cuz suprascripta virgine. Magnã
affectionem atq̃ deuotionem cõce/
pit ad eam. Et inter cetera dixit in
secreto magistro Raimundo confes
sori suo q̃ valde optabat adesse quã
sacra virgo cõicaret: q̃ ꝓmisit ei q̃
die domica futura sibi notificaret.
Qua die veniẽte hora tertia ꝟgo
sctã capellã ĩtrauit absq̃ sotularib9
tãtũ mõ cũ pedulibus: ⁊ more suo ra/
pta fuit ĩ extasim cõicar̃ desiderans
⁊ expectãs: vocauit ergo me magr̃
Raimundus ⁊ ait. Uadas ad tale
pallatium vbi moratur veneranda
soror pape. Dicesq̃ sibi quia Cathe/
rina communicabit isto mane. que
domina missam audiebat. Sed si/
cut intraui quandam aulam val/
de magnam ipsa me considerauit:
⁊ agnouit esse de familia Catherine
vnde subito personaliter ad me ve/
nit ⁊ ait. Fili quid queris tu: Cui
respondi que mihi fuerãt iniuncta.

Ipsa vero subito festinauit ⁊ venit domum nostram. Cum honorabili societate serus vtriusqz. Inter alios autem adduxit vxorem nepotis pape. Qui vocabatur dominus Raimundus de turena. Iuuencula quidem erat vanitate plena: nihil habens de deo. Soror pape valde deuote se gessit. Illa vero misera sicut extimo cogitauit: q̄ virgo simularet. Ideo post missaz ostendit ex deuotione faciem suam superponere pedibus virginis: ⁊ eam pluribus vicibus in pedibus acerrime persorauit: virgo vero stetit immobilis quemadmodum ita stetisset: etiam si pedes abscidisset. Postq̄ autem omnes abscesserant: ⁊ virgo restituta fuit corporeis sensibus valde cepit dolere pedem. Ita q̄ vix ambulare poterat. At ille socie sue considerātes vid volebat: viderunt emortuum sanguinem ex puncturis: ⁊ intellexerunt aperte maliciam ⁊ infidelitatem illius misere. De multis exemplis ad propositum hoc vnuz estimo sufficere posse viro fideli. Circa quem extaticum statū eius vnū valde mirabile est nullatenus ōmittendum. Sed cum debita veneratione recollendum: quia precipue quando pro quibusdaz arduis eius anima feruentius in oratiōe semetipsam exercitabat: ⁊ cum ipetu maiori satagebat ascendere: grauedinez quoqz corporis post se trahebat ⁊ a terra subleuabat: vnde multociens a q̄pluribus in oratiōe posita visa fuit a terra suspensa ⁊ eleuata. Quorum ego suz vnus. De quo valde mirabar ⁊ obstupebam. Qualiter autem ita fieri possit aperte scribitur in libro quez ipsa virgo sacra composuit. Quez ego pro parte scripsi dum illum ore virgineo valde mirabili modo dictabat. Sup qua materia valde notandum est: quia diuina maiestas isti fidelissime spōse sue tantam auctoritatem: atque familiaritatem secum exhibuerat: vt frequenter in oratione sua confidentissime loqueretur dicendo. Ego nolo sic. Et quando tali modo sponso suo loquebatur: videbatur esse necessarium q̄ illico suum effectum haberet: vt in multis possemus veridicum exhibere testimonium Sed hoc vnum quod in me percepi tacere non debeo. Cum de auinione rediremus fuimus in ciuitate Ianue per mensem: ⁊ vltra in domo cuiusdam nobilis ⁊ venerande domine que vocabatur dn̄a Orietta scotta: vbi fere tota societas nostra fuit infirmata. Illa vero domina sollicitam de omnibus curam habebat. Adducendo quottidie duos medicos valentes viros. Cum quibus habui laborem valde magnum volendo satisfacere singulis infirmis. Donec ab omnibus quasi de domo mihi prediceretur q̄ etiaz infirmarer. Et infra paucos dies ita subsecutum est. In lectum ergo cecidi accutissima febre correptus vna cū excessiuo dolore capitis ⁊ vomitu laborioso. Cūqz sacra virgo percepisset h̄ ad me personaliter accessit: vna cum ↄfessoribus atqz sociabus eius. Et a me petijt in quo eram ita

grauatus. Ego vero letatus ex eius
latissima presentia solaciose respon/
di. Aliqui mihi dicunt q ego pati/
or:ignoro quid. Tunc ipsa caritate
materna mota: mihi frontem virgi
nea manu tetigit: et caput suum ali/
qualiter agitans ait. Audiatis istū
filium qui dicit. Aliqui mihi dicūt
q ego patior ignoro quid. Cum ip/
se patiatur accutissimaz febrem. Et
illico subiecit. Ego proculdubio nō
permittam te facere: prout agunt ī
firmi ceteri. Sed in virtute sancte
obediētie tibi precipio: vt vlterius
hanc egritudinem non patiaris.
Nam omnino volo te sanuz esse. Ac
vt alios adiuues vti solebas. Et his
dictis iuxta morem suum incipit lo
qui de deo. Mirabile dictu: sed val
de mirabilius in facto ipso. Tunc
adhuc ea loquente: fui plenissime li
beratus. Et interrumpendo verba
sua me liberatum esse clamaui cun
ctis qui aderant admirantibus. Et
annis multis postea cum perfectis/
sima sanitate pseueraui. Simili mo
do prefata virgo videlicet: ex prece
pto potestatiuo venerabilem viruz
dominum Joannem monacū pro/
fessum et habitantem in cellis val/
lis vmbrose liberauit. qui sicut mi/
hi firmiter asseruit: hora tali labo/
rabat in extremis in abbatia passi/
gnani prope senas. Preceptum au
tem ab ore virgini audiui: quod in
absentia dicti domini Joannis fa/
ctum extitit. videlicet in psona duo
rum discipulorum eiusdem quos ip
si virgini direxerat precipiens illi
per eos ne amplius infirmaretur.

Sed indilate veniret ad eam. Et
absq mora sic opere compleuit. Su
per quo facto admiratione multa
digno. Ipse postea pulcherrimā epi
stolam luculenti stilo dictauit. Ad
memoriam tanti miraculi. quam in
cella nostra deuote conseruaui. Tū
adhuc valde plenius viua voce mi
hi suprascripta seriose narrauit. Uo
ce publica virginem extollendo. Et
ad eius deuotionem omnes audiē/
tes inuitando: que de porta mortis
extraxerat eum potius precipien/
do q̄ orando. Multuz adorans lau
dabat altissimum qui talem: atque
tantam auctoritatem isti sponse sue
concesserat. Et q̄uis vniuersa vita
suprascripte virginis tam secunduz
hominem interiorem q̄ exteriorem
extiterit: vt ita dixerim inaudita et
valde miraculosa: tamen aliqui ser
ui dei magis excellentes altius vnū
in ea considerabant in homine ma
iore valde stupendum et insolitum:
qr quicquid ageret diceret: vel au/
diret inseparabiliter sua sancta mens
in deo semper erat immersa. Sibiq
actualiter vnita. Et quando ex ha/
bundantia cordis os loquitur nun/
q̄ nisi de deo loquebatur: vel ad de
um inducentibus. Semper et vbiq
deum querebat inueniebat et possi/
debat per actualem affectuz et amo
ris vnionem. Recolo q quando vi/
debat in prato flores in quibus vir
go florigera valde complacentiam
habebat. Cum sancta leticia nos in
uitabat dicens. Nōne videtis q om
nia deum honorant atq clamant.
Isti rubei flores rubicūdas iesu xp̄i

plagas apperte nobis intimant. qñ
videbat multitudinem formicaruz
dicebat. Ita sunt egresse de sancta
mente dei: sicut z ego. qui tantuz la
borauit ad creandum angelos q̃tũ
istos arboz flores. Et in effectu sem
per omnes z in omnibus eramus i
sua presentia consolati z tãtuz edi
ficati: q vt ita dixerim absq̃ corpo
rali cibo stetissemus iugiter ad au/
diendum eam: quantũcunq̃ fuisse/
mus aliunde tribulati vel infirmi/
tate grauati. Etiam suspendendi si/
ue decollandi quos accersita quan/
doq̃ visitabat in carcere videban/
tur omnes obliuioni tradere pro ta
li tempore penas z afflictiones suas
vndecunq̃ venirent. In eius aspe/
ctu mirabili modo tẽptationes dia
bolice videbant omnino cessare ve/
luti quando sol in virtute sua lucet
z vndiq̃ tenebre fugantur: nec au/
dent apparere. Recolo multociens
ad eã iuisse cũ proposito narrãdi plu
ra de statu meo: z postea sibi dicebã
q obliuioni tradiderã: vñ solebam
ab ea petere qualiter mihi esset q̃ p
culdubio melius exponebat: z in ne
cessitatibus occurrebat q̃ ipse sciuis
sem exponere: siue postulare. Et ne
quis admiretur de tali modo loquẽ
di nouerint oẽs. quod ista sanctis/
sima virgo quasi cognoscebat ani/
maz dispositionẽ veluti nos agno/
scimus dispositionẽ faciez. put ex/
perientia multociens aptissime de/
monstrauit: vnde non poteram⁹ eã
aliquo modo latere: sed nobis oĩa se
crete propalabat. Quare quandoq̃
sibi solaciose dixi: vere mater ẽ ma/
ius piculuz esse iuxta vos q̃ ambu
lare per mare pro eo q ita videtis
oĩa nostra: z ipsa mihi subintulit in
secreto. Noueris carissime fili q in
mentibus coz p̃cipue sup quas am
plius inuigilare studeo nulla ma/
cula siue nubes alicuius defectus
ita cito posita ẽ q̃ illã subito videã
dño demonstrante. Et ad maiorem
euidentiã istius veritatis aptissime
mihi cõstat q pp efficacissimas exor
tationes eius ipsa cõfiteri fecit: et in
presentia mea vtriusq̃ sexus ingen
tem multitudinẽ: q2 nullus poterat
ei resistere: vñ pp tm̃ fructum aiaz
quẽ ipsa faciebat in huiusmodi. pa/
pa Gregorius. xi. ei gratiose cõcessit
iugiter hẽc secum tres cõfessores cũ
auctoritate valde magna zc. Nũq̃
tñ occurrebãt peccatores aliqui tã
tenaciter alligati. quod oĩno resiste
bant ei dicentes: vere dña si mihi di
ceretis q romã irẽ: vel ad sanctum
Jacobũ infalanter adimplerẽ: sup
h aũt articulo cõfessiõis obsecro pca
tis mihi q2 non possum. Tandẽ qñ
p aliũ modũ ipsa p̃ualere non pote
rat i secreto peccatori dicebat. Si di
xero tibi cãm ob q̃ tu renuis cõfite
ri: nũquid postea confiteberis. Ille
ꝙo tanq̃ attonit⁹ atq̃ p̃uẽtus ita fa
cere pmittebat. Et ipsa dulcissime
frater oculos hoĩz aliqñ latet: pos
sum⁹ oculos ꝙo dei nunq̃. Ideo ta
le peccatũ qđ i tali tpe: z in tali loco
fecisti. est illud vñ diabol⁹ tali mõ
mentẽ tuã ita cõfundit q te cõfiteri
nõ finit. At ille vidẽs ita se dephen
sum ad pedes ei⁹ humilẽ se psterne
bat cũ abundãtia lachrimaz veniã

erposcēs ꝛ indesiste cōfitebatur. Ap
tissime mihi cōstat ꝙ plures ꝛ cum
pluribus hoc actū ē. Quorum vnꝰ
per totā italiā valde famosus ꝛ ma
gni status mihi dixit. Solus deus
ꝛ ego sciebamus illud qḋ ista virgo
mihi dixit. Vñ procul dubio videꝰ ꝙ
ipsa maior est in cōspectu dei ꝙ̄ cre
datur ꝛc̄. Per hūc ergo modū vir-
go prudētissima peccatoꝝ aīas de
manu diabolica liberabat. Et ista
pro pñti de mirabili vita sua secun
dū hominē interiorē dicta sufficiāt:
lʒ amplissima sit huiusmodi mate-
ria. Secūdū exteriorē hominem ad
huc erat ipsius ita mirabilis: immo
miraculosa: qꝛ sicut in legenda sua
multo tēpore sustentabat aliquan
do virgineū corpusculū absqꝫ cibo
quocūqꝫ materiali ēt abstinendo a
a gutta frigide aque: qḋ impossibi-
le iudicarē nisi vidissem oculis me-
is in roma qñqꝫ sumēdo solūmodo
venerabile sacramentum. Cōis tñ
modus viuēdi quē tpe multo serua
uit: vt ego pluribꝰ annis vidi ē iste:
carnes: vinū: cōfectiones ꝛ oua mul-
tū abhorrebat. Ille socie sue ꝑpara-
bant ei cōiter herbas crudas quas
insalaticiū vocamꝰ qñ poterāt ha-
bere: vel aliqñ ferculū olerū cū oleo
de anguilla comedebat solū mō. ca-
put ꝛ caudā. Caseū vero nō comede
bat nisi qñ bene putridus erat ꝛ si-
militer vuuas ꝛ huiusmodi Neqꝫ
tñ ista comedebat: sed aliquando cū
pane: aliquando sine pane dentibꝰ
cōterrebat: ꝛ omnē bolum quo ad
materiā grossam expuendo: ꝛ aquā
purā ꝛ frigidam frequētissime bibē
do imo sorbillando. Et quasi tanto
tempore differebat ita facere: quan
to socie comedendo stabant in men
sa. Postea surgebat dicens. Vada
mus ad iustitiam istius misere pec
catricis. Et cum vno virgulto feni-
culi vel altero qḋ ad stomachū im-
mittebat violenter per eandem vi-
am illum sucum ꝛ aquā potataʒ ad
extra reuocabat: ꝛ aliquando tantā
violentiam in hoc actu substinebat
ꝙ ex ore sanguis viuus exibat. con-
funditur igitur hinc opinio immo
detractio quorūdaʒ incredulorum
qui falsissime detrahebant ei dicen
tes. Quāuis ipsa nō cōmedat apte
cū aliꝗs: ipsa postea cōmedit i secre-
to. Simplicissima veritas est ista ꝙ̄
apertissime vidimus ꝛ cognouimus
multo tpe. Qḋ dū in stomacho suo
erāt aliqua substātia cuiuscūqꝫ suci
siue liquoris: vel aque: siue rei alte-
riꝰ ēt ad istar vniꝰ auellane: corpus
eius efficiebat īfirmū: atqꝫ totaliter
inutile. Aliqñ veniebāt ad eā aliqui
magni viri tpe quo debuisset agere
iustitiam illam: vt vtar vocabulo
suo. Et sic vt eis illico satisfaceret op
portebat eā differre talē actū. Sed
ipsa subito sincopizabat: ꝛ efficieba
tur quasi mortua: donec illā euacua
tionem ope ꝑfecisset. Hoc aūt vidi
mus: vt ita dixerim infinitis vicibꝰ
Quod ego diligēter attēdēs valde
confidenter aliqñ dixi sibi. Mater
amantissima considero ꝙ refrigeri-
um eiꝰ quod isto modo sumitis: ita
modico tpe tenetis in stomacho: ꝙ
nat ra nullū: vel modicuʒ inde pōt
habere subsidiū: ꝑcipue qꝛ statim e

ſtomacho reuocatis ita difficulter ꝛ
afflictiua pena. Quarē melius vide
tur eſſe ꝙ abſtineatis oīo a tali ſum
ptione. Que tanq̄ꝫ virgo diſcretiſſi/
ma mihi rn̄dit: diſectiſſime fili plu
res habeo bones reſpectus in iſta
ſumptiōe mea: vnus ē qꝛ rogaui de/
um vt in pn̄ti vita ꝓ peccato gule
me puniret. Itaqꝫ libenter accepto
diſciplinā iſtā adeo mihi gratioſe cō
ceſſam. Deinde qꝛ conoꝛ iſto modo
ſatiſfacere q̄ pluribus qui videtur
in me ſcandalizari: qm̄ non comede
bam. Dicebant enim qꝛ mala taſca
me decipiebat ꝛc. Itaqꝫ comedo ſi/
cuti mihi cōceſſit. Alius ēt pōt eſſe
reſpectus: qꝛ per iſtā coꝛporalem pe
nam mens aliqualiter ad coꝛpora/
les potentias reuertit̄. Alias enim
foꝛte coꝛpus inſenſibile remaneret
pꝛo eo qꝛ mens taliter eſſet abſoꝛta:
his auditis tacui non habens ad ei
replicandum. Preter h̄ autem ha/
bebat iſta ſacratiſſima virgo tantā
ſapientiam anime ſue diuinitus in/
fuſam. Quod omnes eam audiētes
in ſtupoꝛem vertebantur. Omnem
ſacram paginam ita lucidiſſime de
clarabat: ꝛ interpꝛetabatur: vt om/
nes quantumcunqꝫ docti ſiue ma/
giſtri velut attoniti mirarentur. Et
quod etiam apparebat valde mira
bile humana ſcientia i eius ꝯſpectu
ita diffluere videbat̄ veluti nix: vel
glacies: in aſpectu ſolis ardētiſſimi
liquefieri ſolet: pluries fecit effica/
ciſſimos ꝛ admirando ſtilo ſermo/
nes in pꝛeſentia pꝛius domini Gre
goꝛij pape. xi. Poſtea domini vr/
bani ſexti. Atqꝫ dominoꝝ cardina/

lium dicentium vnanimiter admi/
ratiōe multa ſuſpēſi. Nunq̄ ſic locu
tꝰ ē hō: ꝛ abſqꝫ dubio iſta nō mulier
eſt q̄ loquit̄: imo ſpūſſcūs: vt aptiſſi
me cōpꝛobat̄. Et qꝛ materia ſe pꝛbet
ad ꝓpoſitū vnū vele ſuccinte recita
re: cui fui pn̄s. In auinioe cū papa
Gregoꝛius. xi. iſti ſctē virgini mul
tā audiētiā exhiberet: atqꝫ reueren
tiā hēret ei tres magni ꝑlati videāt
ipſi quo ſpū ſup ipſa fuerit ei locuti
dicentes: pr̄ beatiſſime nūquid iſta
catherina de ſenis ē tāte ſanctitatis
q̄te dr̄. Qui rn̄dit: ꝟe credimus eā
eē ſanctā virginē. Et ipſi viſitebimꝰ
eā ſi vr̄e ſcti placet. Et ait ipſe: credi
mꝰ ꝙ eritis edificati: venerēt ergo
domū nr̄am idilate poſt nonā i eſta
te: pulſantibꝰ illis ad hoſtiū: ego cu
curri ad eos. Qui dixerūt: dicas ca
therine: ꝙ volumꝰ ei loqui. Quo ꝑ
cepto ſacra ꝟgo ſubito deſcendit ad
eos vna cū magiſtro. Iohāne ꝯfeſſo/
re ſuo: ꝛ quibuſdā alijs religioſis: ꝛ i
apto loco fecerūt eā i medio ſedere:
ipſoꝝ aūt exoꝛdiū a magna ſupbia
cepit ipſaꝫ irritādo valde moꝛdaci
bꝰ ꝟbis: inter cetera dicētes. ex pte
dn̄i nr̄i pape venimꝰ ꝛ audir̄ cupi/
mꝰ a te vtrū floꝛentini te miſerūt: vt
fama publica ꝑtulit: ꝛ ſi veꝝ ē. Nū
qd ñ hn̄t aliquē valentē viꝝ quē ꝓ
tāto negotio dirriger̄ valeāt ad talē
dn̄m. Si ꝟo te nō trāſmiſerūt valde
miramur cū tu ſis vilis muliercula
qꝛ ꝑſumis de tāta materia loqui cū
dn̄o nr̄o papa ꝛc. Sꝫ ipſa ꝟgo pꝛudē
tiſſima velut imobilis colūna ꝑſeue
rabat humilis ꝛ efficaciſſimas exhi
bendo reſponſiones: ita vt illi val/

de mirarent. Et cũ de tali misericor-
dia plenissime satisfecisset eis. Pro
posuerũt ei valde magnas et quã plu-
rimas questiones: et precipue de istis
abstractib⁹ ei⁹: atq₃ mõ singularissi
mo vinẽdi. Et cũ apostolus dicat quod
angelus sathane se trãsfigurat i an-
geluz lucis. Ad quid ipsa cognoscit
vtrũ a diabolo nõ sit illusa. Et alia
multa dixerũt atq₃ pposuerũt. Et i
effectu disputatio ptracta fuit vsq₃
ad noctẽ. Aliquã magister Joãnes p
ea rñdere volebat. Et l₃ esset i sacra
theologia magister. Illi tñ erãt ita
valẽtissimi: quod i paucis vbis eũ con
fundebãt dicẽtes: vos erubescere de
beretis i cõspectũ nr̃o talia pferre: per
mittatis eã rñdere: quia valde magis
ipsa satisfacit nobis quã vos. Inter il
los vo tres erat vn⁹ archiepiscopus ordis
minoꝝ qui pharisaico supcilio pce-
dẽs: vt appebat vba sacre virginis
aliquã nõ videbat acceptare. S₃ alij
duo tãdẽ isurrexerũt cõtra eũ dicen
tes. Quid vltra quãritis ab ista vgie.
Sine dubio materias istas explana
uit aptius et vberius: quã vnquã inuene
rimus ab aliquo doctore. Et multo
plura signa verissima luculenter ex
pressit. Et ita scisma fuit inter eos.
Postremo recesserũt oẽs hedifica-
ti pariter et cõsolati. Referẽtes dño pa
pe quod nunquã inuenerũt aiam ita hu-
milẽ: neq₃ sic illuminatã. Qui tñ pa
pa quã pcepit eos ita virginẽ irritaf
se displicẽtiã habuit: et apud eam ef
ficaciter excusauit. Asserens vltra
voluntatẽ suam eos ita fecisse. Sub
dens quod si venirent vlterius ad ea₃:
faceret ostium in suis pectoribus ac

cludi &c. Die vero sequẽti magister
Franciscus noster de Senis medi
cus pape mihi dixit. Cognoscis tu
prelatos illos qui venerunt heri do
mum nostram. Cui respondi quod non
Tunc ille. Noueris quod si scia illoꝝ
trium poneretur in vna bilance: et i
alia poneretur scientia omniu₃ qui
sunt in curia Romana. Scientia il-
lorum trium valde preponderaret.
Et scio tibi dicere: quod si non inuenis-
sent istam virginem Catherina₃ ha
bere solidum fundamentu₃: ipsa nũ
quam egisset ita pessimum iter. De-
inde valde cõmendauit eã affectuo
sissimis verbis: que gratia breuita-
tis omitto. Postremo quis enarra
re sufficiat intrinsecas virtutes hu-
ius alme virginis cum illaꝝ actua
li experimento. Sicut humilitatem
suam profundissimam patientiam
inuictissimam. Ita quod nunqua₃ visa
fuerit in facie: vel semel alterata: si-
ue quod vnum verbum cum impacien
tia: vel iracundia quantumcunque
leui protulerit: quod est vtiq₃ maxi
me perfectionis indicium. Quis
eius ardentissimam caritatem ex-
primere posset. Qua non solummo
do bona temporalia cum erat in do
mo paterna in honorem dei et conso
lationem proximorum: imo semetip
sam infatigabiliter exhibebat: vn-
de multa miracula deus ostẽdit ali
quando multiplicando pane₃ in ca
psa: vel augmentando vinum in ve
gete. quandoq₃ tribuit pauperi tu-
nicam suam propriam. Postea sal
uator ei monstrauit in suo dorso lu-
cidissimis gemmis ornatam: prout

est actus iste Rome iuxta sepul/
chrū eius. Alia vice cum confessori
bus atqꝫ sociabus eius ibat ad quē
dam locū ⁊ habuit obuiam paupe
rem vt apparuit valde procacem:
qui petiuit elemosinā ab ea. Ipa
vero rñdit ve Caterine frater ego
nullam habeo pecuniā. Et ille vos
potestis mihi dare mātellum quē
habetis. Et ipsa verum est ait: ⁊ illi
co sibi dedit. Confessores ꝓo sequē/
tes eam vix ēt cū bono precio po/
tuerunt ab illo pauperē redimere.
Que cum argueretur ab eis. Qua
re sine sui ordinis habitu decreue/
rat incedere rñdit. Ego volo potiꝰ
inueniri sine habitu. q̄ꝫ absqꝫ cari/
tate. Qui nesciuerūt ei rñdere: ꝑ/
fectionem eius admirātes. Nūc ꝓo
quadā in dispōne corporali suadē/
te: imo verius ꝯpellente simul cum
occurrētibus occupationibꝰ. Quo
niam ex hac amplissima materia
multi libri confici possent. volens
verbis meis in compositis impone
re finem. Exhortor in dño deuotos
hoīes qui delectantur audire vir/
tutes reales imittabiles saluberri/
mas ⁊ exemplares istius alme vir/
ginis. Et vt ita dixerim in auditā
familiaritatem quā ēt dum esset i
mortali corpore iugiter habebat
cum domino nostro iesu christo at/
qꝫ beatissima virgine Maria simi
liter ⁊ cum scīs aliis non dico dor/
miendo siue somniando: imo corpo
raliter vigilando: legant vitā atqꝫ
legendam ipsius virginis editam
⁊ ordinatam a Reuerēdissimo pr̄e
magistro Raymondo de capua sa

cre pagine professore. Qui lōgo tē/
pore ꝯfessor eius extitit ⁊ post eius
felicissimum obitū fuit factus ge
neralis magister ordinis. vz predi/
catorum: vbi multum vtilia simul
⁊ pulcherrima reperiēt: Et q̄uis
aliqui fastidiosi lectores ⁊ ab oī fru
ctu deuotionis alieni dicant q̄ val
de prolixe scripsit. Hoc apertissime
nouerint vniuersi: q̄ in cōparatiōe
gestoꝝ ipse nimis abreuiauit vitā
ipsius in qualicūqꝫ modo descriptā
Et ea que scripsit īdubitāter existi
mo: quia spiritu sancto dictam te
scripserit: hoc verbum hic apposui
cōfidenter quia longam conuersa/
tionem immeritus habui secum.
Et non ignoro cōmendabilem vitā
eius atqꝫ dotes odoriferas: Videli
cet virginitatꝭ nobilitatis ēt corpo
ree sciētie magne ⁊ aliarum virtu
tum quibus a domino fuerat in si/
gnitus: hoc vnum in fine tacere nō
potero quia sicut optime noui bea
tissime virgini Marie deuotissimꝰ
extitit. Vt ēt apparet omnibus illū
pulcherrimū atqꝫ deuotum tracta
tum quem ipse super magnificat
edidit attente legentibus. Et quia
sicut ego pie credo iā trāsiuit ad vi
tam. Vnum secretum hactenus in
p̄senti propalabo. Vt apud me cer
tum habeo: quia per annos pluri/
mos anteq̄ꝫ cognosceret almā vir
ginem suprascriptam vel ecōuerso
beatissima virgo Maria corporali
ter apparens ipsi sacre virgini Ca
terine promisit ei dare vnum fide/
lissimum deuotum suum in patrē
⁊ ꝯfessorem qui daret ei valde ma

lorem cõsolationẽ q̃ hactenus ha
buit a ceteris suis ꝯfessoribus. vt a
ptc. postea rei probauit euentus.

Hec ergo pauca nunc occurrũt
in testimoniũ vite sancte virginis
chaterine ꝺ senis vestre caritati trã
mittenda. vt a me cũ instãtia postu
lastis que simplici stilo descripsi. ꝛ
lꝫ egritudine corꝑali generatus ꝛ
in q̃pluribꝰ occupatus corde sim/
pliciore dictaui. Et qm̃ ĩ lr̃is ve/
stris artẽdi. vocabulũ vꝫ. q̄ ꝟidicã
ĩformatõnẽ vestre caritati dirigerẽ
ħ itactũ oĩo ꝑteritũ nõ patiar: Ab
sit ab estimatione cuiuscũqꝫ ꝑcipue
sapiẽtis absit ẽt a sinceritate sere
nitate atqꝫ puritate cõsciẽ mee vt
ego sciẽter. ꝛ ꝯ conscium aliqꝺ alie/
nũ a simplici veritate ꝑmiscere vel
lem in quibuscũqꝫ sermonibus me
is. Quia nõui qꝺ os qꝺ mentit̃ occi
dit aiam. neqꝫ deus idiget hĩc mẽ/
datia nr̃a: neqꝫ fienda sunt aliqua
mala vt inde ꝓueniant bona: Cer/
tissimũ igit̃ hẽat q2 merã veritatẽ
ꝓtuli supꝛascripta narrãdo. vel ve
ritate asserere putaui. Pro qua nõ
tm̃ expono iuramẽtũ iuxta petitio
nẽ nr̃am ꝛ patũ offero me sub qua/
cũqꝫ forma fuerit expediẽs effica/
cissime iurare: ĩmo q̄ valde plus ẽ.
vt ita dixerim ꝓ tali veritate ꝯfir/
mãda ꝛ ad honorẽ dei: ꝛ edificatio
nẽ: ꝯsolationẽ atqꝫ salutẽ ꝓximoꝝ.
Sum patus ẽt in ignẽ ponere ma/
nus: vt ille nouit aptissime qui ni/
hil ignorat. Cui ẽ laus honor ꝛ glo
ria ꝑ ĩfinita secula seculoꝝ. Amen.

Data in domo nr̃a supꝛascripta
die. xxvi. mẽsis octobꝛ. M. cccc. xi.

sub manu publica duoꝝ notarioꝝ
ĩ pñtia q̃ plurimũ testiũ ꝛ cum ap
pensione nostri magni sigilli conuẽ
tualis in testimoniũ veritatis. ꝛ vt
nostre petitioni satisfacerem.

Incipit liber diuine doctrine da
te per personam eterni patris intel
lectui loquẽtis admirabilis ꝛ alme
virginis chaterine de senis yh̃u xp̃i
sponse fidelissime sibi. sub habitu
beati dominici famulantis conscri
ptus dictante ipsa vulgari ser/
mone dum esset in extasi sine raptu
ꝛ actualiter audiente quid in ea lo/
queretur ipse dñs ꝛ corã pluribus
refferrẽte. primũ ergo capitulũ ĩ se
ꝯtinet quõ ꝑ orõnẽ vnio fit ĩ deo ꝛ
qualiter ħ aĩa de qua loquitur hic
quatuor petitiones dño porrigat.

e

Xurgens aĩa q̃dam
versus honorem dei
ꝛ aĩaꝝ salutẽ anxia
desiderio maximo ꝑ
alicuius tp̃is spaciũ
ĩ habituata virtute
semetipsam exercẽdo solicite ĩ cella
cognitionis ꝓprie fragilitatis stetit
ut bonitatẽ dei melius in se cogno
sceret: q2 post huiusmodi cognitõnẽ
illico sequit̃ amor atqꝫ diligẽdo se/
qui conat̃ ꝛ se induere veritatẽ. Sꝫ
ĩnullo mõ tm̃ gustat nec est ab ipsa
veritate tm̃ illustrata q̃tũ oratiõe
mediãte ꝯtinua deuota ꝛ humili ĩ
sui atqꝫ dei cognitiõe fundata. Nã
oratio talis vnit aĩaꝫ cũ deo sequẽ
do yh̃u xp̃i crucifixi vestigia. Et sic
ex affectuoso desiderio ꝛ vniõe amo

ris efficit alium semetipsum. Hoc xp̄m dixisse videt̃ cum ait. Siquis diligit me sermonē meum seruabit. Et iterū. Qui diligit me diligetur a patre meo ꝛ ego diligā eū ꝛ manifestabo ei meipm̄ ꝛ erit vnū mecū ꝛ ego cū illo. Et in plerisqꝫ scripture locis verba similia repimus ꝑ q̄ cognoscer̃ manifeste possumus ꝙ aīa ꝑ affectuꝫ amoris efficit̃ alter ipse.

Et vt hoc aptius videre possimus sciendū ꝙ a quadam memini serua dei audisse qđ dū oꝛoni vacaret cū ingenti ment̄ eleuatione pius deus in mensam affectionem quaꝫ seruis suis habebat oculo itellectus eius aperte patefaciebat dicens. Aperi oculum intellectus ꝛ aspice in me ꝛ videbis dignitatem atqꝫ pulchritudinem rationalis creature mee ꝛ in pulchritudinē quaꝫ aīe tribui creādo illā ad imaginē ꝛ similitudinē meā istos aspice qui sunt indumento nuptiali vestiti caritate vꝫ. multis varijs oꝛnati virtutib⁹ qui sunt ex dilectionē continue mihi cōiuncti. Et ideo si peteres a me qui sunt isti tibi rn̄derēꝫ asserebat amabilis ꝛ oīpotens deus ipsi sunt alter ego: qꝛ sponte ꝑdiderunt ꝛ abnegauerunt eoꝝ ꝓpꝛiam voluntatem facti mee volūtati ꝯformes ꝛ vniti sunt in oībus eā induti. Ergo bene veꝝ ē ꝙ aīa deo se vnit ex dilectionis affectu. Itaqꝫ aīa p̄dicta volendo lucidius veritatē agnoscere ac agnoscendo sequi magno desiderio q̄tuoꝛ humiliter ab eterno p̄re postulabat. Primū ꝓ se ipsa ꝯsiderans aīam in veritate non posse doctrie vel oꝛonis ꝛ exēpli ꝓximis vtilitatē afferre: nisi p̄mo sibi ꝓfectū virtuose fecerit: vꝫ acquirēdo ꝛ in se possidēdo culmina virtutum.

Scd̄a petitio fuit ꝓ reformatione sancte matris ecclesie. Tertia generaliter ꝓ salutifera pace toci⁹ oꝛbis ꝛ p̄cipue xp̄ianoꝝ qui tam elenata ceruice cū execrabili ꝑsecutōe sunt ecclesie sancte rebelles. Quarta vero petiero ꝯtinebat ꝙ in cōi ꝛ in ꝑticulari cuidā obscuro ꝛ ī oppinato casui diuina misericoꝛdia prouideret.

Quomodo huic anime desiderium excreuit dum ei mundi necessitas a dn̄o demonstraret̃. Capi. ij.

HOc vero desiderium erat igēs atqꝫ continuum qđ amplius ꝛ feruentius illi creuit ꝛ augmentatum est ex quo sibi demonstrata fuit ab vniuersi opifice necessitas maxima miserrimi mundi in quāto periculoso turbine atqꝫ dei offensa cōtinua mundus ipse iacebat. Intellexerat etiam ex quodam tenoꝛe litterarum quas ab patre anime sue receperat in quibus ipse demōstrabat habere penam immensam atqꝫ doloꝛis intollerabilis aculeūꝫ offensarum dei ꝛ animarum perditionis ꝛ persecutionis ecclesie sancte dei. Hec autem omnia ignem ei sancti desiderij succendebant cū offensarum amaritudine. Et cum sācto gaudio cuiusdā viue spei p̄stolabat altissimi bonitatē ꝛ misericoꝛdiā tantis malis atqꝫ ꝑiculis ꝓuidere

pronideri. Et quoniam in pceptōe sanctissimi sacramenti aīa deo dul
cius inheret atqꝫ veritatē eius me/
lius agnoscit: qꝛ tunc aīa est in deo
ꝛ deus in illa quēadmodum pisces
in mari morant̄ ꝛ mare in piscibꝰ.
Ideo desideriū habuit ardens ad
mane sequentis diei puenire: ꝛ mis
saꝫ audire valeretur: que dies erat
dulcissime m̄ris iesu christi. Quo
mane missam audiens hora ꝯgrua
cum ingenti desiderio ꝛ agnitione
sue fragilitatis ac imperfectionis
erubescendo multum quia sibi vi/
debatur eē cā principalis oīuꝫ ma
lorum que fiebant in mūdo. vnde
concipiebat in se quoddam odiuꝫ
cum displicentia magna sui ꝛ qua
dam iusticia sancta: ex quibus pu/
rificabat oēs maculas q̄ sibi vide/
bantur ꝛ erant in aīa sua ait Cle/
mentissime pater eterne coram te
facio querimoniam de me vt ī isto
finito tp̄e punias oīa peccata mea
Et qꝛ penarū ꝯ quas proximꝰ meꝰ
tollerare dꝫ ego pp delicta mea suꝫ
cā potissima: iō maiestatem tuaꝫ ex
oro suppliciť vt sup me īfligas eas.

Qualiter opera finita nō suffi/
ciunt ad puniendum vel ad remu
nerandum absqꝫ caritatis affectu.
Ca. pl. iiij.

Tunc ꝟitas eterna desideriuꝫ
suū acceptando rapiens atqꝫ
vehemētius ad se trahens agebat
vt in veteri testamento. Quia dū
accepta sacrificia deo fiebāt ignis
de celo descendens ad se tale sacri/
ficium attrahebat. Sic illi aīe dul
cissima veritas faciebat qꝛ mitte/
bat sanctispiritus ignem ꝛ sacrifi/
ciuꝫ sui succensi desiderij rapiebat
qđ ei de semetipsa faciebat. Et ait
ei. An ignoras filia ꝙ oēs pene q̄s
aīa sustinet vel sustinere pōt ī p̄n̄ti
seculo: nullo mō condigne sunt ad
culpam ēt minimā puniendā. Quā
offensa que mihi fit qui sum bonū
infinitum proculdubio satisfatio/
nem exigit infinitam. Et ideo te no
sce volo ꝙ nō omnes pene que dan
tur in isto seculo satisfactorie sunt:
sed correctiue ꝛ pro corrigēdo filio
cum offendit. Sed est verum ꝙ ex
anime ferventi desiderio satisfit vꝫ
ex contritione vera ꝛ peccatorum
displicentia: vera contritio: tā cul/
pe q̄ꝫ pene satisfaciat: non quidē ex
pena finita qua puniatur. sed ex ī/
finito desiderio. Quia deus qui ē
infinitus amoreꝫ pariter ꝛ dolorē
expetit infinitum. Duobus quippe
modis infinitum dolorem exigit:
vnuꝫ quidē ex offensa propria quā
cōmissit contra creatorem suum. ꝛ
alium ex offensa quam videt a suo
proximo perpetrari. Taliū haben
tium infinitum desiderium q̄m ex
dilectiōis affectu mihi copulant̄ ꝛ
valde dolent cum offendunt vel of
fendere queqꝫ vidēt oīs pena quā
sustinent spiritualem vel corpora/
lem ex quacunqꝫ parte processerit
habet infinita merita vnde culpe
satisfacit que penam infinitam ha
bere merebatur q̄uis opera fuerit
in se finita ꝛ finito tempōre perpe
trata. Sꝫ qꝛ virtus perpetrata fuit
cum infinito desiderio: ꝛ pena fini/

li modo tollerata fuit cum contri/tione atqꝫ displicentia defectuum cõmissorum infinita ideo plenarie satisfecit. Ita beat⁹ apostolus paulus ostendit esse duz ait. Si linguis hominum loquar ꝛ angelorum ꝛ si habuero ꝓ phiam: ꝛ si distribue/ro in cibos pauperuz omnes facultates meas: ꝛ si tradidero corpus meum. ita vt ardeam: caritatẽ aũt ñ habuero nihil mihi prodest. O ñ/dit itaqꝫ beatus apostolus opera finita non habere sufficientiã ad puniendum siue premia tribuendum absqꝫ condimento ꝛ pinguedine caritatis affectuose.

Quomodo sanctum desideriuz ꝛ contritio cordis culpe satisfacit atqꝫ pene in se ꝛ in alio: ꝛ quomo/do culpe satisfacit aliquando sed non pene. Capi. iiij.

Ostẽdi tibi filia carissima quomodo culpa in isto tempore finito non punitur ex aliqua sim/plici ꝛ mera pena que tolleretur: sꝫ punitur ex pena que cum ingen/ti dilectione desiderio ꝛ contritio/ne cordis ab aliquo sustinetur ꝛ nõ virtute siue merito pene. immo virtute desiderij feruentis anime. sicuti desideriuz ꝛ alie virtutes habent in se vitam propter iesum vnigenitum meum crucifixum inquã/tum anima dilectionez extraxit ab illo: ꝛ virtutib⁹ vestigia eius sequi/tur: ꝛ per hunc ꝛ non per modum alium valent. Et ita plene satisfa/ciunt culpe cum intima dilectione acquisita in agnitiõe mee dulcissime bonitatis ꝛ in dolore cordis ꝛ amaritudine semetipsum atqꝫ defe/ctus proprios agnoscendo. Que cognitio parit odium ꝛ displicentiaz peccatorum ꝛ proprie sensualitatꝭ quare se fructu iudicant indignuz ꝛ penaꝝ valde dignũ. Itaqꝫ dicebat illa dulcissima ṽitas: vides ꝙ ex contritione cordis cũ amore ṽe humilitatis atqꝫ pacientie se reputant hoies penarum dignos ꝛ indignos fructu. Et ideo per humilitatem oia pacientissime tollerant ꝛ isto modo satisfit vt iam dictũ est. Tu postulas a me penas vt satisfi/at offensionibus mihi factis a creaturis meis ꝛ queris me qui suz summa veritas ꝛ oiuz vita cognoscere pꝛiter ꝛ amare. Si vis ergo ad ꝑfe/ctam de me cognitionem venire ꝛ me degustare veritatem eternaz hꝫ est via saluberrima vꝫ vt nunqꝫ a tui cognitione dimes vel discedas. Et ex quo profundata fueris ĩ valle humilitatis in te bonitatez meã agnoscere studeas ex qua notitia poteris agiliter haurire cuncta ti/bi necessaria. Nulla nãqꝫ virtus in se potest habere vitaz nisi caritate ministrãte. humilitas aũt ẽ pre/cipua nutrix ꝛ baiula caritatꝭ. In agnitiõe vero tui humiliaberis te considerando ꝑ te nõ esse sed a mea gratiosa bonitate tuũ esse recognosces. Nã anteqꝫ ipi nasceremini vos dilexi. Et ex ineffabili caritate quã ad vos habui volendo vos ad gratiam recreare laui vos in precioso sanguine iesu xp̄i filij mei qui fuit habundanter effusus cũ inextima

bili dilectiōis ardore. Que sanguinis effusio facit illum agnoscere veritatem: qui remouit a se nubē amoris proprij: nam aliter agnoscere si valeret. Tunc in cognitione mee bonitatis in se succenditur anima cum ingenti dilectiōe propter quā in iugi pena cōmoratur: non quidē in pena que cruciet animam vel exsiccet imo pinguefacit ipsam. Sed q2 veritatem meam agnouit ⁊ culpam suam atq3 cecitatem ⁊ ingratitudinem proximi sui penaz intollerabilem habet. Et ideo q2 me diligit conturbatur ⁊ dolet: nam si me non diligeret non doleret. Statim ergo ꝙ tu ⁊ alij serui mei noueritis modo predicto meaz veritatē oportebit vos iniurias ꝗ̄plurimas tribulationes ⁊ improperia verbis ⁊ operibus vsq3 ad mortem ꝓp gloriam ⁊ laudem nominis mei multipharie sustinere. Tu ergo ⁊ alij sui mei tollerate cum patiētia ⁊ doloribus offensaꝝ ac amore virtutum propter meam gloriam ⁊ honorē Sic.n.agēdo satisfiet culpis vestris in tantū ꝙ pene quas ita tollerabatis vere caritatis virtute sufficient in vobis ⁊ in alijs ad satisfaciendum atq3 premiandum. In vobis quippe fructum habebitis vitalem extinctis vestrarum ignorantijs macularū ⁊ ego tradam obliuioni cuncta delicta vestra. In alijs vero satisfaciam propter vestre caritatis affectum ⁊ illis donabo libere ſm dispositionē quam in se recipient ⁊ acceptabūt. Spāliter illis culpam pariter ⁊ penam gratiose relaxabo qui seruorū meorum doctrinam recipere cū reuerentia ⁊ humilitate se disponūt. Quomodo? Quī ex hoc veniēt ad veram huiusmodi noticiam displicentiam atq3 contritionem suorum omnium peccatorum. Itaq3 mediantibus orationibus atq3 ferventi desiderio seruorum meorum humiliter acceptantes ⁊ benigne recipientes in se gratie singularis fructum habebūt in maiori siue minori gradu prout voluerint gratiam cum virtutibus exercere. In generali vero dico ꝙ ꝓpter vestra desideria sancta remissionem ⁊ donationem solummodo recipient cōmissorum nisi iam ipsorum tanta foret obstinatio ꝙ a me voluerint ex desperatione reprobari sanguinem filij mei cōtemnendo qui eos cū summa dulcedine redemit. Quem ergo fructum habebunt? hic ē ille fructus quem accipient: ꝙ a seruorum meorum inductus ⁊ artatus orationibus eos expecto lumē ipsis exhibens: conscientie canem excitando eos degustare faciens virtutis odorem: ⁊ delectari salubri conuersatione seruorum meorum. Aliquando permitto ꝙ iste mundus ostendat eis miseriam suam: in quo sentiunt ⁊ vident varias passiones atq3 suaz instabilitatez vt cor ⁊ sua desideria sursum eleuent ⁊ supernam patriaz eterne vite perquirant. Et ita predictis ⁊ alijs quāpluribus modis ⁊ vijs quarum varietatem oculis videre non sufficit: neq3 cor cogitare: neq3 lingua loquī preualet ex sola dilectione perambulo vt ad statū

gratie reducantur ⁊ i eis mea veri/
tas impleatur. Ad ista cōpellor ab
inestimabili caritate mea que me
coegit ad creanduꝫ eos ⁊ etiam ser
uorum meorum orationibus ⁊ an/
xijs desiderijs ⁊ offensarum ingenti
dolore quia lachrimas atqꝫ sudores
⁊ ipsorum orationes humiles valde
gratanter accepto. Nam ego sum
ille qui suos proximos amare facio
ac etiam de animarum detrimen/
to viscerose dolere. Sed huiusmodi
generalibus non exhibetur pene sa
tisfactio: sed solummodo culpe: quo/
niam ex ipsorum parte cum amore
perfecto dilectionem meaꝫ atqꝫ ser
uorum meorum apprehendere mi
nime se disponunt: nec etiam dolo/
rem ipsorum cum amara contritio
ne ⁊ perfecta peccatorum suorum sꝫ
cum imperfectione contritionis ⁊
amoris. Et ideo non habent neqꝫ re
cipiunt vt alij pene satisfactionem
sed culpe. Nam ex vtraqꝫ parte dā
tis videlicet. atqꝫ recipientis dispo
sitio congrua requiritur. Et quoni/
am ambulant imperfecto modo im
perfecte recipiunt perfectioneꝫ de/
sideriorum illorum qui cum penis
offerunt pro eis illa coram me. Et
quia tibi dixi ꝙ satisfactionem reci/
piebant ⁊ etiaꝫ eis donabatur. Ita
recte veritas est eo modo quo su/
perius dictum est. Nam ex lumine
conscientie ac alijs supradictis eis
remittitur culpa quia dum de se co
gnitionem incipiunt habere fecem
putridam peccatorum suorum vo/
munt ⁊ a se reijciunt vnde recipi/
unt a me donum gratie singulare.

Hij sunt in cōmuni caritate cō/
morantes qui si loco correctiōis hu
militer acceptant ea que tollerant
⁊ si sancti spiritus clementie mini/
me resistunt exeuntes a mortali cul
pa vitam proculdubio gratie reci/
piunt. Si vero tanꝙ ignorantes ⁊
ingrati circa me ac indefessos seruo
rum meorum labores in sua mise/
ria pseuerant: illico quod eis a mea
misericordia donabatur: accedit eis
in preiudicium ⁊ in ruinam. Non
vtiqꝫ misericordie defectu: nec illi/
us qui pro ingrato misericordiam
impetrabat sed soluꝫ ex duricia cor
dis eius qui liberi arbitrij manu
lapidem adamantinum cordi suo
super imposuit qui nisi sanguie frā
gatur: alio modo frangi non valet.
verumtamen etiam dico tibi ꝙ ei⁹
non obstante duricia donec est in tē
pore quo potest vti libero arbitrio
sanguinem postulando dilectissimi
filij mei ⁊ illum imponens eadem
manu super duritia cordis eius in/
dubitāter illud infringet: atqꝫ sa n/
guinis dulcem fructum inde reci/
piet qui pro ipso tam habundanter
effusus est. Nullꝫ vero decetero re
medium ei restat vltra tempus dif
ferendo quia non rettulit mihi. do
tem quam ei tribui. Nam vt bene/
fitiorum meorum quottidie recor/
daretur ei tribui memoriam ⁊ intel
lectum vt agnosceret veritatē ac ēt
affectum vt me veritatem eternam
amaret quam intellectus agnouit.
Ista dos est illa quā ex gratia sola
vobis exhibui que debet ad me pa
trē redeundo psentari: sꝫ ille vēdēs

illam demonio tradidit ꝛ cuꝫ ipso recedens vadit portando illa secũ que lucratus est i vita presenti me moriam vꝫ implendo delitiis atqꝫ reminiscentia peccatorum. supbia .s.auaritiis amore proprio sui:odio piter ꝛ displicentia proximoꝝ exi/ stens cuꝫ perfidia persecutor seruo rum meorum. In huiusmodi mise/ riis obfuscatur intellectus:ꝛ ita cũ sordibus eorum incidunt in bara/ trum eterne dãnationis absqꝫ fine qꝛ neglexerunt culpe satisfactionẽ cũ contritione cordis atqꝫ displicẽ tia peccatoꝝ:habes ergo quõ non ex penis finitis tantũmodo sed ex contritiõe cordis perfecta pena sa/ tisfacere culpe põt.ꝛ nõ solũmodo culpe:sed etiam pene que sequitur post culpam his qui habent huius modi perfectionem. Generalibus vero satisfit culpe solũmodo vt iaꝫ dictum est:qꝛ donum gratie recipi unt priuati fecibus mortaliuꝫ pec/ catorum qui contritionem atqꝫ di/ lectionem non habendo cõdignas ad satisfaciendũ ad purgatoriũ pe nas adducuntur. Itaqꝫ conspice ꝙ ex anime desiderio copulato ꝛ vni to in me qui sum bonum excessiue summum huiusmodi pene satisfit modicum atqꝫ satis iuxta metam perfecte dilectionis orationes ꝛ de sideria sancta largientis atqꝫ per/ cipientis. Eadẽqꝫ ipsa mẽsura que mihi prebetur ꝛ in se ab illo reci/ pitur a mea clementia remetitur. Igitur ignem affectuosi desiderii tui iugiter augumentare stude ne/ qꝫ pmittas attomũ huius tibi con cessi temporis inaniter pertrãsire quin humili voce coram me ꝓ eis/ dem ꝛ oratione continua clames Ita tibi ꝛ anĩe tue patri dico queꝫ dedi tibi super terram vt viriliter tolleretis ea que conceduntur vo/ bis omni voluntate propria sensi/ tiua perempta.

Quomodo valde placet altissi mo desiderium velle pro ipso pati Capi.v.

Ualde mihi gratum est pro animaꝝ salute iugiter vsqꝫ ad mortis horam labores ꝛ penas vndecunqꝫ prouenient vehemens desiderium tollerãdi qꝛ quanto su stinetur amplius tanto magis di/ lectionis mee signũ ostenditur. Et ita diligendo plus de mea veritate comprehenditur: ꝛ quãto plus a/ gnoscit plus de meis offensionibus dolet atqꝫ penam intollerabilẽ sen tit. Tu quippe super te puniendos alienos defectus humiliter a me po stulabas ꝛ tu nõ aduertebas qꝛ di lectionem ꝛ lumen ꝛ notitiam ve/ ritatis habere desiderabas qꝛ ti/ bi iam dixi ꝙ quãto maior erat a/ mor tãto magis augetur amaritu do simul ꝛ dolor. Ergo dico vobis petite ꝛ accipietis qꝛ nũqꝫ denega/ bo in veritate petãti. Cogita filia ꝙ amor diuine caritatis qui viget in anima copulatur ꝛ vnitur adeo cum perfecta patientia ꝙ vnũ nõ valet ab alio segregari. Quare vꝫ aĩa cũ diligit atqꝫ disponit amare me. similiter eligere statim amore mei tollerare penas vndecũqꝫ pro

ueniant: vel qualitercūq3 sibi ɔceſ ſero:q2 patientia ſolūmodo probat̃ i penis. Et vt ex ꝑmiſſis aperte cō prehendit̃ indiuiſibiliter eſt vni ta patiētia caritati. Ergo virili cor de portate. nam aliter filij fideles atq3 ſponſi mee veritatis nō eſſe nec honoris mei ⁊ animarū ſalu in veritate videremini guſtatores.

Qualiter oīs virtus ⁊ oīs defe ctus fit proximo mediante.

Capi. vi.

Volum te volo nō ignorare.f. ꝙ oīs virtus ⁊ oīs defectus mediante proximo ꝑpetratur. Ille qui cōmoratur in odio mei dānifi cat proximū atq3 ſemetipſum qui eſt proximus principalis. In gene re illi atq3 particulariter detrimē tum infert. In genere q2 tenemini diligere proximum veſtrū velut vos metipſos. Illum diligendo ſpi ritualiter orat ionibus ⁊ verbis ei conſulendo ⁊ cū ſpūaliter adiuuā do atq3 tpaliter ei debetis in ſuis neceſſitatibus ſubuenire ſaltem bo na voluntate ſi nequaq̃ haberetis aliud: q2 qui me non diligit etiam proculdubio proximū non diligit ⁊ qui non diligit eū ipī non ſubue nit. primitus ergo ſemetipſum of fendit q2 ſibi gratiā abſtulit: dein de proximum ſuū ei ſubſidiū ſuffe rendo: qm̄ orationes ei minime lar gitur atq3 ſcā deſideria que coram me pro illo tenet̄ effundere. Queli bet. n. ſubuentio ꝺz oriri ex dilectio ne quā ei gerit intuitu mei ſci nois Et econuerſo quicunq3 defectus pro ximo mediāte ꝑpetratur: q2 ꝺz me nō diligēs ēt proximi caritate pri natur: vnde cuncta mala procedūt cū āia nō ē i caritate mei atq3 proxi mi. Qui nāq3 bonū n̄ opat̄ ex ꝯñti malū agit. qui ꝟo malū agit ꝯ quē agit atq3 demōſtrat̄. primo ꝯ ſeipm deinde ꝯtra proximū ſuū. Nō ꝯtra me qm̄ in nullo me dānificare pōt niſi pro quāto qđ illi fit ego repu to mihi ſcm̄. Semetipſ3 ergo culpe detrimēto dānificat que priuat eū gr̄a mea: ita nihil ei deterius ac cidere pōt: proximum quoq3 dāni ficat ⁊ offendit ei non exhibēdo de bitum amoris atq3 fraterne dile ctionis ex quibus ei ſubuenire te netur ꝟz orōne ſcilꝫ ⁊ deſiderijs ob latis añ me pro illo. Iſta ſubuētio generalis eſt que ꝺz oībus ipēdi. Particularis aūt ē vtilitas illa q̃ fit his qui magis vr̄is oculis ap propinquāt: qm̄ adinuicem ſubue nire tenemini verbo ⁊ exēplo bo nor operū: ⁊ in oībus alijs oportu nis fideliter ei ꝯſulēdo tāq3 aīe ſue ſine reſpectu proprie paſſionis vel vtilitatis. Hec ꝟo nō agit ille qui iā3 priuatus eſt caritate fraterna. Itaq3 vides ꝙ ita nō agens intulit illi pticulare dānum. Et nō ſolum dānificat illū bonū qđ poterat n̄ i pēdendo verz ēt ingi detrimento ꝟz iſto mō. Peccatū actualiter at q3 mētaliter ab hoie ꝑpetrat̄. Mē taliter. n. iam conſtat eē cōmiſſum qñ ɔcipit ex peccato ꝯplacentiā. ⁊ odiū virtutis ex amor proprio ſen ſitiuo qui priuanit eū affectu car i tatis quē3 hēr ꝺz ad me pariter ⁊ ad

proximum suũ. Et exquo concepit parit vnũ post aliud super verticez proximi modis variis vt eius volũtati peruerse placet: Nam aliquãdo cernimus spiritualem atqz corporalẽ quandã crudelitatẽ parere: Spiritualis est in mortis atqz damnatiõis periculo videre se ceterasqz creaturas ex priuatiõe gratie: ꝛ ẽ adeo crudelis ꝙ amore virtutuz ꝛ odio vitiorum sibi ꝛ aliis subuenire non curat: imo veluti crudelitatis amator suam crudelitatẽ vlterius extendere studet: vz qꝛ nõñ solum virtutum exemplo minime refulget: sed veluti nequã homo demoniorum assumẽs officiũ subtrahit a virtutib⁹ ꝛ ad vitia iuxta posse creaturas adducit: Ista crudelitas ẽ aduersus animam quoniam detestabile se fecit instrumentũ ad auferendũ ei vitam gratie sibi procurãdo mortem eternam:. Crudelitate vero corporali fruitur ex iniqua cupiditate qꝛ nõ solũmodo de substãtia sua proximo subuenire negligit verũ etiã aliena rapere iuxta posse conatur personas pauperculas expoliando: Aliquãdo pretextu dominationis: ꝛ aliquãdo studio dolose fraudis redimi faciẽdo bona proximorum: ꝛ quod etiã est valde crudelius etiam proximorum personas proprias: O miserãda crudelitas que mea miseratione priuaberis: nisi cum illo reddeas ad beniuolentiam atqz pietatem: Et aliquando parit iniuriosa verba post que quandoqz sequitur homicidium. Quandoqz parit inhonestatem in persona proximi propter quam efficitur animal omnino brutuz omni putrediñe plenum. Nec vnum vel duos tantũmodo veneñat: sed vniuersi qui sibi dilectiõe siue conuersatione coherent ab ipso procul dubio toxicantur. In quẽ parit ꝛ exercet elationem atqz superbiam: solũmodo in proximum ex propria reputatione sui ꝛ inani iactantia: vnde cum displicentia contẽpnit alios existimando se maiorem: ꝛ iniuriam infert illis. Si dominiq statuz habet iniustitiam atqz crudelitatẽ exercendo fraudator ꝛ vorator hominum est effectus. O carissima filia super offensione mea cõdoleas ꝛ super hos mortuos amarissime plora vt oratione pia resurgant ab huiusmodi morte pestifera: vides eniz vbiqz ab omnibus contra proximũ ꝛ illo mediante peccata quãplurima perpetrari. Alias peccatum occultum siue manifestum omnino abesset. Occultum enim est dum illud in quo tenetur illi non impendit: manifestum vero quando vitia parit vt iam dixi. verum est ergo ꝙ omnis offensio mihi facta mediante proximo perpetratur.

Quomodo virtutes mediante proximo perpetrant̃ ꝛ quare virtutes ipse tãtũ in creaturis posite sunt differentes.

Capitulum.vij.

NArraui tibi quō effectū defe/ctus mediante proximo pera/gunt quātū ad illos qui priuati sūt caritatis affectu: que virtutes oēs viuificat roborat ⁊ confirmat. Et sic amor pprius qui caritatē aufert proximorū est ꝑcul dubio malorū omniū execrabile fundamentum. O q̄ia scandala crudelitates ⁊ odia ⁊ inconuenientia multa procedūt ab ista venenosa radice: hic execrabilis atq̄ detestabilis amor vniuersum orbē letaliter vulnerauit ⁊ infecit egritudinē inferēdo corpori misticō sancte matris ecclesie: necnon ⁊ vniuersali corpori xpiane religionis: q2 iā tibi dixi q̄ vniuerse virtutes in proximi caritate fundant: ac etiā q̄ oibus virtutibus ipsa caritas vitā administrat. Et vere sic est q2 nulla virtus acquiri pōt absq̄ caritate. i. q̄ ex pura mei dilectione virtutis meritū acqrat. Postq̄ enī aīa semetipsam agnouit vt iam dixi reperit humilitatē ⁊ odiū proprie passiōis atq̄ sensualitatis peruersam legē agnoscēs in mēbris suis annexā que cōtra spūm iugiter pugnat. Et iō cū sancto zelo surrexit cū odio atq̄ displicētia prefate sensualitatis illā conculcando solicitudine maxima sub iugo rōnis. In se īō reperit ex perceptiōe multorum beneficiorum affluentiā bonitatis atq̄ caritatis mee que cuncta ruminat in semetipsa ⁊ particulariter ea recōpensat. Notitia vero de semetipsa reperta ex humilitate mihi totum attribuit cognoscendo manifeste q̄ ex gratia singulari de tenebris eā abstraxi ⁊ ad lumē vere cognitionis eā adduxi. Mea denique cognita bōitatē feruenē amat illam absq̄ medio pariter ⁊ cū medio: absq̄ medio. s. sui vel vtilitatis proprie ipsam virtute mediante: diligendo q̄ ex mea dilectione concepit q2 cernit aperte q̄ nisi conciperet odium ex peccato ⁊ ex virtute dilectionem mihi nō esset accepta sine grata. Postq̄ autem ita concepit ex affectu sincere dilectionis illico parit illam in proximo sine super proximū q2 nō esset aliter vera virtus illa quā in se concepisset. Nā ꝑut in veritate me diligit sic vtilitatē proximo suo facit. Aliter enī esse non pōt q2 meus amor atq̄ ꝓximi vnū sunt. Et quāto plus me diligit aīa tanto magis proximum eius amat: nam amor proximi ab amore meo procedit ⁊ oritur. Hoc est vtiq̄ mediū illud vobis a mea bonitate positum vt in vobis virtutes experiamini: ⁊ vtilitatē quā mihi facere non valetis exerceatis eā in proximo vestro. Et hoc aperte manifestat q̄ me per gratiā habeatis in animabus vestris fructū in illum exercentes cum orationibus deuotis ⁊ affectuosa caritate meum honorem exquirendo atq̄ salutem animarum. Nunq̄ anima phīlocapta ⁊ inflamata de veritate

mea vniuerso mundo iuxta posse ꝑ
ficere negligit gn̄aliter atq̄ parti/
culariter modicum vel satis iuxta
dispositionem recipient̄. ⁊ prout in
gens desiderium intercedent̄ a me
postulat ⁊ exigit vt superius est ex/
pressum vbi declaraui ꝙ ad culpā
detergendam absq̄ desiderio vehe
menti solūmodo pena minime suffi
ciebat. Postq̄ꝫ autem vtilitatez at/
tullerit propter vnionē amoris quā
fecit in me vnde procedit amor ꝓ
ximi eius affectu dilatato circa sa/
lutem orbis vniuersi: subueniendo
iuxta posse necessitatibus omnium
ex quo primitus sibiipsi profecit ex
habituali cōceptu virtutum a qui/
bus gratie vitam extraxit illico po
nere conatur oculum in particula/
ri circa necessitates proximorum.
Cum igitur primum in genere fece
rit omni creature rationali ex cari
tat̄ affectu sicut iam dixi. deinq̄ ꝓ
pinquis affectuose subuenire cona/
tur iuxta numerum ⁊ qualitatem
diuersarum gratiarum quas ei con
cessi ministrandas ⁊ cum proximo
participandas. Nam alicui conce/
do virtutem doctrine verbo consu/
lendo recte sine respectu sue cōmo/
ditat̄. Alicui vero exēplū virtuose
vite: ad qd̄ oēs obligamini: vꝫ hedi
ficationem exhibere proximo suo
sāncte ⁊ honeste vite. Iste sunt vir/
tutes ⁊ alie plurime quas enumera
re longum esset quas operat̄ ⁊ pit
amō atq̄ sincera dilectio proximo
rum. Et eas distribui valde differē
ter qm̄ omnes vni soli concedere no
lui presertim vt quasi compel am/
ni violenter virtutem ⁊ actum cari
tat̄ in alterutrum exercere. Nam
vni concessi virtutem istam: alteri
vero q̄ꝫdam aliam q̄uis vna perfe
cte sine ceteris hēri non valeat qm̄
omnes virtutes adinuicem ligate
sunt ⁊ ānexe. Sed aliquas dono sin
gulares veluti principales ⁊ ꝓ ca/
pite ceterarum. Alicui nāq̄ conce/
do principaliter caritatem affabilē
Alicui iusticiam: alteri humilitatē:
Alicui fidem viuam: Alteri prudē
tiam: temperantiam: patientiā. Al
teri fortitudinem indefessam. ⁊ im
perterritam. Istas ⁊ alias q̄ꝫplluri/
mas concedo differenter non vni so
lūmodo sed mult̄. Quāuis anima
possideat vnam pro pr̄cipali obie
cto cum qua magis auide cōuersat̄
⁊ exercetur q̄ꝫ cum alijs tamen ex il
lius affectu ceteras virtutes ad se
trahit. Nam vt iam dixi virtutes
omnes inuicem ānexe sunt in affe/
ctu caritatis. Et ita q̄ꝫplurima dōa
⁊ virtutum gratie spiritualiter at/
q̄ corporaliter sunt a bonitate mea
distributa differenter. Corporaliter
dico pro rebus hominis vite neces
sarijs in tanta differentia sum om/
nia largitus: omnia non exhibens
vni: vt ex necessitate causam ha/
beat̄ virtutem ⁊ actam caritatis i
alterutrum exercere. Mihi nāq̄ fa
cilimum erat homines quoscunq̄
bene dotare s̄m corpus ⁊ s̄m ani/
mam omnibus oportunis. Ego ve/
ro potius volui ꝙ vnus alterius in
digeret vt eēnt mei boni dispēsato
res ad cōtribuendum gratias ⁊ do
na que receperunt a bonitate mea

q: velit nollit homo cõpellitur vti cum proximo suo caritatis actu. Si tamen actus huiusmodi non fit intuitu mei: q̃tum ad gratiam nihil ei prodest. Itaq3 vides q̃m vt ministri caritatis vterent̄ virtute meos ministros eos ↄstitui ꝛ in diuersis gradibus atq3 statibus varijs collocaui hoc vtiq3 apte demõstrat q̄ in domo mea multe sunt mansiões Nã ego nihil aliud a vobis q̄3 amorem exigo q̃m in amore meo dilectio primi ↄsumatur ꝛ qui primũ diligit vtiq3 legẽ iplevit .vñ quicũ q3 dilectionẽ hũerit oẽm vtilitatẽ quam primo suo põt afferre iuxta posse libentissime facit ꝛ operatur.

Quomodo probantur virtutes ꝛ fortificantur in hominibus ex cõtrarijs ipsarum. Capi.viij.

Hteusq3 dixi tibi qualiter ĩ caritate ↄstitutus vtilitatẽ agit ꝛ operatur iuxta posse primo suo. Et in hoc actu manifeste panditur amor quẽ erga me gerit. Nũc vero dico tibi q̄ ipso primo mediãte probat in se virtutes vz patientiã iniuriaꝝ tpe quas ab eo recepit. Et exprobatur humilitatẽ in supbo: atq3 fidem in ĩfideli spẽ: verã in eo qui est sine diffidit. Et iusticiã ĩ iniusto ꝛ pietatẽ in crudeli: ꝛ benignitatẽ atq3 mansuetudinẽ in iracundo. Hes ergo virtutes in primo probant prout iniqui p oppositum oẽ vitiũ et in primo pariunt atq3 demonstrãt. Si bñ consideras humilitas in supbia cõprobatur. Nã humilitas extinguit ꝛ vincit supbiã: q: supbus humili dãpnũ inferre ñ põt: nec infidelitas hoĩs iniqui me nõ amantis nec in me spantis ei nocere põt qui mihi fidelis est vel eius in aliquo fidẽ minuere neq3 spẽ illius qui vere ↄcepit eã in semetipso ex dilectione mea imo fortificat illã ꝛ exprobatur in sincera dilectione primi sui. Cũ.n.ipm videat infidelẽ ꝛ sine spe quacũq3 tã in se q̄3 ĩ me: fidelis tñ seruus meus nõ cessat ex hoc quin illũ sincere amet: ideo sp cum viua spe quã in me ↄcepit ipsius primi sui salutẽ iquirit. Ille qui me nõ amat nõ põt in me fidẽ vel aliquã habere spẽ q: collocauit illã in ppria sensualitate sua quã diligit. Itaq3 vides q̄ in infidelitate taliũ ꝛ in deiectu spei virtus fidei comprobatur. In his igiẽ ꝛ alijs in quibus fuerit expediens illã cõprobare in se piter ꝛ in primo suo homo salubriter eã exprobatur. Et similiter iusticia non minuitur vel decrescit pp Iniusti iniusticias: ĩmo virtute patiẽ patẽs ostendiẽ hoĩem esse iustum sicuti mãsuetudo benigna cũ patia virtuosa manifestatur iracũdie tpe Inuidia quoq3 displicẽtia ꝛ odiũ primi supãtur ex affectu sincere dilectõnis cũ ãrio desiderio atq3 fame salutis aĩarũ. immo noueris q̄ nõ solũmodo virtus h3 experientiam verissimã in his qui bonũ pro malo reddere sattagũt verumetiã frequentissime carbones igne caritatis accensos in capite primi collocabit qui cordis hoĩs iracũdi rancorẽ ꝛ odiũ effectualiter anihilat.

⁊ ex odio sepe reducuntur homines ⁊ veniũt ad beniuolentiam. Et hoc a virtute caritatis atqꝫ perfecte patiẽtie procedit que inget in illo qui sustinet iniquorum iram supportã do defectus in omnibus eorũdem. Si diligenter attendas: virtus fortitudinis atqꝫ perseuerantie precipue cõsistit ⁊ comprobatur in tollerantia tribulationum ⁊ molestiarum: vꝫ virtuose portando verbor iniurias atqꝫ persecutiões ⁊ detractiones hominum qui sepe seruum meum abstrahere ⁊ impedire conantur ne viam veritatis ⁊ doctrine sequatur: aliquando cõtumelijs ⁊ aliquando blanditijs. Si vero virtus ista fortitudinis est intra se vere concepta totum cum forti perseuerãtia patiẽtissime tollerat ⁊ illã in proximo demonstrat ⁊ experitur vt iam dictum est. Et si tpe necessitatis huius extollerantia cõtrario rũ in patientia deficeret aperte videretur ꝙ virtus non esset in veritate fundata.

Hic incipit discretionis tractatꝰ ⁊ primo quomodo affectus poni nõ debet in penitentia principaliter sꝫ in virtutibus: ⁊ quomodo discretio vitam ab humilitate recipit ⁊ quõ debitũ suũ vnicuiqꝫ reddit. Ca. ix.

Iste sunt operationes dulces atqꝫ sancte quas a seruis meis exposco vꝫ virtutes anime probate ⁊ intrinsece vt iam dixi. vꝫ non solũ modo virtutes q̄ peragũtur actuali corporis instrumẽto exteriori cũ diuersis ⁊ varijs abstinentijs atqꝫ penitentijs que sunt instrumenta virtutum sed in se minime sunt virtutes. qꝛ si solum h̄ esset absqꝫ virtutibus iam supra nominatis valde modicum acceptabile mihi esset. immo sepe siquis penitentiam suam discrete non ageret ponendo vꝫ affectũ suũ in ichoata pnĩa sua perfectio penitus ĩpediret. Erg o ꝑncipale fundamẽtũ eẽ dꝫ ĩ affectu caritatis cũ odio sancto sui cũ humilitate vera ⁊ patiã ꝑfecta ⁊ ĩ alijs virtutibus ĩtrinsecis aĩe cũ desiderio mei honoris ⁊ salutĩ aĩarũ. Que virtutes apte demonstrãt voluntatẽ esse mortuã ⁊ iugiter occidiẽ quo ad ꝓpriã sensualitatẽ ex affcũ dilectiõis virtutũ. Cum hac ergo prudẽti discretiõe debet ꝑ agere pniam vꝫ ponẽdo ꝑncipaliter affectũ ĩ virtutibus ĩtrinsecis potius q̄ꝫ ĩ exteriori pnĩa. Penitẽtiã do: vꝫ vt ĩstrumẽtũ exercere ꝓ incremẽto virtutũ ꝓut viderit expediẽs ⁊ opari poterit iuxta sue potẽtie metã. Si vero super huiusmodi pnĩa fundamẽtũ agere vellet ĩdubitanter ĩpediret sua ꝑfectio: qꝛ mĩme fieret cũ lumine fidei e discretiõis: vꝫ nõ amando qđ ego plus amo nec hẽret odio qđ ego plꝰ odi. Qꝛ discretio nihil ẽ aliđ q̄ꝫ vera cognitio quã de se simul ⁊ me q̄libꝫ aĩa dꝫ hr̃e. In hac vtiqꝫ cognitione fũdaẽ. Ipsa quidẽ ẽ veluti filꝰ vnꝰ ĩsertꝰ ⁊ vnitꝰ ipsi caritaturi. Tñ est verũ ꝙ multos filios hꝫ velud arbor q̄ plurimos ramos hẽat. Sꝫ illud qđ arborẽ istã atqꝫ ramos viuere facit ẽ ꝓculdubio radix dũ tñ in

hũilitas terra plãtata fuerit q̃ nu/
trix ẽ atq̃ baiula caritas vbi consi
stit insert⁹ ille filt⁹ ⁊ arbor discretõis.
Nã aliter virt⁹ discretõis appellari
ñ posset neq̃ fruct⁹ vite ꝓduceret
si plãtaret̃ alibi q̃ȝ i hũilitas virtu/
te. Ex ꝑa nãq̃ cognitiõe quã hȝ aĩa
de se ꝓcedit hũilitas. Et iã ego dixi
tibi q̃ radix huiusmodi discretiõis
erat vera sui ⁊ mee bõitas agnitio:
q̃re discretissime qḋ suũ ẽ vnicuiq̃
sine dilatione reddit. Pricipaliter
ꝑo mihi gloriã atq̃ laudeȝ nomini
meo reddẽs attribuit mihi cũ gr̃a/
rũ actiõe multa munera q̃ recogno
scit a mea bonitate gratiose recepis/
se. Sibimet autẽ attribuit ea q̃ me
ruisse indicat: ⁊ se ꝑ se ñ eẽ cognoscẽs
suũ esse cũ gratijs super eẽ fundas
ñ a se sȝ a me ꝑ gr̃am singulareȝ hu
militer ⁊ apte ꝓcessisse fatet̃. Et vi/
det̃ ei fuisse nimis ingratã ad huius
modi bñficia tp̃s ẽt valde negligẽ/
ter exercuisse quare penis isinitꝭ in
dicat se esse dignã. Tũc vero ꝯcipit
odiũ atq̃ displicẽtiã ꝯtra semetip/
sam ex defectibus suis. Et hoc opat̃
vera discretõis virt⁹ i sui cognitiõe
cũ humilitate fundata: q̃ si h̃ hũili
tas i aĩa ñ eẽt idubitãter esset idi/
screta ⁊ ñ discreta. Que quidẽ idi/
scretio eẽt i supbia fundata sicut in
humilitate discretio. Et ideo tanq̃
latro meũ honorẽ idiscrete furaret̃
illũ tribuendo sibi ex ꝓpria reputa
tiõe: qḋ ꝑo suũ ẽ attribueret idiscre
te mihi q̃relas atq̃ murmuratiões
iniustas agẽdo circa misteria mea
q̃ facerẽ erga se vel alios. In oibus
i quibus scãdalizaret̃ i me ꝑiter ⁊ in
ꝓximo suo. Cõtrariũ aũt opant̃ illi
qui virtute discretionis vtunt̃. Ex
quo nãq̃ mihi ⁊ sibi sicut iam dixi
debitũ reddiderũt illico proximo
suo retribuũt ꝑncipale debitũ affe/
ctuose caritas cũ oõne deuo ta: ꝯti
nua ⁊ hũili. qḋ vtiq̃ debet i alter/
utrũ opari ẽt ei reddẽdo debitum
exẽplaris ⁊ honeste vite: isup ẽt do
ctrine salutifere ꝯsulẽdo sibi fideli/
ter ⁊ auxilium exhibendo ꝓut vi/
derit expedire sue saluti. In quocũ
q̃ statu fuerit homo dñs vel ꝑlat⁹
vel subditus si sic opat̃ ⁊ ꝓximo suo
ꝯtribuit vtiq̃ discrete procedit ⁊
cũ ingenti caritatis affectu. Nam
in simul ãnexe sunt discretio ⁊ cari/
tas ⁊ in humilitas humo plãtate q̃
quidẽ egredit̃ ex vera cognitõe sui.

Similitudo quomõ caritas hu/
militas atq̃ discretio sunt insimul
vnite cui similitudini debet ani/
ma conformari. Capi. x.

Nunquid audisti siue nosti q̃/
modo tres iste ꝟtutes cõmo/
rant̃: velut hẽres rotũdũ vnũ cir/
culũ i terra collocatũ ⁊ i medio cir/
culi arbor vna ꝓgrederet̃ cuȝ vno
filio penes illam. Tũc arbor i terra
nutrit̃ q̃ latitudinem continet cir/
cularem: quia si esset extra terrã ar
bor illico moreretur ⁊ nullũ oio fru
ctum ex se ꝓduceret donec iterato
plãtaret̃ i terra. Simili mõ cogita
q̃ aĩa est quedam arbor ex amore
plãtata siue creata quare solum ex
amore viuere siue nutriri potest ⁊
non aliter. Si vero non habet in se

diuinū amorem vere caritatis: vite fructū nullo mō ꝓducit sed mortis: oportet ergo ꝙ radix huius arboris vȝ affect⁹ aīe moriatur ⁊ egrediatur de circulo vere cognitōis ꝓꝑe fragilitatis q̄ cognitio sui vnita cōsistit in me non habente principiū neqȝ finē vt in circulo rotūdo patet exēplū: in quo neqȝ principium neqȝ finis inuenit̄. huiusmodi noticiam sui atqȝ mei repit in se fundatam in terra dulcis humilitatis q̄ tanta est quāta circuli latitudo vel amplitudo. i. noticia sui: recepta ⁊ in me vnita sicut iam dixi. Nā aliter ille circulus ꝓculdubio nō esset absqȝ ꝑncipio ⁊ absqȝ fine. Immo principium haberet dū se tm̄ incepisset agnoscere: deniqȝ finiret̄ in ꝯfusione si noticia talis in me nō esset vnita. Tunc arbor ista caritatis in humilitate nutritur iuxta se pullulās vere discretionis filiū vt ex ꝑdictis apte colligit̄. Arboris vero medulla vȝ affectus vere caritatis existentis in aīa est inuicta patiā: q̄ signū ē euidens hac aptissime demonstrās aīam in me ꝯsistere ꝑiter ⁊ in ea me ꝑ gratiā esse. nec arbor amēiter ita plantata flores virtutū odoriferos variis multisqȝ saporibus in se germinat ⁊ ꝓducit gratie fructus aīe reddens: primo vero fructus vtilitatis iuxta metā fructuose solicitudinis volens ꝑcipe fructus amicorū atqȝ seruoꝝ meoꝝ. Mihi vero ingiter odorē glorie tribuit ⁊ nomini meo laudē. Et ita facit illā ad qđ cū ex ineffabili caritate mea creaui vnde ꝑuenit ad felicē terminū suū s. ad me qui sum vita durabilis qui sibi non possum quoquo mō auferri nisi voluerit ipse. Omnes ḡ fructus ab hac arbore ꝓcedētes adinuicē vniti sunt atqȝ prudenti discretione conditi.

Quomodo penitētia ⁊ alia exercitia corporalia ꝓ instrumento dēt assumi ꝑueniendi ad virtutes ⁊ nō ꝓ principali affectu: ⁊ de lumine discretionis in diuersis aliis modis ⁊ operationibus. Capi. xi.

Isti sunt illi fructus quos ab anima requiro vȝ experientiā realiū virtutū oportuno tpe. Ideo si bene recordaris iam diu dixi tibi qn̄ desiderabas amor̄ mei facer̄ magnā pniam. Ego sū ille qui delector in paucis verbis ⁊ multis opatōnibus: apte tibi demonstrās ꝙ ille modicū ē mihi gratus ⁊ acceptus qui tm̄modo me sonitu verboꝝ vocauerit dicens. dn̄e dn̄e ꝓ te vellem aliquid agere. Similiter ⁊ ille qui pro me corpus mortificare disponit cū variis penitentiis volūtate ꝓpria viua remanēte. Sed ego multa cupiebā opa ꝑcipue sustinendo viriliter cū virtuosa patiētia cū aliis virtutibus intrinsecis aīe de quibus tibi dixi q̄ sunt opantes in aīa fructus grē. Alias aūt opatiōes q̄ sūt in alio principio fundate quoddaȝ vocare solūmodo verbo reputo qȝ sunt opa finita. Ego vero qui sum infinitus a vobis infinitas opationes exigo: vȝ cū infinito desiderio ⁊ amoris affectu factas. ergo volo

q̄ opera penitentie aliorumq; cor/poralium exercitiorum assumantur veluti instrumenta perueniendi ad virtutes ꝛ nō pro affectu principali. Quia si affectus poneret ibi principalis exhiberetur mihi finitum opus ꝛ esset velud verbū quod ex quo pcessit abore nihil apparet vlterius. Nisi forte verbum cum anime progrediatur affectu qui virtutes in inueritate concipit ꝛ parit: hoc est quod si finitum opus quod verbum vocaui foret vnitum ꝛ ad iunctum affectui caritatis valde mihi gratum esset tunc ꝛ acceptabile qm̄ operatio sola non esset: imo laudabiliter associata cum vera discretione sumendo corporales operationes veluti instrumenta ꝛ non p̄ principali fundamento Multum esset inconueniens q̄ principium sine fundamentum in exteriori penitentia vel alio exercitio corporali poneretur. Jam.n.tibi dixi q̄ erant opera finita ꝛ proculdubio finita sunt p eo q̄ facta sunt tempore finito. Et etiam q̄ compellitur homo multociens illa dimittere vel ex obedientia: vel ex infirmitate: vel alia superueniente causa: precipue si sui prelati obedientia cōtradiceret: si vellet huiusmodi penitentiam suam exequi non solum illam nō acceptarē imo grauiter offenderet. Itaq; vides q̄ operationes huiusmodi finite sunt illas ergo vt assumere tanq̄ exercitium ꝛ nō pro principali fundamento. Quia si nō faceret ita qm̄ compelleretur eas obmittere vt dictum est anima eius vacua remaneret. Et hoc ostēdit aperte gloriosus preco meus apostolus in epistola sua dicēs q̄ mortificaret corpus vt mēbra vestra que sunt super terram: voluntas vero propria vt occidi.i. refrenando corpus dum vellet cōtra spiritum pugnare per immunditiam libidinem atq; concupiscentiā inordinatā ꝛc. Uolūtas vero ppria sicut iam dixi vt occidi suffocata ꝛ subdita voluntati mee per omnia. Que quidē propria voluntas occiditur eo debito de quo tibi dixi qd̄ virtus discretiōis anime reddebat vt odium atq; displicentiam offensarum ꝛ proprie sensualitatis quod odium acquisiuit in sui noticia. hic est ille gladius acutissimus qui precidit ꝛ occidit omnem amorem proprium vt in propria voluntate fundatum. ✝ y sunt illi qui non solum modo verba sed opera multa mihi quottidie reddunt: in quibus vtiq; delector. Sed ideo tibi dixi q̄ volebam habere a vobis multas operationes ꝛ pauca verba. dicendo multas ibi non ānotaui numerum qm̄ affectus anime caritatis igne succēse que virtutibus omnibus vitam exhibet in infinitum attingere debet. Non tamen absolute verba renuo sine contempno: sed dixi pauca verba velle denotans omnem operationem actualem esse finitam: iō dixi pauca. Illa tamē accepto si ponantur pro virtutū adiumento sine instrumento ꝛ non p principali fundamento: vnde cauendum est iudicare quēq; in maiori pfectione consistere licet amplius in maiori peni

tentia. corpus affligat illo qui minorem penitentiam agat. Nam vt iaz dixi virtus vel meritum ipsorum ĩ hoc actu minime consistit qꝛ male succederet eis qui nequeunt ex causa legitima facere penitentiã actualem sed solummodo in caritatis virtute consistunt condita lumine vere discretionis naz aliter non valeret. Hunc autem amorez ista discretio mihi sine modo ꝛ absqꝫ fine contribuit qꝛ sũma sum ꝛ eterna bonitas. Ideo legem sine terminum amori meo non vult imponere: sed amori proximi bene modum imponit ex ordinata caritate vz nullo modo sibi faciendo detrimentum culpe ꝓpter aliquam vtilitatem ipsi proximo conferendam. Quia si solũ vnũ peccatuz ex consensu cõmitteret vt mundum vniuersum erueret ab inferno aut aliqua virtus ꝯtumcũqꝫ maxima nasceretur inde nullo modo licet virtutem aliquam vel vtilitatem proximo facere cum veneno peccati. Discretio vero sancta taliter ordinat ꝙ anima potẽtias eiꝰ vniuersas cum omni sancta solicitudine dirigit atqꝫ dispõit vt mihi viriliter ꝛ fidelissime seruiatur. Proximum quoqꝫ diligit affectu dilectionis ordinate ponendo vz vitaz corporis in salutem animarum etiam si possibile foret millies tolerãdo q̃cunqꝫ tormenta vt anima proximi vitam gratie reperire valeat Substantiam vero temporalem exponit in vtilitatem atqꝫ subuentionẽ corporis ipsius ꝓximi sui. hoc agit virtus huiusmodi discretionis in lumine suo qḋ a vera caritate ꝓgredit. Itaqꝫ vides ꝙ oĩs aĩa que vult inuenire gratiã discrete vz ĩpendere mihi dilectionẽ ĩfinitã ꝛ absqꝫ mõ. Proximũ vero tñ ĩfinita dilectiõe mea diligere cũ mõ ꝛ ordinata caritate nõ ĩferendo sibimetipsi peccati culpã ꝑ aliq̃ vtilitatẽ ꝓximi. Super quo beatus paulus vos admonuit dicẽs. Oĩs ordinata caritas ĩcipit a se. Nã aliter alicui nõ esset ꝛ nõ fieret vtilitas aliqua perfecta. Qm̃ aĩa ꝑfectiõe carẽs oĩa q̃cũqꝫ facit ĩꝑfecta sunt in se ꝑ iter ꝛ ĩ aliis. Multũ esset ĩconueniẽs vt ꝓ salute creaturaꝝ q̃ sunt finite ꝛ a me create: offenderer ego qui summum sum ꝛ eternum ꝛ infinitum bonuz. Maior.n. esset atqꝫ detestabilior ista culpa ꝙ̃ esse posset ĩcomparabiliter aliquis fructus inde prouenieñs. Ita ꝙ nunqꝫ vllo modo debes acquiescere siue consentire culpe cuiuscũqꝫ peccati. Sincera caritas hoc aperte cognoscit eo qꝛ secum hꝫ lumẽ nature discretionis. Ipsa lumẽ est qḋ illico dissoluit omnes tenebras ꝛ aufert oẽm ignorantiã ꝛ oĩbus virtutibus atqꝫ ĩstrumento virtuali impendit vtile ꝯdimẽtũ. Ipsa prudẽs est ita ꝙ ab aliquo decipi non põt: ita fortis ꝙ ab aliquo vinci nõ valet. Ipsa ꝑseuerantiã hꝫ ingentẽ vz vsqꝫ ad finẽ hoc ẽ a celo vsqꝫ ad aridam in eo ꝙ a noticia mei descẽdit ad sui noticiã: ꝛ a caritate mei vsqꝫ ad caritatẽ ꝓximi. Cuz humilitate prudenti ꝛ vera ꝑtransit ꝛ euadit oẽs demonum ꝛ aliaꝝ creaturaruz laqueos. Cum inhermi manu vz.

aduersa patientissime tollerando:
carnem z aduersariuz victoriose de
bellauit isto gloriose lumine mediã
te. Quia nouit aperte fragilitatem
propriam: qua cognita sibi debituz
odiũ sancti ferueriter intulit. Mun/
dum vniuersum vilipendendo sup
peditauit z ipsum contemnendo fa
ctus ẽ dominus eius. Omnes mũ/
di peruersi persecutores nõ valent
ei virtutez anime tollere sed omnes
eorum persecutiones experientiam
virtutum operantur: z ipsarum au
gumentum que prius ex affectu di/
lectionis mee concepte fuerunt: po/
stea vero probantur in proximo z ĩ
ipso parturiuntur vt iam tibi dixi.
Nã si virtus illa nõ appareret opor
tuno tempore neq3 lumen ĩpẽderet
ante creaturas: ꝓculdubio virtus
ĩ veritate ꝯcepta nõ videtur. Nã ostẽ
di tibi iam q͛ virtus esse pfecta non
põt atq3 fructuosa nisi mediãte pro
ximo. Sicut ẽ de mulier͂ que ꝯcepit
ĩ vtero filiũ. Nã anteq̃ illũ pariat at/
q3 perueniat ad lucẽ aũ creaturaruz
oculos non existimat sponsus hũc se
filiũ. Similiter ego qui vere spõsus
sum aĩe: q͛ nisi pariat virtut͛ filiũ ĩ ꝓ
ximi caritate demonstrãdo p̃ a͛tẽter
vt expedire cognouerit opere sub/
ueniendo sibi particulariter vel in
cõi ꝫm exigentiam illius tpis non
iudico virtutem verã in se ꝯcepisse.
de vitio quoq3 similiter accidit q͛
mediante proximo perpetratur.

Repetitio quorundam z quomo/
do deus promittit assertiue seruis
eius ecclesie reformationẽ. Cap̃. xij.

Nunc autem videre potuisti
prout ego sũma bonitas oñ/
di tibi veritatem atq3 doctrinam p
quam venire potes ad statum excel
lentissime perfectiõis z in ipsa te cõ
serues. Similiter aperte declaraui
qualiter penis atq3 culpis in te pa
riter z in proximo satisfieri debeat ĩ
vita presenti. Referando tibi q͛ pe/
na sola nullo modo sufficit ad satis/
faciendum culpe simul z pene nisi
sit vnita cuz affectu sincere caritat͛
z cum vera contritione cordis at/
q3 displicentia peccatorum. Cũ ve/
ro pena caritati connectitur z vni/
tur isto modo satisfacit ñ virtute cu
iuscũq3 pene que sustineatur actua
liter imo virtute caritatis atq3 con
tritionis culpe cõmisse quam carita
tem acquisiuit anima cum intelle/
ctuali lumĩe corde sincero z libera/
li attendens in me suum obiectum
qui sum ipsa caritas. hoc vero tibi
demonstrare volui quia velle pati
pro me penas humiliter z instañter
a me postulasti vt tu z aliq͛ serui mei
noueritis qualiter z quomodo sacri
fitium de vobis mihi facere debet͛.
Dico sacrifitium actuale pariter z
mentale simul vnitum prout vnitũ
est vas cum aqua quod alicui domi
no presentatur. Nam aqua sine va/
se presentari non posset. vas quoq3
vacuum domino presentatum non
eẽt acceptũ. Ita dico vobis q͛ mihi
debet͛ offerre vas istud v3. labores
plurimos actuales z alia corpora/
lia exercitia sancta quocũq3 mõ mi
hi ꝯcedere placuerit vobis. Nec eli
ger͂ debetis vr̃a volũtate tp̃s neq3

locum fuie labores vt vobis gratū
est sed vt mihi ꝓcedere placet. Sed
istud vas omnino dz esse plenū vz
omnia tollerando cum amoris affe
ctu atq3 patientia vera defectus ve
stri proximi cū odio tamen ꝛ displi/
centia peccatorum. Tunc isti labo/
res quos tibi nomine vasis appella
ui reperiūtur aqua gratie mee ple/
ni que cōfert anime vitā. Ego ve
ro tunc accepto valde gratāter hoc
enseniium a dilectissimis sponsis me
is vz a qualibet anima que fidelis/
sime mihi seruit. Ab eis inq3 acce/
pto anxia desideria ꝛ ignita suspiria
ipsorum cum continuis ꝛ humilib9
orationibus que sunt veluti mediū
vnū acceptabile mihi. Quia ex ip
sorū amore placat̄ iracundia mea
quam contra se prouocauerant ho/
mines iniqui ꝛ impij qui me tantū
iugiter offendūt. Itaq3 tollerate vi
riliter vsq3 ad mortem ꝛ hoc erit ap
tissime signum ꝙ me diligitis. Ne/
q3 formidare debetis siue retrocede
re cuiuscunq3 tribulationis vel ali/
cuius creature timore sed in tribu
lationibus exultate. Mundus iste
letatur in iniurijs meis: vos autem
in ipso tristamini propter iniurias
quas mihi fieri conspicitis vnde eti/
am vos offendunt. Et dum vos of/
fendunt me quoq3 similiter offen/
dunt qꝛ vobiscum vnū caritate pa
terna sum factus. Aperte nanq3 co/
gnoscere potes qꝛ cum ad ymaginē
atq3 similitudinem meam vos gra
tiose creasse3: ꝛ occasione peccati ve
stri ꝑuati gratia fuissetis ego perop
time vos iam amissam gratiam sa/
lubriter inuenire diuinam naturā
meam in vobis vnire decreui velās
illam humanitate vestra. Itaq3 cū
sitis ymagine mea realiter insigniti:
vestram humanitatē diuine natu/
re mee copulare volui: vnde sū vo
bis paterna caritate coniunctus ꝛ
vnitus nisi forsitan anima discesse/
rit a me per mortale peccatum. Sz
qui me diligit in me manet ꝛ ego ī
illo. Et ideo mundus eum ita perse
quitur eo ꝙ ipse mūdus nullam ha
bet conformitatem mecum. Et id/
circo persecutus est vnigenitum fi/
lium meum vsq3 ad mortem crucis
ita crudelissimam ꝛ obprobriosam
ꝛ ita persequitur etiam vos atq3 si/
mili modo ꝑsequetur vsq3 ad mor/
tem qꝛ me non amat. Nam si mun/
dus ipse me dilexisset ꝛ vos vtiq3
diligeret. Sz exultate qꝛ gaudiū ve
strum in celo plenissimum erit In
super addam ad consolationem tu/
am qꝛ quanto nunc habundant in
corpore mistico ecclesie mee tribu/
lationes ꝛ angustie tanto plus ha/
burdabit in ea salubris ꝛ consolati
ua dulcedo. Et erit ista sua dulce/
do qꝛ reformabit̄ in bonis atq3 san/
ctis pastoribus qui sunt veluti flo/
res odoriferi ꝛ gloriosi qꝛ laudem ꝛ
gloriam nomini meo iugiter exhi/
bent ꝛ procurant: exalantes ꝛ ado
lentes in conspectu meo virtutum
odorem fundatarū in veritate. Et
hec est optabilis ꝛ odorifera refor/
matio ministrorum atq3 pastorum
ecclesie mee: Non ꝙ fructus huius
ecclesie mee reformari simpliciter
egeat qꝛ non obfuscatur neq3 mi/

nuitur vnq̄ȝ ex cuiuscunqȝ defectu ministri. Itaqȝ letare tu simul ꝛ pater anime tue ceteriqȝ serui mei cō sistentes in amaritudine presenti. Quā ego veritas eterna promitto vobis refrigerium exhibere. Atqȝ post amaritudinem istam vos in veritate consolabor ex quo pro tali reformatione multa sustinueritis.

Quomodo hec anima simul creuit atqȝ defecit in amaritudine pro responsiōe diuina. Et quomodo facit orationem pro ecclesia sancta ꝛ vniuerso populo. Capi.xiiij.

Tunc anima succensa ꝛ anxia desiderio ignito ingenti dilectione concepta in maxima bonitate dei sue latitudinē affectuose caritatis aperte cognoscens que cum tanta dulcedine petitiōi sue satisfacere dignata erat etiam prebendo sibi spem de salubri remedio super amaritudine quam habebat in corde propter offensas deo factas: atqȝ detrimentum ecclesie sancte necnō ꝛ miseriam propriam quam ex vera noticia sui pcepit sui cordis mitigabat aliquantulum amaritudinem licet aliunde cresceret amaritudo. Nam ab eterno patre sibi pfectionis itinere demōstratio noui offensam propriā apertius vna cū animarū detrimento patefaciebat ei prout infra clarius intelligi poterit. Et etiam qȝ melius anima cognoscit in se bonitatē dei prius habita noticia sue proprie fragilitatis Et in lucidissimo dei speculo perfecte dignitas ꝛ indignitas propria cognoscitur dignitatem vȝ attendē do qȝ ad ymaginem dei solū ex gratia singulari ꝛ non ex debito creata sit In quo diuino speculo cognoscit etiam in dignitatem propriam in qua ex culpa sua deuenit. Qȝ sicut materiale speculum attendēdo macula que fuerit in facie deprehenditur: sic anima que cuȝ vera noticia sui consurgit ingenti desiderio cuȝ oculo sui cordis ꝛ intellectus ad cō siderandam faciem propriam in dulci speculo dei ibi propter eius clarissimam puritatem aperte cognoscit indilate maculas faciei sue. Et sic qȝ lumen erat augumentatū i hac anima modo predicto: quedam ex creuerat in ea dulcis amaritudo licet aliunde fuerit īminuta. Nam i minuta fuerat in eo qd̄ sūma veritas exhibuerat ei spem ita gratam. Et vt ignis excrescit quanto plus ei materia datur: ita creuit ignis ī hac anima intm̄ ꝛ taliter qȝ impossibile fuisset humāo corpori posse tollerare ne mors inde secuta fuisset. vnde nisi qȝ fuit illico circundata noua fortitudine ab eo qui est omniū vera fortitudo nunq̄ȝ erat euadendi possibilitas. Postq̄ȝ ergo fuerat hec anima purificata diuine caritatis igne quam inuenit in sui noticia ꝛ diuine bonitatis in se cum vna saluberrima fame atqȝ spe viua salutis totius orbis ꝛ ecclesie sancte reformatione: postq̄ȝ adeo fuerat docta de lepra vitiorum in ecclesia regnā tium: atqȝ de mundi miseria cū sancta ꝛ humili fiducia coram diuina

maiestate stabat τ quasi cum moi/
se dicebat. Domine mi dulcissime mi
sericordes oculos tuos ad populuz
istum gratiose cōuerte pariter τ ad
corpus ecclesie tue misticum: qꝛ glo
ria maioꝛ nomini tuo sancto subsc/
quetur parcendo tante multitudi/
ni creaturarum tuarum eis īfundē
do lumen in anīmarum salutem q̄
laudarent omnes ineffabilem boni
tatem tuam: se cōsiderantes a tene/
bꝛis mortalium peccatoꝝ τ ab eter
na damnatione soluz ex paterna ca
ritate tua gratiose liberatos q̄z solū
de me miserabili que tm̄ offendi ma
iestatem tuam: τ vt estimo sum cau
sa potissima omnium maloꝛum que
ppetrātur. Et ideo te depꝛecoꝛ eter
na bonitas vt vindictam de me sū
mas τ populo tuo pcas. Nunq̄. n. a
desiderabili pꝛesentia tua discedaz
vsqꝫ quo videro q̄ eis gratiose mi/
serearis. Ego quomodo cōsolari pos
sem videndo me vita perfrui si po/
pulus tuus esset in morte: Et vidē/
do tenebꝛas peccatoꝝ in perama
bili sponsa tua ex meis defectibus τ
aliarum creaturarum tuarum vo/
lo igitur τ pꝛo singulari gratia pe/
to q̄ illa caritas inextimabilis que
te ad creandum hominem ad yma
ginem τ similitudinem excitauit di
cendo faciamus hominem ad yma
ginem τ similitudinem nostram. Et
hoc egisti trinitas eterna volens ho
minem tocius trinitatis esse parti/
cipem. vnde tribuisti ei memoriam
vt in ea tua beneficia retineret: τ i
ipsa tu patris eterni potentiam p/
ticiparet. Intellectuz quoqꝫ tribui
sti sibi vt videndo cognosceret boni
tatem tuam τ p rticeps esset vnige
niti tui sapientie. Insuper τ volun/
tatem ei dedisti vt amare posset il/
lud qd̄ intellectus vidit τ agnouit ī
tua veritate participādo de clemē/
tia spirit⁹ sancti. Quid sine quis ob
secro fuit in causa vt hominem ī tā
ta dignitate locares: Certe solus
amoꝛ inextimabilis quo creaturam
tuam ī temetipso respexisti de qua
fuisti philocaptus. Et ideo solum il
lam ex affectuosa dilectione creasti
sibi tribuens eē vt eterno bono tuo
gaudēdo frueretur. Sed aperte co/
gnosco qꝛ pꝛopter peccati culpam
iuste dignitatem amisit ī qua loca/
ueras eā τ ex rebellione tibi facta
guerram τ odium contra se cū tua
clemētia pꝛouocauit vnde facti su/
mus inimici tui. Tu autem eodem
excitatus amoꝛe volendo tibi gen⁹
humanum gratiose reconciliare do
nasti nobis verbum vnigeniti filij
tui qui vere fuit īter nos τ te seque/
ster atqꝫ mediatoꝛ τ iusticia nostra
qui puniuit τ in se poꝛtauit omnes
iniusticias τ iniquitates nostras ex
obedientia quam tu pater eternus
iniūxisti sibi cum humanitatem no
stram ipsum assumere decreuisti. O
inextimabilis caritatis abissus qd̄
est illud coꝛ ita durum qd̄ ī sua pos/
sit integritate conseruari τ minime
scindatur attendēdo tantum subli/
mitatem ad tantam pꝛofunditatē
atqꝫ deiectionem descendisse quan
ta τ qualis est humanitas nostra.
Nos ymago tua sumus τ tu yma/
go nostra pꝛopter vnionem quam

homine fecisti vellando deitatem eternam cum miserabili nube ac infecta massa carnis ade. unde processit hoc. Solum ineffabilis amor tuus est in causa. deus quippe factus est homo et homo factus est deus. Per hunc igitur amorem inestimabilem humiliter exoro maiestatem tuam omnibus viribus anime mee ut miserabilibus creaturis tuis graciose misericordiam ipendas.

Quomodo deus conqueritur de populo suo christiano et precipue de suis ministris: aliquid de venerabili sacramento corporis yesu christi tangendo. Et de beneficio incarnationis.

Capi. xiiij.

Dilissimus ergo deus vertens ad causa oculos sue misericordie compelli se permittens ab humilibus lachrimis eius et humano modo loquendi: sancti desiderij sui funibus alligari respondendo conquerebatur et ait dulcissima filia mea lachrime tue me compellunt ex eo quia excellentissime caritati mee sunt unite et amore mei sunt effuse: necnon et anxia desideria tua me ligant. Sed aspice per amabilem sponsam meam in facie coinquinatam et immundam veluti leprosam ex amore proprio: atque tumefactam ex avaritia pariter et superbia illorum quos ubera sua lactant qui sunt universale corpus christiane religionis. Ac etiam corpus ecclesie mee misticum: precipue loquor de ministris ipsius ecclesie qui suggentes eius ubera suo dulcissimo lacte nutriuntur. Nec ipsi solummodo pascuntur et aluntur ab ea: verum ad huiusmodi mamillas eius: tenere debent et ex his alere corpus universale christiane religionis ac etiam infideles qui tenebris infidelitatis in veritate derelictis vellent ubi utile membrum ligare se corpori mistico ecclesie sancte. Considera cum quanta ingratitudine tenebrosa et ignorantia dampnabili manibus immundis lac huiusmodi dulcissimum ipsius electe sponse mee pariter et unigeniti mei sanguis ministratur ab eis: et cum quanta presumptione et irreverentia recipitur ab alijs. unde illud quod in se veraciter est vita et vitam digne sumentibus exhibet: ipsis qui ministrant indigne et indigne: sumentibus in inditium est atque mortem. Preciosus iste sanguis filij mei unigeniti: mortem atque tenebrosum mendatium abstulit et confudit donando lucem et veritatem. Omnia circa salutem et perfectionem hominis necessaria preciosus iste sanguis operatus est dummamen indispositio recipientis non impediat. Quia sicut vitam exhibet et animam omni gratia docat et ornat modicum vel habundanter iuxta dispositionem et affectum illius qui recipit ita mortem infert illi qui vivit iniquae. Non ex defectu sanguinis nec ex defectu ministri si forsitan esset in eodem peccato sive maiori sed ex defectu proprio. Quia nullus minister

defectus contaminare potest nec inquinare siue minuere gratiaz et virtutem ipsius preciosi sanguinis Jö nullo modo nocet illi cui tribuitur sed sibimet ministranti valde nocet vz detrimento culpe postquã amarissima pena sequitur nisi culpaz ipsam vera contritiõe cordis atqz displicẽtia sui peccati delere studeat. Hoc ergo venerabile sacramentũ valde nocet illi sicut dixi qui recipit indigne non ex defectu sanguinis vel ministri sed ex defectu sue male dispositionis qr cum magna miseria mentis et corporis et immunditia atqz crudelitate contra se pariter et proximum ita processit. Sibi crudelis extitit cum abstulit a se gratiam sub pedibus affectus hui9 preciosi sanguinis conculcando fructum quem a sacro baptismo traxerat qr tũc ablata fuerat virtute sanguinis hui9 originalis peccati macula quam incurrit cum a suis parentibus est conceptus. Et ideo verbum vnigeniti filij mei donaui vobis qr tota massa generationis humane corrupta fuit in trãsgressiõe primi parentis vestri ade. Et ideo vos omnes veluti vasa formata de tali corrupta massa corrupti fuistis et ad vitam eternam inhabiles et inepti. vnde propter hoc altitudinez suppremam iungi et vniri volui cũ vestre vilitatis humanitate: vt remedium adhiberem humane generationis mortifere corruptiõni et ita recuperaret gratiam quam ex culpa sui peccati perdiderat. Cum ergo in me pena cadere non possit et de culpa diuinã mea iusticia penã omnino requireret: neqz pur9 homo per se satisfacere quoquo modo sufficiens vel idoneus erat eo qr illa culpa perpetrata fuerat in me qui sum infinita bonitas: et homo debilis pauper et imbecillis: ex soluere pro se nequibat vt iam dixi paterna caritate coactus: verbuz mihi coeternum vestitum eiusdem vestre nature vestimento misi vobis vt in ipsa massa corrupta. primi parentis vestri qui peccauerat exsolueret illa pena quam exigebat iusticia diuina. Et ita tollerando supra dorsum ei9 penas acutissimas vsqz ad mortem crucis obprobriosam satisfactũ extitit iusticie diuine pariter et affectuose caritati paterne que cum inestimabili misericordia satisfacere voluit pro culpa cõmissa hominem gratiose disponendo ad felicitatem illam eternam ad quaz ego creaueram eum. Itaqz humanã vestra natura diuine nature cõiuncta et vnita sufficientissime satisfecit pro toto mundo et vniuersa humana generatione. Non tamen ex penã tollerata soluz in vestra natura finita et incorrupta massa supradicta sed virtute deitatis eterne que fuit et ẽ infinite potentie. Hac ergo vnione contracta vtriusqz nature sacrificiuz sanguinis vnigeniti filij mei gratanter acceptaui coniuncti et vniti eterne deitati et igne diuine caritatis exusti que vere fuit vinculum illud quod in cruce detinuit eum in cruce suspẽsum et affixum. Per hũc ergo modum et non aliter humana

natura vestra satisfacere potuit hu
iusmodi culpe vz virtute diuine na
ture. Et ita sanies abluta ꝛ ablata
fuit illius transgressionis atqz cul/
pe prima vestri parentis ade rema
nente solummodo signo siue fomi/
te vz inclinatione naturali ad pec/
candum cum alijs defectibus qui
sustinentur in corpore veluti cica/
trix que remanet ex vulneribus ho
mini liberato. Ita culpa trangres/
sionis ade que letalem sordem atqz
miseriam ꝛ inclinationem humano
generi produxit in vobis est opera
ta sed magno superueniente medi/
co vz vnigēito filio meo perfecte cu
ratus est egrotus amaram absorbē
do medicinam quam homo per se
bibere non poterat qz nimis erat ī
becillis effectus atqz debilitatus ꝛ
infirmus directe fecit vti solet age
re nutrix quādo paruulus infirma
tur que pro ipso medicinam absor/
bet amarā pro eo q̄ ē fortis ꝛ adul/
ta. puer vero nec sumere neqz tolle/
rare posset amaritudinez huiusmo
di medicine. vnde tulit ipse tanq̄z
baiula siue nutrix: operante fortitu
dine atqz magnitudīe deitatis: na/
ture vestre medicinam amarissimā
crucis ꝛ penose mortis vt vos velu
ti puerulos imbecilles ꝛ ex culpa d
bilitatos ꝛ infirmos sanaret ꝛ habe
retis vitam ꝛ integram incolumita
tem. Remāsit ergo solūmodo signū
originalis peccati qd̄ a parentibus ve
stris in conceptu ꝯtraxistis. Quod
vtiqz signum etiam ab anima tolli/
tur quāuis non ex toto vz in sacro
baptismo qui virtutez habet: ꝛ gra
tie vitam exhibet in efficatia glorio
si atqz ꝑtiosi sanguinis huius. Qū
n. anima recipit ab ecclesia sancta
baptismum: aufertur ab ea pecca/
tuz originale infunditurqz sibi gra
tia: ꝛ fomes peccati vz iclinatio ad
peccandum ab originali peccato ꝓ
cedens: atqz remanens veluti cica
trix ex vulnere sicut iam diri debi
litatur ita q̄ si anima voluerit po/
test optime refrenare. Tunc huius/
modi vas anime dispositum est ad
recipiendam ꝛ augumentandaz in
se gratiam habundanter ꝛ modicū
vt ei placet exercere siue disponere
semetipsam cum affectuoso deside/
rio seruiendi mihi pariter ꝛ aman/
di me. Simili quoque mō se dispo/
nere potest ad malum sicut ad bo/
num non obstante q̄ in sancto ba/
ptismo gratie receperit infusionez
vnde tempore discretionis aduen/
ente ꝓpter arbitrij libertatem qua
dotatꝰ est a me gratiose quilibet po/
test operari bonum siue malum vt
a sua mera processerit volūtate. Et
est talis tātaqz libertas ista qua do
tatꝰ est homo ꝛ ita factus est fortis
virtute sanguinis huiꝰ preciosi q̄
omnes alie creature quecunqz non
valent eum etiam ad minimaz cul
pam alicuius peccati compellerē ni
si sponte consentire voluerit. Abla/
ta nanqz fuit ab eo seruitus atqz li
bertati donatus in sacratissima pas
sione dilectissimi filij mei vt prop̄e
sensualitati dominaretur. ꝛ eternaz
felicitatem obtineret ad quam cuz
ita gratiose creaui. O miser atqz mi
serabilis hō qui delectaris ī peccato

rum fetenti luto morari tanq̃ animal immundum ꝛ velud ingratus agnoscere negligis vel non vis tanta: beneficia que tibi gratiose concessi. Ultra recipere non poteras o misera creatura mea circundata dãnabili atq; tenebrosa ignorantia.

Quomodo culpa punitur acrius post yhesu christi passionem q̃ ante. Et quomodo deus permittit mundo facere misericordiam ac etiam ecclesie sancte mediante oratione atq; tollerantia laborum seruorum suorum. Capi. xv.

Uolo te nosce filia mea q̄ propter gratiam hominibus a me factam non solummodo pro prima creatione sed quoniam eos ĩ sanguine filij mei recreaui ꝛ reformaui restaurando eos ad gratiam ex peccato iam deo deperditam non volentes eam a me gratiose humiliter ꝛ recognoscere sed iugiter ambulando peruerse de malo in peius ꝛ de culpa in culpam me cum iniurijs offendentes ita gratias meas vilipendendo de quibus nõ solum erga me sunt ĩgrati verum aliquãdo reputant a me recepisse cõtumeliam quemadmodum si aliud eis optarem q̃ sanctificationem ipsorum. Incomparabiliter punientur acrius ꝛ maiori pena cruciabuntur ex quo redempti sunt glorioso sanguine filij mei q̃ ante redemptionem. Quia proculdubio valde cõueniens est vt ille qui plus accepit amplius obligetur ei a quo recepit. homo quippe multum mihi obligabatur ex eo q̄ eam nõ esset eũ creaui ita nobiliter v; ad ymaginem ꝛ similitudinem meam vnde mihi tenebatur exhibere laudem ꝛ honorem Sed eam abstulit a me quantum in eo fuit ꝛ sibimet impendere voluit propter quod obedientiam iniunctam a me damnabiliter est trãsgressus ꝛ inimicus mihi factus est. Ego vero cum humilitate destruxi ꝛ vici superbiam eius diuinam vi humiliando naturam ꝛ illam vniui humanitati vestre ꝛ a seruitute; diabolica liberatas restitui eos in potestate libera. Et non solũmõ liberũ hoiem esse feci: ʒ si bñ ꝯsideras hõ fcũs ẽ de⁹ atq; deus fcũs ẽ hõ ex vnione diuine nature cũ humana. Hoc ẽ vtiq; donũ vnum valde singularẽ excedẽs alia dona q̃ acceperũt hoies: thesaurũ dico sanguis ĩ quo sunt ad grãm recreati. Itaq; vide q̃to magis obligant̃ post redẽptionem q̃ añ. Obligant̃. n. afferre mihi gloriã ꝛ honorẽ sequẽdo vestigia ĩcarnati ṽbi filij mei dilectissimi. Et tũc ĩ dilectiõe vera mei atq; ꝓximi debitũ valde gratum ꝛ acceptabile ꝯtribuũt vt supius ẽ expssuz. Si võ ñ agũt ita q̃ multũ obligãt̃: maiori pũitiõe digni sunt. Indubitãter ergo diuina iusticia mea pũiet eos eterna dãnatiõe. Quare maiori pena cruciat̃ vnus xp̃ianus iniquus q̃ vnus paganus ĩfidelis ꝛ ignis ĩfernalis amplius eum cruciet ꝛ vt ita dixerim absq; consumptione consumit exigente diuina iusticia. Nam exterius ignis affli

git ⁊ vrit ⁊ interius vermis ꝯſcie ta beſcere facit eos. Neqꝫ cōſumpti deficiunt eo ꝙ illi qui ſunt in tali dāmatione ꝓpter aliqua tormenta minime perdūt eſſe ita ꝙ omnino deficiant. Unde noueris ꝙ ipſi mortē inuenire poptāt: ⁊ illam habere nequeunt q2 deficere nō poſſunt quātum ad eſſe ſimpliciter licet ex culpa ſua perdiderunt eſſe quātum ad gratiam. Itaqꝫ procul dubio culpa punitur amplius atqꝫ grauius ex quo redemptio veſtra facta fuit ꝑ effuſionē huius precioſi ſanguinis filij mei ꝙ̄ ante q2 plus valde receperunt. Neqꝫ videtur ꝙ velut īſenſati perpendant tantam miſeriam ſuam q2 nimis inſipienter. mihi facti ſunt inimici cum ego gratioſe reconciliaſſem eos in ſanguine dilectiſſimi filij mei. Unum tamen aſſumendum ego te docebo remedium quo diuine iuſticie placabit ira. vꝫ mediātibus amicis meis īquātum ipſi me compellant ⁊ inducāt cum deuotis ⁊ lachrimoſis orationibus ⁊ eorum ignito deſiderio ligare conentur diuiñe iuſticie manus. Tu cernis aperte ꝙ iſto ligamine me ligaſti nunc quod vtiqꝫ ligamē ipſe tibi tribui quia vere cupio mundo facere miſericordiam. Et īdō mentibus amicorum meorum infundo famem ingentem ⁊ ignita deſideria circa meum honorem atqꝫ ſalutem animarum vt inclinatus. Immo compulſus ab eorum deuotas orationibus temperare ſtudeā iram iuſticie mee diuine. Aſſumas ergo lachrimas vna cū ſudore tuo ſimiliter ⁊ alij ſui mei faciāt ⁊ hauriant eas a mari mee diuine caritatis ⁊ cum eis abluite faciem valde maculatam amabilis ſponſe mee. Quia tibi promitto ꝙ iſto remedio cooperāte ſibi pulchritudo priſtina reſtituetur cum pace deſiderabili: vꝫ orationibus continuis ⁊ deuotis ſudoribus atqꝫ lachrimis amicorum meorum effuſis ignito ⁊ anxio deſiderio. Et non in gladio ſine cū vera nec hoſtili crudelitate ꝓcedendo. Et ita deſiderio veſtro ſatiſfaciam: vꝫ aduerſa plurima tollerando ⁊ cum lumine vere patiētie tenebras illuminabiꝭ iniquorū hominum. vos vero nullo modo timeatis eorum perſecutiones iniuſtas: ego nāqꝫ pugnabo pro vobis nec vnꝙ̄ in aliquo deficiet indigentijs veſtris mea diuina ꝓuidētia.

Qualiter hec anime plus de diuiña bonitate cognoſcendo nō erat contenta ſolummodo pro chriſtiano proprio rogare ac eccleſia ſancta ſed orabat etiam humili me ꝓ vniuerſo mundo.

Capi. xvi.

Tunc anima cum agnitione maiori conſurgens ⁊ ingenti gaudio letabunda diuine maieſtati aſtabat valde confortata ſuper diuina ſpe quam aſſumpſerat in diuina miſericordia tum etiam propter amorem ineffabilem quem intelligendo guſtabat: attendens ꝙ ex affectuoſo deſiderio atqꝫ pēna caritate motꝰ deꝰ oio dereuerat hoibꝰ

gratiose facere misericordiam non obstante ꝙ inimici sui facti fuissent Et ideo modum suis amicis impendebat ⁊ viaꝫ ostendebat quomodo possunt ei facere sanctam violentiam ⁊ iracundiaꝫ iusticie diuine placare. valde letabatur etiaꝫ omni timore perdito ex quibuscunqꝫ mundi persecutionibus attendēdo dn̄m esse secum ⁊ pro se pugnaturum. vnde multum augumētabatur ignis desiderij sancti intantum ꝙ animo quieto minime remanebat: imo cū sancta fiducia pro toto mundo misericordiam instanter ⁊ humiliter a domino postulabat. Et quāuis in secūda petitione sua contineretur salubre bonum ⁊ vtilitas christianorum ⁊ infidelium in reformatione sancte matris ecclesie nihilominus veluti famelica ⁊ sitibunda dilatabat orationem ad vniuersum orbē vt ipsemet deꝰ eā expetere faciebat vnde vehementer exclamando dicebat. O deus eterne pijssimos oculos tuos ad ouiculas tuas tāꝗ pastor vere bonus misericorditer aperi. O obsecro non differas vltra mūdo facere misericordiam q̃ iam videtur ex toto deficere priuatꝰ vnione tue caritatis ⁊ proximi sui. Non n. alterutrum inter se diligunt amore realiter fundato in te.

Quomodo deus conquerebatur de populo suo, p̄cipue propter amorem proprium qui regnat in eis cōfortans ipsam animam ad orationem ⁊ lachrimas.

Capi. xvij.

Tunc erga salutem animarū velut ebrius pijssimus dominus ampliorem amorem atqꝫ dolorem in hac anima succendebat: aperte monstrando cuꝫ quanto dilectionis affectu creauerat hominem, p̄ut iam supra aliqualiter habetur. Et iterum ait. vide filia ꝗ̄ iniustissime quilibet me percutit offensionibus iniquis cuꝫ ego creauerim eos cuꝫ estimabili dilectione ⁊ eos gratiose dotauerim infinitis donis nō ex aliquo debito sed ex gratia mea solūmodo paterna ⁊ liberali. Considera nunc innumera peccata ⁊ vitia quibus me iugiter offendunt ⁊ precipue cum abhominabili atqꝫ detestabili amore proprio vnde procedunt omnia mala. Cum hoc amore peruerso totum orbē venenauerūt. Quia sicut amor erga me cunctas virtutes in se continet illas per effectum operis effundendo in proximo vt ostendi tibi sic amor proprius in se continet omnia mala q̃ fūdatꝰ est in superbia sicut amor erga me fundatꝰ in humili caritate. hoc vero malum creatura mediante perpetratur q̃ separati sunt a vera proximi caritate: q̃ me non dilexerūt neqꝫ proximum diligunt. due nāqꝫ dilectiones iste cōnexe sunt adinuicem ⁊ vnite. Ideo dixi tibi ꝙ omne bonum ⁊ omne maluꝫ proximo mediante patrabatur. Multifarie valde cōqueri possum de creaturis meis. Nam a me non habuerunt nisi bonum ⁊ ipse mihi retribuunt odiumꝰ operando multa mala Tn̄ iam dixi tibi ꝙ propter lachrimas ami/

corum meorum atqꝫ deuotas humiliter effusas orationes iracūdia diuina placaretur ⁊ idem assertiue confirmo. Tu igit̄ ⁊ alij serui mei fitis obuiare soliciti cum orationib⁹ assiduis atqꝫ desiderijs igniferis amarissime dolentes de culpis ⁊ offensis contra me factis ⁊ de animarum damnatione vt illi possint euadere iuditium eterni supplicij.

Quomodo nullus man⁹ dei euadere potest vbi summus vel per misericordiam vel per iustitiam.
Capi. xviij.

Noueris igitur indubitanter ꝙ nemo potest euadere manus meas. Nā ego sum ille qui sum vos vero non estis a vobisipsis nisi quātum a me recepistis esse vestrū qui sum creator omnium que sunt excepto peccato qḋ omnino nihil ē ⁊ ideo nullo modo processit a me: quare non est amari dignū. Ex hoc igitur excecata creatura mea miserabiliter offendit qꝛ diligit qḋ amare non dꝫ: vꝫ peccatum ⁊ me sūme bonum odit a quo recepit esse suuꝫ cum alijs infinitis gratijs in hoc eē fundatis a me sibi paterna caritate gratiose concessis. Si ipsi nequeunt vllatenus effuger̄ manus meas qꝛ vel a iusticia puniētur vel a misericordia saluabunt̄. Igit̄ aperi oculum intellectus ⁊ vide manum meam ⁊ aperte cognosces huiusmodi rei veritatem. Tunc ex obedientia sūmi patris eleuans oculum in manu sua videbat vniuersum orbem inclusum. Et ait illi dominus. Optime nūc vides qꝛ nemo potest a me quomodolibet auferri ⁊ sicut iaꝫ dixi vel in manu mea sunt per iusticiam vel per misericordiam. Nunc nāqꝫ creati sunt vniuersi ⁊ ea que feci nō odi sed affectuose diligo. Et ideo non obstantibus ipsorum iniquitatibus ego dispono eis misericordiā īpendere gratiosaꝫ humilibus amicorum meorum orationibus intercedentibus. Et ita petitionem tuaꝫ effectualiter adimplebo que cum tanta cordis amaritudine pariter ⁊ amore rogasti me.

Qualiter ħ anima ꝺ̄siderio ignito succensa cupiebat asc sudorem sanguineum emanare ⁊ se redarguens orationem pro patre suo faciebat. Capi. xix.

t Tunc anima p affectuꝫ amoris ebria: quasi non esset in se igni sancti sui desiderij crescente stabat veluti beata pariter ⁊ dolorosa. Beata quidem erat ex vnione perfecta qnam in deo fecerat gustādo sue bonitatis amulitudinem ⁊ quasi suffocabatur in ipsius ineffabili misericordia. Dolorosa vero cōsiderando diuinam bonitatem ita damnabiliter offendi. Cui gratias vberes agebat aduertens ei manifestata fuisse peccata delinquentiū hominum vt affectuosa caritate cōpulsa cum maiori solicitudine sanctum desiderium augumentaret sin defesse. Percepit igitur in eterna deitate sensum anime sue mirabili

modo renouari. Et ea tãtũz ex ere/nit sanctus & amorosus ignis q̄ que sudorem abundanter effusũ a cor/pore propter uiolẽtiam ab anima sibi factam que tota succẽdebatur a more diuino ipsa contẽpnebat ex vehemẽti desiderio qđ habebat vt illi⁹ loco sudor viui sanguinis ema/neret. Perfectior enim erat vnio quam tunc anima fecerat in deo q̄ sit vnio corporis & anime. Ideo cor/pus laboriose multum affligeba/tur. Anima non semetipsam argue/bat dicens. O anima mea misella totam vitam tuam cum tempore ti/bi gratiose concesso multum inuti/liter expendisti; immo potius per/didisti. Et ideo tot & tanta dãpna & innumerabilia mala non soluz in ecclesia sancta: verũ etiam per vni/uersum orbem occurrerunt cõmu/niter ac etiam in particulari. Un/de volo te cum sudore sanguineo in presenti remedium adhibere. Vera/citer hic anima bene mandauerat memorie doctrinam optimam quã ei veritas eterna: tradiderat vz vt semetipsam agnosceret atq̧ diuinã in se bonitatem nec non & oportuna remedia pro reparatione totius orbis ad placandam iracundiam iustitie diuine vz cum humilibus continu/is atq̧ sanctis hominibus. Pro/pter quod hic anima vehementi compulsa desiderio valentius insur/gebat & apperiens intellectus ocu/lum attente speculabatur in carita/te diuina: vbi lucide cognoscebat atq̧ degustabat q̄tũ obligebamur amore in dessesse procurando glori/am & laudẽ diuini nominis in salu/tem animarum. Et ad hoc videbat & intelligebat vocatos esse dei ser/uos. E precipue veritas eterna vo/cabat & eligebat anime sue patrez quez offerebat in conspectu diuine maiestatis ipsam instãtissime depre/cans vt ei lumen gratie singularis infundere dignarẽ ad perficiẽdã in omnibus in veritate voluntatez ipsius eterni vestris.

Quomodo sine tribulationibus cum patiẽtia portatis nemo potest deo placere. Cap. xx.

Pijssim⁹ ergo deus tercie sue petitioni respõdendo: vz de/siderio salutis patiẽs anime sue ait ei. Filia carissima patrẽ anime tue volo cum omni sancta solicitudine salutem animarum indefesse pqui/rere in quo proculdubio mihi val/de complacebit: hoc autez ipse sine tu vel alius quicũq̧ perficere non valeret absq̧ persecutione & tribu/lationibus q̄ plurimis: vt iam tibi dixi prout mihi cõcedere placebit & expedire cognouero. Sicut enim optatis: honorem videre meum in ecclesia sancta sic in corde uestro cõ/cipere debetis affectum amore mei tollerandi cum uera pãcientia que/cũq̧ concessero. Et in hac experien/tia videbitur vtrum honorem me/um in veritate perquiratis: & ipse tunc erit amabilis filius meus. Et vna cũ alijs amicis meis ipse quoq̧ requiescet supra pectus vnigeniti fi/lij mei de quo vobis pãtem feci vt

incolumes peruenire: valeatis ad gloriosum finem atq; terminū ad quē vos ego gratiose creaui: vbi recipietis fructum omnium laborū quos amore mei cum patientia portaueritis. Itaq; tollerate viriliter quia non sunt condigne passiones huius breuissimi temporis ad futuram ⁊ eternam gloriam: ad quam vos introducam.

Quomodo fracta via per quam ad celū ascēdere debeamus ex obediētiā ade deus pōtēstatem de filio suo fecit per quē trāsire possunt cō incolumitate fideles. Ca. xxi.

Et q̄ tibi dixi q̄ ex vnigenito filio meo humano generi potestatē fecerā nolo vos ignorare filij mei dilecti q̄ via per quam ascendere debeatis in celū ex i obediētiā ⁊ propter transgressionē ade fracta fuit ⁊ interrupta per modum q̄ nemo transire poterat ⁊ ad vitā pertingere durabilem. Itaq; genus humanum mihi gloriam ⁊ honorem non reprendebat vt obligabatur: non habendo finem illum ad quē ipsam gratiose creaturam ⁊ ita veritas mea minime cōplebatur: hoc est autem veritas mea quoniam hominem ad imagiem ⁊ similitudinē meam ⁊ magna dignitate creauerā vt ad vitam eternam veniret: ibiq; participando gustaret ineffabilē dulcedinem atq; bonitatem meam Peccatum igit̄ impediebat ne pertingeret ad istum fellicissimum terminum ⁊ ita veritas ista non impediebatur. Huiusmodi nāq; peccati culpa celum omnino clauserat atq; nunc ianuam. Predicta culpa spinas angustiarum tribulationem atq; molestiarum homini germinauit. Sicut enim homo mihi rebellis extitit in semetipso subito rebellionē inuenit. Caro contra spiritū illico rebellauit ⁊ impugnauit. Et innocentie statum amittendo effectus est veluti animal immundum ⁊ etiā alie creature facte sunt ei rebelles vbi plene fuissent eius obediēte subdite si se conseruasset in dignitate qua creaueram ⁊ collocaueram eum. Sed quia se cōseruare noluit meam obedientiā offendendo mortem eternam corporis ⁊ anime proculdubio meruit Unde post hic illico fluuius quidā inquietus imo tempestate plenus valde periculose profluxit qui suis vndis iugiter allidit cum cum varijs afflictionibus atq; molestijs a semetipso vz ab aduersario pariter ⁊ a mondo procedentibus. Omnes in isto fluuio mergebamini quia nullus ex quacunq; iusticia sua poterat ad eternam vitam ascendere. Quamobrē ego pie more paterno cupiens vestris multiplicibus obuiare periculis ordiamini potestatem omnino saluarem donando vobis vnigenitū filiū meū vt trāsitu fluminis huius euadē possitis oē piculū. piculosus itaq; fluui9 ē ista mūdi pcelosa pariter ⁊ tenebrosa vita. Nūquid aduertis q̄tu n obligatur amare me genus humanum ⁊ cum q̄ta procedit ignorantia periculosa volendo

potius in flumine se suffocare ꝗ̄ as/sumere salubre remedium quod ei gratiose concessi.

Deus īducit hanc animam ad cō siderandam dicti pōt̄ magnitudi/nem que tenet a terra vsqz ad ce/lum. Capi.xxij.

Dixit etiam huic anime domi nus. Aperi oculum intellect⁹ ꝛ videbis exceccatos ꝛ ignorantes. videbis insuper imperfectos atqz perfectos qui me viriliter ꝛ in veri tate secuntur vt de perditione mi/serorum ꝛ ignorantium caritatiue condolens: ꝛ de felicitate seruorum ꝛ electorum meorum affectuose cō/gaudeas. Item aperte videbis qua liter incedūt euntes in lumine nec non ꝛ euntes in tenebris. Sed ātea volo te considerare pontem istū de quo dixi. Nam a sūmo celo vsqz ad aridam extendit ꝛ occupat altitu/dine sua hoc est qm̄ altitudini diui nitatis terra vestre humanitatis vni tur. Et ideo dixi ꝙ a sūmo pertin/git ad infima: vz ex vnione vtrius/qz nature. hoc omnino necessarium extitit: volendo reficere dirruptum iter vt ad vitam eternam pertinge re valeretis: amaritudine periculosa vite presentis cum incolumitate trās vadata. Iste vero pons de terra so/lummodo construi non poterat al/titudinis que sufficeret ad transitū huiusmodi fluminis vt habere pos/setis vitam. Quia vz terra vestre hu manitatis ad satisfaciendum offen se contra me perpetrate nullo mo/do sufficiebat nec abluere poterat illius culpe putredinem que quidē vniuersum genus humanum ꝛ cor rupit ꝛ infecit vt iaz dixi. Oportu/it ergo naturam vestram vniri no/stre diuine vt satisfacere posset pro vniuerso genere humano: dum hu/mana vestra natura tollerando pe nam in dilectissimo filio meo mihi pro vobis oblato acceptaretur ī suf ficientissimo sacrificio virtute natu re diuine secum vnite. Et ita mors a vobis auferetur ꝛ vita gratie do naretur. In hunc ergo modum al/titudo diuinitatis humiliata fuit humo vestre mortalitatis. Et ex ta li vnione perfectissima constructus est iste sacratissimus pons ꝛ via sa/lutifera reparata. Quare se fecit vi am? Ut per eam transeundo veni/retis ad eternum gaudium vna cū angelica natura. Sed vobis mini/me sufficeret ad obtinendam vitaz licet vnigenitus meus de se pontez fecerit nisi per ipsum transiretis.

Quomodo sumus omnes labo/ratores adeo missi ad laborandum vineam ecclesie sancte Capi.xxiij.

Tunc supradicta sententia veri/tas eterna demonstrabāt ꝙ nos creauerat absqz nobis sed sal/uare nos absqz nobis omnino non vult. Oportet ergo ꝙ apponam⁹ in salutis nostre negotio bonam vo/luntatem cum arbitrio libero tem pus in veris virtutibus exercēdo. Ideo subiunxit illico dicens. Om/nes trāsire debetis per pōtē istuz ꝑ

quirentes indefesse gloriam ⁊ lau/
dem nomini meo in animarum sa/
lute cum pena tollerando labore.
Q̄plurimos amore sincero dulcis ⁊
amorosi ꝓbi sequndo vestigia. Uos
esse cultores atq; coloni mei q̄s ego
cōduxi vt vineam sancte matris ec
clesie laborarem. Uos vtiq; labora/
tis in vniuersali corpore christiane
religionis a me conducti per grati/
am exhibendo vobis lumen bapti/
smi salutaris quem habuistis in cor
pore mistico' sancte matris ecclesie
per manus ministrorum ques ad
laborandum conduxi sicut ⁊ vos.
Uos estis in vniuersali corpore.
Ipsi vero sunt in corpore mistico
ad pascendum animas vestras ele/
cti ministrando vobis in sacramen
tis vnigeniti mei sanguinem extir/
pando spinas mortalium peccato/
rum atq; plantādo virtutem ⁊ gra
tiam in vinea vestrarum animarū
alligata vinee sancte matris eccle/
sie. Quilibet homo vineam habet ī
semetipso: vz animam suam cuius
colonus ⁊ cultor est voluntas vna
cum arbitrio libero dū viuit in isto
breui tempore. Transacto vero tē/
pore nullum opus in ea facere po/
test neq; bonum neq; malum. dum
autem est in tempore potest īmo de
bet viriliter in vinea sua laborare
ad quā cum introduxi. Et a me gra
tiose recepit iste colonus tam vali/
dam fortitudinem ꝙ omnino nul/
la creatura potest auferre sibi nec
eū violentare nisi spōte voluerit ac ī
quiescere nam ī sancto baptismo fu
it ita fortificatus. Tūc accepit vnū
gladium bicipitem vz amorem vir
tutis ⁊ odium peccati que duo repe
rit in sanguine. Quē amore vestre
salutis ⁊ odio peccati mortuus ē vni
genitus filius meus effundēdo pre
tiosum sanguinem habundanter: ī
quo sanguine vitā habuistis in san
cto baptismo. vnde gladium habe/
tis quo debetis vti manu liberi ar/
bitrij dum estis in tempore ad eue
lendas peccatorum spinas pungen
tes atq; mortiferas ī anima vestra
plantando virtutes. Aliter. n. fru/
ctum sanguinis non haberetis ab
ipsis colonis quos in ecclesia sancta
collocaui de quibus iam dixi tibi ꝙ
a vinea nostrarum animarum au/
ferebant spinas peccatorum ⁊ īfun
debant gratiam in sacramentis ec/
clesie ministrando sanguinem. Est
ergo necessariū ꝙ prius humili cō
tritione cordis atq; displicentia pec
catorum assurgat ⁊ amore virtutū
⁊ ita sanguinis huius preciosi salu/
tiferum fructum habebitis. Aliter
n. minime posset habere nisi etiam
ex parte vestra virtuosā dispositio
nem faceretis veluti palmites vni/
ti vere viti videlicet yesu christo fi/
lio meo qui ait. Ego sum vitis vera:
pater vero meus agricola est ⁊ vos
palmites. Et ita verū est. verus. n.
agricola sū a quo sunt egressa que/
cunq; sunt in esse creata. Potentia
nanq; mea penitus inextimabilis
ē. Ipsa quottidie gubernat atq; re/
git vniuersum orbem ⁊ absq; me ni
hil omnino factum est. Itaq; sum

d

illic verus agricola qui filium meum vnigenitum in terra vestre humanitatis plantaui tanquam vitem vt vos veluti palmites vniti per fidem et opera de vite fructum afferatis. Ideo quicunque salutiferum fructum videlicet: bonorum operum afferre neglexerit ab ipsa vite vera precidetur et arescet et in ignem mittetur eternum quoniam ita precisus illico vite gratiã amittit: et veluti palmes a vite precisus et are factus infructuosus ẽ oĩno et solũ mõ fuat ad ignẽ. similr isti peccatis eorum exigentibus ita precisi morientes in culpa mortali mittentur a diuina iusticia veluti inutiles in ignem eternum. Isti colere noluerunt vineam suam imo potius exterminauerunt propriam et alienam. Nec in ea solum obmiserunt aliquam virtutis plantam immittere imo quod videtur esse deterius inde semen gratie qd in lumine baptismali perceperant abiecerũt atque modo miserabili cõculcauerunt. Isti quo lumine participabant vnigeniti filij mei sanguini qui suauissimum vinum extitit quod vobis vit ista vera produxit. Ipsi autem abstulerũt a vinea sua semen istud et in cibum exhibuerunt animalium aliquorum: videlicet iniquitatum diuersarum: illud vilissime subpeditantes per inordinatum affectum cum quo me satis offenderunt et semetipsos valde miserabili modo damnificauerunt atque proximum. vos vero serui mei fideles inserti esse debetis vere viti: quia tunc afferetis habundantissime fructum participantes huius vere vitis humorem. Vobis autem in filio meo dilectissimo permanentibus in me stat. Nam ego sum vnum cum eo et ipse mecum. Si stabit cum eo sequemini proculdubio vestigia eius et doctrinam et ita substantie eius participabitis videlicet eterne deitatis vnite vestre humanitati dum inde trahitis amorem ineffabilem atque diuinum vbi fidelis anima inebriatur. Et ideo dixi qr participabitis de substantia salutifere vitis huius.

Qualiter deus palmites predicte viti vnitos videlicet seruos suos putat et quomodo nullus potest colere vel destruere vineam suam. quin colat vel destruat illã primi Capi. xxiiij.

Item ait dominus. Scis filia mea quem modum ego teneo postque serui mei sic vniti libẽter animo prompto desiderant yesu christi filij mei sequi doctrinam atque vestigia: Ego puto illos amouendo superflua vt ampliorem fructum producant et fructus eorum sit acceptabilis et electus et non efficiatur inanis atque siluester sicuti palmes viti coniunctus putatur a cultore vt meliorem fructum atque plus afferat. Quod vero siluestrem viderit ad ignem ponit. Similiter ego verus cultor ago. Seruos meos in me per amoris affectum inmorantes ego puto: multis varijsque tribulationi-

bus vt meliorem atq; maiorem fructum afferant & eorum probata virtus dinoscat. Steriles vero preciduntur a gratia & igni comburentur. Tales.n. veri sunt cultores valde bene colentes animas eorum extirpantes ab eis omnem amorem proprium in me terraz vertentes affectus animarum eorum nutriunt & iugiter augmentant in se gratie semen quod in sancto baptismo receperunt. Et ita bene vineam propriam excolentes: etiam illam proximi sui bene colunt quia non bene potest coli vna sine reliqua. Jam.n. tibi dixi q omnia bona similiter & omnia mala mediante proximo perpetrant. Itaq; vos estis coloni mei ame progressi & electi qui sum optimus laborator: vos vniens & inserens vere viti propter vnionem cu humanitate vestra factam. Diligenter attende q omnes homines habent vineam propriam que sine medio iungitur & vnitur vinee proximi sui. Et in tantuz vniuntur q nemo potest proficere sine nocere sibi q idem etiam proximo non operetur. Ex omnibus vobis videlicet ex tota religione christiana vniuersalis vinea constituta est eo q estis vniti pariter in corpore mistico sancte matris ecclesie vnde vite gratiam habetis. In qua vinea plantam vitem hanc veram vnigeniti filii mei cui vos inserti esse debetis pariter & vniti. Si vero non centi in eo taliter inserti rebelles esseris indubitanter ecclesie sancte ac essetis veluti membra putrida q precisa sunt a corpore. Veruntamen dum estis in tempore potestis a peccati putredine consurgere habendo recursum ad ministros meos qui sunt coloni tenentes claues vini saluberrimi videlicet preciosi sanguinis ab ipsa vite vera producti & egressi. Qui tante virtutis atq; perfectionis est q ex nullo defectu ministri contaminari potest vel inquinari neq; potest a vobis auferri fructus ipsius immaculati sanguinis. Vinculum vero caritatis est illud cum quo ligantur cu humanitate vera & notitia salubri mei & sui. Itaq; vides apte q omnes vos veluti colonos ad laborandum adduxi. Et nunc etiam inuito vos denuo quia mundus in se defecit & in tantum vepres in eo multiplicate sunt q omne semen omnino suffocatur. ita q nullus fructum boni operis vel gratie facere volunt. Igitur volo vos esse cultores veros atq; fideles. qui cum solicitudine sancta & indefessa in corpore mistico sancte matris ecclesie pro salute fidelium quottidie laboretis. Precipue ad hoc vos eligo quia decerni mundo miserabili facere misericordiam pro quo tu tam humiliter & instantissime rogasti me.

Qualiter hec anima post aliquas dei laudes humiliter exposcit ei demonstrari per pontem ambulantes: & alios qui per ipsum ambulare volunt. Capi.xxv.

Hec anima tunc a more diuino valde faccensa dicebat exclamans. O dulcissima caritas in etti mabilis z ignifera quis ex tāta dul cedine non accendatur z uratur: Quod est cor ita durum quod se defendere valeat vt non deficiat. Tu abissus eterne caritatis. ita philocaptus es de tuis inutilibus creaturis q vt ita dicam videris insanire quemadmodum si viuere non posses absq illis cū tu sis omnipotens deus noster qui nostri nullatenus indiges: z ideo de quocunq nostro cō modo nihil additur magnitudini tue. Et qz tu es imobilis de quocunq nostro detrimento nihil omnino deminuitur eterne bonitati tue. vnde prouocaris obsecro ad tantam atq talem misericordiam exhibendam: Solūmodo tua caritas ineffabilis hoc agit. Non quidem ex debito sine q egeas adiutorio qz sumus vere neq z infidelissimi debitores. Si bene considero sūma z eterna bonitas: ego latro sum: tu vero p me suspēderis atq torqueris qz video filium tuum vnigenitum in cruce pro me suspēsum atq clauatum: de quo fecisti potē humano generi sicut mihi miserrime serue tue propalar dignatus es. vnde cor meum ex vehementi desiderio atq fame tui honoris in presenti scinditur z tamen vt opto scindi non valet. In super habeo memorie qz mihi ostendere volebas qui sunt illi qui p pontem incedunt z alios qui per illum ire nolunt. Et ideo si maiestati tue placet ego libenter viderem atq te docente libenter audirem.

Quomodo pons iste tres grad⁹ habet p quos aperte notantur tres anime status z qualiter itelligitur verbum christi. Si exaltatus a terra fuero zc. Capi. xxvi.

Eternus vero deus vt animā illam circa salutem animarū amplius philocaperet atq feruentius animaret ait. Antecq pandam tibi ea que tibi monstrare dispono z id quod a me petis: volo te noscere qualiter iste pons est vtilime dispositus. dixi tibi q a celo vsq ad aridam extenditur vz ex vnione quam in humanitate vestra fieri volui. Nam de limo terre primū hominem ego formaui. Iste pons vz filius meus vnigenitus tres gradus in se continet quorum duo fabricati fuerunt in ligno sanctissime crucis. In tercio q qz persensit amaritudinem valde molestam: vz quando potatus in cruce fuit aceto felle permixto. In his ergo trib⁹ gradib⁹ itelligere poteris tres anime status vt apertius tibi subiungar primus gradus in pedibus īntelligitur: qz sicut pedes portant corpus sic affectus animam. Ast siri pedes tibi faciunt vnum gradū vt ad vulnus lateris attingere valeas. Secundus tibi cordis aperte manifestat archana postq homo super affectum pedum ascenderit cepit: iam gustare cordis affectum diligentissime considerans intelle-

ctus oculo cor apertum unigeniti fi lii mei ubi reperire potest ineffabilem atque perfectissimum amorem vere consummatum. Consumatum i quia vos non amat ex aliqua utilitate propria. Nam utilitatem ei facere non valetis quia unum est mecum. Tunc anima repletur amore considerando se tam ineffabiliter amari. Postquam ergo gradum hunc ascendit pervenit ad tertium vz ad os om m suavitate repletum ubi reperit pacem quietissimam ex amarissima guerra quam prius incurrerat propter offensiones eius. Igitur in primo gradu levando pedes affectus a terra respuit vicia. In secundo replevit animam virtutibus. Sed in gradu tertio gustat pacem. Itaque pons iste tres habet gradus ut ascendentes primum atque secundum per venire possis ad tercium. Est etiam iste pons elevatus in altum quem aqua occurrens ledere non valet eo quod in ipso glorioso ponte non fuit unquam aliqua peccati macula. Et licet ipse pons in altum extiterit elevatus: tamen a terra fuit nullo modo separatus. Scis filia carissima quando levatus fuit in altum. Quando affixus fuit in ligno salutifere crucis. Non tamen separata fuit aliquo modo a terra nostre humanitatis altitudo nature divinitatis. Et ideo dixi quod licet in altum esset elevatus a terra: tamen non erat separatus ex unione deitatis et humane nature. Nemo quippe poterat incedere super pontem istum usquequo non erit in altum elevatus. Et ideo dixit ipse. Si exaltatus fuero a terra omnia traham ad me ipsum. Ego vero considerans quod alio modo meliori trahi non poteratis: mea paterna caritate solummodo motus vobis eum transmisi super ligno salutifere crucis elevandum et exaltandum faciendo de corpore suo quandam incudem in qua fabricaretur humani generis filius anferendo sibi mortem et ei vita gratie restitueretur. Et isto modo trahit ad semetipsum omnia dilectionem inestimabilem ostendendo vobis: quia cor hominis agilius trahitur amore quam alio modo: et ipse vobis maiorem amorem ostendere non poterat quam vitam pro vobis exponere violenter igitur homo trahit ab amore nisi forte propter ignorantiam et ingratitudinem eius omnino renuerit atque resistentiam dampnabilem adhibuerit dixit ergo quod si exaltatus esset a terra omnia traheret ad se: et ita verum est: hoc autem intelligi potest dupliciter. uno modo quod hominis attracto corde per affectum amoris ut iam dictum est: etiam anime potentie extere sunt atracte: vz memoria intellectus atque voluntas. Congregatis igitur et unitis his tribus anime potentijs in nomine meo tunc omnia que facit actualiter atque mentaliter attrahuntur et uniuntur in me per affectum amoris. Ideo sunt mihi valde grata pariter et accepta quia sunt in altum erecta sequendo dilectionem igniferam unigeniti filii

mei. Itaqȝ verũ est quod ait: si exaltatus fuero a terra omnia traham ad me quia videlicet attracto corde cum anime potentiis. opera cuncta similiter attrahuntur. Secundo modo potest intelligi quoniam omnia creata sunt in obsequium hominis ꝛ non homo ꝓpter alias creaturas: imo propter me solummodo videlicet vt mihi seruiat ꝛ affectuose me diligat ex toto corde suo. Attendas ergo ꝙ homine sicut dictuȝ est attracto cetera sunt attracta dũ omnia creata sunt propter ipsuȝ fuit igitur expediens ꝙ iste pons in altum erigeretur ꝛ ꝙ haberet etiam in se scalas vt agilius ad ipsum ascẽndere valeretis.

Quibus lapidibus iste pons est muratus: vnde qui per pontem trãsit omnino saluus est qui vero transit per fluuium vadit ad mortem.

Capi. xxvij.

Iste pons constructus est ex lapidibus vt venientibus imbribus viatores nullo modo prepediantur. Nosti qui sunt isti lapides proculdubio sunt reales ꝛ vere virtutes. Qui lapides ante passionem vnigeniti filij mei murati non erãt. Ideo viatores ĩpediebantur in tantum ꝙ nemo peruenire poterat ad terminũm ad quem ego creaueraȝ eos quantumcunqȝ per viam virtutum ambulare conarentur. Celum adhuc omnino clausuȝ erat: clauis n. sanguinis preciosi filij mei dilectissimi mũdum illud apperuerat. pluuia quoqȝ diuine iusticie nõ admittebat aliquem pertransire. Sed ex quo lapides isti supra corpus ipsi⁹ vnigeniti filij mei de quo tibi dixi me fecisse pontem dolati fuerunt atqȝ contusi. postmodum ipse murauit ꝛ fabricauit calcem ad murandum conspergendo suo pretioso sanguine: que calx excocta cum igne dilectionis immense: fortitudineȝ habuit inextimabilem vigore diuinitatis eterne. Cum potentia mea lapides virtutum murati atqȝ constructi sunt super eum: quia nulla virtus est que nõ extiterit in eo ꝓbata: ꝛ ab eo virtutes omnes habẽt vitam ꝛ efficatiaȝ. Et ideo nemo potest habere virtutem aliquam que vite gratiaȝ exhibeat nisi solum ab eo videlicet suam sequendo doctrinam atqȝ vestigia. Ipse murauit atqȝ plantauit virtutes tanqȝ viuos lapides ĩ edificio: firmauit ꝛ cõstruxit proprio sãguine suo vt omnes fideles expedite trãsire valeant absqȝ timore seruili cuiuscunqȝ pluuie diuine iustitie quia misericordia preuenit. Que misericordia de celo descendit in incarnatione dilectissimi filij mei. Cum qua claue celum fuit apertum. Solummodo cum claue sui preciosi sanguinis. Itaqȝ videre potes hunc salutiferum pontem eẽ constructum atqȝ muratum ac etiam coopertum ineffabili misericordia. Super quo viridarium ecclesie sancte velut apotecha consistit in qua panis vite ministratur esurientibus

tibus et sanguine precioso ficientes habundantissime potantur ne viatores atque peregrini veluti fessi deficiant in via. Et ex hoc ordinavit affectuosa mea paterna caritas ut vobis corpus atque sanguis unigeniti filii mei quotidie ministretur qui verus deus et verus est homo. Cum vero pertransieritis pontem perueniētis ad ianuam que tamen ianua idem est et pons per quā omnes vos indubitāter oportet ingredi. unde dixit in euangelio. Ego sum via veritas et vita: qui vadit p me non ambulat in tenebris: sed habebit lumē vite. Et alibi dixit: idem. Nemo venit ad patrem nisi per me. Et ita se veritas habet. Nam est via veritas et vita. Et si bene meministi iam tibi mōstravi q̄ ē via sub forma pontis. Et q̄ mecum est vnum qui suū eterna veritas etiam idem est vz eterna veritas: q: qui sequitur eum in veritate perambulat. Est insuper vera vita q: qui sequit veritatem istā vitam gratie recipit: nec fame perire potest q: veritas se vobis exhibuit in cibum: nec potest in tenebris ire q̄ ipse vera lux est omnem hominem illuminans omni mendatio privatus: imo eum veritate sue lucis irritavit et ad nichilavit omnino mendatium adversarij eius quo deceperat euā. Quod vtique diaboli mendatium iter ad celum vobis irrupit veritas vero reparavit: illud vt iam dixi fabricando precioso sanguine suo. Igitur omnes qui viam istam in veritate sequitur vtique sunt veritatis alumni q: veritatem sunt tantur et per portam veritatis intrantes ad me mare pacificum veniunt cum hac eterna veritate porta pariter et via felicissime perueniunt. Qui vero declinat et omnino testuit hanc viam saluberrimam ambulare: vadit infra per fluminis alveum. vbi non est via constructa lapidibus: sed aqua procedēs decurrens. Et quia nullum est ibi sustentaculum sine subsidium nullus inde transire pōt quin ab aqua submergatur atque suffocetur. Tales proculdubio sunt huius mundi delicie: status et oblectamenta sue vanitas eo q: affectus hominis super vivo et angulari lapide non est collocatus: imo verius in creaturis et alijs vanitatibus est extra me positus illas inordinate amando atque possidendo: similitudinem habent cum aqua quottidie decurrenti. Similiter et homo vna currit cum illis singulis diebus infallibiliter vnam dictam agit ad mortis terminum properando. vellet vtique semetipsum conservare ne curreret ita vna cum rebus quas diligit. hoc autem est eis penitus impossibile: quia neque se neque sua multo tempore conservare pōt. Statutum est.n. hominibus indubitantissime semel mori: etiam ea que possidet necessarium est omnino relinquere. Quia vel ipse per mortem auferretur eis: vel illa per ordinationem sive permissionem meam auferētur ei. Isti mē dacium imitantur: ideo merito filij

diaboli nominari dicit qui mendax
est ꝛ mendacij pater. Et qꝛ transeũt
per mendacij portam eternam inci
dunt iustissime dampnationeꝫ. Nũc
autem ostendi tibi veritatem atqꝫ
mendatium vꝫ viam meam que ve
ritas est: ꝛ viam diaboli que men/
dacium in se continet.

Quomodo per viam dei vꝫ per
pontem istum ac etiam per viã con
trariam vꝫ per flumen cum labore
transitur. Capi. xxviij.

Iste sunt due vie: sed per vtrã
qꝫ cum difficultate transitur.
Attende diligenter hominis igno/
rantiam ꝛ affectatam eius cecitatẽ
qui viam habens expeditam atqꝫ
salubrem: vult ambulare per flumẽ
ad interitum. Via vero mea tante
consolationis est electis meis ambu
lantibus in ea ꝙ omnis amaritudo
efficitur eis valde dulcis ꝛ omnia põ
dera leuissima. Qui licet adhuc ha
bitent in corpore tenebroso lumen
inueniunt: atqꝫ mortales existẽtes
vitam inueniunt imortalem degu/
stando per amoris affectum cum lu
mine fidei veritatem eternam: qꝛ p
mitto refrigerium inextimabile cũ
ctis qui fideliter amoꝛ mei laborãt
valde nanqꝫ sum liberalis ꝛ gratus
atqꝫ iustus vnicuiqꝫ retribuens iu
xta merita sua. Quare nullum ma
lum est impunitum nec aliquod bo
num aliquando remanet irremu/
neratum. Jocunditatem vero quã
habet ambulans in veritate: per vi
am istam lingua tua narrare nõ va
let: nec auris audire: nec oculus
videre pro eo ꝙ etiam in vita pre/
senti participando gustat illud inef
fabile bonum quod ei preparatur i
vita durabili. Ergo vere stultus est
ille qui bonum huiusmodi recusat:
ꝛ potius eligit in hac vita miserabi
liter aram inferni gustando recipe
re tendẽdo per viã fluminis in qua
cum angustioso laboꝛ perambulat
absqꝫ refrigerio vel aliquo bono: qꝛ
propter eius culpam ꝛ iniquitatẽ
ẽ omnino priuatus me qui sum eter
num atqꝫ sũmum bonum. Ergo ra/
tionabiliter vos electi mei statis in
amaro dolore cordis propter offen/
sas quas iugiter ab homine recipio
ꝛ ex compassiõe sue dãnabilis igno/
rantie cum qua me grauiter offen/
dit in detrimentum imo damnatio
nem anime sue. hoc. n. a vobis acce/
pto gratanter ꝛ ita volo vos agere.
Nunc vero vidisti atqꝫ comprehẽ/
dere potuisti qualitatem ꝛ dispoſi/
tionem huiusmodi salutiferi põtis
ad declarationeꝫ eius quod tibi di
xeram qꝛ pontem humano generi
feceram ex vnigenito filio meo. Et
ista veritas est aperte tibi patefa/
cta vt iam dictum est.

Quomodo iste pons cum ascen/
disset ad celum die ascensionis non
tamen se a terra separauit.
Capi. xxix.

Postq̃ȝ autem vnigenitus fili
us meus ad me rediit quadra

gessimo die post eius gloriosam re/
surrectionem iste pons eleuatus est
a terra: vz a conuersatione corpora
li mortalium ⁊ ascendit ĩ celum vir
tute diuina sedens ad dexterã mei
patris eius eterni prout angelus ip
sa die ascensionis eius discipulis ait
qui mente suspensi stabant ex eo qꝛ
eorum corda in celum ascenderant
vna cum ipso filio meo dicẽs. Non
expedit vt hic vltra moremini quĩ
iste dominus yhs ascendit in celuz
⁊ sedet ad dexteram eterni patris.
Cum ascendẽs in altum ad me cor
pore suo redisset: qꝛ nunq̃ ex diuini
tate discessit: ego misi magistrũ opti
mum humano generi: vz spiritum
sanctum qui venit cũ pot̃etia mea
⁊ cum sapientia verbi mei pariter ⁊
cum clementia sua met: vz eiusdem
spiritus sancti. Qui spiritus vnum
ẽ mecum ⁊ cum vnigenito meo. vn
de confirmauit viam atqz doctri/
nam quam ipsa mea veritas in mũ
do reliquerat ⁊ aperte docuerat. Et
ideo licet humana conuersatione di
scesserit a mundo: remansit ibi salu
berrima doctrina sua pariter ⁊ ve/
re virtutes que sunt velut viui la/
pides fundati ⁊ constructi super ip
sa doctrina sua que vobis est certis
sima via facta pro salute mundi ab
isto ponte glorioso. prius ipse cepe/
rit viam istam inchoare coruscanti
bus virtutibus dãdo vobis doctri/
nam istam exemplo ⁊ opere magis
q̃ verbo imo plus incepit opere fa
cere q̃z verbo docere. Doctrinaz hu
iusmodi clemẽtia sancti spiritus va
lide confirmauit: mentes discipulo

rum virtuose roborãdo vt ãnun/
tiarent atqz constantissime fateren
tur in vniuerso mũdo veritatem
⁊ viam istam doctrinã: vz yhu chri
sti filij mei publice mundum argu
endo d' suis iniusticijs atqz falsis iu
dicijs de quibus alias apertius ti/
bi pãdam. Ista vero volui tibi nar
rare ne forsitan in mẽtibus aliquo/
rum error valeat exoriri dicentiũ.
Apte fatemur qꝛ de yhu christi cor
pore factus est humano generi põs
ex vnione nature diuĩe cum huma
na: sed iste pons ascẽdit in celum di/
scedens a vobis. Ipse vobis erat ap
tissima via salutis efficacissime vos
docendo veritatem ⁊ omnes virtu/
tes verbo pariter ⁊ exemplo. Nunc
autem vbi possumus exemplum ĩ
tueri vel viam inuenire? Respõdeo
talibus. Lucidissima doctrina sua cõ
firmata fuit a spiritu sancto p apo
stolos: in sanguine declarata marti
rum innumerabilium: lumine san/
ctorum doctorum illuminata: quã
apertissime declarant ⁊ publice cõ/
fitentur. Ex hac etiam euangeliste
spiritu sancto repleti vobis fidẽ ple
nissime faciunt etiam per publicuz
instrumentum. Omnes apertissi/
muz ⁊ acceptabile testimoniũ exhi/
bent in corpore mistico sancte mris
ecclesie christiane veritati veluti lu
cerna clarissima super candelabro
posita vt viam veritatis ostendant
que vere conducit ad vitam. Et illã
non solum verbo docuerunt imo p
experientiam in semetipsis apertis/
sime demonstrant. Itaqz quicunqz
voluerit vti ratiõe salubriter de ta

li veritate potest informari nisi vo/
luerit ab amore proprio damnabi.
liter excecari. Indubitanter ergo
noueris q veríssima sua doctria re
mansit in mundo veluti nauis tu/
tissima vt animas eruat a procelo/
so mari ꝛ incolumes adducat ad fe
licissimum portum eterne salutis.
Itaqꝫ prius humano generi feci põ
tem ex vnigenito filio meo actuali/
ter in mundo conuersando cum ho
minibus. postea vero ab actuali cõ
uersatione sublato remansit in mũ
do loco pontis via saluberrime do/
ctrine sue que doctrina condita est
a potentia mea cum sapientia dile/
ctissimi filij mei ꝛ cum clemẽtia san
cti spiritus. Potentia dat virtutem
omnibus imitantibus huiusmodi
viam: sapientia vero eis lumen in/
fundit ad agnoscendam veritatem
ꝛ amor infunditur a spiritu sancto
qui penitus aufert ab anima pro/
prium amorem sensitiuum ꝛ solum
modo remanet amor virtutũ. Quo
libet ergo modo siue per actualem
in mundo conuersationem vel per
doctrinam veraciter ipse via veri/
tas est ꝛ vita. Que via est ille pons
qui vos adducit ad celestem altitu
dinez. Et hoc exprimere voluit vbi
dixit. Exiui a patre ꝛ veni in mun/
dum: iterum relinquo mundum ꝛ
vado ad patrem ꝛ veniam ad vos
ꝛc̃. Quasi di at pater meus me mi
sit ad vos faciendo me pontem ve/
strum vt incolumes euadatis a flu
mine damnationis ꝛ peruenire pos
sitis ad viã eterne salutis. postea sub
iecit. Non vos relinquã orphanos
vado ꝛ veniam ad vos ꝛ mittaz vo
bis paraclitum. Quasi dicat. Ego
vadam ad patrem ꝛ ad vos veniaz
qꝛ vz spiritus sanct⁹ adueniens qui
paraclitus dicitur apte vobis ostẽ
dit me viam veritatis in vobis cõ/
firmando verba salutaria q̃ docui
vos. promittendo se rediturum ve/
rum dixit qꝛ spiritus. S. venit cuz po
tentia mea cum sapientia filij mei
ꝛ cum clementia eiusdem spiritus
sancti: vides ergo qꝛ redijt non qui/
dem actualiter sed ex virtute: sicut
iam dixi fortificando ꝛ illuminan/
do viam doctrine sue. Que via de
ficere non potest neqꝫ violenter au/
ferri volentibus eam imitari ꝛ per
eam ambulare: qꝛ stabilis atqꝫ fir/
missima procedens a me qui sum ĩ
mobilis ꝛ non mutor. viriliter er/
go debetis per istam viam ita salu
berrimam ambulare sine quacun/
qꝫ tenebrosa nube sed cũ lumine fi/
dei que ꝑ principali vestimento vo
bis exhibetur in sancto baptismo.
Nũc ostendi tibi plene declarando
pontem actualem atqꝫ doctrinam
que vnum ẽ cuz ipso ponte. Et igno
rãtibus oñdi quis viã huius pate/
fecit in ꝟitate ꝛ vbi morant̃ illi qui
docẽt eam narrãdo q erãt apostoli
euãgeliste: martires: ꝯfessores atqꝫ
sci doctores ĩ corpore mistico sancte
mr̃is ecclesie: veluti lucerna splẽdi/
da collocati. Itẽ oñdit̃ quõ veniẽs
ad me redijt ad vos ñ corporali pñ
tia sꝫ virtute spũali vz adueniente
spũ scõ sup apostolos ꝛ alios fideles
discipulos. Qꝛ cũ pñtia sue maiesta
tis ñ veniet vltra: nisi cũ ĩ vltĩa die

iudicium veniet i maiestate sua et diuina potestate mea iudicaturus orbem: vt electos i aia cum suo corpore pro laboribus corporis eterna mercede remuneret. Reprobos vero qui male viuere decreuerunt i mundo cum demonibus in iferno perpetuo cruciandos igne condemnet. Nunc ego veritas eterna tibi monstrare volo quod antea tibi promisi vz illos qui ambulant iperfecte et eos qui vadunt perfecte: alios etiam qui sunt i perfectione magna et qualiter ambulant Insuper et iniquos homines qui cum suis iniquitatibus eligunt voluntarie semetipsos i flumine suffocare inde peruenientes ad eterna supplicia. Exhortor ergo vos electos atque filios meos carissimos vt vadatis ad pontem quoniam illa est via veritatis atque salutis et non infra per flumium quoniam illa est via perditionis et mendatii per quam ambulant iniqui peccatores de quibus i presenti narrare tibi dispono. Isti sunt illi peccatores pro quibus ego vos affectuose deprecor vt assidue me rogetis pro salute quorum a vobis exigo sudores atque lachrimosas orationes vt eis impendam vt opto misericordiam gratiosam.

Qualiter anima stupefacta misericordia dei multa dona narrat humano generi concessa. Capi. xxx.

Tunc hec anima diuina caritate multum inflamata quasi tanquam ebria non videbatur quod semetipsam i se continere posset. Que stabat i conspectu dei velut attonita et absorta dicens: o diuina misericordia et eterna bonitas que dissimulas ita libenter et opis iniquitates creaturarum tuarum: ego non admiror si de conuersis peccatoribus ad te redeuntibus dicis. Ego non ero memor iniuriarum quas mihi fecistis. o stupenda misericordia penitus iextimabilis ego non valde sum admirata quod ita dicas illis qui peccata declinant et abhorrent ad te redeuntes humili corde quoniam loquens ita de illis qui sic crecta ceruice te suis iniquitatibus quottidie persecuntur. Ego dicis volo quod me pro illis affectuose roges vt ego eis misericordiam impendam vt opto. o misericordia icomprehensibilis que de sinu eterne deitatis egrediens qua potentia tua gubernas vniuersum orbem: i tua misericordia creati sumus: in tua misericordia recreati sumus i sanguine yhesu xpi domini nostri: tua misericordia nos i quolibet opere bono gratiose conseruat. Misericordia tua fecit et ordiauit vnigenitum i ire duellum i ligno sciissime crucis cum morte. Tunc vita pugnauit acerrime cum morte et econuerso mors aduersus vitam. Sz vita gloriose triumfauit de morte peccatorum nostrorum et ibi mors huiusmodi perempta fuit i tali conflictu. Mors vero culpe nostre corporalem vitam abstulit agno totaliter imaculato. Quis ergo fuit in tali bello victus: proculdubio mors. Et hoc vnde processit: Solum a misericordia tua. Misericordia tua vitam veram exhibet atque lumen valde salutiferum quo mediante clementia tua cognoscitur i omnibus creaturis vz i iustis et i peccatoribus. In celi sublimitate misericordia tua resplendet vz in sanctis tuis. Si considero terram misericordia tua superhabundat. Etiam in tenebris infer-

nalibus habitat ipsa misericordia tua non inserendo reprobis tantaʒ penã quantam habere meruerunt. Cum ineffabili misericordia tua mitigas gratiose rigorem diuine iusticie. Ex pura mĩa loti sumus a sordc peccatorum in sanguine filij tui preciosõ. Quod etiam ex ipsa misericordia voluisti cum tuis creaturis licet in mundis cõuersari super terram. Tuus etiam vnigenitus insatuatꝰ ex ingenti dilectione videtur. Non eī .n. sufficit incarnari sed etiam ex imenso desiderio nostre salutis vtilissima morte mori decreuit. Nec etiam hoc apparuit ei sufficisse sed etiam descendit in libum inde liberando patres antiquos qui tibi virtute seruierunt vt in eis tua veritas misericorditer impleretur: eo ꝙ eterna tua bonitas eternũ premiũ valde gratiose promittit omnibus tibi seruientibus in veritate. Ideo descendit in limbum vt eos a tenebroso carcerẽ liberaret ꝛ eis fructum laborum suorum habundantissime largiretur. Iterum attente cõsidero ꝙ misericordia tua cogit humano generi etiam amꝛl ora concedere nobis in cibum exhiben do corpus ꝛ i potum sanguinẽ vnigeniti filij tui ne nos infirmi deficeremus in via ꝛ veluti immemores ꝛ ignorantes oblimoni traderemus excellentiam beneficiorum tuorum. Ideo singulis diebus in altari nobis offertur atqꝫ presentatur sigiter in corpore mistico sancte matris ecclesie. Quis obsecro te cogit ꝛ induxit ad hoc solummodo tua benigna misericordia. o misericordia in effabilis in tui consideratione deficio ꝛ in ea cor meum omnino suffocatur. vndecũqꝫ n anqꝫ me verto ñ inuenio nisi misericordiam. O pater eterne digneris obsecro gratiose parcere paupertati ꝛ ignorantie mee ꝙ loqui presumpsi coram altissima maiestate tua. Sed amor hꝰ ãplissime tue misericordie me reddat excusatam in conspectu tue paterne benignitatis.

De indignitate transeuntium ꝑ flumen vꝫ sub ponte quorum anima vocatur a domino morꝫ arbor que radices habet in quattuor vitijs. Capi. xxxi.

Post hẽ hanima cor suum ali quantulum in dei misericordia verbo suo dilatauerat humiliter ex〈…〉ectabat atqꝫ petebat vt promissio sibi facta effectualiter impleretur. Unde resumendo verba sua dominus ait Carissima filia: quedã añ me narrasti d misericordia mea ꝙ gustandam illã exhibui tibi per sertim in verbo qꝺ ego tibi ꝓtulit dicens: isti sunt illi peccatores pro quibus vos affectuose deprecor vt me quottid e roget. Sed indubitatissime noueris ꝙ abſqꝫ comparatione valde maior est erga vos misericordia mea qꝫ tu videre possis ꝙ videre tuum est imperfectum atqꝫ finitum sed misericordia mea perfecta est ꝛ infinita. Itaqꝫ definito ad ĩfinitum nulla proportio sine comparatio datur. Uolui ꝙ misericor/

diam istam aliquantulum intelligendo gustares vna cum hominis dignitate de qua tibi dixi vt apertius agnoscas ꝛ intelligas iniquorum hominum indignitatem atqꝫ crudelitatem qui potius ire volunt infra per flumen eterne damnationis ꝙ̄ per pontem exoptāde salut. Igitur aperi tui oculum intellect⁹ ꝛ videbis istos qui voluntarie suffocant in flumine semetipsos ꝛ considera diligenter inquātam indignitatē atqꝫ miseriam ex culpa ꝓpria deuenerunt. Ipsi principaliter effecti sunt imbecilles ꝛ egroti. Et hoc accidit eis ex quo mortale peccatū in corde conceperunt ꝛ postmoduꝫ opere perficiūt vnde gratie vitam amittunt. Et accidit eis velut homini mortuo qui nullo mēbro suo potest vti neqꝫ per semetipsum aliquo modo mouere nisi quātum ab aliquo mouetur. Sic isti qui sunt in flumīe submersi mortui sūt ad gratiam atqꝫ suffocati sub aquis amoris inordinati delitiarum vite presentis. Et qꝛ mortui sunt vt dixi memoria minime retinet in se benefitia mea ꝙ̄ sibi gratiose cōcessi. O cu lus intellectus videre nequit veritatem meam ex eo qꝛ sensus ei⁹ omnino mortuus est vꝫ intellectus nihil vltra sibi proposuit ī obiectum nisi se cum amore proprio sue sensualitatis. Et ideo etiam volūtas mortua permanet quo ad voluntatem meam qꝛ nō amat nisi que mortua sunt. Extictis igitur his tribus anime potentiis omnes operatiōes ei⁹ actuales ꝛ mentales proculdubio mortue sunt quo ad gratiam nec vllo modo se tueri potest homo per semetipsum ab inimicis eius qꝛ nisi per me fuerit gratiose adiutꝰ adiuuare se nullatenus valet. verum ē nihilominus ꝙ dum iste mortuus ē in tempore viuens in corpore mortali qui solūmodo liberuꝫ habet arbitrium: a me subsidium in veritate postulando ipsum adiuuare promitto sed vt dixi per semetipsuꝫ adiuuare se non valeret. Ipse factus ē sibimet ipsi molestus ꝛ importabilis. Et exoptans isti mundo cū ambitione dominari subiugatur a dominio peccati quod omnio nihil ē. peccatuꝫ est solūmodo priuatio gratie. Sicut ergo cecitas nihil est nisi priuatio luminis ita peccatum omnino nihil est. Et ipsi sunt effecti serui atqꝫ mancipia peccati. Ego creaueraꝫ eos veluti arbores amoris cū vita gratie quā obtinuerunt in sancto baptismo ꝛ ipsi semetipsos fecerunt arbores eterne mortis qꝛ mortui sunt ad gratiam. Nūquid agnoscis vbi radices ista detestabilis arbor habet: In elatiōe superbie quā amor proprius valde periculose fouet atqꝫ perniciose nutrit. Medullum eius est impatientia: sed filius est indiscretio. Ista sunt quatuor vitia principalia ꝙ̄ penitus occidunt animaꝫ eius de quo tibi dixi ꝙ erat arbor mortis qui in se vitam gratie non habuit. Insuper infra dictam arborem oritur atqꝫ nutritur vnus vermis conscientie qui dum homo viuit in peccato mortali cecatus ē ab amore proprio ꝛ ideo modicum

illum aduertit. Fructus autem hu/
ius arboris omnino mortiferi sunt
ex eo qꝛ venenatum humorez attra
xerunt a radice superbie. vnde mi/
serabilis anima repletur ingratitu
dine: postmodū inde succedunt om
nia mala sibi. Quia si grata fuisset
agnosceret inumerabilia beneficia
mea ⁊ ita me diligeret. Agnosceret
etiam semetipsam atqꝫ fragilitatez
propriam ⁊ in hoc humiliaretur: ⁊
in dilectione mea consisteret. Sed
ipsa velut ab ignorantia cecata co/
nat applicare se fluuio decurrenti:
nec aduertit qꝫ aqua festinat in suo
cursu nec eum expectat.

Quomodo fructus huius arbo/
ris varij sunt veluti peccata varia
sunt. Capi. xxxij.

Nosceris qꝛ tm̄ varij sunt hu/
ius arboris fructus qui mor
tem inferunt quantum existunt va
ria genera peccatorum. Aliquos vi
dere potes esse cibos animaliuz im
mundorum prout illi sunt qui stare
delectantur in fetore luti tanqꝫ im
mundissime sues que se circumuol/
uunt in luto carnalitatis animam
cum corpore dānabiliter inquinan
tes. O anima miserabilis ⁊ ignomi
niosa vbi nobilitatem atqꝫ dignita/
tem qua te gratiose dotaui colloca/
sti: Creaueram. n. te sororem ange/
lorum: ex tua vero miseria nunc es
velud animal immundum ita fetidū
⁊ abhominabile qꝫ non solū ego qui
sum excellentissima puritas verum
etiam aduersarij demones quorum
te fecisti seruam hanc immunditiam
abhorrent. Nulla trāsgressio est in
cōspectu meo ita detestabilis ⁊ que
tm̄ auferat homini lumen intelle/
ctus vt est ista precipue contra na/
turam. hoc etiam infideles philoso
phi cognouerunt nō ex lumine gra
tie q̄ carebant: imo solū ex instinctu
naturali ⁊ ne sinus intellectus obfu
scaretur. Ab hac immunditia conti/
nenter viuebant vbi in suo studio
magis essent illuminati. Insuper a
se diuitias eiciebant vt illarum ex
cogitatio sollicita corda sua non oc/
cuparet ⁊ a studio retardaret. Non
agit ita christianus igratus ⁊ igno/
rans qui voluntarie gratiam am/
misit ex culpa sua.

Quomodo fructus aliquorum
est auaritia ⁊ de malis que proce/
dunt ab illa. Capi. xxxiij.

Fructus aliorum quorundaz
ē ex terra. Isti sunt auari cu/
pidi ⁊ vsurarij. Tales directe faci
unt veluti talpa que quottidie de
terra nutritur vsqꝫ ad mortem: po/
stea vero nullum omnino remediū
inuenire possunt. Isti cum auaritia
sua meam gratiosam liberalitatem
⁊ temporis diuitias contemnunt qꝛ
tempus a me libere concessum pro/
ximo suo cum sua cupiditate ven/
dūt. Ita faciūt vsurarij veluti cru/
delissimi suos proximos iuxta se co/
nantur expoliare ex eo qꝫ obliuioni
tradiderūt opera misericordie mee
Quia si memores essent proculdu/
bio non essent ita crudeles anime p
prie neqꝫ proximo suo imo ple mu/

sericordia virtuose viuendo fruerentur atq; proximo suo caritatiue subuenirent. O quot ⁊ quāta mala iugiter ab ista nequitia procedunt. Oriuntur. n. homicidia: furta: rapine: proditiões: illicita lucra: cordis impietas ⁊ iniusticia contra proximum. Cum his ⁊ aliis iniquitatibꝰ eorum occidunt animam suam facientes ipsam diuitiaꝝ atq; mamone seruaꝫ: vnde vilipendunt vtilia precepta mea. Tales nullum omnino diligunt nisi propter vtilitatem propriam. hoc vitium a superbia ꝑculdubio procedit atq; superbiam nutrit ⁊ fouet. vnum ab altero procedit qꝛ secum habet reputationem propriam ⁊ illico peruenit in aliud vitium. Et ita de malo procedit in deterius ex detestabili superbia q̄ semper elata reputatione sui procedit: hinc ēt qdā valde pestifer ignis oritur obscurum ex se fumum vanitatis cordis ⁊ inanis glorie mendose producens. vnde cum falsitate frequentissime gloriātur in illis a quibus alieni sunt. hec est vna radix q̄ ramos aliques in se continet quorum principalis est propria reputatio: vnde libido dominandi proximo suo procedit ⁊ in omnibus illo maior apparere desiderat. Ideo nō habet in corde simplicitatem: sed cū duplicitate ficte cum omnibus ambulat: vnum verbo demonstrando: ⁊ oppositū corde retinendo. Ex vtilitate propria non veretur occultare veritatem impudentissime proferendo mendatium. hinc etiam oritur inuidia quedaꝫ parturiens ver

mem vnuꝫ a quo iugiter anima sua consumitur neq; permittit eum aliquo bono suo vel alicō leto corde gaudere. Istis miserrimi tot iniquitatibus inuoluti quomodo pauperi proximo suo subuenient exhibendo ei de substantia propria quādo rape non desinunt aliena? Quomodo purgabunt immundam animam ab immūditia sua: quando mundam animam in fetibus immunditie submergunt. Nam aliquando sunt ita bestiales qꝫ filiis atq; filiabus vel aliis attinētibus in quocunq; gradu nō desferunt sed etiam cum illis immunde multas iniquitates operātur. Nihilominus a misericordia mea clementer expectātur ⁊ nō iubeo terre vt viuentes eos absorbeat ⁊ huiusmodi culpas emendent. Quia non opto mortem peccatoris: imo potius vt conuertatur ⁊ viuat. Sed isti miseri quomodo vitam corporalem in salutem animarum exponēt quando renuunt etiam vilem temporalem substantiam expendere? Quomodo proximo suo dilectionem affectuosam impendent quando proximum ipsum ex inuidia lacerant? O vitia detestabilia que celuꝫ anime vilissime prosternunt. Celuꝫ ipsam voco quia feceram ipsam tanq̄ celum vbi per gratiam habitās delectabar celando me infra eā ibi mansionem eligēdo per affectum amoris. Nunc autem heu tanquaꝫ adultera talis anima discessit a me creaturas amando plusquam me: immo de se quem fecit idolum:

⁊ deū: me vero persequitur cum variis iniquitatibus eius atq; multis generib⁹ peccatorum: hͦ autem omnia facit q; velut igratissima beneficium effusi sanguinis yhu christi filii mei cum extimabili caritate renuit ex cogitare.

Qualiter aliquorum qui statū terrene dominationis occupant in iusticie fructus est. Capi.xxxiiii.

Alii quoq; sunt qui preter tu terrene dominationis ingenti superbia caput erigūt in quo statu verilum iniusticie gestant erga me deum suum contra proximum atq; semetipsos iniusticiam exercētes. Erga se nāq; procedunt iniuste qui sibimet virtutꝭ debitum nō impendunt mihi vero subtrahunt honoris ⁊ glorie debitum quod nomini meo iugiter offerre dīit vt obligantur imo veluti fures auferunt a me quod est proprie meum ⁊ ancille sue sensualitatꝭ attribuunt. Ita q; cōmittunt iniusticiam erga me pariter ⁊ erga se tanq; ignorantes ⁊ excecati ab amore proprio nō agnoscendo me in semetipsis. prout accidit illis iudeis atq; phariseis qui ꝓpter inuidiam ⁊ amorem proprium excecauerunt semetipsos ⁊ ideo nō agnouerunt veritatem v; vnigenitum filium meum. Ideo debitum suum nullo modo reddiderūt ignorantes vitam eternam que tunc inter eos erat vt ipsa veritas mea dixit eis. Regnum dei est. inter vos. Ipsi vero q; lumine rationis carebant qd vtiq; perdiderant voluntarie quātum in eis erat mihi similiter ⁊ ei qui mecum est vnum debitum abstulerant v; honoris ⁊ glorie. Quare veluti ceci tam execrabilem iniusticiam cōmiserunt ipsum obprobriose persequēdo crudeliter vsq; ad mortem ignominiose crucis. Similiter etiā isti valde culpabiliter. ⁊ iniuste procedunt erga me ⁊ proximum atq; cōtra semetipsos absq; misericordia sine discretione quacunq;.

Quomodo per hͦ ⁊ alia plurima quis incurrit iniudicium falsum. Capi.xxxv.

Ex hoc ergo ⁊ aliis defectibus in falsum iuditium incidunt vt in antea tibi clarius aperiā. Ipsi quottidie scandalizantur in omnibus operib⁹ meis que sunt omnia iusta ⁊ ī veritate facta solum ex paterna caritate procedentia. Etiam hoc iniquo iuditio cum veneno superbie pariter ⁊ inuidie calumniose redarguebātur ab impiis opera sancta dilectissimi filii mei. Falsissime nanq; dicebant. hic in virtute belzebub eicit demonia. Sic huiusmodi peruersi ⁊ iniqui fundati super amore proprio īmunditia polluti: superbia inflati: auaritia ⁊ inuidia putridi atq; corrupti sibimet ipsis per impatientiam importabiles: per cecitatem ⁊ ignorantiam indiscreti cum aliis iniquitatibus q̄s ipsi frequentissime cōmittunt quottidie scandalizantur in me pariter

z in seruis meis mendose indicādo
q̄ ipsi ficte virtuose viuant. Et hoc
accidit eis eo q2 cor eorum omnino
putridum est vndeq̄ procedit q̄ eti/
am gustus est infectus z alteratus.
Quare dulcia iudicant velut ama
ra z econuerso. Similiter opera bo/
na indicant esse mala z econtrario
propter vitam eorum inordinatam
opera mala iudicant esse bona. O
cecitas humana cur attendere ne/
gligis dignitatem tuam: Ab altitu
dine nanq3 dignissima descendisti p
pter iniquitatem tuam ad statum
infimum atq3 detestabilem. domi/
num ego te feceram honorabilem:
tu vero te fecisti seruum valde mi/
serabilem: eligendo super te domi/
nium vilioris domini qd eligere po
tueris v3 peccati cuius te fecisti ser
uum. Et ita factus es talis qualis ē
illa res cui seruis. Et q2 peccatu3 ni
hil est ergo tu nihil es effectus quā
tum ad gratiam. Abstulisti tibi vi/
tam z elegisti mortē. huiusmodi do/
minium z vitam habuistis omnes
ab vnigenito filio meo de quo salu/
tiferum z gloriosum pontem ego fe
ci vniuerso generi humano. Lu3.n.
essetis serui diaboli vos omnino libe
rauit ab ipsa seruitute sua. Ipsum
vnigenitum meum ordinaui fieri
seruum vt vos a seruitute pessima
liberaret. Imposui sibi obedientia3
vt anihilaretur inobedientia per/
petrata per adam. Semetipsum hu
miliauit vsq3 ad mortē obprobrio/
se crucis vt omnino superbia con/
funderetur. Omnia vitia sua sacra
tissima morte destruxit ita q̄ null9
in veritate dicere potest pro aliquo
delicto non esse satisfactum neq3 id
esse ipunitū. imo omnia fuerunt fa
bricata pūita z anihilata super cor
pore suo de quo tibi dixi q2 feceram
ego quasi vnam incudem vbi talia
fabricarentur. hominibus omnia re
media prouidi vt si voluerit euade
re possint valde faciliter eterna3 dā
nationem. Ipsi vero sanguine3 istū
ita preciosum vilipendunt ipsum
conculcando pedibus affectus ior/
dinati. Et hoc est iniustitia z iuditi
um iniquum z falsum de quibus ar
guūtur: z etiam in die iuditij mun/
dus arguetur. vt exprimere vide/
batur veritas mea dicens. paracli/
tus autem quem mittet pater ī no/
mine meo ille mundum arguet de
iniustitia z de falso iuditio. Tunc
vero reprehensus extitit quādo spi/
ritum sanctu3 sup apostolos effudi.

De tribus reprehēsionibus qua/
rum vna ē continua. Capi. xxxvi.

Noueris carissima filia tres
esse reprehensiones quarum
vna fuit in aduentu sancti spiritus
in discipulos vt iam dixi. Qui for/
tificati a potentia mea z illuminati
a sapientia dilectissimi filij mei ple
ne fuerunt edocti cum eiusdem san
cti spiritus plenitudine qui ē vnu3
mecum z cum filio meo z per os il/
lorum apertissime mundus ē argu/
tus cum doctrina mee veritatis. ip
si ceteriq3 sequaces eorum agnoscen
tes veritatem quottidie mundum
arguunt. hec ē illa quottidiana re/

prehensio qua mundum arguo: vz
cuz efficacia sacre pagine seruis me
is illum arguentibus. Nam a spiri-
tu sancto lingue eorum erudite fi-
unt atqz diserte ad annunciandū
veritatem meam: prout aduersariꝰ
inimicus istruit atqz disertas facit
in malum seruorum suorū linguas:
vz eorum qui per fluuium vadunt
ad mortem. Hanc ergo reprehēsio
nem dulcem ⁊ acceptabilez ordina-
ui mundo cuz affectu magne pater
ne dilectionis in animarum salutē.
Itaqz nemo potest excusare dicēs.
Ego non habui docentem vel argu
entem qz iam eis ostendi veritatem
aperte cognoscentibus virtutem ⁊
vitium atqz demonstraui premiuz
virtutum ⁊ execrabile detrimentū
vitiorum vt habeant in se timorem
⁊ amorem sanctum cum displicētia
vitiorum ⁊ amore virtutum. Insu-
per ista saluberrima veritas nō ex-
ptit ostensa vobis per angelum ali
quem solummodo ne quis inaniter
excusar se velit diciés. Angelꝰ equi-
dem impassibilis est atqz beatus ⁊
offendere non valet neqz sentire po
test molestias huius corporis prout
⁊ nos. hoc ablatum est nec aliquis
opponere potest qz monstrata fuit
ab vnigenito filio meo qui vere fu-
it idutus vestra mortali carne. Sz
etiam vtriusqz sexus innumeri qui
virtuose secuti sunt huiusmodi veri
tatem: qui siue quales vel vnde fue
runt: Proculdubio creature mor-
tales ⁊ passibiles: vt estis vos cum
impugnatione carnis aduersus spi
ritum a qua non fuit exceptus etiā

apostolus precipuus ⁊ electus pre-
co meus ⁊ aliq̄ plurimi sancti qui di
uersis modis impugnati fuerūt ad
augumentum virtutum ⁊ corone.
Tamen ita nati fuerunt in pecca-
to sicut ⁊ vos eodem educati cibo:
Et idem deus in presenti tempore
sum sicut eram tunc. Neqz mea ma
nus infirmatur ⁊ infirmari non po
test aliquo modo quin omnia que
volo possim. Itaqz subuenire: ⁊ pos
sum: scio: volo: paterna caritate om-
nibus a me subueniri postulantibꝰ.
Tunc ꝓo demonstrat aliquis a me
velle subueñiri quando fluuiū egre
ditur ⁊ vadit per pontem viam at-
qz doctrinam imitando dilectissi-
mi filiq̄ mei. Et ideo nullam excusa-
tionem habent quoniam via demō
stratur eis ⁊ iugiter arguuntur: vn
de nisi se correxerint dum tempus
adest in secunda reprehensione con
demnabuntur que fiet in vltima ex
tremitate: vz in morte vbi iustitia
mea clamat dicens. Surgite mor-
tui vēite ad iuditiuz: vz tu qui mor
tuus es ad gratiam atqz morti cor-
porali propinquas exurgens veni
coram iudice summo cum iniusti-
cia ⁊ falso iuditio tuo: cum extin-
cto lumine fidei quod vtiqz succen
sum ⁊ ardens extraxeras a sacro ba
ptismate: tu autem extinxisti cum
vento superbie pariter ⁊ vanitate
cordis. Ex his ordinasti tibi quodā
modo velum vnum: illud exponēs
ventis valde contrarijs tue saluti.
Uentum. n. proprie reputationis
augebas ⁊ nutriebas cum velo per
uersi amoris proprij. Quare velo-

tissime currebas per fluuiuz delicia-rum atqz mundane prosperitatis vo-luntarie sequendo desideria carnis atqz temptationes diabolicas. Ip-se nanqz diabolus cum velo tue vo-luntatis inordinate nauigare te fe-cit per decurrentem z mortiferum fluuium z sic vna secum ad eterna tartara merito peruenisti.

De secunda reprehēsione in qua reprehenditur de falso inditio z in-iustitia. Ca. xxxvij.

Ista secunda reprehensio filia carissima iaz est in facto quia deuenit ad sue mortis extremitatē vbi non valet vltra remedium in-uenire. Tunc. n. vermis conscientie de quo tibi dixi ꝙ erat excecat⁹ amo-re proprio icipit aperte videre. Nā iste in extremitate tali clare cogno-scit euadere nō posse manus meas. vnde valde rodendo semetipsuz ar-guit attendens ex defectu suo solū-modo se deductū ad huiusmodi mi-seriam intollerabilez. Si tamen eti-am tunc anima lumen haberet cul-pam agnoscendo propriam z in ve-ritate peniteret atqz doleret: non quippe propter penam quam se vi-det incurrere: sed intuitu mei quez offendit qui summa suz z eterna bo-nitas adhuc inueniret in conspectu meo misericordiam. Si vero mors i-nuaserit eum absqz tali lumine: vel absqz spe sanguinis vnigeniti filij mei: sed tantummodo cum verme conscientie siue propria passione do-lendo magis de pena sua q̄ͣ de meis o-ffensionibus indubitanter eterna damnatione punietur. Tunc. n. irremediabiliter a mea iustitia cor-ripietur tam de iniustitia q̄ᵐ de fal-so iuditio suo. Et non solum in gene-rali prout est vsus in omnibus ope-ribus suis in mundo viuens impie: sed etiam arguetur in particulari de iniustitia z de iuditio falso quibus est vsus in hac extremitate sua: vz iudicando falsissime: ponēdo z exti-mando maiorem iniquitatem suaz ineffabili misericordia mea. hoc est illud irremissibile peccatum cui nō parcitur in presenti seculo nec in fu-turo quia detestabili modo contem-pnere decreuit inextimabilem mi-sericordiam meam. Nam amplius ego detestor z abhominor hanc vlti-mam ei⁹ iniquitatem q̄ᵐ omnia pec-cata sua que prius in vita cōmisse-rat. vnde noueris absqz dubitatio-ne ꝙ illa desperatio perfidissimi iu-de displicuit amplius mihi simul z vnigenito filio meo q̄ᵐ illa crudelis-sima proditio sua. Itaqz tales acri-ter arguuntur de falso iuditio suo pro eo ꝙ extimauerunt esse maio-rem iniquitatez suā q̄ᵐ sit diuina mi-sericordia mea. Ex quo postea cum demonibus irremediabiliter eter-na punitione cruciantur. Insuper arguuntur de iniustitia ꝑ eo q² ma-gis de suo detrimēto dolēt q̄ᵐ de su-is offensis q̄ me fcis. Tūc. n. iniustis-sime pcedūt z iudicant ñ exhibēdo mihi qd meū ē neqz sibi qd suum ē. Mihi nāqz reddere debēt affectuosuz amorē z amaritudinē atqz cōdis ve-rā ꝯtritōnē offerēdo mihi pp offēs z

contra me factas ⁊ ipsi faciunt oppositum exhibendo sibimet amorē carnalis compassionis atqꝫ dolorē amarissime pene quam ex culpa cōmissa prestolātur. Igitur aperte patet eos iniustissime iudicare. vnde merito de vtroqꝫ puniuntur vꝫ de falso iuditio pariter ⁊ iniustitia. Et qꝛ misericordiam meam ita contēpserunt exigente iusticia crucian dos eos ordinaui vna cuꝫ serua crudelissima sensualitatis eorum: ⁊ impio demone cuius tirānidi se sponte submiserunt vt sicut insimul offenderunt ita puniantur ⁊ excrucientur insimul a ministris meis demonibus quos ordinauit iusticia mea lictores ad puniendos omnes iniquos.

De quattuor principalibus tormentis damnatorū que cetera subsecuntur. Capi. xxxviij.

Filia carissima nulla creata lingua penas infelicium istarum animarum enarrare sufficit. Et prout ista tria sunt vitia principalia: vꝫ amor proprius vnde progreditur vana reputatio sue virtutis ⁊ inde subsequitur elata superbia cum iusticia falsa ⁊ aliis impiis ⁊ immundis iniquitatibus que postea secuntur: ita tibi dico ꝙ quatuor in inferno principalia tormenta recipiunt que cetera subsecuntur. Primum ē ꝙ ipsi benefica visione mea se priuatos esse conspitiunt ex culpa sua. Et in hoc inextimabili pena cruciantur ⁊ affliguntur intantuꝫ ꝙ si possibile foret ipsi potius eligerent igne comburi videndo me ꝙ omni cruciatu carere non videndo me. Ista grauissima pena eis innouat aliam vꝫ qꝛ vermis conscientie rodit animam incessanter attente ꝯsiderādo se priuatos visione mea: pariter ⁊ angelica conuersatione solum ex defectu suo quem voluntarie contra me cōmiserunt vnde se fecerunt demonum conuersatione dignos ⁊ eorum horribili visione. Quorum aspectus omnem eis cruciatum mirabiliter augumentat atqꝫ duplicat. Et hec ē pena tertia. vnde sicut in visiōe mei sancti semper exultant ⁊ cum inextimabili gaudio renouatur in ipsorū anima fructus laborum quos in vita sua pertulerunt amore mei atqꝫ displicentia sui contemnendo semetipsos: sic econuerso damnati miseri ⁊ infelices iugiter innouantur in peccatis atqꝫ cruciatibus in aspectu demonum. Nam illorūꝫ visione se cognoscunt amplius ⁊ apertius qꝛ cognoscūt ꝙ solummodo propter inordinatam propriam voluntatē se dignos huiusmodi visibili conuersatiōe fecerunt. Et ideo vermis conscientie validius ardendo atqꝫ cruciādo rodit nec vnqꝫ aliquo tempore morditione rodere desinit. Augetur etiam eis amarissima pena qꝛ demōes vident ī propria figura que tm̄ ē horribilis ꝙ nullus hominum excogitare posset. Et bene recolis quando semel cum in forma sua tibi monstraui quasi per ictum oculi: postqꝫ ad sensus corporeos restituta fuisti

ta potius eligebas ire per vnam viam igneam vsqȝ ad diem iudicij duraturam q̄ȝ amplius eum intueri. Nihilominus licet eum ita videris in breuissimo spatio temporis adhuc ignorans quantaȝ ē horribilis. Quoniaȝ operante diuinā iusticia horribilius videtur ab anima tartaro deputata: plus vel minus pro ut exigunt infelicium animarum excessus. Quartum vero tormentū ē ignis qui iugiter ardet consumere tamen nullo modo potest. Nam anima non ē materialis que consumi possit sed ē incorporea ideo non deficit in esse suo. Sed exigente diuina iusticia sic ordinaui q̄ igne dānatorum anime comburantur afflictiue sed non consumantur: tamen inextimabili pena semper affligun tur atqȝ cruciātur plus vel minus: vt eorum demerita requirūt diuersimode iuxta diuersitatem iniquitatum eorum. Ista quattuor principalia tormenta plurima subsecuntur cuȝ intollerabili calore ꝛ inextimabili frigore atqȝ lamentabili dētiuȝ inaudito stridore. Sic igitur irremediabiliter eterna dannatione reprobi cruciantur qui post reprehensionem eis in vita sua factaȝ de falso iuditio ꝛ iniusticia. corrigere se noluerunt vt iam dixi: nec etiam in secunda reprehensione: vȝ in morte sperare voluerunt in me pariter ꝛ in sanguine filij mei dilectissimi ñ dolentes de culpa contra me cōmissa quamuis de sua pena quam subsequi culpam agnouerunt.

De tertia reprehensione que fiet in die iuditij. Capi. xxxiij.

Nunc vero de tertia reprehēsione que fiet in iuditij dicēdum est vt aperte cognoscas quantum excecatus ꝛ ignorans homo se decipit ego declarabo te de reprehēsiōe tertia: vȝ de generali ꝛ vltimo iuditio in quo animabus infelicibus augebitur ꝛ innouabitur amarissima pena propter vnionem quā cum suis corporibus habebunt cuȝ intollerabili reprehensione que generabit eis verecundiam confusibilem atqȝ ruborem inextimabilem. Noueris ergo q̄ ī nouissimo die iuditij quando veniet vnigenitus filius meus in excelsa maiestate sua: vt orbem arguat ꝛ iudicet in potentia diuina: non veniet velut pauperculus prout eo tempore quo natus ex virgine fuit ꝛ in stabulo reclinatus inter animalia: postea moriendo super ligno crucis: vt malefactor iter duos latrones. Tūc.n. abscondi potentiam meam in eo permittendo ipsum velut hominem penas ꝛ obprobria tollerarē. Natura tamen diuina separata non erat ab humana natura: sȝ ego permisi q̄ ipse penas illas tolleraret vt verus homo vt ordinate satisficeret iusticie diuine p culpis vestris. In hoc autem vltimo iuditio non ita veniet: imo cum potentia magna personaliter arguet ꝛ iudicabit vniuersum orbem in equitate ita q̄ in conspectu suo omnis creatura contremiscet. Ipse vero iuste retribuet vnicuiqȝ prout ē

vita sua operando promeruit. Reprobi miserabiles et infelices ex aspectu iudicis huius tantum timorem atque terrorem habebunt quod lingua carnis exprimere non valet. Iusti vero timorem habebunt non quippe seruilem sed filialem cum reuerentia et inextimabili gaudio. Non quod in se facies immutetur immutabilis. n. est nam est vnum mecum secundum naturam diuinam ac etiam secundum naturam humanam ex quo gloriose resurrexit a mortuis ipsius facies est immutabilis: sed oculo reprobi talis apparebit videbit. n. eum oculo terribili et obscuro prout habet in semetipso. Sicut oculus in firmus de luce solis non videt nisi tenebras: oculus vero sanus videt lucem valde gratam atque delectabilem. Hoc vero non accidit ex defectu sine varietate solis: imo solum ex defectu infirmantis oculi. Simili modo damnati videbunt in odio et confusione tenebrosa non ex defectu diuine maiestatis cum qua veniet indicaturus orbem: imo procedet ex eorum iniquitate perfida.

Quomodo damnati non possunt velle bonum aliquod vel optare. Capi. xi.

Tantum est odium quod habent isti miseri damnati quod ipsi non possunt velle sine desiderare bonum aliquod me quottidie blasfemantes. Causa vero propter quam isti nequeunt bonum aliquod appetere patens est quia videlicet in morte ligatur arbitrium liberum: vnde postea nemo potest aliquod opus meritorium operari. Ergo quicunque moritur in odio cum graui culpa peccati mortalis exigente diuina iusticia semper in odio perseuerat obstinatus in illis iniquitatibus in quibus eum hora mortis inuenit quottidie corrodendo semetipsum et angendo sibi penam. Et precipue propter penas alicuius creature de cuius damnatione fuit in causa: prout aperte cognoscere potes exemplo diuitis epulonis in euangelio nominati qui petebat ex gratia lazarum suis fratribus in mundo dirrigi vt eis annunciaret amarissimas penas eius vt illas euadere possent. Hoc autem ex caritate non dicebat: vel ex compassione fratrum quia priuatus erat omni caritate nec poterat optare bonum in honorem meum: vel illorum salutem eo quod ipsius vita finita fuit in odio mei pariter et virtutum. Sed ideo dicebat quia maior atque principalior extiterat inter eos et eos vitiose nutrierat in suis iniquitatibus. Cum igitur ipse cognosceret eis exhibuisse materiam et occasionem eterne damnationis videbat augumentum sue pene si deuenissent illuc vbi quottidie se rodunt cum odio quandocunque vita finitur in odio.

De gloria beatorum. Capi. xii.

Sic anima iusti crescere quidem in virtute non valet licet in affectu caritatis vita finita fuerit: sed cum ea dilectione cum qua venit ad

me semper amare potest ꝛ cum ea
mensura remetitur ei. Quottidiē
me cupiens habere: iugiter haben/
do me possidet atq̄ fruitur. Ipsius
ergo desiderium nunq̄ est vacuū:
imo continuo plenum: quia dū aui
de famescit habundantissime satu/
ratur: saturata vero famescit: pro/
cul tamen ista saturitate fastidiū
ꝛ omnis anxietas est a fame remo/
ta. Semper vero gaudet in eterna
mei visione participando in se bo/
num illud ineffabile quod est ī me.
Quilibet habet in semetipso iuxta
mensuram eius hoc est ꝙ cū ea mē
sura caritatis cū qua venit ad me
cum eadem ei remetitur eo ꝙ vniti
fuerunt in caritate mea pariter ꝛ
proximi sui. Unde quottidie gau/
dent omnes ꝛ exultāt in me. Quili/
bet ē in se particeps cuiuscūq̄ gau/
dij proximi sui cum affectu sinceris/
sime caritatis vltra bonum vniuer
sale quo generaliter omnes exultāt.
Etiam cum angelica natura: beato
rum anime singulare festum iugi/
ter habent precipue cum angelis il
lis cū quibus iuxta merita sua col
locate sunt ſ₃ varias virtutes quas
in mundo principaliter habuerūt.
Et licet omnes vinculo perfecte ca/
ritatis indissolubiliter vniti sint ha
bent nihilominus iocundā atq̄ fa
miliarem participationem cū quo/
dam singulari gaudio cū his quos
amore singulari dilexerunt in mū/
do: ꝛ amore suo sancto crescebant in
gratia semper augumentando vir/
tutē: ꝛ vnus erat occasio salutis al/
terius: vnde nomini meo resultabat
honorifica laus ꝛ gloria. Itaq̄ post
modū ī vita durabili sanctus amor
eorum non est imminutus: imo cū
habūndantia maiori felicius inter
se participant vltra gaudium atq̄
bonum vniuersale ceteris a bonita
te mea concessum. Nec tamen existi
mes ꝙ illud gaudium particulare
de quo dixi solum ipsi possideant: i/
mo participatur ab omnibus ele/
ctis atq̄ ciuibus superne ciuitatis
ꝛ etiam ab omnibus angelis. Cum
n. anima sancta peruenit ad vitam
eternam omnes beati participant
illius anime felici beatitudine simi
liter ꝛ ipsa participat diuī felicibꝰ bo
no. Nō tñ itelligas ꝙ illorum vasa:
vel illiꝰ aie crescere possint vltra: si/
ue ꝙ egeāt āplius ipleri qꝛ plēa sūt
ꝛ āpliari ñ valēt: ſ₃ hñt vnā iocūdā
exultationē q̄ recētat ꝛ renouat in
eis cū gaudioso iubilo ex agnitione
felicitatis illiꝰ aie. Nā atēte ꝯsiderāt
ipsā a ꝯuersatiōe terrena sublatā a
misericordia mea cū plēitudie grē.
Sic igit exultāt ī me ꝓꝑ illiꝰ aie bo
nū qđ a mea bēignitate recepit. Et
ecōuerso similit aīa letat ꝛ exultat ī
me vidēs atq̄ degustās pulchritu
dinē atq̄ dulcedinē eterne mee carita
tis ī aīabꝰ atq̄ spībꝰ āgelicis. Quo
rū afficūsa desideria corā maiestate
mea quottidie clamāt ꝓ salute toti
orbis: pro eo eorū vita finita fuit in
caritate ꝓximi quā ꝓculdubio nō
āmiserunt: imo cū illa trāsierunt ꝑ
ianuam vnigeniti filij mei vt in/
fra tibi pandam. Itaq̄ potes aper
te ꝯcernere ꝙ cum eodem gradu
siue nexu dilectionis in quo finiuit

illorum vita permanent in eternū. Ipsi sunt omnes ita voluntati mee cōformes q optare vel velle neque unt nisi quod ego volo quoniam ip sorum arbitrium est ita ligatum vi culo caritatis q hominis vita defi ciente in statu gratie non potest vl tra peccare. Et in tantum voluntas eius est voluntati mee conformis z vnita q quamuis in inferno parentes vnigenitum suū aspiciant ipsi nulla compassione mouentur: imo valde contentantur illum videre puniri siue cruciari tanq̄ inimicuz meum. Et a me tunc in aliquo di screpantes habent eorum desideria plena. desideria beatorum appetūt in vobis viatoribus atq peregri nis qui quottidie curritis ad mortē terminum videre meum honorem z in honoris mei desiderio salutem vestram affectuose peroptāt z ideo quottidie maiestatem meaz pro vo bis exorant. hoc autem ipsorum de siderium ex parte mea semper im pletur inquantum vos ignorantes z ingrati misericordiam meam ac ceptare velletis z ei cuz vr̄is iniqui tatibus non obuiaretis. Beati quo q desiderant habere dotem corpo rum suorum: sed huiusmodi deside rium eos nullatenus affligit quam uis ipsa corpora non habeant imo gaudent z exultant in me quia cer tissime sciunt huiusmodi desideriū adimplendum. Et nō affliguntur i terim quoniam beatitudo eis non deficit: vnde nullam omnino penā inde recipiunt. Nec tamen exsti mare debes q post resurrectionem glorificatio corporis ampliorez bea titudinem afferat anime q: si hoc ef set vtiq sequeretur q beati donec haberent corpora suam beatitudi nem haberent imperfectam quod esse nullo modo potest. nam eis nul la perfectio deficit. Itaq corpus nō afferet vel augebit anime beatitu dinez: imo corpori dabit anima bea titudinem ex habundantia sua cuz in vltimo die iudiciū vestietur idu mento proprie carnis quam habu it in mundo viuēs. Sicut. n. anima creata est immortalis in me stabil ta: sic in vnione tali corpus efficie tur immortale perditaq sua corru ptibili grauedine tenue sine cor ruptōne fiet atq leue. vnde corpus glorificatum per impenetrabilem murum transire potest nec vnq of fenditur ab aqua vel igne nō quip pe virtute propria sed anime virtu te quam ei gratiose concessi ex inef fabili dilectione mea cum qua illaz ad ymaginem z similitudinem me am creaui. O culus intellectus tui videre non sufficit: nec auris audi re: neq lingua narrare: neq cor ex cogitare quāta beatitudo sit electo rum. O quale gaudium est videre contemplari z frui me qui sum eter num atq summum bonum. O quā tam iocunditatem habebunt vna cum corpore glorificato. qua tamē vsq ad diem iudiciū carendo nō ha bent inde penam aliquam quoniā anima beatitudine perfecta reple ta est: quam vtiq beatitudinem eti am corpori postea participabit vt iam dictum est. Nunc volo tibi di

cere breue quid appiendo super ineffabili gaudio quod habebit corpus beatorum in humanitate glorificata dilectissimi filij mei que certitudinem vobis impendit vestre future resurrectionis. Unde iugiter exultant in aspectu sacratissimorum vulnerum eius quorum cicatrices in corpore sancto suo recētes apparent ꝛ ita conseruantur que quottidie pro vobis in ꝯspectu mee diuine maiestatis misericordiam acclamant ꝛ instantissime postulant. Oēs vna cum eo ineffabiliter exultabunt ꝛ omnimodam conformitatem habebunt. Oculus cum oculo manus cum manu atqꝫ totum corpus cum ipsius filij mei corpore. Cōmorantes in me stabitis in illo quoniam vnum est mecum. Oculus tamen vestri corporis in humanitate dilectissimi filij mei dlectabitur. Et accidit hoc pro eo ꝙ ipsorum vita finita est in dilectiōe mee caritatis: ꝛ ideo durabit in eternum. Non ꝙ ipsi possint vltra bonum aliquod operari meritorium qꝛ solummodo dum in mundo viuitur meritū acquiritur siue peccatur vt voluntati cuiuscunqꝫ placet cum arbitrio libero. Sed in eo beatoꝝ anime gaudent bono quod ex operibus eorū factis in mundo secum attulerunt. Isti non expectant cum timore seruili diuinum iuditium: sed cum alacri gaudio. Neqꝫ dilectissimi filij mei facies terribilis apparebit: vel odio plena quoniam ipsorum vita finita ē in dilectione mea ꝛ in beniuolentia proximi. Itaqꝫ certum est ꝙ mutatio faciei non erit in eo quoniam veniet in maiestate mea iudicaturus orbem vniuersum: sed i his qui iudicabuntur ab eo. Quia dānaꝭ apparebit cum odio ꝛ iustitia: saluaꝭ ꝟo cū misericordia ꝛ amore.

Quomodo post iuditium generale damnatis augebitur pena. Capi. xlij.

Aliqua tibi narraui de dignitate iustorū vt amplius agnoscas miseriam impiorum atqꝫ damnatorum. Hec ē.n. alia pena reprobis videre beatitudinem iustorum que quidem visio generat eis augumentum penaruꝫ: ꝛ iustis: ꝛ electis meis visio damnatorum ē in augumentum exultationis ꝛ imensi gaudij mee bonitatis intuitu quia contraria iuxta se posita magis lucescūt: vt aperte videtur in albo ꝛ nigro i tenebris ꝛ luce. Pena erit igitur eis aspectus electoruꝫ ꝛ cū amarissima pena dieꝫ vltimi iuditij prestolantur eo ꝙ aperte cognoscunt penarum suarum futurum augumentum. Et ita firmiter erit: quoniam i illa terribili voce. surgite mortui venite ad iuditiuꝫ anima reuertetur ad propriuꝫ corpus. In iustis quidem erit glorificatum: in reprobis autem erit eternaliter in inferno cruciatum: ꝛ intollerabilem verecundiam ꝛ improperium habebunt in conspectu tremendi iudicis ꝛ omnium beatorum. Uermis vero conscientie crudeliter arboris interiora corrodet vꝫ animā ac etiā

exteriorem corticem vos corpus. Au dent improperium effusi sanguinis preciosi pro sua redemptione per soluti et opera mee misericordie que ipsis unigenito meo medi ante feci tam temporalia quam spiritualia. Et id quod obligabantur in proximo facere neque fecerunt ut in euangelio continetur. Etiam valde terribiliter arguentur de crude litate quam erga proximum exercuerunt cum ego magnam eis misericordiam impenderim. Item de su perbia cordis eorum et amore proprio et immunditia pariter et auaritia. In more sua solum eorum anima reprehensa fuit: in iuditio vero generali simul anima cum corpore redarguetur quia corpus associauit animam et ipso mediante fecit anima bonum vel malum sicut voluntati proprie placuit. Omnis operatio bona sive mala mediante corpore perpetratur. Et ideo carissima filia valde congrue remunerantur electi mei gloria et infinito bono cum corpore glorificato simul et anima pront insimul amore mei laborauerunt. Et ita reddetur iniquis eterna pena ut anima crucietur vna cum corpore quo mediante peccata perpetrauerunt. Ipsis ergo renouabitur amarissima pena reassumpto corpore in aspectu dilectissimi filii. Misera quoque sensualitas eorum cum immunditia sua confusibiliter arguetur attendendo naturam humanam in yesu christi corpore diuine nature conformatam et vnitam in puritate maxima super choros omnium angelorum exalta tam. Et iniqui se vident ex eorum solummodo defectu in profundo tartari sic immensos. Immensam vero dei misericordiam considerant in electis et iustis habundantissime super fluere qui recipiunt agni sanguinis effusi fructum et apertissime vident penas omnes quas illi[9] amore portauerunt in corpore glorificato stare velut ornamentum: vel auri frisum in panno seu vestimento non quidem virtute corporis: imo solum ex anime plenitudine que corpori fructum laborum suorum representat quoniam eam associauit in operibus virtuosis. Itaque fructus huiusmodi laborum ab extra demonstratur ut in speculo facies hominis apparet modo predicto. Dum igitur attendunt isti miseri tenebrosi tam excellentem dignitatem qua priuati sunt ipsi propter iniquitates eorum augetur eis amarissima pena et intollerranda confusio quoniam in corporibus eorum aperte signa demonstrantur iniquitatum suarum quas in seculo commiserunt. Unde quottidie cruciantur. In illo namque terribili verbo quod audient ite maledicti in ignem eternum: ibit anima cum corpore simul ad conuersationem atque societatem demonium absque remedio cuiusenumque spei et sic circumuoluti cum omni putredine totius orbis vnusquisque per se diuersimode secundum varias iniquitates eorum. Auarus .n. inuoluetur in auaritie putredine quam inordinate dilexerit et igni comburetur vna cum vana mundi substantia. Crudelis vero cum

sua crudelitate: ⁊ immundus cum immunditia putride cõscientie sue valde fetentis. Iniustus cuȝ impijssima iniustitia sua: inuidus cum inuidia qui proximum oderunt cum odio suo. Qui semetipsos amore ꝓprio ⁊ inordinato dilexerunt: vnde processerunt alia mala quoniam ē velut origo atq̃ principium aliarũ iniquitatum elata superbia socian/te: perpetuo cruciabuntur igne cuȝ atrocissima pena. Itaq̃ omnes in gradu suo punientur indubitanter in anima simul ⁊ in corpore. Sic ergo miseri peccatores ambulantes ꝑ inferiorem viam fluminis: qui nolueru͂t de suis iniquitatibus in veritate penitere neq̃ misericordiam meam acceptare quaȝ ego libenter eis impendissem peruentũt ad mẽdatiorum ianuaȝ eo ꝙ imitati sunt diaboli doctrinam qui est pater omnis iniquitatis atq̃ mendatij. Unde per eum tanq̃ per ianuam suaȝ omnes iniqui transeunt per quam transeuntes ad eterna supplicia perducuntur sicut iam dixi. Sic econuerso filij ⁊ electi mei per superiorem viam videlicet per pontem ambulantes imitati sunt viam veritatis ideo veritas est ipsorum vera ianua. Et iccirco veritas ipsa mea dixit. Nemo potest venire ad patrem nisi per me. Ipse quidem est via ⁊ ianua per quam ambulare atq̃ pertransire debẽt omnes electi vt quiescere valeant in me mari pacifico. Sed illi reprobi miseri transire voluntarie decreuerunt econtrario ꝑ viam obscuri mendatij vbi mortuam aquam inuenerunt. Et ad illaȝ ipse demon eos inuitat quasi dicat. Quicunq̃ sitit ⁊ aquam mortuam habere desiderat veniat ad me: quia sibi dabo satis ⁊ bibat iuxta libitũ. Et ipsi veluti stulti ⁊ omnino ceci: quia fidei lumen amiserunt voluntarie sequuntur illum ⁊ non aduertunt neq̃ considerant horribile precipitium suum.

De vtilitate temptationũ ⁊ qualiter anima in mortis extremitate gustat ⁊ intelligit locum ei deputatum etiam anteq̃ a corpore separetur. Capi. xliij.

Etiam intelligere debes ꝙ ipse diabolus est veluti lictor atq̃ minister a mea diuina iustitia cõstitutus ⁊ ordinatus ad cruciãdos omnes iniquos qui me miserabiliter offenderunt. Sed in mundo permittendo cõcedo vt hominibus frequentissime temptationes atq̃ molestias inferat non quidem vt homines in tali bello succumbant: sed vt in bello vincant ⁊ postmodum a me recipe coronã glorie ꝓ victoria mereanẽ ⁊ iteri virt⁹ exp̃ mẽto ꝓbet̃ Nõ. n. coronabit̃ nisi qui legitie certauerit. Uñ neo vȝ expauescere pp̃ q̃cũq̃ tẽptationẽ diabolicã: vel aliam tribulationẽ siue bellũ vndecũq̃ ꝓcedat qm̃ oẽs ego roboro ingiẽ atq̃ voluntatẽ hoĩs ĩ sanguine dilectissimi filij mei fortificaui q̃ vici ñ valet a quocunq̃ demone vel alia creatura nisi ſpõte consentiat qm̃ ẽ vr̃a vobis a me ɔcessa cum arbitrij

libertate. Cũ hac ergo libertate potestis voluntatem ipsam inclinare seu refrenare iuxta libitum vestrũ. Et ista gratiose cõcessi vobis velut inexpugnabilem armaturã. Quãdo vero sponte peccatum acceptatis armaturam vestrã in manu diaboli ponitis: et iste gladius ẽ cũ quo vos percutit et occidit. Si vero gladius iste voluntatis in manu diaboli nõ exhibetur: voluntarie vz acceptando temptationes atq molestias eius: homo nunq̃ offendetur ab aliqua peccati mortalis occasione cuiuscunq temptationis vel molestie proueniens vndecunq: imo fortificabitur inde si oculũ intellectus apperuerit ad videndam et intelligendam caritatem meam vere paternam que permittit huiusmodi temptationes solũ vt homines in se virtutes acquirant et in eis experiantur. Ad virtutes vero non puenitur nisi mediante cognitione proprie fragilitatis atq mee bonitatis et ista cognitio perfecti⁹ acquiritur tempore temptationis q̃ tempore consolationis et quietis: quia tunc aperte cognoscit se per se non esse: quia se liberare non valet ab illis molestiis quas vtiq vitare vellet et illis omnino carere: me vero cognoscit in voluntate sua que fortificatur a bonitate mea quare non acquiescit illis molestiis atq temptationibus: et quia prudenter aduertit q ego concedo sibi propter vtilitatem eius ex caritate mea: diabolus.n. infirmus ẽ et omnino nihil agere potest nisi quãtum ego sibi concedo. hoc autem ei concedo non ex odio vestri: sed ex caritate paterna sicut iaz dixi: non vt in bello huiusmodi succumbatis: sz vt in bello tali triumphũ obtineatis et vt ex inde veniatis ad veram cognitionem vestri atq mee bonitatis et vt virtus experientia probetur que proculdubio non probatur nisi per oppositum eius. Ergo diligenter attende quia demones esse constitui et ordinaui ministros meos vt impios atq reprobos in iferno cruciẽt et in mundo temptationibus atq molestiis electos exerceant: vt virtutes in anima probentur: q̃uis intentio diaboli non sit: vt virtus ĩ vobis augeatur siue probetur: quia caritate priuatus est: imo iuxta posse laborat vt omni virtute priuemini: hoc autem agere nullo modo potest nisi velitis ei consentire. Nunc videre potes hominis amentiã qui vult esse debilis: vbi factus ẽ a mea bonitate fortis atq robustus: et ipsemet voluntarie se ponit in manib⁹ inimici sui crudelissimi qui quotidie querit anime sue mortem eternam. Unde volo te nosce q ex quo sponte reprobi se demoniace seruituti subiecerunt in vita: post modũ in extremitate mortis existentes ipsi sub huiusmodi crudeli dominio nõ expectant aliud iudicium a me: sed ipsimet sui iudices existunt a consciẽtia compellente. Quare veluti desperati festinãt ad eterna supplitia. Et anteq̃ ingrediantur infernum ĩ extremitate mortis illum amplectuntur cum odio cuiuslibet virtutis et cum demonibus quos in domi

nos elegerunt pro pretio suorũ operum habent infernum: sicut econuerso iusti ꝛ electi mei postq̃ imperfecta virtute vixerunt ad mortis extremitatẽ adducti: vera caritate succensi cum oculo perfecte fidei: cum firma spe fructiferi sanguinis agni: vz vnigeniti filij mei vident illud eternum premium eis a me preparatum ꝛ cum vere dilectionis brachijs amplectunt astringẽtes amoris amplexibus me summũ ꝛ eternum bonum in hac extremitate: sic q̃ vitam eternam affectuose degustant anteq̃ egrediantur a corpore mortali. Alij vero qui vitaz in quadam duxerunt caritate cõmuni ꝛ ñ in tanta perfectione venientes ad vltimum vite misericordiam meaz amplectuntur cum eodem lumine fidei atq̃ spei prout habuerunt illi perfecti sed imperfecte. Qui licet imperfecti fuerint astrinxerunt: tamẽ affectuose misericordiam meam existimantes ꝛ intelligentes valde maiorem esse diuinam misericordiam omnibus offensionibus eorũ. Peccatores autem iniqui faciunt oppositum q: cum in remediabili desperatione ꝛ odio crudeli vident ꝛ amplectuntur locum sue damnationis vt iam diri. Itaq̃ nec electi: neq̃ reprobi ꝑstolant iudicari sed in egressu a corpore quilibet videt ꝛ intelligit ꝛ quasi possidet ei locum assignatum etiam anteq̃ a corpore fuerit anima separata. Nam anime damnatorum egrediuntur cum odio atq̃ desperatione. perfectorũ vero cũ amore ꝛ lumine fidei ꝛ cũ vera spe sanguinis agni: imperfectorum autem cum misericordia ꝛ cum eadẽ fide perueniunt ad purgatorium.

Quomodo diabolus homines decipit sub alicuius boni colore.
Capi.xliiij.

Dixi tibi diabolum ad aquaz mortuam homines inuitare vz ad illam quaz ipse pro se possidet illos excecando cũ delitijs atq̃ mũdi statibus: ꝛ cum decipula vel hamo terrene delectationis eos incautissime capit sub colore boni. Nam aliter eos capere non posset nisi viderent: vel iudicarent inuenire bonum aliquod proprium vel aliquaz delectationem procuidubio se capi nullo modo permitterent. Naturaliter. n. anima quottidie bonum habere desiderat. Sed anima propter amorem proprium excecata non intelligit nec cognoscit vbi siue quod ẽ verum ꝛ appetibile bonum quod anime prosit ꝛ corpori. Et ideo diabolus astutus ꝛ iniquus attendẽs animam excecatam ab amore proprio sensitiuo sibi proponit varias delectationes cum aliqua bonitate vel vtilitate coloratas vnicuiq̃ sm gradum eius ꝛ secundum vitia principalia in quibus viderit aliquem irretitum vel inclinatum. Aliud. n. anteponit vni seculari ꝛ aliud vni religioso. Aliud in prelatura positis ꝛ aliud in sublimitate secularis dominij collocatis ꝛ ita d ceteris. Ista tibi narraui: q: tibi dicã de his qui per fluuium ambulãtes in eo se sub

mergunt. Imprudentissime proce/
dunt nullum omnino respectuʒ ha
bentes nisi solum ad semetipsos cuʒ
iniquo amore ꝓprio meas offensio/
nes vilipendendo quorum eritum
in parte narraui. Nunc auteʒ aper
te tibi monstrare volo quomodo se/
metipsos in veritate decipiunt: q;
volentes effugere penas incidunt i
penas: q; videtur eis ꝙ labor exces
siuus esset eis i seruitio meo: vʒ am/
bulando per pontem a dilectissimo
filio meo fabricatum ⁊ ideo se sub/
trahūt a parua spina territi: hoc ac
cidit eis: q; sunt excecati penitus: ⁊
ideo nō vident veritatem nec agno
scunt illam. Sicut in principio vite
tue monstraui tibi quando me ro/
gabas vt ego misericordiam orbi fa
cerem homines extrahendo de tene
brosis peccatis eorum. Nosti ꝙ ostē
di me tibi sub figura cuiusdaʒ arbo
ris cuius non videbas principium:
neqꝫ finem nisi ꝙ videbas radicem
terre vnitam: ⁊ hoc innuebat vnio/
nem nature diuine cuʒ humana ve
stra natura. Iuxta stipitem arboris
videbas aliquas vepres paruas q̄/
rum horrore siue terrore cuncti pro
prie sensualitatis amatores elonga/
bantur atqꝫ recusabant arbori pro/
pinquare currentes ad quendam
monticulum corticis frumenti siue
quisquiliaruʒ. In quo declaraui te
ꝙ omnia mūdi delectamenta signi
ficabantur. Ille frumenti cortices
apparebant esse frumentuʒ ⁊ tamē
non erant. Quare videbas animas
illuc euntes ibi fame perire. Mul/
te vero cognoscentes mūdi fraudes
atqꝫ defectuʒ indilate redibant ad
arborē transeundo spinas ⁊ vepres
illas: vʒ deliberationem volūtatis.
Que deliberatio priusq̄ꝫ fiat vide/
tur esse vna spina pungens in sequē
do viaʒ veritatis ⁊ salutis: quia pu
gna quedam exercetur inter consci
entiam atqꝫ sensualitatem. Sʒ quā/
do cū odio sancto ⁊ displicentia sue
sensualitatis virili corde deliberat
dicens. ego volo sequi yesuʒ christū
crucifixum: vepres siue spinas illi/
co calcat illesus ⁊ inuenit admirabi
lem indilate dulcedinem prout illo
tempore tibi monstraui tamen am/
plius vel minus iuxta dispositionē
atqꝫ solicitudineʒ ipsorum. Et vt iā
dixi tibi ego sum deus vester immo
bilis neqꝫ mutor nec ab aliquo qui
velit ad me venire me subtraho sed
omnibus ostendi veritatem: natu/
ram diuinam inuisibilem ordinan/
do visibilem. Etiam eis ostēdi quid
est aliquid amare sine me. Sed ipsi
velut excecati penitus a nube amo
ris proprij inordinati neqꝫ me neqꝫ
se cognoscunt. Uides aperte quan/
tum se decipiunt: quia potius vo/
lunt fame perire q̄ꝫ paucas vepres
pertransire. Nemo quippe potest
absqꝫ pena in presenti vita stare ne
mo sine cruce pertransit exceptis il
lis qui per viam superiorē vadunt.
Non tamen euadunt omnem pe/
nam: sed huiusmodi penā existimāt
sibi fore refrigerium. Et quia pro/
pter peccatum ade mundus huma
no generi spinas atqꝫ tribulos ger/
minauit ⁊ iste procellosus fluui[9] ve/
luti quoddam inquietum mare pro

riculose fuerit ideo vobis ordinaui pontem de quo tibi dixi ne periretis in ipso flumine. Nunc videre potuisti qualiter ipsi se decipiunt cum inordinato timore: et quia sum deus vester qui non mutor neq; sum personarum acceptor: imo virtutis atq; sancti desiderij. Hoc autem vidisti precipue in illius arboris et congrua figura.

Ostenditur qui sunt illi quibus minime nocēt spine quas mundus per peccatū germinauit. Capi. xlv.

Nunc vero tibi monstrare decreui qui sunt illi quibus vepres et spine quas propter peccatuz iste mundus germinauit inferunt damnum et quibus non. Et q2 iam tibi monstraui damnationem ipsorum vna cum bonitate mea et etiaz vidisti qualiter ipsi decipiuntur a propria sensualitate sua nunc attēde diligenter q ipsi solum offendūtur ab huiusmodi spinis. Nemo viuens in mundo pertransire pōt absq; pena corporali siue mentali. Laborem quippe corporalem etiaz electi mei tollerant eorum vero mens est omnino libera: quia non habet afflictionem de labore siue quacunq; pena pro eo q eorum voluntas i omnibus est conformis et vnita voluntati mee que voluntas ē illa res vnde pcedit afflictio siue pena. hec n. affligitur homo vel habendo qd habere nollet: vel non habendo qd habere vellet. Ablata vero voluntate propria pacifice quiescit. Igitur isti discordes a voluntate mea sunt illi qui corporaliter atq; mentaliter affliguntur. Naz et i mūdo viuētes arram īferni degustāt sicut ecōuerso serui mei gustāt arrā eterne vite. Unde noueris q valde singulare bonū beatoꝝ ē hēc volūtatē plenā oīuz q desiderāt. Ipsi cupiūt hēre me: cupiētes ꝗo me gustāt fruunt atq; possidēt absq; rebellione quacūq;: quia deposuerunt in morte corporis grauedinem atq; molestiam: vnde sentiebāt impugnationem atq; belluz contra spiritum. Corpus. n. erat eis obstaculuz ne perfecte cognoscerēt veritatem et impediebat eos ne me facie ad faciē videre possent. Postq aūt anima deposuit onus corporis voluntas ē omnino plena: q2 desiderantes videre me quottidie me vidēt in qua visione felicissima beatitudo vestra ꝯsistit. Uidētes agnoscunt et agnoscētes amāt et amantes gustāt me summū et eternū bonum i quo gustu satiat cū plena refectiōe volūtas eoꝝ. i. desideriū qd hūt vidēdi et agnoscēdi me: q2 desiderātes hūt et hn̄do desiderāt. Et vt iā dixi ꝓcul ē ab oī pena tale desideriuz et oē fastidiū a tali sacietate remotū. Ita q serui mei ꝑncipaliter btītudie gloriosa ꝑfruunt vidēdo: cognoscendo et amādo me: q quidē visio replet eorū voluntatē habēdo quicquid optat et ita satiata quottidie reperitur. Et ideo tibi dixi q vitam eternam gustare precipue cōsistit i hoc vt voluntas habeat oē quod optat Noueris tamen, q ipsa solummodo videndo cognoscendo et amādo

me satiatur vt iam viri. Etiam igitur in hac vita presenti gustat araz eterne vite gustādo illud de quo postea satiatur. Gustatur autem hec arra vite durabilis in presenti tempore bonitatem meam in se videndo z in agnoscendo veritatem meā. Istā vero noticiam habet intellectus illuminatus in me qui est oculus anime. Hic autem oculus pupillaz habet alme christiane fidei: z lumen huiusmodi fidei facit agnoscere pariter z imitari viam atqz doctrinaz veritatis: vz īcarnati verbi dilectissimi filij mei. Nullus.n.absqz pupilla fidei christiane videre potest nisi sicut homo qui formam habet oculi sed pupillam que videre facit hominem habet vno paniculo coopertā. Sic oculus intellectus loco pupille fidem habere debet: super qua si pānus infidelitatis ortum habens ab amore proprio superponatur recte videre non potest. Formam habet oculi sed minime lumen qz semetipsum illo priuauit. Itaqz vides qz serui mei videndo cognoscunt z agnoscendo diligunt z amando perdunt voluntatem omnem propriam z abnegant. Priuati vero voluntate propria subito voluntatem meam induunt que non querit z optat nisi sanctificationem vestram. Et indilate retrocedunt ab inferiori via pontē ascendētes vepresqz virili corde calcantes illesi pertranseunt absqz nocumento quocunqz qz pedes affectus eorum voluntate mea calciati sunt z valde muniti. Et ideo viri tibi qz ipsi penam habebant corporaliter: sed nō mentaliter qz sensitiua voluntas in eis omnino mortua fuerat que penam infert atqz mentem hominis affligit. Ablata voluntate propria subito pena fugatur ab homine. quare tollerant omnia cum affectuosa reuerentia reputātes ad gratiam singularem amore mei cruciari nec optant aliquid nisi quod ego volo. Unde si eos vexari pmitto multis z varijs diabolicis temptationibus vt in virtute probentur: ipsi cum voluntate firma resistunt quam in me fortificatam habent z cum humilitate profunda se reputant indignos omni quiete: sz afflictione dignos. Et ita cuz sancto gaudio pertranseunt z cuz vera cognitione sui vitando penam omnē afflictiuam. Si vero permitto qz homines eos persequantur: vel eis volo concedere corporalem egritudinem vel inopiam temporalium: vel vt a statu suo deijciantur in mundo vel eis auferre filios vel alias creaturas quas affectuose diligunt. que quidem omnia spine videntur z vepres quas post peccatum ade terra germinauit: omnia cum lumine rationis atqz fidei sancte patientissime tollerant: attendentes qz summa sum bonitas: neqz velle possum nisi quod bonum est z intuitu boni concedo totum amore paterno motus z non ex odio. Postqz autem in me perfectum amorem agnouerūt ad semetipsos oculum vertunt defectus proprios vere cognoscentes. Et cuz lumine fidei cognoscunt apte qz nullum bonum erit absqz pre/

mio ⁊ omnis culpa sine dubio pũic/
tur. Diligenter ẽt attendunt ꝙ om
nis culpa quantumcunqꝫ leuis ap/
pareat esset ĩfinita pena digna:quo
niam est contra me perpetrata qui
sum bonum infinitum. Et acceptãt
a me pro singulari gratia ꝙ in vita
presenti eis velim iniungere penitẽ
tiam atqꝫ disciplinam eo ꝙ tempus
est finitum ⁊ breue. Igitur isto mo/
do ⁊ contritione cordis pro suo pec/
cato satisfaciunt ⁊ cum perfecta pa
tientia meritum acquirunt: eorum
vero labores a me postea remunerã
tur eterno premio. Etiam aperte co
gnoscũt ꝙ omnis labor vite presen/
tis est valde breuis ex breuitate tẽ/
poris. Tempus vero quod habetis
est vnus punctus: vꝫ presens istans
q2 preterito caretis nec futuruꝫ ha
betis Ergo deficiẽte vobis tempo/
re pariter ⁊ omni pẽa caretis ⁊ ita
quelibet pena in vita presenti bre/
uis est. Ipsi tollerant omnia paciẽ/
tissime calcantes huiusmodi spinas
illesi: q2 non̄ offenduntur neqꝫ tan/
guntur ab eis eo ꝙ ipsorum cor alie
num est ab eis amore sensitiuo con/
tempto ⁊ vnitum est in me per affe/
ctum vere caritatis. Ergo manife/
ste patet ꝙ isti gustant arram eter/
ne vite dum etiam in mortali cor/
pore viuunt. Stantes in aqua non
madesiũt nec aliquo modo balneã/
tur per vepres atqꝫ spinas acutissi/
mas illesi pertranseunt nullum ac/
culeum inde sentientes: q2 nouerũt
me summum bonum ibi perquiren
tes vbi reperire potuerunt: vꝫ in
vnigenito filio meo.

De malis procedentibus ex cecidi
tate intellectualis oculi ⁊ ꝙ bona
facta in peccato mortali non valẽt
ad vitam eternam. Capi. xlvi.

HOc vtiqꝫ tibi declarandũ du
xi vt apertius agnoscas qua/
liter isti gustant arram inferni quo
rum audisti deceptionem erroneã.
Modo vero subiungam: vnde pro/
cedit hͤ erronea deceptio ⁊ qualiter
arram inferni gustant. Hoc autem
accidit eis quoniam oculum intelle
ctus habent excecatum cum infide
litate quam ab amore proprio tra/
xerunt: q2 sicut omnis veritas acqui
ritur ab homine cum lumine vere
fidei: sic econuerso mendatium atqꝫ
deceptio cum infidelitate conqui/
runtur: de illorum infidelitate lo/
quendo qui sanctum baptisma rece
perũt in quo pupilla fidei fuit ocu/
lo intellectus imissa. Qui tempore
discretionis adueniente si se postmo
dum in virtutibus exerceant ipsuꝫ
fidei lumen in anima sua conseruãt
⁊ exinde virtutes viuas atqꝫ reales
operãtur in proximo fructifere pa/
riendo. Sicut accidit in mulierẽ que
parit infantem viuum quem ita vi
uentẽ iocundo corde spõso repñtat:
ita faciũt isti qui virtutes viuas mi
hi representant qui sum anime spõ/
sus. Cuius oppositũ isti miseri faci
unt. Adueniente nanqꝫ tempore di
scretionis vbi deberent exercere lu
men vere fidei virtutes cũ vita gra
tie pariendo ⁊ ipsi pariunt eas om/
nino mortuas. Mortue quippe sunt
eo ꝙ ipsorum opera facta sunt ĩ pec/

cato mortali:qr priuati sunt ipso lu-
mine fidei. Habent vtiqꝫ sancti ba-
ptismi formam:sed minime lumen
quo priuati sunt:qr nubes peccato-
rum amore proprio patratorū ocu-
li pupillam:vnde virtuose videbāt
operuit. His qui fidē absqꝫ virtuo-
sis operibus habent apertissime di-
citur:qr fides eorū est omnino mor-
tua. Unde sicut ille qui mortuus ē
videre nequit ita nec oculus habēs
pupillam opertam non videt neqꝫ
cognoscit semetipsum:neqꝫ suos de-
fectus:neqꝫ bonitatem meam a qua
suum habuit esse et omnem gratiā
fūdatam super esse. Et:qr non agno-
scit me:neqꝫ se non odit in se propri-
am sensualitatem:sed inordinate di-
ligit eam querēdo quottidie suo ap-
petitui satisfacere:sicqꝫ pariter om-
nes filios mortuos:vꝫ multa pecca-
ta mortalia cōmittendo. Me quoqꝫ
non amat: et ita me non amando:
nec etiā illud quod ego diligo dili-
git:vꝫ proximū eius. Neqꝫ delecta-
tur operari que mihi grata sunt et
accepta:vꝫ veras atqꝫ reales virtu-
tutes de quibus habeo complacen-
tiam illas in vobis videndo non ex
vtilitate mea: qr mihi nullo modo
prodesse potestis:qr sū deus vester
et non indigeo bonorum vestrorum
Omnia namqꝫ creata sunt a me so-
lum excepto peccato: qr nihil ē. Et
animam gratia priuando se reppe-
rit quoqꝫ esse me priuatam qui sum
omne bonum. Itaqꝫ propter vtilita-
tem vestram virtutes mihi placent
in vobis:vt inueniā:vnde vos eter-
no pmio remunerare valeam in me

vita durabili. Uides ergo fidē isto-
rum esse mortuam: qr non habent
opera:nam opera que faciunt: licet
in se bona sint non tamen eis valēt
ad vitam eternā:qr vita gratie pri-
uata sunt. Nihilominus operari bo-
num etiam absqꝫ gratia nunq̄ inter-
mitti debet qm̄ omne bonū a me re-
munerabitur:vt etiam omnis cul-
pa tempore suo punietur. Bonum
qd homines operantur in statu gra-
tie:vꝫ absqꝫ peccato mortali valet
ad vitam eternam acquirendam:il-
lud vero quod operantur in culpa
mortali proculdubio non valet ad
vitam eternam tamen a me diuersi-
mode remuneratur. Nam aliquan-
do prestolor eos gratiose tempus cō-
modando:vt emēdare valeant: vel
eos in corde aliquorū seruorū meo-
rum imprimo vt pro illis humiles
atqꝫ continuas orationes in conspe-
ctu meo fundant quibus interueni-
entibus a me gratiā obtineant: vt
a suis iniquitatibus egrediantur.
Quando vero non acceptant grati-
am huiusmodi cōmodati temporis
nec etiam fructum illarum oratio-
num: aliquando remunero tales in
habundantia rerum temporalium
Et his accidit sicut vitulo siue por-
co qui satis impinguatur:vt ad ma-
cellum postea congruentius addu-
catur. Ita continget istis qui quot-
tidie recalcitrauerūt volūtati mee:
tamen aliqua bona faciunt non in
statu gratie:sed in peccato mortali
nec acceptare voluerunt gratiā cō-
cessi temporis:nec oratiōes pro eis
effusas:nec alios modos quibus eos

gratiose vocaui multotiens: vt opera sua bona facerent in statu gratie veluti reprobi nisi se correxerint vltimo punientur eterno supplicio. Interim vero mea bonitas pro partius illis bonis que fecerunt in tali statu remunerat eos i tali minima compensatione: vz diuitiarum huiusmodi temporalium. Itaqz valde decepti sunt. Quis eos decepit: Ipsimet q2 sponte lumine viue fidei se priuauerũt. Et veluti excecati palpantes inherent solum his que tangunt. Et ideo nihil vident nisi oculo tenebroso. q2 posuerunt affectum suum solum in his trãsitorijs ɀ ideo decepti sunt. Ipsi directe faciunt veluti stulti qui respiciunt ɀ vident aurum solummodo: sed minime venenum quod ibi latet ɀ occidit icatos. Unde noueris q̧ ista mũdana cuz oblectamentis eorum quantumcunqz grata videãtur absqz me possessa vel acquisita: sed cum amore proprio ɀ inordinato directe portant ɀ habent in se scorpionum effigiem ɀ figuram vt in pricipio vite tue pꝰ illam arboris figuram: ego tibi mõstraui dicens q̧ ante se portabãt aurum post tergum autem venenum. Neqz venenum erat absqz auro neqz aurum absqz veneno. Aurum tamen erat in aspectu primo: nec aliquis homo se tueri poterat a veneno: nisi tantum illi qui erant illuminati lumine vere fidei.

Quomodo precepta seruari non possunt nisi seruentur etiam cõsilia equaliter in omni statu deus acceptat bonam hominis voluntatem. Capi. xlvij.

Iam tibi dixi q̧ isti sic illuminati cuz gladio bicipiti: vz cũ odio vitiorum ɀ amore virtutum ĩ tuitu mee dilectionis a se precidebãt venenuz proprie sensualitatis ɀ voluntatis. Et cum lumine rationis acquirebant: possidebant atqz tenebant aurum in his temporalibus. s. qui retinere ea volebãt. Qui vero magna volebant vti perfectione mẽtaliter ɀ actualiter omnia cõtemnebant. Isti sunt omnes illi qui consilium perfectionis a mea veritate traditum actualiter obseruãt. Alij vero qui possident hec exteriora sunt illi qui precepta quidem obseruant actualiter consilia vero mẽtaliter: sed non actualiter obseruãt. Et quia consilia ligata sunt ɀ connexa cum preceptis ideo nemo potest obseruare precepta quin etiam consilia seruet: non actualiter: sed mentaliter. vz huiusmodi possidendo diuitias cum humilitate ñon cuz elata superbia possidendo non tanq̧ proprias: imo tanq̧ a mea bonitate sibi cõmodatas ad vsum vt in veritate sic est. Unde tantum habetis q̧tum ego vobis impendo ɀ etiam tãto tempore relinquo vobis quantum video vestre saluti conuenire. Et isto modo vos vti debetis: ɀ ita quisquis mãdatũ obseruat: vz amãdo me super omnia ɀ proximum tã q̧ semetipsum: viuit cum libertate cordis ɀ eas ex affectu contemnit ɀ vilipendit: ac licet actualiter

eas possideat tñ volũtati mee nullo modo contradicit. Obseruant quoq; consilium ex affectu mentis. quẽ a se preciderunt venenum amoris ĩordinati. Tales in cõmuni caritate morant̃. Illi vero qui seruãt actualiter atq; mentaliter precepta pariter ⁊ consilia sunt in statu perfecte caritatis. Et cum vera simplicitate seruant veritatis mee: vz yesu christi consilium exhibitum iuueni petenti quid agere deberet: vt vitam eternaz obtinere posset. qui audiuit obserua mandata. Quo respondente: ita iam feci ei veritas ait. Si vis esse perfectus vende quecunq; possides ⁊ da pauperibus. Iuuẽis vero contristatus est. qꝛ diuitias adhuc amore nimio possidebat: ideo cõtristatus est. Sed isti perfecti consilia realiter obseruant: mundum ⁊ omnes diuitias eiꝰ affectuose relinquẽtes: macerando corpus cum abstinentia: vigilia ⁊ oratione continua. Illi vero qui viuunt in caritate cõmuni non relinquendo diuitias eorum actualiter non priuant̃ ex hoc eterna vita: qꝛ non obligant̃ ad hoc ex precepto: sed si volunt eas habẽdo possidere faciant: vt iam dixi. Nec offendunt illo modo tenendo: quoniã omnia bona sunt a me creata qui sum eterna ⁊ summa bonitas in obsequium creaturarum mearũ que rationem habent ⁊ non vt ipse delicijs mundi seruiant. Et si placet illas habendo possidere non optantes ascendere huiusmodi gradum perfectionis habeant atq; teneant nõ tanq; domini sz tanq; serui mei desiderium eorum mihi debent offerre cetera vero possidendo tenẽre nõ tanq; propria sed velud a me cõmodata. Ego vero non accepto personas vel personarum statum: imo sancta desideria. In omni statu quẽ homines eligere volunt habẽdo sanctam voluntatem accepto gratãter ⁊ in eis habeo complacentiaz. Omnes ergo qui venenum amoris inordinati preciderunt a vitijs cũ odio sancto proprie sensualitatis ⁊ amore virtutis ordiate possunt illas habere. Insuper ablato veneno voluntatis inordinate postq; illaz ordinauerit cum vera dilectione atq; sancto timore mei potest eligere quilibet cum sancta fiducia statum amplius ei gratum ⁊ vbiq; lucrari potest vitam eternam fauente gratia mea: quamuis indubitanter est maioris perfectionis atq; mihi magis acceptum amore mei mentaliter ⁊ actualiter omnia mundana relinquere. Qui vero nequit hanc attingere perfectionem fragilitate propria contradicente potest vnusquisq; stare iuxta gradum suum in predicta caritate cõmuni. Et hoc ordinauit affectuosa caritas mea paterna vt nullus in quocunq; statu fuerit excusare se legitime propter peccatum valeat vllo modo. Quia vere nullam excusationem homo potest inuenire legitimam: vel etiam apparentem. Valde nanq; gratiose condescẽdi fragilitati ⁊ imbecillitati sue taliter qꝛ ille qui vult in seculo viuere possit in statu salutis esse etiam possidẽdo diuitias: tenere vo-

minū statum: vxorem: ducere: filios procreare: laborando victum acquirere. Postremo quilibet eē potest in illo statu quem eligere voluerit: dum tamen vere precidere studeat a se venenum proprie sensualitatis ⁊ voluntatis que conducit indubitanter ad mortem eternā. Et vere venenum est: qꝛ sicut venenum inficit hominem in corpore: tandem inferrendo sibi mortem nisi vomerē se stinet siue salubrem aliquam assumpserit medicinam: ita venenum huiusmodi scorpionis deliciarum mūdi venenat ⁊ inficit animam inferēdo sibi postea mortem nisi per confessionem sanctam euomat illud extrahendo virtuose cordialem affectū. Et hec est vna saluberrima medicina que liberat hominem a veneno peccati: licet amara videatur misere proprie sensualitati. Pestiferum atqꝫ mortiferū venenum attendere debes non consistere in rebus creatis quoniā in se bone sunt ⁊ vt iam dixi create sunt a me qui sum eterna bonitas: sed intelligo de peruersitate voluntatis hominis q̄ bonis gratiose concessis in mortem propriā abutitur. Videas ergo quomodo sūt huiusmodi miserabili modo decepti: quia possunt habere me per gratiam vitando tristitiam omnem ⁊ habere sanctum gaudium atqꝫ consolationē ⁊ ipsi potius eligūt habere malum sub colore boni. Cupiunt ⁊ habent aurum insatiabiliter amore nimis inordinato. Et quia sunt excecati cum infidelitate sua: non vident neqꝫ agnoscunt venenum. Se venenatos esse conspiciūt ⁊ ex infideli cecitate sua negligunt aliquod assumere remedium: Ipsi profecto crucē diaboli portant arrā inferni in presenti vita gustantes.

Quomodo serui mundi quāuis multa possideant ipsi tamen saturari nequeunt. Et de pena quam peruersa voluntas eis exhibet.

Capi. xlviij.

DIxi iam tibi qꝛ sola volūtas hominem affligebat ⁊ q̄ serui mei quia voluntate propria priuati sunt illam abnegando ⁊ induerunt voluntatem meam ideo non habent neqꝫ sentiunt aliquam penam afflictiuam: imo quottidie cōsolati me per gratiā habent in animabus eorū. Qui vero gratia mea priuati sunt non possunt in aliquo satiari siue consolari licet vniuerso mūdo dominarentur pro eo q̄ omnia que sunt in mūdo minora sunt homine: qꝛ creata sunt propter hominē ⁊ non homo propter illa ⁊ idcirco non possunt ab illis habere sacietatem. Solus ergo ego deus eternus cum ineffabili sacietate quietare possum. Vnde miserabiles isti sic excecati quottidie laborādo fatigātur ⁊ nunqꝫ habere sacietatem vllo modo valent optantes ea que non inuenient vnqꝫ: qꝛ non exposcūt a me qui plenissime possū adimplere desideria sua. Vis audire qualiter affliguntur. Tu nosti q̄ amor affligit homines. quando perdunt ea cum quibus erant affectuose cōformati.

Isti conformati sunt in terra diuersimode per inordinatum amorem et ideo terra sunt effecti sunt terreni. Aliqui se conformant cum diuitijs Quidam cum temporali statu suo cum filijs. Aliqui me perdunt vt obediant alicui creature: alij faciunt vt animalia irrationabilia, corpora sua fedantes in immunditia detestabili. Et ita diuersimode se miserabiliter de terra nutriunt. Vellent ista fore mansura cuius oppositum experientia quottidie docet: quia vel his que diligunt auferuntur ipsi morte mediante: vel ex mea dispensatione res auferuntur ab eis et ipsis omnino priuantur. Unde iugiter affliguntur intollerabili pena et illa cum tanto dolore perdunt cum quanto amore inordinato possidebant. Si possedissent ea tanquam a mea bonitate commodata et non tanquam propria non habuissent in tali priuatione penam. Affliguntur igitur iuste: quia non obtinent ea que desiderant a mundo a quo proculdubio satiari nullo modo possunt: vnde penam habent veluti vacui atque famelici. Quot penas habent iniqui viuentes a stimulo conscientie: Qualiter affligitur ille qui vindictam appetit. Quottidie namque tabescit et afflictione consumitur et ante semetipsum occidit: videlicet animam quam inimico nocuerit: vel in minimo: gladius autem odij suam iam occidit animam Quantum affligitur auarus qui sibi subtrahit ex auaritia que sunt vite sue necessaria. Quantum affligitur inuidus cuius anima semper amaricatur ex omni felicitate proximi sui. Tales ex omnibus que sic inordinate diligunt extra me semper habent afflictionem atque miseriam. Et ita cruce diabolica quottidie tormentantur et etiam in vita presenti gustant et habent arram inferni. Corpus etiam ipsorum ex hoc aliquando grauiter infirmatur et nisi se corrigant incurrunt dominis vtriusque mortem eternam. Igitur isti sunt quos vepres atque spine multarum angustiarum offendunt. Ipsi namque semetipsos affligunt cum detestabili et inordinata voluntate propria. Ipsi merito cruciantur intus et extra. videlicet in anima simul et corpore cum penoso tormento viuentes absque merito quocunque: quoniam in tribulatione sua fuerunt impatientes: aurum atque delitias vite presentis inordinate diligentes gratia mea priuati atque caritatis affectu mortis arbores effecti sunt: et ideo ipsorum opera mortua sunt amaritudine plena. Sponte vadunt per fluuium in quo suffocantur et ita perueniunt ad aquam mortuam cum odio transeuntes per ianuam demonij et sic eterna damnatione merito puniuntur. Nunc ergo vidisti quomodo semetipsos isti miseri decipiunt et cum quanta pena lucrantur infernum: quia sponte se fecerunt martires diaboli. Vidisti quoque quid est illud quod eos excecat: videlicet obscura nubes amoris proprij super pupilla luminis vere fidei collocata. Item attendere potuisti qualiter amici mei corporaliter a mundi tribulationibus atque persecutionibus offendun

tur: sed non mentaliter: qz sunt con formati voluntati mee: quia valde contentātur amore mei penas quas qz sustinere: cōsiderantes illas a me concessas qui salutem ipsorum affectuose desidero. Serui vero mundi multipliciter affligūtur intus z extra. Singulariter autem intus a timore perdendi que possident ac etiam ab amore proprio z inordinato desiderādo que nullo modo possunt obtinere. Alios vero labores afflictiuos qui post hos duos principales eis occurrendo subsequnnt lingua tua non est enarrare sufficiens. Itaqz cernis aperte qz etiam in mundo valde melius est iustis amicis meis qz iniustis atqz reprobis quorum vitam atqz terminum occultata fide vidisti.

Quomodo timor seruilis non sufficit ad eternam vitam obtinendā: sed cuz exercit.o timoris huius pervenietur ad amorem virtutum.
Capitulum. xl viij.

Etiam volo te nosce qz aliqui sunt stimulati frequēter a mūdi tribulationibus quas: ego concedo: vt anima cognoscat aperte finem suum in vita presenti non esse sed omnia temporalia transitoria: sunt atqz solummodo me diligat z optet habere qui sum optabilis filiis hominum: z ita debet intelligēdo cognoscere. Tales igitur incipiūt amouere nubem ab oculo fidei propter huiusmodi penas a quib⁹ opprimuntur z etiam pp̄ illā quam post culpam attendunt esse futurā. Et cum isto timore seruili egredi incipiunt a via fluminis ita procellosi venenum extra vomendo quod in cante susceperāt a scorpione sub auri figura: z inordinate sine modo ab codez acceptauerant. Hoc vero postea cognoscentes ab eo purgantur z ad ipsius fluuij ripam dirrigere gressus incipiunt vt ad pontem valeant applicare. Sed attende: quia nullo modo sufficit ambulare solum modo cum seruili timore: qz purgare domum a spurcitia peccati mortalis non implendo virtutibus eaz in amore fundatis z nō tm̄ in timore non sufficit ad vitā eternā. O portet ergo qz hos duos pedes appōat in primo gradu pontis: vz culpe displicentiam cum pene timore z virtutis amorem atqz desiderium. Hi sunt duo pedes qui baiulāt animaz in affectum mee veritatis: vz vnigeniti filij mei de quo vobis feci pontem. Iste primus est gradus quem ascendere debetis quannis iste quasi generalis modus est quem obseruant hoies a seculo recedētes: qz primo formidine pene mouenē qz amore virtutis atqz iustitie: qz veratiōnes z tribulationes quas a mundo sustinēt aliqn̄ faciunt hoies ex quodam angustioso tedio sibimetipsis importabiles: vnde sumunt valde displicentiam. Si autem exercebūt huiusmodi timorem virtuose cuz lumine fidei peruenient ad amorem virtutum. Sed aliqui sunt qui cuz tanto tēpore procedunt qz in eo sepe recidiuāt. Nam ex quo peruene-

runt ad fluuij ripam attēdentes at
q3 sentientes ventos eis contrarios
illiduntur ab vndis huius procello
si maris vite presentis. Si occurrat
eis ventus prosperitatis anteq3 ex
negligentia sua gradu3 primū ascē
derint: vz cum affectu suo z cū amo
re virtutis ipsi retrocedunt iterum
ad mundi delicias cum amore sicut
prius inordinato se conuertentes.
Et si tali ventus aduersitatis occur
rat ipse retrocedit ex impatientia:
q2 non odit culpam suam ex offensa
mihi facta: sed ex timore proprie pe
ne qua se considerat ex culpa sua fo
re puniendum. Cum isto nanq3 ti/
more seruili cum vomitu peccato/
ru3 inceperat a vita sua pristina re
surgerē: sed omnis virtus vult habe
re perseuerantiam. Quisquis vero
virtuose viuendo perseuerare non
curat peruenire non potest ad effe/
ctum sui desiderij: nec ad illum finē
propter quem incepit. Expedit er/
go perseuerare si peruenire deside/
rat. Dixi tibi q2 isti retrocedūt a bo
no proposito prout eis aliqui cōtra
rij motus occurrunt: vnde molesti/
am habeant: vel a semetipsis: vel a
sensualitate propria contra spiritu3
impugnante: vel ex parte creatura
rum: vz cum eas inordinate diligit
extra me siue cum impatienter por
tat iniuriam ab aliquo sibi factam
vel ex parte demonum cum eū va/
rijs temptationibus infestant. Eti/
am aliquando facta sua contemnē/
re videntur vt ad confusionem ad/
ducant homini dicentes. Ista bonā
que facere cepisti nihil omnino tibi
prosunt propter innumera peccata
tua. Et hec aduersarius ait vt homo
retrocedat z omittat agere bonum
illud exercitiu3 quod inchoauerat.
Et aliquando temptat homine3 ad
interitum adducere cum presum/
ptiōe misericordie mee dicēs. Qua
re vis tantum in hoc exercitio labo
rare. Gaudeas in vita presenti eu3
iocunditate postmodum in fine vi/
te tue poteris humiliter adeo mise/
ricordiam exposcere z indubitāter
obtinēbis. Et isto modo diabolus in/
xta posse conatur: vt ipsi perdant il
lum timorem cum quo ceperāt. His
igitur z alijs q3pluribus aduersan/
tibus z occurrentibus eis agiliter
retrocedunt eo q2 nō sunt in sancto
proposito constantes neq3 perseue/
rantes. Et hoc accidit eis eo q2 radix
amoris proprij non est ab eis auul/
sa prout expedit. Ideo non perseue
rant: imo valde presumūt vltra q3
debeāt de spe misericordie mee mul
tum inordinate non sicut oportet:
sed velut ignorantes atq3 presum/
ptuosi sperant in misericordia mea
quam iugiter offendunt. Ego non
offerrō misericordiam hominibus
vt ipsi cum ea me semper offendāt.
sed vt cum ea ipsi se tueri valeant a
malitia diaboli z ab inordinata cō
fusione mentis. Ipsi vero frequen/
tissime faciunt oppositum: q2 cum
brachio misericordie mee grauiter
offendunt. Et hoc eis accidit eo q2
mutationem primam virtuose non
exercuerunt: sed cum timore solum
modo pene necnon z a spina multa
rum angustiarum atq3 tribulatio/

nis impulsi surrexere a miseria mortalium offensarum. Unde se non aliter emendantes et exercentes non pervenirent ad amorem virtutū et ideo in perseuerantia defecerūt. Anima quippe stare non valet immobilis vt in vno statu. vnde necessarium ē ipsa procedere siue retrocedere ve lut nauicula que ducitur ꝯtra currentis fluuij decurrentis. Ita ꝙ isti ñ procedendo virtuose relinquentes imperfectiones huiusmodi timoris nec ad amorē festinantes oportet ꝙ omnino retrocedant.

Qualiter h̄ anima multū amaricata fuit ex illorum cecitate qui i flumine mergebantur. Capi.l.

Tunc hec anima cum ingenti desiderio anxia suaꝫ et aliquorum attendens imperfectionem afflictione magna cruciabatur in corde videndo pariter et audiendo tantam in homine cecitatem: attendēdo precipue ꝙ diuina bonitas obstacula cuncta que possent impedire salutem eius ab eo remouerat: et i quocunꝙ statu persistere vellet: inuenire gratiam dei poterat qua mediante cuncta redundabant in bonum et ad exercitium: experimentū ac augumentum virtutis. Et nihilominus his non obstantibus ipsa plurimos aspiciebat ex amore proprio et inordinato affectu voluntarie transire per flumen. Et qꝛ se nō emendabant videbat eos in ignem aperte precipitari. Aliqui tamē erāt ibi qui retrocedere festinabant ex causa quam audierat a dulcissima bonitate dei qui dignatꝰ fuerat: ita gratiose manifestare seipm̄ ei. Erat igitur ex his amaro corde. Firmauit insuper oculum intellectus i patrem eternum et ait. O amor ineffabilis et inextimabilis cuꝫ grandi cecitate creature tue se decipiunt. Sꝫ obsecro si bonitati tue placet ꝙ aptius exponere mihi digneris illos tres gradus in corpore dilectissimi filij tui significatos. Et qui modus est habendus ad exeundum ex toto de flumine ac etiaꝫ qui sunt illi qui scalam ascendunt.

Quomodo tres gradus in ponte figurati: vꝫ in filio dei significāt tres potentias anime. Capi.li.

O Anima vero bōitas oculo misericordie sue respiciens i illiꝰ anime desiderium ita famelicū ait. Amabilis atꝙ carissima filia nunꝙ̄ ego contemno: imo grataunter acceptō fcā desideria: qr̄e tibi declarabo petiisti. Tibi declarari posceis de figura trium graduum et ꝙ etiam tibi dicam qui modus teneri debet: vt exeūtes a flumine pōtem ascendere possitis. Et quamuis ego supra narrando tibi cecitatem hominum et vnde procedebat eorū vitanda deceptio et quomodo velut martires demonum: in vita presenti arram inferni gustabant: post modum vero percipiebant eternā damnationem in fructum operationum iniquarum. Illo tunc expsi tibi modum quem ipsi tenere de-

debant: nunc autem apertius ostendaz tuo desiderio satisfaciendo. Tu nosti q omnia mala fundata sunt i amore proprio z inordinato z inde trahunt originem qui amor est velut vna obscura nubes que priuat hominem lumine rationis: que ratio ptinet in se lumen vere fidei: nec vnum ãmittitur absqz reliquo. Animam ego creaui ad imaginem z similitudinem meam exhibendo sibi memoriam intellectum z voluntatez. Intellectus vero nobilior pars est anime. Intellectus ipse mouetur ab affectu: itellectus vero nutrit affectum. Manus autem amoris: vz affectus implet memoriam beneficiorum a me gratiose sibi concessoruz: ita vt iugiter in me delectetur. Quorum affectuosa memoria facit eum sollicitum atqz gratum z omnino vitare facit hominem esse negligentem z ingratum. Per hunc ergo modum vna potentia contribuit alteri: z ita nutritur anima semper in vita gratie. Nõ. n. potest anima viuere sine amore: sz semp optat aliquid amare qm ex amore condita fuit. Nam ipsam ex amore purissimo creaui z ideo tibi dixi superi⁹ intellectum ab affectu moueri quasi dicens. Ego diligere volo q: cibus ex quo nutrior est amor. Tunc intellectus ab affectu se percipiens excitari surgit quasi dicens. Ego dabo tibi si vis amare quid amare salubrius valeas. Et illico consurgens attente considerat anime dignitatem in qua creata fuit: ac indignitatem in quaz ex culpa sua deuenit. Indignitate quidẽ essentie sue gustat inextimabilem bonitatem atqz caritatez increatam qua fuit a me creata: suam vero miseriam attendendo gustat ineffabilem misericordiam meam qm ex paterna misericordia prestiti sibi tempus ad penitentiam atqz de tenebris eã extrari. Tunc affectus amore pascitur z nutritur z apiẽs os desiderij sancti comedit odium atqz displicentiam proprie sensualitatis humilitate profunda per iuncta cuz vera patientia quam ab odio sancto traxit. Virtutib⁹ vero conceptis iperfecte pituntur atqz pfecte fm qd anima pfectionem crescet in semetipsa sicut inferius aperte tibi pandam. Sic econuerso si sensitiuus affectus mouetur ad amandum solũmodo sensibilia tunc oculus itellectus ad illa mouetur atqz tm̃modo transitoria cum amore proprio sibi proponit in obiectum cuz displicentia virtutuz z amore vitiorum: vnde superbiam z ipatientiaz attrahit. Memoria vero non iplet nisi tm̃ eoz que sibi porrexerit affect⁹. Hic amor pessimus obscurauit oculuz qui non videt neqz discernit aliquid apte nisi cũ quadaz obfuscata claritate. Que claritas obfuscata consistit in eo q quecunqz videt intellectus: z affectus amat cũ quadã claritate siue specie boni siue delectationis: q: si non esset hec apparẽtia boni homo nõ offenderet: q: naturaliter homo non appetit nisi bonum. Itaqz vitium amore atqz colore boni propriq coloratur: z ideo culpa cõmittitur. Qm igit oculus ex

obfuscatione sua minime discernit
neqꝫ veritatē agnoscit ex hoc errat
querendo bonum atqꝫ delitias vbi
non sunt. Jam.n. patefeci tibi ꝙ de
licie mūdi sunt absqꝫ me: spine pun
gentes atqꝫ venenose ita ꝙ intelle/
ctus in sua visione fallitur ⁊ volun
tas in diligendo: q: diligit ea que ñ
debet amare. Similiter etiam in re
tinendo memoria fallitur. Jntelle/
ctus.n. agit veluti latro agere solet
aliena rapiendo. Et ita memoria re
cordatur eorum que sunt extra me.
hoc ergo modo ꝑuatur anima gra/
tia. Tanta est vnitas: vel vniō triū
istarum anime potentiarū ꝙ vna
me non offendit absqꝫ reliquis quī
vna porrigit alteri bonum siue ma
lum: vt arbitrio libero placet sicut
ex precedentibus aperte colligere
potuisti. Liberum hoc arbitrium ē
affectui colligatum ⁊ ideo mouet il
lum: vt ei placet aliquando cum lu
mine rationis aliquādo sine tali lu
mine. Uos habetis in me rationē
alligatam inquantum amor inor/
dinatus arbitrio libero mediante
non diuidat atqꝫ precidat. Et in vo
bis habetis legem peruersam que
quottidie cōtra spiritum īpugnat.
Jn vobis ergo due partes existunt
vꝫ sensualitas atqꝫ ratio. Sensuali/
tas omnino seruire debet anime ic/
circo vobis est a mea bonitate con/
cessa. vt ipso corpore mediante pro/
betis ⁊ ī vobis virtutes exerceatis.
Anima vobis libera est: nam a cul/
pa liberata fuit in sanguine dilectis
simi filij mei neqꝫ potest in seruitu/
tem redigi nisi sponte consenserit.
Uoluntas autē est libero arbitrio
colligata ⁊ ipsum liberum arbitriū
voluntati semper vnitur: ⁊ cum ea
concordat. Jmmedio nāqꝫ consistit
inter sensualitatem atqꝫ rationem:
⁊ ad vtranqꝫ partem: vt ei placue/
rit vertere se libere potest: vel incli/
nare. Uerum quando vult anima
manu liberij arbitrij suas potenti/
as in nomine meo congregare sicut
iam dixi: tūc opera cuncta spiritua
lia: vꝫ atqꝫ temporalia que creatu/
ra facit ordinata sunt: ⁊ aggregata
⁊ illo tunc liberum arbitrium a ꝓ
pria sensualitate soluitur ⁊ virtuo/
se rationi connectitur. Et ego p' gra
tiam in eorū medio consisto. Et hoc
est quod veritas incarnata voluit
exprimere dicens. Ubi duo siue tres
congregati fuerint in nomine meo
ego ero in medio eorum. Et ita ve/
rum est. Ego iam dixi tibi ꝙ nemo
poterat ad me venire vbi per eum.
Jdeo fact⁹ ē humano generi pons
cum tribus gradibus. Qui gradus
tres anime status apertissime figu/
rant: vt infra patebit.

Quō si antedicte tres aīe potētie
nō sunt vnite nō pōt hr̄i ꝑseueran/
tia sine qua nullus ad suum termi/
num peruenire poterit. Capi.iij.

TRium graduum figuram in
generē tibi significarē dixi tres
aīe potētias q̄ similitudinarie tres
apparēt esse scale. Nec aliquis ascē
dere pōt vnam absqꝫ reliquis volen
do transire per pontem atqꝫ doctri/
nam vnigeniti filij mei. Nec anima
potest habere perseuerātiā nisi tres

has potentias vnitas habuerit in se: de qua perseuerantia tibi supra/ dixi q̄ absq̄ illa nemo poterat ad suum terminum peruenire. duo nã q̄ termini sunt ⁊ vterq̄ perseuerantiam exigit: vꝫ virtus ⁊ vitium. Qui vult ad vitam attingere per/ seuerare debet in virtute. Si quis vero vellet eternaliter igne cruciari perseuerare potest in vitio. Itaq̄ cum sancta perseuerantia peruenitur ad me qui sum eterna vita. Et econuerso cuꝫ perseuerantia peruenitur ad aquam mortuam cum demonio gustandam.

Expositio illius verbi yesu chri/ sti. Si quis sitit veniat ad me ⁊ bi/ bat. Capi.liiij.

Vos oẽs estis a veritate mea particulariter atq̄ generaliter inuitati cuꝫ anxio desiderio clamabat i tẽplo fili⁹ me⁹ dicẽs. Siqs sitit veniat ad me ⁊ bibat: q̄r suꝫ fons aque viuentis. Non.n. dixit vadat ad patrem ⁊ bibat: sed ait veniat ad me. Quare dixit ita. Q̄m in me patre nulla potest eẽ siue cadere pena: sed in dilectissimo filio meo sic. Vos vero dum estis in vita mortali viatores atq̄ peregrini non po/ testis absq̄ pena transire: quia ter/ ra propter inobedientiam adẽ spi/ nas humano generi germinauit vt iam dictum est. Sed quare dixit veniat ad me ⁊ bibat. Quia sectantes doctrinam eius ⁊ vestigia: siue per viaꝫ cõmunis caritatis: vꝫ obseruãdo mandata eius actualiter ⁊ cõsi/ lia mẽtaliť vel ãbulãdo p̄ viã pfecte caritatis: vꝫ actualiť obseruãdo mãdata pťr ⁊ ꝯsilia q̄cūq̄ mõ p̄ueneri/ tis ad ipꝫ inuenietis habũdãtissime quid potare possitis: inuenietẽs at/ q̄ gustantes fructum pretiosi san/ guinis eius ex vnione nature diui/ ne in humana natura vnite. Cum autem estis in eo repperitis vos ⁊ i me cõsistere qui mare sum valde pacificum quoniam ipse mecuꝫ ⁊ ego secum vnum sumus. Indubitanter igitur estis inuitati sicut dictum ẽ: ad fontem aque viuẽtis diuine gratie. Sed vos oꝫ omnino per ipsum habere transitum veluti per saluti/ ferum pontem vestrum cum sãcta perseuerãtia: ita q̄ occasione spine cuiuscunq̄ tribulationis: vel aduersitatis siue prosperitatis a sancto p̄/ posito nullo modo retrocedatis vnq̄ quousq̄ p̄ueniatis ad me qui do fidelibus meis aquam viuam quã vobis habundantissime dare pro/ mitto dulcissimo ṽbo filio meo glorioso mediãte. Sꝫ quare dixit. Ego sum fons aque viue. Quoniaꝫ ipse fuit ⁊ est ille fons qui me cõtinebat qui viuam aquam exhibeo cunctis amicis meis. Sed ideo dixit veniat ad me, ⁊ bibat quoniam in me nul/ lo modo pena cadere põt ⁊ vos absq̄ pena nullatenus pertransire po/ testis. Ideo vobis põtem ex ipso cõ struxi vt per eum solum ad me ve/ nir̃ positis illesi. Et ita dixit ipsa veritas in euangelio. Nemo venit ad patrem nisi per me quod vtiq̄ ve/ rissimum est. Iam ergo vidisti viaꝫ per quam vos oꝫ ambulare vr.a cũ modo quem tenere debetis: vꝫ cum iugi perseuerantia. Nam alio mo

do bibere non possetis: nec ad aquã vivam perveniretis: qꝛ sola perseverantia corona gloriose victorie coronabit a me qui sum omne bonũ.

Quem moduz tenere debent homines ut exire de pelago possint illesi ꝛ transire per pontem. Capi. liiij.

In presenti resũmo narranduz de tribus gradibus quos vos oꝫ ascendere si cupitis in fluvio nõ imergi ꝛ ad aquam vivam illesi pervenire ad quam ita dulciter invitamini: ꝛ ut ego quottidie sim in medio vestri. Quia tunc in itinere vestro sum immedio quiescendo: vꝫ ꝑ gratiam in animabus vestris. Oꝫ igitur hanc viam ambulare cupientes habere sitim: qꝛ solummodo sitientes invitant cuꝫ dicitur. Si quis sitit veniat ad me ꝛ bibat. Qui vero minime sitit in itinere non perseverat: sed ambulare desistit: aut occasione laboris: vel occasiõe delectationis alicuius. Et obmittit vas habere secuꝫ in quo possit haurire: nec est ei cure societatem habere cuꝫ, tamen solus ambulare nequeat. Et iõ retrocedit quando sentit aliquaruꝫ angustiarum sine tribulationuꝫ aculeos: illas. n. abhorret. Timet etiam quando solus est. si. n. associatus esset procuIdubio non timeret. Insuper si tres illos gradus ascendisset verissime securus esset eo ꝙ associatus esset. Oꝫ ergo vos habere sitim ꝛ congregatos esse. Quare veritas incarnata dixit. Ubi duo fuerint: vel tres: vel etiam plures i nomine meo congregati ꝛc. Sed propter quid dixit. Ubi fuerint duo: vel tres: Quia duo minime sũt absqꝫ tribus neqꝫ tres absqꝫ duobꝰ: neqꝫ tres sive duo absqꝫ pluribꝰ. Unꝰ est exclusus: qꝛ non suꝫ in medio sui pro eo ꝙ aliquem socium secum habere noluit ut in medio stare posset ꝛ ideo reducitur ad nihilum. Nam ille qui consistit i amore proprio sui solus ẽ atqꝫ separatus a gratia mea privatus etiam sui proximi caritate. Cuꝫ igitur ex culpa sua exclusus sit a me merito gratia mea privatꝰ redigitur in nihilum: qꝛ solus ego sum ille qui sum. Igiẗ unus ille qui privatus caritate fraterna solus in amore pro͞po consistit non est auctoritate mea computatus: neqꝫ mihi acceptus. Ait ergo. Ubi fuerit duo sive tres vel plures in nomine meo congregati in medio eorum sum. dixi tibi ꝙ duo non erant absqꝫ tribꝰ neqꝫ tres absqꝫ duobus ꝛ ita verum est. Tu nosti ꝙ precepta legis i duobus tantummodo pẽdent sine quibus nullum aliud observari potest vꝫ ut homo super omnia deuꝫ ex toto corde diligat ꝛ proximum tanqꝫ seipsum. Hic omnino consistit omnium mandatoruꝫ divine legis ꝓncipiuꝫ: medium atqꝫ finis. Ita duo non possunt iñ nomine meo congregari sine tribus: vꝫ absqꝫ trium anime potentiarum aggregatione que sunt memoria intellectus ꝛ voluntas. vꝫ ut memoria iugiter in se retineat habundantiam beneficiorum meorum ꝛ inextimabilem bonitatẽ meam in se. Intellectus vero diligẽ

ter attēdat amorez ineffabilē quē
humano generi porto atq̧ demon/
straui mediante dilectissimo filio
meo quem in obiectum intellectus
oculo collocaui vt in eo consideret
ignem diuine caritatis. Uoluntas
etiam insimul aggregetur: vt me di
ligat ꝛ affectuoso desiderio peroptet
qui sum omne bonum: ꝛ omnium fi
nis optabilis. His ergo tribus ani
me potētijs insimul aggregatis. ego
sum per gratiam in medio. Et quia
tunc homo se repletuz inuenit vera
caritate mea: pariter ꝛ proximi sui
subito societatem inuenit veraruz
virtutum. Tunc ad sitiendum ap/
petitus anime se disponit sitiendo:
vz virtutes veras: ꝛ honorem meū
atq̧ salutem animarum extincta si
ti quorumcunq̧ corporalium atq̧
temporalium. Et ita primum gra/
dum ascendens valde secure gradi
tur absq̧ timore quocunq̧ seruili.
Postq̧ affectum suum expoliauit
amore ꝓprio supra semetipsum ascē
dit ꝛ super vniuersa transitoria. mū
di res ꝛ diuitias amando atq̧ possi
dēdo si sibi retinere placet iuxta be
neplacitum voluntatis mee nō abs
q̧ me: vz cum sancto timore pariter
ꝛ amore virtutuz. Tunc vero se rep
perit ascendisse gradum secunduz:
vz ad lumen intellectus quo diligē
tissime speculatur: ꝛ attendit amo/
rem excessiuum atq̧ cordialem quē
vobis apertissime demonstraui dile
ctissimo filio meo yesu christo medi
ante. In hoc autem gradu secundo
quietem atq̧ pacē inuenit eo q̧ me
moria non est vacua: sed plena cari
tate mea. Tu nosti q̧ vas vacuum
quando percutitur ab aliquo reso/
nat. Simili modo quando memo/
ria cuz lumine intellectus repletur
amore vero licet exagitetur a tribu
lationibus vndecunq̧ peruenīant:
non resonat per impatientiam: vel
si delicijs vite presentis alliciatur i
ordinato gaudio nullo modo dissol
uitur qm̄ aīa me p gratiā hz qui suz
esse bonum ꝛ eā felicissime repleui.
Postq̧ aūt ascendit hos gradus i
congregatiōe sancta se repperit: q̄
si ratio possideat hos tres gradꝰ tri
um potentiarum anime cōgregate
sunt in noīe meo. Congregatis illis
duobus qui sunt amor mei: ꝛ primi
ꝛ ꝯgregata memoria vt me retineat
ꝛ intellectu vt videat: ꝛ voluntate
vt amet anima se reppit optime so/
ciatam: q: sum vbiq̧ secum: exhibē
do sibi fortitudinem atq̧ securita/
tem. Et ita repperit societatem vir/
tutum: ꝛ isto modo securissime pro/
cedit: q: sum in medio tunc illarum.
Post h̄ illico mouetur anxio desi/
derio sitiendo viam veritatis per
quam inuenit inuentis aque fontē
habundantissimum. Propter hu/
iusmodi sitim quā hz honoris mei ꝛ
salutis aīme sue ꝛ proximi sui viā
inuenire ꝛ perambulare desiderat:
q: sine via perueniri nequiret. Ideo
solicite vadit: ꝛ ambulando secum
affert vas cordis vacuum omni af/
fectu ꝛ amore quolibet inordinato
vite presentis. Et illico quia vacuū
est impletur: quia non est dare va/
cuum. Unde siquid aliqua re mate
riali vacuum est impletur aere. Si

nihil modo cor est vnum vas qd nul lo modo vacuum esse potest: sed ex tractis inde rebus transitorijs per amorem inordinatum illico repleꝫ acre: vꝫ amore celestiū atqꝫ diuino cum quo peruenit ad aquā gratie. Postqꝫ aūt attigerit p ianuā yesu christi, crucifixi ptransit in me mare pacificum vbi repperit aquam vi, uam qua ingiter habundantissime sitiendo potatur.

Repetitio sumatim aliquorum iam dictorum.

Capi.lv.

Nunc aperte tibi monstraui modum quē generaliter omnis homo tenere vꝫ ad euadendū de pelago ne suffocetur in eo vnde postea perueniat ad eterna supplicia. Ostendi quoqꝫ tibi tres gradus in generali qui sunt tres anime potentie quoꝫ homo nō valet vnū ascendere sine reliquis. Itē verbū incarnate veritatis explanī cū ait. vbi fuerint duo siue tres ꝯgregat' ꝛc. qualiter ista congregatio est anime triū potentiarum atqꝫ trium gradum predictorum vna cū cōcordia duorum principallum preceptoꝝ legis vꝫ dilectionis dei atqꝫ primi. Postqꝫ vero homo huiusmodi scalā ascenderit in nomine meo facta congregatione salubri prout iam supra dixi subito sitit aquam viuam: vnde sollicite transit per pontem: vꝫ viam atqꝫ doctrinam incarnate veritatis. i. yesu christi filij mei de quo feci pontem humano generi. Tunc illesi securissime curritis post vocem eius vos inuitantis cum in templo clamabat. Si quis sitit veniat ad me ꝛ bibat: quia sum fons aque vine. Pateseci tibi quid ipse dicere volebat atqꝫ sicut intelligi debet vt apertius agnoscentes habundātiam excellentissime caritatis mee ꝛ confusibilem cecitatem illorum qui videntur auiditate magna currentes ambulare per viam demonum eos ad aquam mortuam atqꝫ mortiferam inuitantium. Nunc audisti ꝛ ordinate vidisti declarationes eorum de quibus a me petisti: videlicet de modo tenendo ne quis in flumine submergatur: hoc ē ascēdendo per pontem per supradictos gradus vt supra seriosē dictum est. Et iste modus est ille quem omnes in quocunqꝫ statu fueritis in vita vestra tenere debetis. Unde nemo se potest excusare dicens. Ista facere nequeo: quia status in quo sum omnino mihi contradicit siue propter vxorem siue propter filios: aut huius mundi prospera vel aduersa nemo legittimam inuenire potest excusationem: quia iam tibi dixi qꝫ in omni statu quicunqꝫ seruat bonam in se voluntatem valde mihi placet ꝛ acceptus est in conspectu meo. Quoniā omnia facta sunt a me qui sum eterna bonitas neqꝫ sunt vobis a me concessa: vt inde mortem incuratis: imo potius: vt vitam vobis inuenistis. Quod

n. a vobis exigo leuissimum est. Nihil. n. est agilius neq3 tante dulcedinis atq3 consolationis vt est amor: et ego solum a vobis amorem exquiro: v3 vt me pariter et proximum affectuose diligatis. Hoc itaq3 fieri potest omni tempore: in omni loco et in quocunq3 statu quisq3 fuerit etiam amando quecunq3 possidet atq3 tenere voluerit ad laudem et gloriam nominis mei voluntate sancta et ordinata. Recordare me tibi dixisse q illi qui sine lumine vadunt amorem proprium induentes ista creata possidendo sine me se damnabiliter esse fundatos inueniunt: et sibimetipsis importabiles cruciati cum multo labore in vita presenti pertranseunt. Et nisi se corrigant vt iam dictum e ad eterna supplicia deducuntur. Aperte nunc exposui tibi generaliter qui modus a quolibet homine tenendus est.

Quomodo deus ostēdit huic anime q tres gradus pontis in particulari signantur per tres anime status. Capi. lvi.

Quia supradixi qualiter ambulare debent illi qui morātur in caritate cōmuni: v3 obseruātes actualiter precepta: consilia vero mentaliter nunc pandere tibi ꝓposui de his qui scalas ascendere ceperunt et ambulare desiderant viam vere perfectionis: v3 actualiter obseruando precepta pariter et omnia consilia. Insuper aperiam in particulari tres gradus atq3 status anime cum tribus illis gradibus de quibus in genere tibi dixi pro tribus anime potentiis intelligendis quorum vnus est imperfectus alter est perfectus alius vero ꝑfectissimus. Unus est mihi seruus mercenarius: alius est mihi seruus fidelis: alius est mihi filius: qui me diligit in veritate sine respectu sui. Isti sunt tres anime status qui possunt in q̄pluribus esse etiam in eadem persona. In eadem persona possunt esse quando cum ꝑfecta solicitudine currit per viam suam exercendo tempus ita q a seruili statu perueniat ad liberalem et a liberali ad filialem. Super temet ipsam igitur exurgens aperi oculum intellectus et attende peregrinos atq3 viatores istos quomodo transeunt aliqui cum imperfectione: aliqui vero cum perfectione seruantes in vita sua precepta: quidam alii perfectissime seruando precepta pariter et cōsilia. Tunc. n. aperte cognosces vnde procedit imperfectio: et vnde perfectio: et quantam fraudem anima recipit in semetipsa: quia radix amoris proprii non est adhuc euulsa. Necessarium est. n. in quocunq3 statu quē tenuerit homo vt occidat in se penitus hunc amorem proprium ita pestiferum.

Quomodo h anima deuota respiciens in diuino speculo creaturas videbat variis ambulare modis. Capi. lvii.

Tunc h anima succenso desiderio multum anxia se speculās

i dulcissimo speculo diuino creaturas varijs vijs atqȝ modis ambulare vi/debat atqȝ diuersis respectibus: vt ad ipsarum finem peruenire valerent. Quosdam aspiciebat incipien/tes ascendere quodam timore serui li eos impugnante: vȝ penam pro/priam abhorrentes atqȝ formidan/tes. Multos etiaȝ videbat vocatio nem primam exercentes virtuose: vnde perueniebant ad perfectionē. Paucissimos vero cōsiderabat ad maximam venire perfectionem.

Quod timor seruilis sine dilectō ne virtutum non sufficit vitaȝ eternam impendere. Et q lex antiqua timoris ꝛ noua lex amoris insimul sunt vnite.

Caapi.lviij.

Tunc eterna dei bonitas vo/lens huius anime desiderio satisfacere dixit. Attende diligenter istos qui cum seruili timore derelinquerunt mortaliuȝ peccatorum abhominationes nisi surgant atqȝ procedant cum amore virtutuȝ: iste ser uilis timor ad vitam eternam exhi bendam nullo modo sufficit. Amor vero cum sancto timore bene sufficiens ē. Lex.n. fundatur in amore pariter ꝛ sancto timore. Lex.n. timoris erat antiqua lex quam exhibui moisi. Hec in timore solūmodo fundata fuit eo q illico cōmissa culpa pūitio sequebatur. Lex vero noua per vnigenitum meum verbum in carnatuȝ exhibita in amore funda tur. Tamen attēde q per huiusmo di nouam legem minime soluitur: vel irritatur antiqua: sed impletur. Jta dixit ipsa veritas incarnata: q non venerat in mundum soluere le gem: sed adimplere. Uniuit ergo le gem amoris cum lege timoris. Ab/stulit antiqȝ legi pene timoris imp fectionem solummodo remanente timore sancto: vȝ a peccatis ꝛ offen/sionibus abstinendo non ex conside ratione pene que sequatur: imo so/lum amore mei ne sim offensus qui sum eterna bonitas. Jtaqȝ vetꝰ lex imperfecta habuit a noua lege per fectionem amoris ex quo venit vni genitus filius meus qui venit ve/lut igneus currus ignee mee carita tis vniuersum orbeȝ accendere. Jgi tur ex habundantia diuine miseri/cordie fuit ablata fine dilata pena culparum que frequentissime per/petrantur: q vȝ non indilate puni/untur ipso facto quo cōmittuntur: vt in ātiqua lege moisi fuerat ordi/natum. Non expedit ergo vobis ha bere timorem huiusmodi seruilem. Nec tamen ōmittitur qui iuste cul pa puniatur: q reseruatur in futu/ra vita punienda cum anima sepa/ta fuerit a corpore nisi quis in pre/senti satisfaciat cum sancta confes/sione: cōtritione cordis atqȝ debita satisfactione. Dum homo viuit ha/bet habundantissime nunc tempus ipso vero mortuo erit ei tempus iu stitie. Quilibet ergo virtuose debet ab isto timore seruili consurgere ꝛ ad amoreȝ attingere cum sancto ti

more mei. Alias absq remedio precipitaretur in flumē aduenientibus vndis aduersitatum sine spinis tpalium consolationuz que recte spine vocari dñt eo q animaz eius excruciando pungunt qui possidet eas z amat inordinate.

Qualiter existens in gradu timoris primo peruenire potest ad gradum amoris qui secundus est.
Capi.lviij.

Ibi iam dixi q nemo poterat exire de flumine procceloso: z ambulare per pontez nisi tres illos gradus ascendat: z ita veruz ē quos aliqui ascendunt imperfecte aliqui perfecte: quidaz vero perfectissime. Isti qui mouentur a timore seruili ascenderūt quidē z aggregati sunt imperfecte. Nam anima considerādo penam que sequitur post culpaz aggregat in se memoriam: vt ab ea reminiscentiam vitiozuz extrahat. Et intellectum vt videat penam ex culpa sua debitam: z ideo voluntas mouetur ad odium aduersus eam. Et quanuis iste sit primus atq cōmunis assensus z cōgregatio: tamē oportet exercere virtuose cum lumine intellectus z illuminata pupilla sanctissime fidei considerando non solummodo penam suam: imo fructum virtutum z amorem affectuosum quem ad homines habeo: vt cū amore filiali procedant: z ascendāt pedibus affectus anime timorem seruilem exuendo. Si facient ista mihi serui fideles efficientur: z non infideles mihi seruientes ex amore sincero: z non ex timore seruili. Si vero cū odio sancto conabuntur euellere amorem propriuz ab anima radicitus: si fuerint virtuose prudentes constantes z perseuerantes vere poterunt illuc attingere. Plurimi vero sunt quorum assensus atq principium est cum tanta z tali negligētia tepore mentis z ignorantia q illico deficiunt. Quilibet ventus quantumcunq paruus ad velū ire compellit z eos ab īcepta via retrocedere facit. quoniaz imperfecte primum gradum ascenderūt iesu christi crucifixi. Et ideo non attingunt ad gradum secundum: vz ad cor.

De imperfectione seruientiū deo sine diligentium ex vtilitate sine cōsolatione propria.
Capi.lx.

Aliqui vero sunt effecti serui fideles: quia videlicet mihi fidelissime seruiunt absq timore seruili nō seruientes timore pene: sed amore iustitie. Amor iste quando respectu proprie consolationis: vel vtilitatis oriretur esset īpfectus. Vis aperte cognoscere: q amor huiusmodi psonarum est imperfectus. Quando priuate sunt ipsarum consolatione quam in me repperiebant amor ille minime perseuerat: imo tepescit: z aliquando deficit. Et hoc etiam i perfecto amore proximum suum diligit. Erga me tepescit amor ille qui

do volens aliquando seruum meũ in virtutibus exercere propter vtilitatem ipsius vt ab iperfectione resurgat: ego subtraho consolationem quam habere solebat in me permittens ei molestias atqꝫ diuersa bella prout expedire cognosco ⁊ est de volũtate mea. Et hoc ita permitto: vt ad sui notitiã veniat ⁊ aperte se recognoscat omnino nihil a semetipsa posse ac vt i tpe tẽpestatũ atqꝫ bellorũ huiusmodi recursum habeat ad me cum humilitate me querens atqꝫ recognoscens me esse benefactorẽ ⁊ adiutorem eius. Et ad hoc ego tribuo siue retraho consolationem: sed non gratiam meam. Tales autem isto tempore tepescunt in amore retrocedentes cum in patientia mentis. Quandoqꝫ multis modis exercitia sancta que solebant agere dimittunt: etiam aliquando sub colore virtutis i corde suo dicẽtes. Hec operatio tibi nullius est valoris ex quo nullam inde recipis vtilitatem siue ꝯsolationem in mente tua. Quicunqꝫ dicit ita facit velut imperfectus qui pãnum amoris proprij spiritualis a pupilla oculi sanctissime fidei nõ ammouit adhuc: quia si pãnum illum ammouisset aperte videret ꝙ hec omnia procedunt a me: imo neqꝫ folium arboris absqꝫ prouidentia mea cadit. Et omnia queciqꝫ cõcedo siue permitto seruis ⁊ amicis meis do propter eorum sanctificationem: vt vꝫ habeant illum finẽ ad quem eos creaui. Hoc.n. aperte dñt intelligendo cognoscere ꝙ opto bonum atqꝫ salutem ipsorũ in sanguine dilectissimi filij mei vbi loti sunt ab omnibus iniquitatibus eorum. In quo sanguine manifeste cognoscere possunt veritatem meam. Nam vt haberent vitam eternam eos ad ymaginem meam valde gratiose creaui postmodum autem ipsos filios adoptiuos ad gratiam in sanguine filij mei vnigeniti recreaui. Sed quoniam ipsi sunt imperfecti seruiunt ex vtilitate propria: ⁊ i caritate proximi tepescunt. Primi retrocedunt atqꝫ deficiunt ex timore volentes effugere penam. Isti vero secundi tepescunt in amore proximi subtrahentes vtilitatem quaꝫ ei facere solebant si se priuatos viderint vtilitate siue consolatione quã recipere solebãt. Et eis accidit quoniam amor eorum non erat verus: neqꝫ purus: sed imperfectus. Nam cum imperfectione qua me diligũt etiam amant proximum: videlicet ex vtilitate propria. Et nisi recognoscant imperfectionem propriam cũ auiditate perfectionis impossibile: videtur ꝙ ipsi nõ retrocedant. Igitur expedit omnino volentibus habere vitam eternam: vt absqꝫ vtilitatis proprie respectu diligant. Nõ ergo sufficit vitare peccatum formidine pene: vel amplecti virtutes intuitu proprie vtilitatis ad vitam eternam acquirendam: sed expedit vitare peccata: qꝛ mihi displicent: ⁊ amaꝛ virtutes ĩtuitu ⁊ amore mei. verum est ꝙ quasi generalis est ista prima vocatio peccatorum ad peni

sentiam eo q̄ anima prius est imp/
fecta q̄ perfecta. Et ab imperfectio
ne procedere vz ad perfectionē: vel
in vita dum ei tempus adest: vz vir
tuose viuendo corde sincero atq̄ li/
berali diligēdo me sine respectu sue
vtilitatis: vel in morte saltem agno
scendo suam imperfectionem cum
proposito q̄ si superuixerit mihi ser
uiet absq̄ sui respectu. Hac imper/
fecta dilectione amabat petrus ye/
sum vnigenitum meum valde sin/
cere sentiendo dulcedinem conuer/
sationis ipsius. Sed adueniente tē/
pore tribulationis omnino defecit
et non solummodo tunc vitaz pro ip
so: vt asseruit nō exposuit verum eti
am ad tantum inconueniens dedu
ctus est q̄ ex formidine pene tūc cū
etiam iuramento negauit asserens
eum nullatenus agnouisse. Anima
que scalas istas ascēdit solummodo
cum timore seruili et amore merce/
nario proculdubio deducitur ad in
conuenientia multa: vz ergo surge/
re ab his imperfectionibus suis et tā
q̄ verus filius seruire mihi fideliter
absq̄ respectu sui. Ego vero remu/
nerator omnium exercitiorum que
fiunt ex amore mei retribuo vnicui
q̄ iuste s̄m gradum ac exercitium
suum. Et si tales exercitium oratio/
nis et aliorum bonorum operum vir
tuose prosequātur iugiter augumē
tando virtutes in se peruenient ad
filialem amorem et ego diligam eos
amore paterno: q̄m ego diligentes
me diligo illo amore quo diligor ab
eis: vz si diligor ab aliquo sicut ser/
uus dominum suum diligit: et ego
tanq̄ dominus ei retribuo prout iu
ste promeruit: sed meipsum tali nō
manifesto: quia secreta solum amico fi
deli pandunt̄ qui factus est ex amo
re cordiali vnuz cū amico suo. Quā
q̄ iste seruus amorem et virtutem su
am erga dominum suum augumē
tare pōt ita q̄ amicus efficietur val
de precipuus: ita cōtingit huiusmo
di seruis meis. Dū. n. in amore mer
cenario cōmorantur: ego meipsum
eis non manifesto: si vero cuz displi
centia imperfectionis eorū et amo/
re virtutum cum odio sancto radi/
cem amoris proprij spiritualis per/
uersi atq̄ venenati realiter euulse/
rint ab animo et ascendēdo super cō
scientie sedem sibimet iustitiaz ege/
rint: ita q̄ motus i corde seruilis ti/
moris et amoris mercenarij sine cor
rectione non transeant: et illos cum
lumine sanctissime fidei puniāt: ita
faciendo mihi valde placebūt et ex/
inde peruenient ad amorem amici.
Et ita manifestabo meipsum eis p
ut veritas incarnata dixit. Qui di
ligit me diliget a patre meo et ego
diligam eum: et ei manifestabo me/
ipsum et faciemus mansionem insi/
mul. h est conditio amicorum qui se
inuicem in veritate diligunt: quia
sunt duo corpora: sed anima vna p
affectuz amoris atq̄ sincere dilectio
nis. Na z amor vnit atq̄ se transfor
mat in creaturā siue rem que dilig̃i
tur. Si ē igitur vna tm̄ anima duo/
bus amicis nullum in vno potest eē
secretum quod alterum aliquo mo/

do lateat. Et ideo dixit veritas icarnata. Veniemus ad eum z mansionem apud eum faciemus: z ita verum est.

Quomodo deus manifestat seipsum anime diligenti eum: Et quare christus non dixit manifestabo patrem: sed meipsum. Capi. lxi.

SCias tu qualiter in anima que me diligit in veritate manifesto meipsum quando virtuose doctrinaz incarnati verbi dilectissimi filij mei sequit̃. Multis modis vtiꝙ virtutem meaz anime patefacio put eius desideriuz exquirit. Precipue tamẽ tres in ea manifestationes facio. Prima quidem est ꝙ ei patefacio mee sincerissime caritatis affectuz vnigenito filio meo dilectissimo mediante: qui caritatis affect⁹ apertissime manifestatur in preciosa sanguine suo qui fuit effusus ĩ cruciatus in cruce cum inextimabili caritatis ardoꝛe. Ista quippe caritas duplici mõ manifestatur. Unus ẽ generalis z omnibus cõmunis: vz eis qui morantur in caritate cõmuni. Eis itaqꝫ manifestatur attendendo z probando caritatem meam ĩ multis z varijs gratijs quas a me recipiunt. Alius modus est particularis illis tantummodo qui sunt iam effecti amici vltra manifestationez antedicte cõmunis caritatis quã agnoscunt: gustant z experiuntur per sensum in animabus eorum. Secunda manifestatio caritatis est etiam in eisdem quibus me patefacio per gustum z affectum amoris: non ꝙ ĩ me fit acceptio personarum: imo sancta desideria libenter accepto: sed ĩ anima meipsam manifesto in ea perfectione cum qua me querit. Nam aliquando manifesto me sibi prebẽdo spiritum prophetie monstrando sibi futura diuersis atqꝫ varijs modis prout ego nouero vel anime ꝓprie vel creaturis alijs expedire. Tertia vero manifestatio fit aliquando formando presentiam incarnate veritatis: vz vnigeniti filij mei multis modis in anima prout eius desiderium appetit. Nã aliquando me querit in oratione volens agnoscere potentiam meam: z ego sibi satisfactio ita ꝙ virtutem meam in se gustat z experitur. Aliquando me querit in sapientia filij mei: z ego sibi satisfactio: illum ponendo per obiectum oculo intellectus eius. Quandoqꝫ me querit in clementia spiritussancti: tunc vero bonitas mea facit eaz gustare ignem ardentissime caritatis diuine vbi concipit virtutes varias atqꝫ reales in caritate purissima proximi sui fundatas.

Quare christus nõ dixit ego manifestatio patrem: sed dixit me ipsum. Capi. lxij.

VIdes igitur vnigenitum dilectissimum filium meuz veritatem dixisse cum ait. Si quis me dilexerit erit vnum mecuz: quia doctrinam eius in veritate sectantes estis vniti secum ex amoris affectu: z ita per consequens estis etiaz vni/

ti mecum: nam vnum sumus ego ⁊ ipse. Et ita manifestabo me vobis: quia sumus vnum: vnde manifestā do se: me quoq; manifestabit ⁊ econ uerso. Sed quare non ait: ego mani festabo patrem meū vobis. Ita qui dez ait in euāgelio triplici respectu. Unus quidem est: quia propalare voluit ꝙ inter me ⁊ ipsum nulla se/ paratio esse potest. Unde beato phi lippo dicenti: ostende nobis patrez: ⁊ sufficit nobis ait. Qui me videt et patrem videt ⁊ econuerso. Hoc ita dixit qm̄ est vnum mecum: ⁊ id qđ habet indubitanter habet a me nō ego ab ipso. Iō dixit iudeis. doctri/ na mea ñ ē mea: sȝ ē patris mei qui me misit: q2 filius ipse genitus est a me non ego ab ipso: sed vnum mecū est ⁊ ego secum. Idcirco non ait ego manifestabo patrem: imo dixit ego manifestabo me: q2 vȝ vnum suȝ cū patre. Secundus vero respectus est q2 manifestando se vobis non aliud ostēdebat ꝙ id quod a me patre suo receperat quasi dicens. Pater ma nifestauit aperte se mihi: q2 secum vnum suȝ: ⁊ ego manifestabo me pa riter ⁊ ipsuȝ vobis mediante me ip so. Tertius quoq; respectus est qm̄ ego sum inuisibilis ⁊ a vobis visibi/ libus videri non valeo nisi postq̄ a corpore separati fueritis. Tunc vi/ dere me poteritis facie ad facieȝ at q; verbum. i. filium meum vnigeni/ tum intellectualiter: vȝ. ad temp9 vestre resurrectionis cum humani/ tas vestra conformabitur atq; dele ctabitur in humanitate ipsius ver/ bi sicut iam tibi dixi. Non ergo me nūc videre potestis in essentia mea. Quare velaui diuinam naturā ve lamine vestre mortalis humanita/ tis: vt illam videre possetis: exhibē do vobis verbum: vȝ filium meum ita velatum cum qua me vobis ipse manifestat. Ergo non ait: ego mani/ festabo patrem: sed ait ego manife/ stabo me vobis. Quasi dicat. Ut ac cepi a patre meo māifestabo me vo bis. Itaq; vides ꝙ in ista manifesta tione manifestando se me quoq; ma manifestat. Insup audisti quare nō ait ego manifestabo patrem vobis: vȝ q2 nullo modo potestis in corpo/ re mortali meam essentiam intueri sicut dictum est ⁊ quoniam ipse me cum est vnum.

Qualiter anima post assensuȝ pri mi gradus ipsius pōtis studet ascē/ dere ad šm. Capi. lxiij.

Nunc aperte comprehendere potuisti excellētiā illius qui iam ad amorē amici ꝑuenit. Iste iā ascendit pedes affectus ⁊ ad cordis occulta ꝑuenit: vȝ ad gradū šm tri um graduū qui figurati sunt in cor pore filij mei. Dixi prius illos esse fi guratos in tribus aīe potētijs: nūc vero pono significare tres aīe stat9. Sȝ anteq̄ ad tertiū gradū explanā dū accedā volo monstrare qualiter attigit: vt amicus efficeret: ⁊ cū fue rit amicus effectus: effectus ē filius vȝ ad amorē filialem attingēdo. Et quid agit amicus effectus ⁊ quō co gnoscit apte ꝙ amicus sit effectus. Primo tibi dicā quō ꝑuenit: vt ef

fet amicus. Ipse nāq̄ prius ipfect⁹ erat in timore seruili ɔsistēs. Exercē do vo se virtuose cū pseuerātia san cta puenit ad amorē quēdā sine dele ctationis siue ppriæ vtilitatis quā i me reppit. Hec ē via p quā ille trā sit qui puenire desiderat ad amorē pfectū: vȝ amici atq̄ filialē. Nouc ris amorē filialē esse pfectū: nam in amore filiali recipit hereditatem a me summo ⁊ eterno pr̄e. Et qm̄ amor filij nō ē absq̄ dilectione amici tibi dixi q͂ ex amico fcūs ē fili⁹. Sȝ quē habuit in se modū: vt illuc attinge ret. Dico tibi. Ois virtus ⁊ ois pfe ctio pcedit ex caritate: caritas aūt ab humilitate nutrit̄: ⁊ humilitas a notitia ⁊ odio sancto sui: vȝ ppr̄e sen sualitatis. Huc attingentē oportet oio pseueranter in cella notitie sui cōmorari. In qua sui notitia cogno scet in sanguine dilectissimi filij mei misericordiā meā attrahēdo cū affe ctu suo diuinā caritatē meā ad se in giter extirpādo quālibet voluntatē ppriā ⁊ puersam spūalem atq̄ tpa lem a corde suo. Et hītare cū humi litate studeat i domo notitie sui p ut egit apostolus petrus qui postq̄ yesum filiū meū abnegauerat lati tando fleuit amare: l3 illo tpe plan ctus eius erat ipfectus ⁊ quottidie fuit ipect⁹ vsq̄ ad pētecostē. Post q̄.n. vnigenitus filius meus ad me rediit ḃm humanitatē assumptam apostoli cum alijs amicis meis i do mo se clauserūt aduētū sancti spiri tus expectātes iuxta pmissa verita tis icarnate. Clausi quidē erāt ex ti more: q2 donec aia ad amorem verp attingat quottidie timet. Illi vo p seuerātes i humili ⁊ ɔtinua oratiōe postmodū habūdātiā hūerūt spūs sci. Vn̄ timore quocūq̄ sublato pu blice pdicauerūt pfecte sequētes ve stigia yhu xpi crucifixi Similit̄ aīa q̄ puenire desiderat ad pfectionem ex quo post culpā ab iniquitate sua surrexerit illa re cognita formidie pe ne cū amaro corde deplorat. Po stea vo ɔsurgit attēdēdo misericor diā meā. Sȝ vt illā attigerit faciā ad pfectionē iterpollatim ab ea me sb traho nō p grām: sȝ p sensū: q2 me n̄ sentit i se. Hoc vitas icarnata pate fecē vobis qn̄ discipulis ait. Ego ibo ⁊ ad vos iterp veniā. Oia q̄ dicebat illis i pticulari ēt ab oib⁹ pn̄tib⁹ at q̄ futuris itelligi dn̄t. Dixit igitur: ego ibo: ⁊ ad vos iterp veniā: ⁊ ita fu it. Nā spū scō sup discipulos veniē te ipse quoq̄ vēit. Jā.n. ego dixi su pra q2 spūs paclit⁹ nō vēit sol⁹: imo vēit cū potētia mea: ⁊ cū sapiētia di lectissimi filij mei qui mecū ē vnū: ⁊ cū clemētia eiusdē spūs sci a me pce dent; ⁊ ab ipso filio meo. Simili mō dico tibi: q͂ vt aīa surgat ab imper fectione sua me subtraho: q2 non hȝ neq̄ sentit in se pristinā ɔsolationē. Qn̄ iacebat i culpa peccati morta lis ipsa discessit a me: tūc ego grām subtrari ab ea pp eius culpā q2 san cti desiderij clauserat ianuam: vnde sole gratie priuata fuit non ex defe ctu solis: sȝ ex dfectu peccatoris qui ianuam desiderij ɔtra solē clauserat Recognoscendo vero semetipsuȝ at q̄ tenebras suas appiendo fenestrā euomendo putredinem peccatorp i

sancta & humili confessione: tunc ad animam indilate eius gratia redeo. Sed aliquando ab ea me subtraho non per gratiam: sed solummodo p sensum vt iam dixi. Hoc autem ita facio vt humilietur & vt exercitius sanctum assumat in veritate quere do me: & vt probetur i lumine fidei & perueniat ad prudentiam. Tunc hoc si diligit absq respectu sui & cum fide viua & cum odio sancto sui leta tur & exultat in tempore laborum se reputans indignam habere pacem atq mentis quietem. Et h est secun da res ex tribus de quibus tibi dixi vz ostendere qualiter ad perfectio nem attingat & quid agit postq at tigerit. Hoc est enim quod agit: qz q̄nis anima sentiat q ab ea me sub traxerim: non tamen vllo modo re trocedit: imo quottidie perseuerat humiliter in exercitio sancto suo re clusa persistens in domo noticie sue proprie vbi cum fide viua prestola tur aduentum sancti spiritus: vz me qui sum ignis ardentissime caritat. Ibiq non expectat ociose sed in vi gilia & oratione sancta & continua: & non solum cum vigilia corporali: s3 etiam intellectuali. Quia vz ocul intellectus iugiter est apertus: quia eius lumine fidei vigilat ad extirpā dum a corde cogitationes inutiles: attendēdo diligenter mee caritatis affectum vbi cognoscet aperte: quia nihil aliud volo ex eo nisi sanctifica tionem eius. Et hoc indubitantissi me: pz in sanguine dilectissimi filii mei. Cum igitur oculus vigilat in cogitatōne sui atq mei semper orat oratione bone atq sancte volunta tis & h est oratio continua. Orat et iam actualiter: vz in ordinato tem pore per sanctam ecclesiam ordina to & constituto. Et hoc est quod agit anima que discessit ab imperfectio ne. Et vt ad illā attingeret. ideo me subtraxi non per gratiam: sed p sen timentum. Etiam ab ea me subtra xi: vt humiliter suum defectū agno sceret: qz videndo se priuatam con solatione mea: si sentit in se penam af flictiuam atq debilem: neq virtuo sa stabilitate perseuerare posse rep perit immediate post hec in se radi cem spiritualis amoris proprii: vn de materiam habet agnoscendi su am imperfectionem. Et exurgere de bet illico supra semetipsam atq su pra sedem conscientie sue: sedendo corripere debet huiusmodi sentimē tum nec illud impune pertransire permittat: sed cum improperio euel lat a corde radicem amoris proprii cum gladio bicipiti: vz ipsius amo ris odio & amore virtutum.

Quomodo deum imperfecte di ligens etiam proximum imperfecte diligit & de signis huius imperfecti amoris. Capi. lxiiii.

Tunc volo te nosce q omnis i perfectio siue imperfectio ma nifestatur & acquiritur i me. Simi liter modo manifestatur: & acquirit proximo mediante. Simplices hoc experiuntur: qz frequenter amant aliquos amore spirituali. Unde si mei dilectionem pure sine respectu

sui recipiunt ꝛ habent etiam amo/
rem proximi pure bibunt. Sicut ac
cidit vasculo quod impletur in fon
te si foras extrahitur: ꝛ ita foris ex
eo bibitur indubitāter euacuatur.
si vero bibitur in fonte non euacua
tur: imo quottidie plenū ē: sic amor
proximi spiritualis ꝛ temporalis de
bet in/me bibi sine respectu proprie
cōmoditatꝫ. A vobis. n. exigo ꝙ me
diligatis ea dilectione que vos: ego
diligo. Hoc verō mihi reddere nō
valetis: q: vos amaui non amatus
a vobis. Quis amor vester erga me
non est ex gratia: sed ex debito. Naz
estis obligati me diligere. Ego vero
diligo vos ex gratia nō ex debito.
Ergo mihi redder̄ non valetis hūc
amorem quem a vobis exigo ideo
vobis assignaui proximum vestruz
vt ei faciatis ea que mihi facere nō
potestis: vȝ vt cum gratiose diliga/
tis absq̄ respectu proprie vtilitatis
sine cōmoditatis. Et ego reputo mi
hi facta quecunq̄ facitis illi. Hoc
aperte veritas incarnata demōstra
uit cuȝ paulo psequenti dixit. Sau/
le. Saule quid me persequeris: hoc
ita dixit imputando sibi factam p
secutionem quaȝ irrogabat discipu
lis suis. Itaq̄ talis amor omnio dȝ
esse purus. Et cū eodem amore quo
me diligitis etiam proximum ama
re debetis. Nunquid filia mea no/
sti propter quid noscitur illum im/
perfectum esse qui diligit hoc amo/
re spirituali: Si sentit in se penam
afflictiuā quando sibi videtur crea
turam quam ita diligit amori non
satisfacere iudicando se nō diligi ꝙ

tum videtur ei diligere: sive quan
do priuatur conuersatione sive con
solatione sua sive quando videt ali
um diligi plusq̄ se. Adhoc ꝛ ad alia
plurima ppendi potest ꝙ hic amor
tam in me q̄ in proximo suo imper
fectus adhuc esse manifeste cōpro/
batur ꝛ ꝙ vasculum huius amoris
bibitur extra fontem quamuis amo
rem a me prius attraxit. Sed quo/
niam imperfecte me diligebat etiaȝ
imperfectum amorem ostendit illi
quem hoc amore spirituali diligit.
Et hoc absq̄ dubio pcedit eo q: ia
radix amoris proprij spiritualis a
corde non erat in totum euulsa. Et
ideo permitto frequēter: vt aliquis
hoc amore diligat aliquam creatu/
ram: vt hoc ipso semetipsum agno/
scat atq̄ suam imperfectionem. In/
terdum insuper ab anima me sub/
traho non per gratiam: sed per sen/
sum: vt se reducat in domo notitie
sui: vbi perfectionem omnium vir/
tutum acquiret. Ego vero postea re
deo cum maiori lumine atq̄ notitia
mee veritatis intantuȝ ꝙ posse tru
cidare propriam voluntatem amo
re mei ad gratiam singularem im/
putat. Jugiter etiam putare studet
vineam anime sue spinas inutiliuȝ
cogitationuȝ euellendo lapides vir
tutum hedificando fundatos i san/
guine yesu christi crucifixi quos in/
uenit eundo per pontem ipsius ye/
su christi dilectissimi filij mei prout
iaȝ tibi dixi si meministi ꝙ sup pon
te: vȝ super doctrina mee veritatis
lapides erant in sanguinis virtute
fundati. Naȝ exhibent virtutes vo

bis: vitam in virtute pretiosi san/ guinis eius.

De modo quem anima tenere debet: vt ad amorem purum atq; liberalem perueniat. Et incipit oratio/ nis tractatus. Capi. lxv.

Postq; introiuerit anima transeundo per doctrinā yesu christi crucifixi cum amore vero virtu/ tum: & odio vitiorum cum sancta perseuerantia deueniens ad domuz notitie sue vilitatis atq; fragilitatis inclusa permanet in vigilia: & oratio/ ne cōtinua penitus ab omni seculari conuersatione separata: q2 se clausit ex timore cognoscēs imperfectionem suam: & ex desiderio perueniendi ad amorem purum atq; liberalē. Et quia prudenter agnoscit q2 alio modo liberari non valet ideo prestolatur viua fide meum aduentum9 per augumentum in se gratie mee. Sed in quo viua fides agnoscitur? In perseuerantia virtutum: nullo tempo/ re retrocedendo per occurrentia quomodocunq; vel vndecunq; prouenient: nec etiam orationē sanctaz ommittere debet aliqua causa statuto tempore nisi propter obedientiam: vel caritatem expressam. Aliter ab oratione discedere nō debet. Quia frequenter orationis ordinato tempore diabolus amplius animam infestare conatur cum suis varijs fantasijs atq; molestijs q̃ extra temp9 orationis. Hoc autem agit: vt ora/ tio sancta oranti tedium generet interduz in mente sua dicens. hec oratio nihil omnino tibi prodest: q2 nō debes alia cogitare: nec aliud attē/ dere q̃ ad ea que dicis. Hoc aduersarius oranti persuadet: vt perueniat ad tedium & ad mentis confusionē & ōmittat orationis exercitium qđ est veluđ armatura fortissima cum qua se viriliter anima deffendit ab omnibus aduersarijs eius: quando tenetur cum amoris affectuosi ma/ nu & cuz brachio liberi arbitrij: tūc virtuose pugnat in armatura predicta cum lumine sancte fidei.

Qualiter anima peruenir9 debet ab oratione vocali ad mentalē. Recitatur etiaz vna visio per hanc animam habita. Capi. lxvi.

Filia carissima noueris q2 in oratione humili continua & fideli cum vera perseuerātia lucra/ tur anima perfectionem & oēm vir/ tutē. Et ideo dz in ea perseuerar9: & nū q̃ illā ōmittere pp aduersantia q̃cūq; sine pcedāt ab illusiōe: vel a fra/ gilitate ppria: vz ex cogitationibus īmūdis: vel a carnali motu corpo/ ris iordinato: vel pp inutilia vba cuiuscūq; creature. Diabolus.n. aliquā icitat & sollicitat aliquē ad loquen/ dū: vt orātē ipediat. Hec oia poster gar9 dz cū sancta pseuerātia. O q̃tū ē aīe dulcis atq; pficua mihiq; grata talis oīo q̃ fit i domo notitie pro/ prie humilitatis atq; vilitatis & in agnitiōe mee bonitatis oculū itellectus apiendo cū lumine scīssime fi/ dei & cū affectu mee caritat.s habūdātie. Que caritas vobis fcā ē visi/

bilis ĩ vnigẽito visibili filio meo dilectissimo quam vobis aptissime demonstrauit ĩ ꝓtioso sanguine suo. Qui sanguis aĩam iebriat ⁊ induit eã igne diuine caritatis ei ꝓbẽdo cibũ venerãdi sacramẽti qḋ ego ĩ apotecha mistici corporis sãcte matris ecclesie collocaui: vꝫ corpus ⁊ sanguinẽ vnigeniti filij mei qui ẽ vere deꝰ ⁊ homo. Q. ḋ ordinaui ministrãdũ ꝑ manus vicarij mei qui claues hꝫ huius ꝓtiosi sanguinis. Hec est apotheca ḋ qua tibi supra dixi quã sup pōtẽ ꝯstruxerã ⁊ collocauerã ex qua cibũ assumerẽt atqꝫ ꝯfortarentur viatores ⁊ ꝑegrini transeũtes ꝑ doctrinã veritatis ĩcarnate ne ꝓp ĩbecillitatẽ ĩ via deficiãt. Iste cibus ꝯfortat modicũ atqꝫ satis iuxta desiderium assumẽtis quocũqꝫ mō sumat: vel virtualiter: vel sacramẽtaliter. Sumit.n. sacramentaliter qñ cõicãdo quis actualiter accipit hostiã ꝯsecratã a sacerdote. Virtualiť aũt ĩtelligiť qñ quis solũmō ex desiderio sãcto cõicat ex auiditate cõionis: ac ẽt ex ꝯsideratõe ꝑiter ⁊ deuotione sanguinis yħu xp̄i crucifixi vbi reꝑpit affectũ excessiue caritatꝭ eius quã degustauit: ⁊ agnouit ĩ sanguine quẽ attẽdit effusum cũ inestimabili caritate diuina. Et ideo succenditur ibi cum sancto desiderio ⁊ inebriatur atqꝫ satiatur aĩam induendo plenaꝫ caritate mea diuina pariter ⁊ proximi sui. Hec aũt vbi acquisiuit. In domo notitie sui cum oratione sancta vbi perdidit ĩperfectionem sicut apostolus petrꝰ ⁊ alij discipuli reclusi stantes in domo cũ vigilia ⁊ oratione perdiderunt imperfectionẽ ⁊ ibi perfectionem adepti sunt: vꝫ cum perseuerantia condita cum lumine sanctissime fidei. Sed existimare noli ꝙ tantũ ardorem atqꝫ nutrimentum ab hac oratiõe recipiat ille qui solummodo cũ oratiõe vocali procedit prout anime multe faciunt quarũ oratio potius ẽ in verbis ꝙ̃ in affectu cordis que non videtur ad aliud attendeř nisi vt expleant numerum aliquoꝝ psalmorum: vel orationum aliarũ ⁊ expleto numero quem in corde ꝓposuerunt vltra cogitare non vidẽtur. Euidẽter apparet ipsos affectũ ⁊ intentionem ad orationem solummodo vocalem apposuisse. Sed ita procedere non oportet: qꝛ nisi faciãt aliud vltra modicum fructum ex hoc haberent mihi quoqꝫ modicum esset acceptum. Si vero petas: vtrũ hec oratio vocalis ōmitti debeat: qꝛ non videtur omnes esse tractos ad orationem mentalem: Non sed prudenter ⁊ ordinato modo procedẽdũ est. Naꝫ optime noui ꝙ sicut anima prius est imperfecta ꝙ̃ perfecta: sic est etiam oratio sua. Debet ergo ne transeat occiose cum adhuc est imꝑfecta cum oratione vocali procedeř vel inchoare: tamen addendo mentaleꝫ orõnẽ iuxta posse: vꝫ dũ verba ore profert mentem eius in affectũ excellentissime caritatis mee dirrigere conetur: ⁊ eleuare cum consideratione generali: peccatorum suorum atqꝫ sanguinis vnigeniti filij mei: vbi reppeeriet habundantiam mee caritatis inestimabilis atque

remissionem omnium peccatorum
eius. Hoc autem ideo facere debet
vt in sui notitia ⁊ suorum defectuū
consideratione faciat eam intellige
re bonitatem meam in se ⁊ cum ve/
ra humilitate faciat animam ipsaꝫ
in suo sancto exercicio perseuerare.
Nolo tamen ipsos deffectus in par/
ticulari ab orante cōsiderari: sed in
generali: ne mens inquinetur siue
contaminetur in recordatione par/
ticularium atqꝫ turpium peccato/
rum. Insuper admoneo ꝙ homines
nō acceptent siue retineant in se cō
siderationem solummodo peccato/
rum siue in generali: vel in particu
ri sine cōsideratione atqꝫ memoria
sanguinis: ⁊ magnitudinis diuine
misericordie: vt inde non veniant i
confusionem. Quia si notitia sui ⁊
consideratio peccatorum non cōdi/
retur cum memoria sanguinis atqꝫ
misericordie permanerēt homines
in confusione sua. Et cuꝫ ipsa simul:
⁊ aduersario demone qui sub colore
contritionis: ⁊ displicentie pecca/
torum. eos adduxit in eam vltimo
pertingerent ad eternaꝫ damnatio/
nem non solummodo propter hoc:
sed quoniam inde venirent ad de/
sperationem nisi cum lumine fidei
misericordie mee brachium assume
rent. Et aduerte: ꝙ ista ē valde sub/
tilis: ⁊ magna fraus cuꝫ qua diabo
lus etiam seruos meos irretire siue
decipere conatur. Et ideo propter
vtilitatem vestrā atqꝫ diaboli frau
dem euitandam: ⁊ vt in conspectu
meo sitis accepti oportet ꝙ iugiter
affectum ⁊ animam vestram ampli

ando dilatetis ad considerandam
⁊ amplectendam ineffabilem mise
ricordiam meam cum vera humili
tate. Nosti nanqꝫ ꝙ superbia diabo
li sustinere nullo modo potest hu/
militatem anime: neqꝫ sua confusio
mee bonitatis amplitudinem imē
sam atqꝫ caritatem inquantum ani
ma speret in me. Unde si meministi
quando diabolus te prosternere si/
ue decipere volebat ex cōfusione vo
lens ostendere tibi ꝙ vita tua frau/
dulenta fuisset ⁊ non in veritate ne
qꝫ te ſm voluntatem meam ambu/
lasse: tu fecisti quod vtiqꝫ facere de/
buisti: ⁊ vt bonitas mea te docuit q̄
quippe bonitas alicui vere petenti
non denegatur: vꝫ humiliter eleuā
do mentem ad misericordiam meā
dicens. Ego confiteor aperte creato
ri meo ꝙ vita mea quottidie fuit in
tenebris: tamen ego latitabo fideli/
ter in plagis iesu christi crucifixi: ⁊
in sanguie suo precioso maculas om
nium iniquitatum mearum abluā
⁊ cum sancto desiderio gaudebo iu/
giter in creatore meo. Nosti ꝙ indi
late diabolus auffugit. Postea ve
ro cum alia vice rediret volendo te
per superbiam in altum eleuare di
cens: Tu es perfecta deo valde pla
cens: vnde non expedit: vt vlterius
affligendo te peccata tua: quia sunt
abluta deplores. Tu vidisti viam
per quā ambulare debebas: vt ego
te docui: vꝫ humiliando te respondi
sti temptatori demonio dicens. Jo/
annes baptista nunqꝫ offendit ⁊ in
vētre matris a deo sanctificatꝰ exti
tit ⁊ nihilominus tantam peniten/

tiam egit:ego vero miserabilis plena tot iniquitatibus adhuc incipeꝛ negieri:vel paruam agere penitentiam:vel ipsum agnoscere creatoreȝ atqȝ dominum meum in gemitu: ꝛ contritione cordis:attente considerando quis est deus qui a me sic fuit offensus:ꝛ qualis ego sum iugiter ipsum offendens. Tunc ipse diabolus humilitatem anime tue sustinere non valens: neqȝ spem in bonitate mea conceptaȝ tibi dixit. Tu sis a deo maledicta:qꝛ modum in te reperire nequeo.Si te per confusionē in infimis deprimo:ꝛ tu per misericordie diuine spē in altum erigeris: ꝛ si te ponere conoꝛ in altum:ꝛ tu temetipsam ad infima deprimis: descendens etiam in infernum ex humilitate:insuper etiā in inferno me persequeris.Ulterius igitur ad te non veniam eo qꝛ dure me percutis valido bacculo caritatis. Ergo debet anima notitiam excellentissime bonitatis mee condire cum sui notitia:ꝛ econuerso notitiam fragilitatꝭ ꝛ vilitatis sue cum notitia mee bonitatis.Et isto modo vocalis oratio vtilis erit anime sic orāti mihi quoqȝ valde placebit. Et ab hac vocali oratione imperfecta cum exercitio sancto perseuerando perueniet ad mentalem orationem perfectaȝ.Sȝ si voluerit ita simpliciter omnino pficere numerum suum in mente sua dispositum:vel si propter orationeȝ vocalem ōmitteret orationem mentalem:ea via perueniendi nimis errat.Occurrit aliquando ꝙ anima enī tanta procedit ignorantia.ꝙ ex quo concepit in mente sua quosdaȝ psalmos:vel al quotiens orationeȝ dominicaȝ voce reppetere visitabo gratiose mentem eius modo ꝑ vnā viam modo per aliam. Quandoqȝ cum vno lumine vere notitie sui cū inusitata contriti ne peccatorum suorum quandoqȝ cum amplitudine diuine caritatis immense: quandoqȝ ponendo menti sue diuersimode prout mihi placet: vel ipsa desiderat vnigeniti filij mei presentiaȝ in obiectum. Ipsa tamen ignorans anima visitationem meam quaȝ in se percipit omnino derelinquit: vt numerum quem in corde disposuit explere possit quasi faciendo sibi cōscientiam imperfectum numerum illum ōmittere quem ceperat. Non debet igitur ita facere: qꝛ patenter a demonio fraudaretur ꝛ illuderet ita faciēdo.Sed illico sentiendo mētem ex visitatione mea dispositam: orationem vocalem ōmittere debet postea ꝓo trāsacta mentali si ei vacat ea que sibi proposuerat perficeꝛ poterit.Si vero cōmode non valet: ad tedium sine mentis confusioneȝ adduci nullo modo debet:ꝛ sic ordinate procedet.Excepto diuino officio ad quod omnes clerici atqȝ religiosi ex debito sunt obligati vsqȝ ad morteȝ:qꝛ si non persoluerent illud indubitanter offenderent.Et si tempore quo persoluere debēt illud eleuari:vel attrahi mentem ex desiderio sentirent sibi prouidere dēt:horam preueniendo:vel saltem postea subsequendo ita ꝙ officium debitū nullatenus ōmittatur. De singulis

aliis orationib⁹ anima debet īchoare vocaliter: vt attingere possit ad orationem mentalē: quam orationē vocalem ōmittere debet quando p/cipit a me visitari sicut iā dixi. Hec vocalis oratio facta sicut ē cp̄ssū atti nget ⁊ adducet ad perfectionē. Et ideo nō debet oratio vocalis ommitti quocunq; modo facta fuerit: sed ordinate quilibz dz pcedere sicut iam dixi Et ita perseuerantes agendo sanctum exercitium: orationem in veritate gustabit ⁊ cibum sanguinis vnigeniti filij mei. Et ideo dixi tibi q̄ aliquis virtualiter cōmunicabat: licet non sacramentaliter: vz affectuoso desiderio gustando caritatem ineffabilem yesu christi quaz in sanguine suo ptiōso cognouit oratione mediante modicum ⁊ habundantius iuxta desideriumᶜ orantis. Si quis cum modica prudentia p/cedit: ⁊ absq; modo: modicum inuenit: qui vero cum magna mēsura inuenit: q2 quanto magis aīa conatur ab his infimis affectum suum elongando soluere: ⁊ in me ligare cuz lumine intellectus tanto plus agnoscit. Et quāto plus agnoscit plus diligit: ⁊ quanto plus amat tāto plus anima gustat. Igitur attēde q̄ oratio perfecta non acquiritur in multitudine verborum: imo cum affectuoso desiderio in me consurgente cum notitia sui pariter ⁊ mee bonitatis in se: nec vnū absq; reliquo sit: ⁊ ita pariter habebit orōnē vocalez atq; mentalez: q2 optime ɔueniunt vt actiua vita cū cōtēplatiua: q̄uis oratio vocalis: vel mētalis appella/ri multipliciter valeat. Q2 dixi tibi q̄ sanctum desideriuz anime: vz voluntas bona continua: vocatur oratio: que voluntas actualiter ordinato tempore cōsurgit ⁊ eleuatur i me vltra prefatam orationem continuam sancte voluntatis. Et h̄ vocalis oratio cuz huiusmodi sancto desiderio quandoq; fit ordinato tempore: aliqñ vero preter ordinatū tp̄s: vel vltra tale tp̄s idesinenter: vt expostulat vera caritas in salutē primorum: vel aliter expediens erit iuxta gradum in quo positus est orans. Quilibet operari tenetur in salutē animarum s̄m statū eius iuxta sancte volunta tis exordiuz. Et ita quicquid opatur vocaliter: vel actualiter in salutē aiaz ē vnum orare virtualiter: q̄nis actualiter: ēt orat in tpe debito ⁊ in loco deputato. Etiā preter hanc orationē debitā oīa q̄cūq; facit i caritate dei ⁊ proximi pstitutus ēt ad exercitiū eius actualeto/tum vocari potest oratio continua: q2 non cessat orare qui non cessat benefacere. Et ideo dixi tibi q̄ oratio multis modis fiebat si fuerit vocalis vnita mentali. Quoniam actualis orat o vocis facta modo pdicto procedit ab affectu sincere caritatis qui caritatis affectus p ptinua oratione reputatur. Nunc audisti qualiter ad orationem mentalem attingitur: vz cum exercitio sancto atq; perseuerātia: ⁊ q̄ ōmittatur oratio vocalis pp mentalem cum aīam visito. Insup audisti q̄ fit oratio cōis ⁊ vocalis cōiter extra tp̄s ordinatū ⁊ oīo bone atq; sancte voluntatis est

am de quibuslibet exercitijs i se: vel in primo factis cũ bona voluntate extra tps oroni deputatuʒ ⁊ ordinatum. Igitur aia ds semetipsam virtuose calcaribus vrgere sancte sollicitudinis cũ hac oratione sancta que parit veluti fructifera mater in aia virtutes oẽs ⁊ ingicer eas alit ⁊ ad perfectionẽʒ adducit. Hoc est ergo qđ agit anima que recluditur i domo notitie proprie sui ⁊ que peruenit ad amorem amici pariter ⁊ filialem. Quod nisi teneat per viam superius expssam quottidie remanebit in tepiditate ⁊ in sua iperfectione. Et amaret tantum quantũ in se pcipere videret vtilitate: vel psolatione a me: vel a proximo suo.

De fraude quã homines incidũt qui deum diligunt ⁊ ei seruiunt ex propria vtilitate. Capi.lxvij.

De qua quidẽ ipsecta dilectione volo tibi pandere fraudẽ vnã quaʒ hoies in ea recipe possunt qñ me diligunt delectatione ppria. Unde volo te nosce q ille seru⁹ meus qui me diligit imperfecte potꝰ exquirit ⁊ amat consolationem propter quaʒ me diligit q̃ me. Et i hoc aperte perpendere potest: q: deficiente consolatione siue spirituali: vʒ i anima quo ad religiosos viros atq spirituales: siue consolatione temporali quo ad seculares qui viuunt cum quibusdam actibus virtuosis illico turbatur ipso facto cum agitatur: vel a b aliqua leui tribulatione quam indubitanter eis concedo propter vtilitatem eoruʒ. Et si quis ab eis interrogaret: quare turbarentur: respõderent q: recepi tribulationem: ⁊ illud bonũ qđ agere solebaʒ in psperitate nunc inditio meo quasi perdo q: non opor: illud aio lento ⁊ puro corde sicut hactenus. Et hoc accidit pp huiusmodi tribulationem q: prius valde melius operabar. ⁊ cum maiori tranquillitate cordis q̃ in presenti faciam. Qui dicit ita: deceptus ẽ a propria delectatione. Non.n. veꝝ est q illa tribulatio sit in cãnce etiam q ipse minus amet neq minus valeant ea q̃ nũc operatur Operatio nanq facta tẽpore tribulationis in se tantum valet quantum valuit ante: vʒ in tempore consolationis: imo plus valere posset inquantum haberet in se patientiam. Sed hoc accidit ei qñ in prosperitate delectabatur vbi cum actu modico virtutis alicuius amabat me ibiq mentem eius aliquali pace souebat operatione tantilla. Cum ergo priuatur illo vbi requiem aliquam habere videbatur iudicat esse priuatuʒ in quolibet opere suo quiete salutari. Sed non ẽ ita procul dubio. hominibus aũt huiusmodi ꝯtingit velut homini qui moraē in pulcro viridario qui ꝑ eo q ibi delectatur in sua operatiõe quesicit ⁊ videtur ei habeꝛ requiẽ i operatione sua: sed ipse requiescit in delectatione quã hʒ ex viridario. Et apte cognoscit esse verum q amplius in viridario q̃ in operatione delectatur quoniam ablato sibi viridario se percepit illico delectatione

priuatum. Sed si principalem affe/ctum atq; delectationem in ope suo posuisset non amisisset: imo secu haberet: qm exercitium operandi bonum amitti non potest vltra volũtatem hominis quantũuis ei fuerit ablata delectatio psperitatis velut isti viridarium. Igitur isti falluntur i eorꝫ opibus a propria passione. Unde tales dicere consueuerunt. Mihi constat q melius operabar: ꝛ ampliorem consolationem habebam: ante tribulationem istam quam nunc ꝛ valde magis optabam agere multa bona: nunc vero nullatenus: ita facer delector huiusmodi sermones eorum veritatem offendunt: quia si prio delectati fuissent in bono amore boni ꝛ virtutis: nullo modo perdidissent affectum illum: neq; defecisset in eis: imo potius augmentatus esset. Sed qm illorum opera virtuosa erant in proprio bono fundata: vꝫ in respectu proprie consolatiõis ꝛ delectatõis ideo defficit. hec est illa fraus qua decipiũtur cõmuniter homines in quibusdam eorꝫ bonis operibus. Hi proculdubio falluntur a semetipsis: vꝫ a propria delectatione sensuali.

De fraude qua decipiuntur etiam serui dei qui deum amant hac i perfecta dilectione: iam dicta.

Capi. lxviij.

Erui quoq; mei qui adhuc in amore sunt imperfecto querẽtes ꝛ amantes me respectu consolationis vel vtilitatis proprie quam in me repperiunt aliquando decipiuntur. Nam q: sum omnium bonorum que fiunt indubitantissime remunerator amplius: vel minus iuxta mensuram amoris opantis exhibeo mentales consolationes orationis tempore quandoq; per vnũ modum ꝛ aliquando per alium. Hoc aũt ego non ago: vt ignoranter anima potius acceptet ꝛ attendat exenium siue donuꝫ consolationis qd exhibetur a me quam attendat ad me largitorem: sed vt attendat principaliter mee caritatis affectum cuꝫ qua largior ꝛ idignitatem eius qui recipit quam delectationem proprie cõsolationis. Si vero velut ignorans ꝛ ingrata voluerit attẽdere magis ad consolationem propriaꝫ quam ad affectũ mee caritatis erga ipsam valde damnificatur atq; decipitur: vt ego tibi dicam. Nam a propria consolatione decepta querit eã ꝛ ibi delectatur in tantuꝫ q aliquando cõsolationem seu visitationem meam in se percipiendo prosequi conabitur viam quam alias tenuit quando eam repperit: vt eam inuenire valeat. Ego vero non vniformiter anime cõcedo: imo valde diuersimode prout expedire video atq; bonitati mee placet: vt ex hoc agnoscer possint omnes q habeo multa dõaria quibus amicos meos habundantissime ditare valeo. Si cum ignorantia sua procedere decreuerit ipsam omnino queret habere per eundem modum quemadmodum si spiritui sancto legem imponere vellet. Sed non ita facere debet: imo virili corde transire dꝫ per pontem doctrine

yesu christi crucifixi ⁊ ibi recipere cum humilitate cordis:eo modo:eo loco:⁊ eo tēpore prout bonitati mee tribuere placet. Et si ei non tribuo quicq;:illud etiam non tribuere nō ex odio:sed ex amore⁹ procedit:vt vz anima me querat in veritate: neq; me solum ex propria delectatione sua diligat: sed humiliter acceptet affectum mee caritatis amplius ꝙ̄ illam delectationem quaz inuenit. Quia si quereret ipsam delectatio/nem iuxta voluntatem suam ⁊ non iuxtā meam inueniet proculdubio penam atq; confusionem intollera/bilem quando se priuatam inueni/et illa delectatione sua quaz anime sue posuerat in obiectum. Hi sunt illi qui consolationem eligere volūt iuxta beneplacituz eorum. Inueni entes.n.in mentibus eorum aliquo tiens de me consolationem volunt ī illa persistere iugiter. Et incurrunt aliquando in tantam ignorantiam ꝙ eos visitando per alium modum mihi faciunt imprudentissime resi/stentiam:nec acceptabunt nisi visi/tentur illo modo quo fuerant ima/ginati. Iste defectus a propria pas/sione procedit:ac ab illa delectatio/ne spirituali quam in me repperit: Hec anima decipitur eo ꝙ esset im possibile continuo vno modo perse/uerare:q2 sicut anima fixa stare nō valet oz.n.ipsam in virtute profice ret vel a virtute deficere: ita mens in vno statu iugiter ī me solummo/do cuz vna gratia stare non potest: imo largior varias atq; differentes. Nam aliquando concedo mentale gaudium valde solatiosum aliquā/do magnam contritionem cum tan ta displicentia sui ꝙ videbitur in se mentem habere turbatam. Quan/doq; morori anima neq; me sentit. Quandoq; formabo veritatem in/carnatam ante oculum intellectus varijs modis: tamen nō apparebit anime:tantam iocunditatez atq; ca lorem in se percipere:vt huiusmodi visioni videretur debere sequi. Ali/quando vero nō videbit ⁊ habebit valde magnam delectationez. Hec omnia facio paterna caritate mot⁹ vt anima conseruetur ⁊ in virtute proficiat humilitatis atq; perseue/rantie:vt etiam instruatur ne mihi legem imponere velit:neq; finez su/um in consolatione propria sensiti/ua:sed solū ī virtutibus in me fun datis. Et cum humilitate suscipiat: vtrunq; tempus: ⁊ cum affectu sin/cere caritatis accipiat affectum me um cum quo sibi tribuo:cuz fide vi ua credens ꝙ ea que sibi ꝯcedo sunt vel pro necessitate sue salutis:vel vt ad perfectionem attingat. Igitur ī humilitate consistere debet facien/do principiuz atq; finem in affectu paterne mee caritatis:⁊ in ipsa cari tate percipere delectationem ⁊ dele ctationem iuxta voluntatem meaz ⁊ non iuxta suaz. Iste modus est ad vitandum fraudem inimici sine de ceptionem:a me cuncta recipiendo per affectuosum amorē qui sum om nium finis felix ⁊ optabilis. Ideo fun dari cuncta oīt in mea voluntate.

propiam negligunt proximũ in sua necessitate. Capi.lxix.

DIxi tibi de fraude qua decipiuntur illi qui suo modo gustare me volunt ĩmentibus eorum. Modo fraudem aliam exprimere tibi volo qua decipiũtur illi qui solicite quottidie procurãt habere cõsolationem propriam in mentibus eorum intantum q̃ aliquando videbunt proximum suum in magna necessitate spirituali siue tẽporali: nec ei subuenient sub colore virtutis ⁊ dicent. Ex hoc ego perdo consolationem atq; pacem anime mee: nec horas congruo tempore persoluo. Unde q2 non habent: vt asserũt in se cõsolationem indicant offendisse siue perdidisse me. Ipsi vero decepti sunt a propria delectatiõe spirituali mẽtis eorum. Et valde magis offendũt me non subueniendo necessitate ꝓximi sui q̃ si dimitterent omnes cõsolationes eorum: quoniam exercitia quecunq; tam vocalia q̃ mentalia sũt a me disposita: ⁊ ordinata vt homo perueniat ad perfectam caritatem mei atq; proximi ⁊ vt in ipsa caritate virtuose conseruetur. Itaq; grauius me offendit õmittendo caritatem proximi ꝑpter suũ exercitium actuale siue quietem mẽtis q̃ si dimitteret exercitium amoꝛ ꝓximi. Nam in caritate proximi me reperiunt: in delectatione vero propria vbi me querunt essent omnino me priuati: quia non subueniendo proximo quando necessarium ẽ: ipso facto sunt ipsius proximi caritate priuati: ⁊ ĩminuta caritate proximi etiam affectus meus imminuitur erga ipsos. Affectu vero diminuto pariter ⁊ consolatio diminũitur. Itaq; lucrari putantes valde perdunt ⁊ volentes perdere lucrantur. q2 si volunt in salute proximi ꝓprias õmittere consolationes lucrãtur in anima sua me per gratiam ⁊ etiam proximum ei caritatiue subueniendo in suis opportunitatibus ⁊ ita gustarent omni tempore dulcedinem affectuose caritatis mee. Cũ autem hoc õmittunt iugiter ĩ pena cõmorantur. Nam oportet aliquando q̃ ipsi proximo suo subueniant: vel obedientia compellẽte: vel ex caritate: vel ex infirmitate corporali siue spirituali. Tunc ei subueniendo sentit in se penam atq; mentis tedium ⁊ efficitur incõportabilis omnibus cum quibus assidue conuersatur. imo etiaz sibimetipsi. Siquis vero peteret ab eo quare sentis istã penam: Illico respõderet. Quia mihi videtur amisisse pacem atq; mentis mee quietem: ⁊ multa bona que facere solebam õmisi: vnde reputo deum offendere. Sed nõ est ita. Iuditiũ. n. eius in propria delectatione collocatum est. Ideo nescit agnoscere siue discernere vbi consistat offensio sua: q2 si bene videret intelligeret offensam in carendo sua consolatione mentali: vel õmittendo sanctum exercitium oratiõis: tempore necessitatis proximi sui: non existẽt imo consistẽt carentia caritatis proximi sui cui seruire debet atq; cum caritate subuenire iuxta posse suũ

amore mei. Itaqꝫ vides ꝙ fallitur ex amore proprio spirituali circa se metipsum.

De deceptione qua falluntur illi qui suum affectum posuerunt in cōsolationibus atqꝫ mentalibus visionibus. Capi.lxx.

ET aliquando cōtingit ex hoc amore spirituali ꝓprio ꝙ anima maius damnum incurrit: qꝛ si suum affectuꝫ solummodo collocat in querendo mentales consolatiōes atqꝫ visiōes quas ego frequētissime largior amicis meis: quando se priuatam illis videret incidit in amaritudinem atqꝫ mentis intollerabile tedium: qꝛ se iudicat gratia eē priuatam cuꝫ ab ea me quandoqꝫ subtraho non per gratia sed per sentimentum a mente sua sicut iam tibi dixi: vt ita perueniat ad perfectionem. Ipsa vero cadit in amaritudinem ⁊ ei videtur arram inferni gustare percipiendo se consolatiōe priuatam ⁊ molestijs multarum temptationum agitari. Nullo modo debet in tantam ignorantiam incidere: nec ita ꝑmittere se decipi ab hoc amore proprio spirituali ꝙ non itelligat veritatē: sed in se cognoscat fore me qui sum illud eternum bonū qḋ ei conseruo bonam voluntatē in tpe belli q̄ non sequitur cū ꝯsensu tēptationes illas a quibus ī mēte molestat. vꝫ igit̄ humiliare se reputando se pace sine quiete mētis idignā. Et ideo frequēter ab anima me subtraho: vt in humilitate persistat: ⁊ vt veritatem meam in se cognoscat quaꝫ in bona voluntate repꝑit quā ego sibi conserue tempore bellorum ⁊ vt ipsa non assuescat accipere vel optare solummodo lactis dulcedinem: vꝫ huiusmodi consolationes: īmo se viriliter applicet ad pect⁹ veritatis incarnate: vt vna cum lacte carnem etiam assūmat: vꝫ attrahendo dulcedinem affectuose caritatis mee mediāte carne yesu christi crucifixi. Hoc itelligo de doctrina sua salubri de qua vobis feci pōteꝫ vt per illuꝫ ad me venire possitis. Ad hunc ergo finem ab animabus aliquando me subtraho. Si prudenter incedunt ego postea redeo ad ipsas cum lumine maiori: dulcedine: fortitudine: atqꝫ caritatis ardore. Si vero quando me subtraho recipiunt cum tedio tristitia ⁊ confusiōe mentis modicum inde lucrantur ⁊ ī sua tepiditate perdurant.

Quomodo prefati qui delectantur in mentalibus visionibus aliqñ decipiuntur a diabolo qui se transfigurare potest in angelum lucis. Et de signis quib⁹ potest agnosci: quādo visio procedit a deo: vel a demonio. Capi.lxxi.

POst hec aīe tales aliqñ recipiūt a demonio fraudē aliaꝫ trāsformādo se in angelū lucis. Qm̄ ī eo qḋ itelligit aīam optare seu recipe dispositā: tēptationis laqueum inuenire cōnatur: vñde qꝛ mentē videt inclinatam ⁊ allectam ad dulcedinem proprie delectationis: ⁊ in huiusmodi visionibus mentalibus

ex desiderio cōmorari: ipse diabolus
in illa mēte se transformat in diuer
sis modis. Aliquādo sub forma mee
veritatis: vꝫ yesu christi: aliquando
sub angelica forma se demonstrat:
vel aliquorum sanctorum meorum
sicut intellexerit animam libentius
acceptare. Hec autem facit vt eam
illaqueari possit hamo proprie dele-
ctationis spiritualis ad quam aui-
ditate tanta desideriuꝫ inclinatur.
Et nisi sollicite consurgat anima cū
humilitate profunda contemnēdo
realiter visiones atqꝫ consolationes
istas: hec hamo capta remanet ī ma
nu diaboli. Sed anima prudens in
illis non apponit affectum suum: i-
mo quantum est in se respuit: et hu-
militate se reputans illis indignaꝫ:
⁊ cum affectuoso desiderio solūmo-
do virtutes amplectitur ⁊ affectuꝫ
meum qui largitor sum attendit: ⁊
non ad huiusmodi donum siue dele
ctationem propriam. Et ita diaboli
manus euadit illesa: qꝛ superbia sua
humilitatē aīe tollerare nullo mo-
do potest. Si vero petas quomodo
cognoscitur visio vera siue visio fal
sa ⁊ diabolica: respondeo tibi prebē
do signuꝫ verum: qꝛ quando diabo
lus animam visitat in forma lucis:
illico sentit in aduentu suo gaudiū:
vel alacritatem quandam: sed quā-
to moratur amplius tanto magis ī
se deficit atqꝫ tenebre remanent cū
quodaꝫ tedio ⁊ obfuscatione stimu-
late mentis. Cum autem anima in
veritate visitatur a me qui suꝫ eter
na veritas in aspectu primo recipit
anima timorem sanctum ⁊ cuꝫ ipso

timore gaudium ⁊ securitatem cuꝫ
vna dulci prudentia: qꝛ dubitando
non dubitat: sed pro sui notitia se re
putans indignam humilime dicet.
Ego non sum digna tuam visitatio-
nem habere. Cuꝫ ergo sim indigna
quomodo potest hoc esse. Tunc ve-
ro se conuertit ad latitudinem cari-
tatis ineffabilis mee: videns ⁊ aper
te cognoscens quia mihi possibile ē
omnia quecunqꝫ volo dare. nec aspi
tio ad alicuius indignitateꝫ: imo di
gnitatem meam attendo qui dignā
illam facio: vt me recipiat in se per
gratiam atqꝫ sensum: qꝛ non contē-
no desiderium quo me vocat ad se.
Ideo me recipit humili corde dicēs
Ecce ancilla tua fiat in me tua san-
cta volūtas. Tunc egreditur ab iti
nere visitationis mee pariter ⁊ ora
tionis eius cuꝫ allacritate: ⁊ magno
gaudio mētis cum humilitate se re
putans indignam ⁊ cum caritate:
qꝛ recognoscit a me. Hoc est ergo si-
gnum cū anima visitatur a me: vel
a demonio: qꝛ quando visitatꝛ a me
repperit in aspectu primo timorem
sanctum: in medio autem ⁊ in fine
gaudium cum fame virtutum. Ecō
uerso visitatio demonis in aspectu
primo quandam allacritatem exhi
bet: postea vero dimittit in fine mē
tem cum confusione tenebrosaꝫ. Er
go prouidi vobis exhibendo signuꝫ
vt anima si vult humiliter ambula
re cum prudentia decipi non vale-
at. Quam fraudem incideret ani-
ma que procedere vellet solummo
do cum amore imperfecto circa pro
p ias consolationes ⁊ visiones affe-

ctum meum attendere negligendo
vt iam dictum est.

Qualiter anima q̃ se ipsam agno
scit prudenter euadit prefatas frau
des. Capi.lxxij.

NOlui tibi tacere filia charis/
sima fraudem quam incur/
runt cõmuniter homines mundani
in amore sensitiuo permanentes cũ
paruitate bone operationis. In tẽ/
pore.s.quo cuꝫ modica virtute ope
rantes magis delectantur ipsa tem
porali consolatione quam operan/
do recipiunt:q̃ꝫ virtute. Nec tibi ta
cere volui quomodo decipiãtur ser
ui mei:cũ consolationibus spiritua
libus delectantur amore proprio ď
cepti qui nõ finit eos cognoscere ve
ritatem affectus mei:nec vider̃ vbi
culpa consistat. Et dixi tibi fraudẽ
qua vtitur demon eos decipiendo
culpa sua cum ipsi non seruant mo/
dum quem dixi tibi hac ratione:vt
tu ꝛ alij serui mei virtutes sequami
ni amore mei:ꝛ non affectu alterius
rei. In hec omnia pericula incider̃
possunt:imo sepe incidunt illi qui ĩ
imperfecto amoꝛ̃ mei positi potius
propter donum meum me diligunt
q̃ꝫ propter me donatorem. Uerum
anima que domum proprie cogni/
tionis vere est ingressa orando per/
fecte ꝛ abijciendo imperfectionem
amoris ꝛ orationis eo modo quem
tibi in tractatu oratõis exposui me
ipsum recipit amoris affectu querẽ
do ad se trahere lac mee dulcedinis
a pectore doctrine xp̃i crucifixi ter
tium iam statum adepta amoris.s.
filialis ꝛ amici. Non habet hec ani/
ma mercenarium amorem:sed me/
cum agit:vt solent inuiceꝫ amici ca
rissimi quorum si alteri fuerit ab al
tero munus oblatuꝫ qui accipit nõ
tantum munus respicit verum p̃n
cipaliter amici coꝛ:ꝛ donantis affe/
ctum. Sic igitur anima que ad ter
tium statum peruenit amoris per/
fecti cuꝫ a me recipit munera:ꝛ gra
tias non respicit solũmodo doñum
meum:sed oculo intellectus intue/
tur mee caritatis affectum qua sibi
muñus contuli. Atq̃ꝫ vt ipsa nõ pos
sit se excusare:q̃ id agere nequeat.s.
meum affectum intueri munus cũ
donatore coniunxi cum diuinã na/
turam humane nature copulaui: ꝛ
verbum vnigenitum.s.filium meũ
qui mecum vnum est:ꝛ ego secũ vo
bis donaui hac itaq̃ꝫ ratione donũ
respicere non valetis nisi ꝛ me dona
torem respiciatis: Uides ergo quo
amoris affectu debetis diligere ꝛ ꝯ
siderare donũ ꝛ donatorem. Quod
si facietis nõ in mercenario:sed pu/
ro ꝛ sincero amore eritis ꝛ hoc faci/
unt illi qui clausi manent in domo
cognitionis proprie vilitatis.

Quomõ anima recedit ab amore
imperfecto ꝛ peruenit ad amorem
perfectum. Capt.lxxiij.

HUcusq̃ꝫ multimode tibi mon/
straui sicut aĩa resurgit ab im
perfectione sua:ꝛ ad amorem perfe
ctum attingere potest ꝛ quid agit
ex quo peruenerit ad amorem filia

lem z amici. Tibi nãqz dixi q illuc valet attingere cum sancta perseuerantia claudendo semetipsam in domo notitie sue fragilitatis. Que notitia sui debet esse condita cũ agnitione mee bonitatis vt ad confusionem non veniat. Naz in notitia sui ꝓprie sensitiue passiõis odiũ acquirit atqz delectationis proprie consolationis. Et ab hoc odio sancto ĩ humilitate fundato patientiam veraz acquirit in qua fortis efficitur contra bella diaboli z cõtra persecutiones hominum. Erit etiam valde patiens quando pro salubri bono suo me subtrahere velim per sensum ab ea: omnia libentissime tollerabit cũ ista reali virtute. Et si ꝓpria sensualitas vellet ex aliqua difficultate rebellare quandoqz contra rationem iudex conscientie dz ascẽdere super se cum odio sancto faciendo iustitiam: neqz permittendo motus transire inordinate sine correptiõe. Quãuis anima que consistit in odio sancto sui quottidie se corrigit z arguit oĩ tempore: non solum eos qui sunt contra rationem: imo frequenter illos etiam motus corripit qui procedunt a me. Hoc innuere voluit ille dnotus seruus meus beatus gregorius cum ait. Bonarum mentium est ibi culpam agnoscere vbi culpa nõ est. Igitur ita dz anima facere z facit que vult surgere ab imperfectione: vz expectare perseueranter ĩ domo notitie sui prouidentiam meam cum lumine fidei: sicut egerunt illi sancti discipuli qui patienter expectauerũt in domo: nec inde discesserunt: ĩmo perseuerauerũt in vigilia cum humili oratione continua vsqz ad aduẽtum sancti spiritus. Et hoc est illud quod agit anima sicut iam dixi postq̃ ab imperfectione surrexit: z in domo se reclusit vt ad perfectionem attingat. Ipsa stat iugiter in vigilia: oculum intellectus ad doctrinam veritatis mee dirrigendo: z q2 se cognouit: humiliata consistit in oratione cõtinua: vz desiderij vere sancti quoniã in se cognouit mee caritatis affectum.

De signis quib9 cognoscitur animam attigisse ad amorez perfectũ. Capi. lxxiiij.

Nunc vero tibi dicendum est in quo demonstratur animã ad amorem perfectum attigisse. Noueris ergo verum esse signum illud qd habuerũt illi sancti discipuli p9 aduentum sancti spiritus. A domo nanqz fuerunt egressi z amisso timore: verbum meuz ãnũciabant predicantes doctrinam vnigeniti filij mei virili corde contemnendo penas: ĩmo gloriabantur in penis: neqz metuebant ãnũciare veritatez in conspectu tirãnorum atqz principuz huius mundi ad nominis mei laudem z gloriam. Sic animaz que in cognitione sui perseueranter expectauit: ego postmodum in reditu meo visito cum igne mee caritatis: cum qua caritate dum stetit in domo cum perseuerantia concepit virtutes per amoris affectum participando de potentia mea. Cum qua

virtuosa potentia vicit ⁊ subiugauit propriam passionem sensitiuaꝫ. Et cum ipsa caritate participauit cū ea sapientiam vnigeniti filij mei in qua sapientia vidit ⁊ agnouit oculo intellectus veritatem meam atqꝫ fraudes amoris proprij spiritualis: vꝫ amoris imperfecti proprie cōsolationis vt iam dixi. Cognouit etiam fraudem atqꝫ malitiam diaboli qua decipit animam que ligata fuerit in illo amore imperfecto. Et ideo surrexit cuꝫ odio ipsius imperfectionis ⁊ amore perfectionis in dicta caritate que ipse spiritus sanctus est: participauit vꝫ in voluntate sua ipsam fortificando: vt quancunqꝫ penam pro nomine meo substinere vellet ⁊ egrediendo domum virtutes in proximo suo pareret. Nō quidem egreditur a domo notitie sui: sed egrediūtur a domo cordis ⁊ anime virtutes cōcepte per amoris affectum. Et eas parturit in tempore necessitatis proximi sui multifarie multisqꝫ modis: quia timor ille perditus est qui detinebat eam ne manifestaret ex timore perdendi consolationes proprias vt iam supra dixi. Postqꝫ auteꝫ homo peruenit ad amorem perfectum ⁊ liberaleꝫ egreditur extra modo dicto semetipsuꝫ deserendo. Et hoc vnit homines cuꝫ quarto statu: videlicet quādo a tertio statu consurgens qui perfectus est: in quo tertio statu gustat ⁊ parit in proximo suo caritatem recipit vnum statum vltimum pfecte vnionis in me. Qui duo status insimul vniti sunt: nec ē vnus absqꝫ reliquo prout caritas mea sine caritate proximi: neqꝫ caritas proximi sine caritate mea potest esse. Non. n. est vna separata ab altera. Sic est de duobus statibus istis: vt in sequentibus aptius audire poteris.

Qualiter imperfecti sequi cupiunt solummodo patrem: sed perfecti sequuntur filium. Et de quadaꝫ visione pulchra. Capi. lxxv.

Dixi tibi ꝙ egrediūtur extra ⁊ quod est signum ꝙ ab imperfectione discesserunt ⁊ ad perfectionem attigerunt. Aperi oculum intellectus ⁊ illos per pontem festinare cōsidera doctrine: vꝫ yesu christi crucifixi qui fuit ⁊ est via regula ⁊ doctrina vestra: ⁊ nunc ꝙ coram oculis intellectus eorꝫ non habent obiectum nisi yesum christuꝫ crucifixū. Non. n. assumunt in obiectuꝫ patrē sicut ille facit qui stat adhuc ī amore imperfecto qui nullam vult omnino penam habere quoniam ī me patre pena cadere nō pōt. Ergo solūmō sequi cōcupiscit meam delectationē quā ī me reppit. Isti vero nō ita faciūt: imo tāqꝫ ebrij ⁊ ignito amore succēsi ꝯgregauerūt ⁊ ascenderūt tres gradus generales quos in tribus aīe potentijs figuraui tibi: atqꝫ tres gradus actuales quos actualiter tibi figuraui ī corpe yhū xpi crucifixi vnigeniti filij mei. Unde ex quo pedes attigerūt ⁊ ascēderunt cū pedibus affectus aīe peruenerunt ad latus sine costatū vbi secreta cordis agnouerūt ⁊ aque bapti-

mum innenerunt qui virtutem ha bet i sanguine vbi repperit anima gratiam in sancto baptismo ⁊ ibi di sponitur ⁊ parat anime vas ad gratiam vnitam atq concretaꝫ sangui ne recipiendam. Sed vbi cognouit anima huiusmodi dignitatem: vt esset vnita siue composita in sanguine agni recipiendo sacrum baptismū virtute sanguinis: In eo statu: sive lateris vulnere: vbi cognouit igneꝫ ardentissime caritatis. Et ita si bene meministi veritas incarnata tibi manifestauit cum interrogasti dicens. Agne dulcis ⁊ immaculate tu tam vitam in cruce finieras quando latus lancea tibi fuit apertum: quare decreuisti tali modo perculti atq lancea cor tuum ita crudeliter aperiri? Ipse vero tibi respōdit hoc euenisse multiplici respectu quorū aliquem illico tibi patefecit. Cū vꝫ eius desiderium erga salutem humani generis erat infinitum: ⁊ operatio penarum illarum atq tormentorū erat in se finita ⁊ per aliquam rem finitum ostendere nō valebat amorem eius infinitum. Et ideo voluit aperiri cor eius vt apertissime secreta cordis agnosceretis: q: proculdubio magis ⁊ ardentius diligebat q̄ ostendere poterat ex aliqua pena finita. Et ideo sanguinem ⁊ aquam in de voluit effundere sic habundāter v: in aqua dederetur atq sanctificaretur ille baptismus aque quo genus humanum vniuersum a suis iniquitatibus lauari atq mundari posset qui virtutem habet in efficacia preciosi sanguinis effusi cum tā ardenti ⁊ amoroso desiderio. Et in hoc actu voluit ostendere duplicem alium baptismum sanguinis vnus est in his qui baptizati sunt in sanguine suo quem amore mei fuderūt ⁊ aque baptismum habere nequiuerunt. Qui sanguis habet efficaciā propter yesu christi dilectissimi filij mei sanguinem. Alius autem ē baptismus ignis: vꝫ eorum qui baptismum affectuose desiderant ⁊ habere nequeunt. Nec est baptism⁹ ignis absq sanguine: q: sanguinis est vere conspersus ⁊ immixtus igni diuine caritatis eo q ingenti fuit amore effusus. Insuper aliter anima recipit huiusmodi sanguinis baptismum figuratiue loquendo: nam q: noui fragilitatem ⁊ infirmitatē hominum: vnde frequenter offendūt cōmittendo grauia peccata et quorum culpa gratiam amittunt quā acquisierit in sacro baptismate virtute sanguinis. Ad quam tamē culpam cōmittendam homines inuiti non impellūtur ab infirmitate: nec ab aliqua creatura: nisi sponte consentire velint vt iam dixi tibi. Ideo vt ipsi possint ipsam gratiam perditam anime sue recuperare ac in ipsa quottidie pfeuerare sincerissima diuina caritas mea gratiose prouidit vt iugiter homines baptismum sanguinis haberent quem vtiq recipiunt ex contritione cordis in sancta confessione: vꝫ confitendo peccata sua ministris meis quibus ego cōmisi clauem huiusmodi sanguinis. Quem vtiq sanguinem in absolutione peccatorum effundunt in faci

es animaruz quo lote restituuntur
ad gratiaz. Et si forte nequirent ha
bere confessorem: vt in omnibus ca
sibus creaturis meis occurrat pro/
uidentia mea sufficit habere contri
tionem in corde cum proposito con
fitendi si poterit. Tunc ergo man⁹
exoptande clementie mee fructum
sanguinis huius pretiosi largitur.
Qui vero potest habere confesso/
rem omnino volo atq3 precipio q̄
actualiter ipsi ministro meo confi/
teatur. Si quis autem habere pote
rit ꝛ acceptare noluerit omnino pri
uatus erit fructu salutiferi sangui/
nis. Tamen etiam si in extremis tā
dem cōfiteri cordialiter ꝛ inuerita/
te voluerit ꝛ non potuerit etiāz ad
gratiam acceptabitur. Sed consu/
lo ne quis ita stulte procedat in vi/
ta sua q̄ ad hanc extremitatem ad/
ducatur: q2 magno periculo semet/
ipsum exponit. Nō est. n. aliquo mo
do tutus q̄ non propter obstinatio
nem suaz diuina iustitia mea dicat
ei. Tu mei non fuisti memor in vita
quādo potuisti: ꝛ ego tui obliuiscar
in morte. Itaq3 nemo debet inaniter
ōmittere salubre tempus differen/
do remedia sue salutis. Si tamē ex
negligentia sua distulit vsq3 dum vi
nit ōmittere nullo modo debet ī spe
sanguinis huius pretiosi semetipm
isto modo baptizare. Itaq3 vides in
salutem animarum vestrarum hu/
iusmodi baptismum humano gene
ri continuū esse gratiose concessum.
In hoc ergo baptismo cognoscere po
tes operationem filij mei: vz penaz
crucis fuisse finitam: fructus vero
pene quem per eum recepistis est in
finitus. Et hoc accidit virtute diui/
ne nature que infinita est vnita cuz
natura vestra humana que finita ē.
Que natura humana substinuit pe
nam in verbo meo vestra humani/
tate vestito. Sed quoniam est inser/
ta ꝛ vnita vna natura cū altera tra
xit ad se penam eterna deitas quaz
in cruce sustinuit inestimabili cari
tate. Ideo pena talis ꝛ operatio di/
ci pōt infinita non q̄ in se pena fue
rit infinita: nec actualis in corpore:
nec etiam in anime desiderio quod
habebat implendi redemptionem
humani generis: q2 terminata fuit ī
cruce cū anima discessit ꝛ fuit a cor
pore seperata. Sed fructus qui pro
cessit a pena ꝛ desiderium vestre sa/
lutis extēditur in infinitum ꝛ ideo
infinito modo recepistis: q2 si fruct⁹
non esse infinitus non fuisset in gra
tia restitutum vniuersuz genus hu
manum: vz preteriti presentes ꝛ fu/
turi. Nec etiam homines qui iugi/
ter offendūt post offensam: ab ea re/
leuari possent si tale baptisma san/
guinis in vobis: infinito fructu ca/
reret. Hoc ipse filius me⁹ vobis ap
te patefecit ī sui sacratissimi lateris
apertura vbi secreta cordis inueni/
re potes: ostendendo q̄ magis vos
atq3 salutem vestram amat ꝛ optat
q̄3 cum aliqua pena finita demon/
strare potuerit. Ostendi tibi fructū
istum infinitum. Cum quo. Cuz ba/
ptismate sanguinis iuncto cuz igne
diuine caritatis: q2 cum inextimabi
li amore fuit effusus ꝛ ī generali ba
ptismo christianis exhibito. Et oīb⁹

qui volunt aqua baptizari que ꝓculdubio vnit ignito sanguini vbi anima se purgat ⁊ cõponitur vt panis aqua. Et vt hec aperte cognoscerentur voluit ipse filius meus vt a latere suo sacratissimo sanguis efflueret vna cum aqua.

Quomodo voluntas propria in anima mortua signuꝫ verum est ꝙ ipsa peruenerit ad os: vꝫ ad tertiuꝫ gradũ suprascripti pōtꝭ. Cap. lxxvi.

OMnia que narraui tibi nũc prius audisti ab vnigenito filio meo: sed i persona sua volui tibi replicare vt apertius videres excellentiam vbi est anima que iam ascẽdit istum secundum graduꝫ vbi cognoscit ⁊ acquirit ineffabilem amoris ignem quo succensa subito currit ad tertium graduꝫ: videlicet ad os. Et ibi manifeste demonstrat ad statum peruenisse perfectum. Unde pertransiuit per medium cordis vꝫ cum memoria sanguinis in quo baptizata fuit amorem imperfectũ deserendo. ex illa notitia quam attraxit ab amore cordiali gustando videndo ⁊ intelligendo ignem intẽse mee caritatis. Tales vere peruenerunt ad os. Ideo demonstrant oris officium exercentes. Loquitur n. os cum lingua quam infra se continet. Gustus vero gustat. Os in se retinet atqꝫ stomaco porrigit: dẽtes quoqꝫ conterunt cibum quoniã aliter igeri: neqꝫ digeri posset. Sic anima primo loquitur mihi cũ lingua que consistit in ore sancti desiderij: vꝫ lingua deuote atqꝫ continue orationis. Ista lingua loquitur actualiter atqꝫ mentaliter. Loquitꝰ actualiter ãnunciando mee veritatis euãgelicam doctrinam: vꝫ monendo: consulendo ⁊ absqꝫ timore quocunqꝫ confitendo: contemnendo penam quancunqꝫ mundus ei minaretur siue posset inferre: sed audatia sancta confitetur coram omnibus varijs modis vt vnicuiqꝫ viderit expedire. Mentaliter vero loquitur offerendo mihi dulcia ⁊ amorosa desideria in salutem animarum. Insuper animarum cibum accipit atqꝫ comedit super mensa sanctissime crucis ad honorem mei quoniaꝫ aliter: vel in alia mensa non posset illũ in veritate perfecte comedere. Dixi ꝙ huiusmodi cibum dentibus conterit: aliter. n. illum ingerere siue digerere non valeret dẽtibus: vꝫ odij ⁊ amoris. Que duo sunt ordines in ore sancti desiderij dentium vbi detinetur iste cibus conterendo cum odio sui ⁊ amore virtutum in se pariter ⁊ ĩ proximo suo: conterit vilipendendo qualibet iniuriam ⁊ omnes contumelias: derisiones: improperia: ⁊ persecutiones vndecunqꝫ ꝓueniant: virtuose tollerando famẽ: sitim: calores: ⁊ frigora cum penis ⁊ anxijs desiderijs lachrimis atqꝫ sudoribus in salutem animaruꝫ. Hec omnia ⁊ alia plurima conterit atqꝫ deglutit amore mei subportando caritatiue proximum suum. Postqꝫ autem ita contriuit: gustus auide gustat saporans fructum laborum dulcium ⁊ amenitatem cibi anima-

rumi:illum in sincera z ignifera ca/
ritate mei z proximorum suorum af
fectuose gustando. Et ita cibus iste
peruenit ad stomachum qui ex desi
derio salutis animaruz valde fame
scebat z huiusmodi cibum optabat
vz q stomachus amorosi cordis cuz
amēitate atq sincerissima caritate
primi sui ruminare delectatur. In
tantuz q omnino perdit proprie vi
te corporalis teneritudinem z affe/
ctionem: vt ipsum cibum i mēsa cru
cis atq doctrine yesu christi sumptū
ingerere pariter z virtuose digerer
valeat. Tunc impinguatur anima
in veris atq realibus virtutibus z
ex habundantia cibi repletur in tā
tum q vestimentum exterius pro/
prie sensualitatis: i dest corp⁹ quod
animam contegit crepando scindi/
tur quantum ad sensitiuum appeti
tum. Qui vero crepat omnino mo/
ritur. Ita sensitiua voluntas illico
mortua remanet. Et hoc ē ex eo quo
niam anime voluntas ordinata vi/
uit in me voluntatem meam in om
nibus induta z ex hoc illa sensitiua
mortua fuit. Hoc igitur est verum
signum q anima peruenit ad gra/
dum tertium oris: q2 vz occidit i ve
ritate ꝓpriā voluntatem qn̄ gusta/
uit mee caritatis affectū z ideo rep/
perit in oper̄ pace z quietem anime
sue. Nosti q in ore par exhibet̄. Sic
in isto tertio statu pacez inuenit: ita
z taliter vt nemo eam turbare vale
at ꝑ eo q perdidit z abnegauit vo
luntatem propriam que prebet vti/
q pacem z quietem anime que no/
uit illam occidere. Tales virtutes
pariunt absq pena super proximū
suuz: non q pene non sint eis pene:
sed voluntas que mortua ē non esti/
mat eas ad penaz: quia voluntarie
tollerat amore mei cum iocundita/
te quadā. Isti sine quacunq negli
gentia currunt per viam saluberri
me doctrine yesu christi crucifixi: nec
ex iniuria sibi facta siue persecutio/
ne quacunq siue quibusdam mun/
di delicijs iter suuz aliquo modo re
tardant: sed omnia tollerant cum ꝑ
seueranti fortitudine. Et succensi ca
ritatis affectu gustant cibum salu/
tis aīmarum cum vera patientia:
que patientia signum est in verita/
te demonstratiuum: q anima perfe
cte diligat absq respectu proprie cō
moditatis: q2 si me diligeret z proxi
mum ex vtilitate propria esset ipa/
tiens ambulādo remisse cum negli/
gentia. Sed q2 tales me diligunt ꝑ
pter me quia summa suz bonitas z
amari dignus z se propter me dili/
gunt: z proximum suum simili modo
propter me vt exhibeant laudem z
gloriam nomini meo: ideo fortes at
q perseuerantes existunt ad omnia
tollerandacum vera patientia.

De operibus anime postq tertiū
gradum ascendit. Capi. lxxvij.

Hec sunt ille tres gloriose virtu
tes i vēa caritate fundate q̄ cō
sistunt in summitate arboris ipsius
affectuose caritatis: vz patiētia for/
titudo: atq ꝑseuerantia q̄ cū lumie
sanctissime fidei coronant̄. Cuz quo
lumie sine tenebris ambulāt valde

velociter per veritatis viam ⁊ in altum extollitur ex desiderio sancto. Et ideo nemo potest eam offendere neqꝫ demones cum suis temptationibus: q꞉ timent animam igne caritatis accensam: nec hominum iniurie sine detractiones: imo ꝗuis iste mundus eos iniuste persequatur tamen eos valde metuit. Jta mea bonitas operatur ⁊ vult: vt in conspectu meo magnificentur ac etiam in mundo fortificentur: qm̄ ex humilitate se parvulos effecerūt: ⁊ ego magnificaui eos ī me vita durabili ac etiam in corpore mistico sancte matris ecclesie vbi fit quottidie veneranda memoria de ipsis: q꞉ nomina eorum in me libro vite scripta reperiuntur. Jtaqꝫ mundus eos habet ī reuerentiam eo ꝙ ipsum vilipendēdo cōtempserunt. Jsti non ex timore sed ex humilitate virtutez abscōdunt. Et si fuerit opus in aliquo ꝓximo suo subueniendo seruire nō se subtrahūt ex timore laboris: vel alicuius pene sine dubitando perdere consolationem propriam: imo viriliter atqꝫ fideliter ei seruiunt de se ñ curantes: imo se valde contemnentes: vt ipsi proximo suo seruire valeant. Qualitercunqꝫ tempus ⁊ vitā suam exerceant in honorem meum exaltant ⁊ habent in mēte sua quottidie quietem atqꝫ tranquillam pacem. Et hoc vnde procedit. Q꞉ non eligunt mihi seruire modo suo: imo sicut placet mihi. Et ideo tātum appreciant tempus consolationis ꝗ̄ tribulationis: tantum prosperitatem quantum aduersitatem: tantum curant de vna quantum de altera: qm̄ vbiqꝫ ⁊ in omnibus his talis inuenit sanctam voluntatem meaz ⁊ ipse nil aliud optat nisi vt cum ea conformitatem habeat vbicunqꝫ repperiat eam. Jn qua voluntate cognouit: q꞉ nihil absqꝫ me factum est ⁊ cū misterio ⁊ cum mea diuina prouidētia nisi peccatuz quod nihil est. Tūde solummodo peccatum odiunt cetera vero cū reuerentia suscipiunt. Et ideo sunt ita stabiles ⁊ firmi per viam veritatis ambulantes: neqꝫ tepescunt in seruitio proximorum: imo fidelissime seruiunt omnibus iuxta posse: nec attendunt ignorantiā vel ingratitudinem aliquorū. Nec etiam quamuis aliquando peruersus vel vitiosus homo sibi dicat iniuriam redarguēdo opera sua: omittunt effundere preces pro eo corā me magis affligendo se propter offensam meam atqꝫ detrimētum anime proximi ꝗ̄ de iniuria propria. Jsti dicūt cuz glorioso precone meo paulo. Mundus maledicit ⁊ nos benedicimus: ipse nos persequitur ⁊ nos cum patientia ⁊ gratiarum actiōe substinemꝰ blassemamur ⁊ obsecramus tanqꝫ purgamenta mundi huius facti sumꝰ. Jtaqꝫ vides dilectissima filia ista signa: sed precipue supra cetera virtutem patiētie ꝑ quā apertius anima demonstrat in veritate profecisse ab imperfectiōe ad amorem perfectum sequendo dulcē ⁊ imaculatum agnum vnigenitum filium meum qui dum esset in cruce, clauis ibidez affixus amoris nullo modo se retraxit ob insultū ⁊ im/

properium iudeorum ei dicentium. Descende nūc de cruce credemusqꝫ tibi. Nec etiam propter ingratitudinem aliorum quin iugiter in obediencia quam imposueram ei perseueraret cum tanta patientia ꝙ vox alicuius murmuris non fuit ab ore suo audita. Similiter isti dilectissimi filij mei sequuntur doctrinaꝫ atqꝫ vestigia mee veritatis. Et quamuis iste mundus ipsos retrahere vellit a recto tramite blandicijs vel minis ipsi tamen in hoc itinere suo nō retardant: vel ab ipso retrocedunt: imo solummodo respiciunt in mee veritatis obiectuꝫ. Isti nolunt a cāpo belli retrocedere neqꝫ redire domum vllatenus volūt ad tunicam iam ōmissam proprie complacentie repetendam: qꝛ vꝫ amplius timere solebant creaturas ꝗꝫ me creatoreꝫ: imo delectabiliter valde consistunt iugiter in prelio repleti ⁊ ebrij sanguine yesu christi crucifixi: quē sanguinem anteposuit vobis affectuosa mea caritas in apotecha mistici corporis ecclesie sancte: vt animētur illi qui cupiunt esse veri milites ad pugnandum contra propriam sensualitatem carnalem ⁊ fragilem: atqꝫ contra mundum ⁊ aduersantem diabolum cuꝫ gladio ⁊ ense odij prefatorum vitiorum suorum ⁊ amore virtutum. Qui amor velut armatura valida reparat atqꝫ deffendit eos ab ictibus ⁊ vulneribꝰ vniuersis ita ꝙ minime nocere possunt nisi deponant armaturam ipsam pariter ⁊ gladium ⁊ in manibus inimicorum suorum exponant: vꝫ manu liberij arbitrij succumbendo voluntarie suis inimicis Non ita faciunt isti qui sanguine sunt ebrij: sed vsqꝫ ad mortem virtuose perseuerāt vbi recipiunt omnes inimici sui conflictum. O gloriosa virtus quantum es mihi quottidie grata resplendēs in mundo in oculis tenebrosis ignorantium hominum qui declinarē nequeunt quin amabilē ducem participent amicorum meorum. Nam ī eorum odio clementia relucet qua serui mei diligunt atqꝫ procurant ī desesse salutem eorum. In eorum inuidia relucet affectuosa caritas ⁊ ī crudelitate pietas. In iniuria quoqꝫ relucet vera patientia que gloriose dominatur: atqꝫ dominium ī manu pacifice tenet omnium virtutū: quoniam ē vtiqꝫ medula caritatis. Ipsa nāqꝫ demonstrat aperte si virtutes in anima sunt in me vere fundate. Ipsa quottidie triumphat ex omnibus nullo tempore succūbēs. Nam iugiter est associata fortitudini simul ⁊ perseuerantie sicut dictū est. Ipsa domum omni tempore cū glorioso triumpho redit ⁊ egrediens a campo preliorum in cōspectu meo se representat. Et qꝛ sum omnium laborum amicorū meorum valde gratiosus remunerator recipiūt a me coronam glorie.

De quarto statu qui tamen non est a tertio separatus ⁊ de operibus aīe ꝗ ad ipm̄ puenit. Capi. lxxviij.

Hucusqꝫ tibi dixi quomodo demonstrant hoīes se pfectionē

amoris amici atq filialis attigisse: nunc autem volo tibi narrare breuiter in quanta consolatione me gustant existentes adhuc in suo mortali corpore. Cum.n.attigerunt statũ illum tertium: vt iam dixi tibi acquirunt ibi quartum qui tamen a tertio non est diuisus vel separatus sed est vnitus ei: nec vnus est absq reliquo prout est mea caritas cum caritate proximi. Sed est vnus fructus egrediens ab isto tertio statu: cuiusdam vnionis valde perfecte quam anima facit in me vbi fortitudinem: vltra fortitudinem acquirit: ita vt non solummodo cum patientia tolleret aduersa quecunq: verumetiaȝ anxie desiderat ad laudem: et gloriam mei nominis omnia sustinere. Isti gloriantur in obprobrijs vnigeniti filij mei: vt ait apostolus paulus gloriosus preco me9. Libenter gloriabor in infirmitatibus meis: vt inhabitet in me virt9 christi. Et alio loco. Mihi autem absit gloriari nisi in cruce domini mei yesu christi. Ego nanq stigmata domini mei yesu christi ĩ corpore meo porto. Similiter isti tanq de honore meo philocapti et veluti famelici animarum cibum exurientes velocissime currunt ad mensam sanctissime crucis exoptantes affectuoso desiderio penas quascunq tollerare: proximo vtilitatem afferre: virtutes acquirere atq conseruare: stigmata yesu christi portando iugiter in corporibus eorum: videlicet quia cruciatus amor quem in corde gestant etiam in corpore relucet Vilipendendo semetipsos et p magna delectatione sua gloriantes in penis: obprobrijs atq molestijs: vndecunq proueniant siue qualitercunq mihi placet eis concedere huiusmodi carissimis amicis meis pena est vtiq cõsolatio: delectatio vero labor est eis. Et consolationem omnem siue delectationem quam mundus eis exhibere vellet ipsi cõtemnunt: nec acceptare dignantur. Neq solummodo cõsolationes mũdi: nam ego interdum concedo q serui mundi eos habeant in reuerẽtiam atq subueniant opportunitatibus eorum: sed etiam consolationes quas ego pater eternus animabus eorum in fundo ex humilitate et odio sancto sui contemnunt. Non quidem contemnunt consolationeȝ atq gratiam meam: sed delectationem quam anime desiderium inuenit in ipsa consolatione. Hoc.n.accidit ex virtute vere humilitatis quam acquisierunt in odio sancto que quidem humilitas est baiula et vera nutrix caritatis acquisita ĩ vera cognitione sui pariter et mei. Itaque vides virtutem atq stigmata yesu christi fulgere in corporibus atque mentibus eorum. Talibus ego concedo me nunq separari per sensum ab eis prout ab alijs: ego dixi tibi q ibam: et redibam ad eos

discedendo non per gratiaz:sed per sentimentum. Non igitur ita facio cum perfectissimis istis qui peruenerant ad magnam perfectionem qui virtuose mortui sunt ad omnez voluntatem propriam: sed iugiter in animabus eorum requiesco per gratiam atqz sentimentum. Hoc ē φ quandocunqz mens eorum vniri vult in me per affectuz amoris agillime possunt quia desiderium eorū est mihi vnitum ita perfecta vnione φ nullo modo separari potest. Sed eis omnis locus est locus z omne tempus est eis tempus orationis quia conuersatio eorum eleuatur a terra z ascendit in celū: quia vz omnis terrenus affectus: z amor proprius sensitiuus eorum ablatus est ab eis. Ascenderunt super se in altitudinem celi cum scala virtutum z ascēderunt illos tres gradus quos figuraui fore in corpore vnigeniti filij mei. Nam expoliauerunt in primo gradu affectum pedum ab amore vitiorum. In secundo vero gustauerunt secretum z affectum cordis: vnde conceperunt amorem in virtutib9. In tertio vero pacis z quietis in mente probauerunt in se virtutem z ōmittentes amorem imperfectum attigerunt ad magnam perfectionem z ibi receperunt quietem in doctrina mee veritatis. Inuenerunt vtiqz mensam cibum atqz seruitorem. Quem cibuz in mente gustant mediante doctrina yesu christi crucifixi vnigeniti filij mei. Ego sum eis lectus atqz mensa: verbum vero dulce omni suauitate plenum est eis cibus: tum quia cibum animarum gustant in isto glorioso verbo: tum quia vobis a me datus est in cibum dum vz in altari recipitis in venerabili sacramento carnem z sanguinem eius in quo deus z homo verissime continetur. Iste cibus optabilis a mea bonitate datus est vobis dum estis viatores atqz peregrini: vt ex imbecillitate non deficiatis in via z ne memoriam huius pretiosi sanguinis pro vobis effusi cum excellentissima caritate tradatis obliuioni: sed iugiter in me confortemini z in itinere vestro quotidie cum delectatione, refocilemini atqz conualescatis. Sanctus vero spirit9 affectuosa caritate seruit eis in qua dona pariter z gratie ministrantur. Iste seruitor gratus z valde, dulcis portat iugiter z adducit. Adducit z offert amorosa: penosa: z dulcia desideria z illis affert fructū diuine caritatis: fructum laborum suorum in animabus ipsorum quotidie gustant semetipsos nutriendo de dulcedine mee diuine caritatis. Item vides φ ego mensa sum illis: filius vero meus vere est cibus spiritus quoque sanctus a me procedens z a filio meo seruit eisdem. Ergo per senti-

mentum quotidie me possident in mente sua. Et quãto magis delectationem habere contempserunt eligentes et optantes propter me penã habere magis priuati sunt omni pena et delectationem suauissimam inuenerunt. Et hoc accidit: quia sunt in mee caritatis ardore succensi et igniti vbi voluntas eorum est omnino consumpta: quare diabolus valde metuit bacculum caritatis ipsorũ. Ideo sagittas suas iactat a remotis nec audet eis adherere. Mundus vero percutit exteriorem corticem corporis eorum putans eos offendere sed ipse ab eis offenditur: quia sagitta que non inuenit vbi possit intrare illico redit ad sagittantem. Ita mundus operatur cum sagittis iniuriarum persecutionum atque murmurationum suarũ sagittare volens istos perfectissimos seruos meos: sed eis nocere nõ valet. Nam ortus anime eorum est valde clausus et non inuenit vbi possit intrare. Ideo sagitta redit ad eum qui sagittauit veneno culpe venenata: seruos autem et amicos meos nullo modo ledere potest. Et si forte modicum in corpore ledat animam vero vel in minimo ledere non potest. immo beata simul et dolorosa consistit. Beata quidem est propter vnionem et affectum caritatis quam habet in se: dolorosa vero propter offensam proximi sui. Isti sequuntur agnum immaculatum vnigenitum filium meum qui cum esset ĩ cruce beatus erat atque dolorosus. Beatus erat quia natura diuina vnita cum humana natura penam in nullo sustinere poterat et semper animam eius beatam efficiebat absque velamine se demonstrando sibi. Dolorosus autem erat eo quia crucem in corpore suo portabat penam amarissimam tollerando atque desiderij crucem: vt pro culpa satisfacere humane generationis. Ideo beatus erat atque dolorosus eo quia caro penam habebat deitas vero penam habere nequibat: nec etiam anima quantum ad superiorem partem intellectus. Sic isti dilectissimi filij mei postque ad tertium et quartum gradum attigerunt dolorosi sunt crucẽ tollerãtes actualem atque mentalem: videlicet actualiter ĩ corpore suo tollerando penas: vt eis ego permitto simul et crucem desiderij dolorisque et amaritudinis ex offensione mea et animarum detrimẽto. Beati quoque sunt eo quia illa delectatio et dilectio caritatis ab eis auferri nullo modo potest que procul dubio illos beatificat: vnde recipiunt in se gaudium et beatitudinem. Et ideo dolor iste non est affligitiuus qui deficet. vel affligat animam: sed impinguatiuus qui videlicet facit animã impinguare in affectu caritatis: quia pene virtutem augent atque fortificant et virtutum operantur experientiam. Itaque pena talibus est impinguans et non affligens eo quia nulla pena siue dolor animam huiusmodi ab igne caritatis amouere potest vt apparet in titione qui totus est ignitus et in fornace consumptus quem nemo potest manu contingere pro extinguendo: quia totus factus

est ignis. Sic istas animas in forna/
ce mee caritatis ignitas eo ꝙ ex eis
nihil extra me remanet: vz nulla ꝓ
pria voluntas: sed omnino totaliter
in me succense sunt z ignite: nullus
capere potest: nec illas a gratia mea
diuellere qz facte sunt vnite mecum
z ego cum eis. Nec vnq̃ ab eis ego
me subtraho per sensum: imo quot/
tidie mens eorum in se me possidet
atq̃ sentit. Non. n. accidit eis prout
alijs de quibus iam tibi dixi ꝙ ibaz
z redibam discedens z subtrahens
me ab eis non per gratiam: sed per
sentimẽtum. Et hoc agebam vt ipsi
pertingerent ad perfectionẽ. Post
ꝙ̃ autem statum perfectionis atti/
gerunt ab eis auffero ludum amo/
ris: vz eundi z redeundi qui vocatᷣ
amoris ludus. Nam ex amore disce
do siue me subtraho z ex amore po/
stea redeo. Non ego proprie: quoni/
am ego sum deus vester immobilis
qui non mutor: sed ille sensus quem
in anima mea caritas exhibet ẽ ille
qui vadit z redit.

Quomodo deus ab his perfectis/
simis nunq̃ discedit per gratiã: nec
per sensum. Capi lxxix.
Et sequitur glo. Ray. confessoris. s.
Nota ꝙ iste status ẽ ille in quo erat
ista benedicta virgo caterina de se/
nis: vt oculi nr̃i viderũt aptissime.

DIxi ꝙ ab his perfectissimis
nunq̃ per sensum me subtra
ho tamen aliquo modo me subtra/
ho quoniam anima que adhuc est i
corpore ligata sufficere nullo modo
potest in se recipere iugiter vnionẽ
illam quam in anima facio. Et ideo
qz non sufficit aliquando me subtra
ho non per gratiam neq̃ per sensũz
sed per vnionem. Nam exurgentes
huiusmodi anime cum anxio deside
rio velocissime currentes virtuose ꝑ
pontem doctrine yesu christi cruci/
fixi peruenerunt ad ianuaz mentis
earũ in me leuantes madefacte san
guine: pariter z ebrie igne caritatis
ex vise gustant in me deitatem eter
nam. Hoc est. n. illis vnũz mare pa
cificum vbi fecit anima tantã vnio
nem ꝙ illa mens omnino nullũ mo
tum habet nisi solum in me. Et exi/
stens in statu mortalium in verita/
te gustat bonum in mortalium. Et
existẽs in corpore ponderoso habet
agilitatem siue leuitatem spiritus:
vnde frequentissime corpus eleuatᷣ
a terra propter vnionem perfectaz
quam anima fecit in me: quasi gra/
uedo corporis iam haberet in se do
tem agilitatis quaz in vita durabi
li sancti possident. Tamen huiusmo
di corpus non caret grauedine siue
ponderositate sua: sed vnio quã ani
ma fecit i me ꝑfectior est ꝙ̃ sit vnio
que cõsistit inter animã z huiusmo/
di corpus. Et ideo propter violenti
am spiritus ascendentis z in me ta/
liter vniti eleuatᷣ a terra grauedo
corporis. Corpus vero manet i sen/
sibile sine viribus ex toto quasi lace
ratum ab affectu spiritus in tantuz
ꝙ sicut ipsa vere percepisti nõ esset
in vita corporali possibile viuere ni
si mea bonitas noua fortitudine cir
cularet. Quare volo te nosce ꝙ vel

de maius miraculū est in hac vnione ꝙ anima non separatur a corpore suo ꝙ̄ videre suscitari plura corpora mortuorū. Et ideo quandoq; me subtraho per vnionem faciens animam ad vasculū sui corporis ab hac vnione redire: vz vt sensus corporis qui totus alienatus erat per affectum anime redeat ad propriū sensum sine sentimentū. Non ꝙ anima totaliter a corpore sepetur: quoniam hoc in morte solummodo fit. sed anime potentie discedunt ꝓpter amorē vnitum in me: vnde memoria solummodo de me se repletam īuenit. Intellectus eleuatur solūmodo speculando mee veritatis obiectum. Affectus vero qui sequitur īntellectum amat illud quod intellectus vidit: ⁊ vnitur cum illo. Congregatis igitur: ⁊ vnitis īsimul his tribus anime potentijs ⁊ in me submersis atq; suffocatis corpus illico perdit sensū suum. Nam oculus videndo non videt. Auris audiendo non audit. Manus tangendo non tangit. Lingua loquendo nō loquitur: nisi prout ex habundantia cordis aliquando permitto lingue membrū eloqui: pro ꝙ̄ tali respiratione vel exalatione cordis ⁊ ad laudem ⁊ gloriā mei nominis. Itaq; loquēdo non loquitur. Pedes ambulando non ambulant. Omnia mēbra sunt occupata pariter ⁊ ligata cum ligamine atq; sensu dilectōis ⁊ amoris. Unde sunt ita subdita rationi ⁊ vnita cū affectu anime ꝙ quasi cōtra naturam suā viua voce clamāt ad me patrem eternū ⁊ optant ab anima separari similiter ⁊ a corpore separari desiderat anima. Et ideo iugiter ante me cū apostolo Paulo clamāt. O infelix homo quis me liberabit a corpore mortis huiꝰ. Video aliam legem in membris meis contradicentē legi mentis mee. Nō tantummodo paulus ita dicebat de impugnatione carnis contra spiritum: nam iā verbo meo certificatꝰ fuerat cum audiuit. Paule sufficit tibi gratia mea. Sed ideo dicebat: q2 se videbat in vasculo corporis eē ligatumq; ad tempus eū impediebat a visione mea: vz vsq; ad horam mortis. Oculus erat ligatus ⁊ impeditus vt me trinitatem eternam videre non posset visione beatorum immortalium qui me quottidie laudant: atq; glorificant meū nominē benedicentes: imo se reppericbat inter mortales qui me iugiter offēdūt priuatus visione mea beatifica: vz ī essentia mea. Non ꝙ ipse ⁊ alij serui ⁊ amici mei non videant atq; degustent me non quidē in essentia: sed in affectu caritatis diuersis ⁊ varijs modis vt bōitati mee placet eis me manifestare. Sed omnis visio quā habet anima de me dum est īmortali corpore nimis est valde tenebrosa respectu eius quam habet a corpore separata. Itaq; paulo videbatur ꝙ visio corporalis: ⁊ exterior impediret ⁊ impugnaret visionem īteriorem atq; spiritualem. Voluntas ei videbatur ligata: quia nequibat amare quantū amare peroptabat quoniam omnis amor in vita ꝑsenti est imperfectus: vsq; quo perue-

rerit ad suam perfectionem. Nō q amor pauli: aliorum similiū meo rum imperfectus extiterit ad grati am: ad perfectionem vere carita tis: q: procul dubio perfectus erat: sed in hoc erat imperfectus eo q in amore suo sacietate carebat quare penam inde sentiebat. Si n. eius de siderium plenum extitisset eius qd amabat nullam inde penā habuis set. Quoniam igitur amor in corpo re mortali non habet perfecte quod amat ex hoc affligitur. Cum autem anima separata fuerit a corpore de siderium impletur. ideo diligit abs q pena. Et licet plenissime satietur valde: tamen est omne fastidium a sacietate remotū. Saciata famescit sed pena quelibet est a fame remo ta. Nam anima cum a corpore sepa rata fuerit vas eius habet vtiq ple num in me summa felicitate: firma tum atq stabilitū: ita q ipsa nihil optare potest quam illico non habe at. Desiderans videre me quottidie me videt ad libitum desiderans vi dere gloriam atq laudem nominis in sanctis meis ipsa videt eā ultra q verbo possit exprimi tum in an gelica natura: tum in humana.

Quomodo mundani deo grati as reddūt velint nolint.
Capi. lxxx.

Et anime beate tanta est visio perfecta q ne dum in cunctis existentibus in vita durabili: sed et iam in creaturis vite mortalis videt laudem atq gloriam nominis mei: quia velit nolit iste mundus in sim mihi gloriam exhibet verum est q illam non exhibet eo modo quo de bet et obligatur: amando me super omnia. Sed ex parte mea recipio et extraho gloriam atq laudem nomi ni meo: Nam in hominibus relucet habundantia caritatis atq miseri cordie mee dum eos ad penitentiā expecto tempus eis accommodan do. Neq precipio vt pro eorum ini quitatibus infernus: vel terra vi uos eos absorbeat. Sed econuerso terre precipio: vt eis de fructibus eius habundanter exhibeat atq so li precipio: vt eos calore suo calefaci at et illuminet. Celo quoq precipio vt ad eorum vtilitatem atq conser uationem indesinenti motu circun det orbē. Et in omnibus creaturis quas ego pro eis creaui misericordi am meam valde caritatiue diffun do: nec illas ab eis volo subtrahere non obstantibus iniquitatibus eo rum. Immo concedo ita peccatori bus sicut iustis: et etiam peccatori bus aliquando habundātius q iu sto pro eo q iustus aptus est humi liter et cum patiētia tollerare. Ideo frequenter eū volo priuare tempo ralibus bonis: vt habundantius ei retribuam bona celestia. Itaq ca ritatiua misericordia mea resplen det in eis. Etiam aliquando in per secutionibus quas amici mei su stinent a seruis mundi, dum in eis experitur virtus caritatis et patien tie dum amici mei pro eis offerunt i conspectu meo cōtinuas et humiles oratiōes mihi resultat laus atq glo

ria: quia persecutores ipsi respectum habeant in oppositum: vz in dedecus atqz meum vituperium. Ego tamen velint nolint inde mihi gloriam attraho.

Qualiter etiam demonia gloriã deo reddunt atqz laudem licet inuiti. Capi.lxxxi.

Isti persecutores amicorum meorum in vita presenti permanẽt ad augumentandam et exercendam virtutem ipsorum prout in inferno demonia faciũt veluti mei lictores iustitiam meam contra damnatos exercendos. In vita quoqz presenti vitam augent viatoribus et peregrinis qui desiderant ad me peruenire felicem ipsorum terminum. Ipsi demones in causa sunt in illis augendi virtutem dum eos exercent cum multis molestiis atqz temptationibus variis modis: aliquando cõmouendo vnum contra alium iniuriose verbis et aliquando factis. Etiam arripiendo bona temporalia non propter ista temporalia: sed solũ vt anime fraterna caritate priuentur. Sed dum aduersarius ipse putat et optat eos caritate priuare fraterna ipse fortificat eos si ipsis experientia probando virtutem patientie: fortitudinis atqz perseuerantie. Hoc ergo modo reddunt gloriam atqz laudẽ nomini meo. Et ita mea veritas in eis impletur quos ego creaueram in gloriam et laudem sancti mei nominis: et vt ipsi participẽt ineffabili bonitate mei patris eterni. Sed quia propter eorum demonum superbiam aduersum me rebelles extiterunt a sua dignitate ceciderunt in abissum visione mea priuati nõ exhibent mihi gloriam in dilectione caritatis. Ego vero veritas eterna posui eos veluti ministros ad exercendum in virtute seruos meos et veluti lictores eorum qui propter defectus eorum vadũt ad eternam damnationem ac etiam eorum qui deducuntur ad penas purgatorii. Itaqz vides veritatem meam in eis impletam: quia vz mihi gloriam exhibent: non tamẽ: vt eterne vite ciues qua priuati sunt propter iniquitates eorum: sed veluti lictores et iustitiarii mei patefaciendo per eos iustitiam meam super inimicos meos in inferno damnatos. Ac etiam super illos qui purgatorii pẽis adiudicati sũt.

Qualiter anima corpore soluta plene videt gloriam et laudem dei in qualibet creatura. Et qualiter in ea finita est pena desiderii: sed non desiderium. Capi.lxxxii.

Postqz anima nudata fuerit a corpore et ad me finem suum aduenerit aperte videt et gustat gloriam et laudem nominis mei semper in omnibus creaturis que rationẽ habent in se: ac etiam in demonibus et in aliis quibuscunqz creaturis. Ita pure videt et in suo visu veritatem agnoscit videndo me patrem eternum amplius amat: et amando satiat aũt veritatem agnoscit. Agnoscendo veritatem voluntas eius in

veritate mea firmata consistit. Et ē ista ligata ꝛ firmitate tanta stabilita ꝙ in nullo discordare potest neqȝ penam aliquam habere quoniā habet omnia quecunqȝ desiderabat. Me nanqȝ videre peroptabat ꝛ gloriam atqȝ laudem nominis mei. hec omnia videt apertissime ac in veritate possidendo cognoscit: vȝ in sanctis meis ꝛ in beatis spiritibus angelicis ꝛ ī omnibus aliīs creaturis ꝛ etiam in demonibus vt dictum ē. Et quamuis offensas peccatorum videat de quibꝰ prius amare dolebat: nunc vero nullum inde: vel aliūde quoquomodo dolorem habere potest: sed cōpassionem absqȝ pena: peccatores ipsos amādo ꝛ affectuosa caritate me iugiter exorando: vt ego mundo gratiose misericordiam impendam. In eis quidem est pena terminata ꝛ finita: sed minime caritas ꝑut accidit vnigenito filio meo: qm̄ ī amarissima morte super cruce: pena cruciati desideriī quod ab initio cum ipsum in mundum transmisi: vsqȝ ad finem vite portauerat pro salute vestra finita fuit atqȝ terminata: sed non fuit finitum vestre salutis desiderium. Quia si mee caritatis affectus quem vobis ipso mediante demōstraui fuisset in vobis finitus atqȝ terminatus proculdubio non essetis: qm̄ ex amore creati fuistis. Itaqȝ certissime noueris ꝙ si ex amore non conseruarem vos in esse subito redirectis in nihilum. Sȝ ex amorē creaui vos ꝛ idē amor vos in esse conseruat. Ego sum vnum cū vnigenito filio meo ꝛ ipse mecum: ideo finita est pena desideriī ꝛ non amor desideriī. Vides ergo ꝙ omnes beati qui sunt in vita durabili salutem animarum exoptant absqȝ pena: qꝛ pena terminata est in morte ipsorum: sed non affectus vere caritatis: imo tanqȝ inebriati sanguine agni filiī mei vestiti caritate fraterna transierunt per artam ianuam yesu christi sanguine madefacti ꝛ ꝑuenerunt ad me mare pacificuȝ ab imperfectione segregati: vȝ ab insacietate peruenerunt ad perfectionē omnium bonorum plene saciati.

Qualiter illi qui perueniunt ad tertium ꝛ quartum gradum: vt habetur supra cupiunt a corpore dissolui: vt etiā apostolus paulus optabat. Capi. lxxxiiī.

Quoniam igitur apostolus ꝛ preco meus paulus ista viderat atqȝ gustauerat cum ipsum ad tertium celum attraxi: vȝ ad altitudinem trinitatis agnoscens atqȝ degustans veritatem meā vbi plene recepit sancti spiritus habundantiam atqȝ didicit incarnati verbi mei doctrinam ꝛ tunc induit anima eiꝰ me patrem eternū ꝑ sensum ꝛ vnionē veluti beati vite durabilis: hoc excepto ꝙ anima non erat a corpore separata: ideo clamabat optādo separationem istam dicens. O infelix homo ego qs me liberabit a corpore mortis huius. Sed qꝛ bonitati mee placuit eum facere vas electionis in abisso mee trinitatis exui eū de me qꝛ non potest cadere in me pe

na: & ego decreueram cū multa por/
tare debere & posui yesum christum
crucifixum in obiectum oculi sui in
tellectus cum induendo vestimen/
to sue doctrine ligato & connexo cū
clemētia sancti spiritus qui ē ignis
vere caritatis. Ipse vero tanq̄ vas
aptum a mea bonitate reformatuz
q: nullam omnino resistentiaz egit
quando percussus extitit: īmo subi/
to dixit. Domine quid vis me facere.
Tunc ego cū docui quē corā oculis eius
posui yhm xp̄m crucifixū cū iduen
do perfecte mee veritatis alma do/
ctrina cū lumine vere ꝯtritionis cū
qua defectū suū extinxit in caritate
mea fundate. Itaq̄ doctrinā iduit
yhu xp̄i crucifixi & ipsam. aīe sue ta/
liter astrinxit q̄ vt ipse tibi ꝑpala/
uit nunq̄ exuit: vel ab ea separi po
tuit aliq̄ tēptatiōe diabolica siue sti
mulo carnis quo sepius īpugnabat
mea bonitate ꝑmittēte: vt ī merito
cresceret & ī grā: & vt ī humilitate cō
seruaret eo q: gustauerat altitudi/
nē diuinitatis atq̄ trinitatis. Ipse
tū huiusmodi vestimētū nunq̄ vllo
t̄pe: vel in modico dimisit siue depo
suit: vel laxauit ex aliqua ꝑsecutiōe
siue molestia: siue tribulatione sibi
occurrente: vz perseuerantiam ī do
ctrīa yesu christi crucifixi: īmo sibi
strictius incorporabat in tm̄ q̄ ex hoc
vitam exposuit corporalem & cū eo/
dem indumento rediit ad me patrē
eternuz. Paulus ergo gustauerat
quid erat gustare me sine ē corporali
grauedine. Sibi nanq̄ concessi gu/
stare per sensum vnionis: sed nō per
separationem a corpore. Cum vero

postea rediit ad se vestitus indumē
to yesu christi crucifixi sibi videba/
tur amor eius imperfectus in com/
paratione perfectionis amoris quā
in me gustauerat: & quaz videat ha
bere beatos a corpore sepatos. Ideo
videbatur ei q̄ grauedo corporis ei
rebellaret: q: vz impediebat ei per/
fectionem illam saciētatis desiderii
quam habet anima post mortē. Me
moria sibi videbatur imperfecta & ī
becillis: vt est propter quam imbe/
cillitatem & imperfectionem impe/
diebatur esse capax atq̄ retinere pos/
se: recipere pariter & gustare me cuz
illa perfectione quam habent in vi
ta durabili: beati qui sunt a corpo/
re separati. Et ideo videbatur ei q̄
omnia dum erat in corpore mortali
sibi forent veluti lex vna peruersa
que contra spiritum impugnaret: nō
tamen impugnatione peccati: quia
sicut iam dixi q̄ ego certificaueraz
eum dicens. Paule sufficit tibi gra-
tia mea: sed impugnatione cuiuſ/
dā impedimenti perfectionis spiri/
tus: vz ne me videre posset in essen/
tia mea que visio per legem: & gra/
uedinem corporis impediebatur: &
ideo clamabat. O infelix homo ego
quis me liberabit a corpore mortis
huius. Nam habeo aliam legem in
mēbris meis que repugnat legi mē
tis mee. Et ita se veritas habz: quia
memoria iugiter ab imperfectione
corporali repugnatur. Et intellectus
ipeditus atq̄ ligatus est ab ista mo
le corporis ne me videat: vt ego suz
in essentia mea. Insuper & volūtas
est alligata: quia vz attingere non

potest ex grandine corporis ad me sine pena gustandum ꝺcum eternū modo superi⁹ enarrato. Itaq̧ paulus veritatem asserebat dicens. Habeo aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis mee. Similiter isti serui mei de quibus ego tibi dicebam q̄ iā peruenerant ad tertium ꝛ quartum statū vnionis perfecte quam in me faciunt exclamant cum illo cupientes a vinculo corporali separari atq̧ dissolui.

Quib⁹ causis anima cupit a corpore separari. Capi.lxxxiiij.

Et ad apertiorem intelligentiam istius puncti notari debet illud qđ habetur supra Capi.lxxix.

Isti serui mei fideles asperitatem siue difficultatem huius corporalis dissolutionis ꝛ mortis in se minime sentiunt: imo desiderant illam: ꝛ cū odio sancto fecerunt asperam guerram cum suis corporibus. Unde perdiderunt illam teneritudinem que naturaliter est inter corpus ꝛ animam ꝛ superato atq̧ prostrato naturali amore cum odio vite sui corporis: ꝛ amore mei mortē exoptant ꝛ aiunt. Quis me liberabit a corpore mortis huius. Cupio dissolui: ꝛ esse cum christo. Unde tales cū eodē apostolo dicunt. Mors est mihi in desiderio: sed vita in patientia. Quoniam anima cum est eleuata in hac vnione perfecta toto desiderio me videre peroptat atq̧ mihi gloriam ꝛ laudem videre ab omnibus exhiberi. Quando vero postea redit ad sensus corporeos qui sensus oēs erāt in me tracti ꝛ absorti per affectum amoris: magnā habet impatientiā in viuendo dū se cōsiderat ablatā ꝛ auulsam ab vniōe quā in me fecerat: ꝛ ab imortalium optabili ꝯuersatione qui quotidie mihi gloriā exhibent ꝛ inuenit se fore in ꝯuersatione mortaliū a quib⁹ me videt frequētissime miserabilit̄ offendi. Sup quo tales serui valde affligunt̄ grauiter: vñ tam ex isto q̄ ex amoroso ꝛ anxio desiderio vidēdi me ipsoꝝ vita est eis īportabilis. Nihilominus q: voluntas coꝝ nō ē sua ꝑpria: sed est vnita cū voluntate mea ꝑ amorē: neq̧ velle possunt: aut optar̄ nisi qđ ego volo. Per optantes ad me venire contenti sunt: ꝛ in corpore manere si mihi placet: etiam cum quacunq̧ pena pro maiori gloria: ꝛ laude mei nōis ꝛ animarum salute: ita q̄ in nullo penitus vnq̧ a mea volūtate discordāt: sꝫ anxio desiderio currūt īduti yħꝫ christū crucifixū. Et ambulantes ꝑ pontē sue saluberrime doctrine gloriant̄ ī suis obprobriis atq̧ penis: ꝛ tāto magis gloriant̄ q̄to grauiora se tollerare viderint: imo substinendo multas tribulationes vndecūq̧ ꝑueniāt ipsi ꝑcipiunt inde refrigeriū in desiderio mortis. Et aliqū ex desiderio ꝛ affectu sustinendi penas aliquo mō mitigat̄ illa pena desiderij quā habent a corpore solui. Isti non solūmodo cum patientia tollerant aduersa sicut in tertio statu: sꝫ ipsi gloriantur in multis tribulationibus quas pro nomine ac amore

meo portant. Tollerando penas ha bent inde consolationem: quādo ve ro non habent aliquam penam ad tollerandum habent amaritudinē: dubitātes atq; timentes ne forte p bono quod operantur velim in pre senti vita premiare: vel q͏ eorū ope ratio mihi nō sit accepta. Sed cos per mittendo: tribulari: valde letan tur: se vestiri considerantes de pe/ nis ꝛ obprobriis yesu christi crucifi xi. Unde si possibile foret eis: haber virtutem absq; laboriosa pena non acceptarent. Potius.n. eligunt in cruce cum yesu christo delectari ꝛ cum pena virtutem acquirere quā alio modo vitam eternam habe/ re. Quia sunt in sanguine suffocati: ꝛ imersi vbi reperiunt ignitam cari tatem meam: que caritas est veluti succensus ignis a me procedens qui rapit mentem eorum acceptando sacrificium desideriorum ipsorum. Unde consurgit oculus intellectus eorū in mea deitate speculando vbi nutritur affect⁹ ꝛ vnitur qui sequit intellectum. Hoc est vnum videre super naturale per infusam gratiā anime concessam a me que me dili/ git ꝛ in veritate mihi seruit.

Quomodo melius est ire pro cō/ silio salutis anime ad vnum humi/ lem cum consientia sancta q̄ ad lit teratum superbum. Capi. lxxxv.

Isto lumine quod in oculo in/ tellectus est a me positum vi/ derunt vtiq; me Jeronimus. Augu stinus atq; Thomas de aquino ꝛ alij doctores ecclesie: vnde magnā scientiam acquisierunt. Similiter ꝛ alij sancti ꝛ amici mei qui fuerunt illuminati cognoscentes ꝛ intelligē tes in tenebris apertam veritatem q: vꝫ sanctam scripturam exposue/ runt: ꝛ illuminauerunt que videba tur esse tenebrosa: q: n̄ n intellige/ batur non quidē ex defectu scriptu re: sed ex ignorantia non intelligen tium. Ideo misi lucernas istas vt il luminarent intellectus excecatos ꝛ ignorantes. Ipsi vero leuabant ocu lum intellectus ad me: vt i tenebris agnoscerent veritatem vt iam dixi. Et ego velud ignis acceptabaꝫ ꝛ ra piebam huiusmodi sacrificium eo/ rum: eis exhibendo lumen superna turale: ꝛ ita recipiebant in tenebris lumen veritatis. Unde scriptura q̄ tunc videbatur esse tenebrosa ꝛ ob/ scura: nunc apparet omnibus luci/ da ꝛ aperta. Quilibet in ea recipit iurta capacitatem suam: ꝛ prout ip se disponit animam suam ad aman dum ꝛ cognoscendum me quia nul/ lius ego contemno dispositiones bo nam. Itaq; vides q͏ oculus intelle/ ctus a me recipit ex gratia superna turale lumen in quo sancti doctores ꝛ alij serui mei agnouerunt lucem i tenebris: atq; d tenebris facta ē lux. Nam intellectus ante fuit q̄ ab alii quo scriptura formaretur. Unde sci entia processit ab intellectu: q: vidē do discreuit. Isto modo pphete eū alijs sanctis patribus cognouerūt: ꝛ intellexerunt prophetantes d ad uentu: ꝛ morte dilectissimi filij mei. hoc habuerunt apostoli: post aduē/

tum sancti spiritus. Isto lumine illuminati fuerunt euangeliste: doctores: confessores: martires: et virgines. Omnes habuerunt hoc lumen in diuersis modis: vt expedire cognoui saluti suarum animarum: vel etiam aliorum: aut ad declarationem sacre scripture prout actum est a doctoribus explanando sanctifice doctrinam vnigeniti filii mei: et apostolorum: ac euangelistarum. Martires vero cum sanguine proprio declarauerunt sanctissime fidei lumen: atque fructum et thesaurum sanguinis agni. Virgines cum affectu puritatis et caritatis: in religiosis obedientibus commendatur obedientia filii mei in quo maxime relucet eo quod ex obedientia quam imposui sibi festinauit ad mortem crucis obprobriosam. Omne lumen istud aperte propalatur in veteri et in nouo testamento. In veteri: videlicet quo ad prophetas. In nouo quo ad legem euangelicam agnitum extitit ab oculo intellectus cum lumine per gratiam infuso super naturale lumen. Et quia noua lex ab eodem lumine processit a quo antiqua lex: ideo noua non euacuauit vel irritauit antiquam: immo sunt vnite simul. Sed ista noua lex abstulit imperfectionem antique: quia fundata erat in timore solummodo. Veniente igitur verbo meo cum lege amoris adimpleuit illam auferendo sibi timorem pene ac etiam fundauit in amore cum timore sancto. Ideo dixit ipsa veritas: videlicet vnigenitus meus. Ego non veni soluere legem: sed ad implere. Quasi diceret. Antiqua lex est imperfecta nunc: sed in sanguine meo dabo ei perfectionem: et ita eam adimplebo pro suo defectu remouendo timorem pene: et eam fundabo in amore atque timore sancto. Quis hanc veritatem aperte declarauit. lumen huiusmodi ex gratia concessum a me super naturale lumen. Ita quod omne lumen a sacra scriptura progrediens egreditur ab isto lumine. Et ideo superbi scientifici et ignorantes excecantur in lumine: quia superbia cum amoris proprii nube cooperuit et abstulit omnino huiusmodi lucem. Et ex hoc plus intelligunt sacram paginam litteraliter et iuxta corticem exteriorem quam secundum intellectum interiorem. Et ideo gustant inde magis littere sonum hinc inde multos vertentes libros: et non attingunt: neque gustant sacre scripture medulam quoniam abstulerunt sibi lumen cum quo scriptura formata: et declarata fuit. Unde tales admirari solent et aliquando murmurare videndo multos idiotas atque sacram paginam ignorantes: et nihilominus in cognoscendo veritatem ita illuminatos quemadmodum si longo tempore studuissent in ea. Neque tamen ex hoc aliquis admirari debet eo quod habent in se causam principalem luminis: vnde scientia processit. Ipsi vero superbi: quia lumen amiserunt non vident: nec intelligunt bonitatem meam neque lumen infuse gratie super amicos meos. Quare noueris valde melius esse pro consilio salutis animarum ad vnum humilem virum accedere qui cum sancta rectaque conscientia viuat: quam ad

vnum superbum scientificum qui so
lummodo conscientiam z animam
impleҿ eurrat inani vento scientie.
Naz alia porrigere nescit alteri nisi
que reperit in se: Unde propter vi/
tam tenebrosam accidit. aliquando
q lumen sacre scripture porriget z
conuertet in tenebras Et huius op
positum est in amicis meis: qz lumē
in eis existens animo caritatiuo li/
bentissime ministrant aliqs cum sa/
nctifico desiderio salutis eorum. H er
go tibi diri dulcissima filia: vt hui⁹
vnitiui status perfectionem agno/
sceres vbi rapitur oculus itellectus
ab ignifera caritate mea in qua su/
pernaturale lumen amici mei reci/
piunt: z cuz ipso lumine me diligūt
quoniam ipsa dilectio sequitur itel
lectum. Et quanto plus intelligit: z
agnoscit tanto plus amat: z quanto
plus amat amplius intelligit: z sic
vnum ab altero nutritur. Cuz hoc
ergo lumine perueniunt ad meam
eternam visionem vbi me gustant:
z in veritate vident cum anima fue
rit a corpore segregata, put: ego nar
raui tibi superius exprimendo bea
titudinē quam anima recipit i me.
Hic est ille status excellentissimus
in quo dum amici mei sunt in vita
mortali gustant inter immortales.
Unde frequenter ad tantam vnio/
nez attingunt: vt vix intelligere va
leant: vtrum in corpore fuerint an
extra corpus: z ita gustant arrā eter
ne vite: tum ex vniōe quam in me
fecerunt ac etiaz: qz voluntas est in
se mortua: propter quam vtiqz mor
tem in me fecit vnionē. Nam aliter
in me poterant vniri pfecte. Gu/
stant igitur arram eterne vite: quia
priuati sunt inferno proprie volun/
tatis que quandam arram inferni
tribuit homini viuenti iuxta sensiti
uam voluntatem.

Utilis repetitio quorundam: q̄ i
ducitur h aia ad orandū pro oībus
hoīb⁹ z p ecclesia scā. Capi. lxxxvi.

NUnc vidisti oculo itellectus:
z aur̄ tui sensus audisti a me
qui sum eterna ꝟitas qui mod⁹ ha/
bēdus ē ad faciēdū vtilitatē ꝓrio
piter z tibi doctrine z agnitōis mee
ꝟitatis. Ut in ꝑncipio tibi diri: sꝫ
ad cognitionez ꝟitatis peruenit ex
agnitōe tui: nō absolute pura z sim
plici: sꝫ vnita z cōdita cū agnitione
mei i te vbi repisti humilitatē: odiū
atqꝫ displicētiā tui. Et ignē caritat
mee pp agnitionē quā de me i te re
peristi. Tūc venisti ad amorē atqꝫ di
lectionē ꝓximi tui vtilitatē ei faciē
do doctrie: necnō z exēplaris ac ho
neste vite. Insup ondi tibi disposi/
tionē z q̄litatē pōtis: vt ē ac ēt tres
gradus generales positos atqꝫ figu
ratos ꝑ tribus aīe potētijs. Et q̄uo
nullus hēc pōt vitā grē si nō ascēde/
rit oēs: vꝫ vt sint i noīe meo ꝯgrega
ti. Ipsos ēt tibi patefeci pticulariť
ꝑ trib⁹ aīe statib⁹ i corpore filij mei
figuratis. de quo tibi diri q fecerat
i corpore suo scalas: apte demōstrās
hoc i affix̄is pedib⁹: i aptura lateris
z i ore vbi gustat aīa pacē verā: vt
dictuz ē. Ondi quoqꝫ tibi supius i/
pfectionē seruilis timoris z ipfectio

nē me diligētis ex dulcedine ꝯsolationis quā inuenit i me atq; ꝑfectionē tertij stat⁹: vȝ coꝝ qui ꝑuenerūt ad pacē oīs ex quo ꝑ pontem ihū xp̄i crucifixi anxio desiderio cucurrerūt ascēdētes tres illos generales gradus: vȝ ꝯgregādo tres aie potētias. Ubi ꝯgregat oēs opationes suas i noīe meo: put ego supius apte tibi demōstraui. Atq; de trib⁹ gradib⁹ ꝑticularibus quos ascēderant ab iperfecto statu trāseūtes ad ꝑfectū: ⁊ sic eos i ꝟitate currer̄ vidisti. Feciq; te degustar̄ ꝑfectionē aie cū ornatu virtutū. Etiā ōndi tibi fraudes quas aīa recipit anq; ad suā ꝑfectionē attīgat: nisi prudenter tp̄s exerceat i cognitōe sui atq; mei. Itē ōndi tibi miseriā illoꝝ qui sponte se metipsos i flumie submergūt renuentes ābulare ꝑ pontē: sequendo vȝ doctrinā mei dilectissimi filij quem vobis ego ꝗ̄ rōse ꝯcessi: ne suffocaremini: sȝ ipsi veluti stulti poti⁹ elegerūt i miserijs atq; putredine mūdi submergi. Hec oīa tibi declaraui: vt i te crescere facerē ignē desiderij sancti atq; cōpassionē ꝑiter ⁊ amaritudinē sup aīaꝝ interitu: vt ipsa cōpellaris īducere ac astrīgere me cū lachrimis: sudorib⁹ ꝯtinuis ⁊ humilib⁹ oīonib⁹ oblatis: aū me cū igni fero desiderio ad faciēdū ꝑiclitanti mūdo misericordiā. Ista ꝟo nō solū a te siue ꝓ te regro: sed ꝓ multis alijs creaturis ⁊ amicis meis qui ꝑcipientq; a mea caritate cōpellent vna tecuȝ exorare me: vt ipsi mūdo atq; corpori mistico sancte matris ecclesie pro qua tu taȝ assidue me rogas ego misericordiam exhibeaȝ. Quia iaȝ tibi dixi si bene recolis ꝙ ad implerem vestra sancta desideria prebendo refrigerium vobis in vestris laboribus: ⁊ ordinabo reformationem ecclesie sancte sicut penosa desideria vestra prestolantur in veros ⁊ virtuosos pastores: non cum gladio siue crudelitate guerre: sed cuȝ pacifica quiete: atq; lachrimis ⁊ sudoribus amicorum meorum quos: ego veluti colonos ordinaui vestrarum animarum atq; proximorum: ⁊ i corpore mistico sancte matris ecclesie. In vobis operando virtuteȝ in proximis autem ⁊ in ecclesia sancta doctrinam ⁊ exemplum: offerrēdo mihi ꝯtinuā oīonē in salutē omnium hoium: virtutes i ꝓximo ꝑturiendo. Qꝛ iā dixi tibi ꝙ oīs virtus siue defectus mediāte ꝓximo patrabat: vel augumētabat. Et ideo volo ꝙ vtilitatem ꝓximo vr̄o faciatis: ⁊ ita mihi dabitis acceptabilē fructū vineaꝝ vr̄aꝝ. Nō omittatis vllo tēpore odoriferꝝ icensum humiliū oīonum in ꝯspectu meo in salutē aiaꝝ adolere: qꝛ dispono mūdo facere misericordiam. Et cum ipsis orationibus: lachrimis atq; sudorib⁹ abluere faciē sponse mee: vȝ ecclesie sancte q̄ aliquando tibi monstrata fuit in forma domicelle cuiusdam inquinatam atq; deturpatam veluti leprosam faciem habentis. Hoc autem acciderat ex defectu ministrorum atq; toti⁹ christiane religionis qui se nutriunt ad huius sponse pectus de quoruȝ defectibus alibi tibi narrare dispono.

Qualiter hec anima petit a deo scire de statibus lachrimarum.
Capi.lxxxvij.

Tunc anima prefata cõsurgens ingẽti ⁊ ignifero d̃siderio velut ebria: tum ex vnione quam ĩ deo fecerat: ac etiam ex his que perceperat ex ore sũme veritatis: tum adhuc anxiata dolore propter ignorantiam hominuz qui non agnoscunt suum benefactorem nec affectum excellentissime caritatis eius: licet haberet in se quandaz viuam spem sancto gaudio plenam ex promissione sibi a domino facta: ⁊ q̃ modum eam ⁊ alios amicos suos aperte docuerat ad inclinanduz eum: vt mundo gratiose misericordiam faceret: leuauit oculum intellectus in dulcem veritatez altissimi vbi stabat vnita volens aliqua percipere de statibus anime de quibus audierat adeo: ad quos anima trãsit ipsis lachrimis operatiue mediãtibus. Ideo cupiebat audire differentiam ipsarum lachrimaꝝ: ⁊ quales erant: ⁊ vnde procedebant: ⁊ qui fructus in fine sequebatur post huiusmodi lachrymas. Et q̃ veritas ĩtelligi: vel agnosci nullo modo potest nisi ab ipsa veritate concedatur ideo petebat a veritate d̃clarari. Et in veritate nihil intelligit: vel agnoscitur quod cũ intellectus oculo nõ videatur. Expedit igitur volenti cognoscere q̃ auiditate surgat atq̃ desiderio cognoscendi cum lumine fidei oculum intellectus aperiẽdo cũ fidei pupilla in obiectuz veritatis. Postq̃ igitur hoc agnouit anima: quoniam oblita non erat doctrine quam ei veritas.i.deus exhibuerat attendens alia via scire non posse q̃ de statu atq̃ fructu lachrimarum optabat ingẽti desiderio se supra se leuabat vltra modum assuetum: ⁊ cũ lumine viue fidei aperiebat oculum intellectus in eterna veritate. In qua vidit ⁊ agnouit veritatem eorum que petebat. Deus.n. ineffabili benignitate sua condescendens ignifero desiderio suo petitionem eius exaudiebat.

De differentia lachrimarũ discurrendo per predictos anime status.
Capi.lxxxviij.

Dulcis antẽ veritas ait. Amabilis atq̃ carissima filia tu petis a me declarari de speciebus ⁊ fructibus lachrimarum: ⁊ ego desiderium huiusmodi tuum acceptando complebo. Aperias igitur oculũ intellectus: ⁊ ostendaz ex iam supradictis tribus anime statibus lachrimas ĩperfectas in timore fundatas. Prius vero dicaz de lachrimis iniquorum hominum. Iste sunt vtiq̃ lachrime damnationis. Secũde vero sunt lachrime timoris: eorum vz qui consurgunt ex timore pene peccatorum: ⁊ ex timore plorant. Tertie sunt illorum qui derelicto peccato me gustare incipiunt: vnde cum quadam dulcedine plorant ⁊ incipiunt ex amore mihi seruire. Sed quoniam amor ipsorum est adhuc imp/

fectus etiam est planctus corũ im
perfectus: vt aptius exponã. Quar
te lachrime sunt illorum qui ad per
fectionem in caritate proximi per/
uenerant in veritate me diligentes
absqꝫ respectu sui: ꝛ istorum planctꝰ
est omnino perfectus. Quinte quoq;
lachrime sunt vnite quasi cũ pre/
cedentibus que cum magna dulce
dine suauissime funduntur: vt ĩfra
tibi narrabo. Postea subiungam ꝺ
lachrimis igneis absqꝫ lachrimis oc
culorum: vt ego satisfaciam illis qui
plangere desiderant: ꝛ nullo modo
possunt. Et volo te noscere ꝙ omnes
isti diuersi status possunt esse succes
siue: sed exercitium virtutis in eadẽ
anima: quando primo timore deser/
to: ac amore imperfecto feruẽter at
tingit ad caritatem perfectam atqꝫ
statum vnitiuum.

Quomodo quinqꝫ sunt maneri/es lachrimarum. Capi. lxxxix.

PEr hunc ergo moduz in forma
bo te de lachrimis antedictis.
Et primo noueris omnem lachrimã
a corde procedere. Nullum. n. est in
homine membruz quod ita cordi sa
tisfaciat atqꝫ correspondeat: vt ocu/
lus: q: si dolorem habet oculus illi/
co manifestat. Et si dolor carnalis at/
qꝫ sensitiuus effundit lachrimas car
nales que mortem anime generant
quoniaz a corde ꝓcedunt ꝛ ab amo
re multum inordinato: me grauiter
offendendo. Ideo mortalem ĩde do
lorem habet: ꝛ similes lachrimas ef
fundit. Verum est ꝙ culpe grauedo
ꝛ plãctus est magis: vel minus gra/
uis iuxta mensuram amoris inordi
nati: qui sic lachrimant sunt illi pri
mi qui lachrimas mortis habent de
quibus tibi supradixi ꝛ infra dicaz.
Nunc videndum est de lachrimis q̃
vitam exhibent: vz illorum qui cul/
pas proprias agnoscentes ex timo/
re pene deplorant. Iste sunt lachri/
me cordiales atqꝫ sensitiue: q: vz nõ
habentes adhuc odium perfectum
contra cõmissam culpam: ex offensa
mihi facta procedunt cum quadaz
amaritudine cordiali propter penã
que sequit ex peccato cõmisso. Ideo
plorat oculus: quia satisfacere dolori
cordis affectat. Et si virtuose sanctũ
desiderium anima sumpserit huius
modi timorem õmittet: atqꝫ derelin
quet: q: cognoscet aperte ꝙ timor so
lummodo non sufficit exhibere sibi
vitam eternam: prout iaz tibi supra
narraui. Et ideo cum amore surgit
ad semetipsam agnoscendam: ꝛ in se
bonitatem meaz. Et incipit assume/
re spẽ viuam in misericordia mea ĩ
qua cor alacritatez habet. Et ita cul
pe dolorem immiscẽdo cum gaudio
spei diuine misericordie mee: tũc ocu
lus pias effundit extra lachrimas q̃
lachrime procuidubio de fonte cor/
dis egrediuntur. Sed q: nõ sunt ad
huc in statu perfectionis: aliquãdo
sunt iste lachrime sensuales. Et si tu
petis a me quare siue quomodo. di/
co tibi: q: radix amoris proprij non
est a se totaliter euulsa. Non dico ꝺ
amore sensitiuo siue corporali: quia
iam conculcauit illum: sed est vnus
amor proprius atqꝫ spiritualis cuz

anima vult habere cõsolationes spi
rituales: vel mentales a me: vel ali/
qua creatura mediante quam amo
re spirituali diligit. Et quando pri/
uatur consolatione sua intus: vel ex
tra: vꝫ intus consolatione mea: vel
extra mediante creatura siue super
ueniente diabolica temptatiõe: vel
hominum persecutiõe: cor ide penã
hꝫ. O cuiꝰ vero qui sentit amaritu/
dinẽ atqꝫ dolorẽ cordis effundit illi
co lachrimas ex quodã tenero gẽi/
tu quo sibimetipsi cõpatit amore ꝓ
prio atqꝫ spũali qꝛ voluntas ꝓpria
totaliter abnegata ⁊ ꝯculcata nõ ẽ.
Et ita lachrime sensuales effundun
tur: vꝫ ex passione spũali: quaꝫ tibi
narraui supra plenius ĩpfectioneꝫ.
Sꝫ aĩa virtuose crescẽdo semetipaꝫ
exercens i lumine notitie sui ꝯcipit
odium sanctum atqꝫ displicentiam
contra se: vnde trahit vnãm veram
noticiam mee bonitatis in se cum
quadam ignifera caritate: propter
quod incipit vnire se voluntateꝫ su
aꝫ ꝯformãdo cũ mea: vñ gaudiũ hꝫ
atqꝫ cõpassionẽ. Gaudiũ i se ꝑ gu
stũ amoris atqꝫ cõpassionẽ ꝓximo ꝑ
ut ĩ tertio statu tibi narraui. O cu/
ius vero qui cordi satisfacere cupit
illico gemit ex caritate mea: ⁊ ꝓxi/
mi sui: ⁊ cuꝫ amore cordiali solũmõ
dolet ex offẽsa mihi fcã ⁊ ꝓximi sui
detrimẽto ⁊ nõ de pena siue dãno ꝓ
prio. Qꝛ de se cogitare postponit: sꝫ
solũmõ cogitare studet quõ nomini
meo possit laudẽ atqꝫ gloriã exhibe
re. Et cũ anxio desiderio cibum assu
mere delectatur in mensa sanctissi/
me crucis habendo ꝯformitatẽ cuꝫ
humili ⁊ imaculato agno vnigeni/
to filio meo de quo feci pontem hu/
mano generi sicut iaꝫ dixi. Postqꝫ
ita dulciter anima transiuit per hu
iusmodi pontẽm sequendo mee ve/
ritatis doctrinam tollerando pati/
enter vna cũ dilectissimo filio meo
penam quancunqꝫ siue molestiam:
vt ego pro salute sua permisi ⁊ ip/
sa viriliter omnia portat non solum
modo patienter: imo libenter ⁊ ala
criter ac existimans ad quandam
gloriam aduersa quecunqꝫ pro no/
mine meo pati non quippe suo: sed
modo meo. Tunc inuenit vnam cõ
solationem atqꝫ tantaꝫ mentis quie
tem ⁊ tranquillitatem: qꝫ nulla lin/
gua corruptibilis exprimer̃ sufficit.
Ipsa nanqꝫ firmauit oculum intel/
lectus in me veritatẽ dulcem: ⁊ eter
nam quam visam agnoscit: ⁊ agno/
scendo diligit: nam affectus vtiqꝫ se
quitur intellectum: ideo gustat eter
nam deitatem meam. Et agnoscen/
do videt ipsam naturam diuinam
vnitam humanitati vestre: ⁊ tunc i
memari pacifico dulciter atqꝫ sua/
uissime requiescit. Cor. n. est vnituꝫ
in me reali ex affectu sincer̃ dilectio
nis. Et sic oculus effundit extra la/
chrimas valde magne dulcedinis q̃
directe veluti lac in vera patiẽtia
nutriunt animã. Iste lachrime sunt
velut vnguentuꝫ odore suauissimo
repletum: qui pretiosus odor etiam
a remotis auiditate multa percipi/
tur. O dilectissima filia qꝫ est h̃ ani
ma gloriosa que nouit: ita realiter:
atqꝫ prudenter a mari procelloso vi
te presentis ad me mare pacificum

pertransire: vbi vasculum cordis in
effabiliter implent eterna deitate
mea. Propter hoc oculus velud
aqueductus: vt extrarit a corde si/
bi satisfacere conatur: et sic effundit
habundāter atq; suauissime lachri/
mas. Hic est vltimus ille status in
quo cōsistit anima beata simul et do
lorosa. Beata quidem est ex vnione
quam in me fecit per sensum: amo/
rem gustando diuinuz. Dolorosa ve
ro cōsistit ex offensionibus quas in
me fieri conspicit qui suz eterna bo
nitas quam vidit: et gustauit in co/
gnitione sui atq; mei. Et propter hu
iusmodi cognitionez attigit adhuc
vltimum statuz. Nec impeditur ex
hoc ille status vnitiuus qui magne
dulcedinis lachrimas effundit ex
agnitione suimet in caritate proxi/
mi: vbi gemitum inuenit amoris ex
diuina misericordia mea; et amari/
tudinem ex offensa proximorum flē
do cum flentibus et gaudendo cum
gaudentibus. Hy nanq; sunt viuē
tes in caritate de quibus anima le/
tatur attendens a seruis meis exhi
beri nomini meo gloriam et laudez.
Itaq; secundus gemitus qui terti9
est non īpedit vltimuz qui quart9 ē
vnitiuū: sed vnus exhibet adiumē
tuz alteri. Quia si gemitus vltim9
vbi repperit anima tantam vnionē
non accepisset: a secundo statu qui
tertius est: vz in caritate proximi sua
perfectione procul dubio careret. Ita
q; necessarium est ꝙ vnus ab altero
condiatur. Aliter. n. vitabili psum/
ptioni pateret: q2 subintraret vnus
ventus inanis cuiusdam proprie re
putationis: et ita rueret ab altitudi
ne virtutis in profundum vitioruz
atq; primi vomitus. Ideoq; necessa
rium est iugiter in se caritatem pro
ximi retinere cum vera noticia sui.
Et ita nutriet ignem in se diuine ca
ritatis: quia proximi caritas exori/
tur a caritate mea: vz ab illa noti/
cia quam habuit anima cognoscen
do semetipsam atq; bonitatem me/
am in se. Ibi nanq; vidit se et agno/
uit ineffabiliter a me diligi: et ideo
cuz eodem amore quo se nouit ama
ri diligit omnez rationabilem crea
turam. Et hec est illa ratio propter
quam anima que me nouit et amat
illico succenditur ad amorem proxi
mi sui: quia feruenter amat illam
creaturā quaz amplius amo. Pro/
pter hoc etiam agnouit aperte: ꝙ
mihi nullam vtilitatem afferre po/
test neq; mihi reddere purum illuz
amorē quo se noscit a me diligi qua
re conatur iuxta posse reddere mi/
hi talem amorez in illo medio quod
ordinaui vobis: vz in proximo suo.
Est. n. illud medium cui debetis vti
litatem afferre: prout iam tibi dixi:
ꝙ omnis virtus proximo median/
te patrabatur. Vos amare de/
betis illo puro amore quo dilexi
vos hoc vero circa me facere non
valetis: quia dilexi vos non dile/
ctus a vobis: et absque respectu cu/
iuscunq; vtilitatis: et quia vos ama
ui ante quam essetis. Immo solus
amor quo vos dilexi me mouit ad
creādū vos ad ymaginē et similitu/
dinē meā. Ideo mihi reddere non
valetis huiusmodi gratuitū amorē:

sed a vobis exigo: vt illum exhibeatis vestro proximo: vz illum diligẽdo gratis omnino: sine respectu proprie cõmoditatis: vel vtilitatis: temporalis: sine spiritualis: ĩmo solũ ad laudem atq̃ gloriam nominis mei: ꝛ q2 diligitur a me. Et ita preceptũ legis implebitis: vz diligẽdo me super omnia ꝛ proximum vestrum sicut vosmetipsos. Ergo bene verum est ꝙ ad illam altitudinem attingi non valet vllo modo sine secundo isto statu: qui tertius est ꝛ secundus ad vnionem: nec etiam ex quo peruenit anima: conseruari potest si discederet ab illo affectu: vnde peruenit ad secundas lachrimas iam dictas: vt impleri non potest lex mea sine lege proximi vestri: q2 sunt duo pedes affectus per quos obseruantur precepta pariter ꝛ consilia: ita duo status isti de quibus factus est vnus in virtute nutriunt animam illam augumentando iugiter ĩperfectione vir. utis ꝛ in vnitiuo statu. Non quippe mutat alium statũ ex quo peruenit ad istum: sed in hoc eodem augentur diuitie gratiarum ĩ diuersis atq̃ nouis donis ꝛ admirabilibus eleuationibus mentis: vt iã supradixi cum quadam notitia veritatis: ita ꝙ in vita mortali consistẽdo quasi videtur ĩmortalis ex eo q2 sensus proprie sensualitatis mortificatus est: voluntas vero mortua est pp̃ vnionem in me factam. O q̃ dulcis est hec vnio cuilibet anime gustãti: q2 videt ꝛ intelligit absconsa secreta mea. Unde frequenter spiritu prophetie dotabitur agnoscendo q̃ futura sunt. Ista bonitas mea gratiose concedit quamuis humilis anima non debet hoc a petere: seipsam indignam existimando omnis proprie consolationis: pacis atq̃ serenitatis mentis ad nutriendam atq̃ conseruãdam intus in anima sua virtutem. Neq̃ consistit in secundo statu: sed descendit indilate in vallez agnitionis: proprie fragilitatis. Tamen autem istud anime gratiose cõcedo: vt ipsa quottidie crescat. Nam in vita presenti nunq̃ est in tãte ꝑfectiõe quin amplius in amore crescere valeat excepto filio meo dilectissimo cui nulla ꝑfectiõ potuit augeri: q̃m erat ꝛ est vnum mecum: ꝛ ego secum. Nam anima sua beata: tunc erat propter vnionem diuine nature. Uos vero peregrini quottidie crescere potestis: ĩmo debetis in maiori perfectione virtutis: non tamen ad alium statum sine gradum ex quo peruenistis ad vltimum: vt a me dictum est: sed eundez vltimũ augumentare potestis cum illa perfectione que placuerit vobis gratis mea mediante.

Repetitio breuis eorum que supradicta sunt. Et quomodo diabolus effugatur ab his qui peruenerunt ad lachrimas quintas.

Capi.lxxx.

NUnc ergo vidisti de statibus lachrimarum ꝛ illarum differentiam prout mee bonitati placuit explanare tuo desiderio satisfaciendo. De p. imis vz illoꝝ qui sunt

in statu peccati mortalis quorum plan ctus generaliter a corde procedit: quia principium affectus: unde lachrima venit omnino corrupti erat: et ideo gemitus ide corruptus egressus est etiam cum omnibus operibus eorum. Secundus gemitus est illorum qui propter penam que sequitur post culpam commissam incipiunt agnoscere mala sua que merentur. Hoc est quasi generale principium a me datum fragilibus qui veluti ignorantes in flumine se sponte submergunt vitando doctrinam unigeniti filij mei. Plurimi vero sunt qui se ipsos agnoscunt absque timore servili propter pene quorum aliqui subito procedunt cum odio sancto sui et quo se dignos existimant omni pena. Alij vero cum quadam commendabili simplicitate: mihi creatori suo serutire conatur dolentes de suis offensionibus contra me factis. Procul dubio magis aptus est ad perfectionem attingere ille qui cum odio magno sui procedit quam alij: licet exercendo se virtuose bene perveniunt etiam illi: sed iste prius: ille qui vadit cum odio sui vitare debet in timore servili remanere. Qui vero procedit cum illa simplicitate sua cave re debet ne remaneat in illa cum tepore mentis non exercendo se ferventer et virtuose. Hec tamen est una communis vocatio. Tertius atque quartus gemitus est illorum qui derelicto timore pervenerunt ad amorem atque spem: gustantes misericordiam meam in qua multa dona: et consolationes a me gratiose recipiunt. Ex quibus oculus qui satisfacere cupit sensui cordis cum gemitu lachrimas effundit. Sed quia gemitus adhuc est imperfectus mixtus cum planctu sensitivo spirituali sicut dictum est exercendo se ferventer: et virtuose pervenit ad quartum: ubi anima i sancto desiderio augumentata voluntati mee conformatur: et unitur in tantum: quod non valet optare vel velle: nisi queecunque volo caritate proximi vestita. Unde recipit in se quendam amoris gemitum cum amaritudine mearum offensarum: et animarum detrimenti. Hic est unitus cum quinta et ultima perfectione in qua realiter unitur ubi laudabiliter exercuit ignis sancti desiderij. Que ignem desiderij sustinere non valet adversarius hostis antiquus: sed illico fugit et animam ita succensam igne sancto nullo modo vulnerare potest: neque per iniuriam illatam quoniam in caritate proximi patiens effecta est: neque per consolationem spiritualem sive temporalem: quia per odium et humilitatem veram: hec omnia contemnit. Verum est quia diabolus ex parte sua nunquam dormit ullo tempore: et in hoc vos negligentes instruit qui tempore vestri lucri somno vacatis. Vigilia vero sua talibus nocere non valet: quia calorem huiusmodi caritatis eorum: nullo modo sustinere potest: nec odorem unionis quam i me mari pacifico fecerunt ubi non potest anima decipi dum unita persistit i me. Itaque fugit velocius: ut ab olla ferventi musca fugere solet ex timore magni caloris. Si autem olla

tepescit ipsa musca non expauescit: sed illaz ingreditur ibiqz moratur. Quamuis aliquotiens ipsa perit ibidem inueniendo maiorem calorem q̃ existimauerat inuenire. Et ita cōtingit anime priusq̃ ad statum perfectionis attingat. Diabolus indicans ipsam tepidam ingreditur ad eam cum varijs atqz multis tēptationibus. Cum autem est ibi prudētia sancta: calor alicuius feruentis voluntatis: atqz displicentia culpe virili virtute resistit voluntatem alligando ne consentiat cum funibus amoris virtutum ⁊ odij vitiorum. Letetur igitur omnis anima q̃ molestias atqz temptationes varias: ⁊ multas habet vndecunq̃ proueniant: quoniam illa est via perueniendi ad huiusmodi dulcem atqz gloriosum gradum. Quia si meministi dixi tibi q̓ ex vera noticia ⁊ odio vestri ⁊ agnitionis mee bonitatis i vobis: vos veniebatis ad perfectionē. Nullum itaqz tempus est in quo recognoscat anima sic aperte si sum i ea: sicut illo tempore multarum tribulationuz. Quia si bene cognoscit attendendo se temptationibus obsessam atqz circundatam ⁊ se liberare nequit neqz resister̃ quin illas habeat. Resistere quippe potest ne voluntas illis acquiescat aliter ꝙo nō. Tunc agnoscer̃ se potest atqz debet q꜡ per se nihil est. Si.n.esset: vel posset aliquid per semetipsam se liberaret a molestijs quibus omnino carere desiderat: ⁊ isto modo materiam habet humilitatis cum vera noticia sui. Et cum lumine sanctissime fidei recurrit ad me deum eternum cuius gratiosa bonitate sibi reperit voluntatem bonam esse seruatam que non consentit illis illicitis cogitationibus atqz temptationibus a quibus impugnatur. Rationabiliter igitur ⁊ iuste bene confortari debetis in doctrina dulcis ⁊ amorosi verbi: vz vnigeniti filij mei tempore multarum afflictionum: penarū temptationum ⁊ aduersitatum: vndecunqz ꝓueniant ex quo vobis virtutem augumentant: ⁊ ad statum ꝑfectionis viam exhibēt ⁊ adducūt.

Qualiter deus a quibusdam qui gemere desiderant ex ipsorum vtilitate subtrahit habere lachrimas.

Capi.xci.

Dixi tibi de lachrimis ꝑfectis ⁊ iperfectis: ⁊ qualiter oēs lachrime cuiuscūqz manerici ꝓcedūt a vasculo cordis quare possunt omnes vocari lachrime cordiales. Differentia solūmodo ꝯsistit in amore salubriter ordinato: vel inordinato: ⁊ i amore ꝑfecto: vel iperfecto. Nūc vero tibi dicere dispono: vt petitioni tue satisfaciā d̓ quibusdā qui vellent hr̃e ꝑfectionē lachrimaꝝ ⁊ vider̃ q̓ hr̃e nequeāt. Tales ergo si nequeant hr̃e lachrimas oculoꝝ ne se reputēt inanes hr̃e studeāt ignitas atqz cordiales lachrimas. Est.n. gemitus vnus ignitus: vz veri atqz sci ꝺsiderij. Ꝺ nis igit̃ illū ex amoris affectu q̄si ꝯsumit̃ ⁊ vitam suā l gēitu dissoluer̃ vellet ⁊ ꝯsumer̃ ꝑ odiū sui ⁊ ꝑ aiaꝝ salute: neqz vr̃ hoc optiner̃

posse. Tales inq̄ idubitanē hn̄t igni tas ꝛ multū acceptabiles atq̄ gratissimas lachrimas: ī qb⁹ sp̄us sc̄us: an̄ me ꝑ cis atq̄ ꝑrimis coꝝ vtilit ꝛ affectuose deplorat: q2 vz mea diuia caritas⁹ aīam offerrentem hec an̄xia desideria iugiter ante me flāma sua mirabili mō̄ succendit absq̄ lachrimis oculorum. Itaq̄ lachrime tales vere nuncupande sunt ignite: ꝛ isto modo potest dici spiritum sanctum in anima tali gemere. Que q2 nequit habere lachrimas oculorum offert anxium desideriū ꝛ affectuosam voluntatem habendi gemitum amore mei. Quanuis aperiens oculum intellectus apte cognoscet q̄ ī oī seruo meo qui flagrat odoresācti desiderij ꝛ humiles atq̄ continuas oīones offert in conspectu meo sp̄us sanct⁹ quottidie gemit. Et hoc velle videbat̄ exp̄mere gloriosus paulus apostolus cū ait. Ipse sp̄us sc̄us postulat ꝑ vobis gemitib⁹ ī enarrabilib⁹. Igit̄ apte cognoscere potes: q2 nō est efficacie minoris iste fructus ignitaꝝ huiusmōi lachrimarū q̄z sit ille lachrimaꝝ oculoꝝ: imo frequenter ē āplioris efficacie iuxta mēsurā amoris. Ideo talis aīa nullatenus: vz īduci ad aliq̄̄ mētis ꝯfusionē: nec existimet se priuatā: vel exclusam a gr̄a mea pro eo q̄ optat hīc lachrimas ꝛ hīc nequit eo mō̄ quo desiderat: sz eas optare vz ordinate cū voluntate: vz vniformi: cū voluntate mea ꝛ humiliter acceptare si do: vel si nego ꝓut volūtati mee placet. Alīq̄n̄ ego nō̄ exhibeo lachrimas oculoꝝ actualiter: vt aīa quottidie stet an̄ me cū oīone ꝯtinua ꝛ affectuoso desiderio gustādo me: q̄m̄ hn̄do q̄d a me postulat ei n̄ eēt vtilitatis illi⁹ quam existimat. Sz esset ī mēte sua quieta ꝛ ꝯsolata si petitōnē suā optatam hr̄et: ꝛ ita minueret̄ siue tepefieret affectus siue desideriū cū quo postulabat. Igitur in augumētum ꝛ non in defectū virtutis aliq̄n̄ subtraho lachrimas oculoꝝ: sz exhibeo mētales solūmō̄ atq̄ cordiales igne scō̄ diuine caritatis accensos. Itaq̄ semꝑ oī tp̄e pariter ꝛ in oī statu valde gratāter illas acceptabo: dū tñ oculus itellect⁹ veni nūq̄ āmoueat̄ siue claudatur ab obiecto mee veritatis eterne: sz cū amoris affectu lumie fidei illustretur. Quia vere sum optimus medicus vos aūt ifirmi: vnde cū magna diligentia cūctis administro ꝓut expedit vr̄e saluti cū augumēto ꝑfectionis aiaꝝ vr̄aꝝ. Hec ē itaq̄ declaratio statuū lachrimarū de qb⁹ a me p̄ma ꝛ eterna v̄itate tu dulcissima filia mea declarari petisti. Debes igitur submergere temet ipāz in sanguine yh̄u xp̄i crucifixi humilis ꝛ imaculati agni vnigēiti mei cū augumēto virtutū: vt in te nutriat̄ ignis diuine caritatis.

Quō. iiij. ex p̄dictis. v. statib⁹ lachrimaꝝ exhibēt varietates plurimas lachrimaꝝ: ꝛ quō de⁹ vult sibi s̄uiri cū re īfinita ꝛ n̄ finita. ca. xcij.

Isti p̄dci q̄nq̄ stat⁹ veluti q̄nq̄ p̄ncipalia canalia sūt quoꝝ q̄tuor exhibēt habūdātiā ꝛ īfinitā varietatē lachriaꝝ. Et oēs vitā exhi

bent in quantum exerceantur virtuose sicut ibi dicitur. Non dico q͡ i hac vita sitis in gemitu infiniti: sed infinitas eas voco propter infinitū anime desideriū. Nunc audisti quomodo lachrima ꝓcedit a corde: cor autem illam oculis porrigit quā prius in se conceperat ꝛ aggregauerat infinito desiderio. Velut viride lignum in igne positum quod vigore caloris gemendo fundit aquā: quia in se viriditatem habet. Si vero siccū esset: aqua nō effunderet: ita cor hominis agit humectatum viriditate atq̄ renouatione gratie: priuatum amoris proprij siccitate qui penitus animā exiccat a quolibet vigore fructifero. Et ita sunt vnite lachrime cum igne: vꝫ ignito desiderio. Et q͡ desiderium nunq̄ in presenti vita satiatur: neq̄ finitur ideo quanto plus amat: ei minus amare videtur. Et ita sanctum desiderium exercetur quod est in caritate fundatum ex quo gemit oculus. Etiam ex quo separata fuerit aīa post mortem a corpore pertingens ad me finem suum non āmittit ipsum desiderium suum: imo quottidie desiderat habere me simul ꝛ proximi sui caritatem. Quia caritas igreditur aulam eternam veluti domina secum auferendo fructum omnium aliarum virtutum. Finitur ergo quecūq̄ pena: non desiderium: vt iā tibi dixi. Anima nanq̄ me desiderat ꝛ ipsa me possidet: ꝛ i veritate fruitur absq̄ timore quocūq̄ perdendi qđ a multo tempore preterito desiderauit: ꝛ isto modo nutrit anima famē. Et dū famescit iugiter in me saciatur ꝛ saciata famescit: remotum est tamen a sacietate fastidium ꝛ a fame procul est omnis pena: quoniā in eterna beatitudine nulla pfectio deficit. Itaq̄ desiderium vestrum extenditur in infinitum: quoniam alias minime valeret aliqua virtus mihi seruiendo solummodo cū aliqua re finita. Nam ego qui sum deus vester infinitus a vobis volo seruiri cum infinita re. Vos vero nihil habetis infinitū nisi desideriū ꝛ affectum animarum vestrarū. Et ego sub hoc intellectu hoc dixi q͡ erant infinite varietates lachrimarū. Et ita veritas esse comprobatur ex infinito desiderio quod est cum huiusmodi lachrimis vnitum. Cum anima postea separatur a corpoē lachrima remanet extra: sed affectus caritatis ad se trahit omnem fructum ipsarum lachrimarum quas omnino consumpsit: velut aqua consumitur in fornace succensa. Nō q͡ aqua sit extra fornacem: imo calor ignis i se traxit eam atq̄ consumpsit. Sic anima que iam peruenit ad gustādum ignem diuine mee caritatis q̄ migrauit a vita presenti: cū affectu caritatis mee atq̄ proximi sui ꝛ cū vnitiuo amore cum quo lachrimas effundebat nūq̄ ōmittit offerre sancta dsideria sua: beata simul ꝛ lachrimosa sine pena. Non quippe lachrimas oculorum effundendo: q͡ iam est in fornace sic cocta sicut iā dixi: sed lachrimas ignis a spiritu sancto procedētes. Ergo vidisti quomodo debeāt infinite lachrime nominari.

Nam etiam in hac vita lingua tua non sufficit enarrare quot varii gemitus in statu predicto fiant. Ego vero tibi dixi differentiam illorum quattuor statuum lachrimarũ: nũc autem volo tibi dicere: de fructu quẽ producit lachrima effusa cum desiderio et quid operatur in anima.

De fructu lachrimarum mundanorum Capi.xciii.

Tamen incipere volo a primi a specie lachrimarum de qua tibi feci mentionem in principio: vz illorum qui miserabiliter in mũdo viuunt: in corde suo fabricantes sibi deum de rebus creatis in mũdo atque de propria sensualitate: vnde procedit omne damnum anime pariter et corpori. Ego dixi tibi quod oĩs lachrima procedit a corde sic. n. est veritas: quia cor hominis tantum in se dolet quantum amat. Serui mundi gemunt: quando cor habet aliquem dolorẽ: vz quando priuatur illa re quam diligit: sed valde diuersi sunt illorum planctus. Vis audire quantum: Pro ut et quantum amor est diuersus. Et quia radix amoris proprii sensitiui desere corrupta est: omne quod egreditur inde corruptum est. Iste est velut arbor vna que non producit nisi fruct⁹ mortiferos: flores male olẽtes atque putridos: et folia maculata: rami vero sunt vsque ad terram inclinati et a variis ventis quottidie cõcutiuntur. Hec est arbor anime quoniam omnes estis arbores amoris: et quoniam ex amore creati fuistis sine amore viuere non valetis. Anima que virtuose viuit in humilitatis valle figit radicem arboris eius: sed isti qui miserabiliter viuunt ĩ monte superbie fixerunt eam. Unde quia male plantata fuit non producit vite fructum: sed mortis. Fructus vero sunt eorum opera: qui fruct⁹ omnes venenati sũt ex variis eorum offensionibus atque peccatis. Et si quẽ aliquando fructum alicuius operationis bone faciunt: quia radix est in se corrupta quicquid inde producitur vel egreditur est absque dubitatione corruptum. Quia nulla virtus in peccato mortali perpetrata valet ad vitam eternam alicui: quia non est in statu gratie perpetrata. Quãuis operatio virtuosa nunquam omitti debet in quocunque statu fuerit homo quia nullum bonum erit absque premio tempore suo: sicut nullum malum impunitum absque dubio relinquetur. Operatio virtuosa que facta fuit ĩ peccato mortali sicut iam dixi non valet ad vitam eternã: sed iustitia mea diuina gratiose remunerat illam imperfecta remuneratione sicut operatio imperfecta mihi fuit oblata. Nam in rebus temporalibus aliquando remunero tales omnes operationes. Aliquãdo presto tempus expectando misericorditer emendationem huiusmodi peccatoris. Aliquãdo concedo alicui seruo qui mihi gratus est: vt intercedat et offerat ante me deuotas orationes pro illo et ita gratiose reddam ei vitam gratie relinquendo peccatum et virtuose viuendo. Sicut egi cum apostolo

paulo qui propter orationes beati
stephani discessit ab infidelitate sua
gratia mea fauente resipiscendo a
persecutionibus quas meis amicis
inferrebat. Itaq; nunq̃ operatio vir
tuosa vz omitti qualitercunq; dispo
situs inueniatur homo. Dicebam ti
bi flores illos esse putridos ⁊ sic est.
Isti sunt aĩe putride cogitationes q̃
mihi valde displicẽt: ⁊ precipue qñ
iunguntur in corde cũ odio atq; di
splicẽtia proximi sui. Iste homo ve
luti latro furatus est honorem quez
offerre mihi creatori suo debebat: ⁊
sibimetipsi exhibuit. Iste flos cra/
lat vbiq; fetorem iuditij falsi ⁊ mise
rabilis. Et hoc iuditium duplex est
vnum videtur esse contra me: occul
ta iuditia mea: ⁊ omne misteriũ me
um iniq; iudicando: vz in odium iu
dicando q̃ in veritate cum amore
paterno concedo: ⁊ in mortez quod
ad vitam ordino. Omnia condem
nat ⁊ iudicat iuxta suam infirmam
atq; detestabilẽ ignorantiã: q̃ talis
cũ amore pprio sensitiuo sibimet ex
cecauit oculuz intellectus: vnde co/
operta pupilla sanctissime fidei nõ
potest videre neq; cognoscere veri/
tatẽ. Secundũ iuditiũ est contra p
ximum suuz: vnde sepe multa mala
sequũtur. Quia miser homo semet/
ipsum ignorãdo: vult agnoscere pa
riter ⁊ iudicare cor ⁊ affectum pro/
ximorũ: ⁊ ex quadam operatione si/
ue minimo verbo: statim inconsulte
damnabiliter iudicat ea que sũt ho
minibꝰ occulta. Sed amici mei sem
per iudicãt in bonũ: q̃ fundati sunt
in me sũmo bono. Huiusmodi vero
miseri semper iudicant in malum:
q̃ fundati sunt in miserabili malo.
Ex quibus iuditijs frequentissime
generant̃ odia: homicidia detractio
nes: displicẽtie ꝯtra ꝓximũ atq; re
moti fiũt ab amore virtutis amico/
ruz meorũ. Post hec illico sequunt̃
folia: vz verba multũ inordinata q̃
ꝓcedũt ex ore ꝯtra reuerentiã: imo
potius ĩ vituꝑiũ ⁊ iniuriã ꝯtra me
pariter ⁊ ꝯtra sanguinẽ vnigeniti fi
lij mei ⁊ aliorũ sanctorũ meorũ ac in
detrimentũ ꝓximi. Neq; vident̃ ad
alia vacare: nisi ad maledicẽdũ ⁊ cõ
demnandũ opa mea: blassemando
quascũq; creaturas: vt eis occurrit:
⁊ eorũ iuditia temeraria ꝑsuadent.
Nec aduertũt infelices isti q̃ a me
lingua creata fuit: vt mihi redderet
laudẽ: ⁊ honorẽ: ⁊ vt homo ꝯfiteret̃
oĩa pc̃ã sua: ⁊ vt illã exerceret ĩ vir/
tutibꝰ: ⁊ ĩ salutẽ ꝓximorũ. Ista sunt
folia maculata: ⁊ ex culpa miserabi
li corrupta: q̃ cor: vnde processerũt
erat imũdũ atq; duplicitate: ⁊ alia
multa miseria corruptũ: ⁊ putridũ.
Agiliter enarrare non posses vltra.
spũale detrimẽtũ: vz ꝓuatiõis gra/
tie mee quã ĩcurrit aĩa: q̃ta sunt ẽt
damna tpalia q̃ propter huiusmodi
linguas pestiferas occurrunt. Nam
pp inordinata verba freq̃ter in/
ter hoies exorta sunt odia: mortales
inimicitie: mutatiões aliqñ statuũ:
desolationes ciuitatum: atq; patria
ruz: homicidia plurima: ⁊ alia mul
ta mala: quia verbum vulnerat ali
quando cor audientis: valde letali/
ter: ⁊ illuc ingreditur: vbi gladius
intrare nequiret. Hec arbor habet

in semetipsa septem ramos ad ter/
ram vsq deflexos a quibus folia cū
supradictis floribus egrediuntur.
Isti rami sunt septem peccata mor/
talia que plēa sunt aliis variis atq
multis offensionibus ꝛ peccatis si/
mul insertis ꝛ āncris in radice siue
stipite miserabilis amoris ꝓprii pa
riter: ꝛ venenate supbie. Q̄ō primo
ramos ex se produxit: exinde flores
iniquaꝝ cogitationū: postea folia si
ue frondes inhonestoꝝ verboꝝ: vl/
timo fructus puersoꝝ opeꝝ. Incli/
nati sunt ēt ad terrā huiusmodi ra/
mi qm̄ ipsa peccata solūmō se circū/
voluūt in terra cuiuscūq miserabi
lis: ꝛ iordinate substātie terrene: nec
aliis vident vacare posse: nisi quō se
valeāt iplerꝫ siue satiare tali terreno
luto. Sz ipsi miserabiles oīo sunt in
satiabiles: ꝛ sibimetipsis icōportabi
les. Et quidē valde ꝯgruū ē ꝙ ipsi
sp iquieti sint ꝛ vacui: qꝛ solū volūt
ꝛ optant ea q̄ nullo mō pñt animū
iplere siue quietare. Et h̄ ē euidētis/
sima ratio ꝓp quā ipsi saciari neque
unt: qm̄ appetūt iugiter h̄ vilissima
ꝛ infamia q̄ finita: imo breuissima:
sunt ꝛ ipsi q̄tū ad esse sunt īfiniti: nā
ipsoꝝ eē quottidie durabit: lz ex cul
pa peccata finianꝫ q̄tū ad gratiaz.
Et homo ꝯstitut⁹ est a me sup alias
creaturas: ꝛ nō alie creature sup cū
imo satiari nō pōt siue quietare ani
mū suū: nisi solūz in re que sit eo ma
ior. Maior autem homine sum ego
solus deus eternus: ideo solus: ego
possum eum: ꝛ volo satiare atq mē
tem eius in me feliciter atq plenis/
sime quietare. Sed quia tales ex eo
rum culpa mortali gratia mea pri
uati sunt iugiter i penoso tormēto ꝑ
sistūt. Post huiusmodi ꝟo penam
qua cruciantꝫ: gemitus illico sequitꝫ.

Q̄uō p̄dicti mūdani gemētes a
iiii. ventis colliduntꝫ. Capi. xciiii.

PRedicā igitꝫ arbor ꝓprie sen/
sualitatis i qua mūdani pec
catores fecerunt suum principium
atq fundamentum precipue concu
titur a quatuor ventis: vz a vento
prosperitatis: aduersitatis: timoris
atq ꝯscientie. Isti sunt venti q̄tuor
ventus prosperitatis nutrit in ani/
ma superbiam cum p̄sumptiōe mul
ta: se magnificādo cū iactātia: proxi
mū vero vilipēdēdo cū iniuria. Si
statum domini tenet iniuste viuit
cū multa cordis vanitate ꝓcedens
ꝛ cuz imunditia mentis ꝛ corporis:
cū propria reputatione simul ꝛ am
bitione: cū multis aliis inconuenie
tibus atq defectibus qui sequūtur
post hec quos lingua tua facillime
enarrare nō posset. Noueris tamen
ꝙ iste ventus prosperitatis in se nō
est aliquo modo corruptus: nec etiā
alii corrupti sunt: sed est corrupta
principalis illa radix arboris: vn/
de corrumpuntur omnia que proce
dunt ab ea. Nam ego qui sum eter/
na ꝛ sūma bonitas omnia creaui ꝛ
quottidie facio bona. Isti ꝟo puersi
gemunt eo ꝙ eoꝝ aīa non ē aliquo
modo saciata: qm̄ affectu satis inor/
dinato desiderant in his infimis ea
que repperire non possunt. Non
habendo: cordialiter affliguntur

⁊ in afflictione sua gemunt. Jam.n. viri q͂ oculus optat cordi satisfacere. Postmoduꝫ occurrit ei ventus vñus cuiusdam timoris seruilis ex quo mirabili modo propriam vmbram expauescit metuendo perdere que sic inordinate diligit. Jugiter n. vitam propriam ām̄ittere trepidat: vel vitam filiorum: vel aliaruꝫ personarum ei dilectarum: siue statum dominij sui: vel alicuius alterius ex amore proprio: siue diuitias: vel honorem. Iste timor īpedit omnino ne pacifice cum mentis tranquillitate possidere valeat ea que tenet: q͛ non possidet ordinate secundum voluntatem meam. Et ideo sequitur inde timor iste seruilis: ⁊ ita timidus est: quia factus est: vilis atq͂ miserabilis peccati seruus: ⁊ ipse talem se reputare debet qualis est illa res cui seruit. Peccatuꝫ vero nihil ē: ⁊ ideo deuenit ipse ad nihil eē. Dum autem timoris ventus exagitauit atq͂ cōmouit eum: illico superuenit ventus illius tribulationis ⁊ aduersitatis quam expauescebat ⁊ auffert ab eo que possidebat. Aliquando particulariter ⁊ aliquando generaliter. Generaliter intellige quando priuatur vita: q͛ tunc etiaꝫ inuitus omnia relinquit. Aliquotiens occurrit ī particulari: q͛ priuatur aliquibus. Aliquando sanitate siue filijs: vel honore siue statu temporali: siue diuitijs prout: ego medicus egregi⁹ videro salubriter expedire. Nam pro salute mearum creaturarum ista concedo. Sed fragilitas carū est valde corrupta: ⁊ absq͂ ñoticia veritatis: ideo patientie fructum ām̄ittunt: ⁊ ex impatiētia mouentur ad murmurationem scandalum: odium: atq͂ displicentiam contra me pariter ⁊ mearum creaturarum. Et illa que dedi eis in vitaꝫ accipiunt: ⁊ existimant ī morteꝫ. Et cū illa mensura doloris ām̄ittūt ea cuꝫ quāto amore possidebant. Unde cōducuntur ad afflictiuum gemitum ⁊ ad impatientiam que desiccat animam ⁊ occidit aufferendo sibi vitaꝫ gratie. Corpus etiaꝫ affligit exsicat atq͂ consumit pariter ⁊ excecat intus ⁊ extra spiritualiter: vꝫ ⁊ corporaliter. Et ita priuantur omni consolatiua spe: quoniaꝫ ablata sunt ab eis ea in quibus delectabantur ⁊ in quibus affectū fidem atq͂ spem collocauerant ideoq͂ gemunt. Lachrima nanq͂ sola non est in causa tot inconuenientium: sed iordinatus affectus: ⁊ huiusmodi dolor cordis: vnde lachrima processit: Itaq͂ non est exterior oculorum lachrima q̄ mortem infert atq͂ penaꝫ: īmo radix: vnde processit: vꝫ inordinatus amor ꝑprius a corde procedens: q͛ si cor ordinatum esset ⁊ haberet in se vitam gratie: similiter eēt ordinata lachrima ⁊ me deum eternū induceret ad ei misericordiam exhibendam. Sed ideo dixi q͂ ista lachrima mortem īferrebat: q͛ est veluti nuncius aperte patefaciens vtruꝫ vita siue mors in corde consistat. Quarto dicebaꝫ occurrere quendam ventum conscientie. hoc.n. agit eterna mea bonitas. Cuꝫ ego primo probauerim cū prosperitate: vt homines ex amore

traherem:postea cum timore: vt ex
importunitate dirrigerent animuz
ad amandum cum virtute fine de/
fectu. Tertio probaui cum tribula
tione gratiose concessa: vt aperte co
gnoscant instabilitatem atq; fragi/
litatem vite presentis. Uidendo q̄
ista minime p̄ficiunt ex eo q̄ affectuo
se vos diligo amore paterno cōcedo
multociens vnum cōscientie stimu/
lum: vt os humiliter aperiat: eicien
do z vomendo putredinem offensa/
rum atq; peccatorum in sacramen/
tali confessione. Ipsi ꝟo tanq̄ obsti/
nati z a me suo demerito reprobati:
q2 gratie mee recalcitrauerunt: z il
laz acceptare noluerunt: z huiusmo
di stimulum: conscientie refugiunt
z vt ita dixerim abhorrent illum vi
lipendentes: z cum spaciamentis at
q; miserabilib9 delectationibus trā
sigentes cum displicentia mei atq;
proximorum eorum. Totum occur
rit eis eo q2 radix est īfecta fine cor/
rupta cum arbore tota: propter qd
omnia succedunt eis in mortem: vn
de consistunt in pena continua: z in
amaro gemitu sicut iam dixi. Et ni
si se correxerint habendo tempus in
quo liberum arbitrium habent z ip
so possunt vti transeūt ab isto gemi
tu quem habent in tempore finito:
z omni eo perueniunt ad infinitum
gemitum. Itaq; gemitus finitus re
dundat eis ad infinitum: q2 lachri/
ma fuit effusa cum odio virtutis in
finito: vz cum anime desiderio fun/
dato in odio quod est infinitum. Sz
tamen si voluisset poterant ab ipso
egredi gratia mea mediante quoni
am liberum habebant arbitriuz q̄
uis: ego dixerim infinitum esse. In/
finitū est quātum ad affectum ani/
me z eius esse: sed nō odiū vel amor
existēs in anima: q2 dum estis ī ista
vita potestis odire: vel amare: vt est
vestre volūtatis. Qui vero finit vi
tam in amore virtutum bonum adi
piscitur infinitum: sed ille qui finit
vitam in odio continuo stat in odio
infinito eterna damnatione cōdem/
natus: vt iam dixi demonstrando:
q̄ in flumine sponte mergebantur
semetipsos ibidem suffocantes: in tā
tum q̄ ipsi nequeunt aliqd operari
bonum priuati misericordia mea si
mul z vera caritate fraterna quam
ita eterna patria sancti mei gustant
ad inuicem. Priuati quoq; carita/
te vestra qui estis viatores z pegri/
ni a me cōnstituti z ordinati: vt ad
vestrum terminum venire possitis:
vz ad vitam eternam. Ipsi vero su/
is demeritis omni bono se priuant.
Unde nec orationes: nec elemosine:
nec alia bona valent eis ad vitam.
Ipsi sunt a diuina caritate mea ve/
luti membra iam a corpore precisa:
q2 dum vixerunt omnino renuerūt
esse subiecti sanctis preceptis meis ī
corpore mistico sancte matris eccle
sie: nec eius obedientie: vñ sanguinē
hauritis vnigeniti filij mei. Quare
merito recipiunt eterne damnatio/
nis horribilem fructum cum ama/
rissimo gemitu z inextimabili stri/
dore dentiū. Isti sunt illi martires
demonis de quibus tibi feci mētio
nem. Itaq; demon dat eis illud p̄
mium ex horrendum quod ipse p̄

ehꝫ. Uides ergo ꝙ iste planctus i
fert valde penosum fructum in vi/
ta presenti: ꝛ in fine conuersationē
demonum infinito tempore.

De fructibus secundarum: ꝛ ter/
tiarum lachrimarum. Capi. xcv.

Restat in presenti loco dicēdū
de fructibus quos illi recipi
unt qui vitare culpam incipiunt ex
timore pene. Quidam. n. sunt qui
mortem peccati mortalis egrediun
tur ex formidine pene. Ista est qua
si vna vocatio generalis: vt iam di/
xi. Quem fructuꝫ habet iste qui sic
agit: hic incipit euacuare domum
anime sue ab immunditia peccatorū
eo ꝙ liberum arbitrium mundauit
pre formidie. Et ex quo purificauit
animam a culpa recipit atqꝫ sen/
tit illico pace in cōscientia: ꝛ incipit
affectum anime disponere: oculum
intellectus apperiendo ad viden/
dum locum suum quem anteqꝫ eua
cuaretur vider̄ nequibat: sed solum
modo putredinem variorum atqꝫ
multorum peccatorum videbat. Et
incipit habere consolationes: qꝛ cō/
scientie vermis ī eo pacificat⁹ est ex
pectādo quasi cibū virtutis apphē
dere. Sicut occurrit ī hoīe qui post
qꝫ stomacū euacuauit malis humo
rib⁹ appetitū hꝫ atqꝫ dirrigit vt as/
sumat aliqd alimētū sic isti p̄stolant̄
vt arbitriū liberi man⁹ cū amore ei/
bi virtutū eis cibū porrigat: vt mā
ducare valeāt. Et ī veritate sic est.
Nam si p̄mū timorem exercitauerit
aīa virtuose postqꝫ affectū suum va/
cuauit: ꝛ expurgauit a peccato reci
pit sm̄ fructū: vꝫ statū sꝫ lachrima
rū. In quo p̄ affcm̄ icipit aīa fulcir̄
domū virtutib⁹ lꝫ sit adhuc īpfecta
qꝫqꝫ a timore surrexerit: ide tn̄ se p̄/
cipit ꝯsolationē: qm̄ amor aīe hui⁹
hoīs delectationē habuit ī veritate
mea q̄ quidē ē ipse amor. Et pp̄ ꝯso
lationē ꝛ delectationē quā ī me rep
perit icipit amare valde dulciter:
qꝛ sentit ī se dulcedinē cōsolationis
mee: vel creaturaꝝ mearuꝫ pp̄ me.
Igit̄ amorē exercēdo quīt̄ igressus
domū aīe sue: ex quo timor eā pur/
gauit a sorde peccati stati icipit hr̄e
fruct⁹ mee diuine caritatis. Et post
qꝫ amor itrauit ad possidēdū icipit
idilate sentire ꝯsolationē varioꝝ at
qꝫ multoꝝ fructuū. Ultio ſc̄o p̄seue
rādo recipit ī se fructū ponēdi men
sam: vꝫ postqꝫ aīa migrauit a tiore
ad amorē virtutū ī mēsa sua discū/
bit ad lachrimas tertias virtuose p̄
ueniēdo. Iste mensam sciſſime cru/
cis ī corde piter ꝛ ī aīa sua pōit. Ex
quo mēsam huiusmodi pauit ibi re
cipiendo cibū dulcēs: ꝛ amorosi filiȷ̈
mei q̄ demōstrat apte mei p̄ris ho/
norē atqꝫ salutē vr̄am: pp̄ quā lat⁹
ei⁹ apiri voluit: ꝛ semetip̄m exhibu
it vobis ī cibū. Tūc aīa comeder̄ in
cipit honorē meū: ꝛ aīaꝝ salutē euꝫ
odio: ꝛ magna peccati displicentia.
Quē ergo fructum aīa recipit ī isto
tertio statu lachrimaꝝ. Dico tibi ē re
cipit fortitudinē quandā ī odio san
cto fundatā ꝯtra p̄priā sensualitatē
cū vno fructu mihi gratissimo vere
hūilitatis: ꝛ inuicta patiētia cū qua
vitat oē scādalū: ꝛ iō pēa p̄uat aīaꝫ

qꝛ cū odꝗ gladio ꝓpriā voluntatē i
teremit vbi consistit oīs pena vr̄a.
Qꝛ sola sensitiua volūtas ī se scāda
luʒ hʒ ī iniuriꝭs: vel ꝑsecutiōib⁹ illa
tis: vel ex ꝑuatiōe ꝯsolationū spūa/
liū siue tpaliū: vt iaʒ tibi dixi: ꝛ ita
venit ad īpatiētiā. Sʒ qꝛ volūtas ē
occisa cū lachꝛimoso dulciqꝫ desyde/
rio gustaꝛ īcipit fructū lachrimaꝝ
vʒ gloriose patiētie. O fruct⁹ opta/
bilis atqꝫ magne suauitatis: ꝛ o ꝙ
ꝓe dulcis es te gustantib⁹ ī ꝟitate.
Mihi quoqꝫ gratissim⁹ ꝛ acceptabi
lis es: dū es ī amaritudīe gustas: ꝛ
hēs ī te dulcedinē. Iniuriaꝝ tpe tu
pacē hēs. Dū es ī ꝑcceloso mari vbi
vēti ꝑiculosi nauiculā aīe ꝯcutiūt:
ꝛ illudūt vndis: tu cū pacifica trāq̄l
litate ꝯſuaris absqꝫ detrimēto quo
cūqꝫ. Nauicula nāqꝫ tua reppit op/
ta cū dulci: ꝛ eterna volūtate diuīa
vn̄ vestimētū accepisti caritatis ar
dentissime: vt aqua nō valeat igre/
di. O filia dulcissima ista patiētia
ē vna regia ꝯsistēs ī quadā arce for
tissima. ipsa quottidie vincēdo triū
phat: nec vllo tpe vicit. ipsa nō vult
eē sola: sʒ ē cū ꝟa ꝑseuerātia sociata.
Est ēt veluti medullū caritaꝭ igni/
te. ipsa qdē ē ꝗ patefacit vestimētuʒ
ei⁹ vtrū ī ꝟitate sit nuptiale vel n̄.
Si ꝟo fuerit ī aliquo laceratū ex ī/
perfectiōe virtutis īdilate manife/
stat ꝑ ei⁹ oppositū: vʒ impatientiā.
Oēs virtutes aliqn̄ se pn̄t occultaꝛ
demōstrādo ꝑfectionē cū impfecte
fuerit: te aūt o patiētia lateꝛ neque
unt: qꝛ si tu es ī aīa que dixrecte me
dullū es vere caritatis apte demō/
stras oēs virtutes alias ibi viuas
atqꝫ ꝑfectas adesse. Et si tu nō ades
apte cognoscūt alias īꝑfectas eē vir
tutes: ꝛ nō ꝑuenerūt adhuc ad mē/
sam sanctissime crucis. Tu patiētia
ꝯcepta fuisti realiter ī vera noticia
ꝓpꝛie fragilitatis atqꝫ mee bonita/
tis ī se. Insup odiū sanctū te pepit:
ꝛ humilitate ꝟa te nutrit. Tibi pa
tiētia nullo modo denegaꝛ honoꝛis
mei cibus atqꝫ salutis aīaꝝ: sʒ ip̄m
affectuose quottidie manducas. Et
ī veritate sic ē. Aspitias o filia mea
virtututem hanc excelsam in mar/
tiribus qui cum sancta dulciqꝫ tol
lerantia manducabant huiusmo/
di cibum animarum. Mors eorum
vitam exhibebat atqꝫ mortuos re/
ducebat ad vitam: ꝛ ita mortalium
criminum expellebat ab anima te/
nebras. Mundus iste cuʒ omni ma
gnificentia sua: atqꝫ domini siue ti/
ramni cuʒ omni potentia sua se tue
ri minime poterant ab eis ex vir/
tute prefate reginē dulcis patiētie.
Ista gloriosa virtus ē veluti lucer/
na succensa super candelabro. Hic
est ille fructus optabilis quem exhi
buit anime lachrima postqꝫ attigit
ad sui proximi caritatem mandu/
cando cum innocentissimo: ꝛ im/
maculato agno filio meo dilectis/
simo: cum desiderio cruciato: ꝛ an/
xio ꝛ cum intollerabili pena mea/
rum offensarum contra me crea/
torem suum illatarum. Non dico
penam affligentem: quia vera dile
ctio cum forti patientia occidit om
nem timorem ꝛ amorem proprium
vnde pena prouenit. Sed hec ē pe/
na solum ex offensa mihi facta: ꝛ

detrimento proximi que fundatur
in caritate sincerissima pinguefaci/
ens animaz. Itaqz gaudet z in se le/
tatur: qz signum est aperte demon/
strans esse me per gratiam singula/
rem in anima.

De fructu quartarum z vnitiua
rum lachrimarum. Capi. xcvi.

Dixi tibi de fructu tertiarum
lachrimarum prosequar: er/
go tibi narrare de quarto z vltimo
statu de lachrima: vz vnitiua qui ta
men non est a tertio statu segregatus
vt iaz tibi dixi: sed vnitur velut vni
tur mea caritas cum caritate proxi
mi: vna conditur ab altera. Sed ad
quartum attingendo tantum excre
uit anima q̄ non solum tollerat ad/
uersa quecunqz patienter: imo val/
de libenter: z cum sancto gaudio vi
lipendit omnem recreationem: vn/
decunqz sibi prouenire possit anxie
desiderans habere conformationez
cum vnigenito filio meo yesu chri/
sto crucifixo. H anima recipit fru/
ctum cuiusdam quietis mentis: z vnaz
vnionem perfectam per sentimen/
tuz in natura mea dulci diuina vbi
suauissime lac in veritate gustat ve
lut infans qui requiescit pacifice ad
vbera sue genitricis in ore tenendo
mamillam z ad se trahendo sine su/
gendo lac ipsa carne pectoris medi/
ante. Sic anima que peruenit ad hunc
vltimum statuz valde mirabili mo
do requiescit ad vbera mee diuine
caritatis in ore sancti desiderii tenē
do carnem yesu christi crucifixi: vz

vestigia sua virtuose realiter imitā
do atqz doctrinam eius. Nam aper
te cognouit in tertio statu q̄ ipsum
non oportebat per me patrez ambu
lando transire: quoniam in me nul/
la pena cadere potest: sed sic in dile/
ctissimo filio meo. Vos vero non po
testis absqz pena transire: sed cum
tollerantia multa peruenietis ad vir
tutes veras atqz probatas. Unde se
collocauit ad pectus yesu christi cru/
cifixi: z ita traxit ad se lac virtutuz
in quibus habuit vitam gratie. Et
ita se veritas habet. Nam virtutes
non habebant in se huiusmodi dul/
cedinem: nisi qz facte fuerunt z vni/
te in me: vz intuitu z amore mei per
petrare fuerunt: z in salutez anima
rum: z non intuitu proprie consola/
tionis: vel vtilitatis. Nunc amabilis
atqz dilectissima filia diligenter at/
tende q̄ gloriosus: z ve[illegible] dulcis est
iste status in quo fecit anima tantā
vnionem pectori caritatis q̄ nō in
uenitur os absqz pectore: neqz pectus
absqz lacte. Similiter hec anima nō
inuenitur absqz yesu christo cruci/
fixo: nec absqz patre sempeterno quē
inuenit gustando summam z eternaz
deitatem. O quis intelligeret: z at/
tenderet qualiter implentur illius
anime potentie. Memoria semper i
pletur [illegible] recordatiōe mei trahēs
ad se per amoris affectum ei colla/
ta mea gratiosa beneficia: nec tan/
tum beneficiorum actum quantuz
affectum mee paterne caritatis cuz
qua sunt largitus. Et precipue bene
ficium creationis attendēdo se crea
tam ad imaginem: atqz similitudi/

nem meam super quo beneficio co/
gnouit in primo statu supra posito
penam que propter ingratitudinez
ei sequebatur. Et ideo surrexit a mi
seria culparum ꝛ iniquitatum sua/
rum ad beneficium preciosi sangui
nis yesu christi in quo ad eam grati
am recreaui lauando faciez anime
sue ac omnium aliorum a lepra pec
catorum. Ubi anima repperit in se
cundo statu dulcedinem quandam
amoris: gustando suauitatem atqꝫ
culpe displicentiam quam culpam:
ipse mihi tantum displicuisse vidit:
ꝛ agnouit ꝙ illam valde puniui su
p corpoꝛ dilectissimi filij mei. Post
h ad inuenit in se sancti spiritus ad
uentum qui declarauit: atqꝫ decla/
rat animam in veritate. Sed quan/
do recipit anima lumē istud. Post
ꝗ agnouit per primum atqꝫ secun/
dum statum in se beneficium meū:
tunc habet in se lumen perfectum
agnoscēdo veritatem meam: vz qm̄
ex amore paterno solummodo mo/
tus ipsam: ego creaui vt haberet vi
tam eternam. Hec est veritas quaz
aperte demōstraui vobis in sangui
ne yesu christi crucifixi. Postqꝫ eā
agnouit amat eaz: ꝛ amando demō
strat: vz amando pure ꝗcquid amo
ꝛ odiēdo quicquid odio. Et ita se re/
perit in tertio gradu caritatis pro/
ximi. Itaqꝫ memoria replet ad hu/
iusmodi pectore in perfectione qua
cunqꝫ transacta: qm̄ in se retinuit ip
sa beneficia mea. Intellectus vero
retinuit lumen introspiciens in me
moria ꝛ ibi veritatē agnouit ꝛ āmit
tendo cecitatem amoris proprij re/
mansit in lucidissimo sole: vz i obie/
ctū yesu christi crucifixi vbi cogno
uit eum deum verum ꝛ hominem.
Preter huiusmodi noticiaz ꝛ agni
tionem ex vnione facta surgit etiaz
ꝛ eleuatur ad vnum aliud lumen ac
quisitum nō per naturam neqꝫ per
propriam virtutem ab homine pa/
tratam: sed per gratiam singularez
a dulcissima veritate mea concessaz
que nunqꝫ vilipendit anxia deside/
ria: neqꝫ labores fideles oblatos an/
te me. Tunc affectus qui sequitur ī
tellectum vnitur in me cum amore
pfectissimo ꝛ ignito. Et si quis a me
peteret que vel qualis est h anima
responderem. Est alter ego quoniā ī
me se trāsformauit ex affectu ꝛ vnio
ne amoris. Que lingua corporalis
exprimere posset excellentiam isti/
us vltimi ꝛ vnitiui status atqꝫ fru/
ct⁹ varios ꝛ quāplurimos quos ani
ma recipit in eo cum plenitudie po
tentiarum eius: Hec est illa cōgre/
gatio dulcis de qua tibi feci mentio
nē explanando supra de tribus gra
dibus verbum incarnate mee veri/
tatis. Non posset aliqua lingua cor
ruptibilis explicare. Tamē hoc san
cti doctores ab isto lumine docti ꝛ il
lustrati demonstrant cuz quo sacrā
paginam explanabant. Unde no/
ueris ordinis tui gloriosuz Thomā
de aquino habuisse scientiam suam
magis studium orationis ꝛ mentis
eleuationem ꝛ lumen intellectus ꝙ
per humanum studiuz. Ipse fuit ve
luti lumen valde lucidum quod in
ecclesia sancta collocaui: vt illumi/
narentur errorum tenebre. Si etiaz

aspicias euãgelistã gloriosuz Joanē qñtū lumē acquisiuit icūbēdo supra pect⁹ yh̄u xp̄i filij mei cū quo post multū tp̄is ita luadãter euãgelizauit. Et ita discurrēdo oēs isto lumine ecclesiam sanctã illuminauerūt: aliqui p vnū modū aliqui p aliū. in trinsecū vero sensuz: vnionē pfectã: atq3 dulcedinē ieffabilē exprimere lingua tua: nullo mō posset: q2 finita res est. Hoc exprimere gloriosus apostolus voluit dicēs. Oculus nō vidit: nec auris audiuit: nec in cor hois ascenderunt ea q̄ pparauit deus diligentibus se. O q̄3 dulcis est illa mãsio dulcis vltra q̄3cūq3 dulcedinē cū vnione pfecta quã aīa fecit in me. Q̄m ēt ipsius ale nō ē voluntas media p eo q2 mecū facta videtur vnū. Ipsa p vniuersum orbem odorem iactat ex fructu ptinuap: ꝛ humiliū orationū. Cuz ingenti odore sancti desiderij clamat ī salutem aīap cū voce sine voce humana corã diuina maiestate mea. isti sunt diuini fructus quos comedit aīa ī pñti vita: in hoc vltimo statu cū multis laboribus lachrimis atq3 sudoribus acquisito. Et ita cū vera pseuerantia ptrãsit ab hac vnione que lz in gratia perfecta sit: ī seculo tñ existens est īperfecta: q2 eo qđ appetit satiari non pōt: ꝛ q2 cū corpore ligatur in quo lex puersa viget q̄ quasi dormitat ex affectu virtutis: s3 non est ī se mortua. Et ideo pōt excitari sublato virtutis īstrumēto quo mediãte dormit. Ideo dicitur īperfecta nunc vnio talis: ista tñ vnio indubitãter aīam introducit ad illã pfectionē eternã atq3 felicissimaz q̄ nunq̄3 in aliquo casu pōt aufferri siue minui put iam tibi dixi narrando de beatis. ibi gustat cū veris gustatoribus ī me vitã eternã in opposità coꝝ qui receperunt fructū sui gemitus eternū interitum. isti puenerunt a gemitu finito: ꝛ breui ad eterna gaudia recipiendo vitã gloriosam ppetuo duraturã: ꝛ cum fructu lachrimaꝝ: ꝛ ignita caritate clamant: ꝛ offerunt lachrimas igneas vt iaz dixi p vobis in pspectu meo. Nūc explicaui tibi gradus lachrimaꝝ ꝛ ipsaꝝ pfectionē ꝛ iperfectionem atq3 fructū quē aīa recipit ex ipsis lachrimis: q2 pfecti lucrantur vitã eternã: iniqui vero damnationem infernalem.

Quomodo deo regratiat̄ h̄ anima de declaratione predictoruz statuum lachrimaruz ꝛ ei tres petitiones facit. Capi. xcvij.

Tunc hec aīa ex igenti desiderio anxia p declaratiōe quaz habuerat a dño deo sup statibus lachrimaꝝ antedictis veluti philocapta dicebat. Gratias: gr̄as ago tibi sūmo ꝛ eterno pr̄i q desideria scõꝝ seruoꝝ tuoꝝ exaudis ꝛ īples atq3 salutē nr̄am inextimabiliter optas ꝛ amas: q nobis ex amore pl̄no amorē exhibuisti tp̄e quo tecū eram⁹ ī guerra mediante dilectissimo filio tuo. Per hūc igit̄ amorē ieffabilez tuū: ꝛ ignitã caritatē ex gr̄a tibi supplico: vt itinerꝫ tuto ad te uenirꝫ valeã cū salubri lumine: ꝛ nō ī tene

bris curā p viā scissime doctrie tue cui⁹ apte mihi demōstrasti veritatē: z ego possim agnoscer̄ piter z vitare duas alias fraudes de qb⁹ aliqñ suspicor occurrere posse. Itaq̧ ꝑusq̧ egrediar a statib⁹ istis a te pr̄ eterne declarari vellē. Primū ē si qs a me ꝯsiliū exposcet: de mō fuiēdi tibi qd: vel q̄liter ei rñde debeo lz ego pr̄ eterne recolo: quia mihi supra declarasti sup illo verbo tuo dicēs. Ego delector i paucis verbis: z multis opatioñib⁹. Nihilominus si maiestati tue placet vlteri⁹ aliqua ꝟba rāger̄ mihi gratissimū erit. Et isup si orāte me. p fuis atq̧ creaturis tuis: ego reppirē i oiōne mentē vni⁹ valde bñ dispositā mihiq̧ videbit̄ illū ītueri gaudētē i te: aliuz ꝟo ꝯsperero q̄si cū mēte tenebrosa: nūquid ego pr̄ eterne indicare possum vnū i luce gr̄e: z aliū eē gr̄a priuatū: vel vidēdo quēdā ambulātē cū penitētia magna: z aliū absq̧ tali pnia: nūquid indicar̄ possum illū qui talē pniaz agit i maiori ꝑfectione fore q̄ aliū qui ñ facit ita. Supliciter oro maiestatē tuaz: vt mihi declarare digneris hāc ābiguitatē meā ne sim in modico lumine meo qñq̧ decepta. Scdm sup quo peto declarari ē signū qd aia recipit i visitatione tua: vel aduersarij nr̄i. Si bñ recolo tu veritas eterna dixisti q̄ i visitatiōe tua remanebat aia cū alacri gaudio: z ad virtutez aīosa: vel auida. Nūc ego scir̄ p opto vtz huiusmodi gaudiū a ꝓpria passiōe spūali posset aliqñ fraudari siue decipi. Qz si ꝯtingeret: ita potius attēderē: z acceptarem signū virtutis. Hec illa sunt de quib⁹ humiliter a te postulo declarari: vt i veritate tibi fuire valeā: z vtilitatē afferre ꝓximo meo vitādo quodlibet inditium falsum: erga creaturas tuas z ꝓcipue circa fuos tuos: eo. q: mihi vr̄ huiusmodi inditiū eē cāz: vt aia fiat atc remota. Ideo vitare tantū inconueniens exopto.

Q̄ñō lumē rōnis ē necessariū cuilibet aie volēti deo i ꝟitate fuir̄. Et ꝓmo d̄ luie gnāli. Capi. xcviij.

DEus āt et n⁹ h̄ndo cōplacētiā d̄siti atq̧ fame talis aie: necñ z de puritate cordis: atq̧ de sinceritate desiderij cū qb⁹ optabat ei fuire vertit ad eā oculū sue pietatis z misericordie dicēs. O dulcissima filia carissima: z sponsa fidelissima leua te supra te apiēs oculū itellect⁹ ad vidēdā ifinitā bonitatem meā z amorē iessabilē quem hēo circa te z alios amicos meos z apias aurem tui sensus atq̧ desiderij q: si tu ñ videres ñ posses audir̄: neq̧ cognoscere veritatē meā. Qz vz aia q̄ minime videt oculo itellect⁹ in mee veritatis obiectū nō pōt audire siue cognoscere veritatē. Ideo volo vt aptius eā agnoscas: vt assurgas vltra tuū sentimentū sensitiuū: ego vero qui delector in tua petitioñe atq̧ desiderio tibi satisfaciam. Non q̄ ex vobis aliqua delectatio mihi posfit angumentari quoniam ego sum ille qui: z qui vos crescere facio: z non vos me: sed in memetipso de·

lector de factura mea. Tunc anima fuit obediens eleuãdo se super se: vt agnosceret veritatem eorum que pertinerat deus autem eternus ait ei. Ut apertius intelligere possis ea q̃ tibi dicam a principio sũmam exordium de tribus luminibus qui processerunt a me vero lumine. Unum est quoddam generale lumen illorũ qui sunt ĩ cõmuni caritate viuẽtes. Et quamuis tibi de quolibet dixerim: tamẽ multa tibi dixi que volo repplicare: vt infimus intellect⁹ tuus intelligat apertius ea que noscere desideras. Alia queq; duo luminaria sunt eorum qui a mũdo sunt segregati et ad perfectionez attingere desiderãt. Et super hoc: ego te declarabo de his que petiuisti: narrãdo tibi particulariter ea que tetigeram ĩ generali. Si bene recolis ego dixi tibi: q abs; lumine nemo⁹ potest per viam veritatis incedere: vz abs; lumine rationis. Quod lumẽ rationis a me trahitis vero lumine cum oculo intellectus: et cum lumĩe fidei quod vobis in sacro baptismo tradidi nisi vobisipsis auferatis illud ex defectib⁹ vestris. In quo baptismo mediante virtute sanguinis vnigeniti filij mei fidei formam accepistis que fides cum exercitio virtutis et lumĩe rationis ab ipso lumine illuminãte vobis vitam exhibet adducendo vos per viam veritatis et cum ipso peruẽitis ad me verum lumen sine quo deuenietis ad tenebras. Duo lumina que procedũt ab isto lumine sunt vobis omnino necessaria: quibus duobus etiam addam tertium. Primum est q vos omnes illuminati sitis in agnoscendo bona mundi transitoria que velociter transeunt vt ventus. Sed illa plene non potestis agnoscere nisi fragilitatem vestram antea cognoscatis quãtum in se labilis est et valde prona cum peruersa lege que mẽbris vestris est alligata mihi creatori vestro sepe rebellans. Non tamẽ ex huiusmodi lege compellitur aliquis ad peccandum siue ad cõmittendum: vel vnum minimum peccatum nisi sponte consentiat. Ergo solummodo contra spiritum impugnat. Nec; legem ipsam ego concessi hominibus: vt ipsi vincerentur atq; succũberent: sed vt ipsi vincerent et sic in animabus eorum augmentaretur atq; probaretur virtus: pco q virtus nullo modo probatur: nisi per eius oppositum. Sensualitas aduersatur quottidie spiritui: et ideo in illa sensualitate probat anima dilectionem quam habet in me creatore suo. Sed quando siue quomodo probatur: Quando cũz odio atq; displicentia contra ipsam insurgit. Insuper etiam istam hominib⁹ impendi legem: vt in humilitate vera conseruentur. Quare cum diligẽtia debes aduertere q cũ: ego creassem animam ad imaginem et similitudinem meam: et ipsam excellentissime dotassem tanta dignitate nobilissima: postmodum illam associaui cum re tam vilissima sicut est corp⁹ ex luto quippe formatum etiam alligando sibi legem huiusmodi peruersam: ne fortitã attendendo pul

chritudinem suaȝ erigeret caput ex superbia contra me. Unde fragile corpus habentibus huiusmodi lumen occasionem exhibet humilitatis anime. Necȝ materiaȝ habet elationis si se bene considerat homoꝗ mansuetudinis: et humilitatis. Ita ꝙ ler ista quantumcunꝗ peruersa nullo modo compellit aliquem ad quancunꝗ peccati culpaȝ propter impugnationem quam facere possit: ymo vobis occasionem exhibet: vt in veritate vosmetipsos agnoscatis et instabilitatem vite presentis. Hec aperte videt debet oculus intellectus cum lumine sanctissime fidei quā ibi dixi fore pupillam ceu li. Hoc est illud lumen omnino necessarium omnibus habentibus in se rationem qui participes esse cupiunt vite gratie atꝗ fructus sanguinis immaculati agni in quocuꝗ statu fuerit. Qui vero caret isto lumine indubitanter est in statu dānationis. Et ista est efficacissima ratio ꝙ illi qui non habent lumen priuati sunt gratia: quia qui lumie caret ignorat omnino culpe malum et ca que sunt i causa: et ideo vitare ne scit: nec odire causam eius. Et modo consimili qui bonum ignorat et ꝗ boni causam: vȝ virtutem: amare non pōt necȝ optare me qui sum verū atꝗ sūmū bonū necȝ virtutē quā vobis exhibui velut īstrumētū: et ꝗddā mediū ad acqrēdā: et ī petrā dam gratiam meaȝ vbi consistite ē bonū. Itaꝗ patenter aduertere potes quantum vobis necesse sit habere istud lumen: quia culpe vestre nō consistunt in alio nisi amādo quod odio: et odiendo quod amo. Ego vili go virtutem et odio peccatuȝ. Ergo qui peccatum amat: et virtutē odit: se indubitanter offendere me nouerit: et est gratia mea priuatus. Hic ambulat veluti cecus qui peccati causam ignorando: vȝ amorem proprium sensitiuum: non habet odio semetipsum: necȝ peccatuȝ agnoscit necȝ malum quod ei sequitur ex vitioso peccato. Ignorat etiā virtutes atꝗ me qui tribuo sibi virtutes: vnde vitam adipiscitur caȝ amplectēdo: et exercendo. Ignorat quoꝗ dignitatem in qua se conseruare pōt: et ad gratiam venire mediante virtute. Uides ergo ꝙ ignorātia: et sua cecitas est occasio sui mali. Igiť vobis expedit omnino lumen istud habere sicut iam dixi.

De illis qui posuerunt affectum suum potius in mortificatione ꝗ i occidendo propriam voluntatem: et hoc est plus ꝗ generale lumen et est lumen secundum. Capi. xcix.

Postꝗ anima generale lumen istud acquisiuit ibi nullo modo debet esse contenta: q: dum estis in hac vita mortali peregrini potestis: imo debetis ingiter in virtute crescere. Qui vero crescere minime studet ipso facto retrocedit. Quilibet ergo crescere debet in cōmuni lumine qd acquisiuit gratia mea mediante fine sollicite conari debet ad ꝗm lumen perfectum attingere: vt ꝗ ab imperfecto perueniat ad per

fectum. Cũ lumine nanq3 vos opoꝛtet ad perfectionem attingere. In hoc vero secundo lumine perfecto ſ nt duo maneries perfectoꝝ. Per fecti nanq3 dicuntur qui modu3 vi uendi cõmunem ſecularium õmiſerunt per viam veritatis ambulantes: modo tamen duplici. Nam aliqui conatur iuxta poſſe perfecte castigare corpus eorum cum grauiſſima z aſpera penitētia. Et vt illa ſenſualitas eorum rationi rebellare nõ audeat omnem affectum ſuum apposuerunt magis ad mortificandu3 corpus q̃3 ad occidendum voluntatem ꝓpriam: vt alias tibi dixi. Iſti paſcuntur ad menſam penitentie. Et quippe boni ſunt atq3 perfecti ſi penitentia fundata eſt in me cu3 lumine diſcretionis: vz cum vera noticia mei pariter z ipſorum: z cum humilitate profunda. Et preſertim ſi attendant potius ad iudicandum voluntatem meam q̃3 voluntatem hominum. Sed ſi non ambularent iſto modo: vz humiliter induendo voluntatem meam: frequenter offenderent perfectionem eorum: iudicādo temere illos qui non vadūt ꝑ eandem viā qua3 ambulant ipſi. Hoc autem accideret eis ex eo quia ſtudium atq3 deſiderium ſuum apposuerunt amplius ad mortificandum corpus q̃3 ad occidendum propriam voluntatem. Tales volunt quottidie tempus: locum: z anime conſolationes atq3 mundi tribulationes: z diaboli prelia: ſm voluntatem propriam: z non ſicut ego concede: prout in ſcđo ſtatu: ego narraui tibi. Iſti dicere ſolēt a propria voluntate fraudati quam ego tibi nominaui ſpiritualem voluntate3. Ego vellem conſolationem illam: z non tribulationem iſtam vel diaboli moleſtiā: nec ita deſidero propter me: ſed vt amplius deo placere valeam z ipſum ex gratia magis ī anima mea poſſideam: quia mihi videtur ei ſeruire perfectius iſto modo q̃3 illo. Et ita qui talis eſt: frequēter in penam incidit atq3 tedium: z ita quandoq3 fit incompoꝛtabilis ſibimetipſi: z in hunc modum offendit ſui ſtatus perfectionem. Nec aduertit q̄ ibi iaceat vitanda putredo ſuperbie cum tamen iaceat ibi: quia ſi mens vere foret humilis: z nõ ita preſumeret videret aperte' cum lumine rationis: q̄ ego dulcis veritas omnibus exhibeo ſtatum: tempus locum: atq3 conſolationes: vt expedit veſtre ſaluti: z ad perficiendam in anima perfectionem: z virtutis augumentum propter quam z ad quā eam elegi. Et agnoſceret q̄ omnia tribuo cum affectuoſa caritate. Ideo cum amore debet omnia recipere cū reuerentia ꝓront agunt veri ſerui mei de quibus tibi dicam q̄ manent in iſto pfectiſſimo lumine.

De tertio z perfectiſſimo lumine rationis z de operib⁹ que facit anima poſtq̄3 ad ipſum ſtatum peruenit z de quadā pulchꝛa viſione quā habuit hec anima. Capi.c.

Hi tertij qui dicuntur ſecundi poſtq̄3 ad huiuſmodi lumen

gloriosum a'ti'erant in omni statu perfecti sunt. Et omnia que quomodolibet eis ego concedo siue permitto cum debita reuerentia suscipiunt: vt in tertio: et vnitiuo statu anime: tibi mentionem egi. Isti se reputant omni pena dignos atque mundi scandalis: et cõsolatione priuati. Et sicut se pena quacunque dignos existimant: ita se reputant indignos omni fructu siue consolatione quę: vel que sequi debet in fine post penam. Nam in lumine gustauerunt et agnouerunt eternam voluntatem meam que nihil aliud optat: nisi bonũ vestrum: et vt ĩ me sanctificati sitis. Et ideo vobis hec omnia pmitto et affectuosa caritate pẽna cõcedo. Post q̃ anima cognouit eam induit illã nec attendit ad alia nisi solum ad cõseruandum: et augmentandum huiusmodi statum suum perfectum: ad laudem et honorẽ mei nominis oculum intellectus apperiendo: cum fidei lumine: in obiectum yesu christi crucifixi vnigeniti filij mei: amando et virili corde sequendo saluberrimam: eius doctrinam: qui: regula est et iter omnibus: vz perfectis et inpfectis. Attendit.n. amorosus agnus ei prebere doctrinam perfectionis: quam attente considerando philocapitur in ea. Perfectio quidem hec est: quia vidit et agnouit ipsum vnigenitum filium meum: se nutrisse ad mensam sancti desiderij: quottidie perquirendo: mei: patris eius honorem: atque salutem vestrã. Et ex hoc anxio desiderio: cum ingẽti sollicitudine festinauit ad mortem obprobriosam salutifere crucis: et ita perfecte obedientiam iniunctam ei per me patrem eternum nunquam vitando labores et obprobria: nec ex igratitudine vestra: vel ignorantia non agnoscendo beneficium tam excessiuum et immensum nec ex persecutione iudeorum siue murmurationibus: vel clamoribus populorum nunq̃ se quoquo modo retraxit: sz omnia veluti miles valde strenuus atque capitaneus inuictissimus expugnando prostrauit. Eum enim in campo prelij collocaueram vt aduersantes demones expugnaret et vos de manibus eorum liberaret omnino. Nam eratis ipsorum peruerse seruituti damnabiliter obligati: et vt ipse vos instrueret de via doctrina et regula sua: et ita peruenire possetis ad ianuam eterne vite vobis apertam cum claue sui pretiosi sanguinis cum igne tante dilectionis effusi: cum odio atque displicentia culparum vestrarum. Quasi dicat vobis amorosus iste filius meus. Ecce vobis viam ostendi: et vite durabilis aperui ianuam: cum proprio sanguine. Non sitis ergo negligentes ipsam virtuose prosequi cum ignauia sedentes in amore proprio et cum ignorantie vie lucidissime: atque psumptione volentes vestro modo mihi seruire: et non modo meo qz viã planã et aptissimã explanaui corã vobis. Surgatis ergo sollicite sequentes eum: qz nemo põt ad me patrẽ eternũ venire nisi p

cum. Ipse vobis est via pariter: ⁊ ia/
nua per quam vos oportet ad me
mare pacificum ingredi. Cum au/
tem anima pervenit ad gustanduz
hoc admirabile lumen: quia dulci/
ter vidit ⁊ agnovit ideo gustavit:
velocissime currit ad me: veluti phi
locapta cum ingenti dilectione ad
mensam sancti desiderii non viden
do se propter se: querendo consola/
tiones proprias temporales: vel spi
rituales veluti persona que totali/
ter in isto lumine atq; salubri noti/
cia propriam voluntatem abnega/
vit. Nullum omnino laborez vitat
undecunq; proveniat: imo letatur
cum pena tollerare obprobria que/
cunq; molestias diabolicas: ⁊ mur/
murationes hominum: ⁊ immensa
sanctissime crucis manducat hono
ris mei cibum atq; salutis anima/
rum. Neq; remunerationez aliquã
exquirit a me: vel ab aliqua creatu/
ra: q2 spoliatus est ab omni amore
m⁻rcenario: quia me nequaq; amat
aliquo respectu sui: ⁊ induit in veri
tate lumen perfectum amando me
sincere sine respectu quocunq; ubi
solum ad gloriam: ⁊ laudem nomi/
nis mei nõ serviendo mihi propter
propriam consolationem: neq; pro/
ximo ex utilitate quacunq; privata
s:d ex amore puro. Isti perdiderũt
semetipsos exuentes hominem vete
rem ⁊ induti novum hominem: vz
yesum christum unigenitum meũ:
ipm virili corde sequẽtes Isti sunt
qui sedent ad mensam sancti desi/
derii qui solicitudinem ampliorem
opposuerunt ad occidendum vo/
luntatem propriam q̃ ad mortifi/
candum corpus. ipsi quippe morti/
ficant etiam corpus: sed non pro af
fectu principali: sed velut instrumẽ
tum ⁊ in adiutorium ad occidendũ
propriam voluntatem: sicut ego ti/
bi supradixi super illo verbo dicẽs
q ego delectabar in paucis verbis
⁊ multis operibus: ⁊ ita facere de/
betis: quia principalis affectus esse
debet in occidendo propriam volũ
tatem: ut non querat: neq; velit: ni/
si solu⁻modo sequi yesum christuz
crucifixum honorem ⁊ gloriam no/
mini meo⁻ exquirendo sollicite at/
q; salutem animarum. Isti qui con
sistunt in isto glorioso lumine reali
ter: ita faciunt. Et ideo semper in/
quiete morantur: nec habent: unde
scandalizentur: q2 removerunt a se
voluntatem propriam: unde scan/
dalum oriebatur. Et omnes mundi
persecutiones: vel adversarii tem/
ptationes vicerunt illas vilipen/
dendo suppeditantes. Ipsi ꝯsistunt
in aqua multarum tribulationum
atq; temptationum: sed in fine nul/
lum omnino detrimentum habent
eo quia roborati sunt atq; fulciti a
sustentaculo sancti ⁊ igniti desiderii
Omnia prebent eis gaudii sancti
materiam. Neq; iudicant aliquan/
do servos meos: vel alias rationabi
les creaturas: imo letantur de quo/
cunq; statu sive modo quez vident
gaudendo dicentes. Gratias tibi
pater eterne: quoniam in domo tua
mansiones multe sunt ⁊ varie. Et
ampliori gaudio letantur attendẽ/
tes amicos meos p varias vias am

bulantes q̄ si omnes per eandez vi
am ambularent: quia magis in hoc
apparet excellentia mee bonitatis.
Et omnibus augetur eis gaudium
z attrahunt odorem rosarum. Nec
solummodo de bono virtutis hedi/
ficantur verumetiam de manife/
sto peccato iudicare nolunt. imo cū
vna caritatiua compassione me p
transgressoribus huiusmodi depre/
cantur cum humilitate perfecta di
centes: hodie tibi: z cras mihi nisi di
uina gratia me conseruet. O caris/
sima filia cordialiter afficiaris atq
congaude adhunc excellentem at/
q gloriosum statū. Et aspicias istos
qui currunt in isto pretioso lumine
z ipsorum excellentiam eo quia mē
tes habent omnino sanctas come/
dentes ad mensam sancti desiderij
z cum lumine peruenerunt: vt ani/
marum cibo nutriantur ad hono/
rem mei patris eterni: induti vesti/
mento dulci imaculati agni dilectis/
simi filij mei: vz doctrina sua cum
ignifera caritate. Isti tempus āmit
tere nolunt in dando falsa iudicia
contra seruos meos: neq contra ser
uos mundi: neq scandalizantur ex
aliqua murmuratione: siue sit con/
tra se: siue contra proximum: murmu
rationem: nanq contra se tollerare
contentantur amore mei: quādo ve
ro sit aduersus alios ex compassio/
ne proximi tollerant: z non iudican
do: siue murmurando contra pati/
entem: vel agentem: quoniaz amor
eoruz ordinatus est in me celesti pa
tre ac etiam in proximo suo. Et quo
niam ordinatus est nullo tempore
scandalizantur versus eos quos: ita
diligunt: vel circa creaturaz aliquā
habentem in se rationem. Ac etiam
iudicare voluntatem alicuius ho/
minis omnino renuunt: imo solum
in omnibus iudicant voluntatem
clementie mee. Isti doctrinam ob/
seruant: in pricipio vite tue tibi da
tam ab vnigenito filio meo duz ab
eo postulasti cum ingenti desiderio
quomodo peruenire posses ad per/
fectam puritatem. Apertissime tibi
respondit. Si tu vis ad perfectam
puritatez venire atq scandalis om
nibus: esse priuata semper vniaris
in me per amoris affectum eo: quia
summa sum z eterna puritas: z sum
ignis ille qui animam ī veritate pu
rifico. Unde quāto mihi magis ad
heret tanto magis efficitur pura: z
quanto magis a me discedens elon
gatur amplius efficitur imūda. Et
ideo cadunt in tot iniquitates ho/
mines vite presentis qui elongati
sunt a me. Nam anima que se mihi
realiter vnit proculdubio de puri/
tate mea participat. Rem etiam ali
am te facere conuenit: vt attingere
possis ad vnionem atq puritatem
istam: vz vt nunq iudices ī aliqua
re quaz videris ab aliquo fieri siue
dici contra te: siue contra alium vo
luntatem hominum: sed in omnibus
voluntatem meam. Et si tu videres
etiam peccatū expressum extrahas
ab ista spina rosam odoriferam: vz
eos offerendo coram me per veram
z fraternam compassionem. Et in
iniurijs tibi factis iudica: iudica q
voluntas mea: ita permittit vel or/

dinat ad experientiam virtutis in te pariter z in aliis amicis meis iu/dicando q ille facit ita velut instrumentum a me positum z ad hoc electum: z precipue q frequenter accidit huiusmodi bonam intentionez habere: q nemo iudicare potest occulta cordis hominum. Illud vero quod non vides vel agnoscis expressum z apertum esse mortale peccatum in mente tua iudicare nullo modo debes: immo solummodo voluntatem meam in eis. Si autem expresse cognoveris etiam non debes assumere pro iuditio sed per compassionem vt iam dixi: z isto modo peruenies ad puritatem perfectam: quia sic agendo tua mens nullo tempore scandelizabitur in me nec in proximo tuo. Nam indignatio solet accidere contra proximum quando iudicatis voluntatem eius esse malaz contra nos z non voluntatem meam in eo. Que quidem indignatio separat animam a me: atque perfectionem vestram impedit: z in quibusdam etiam aliquando gratiam aufert ab ea plus vel minus iuxta granditatem indignationis vel odii concepti contra proximum propter huiusmodi iuditium. Sed econuerso pacem anima sentit in se que voluntatem meam iudicat vt est dictum que solummodo bonum vestrum exoptat. Et omnia quecunque do vobis vel permitto facio solum vt habeatis illuz finem gloriosum ad quem ego creaui vos. Et quia talis iugiter in dilectione sui proximi consistit etiam immoratur in dilectione mea vbi consistens vnitur in me. Ideo si desideras ad puritatem attingere quam a me petis omnino tibi necessarium est ista tria principalia facere. Primo vt vniaris in me per affectum amoris in memoria iugiter habendo beneficia mea que tibi feci z occulto intellectus attendendo mee charitatis affectum: quia vere vos ineffabiliter diligo. Et in hominis voluntate iudicare debetis voluntatem meam z non malam, voluntatem hominum persequentium siue detrahentium quoniam ego solus iudex existo z non vos: z hinc extrahere poteris omnem perfectionem. Et hec est illa doctrina quam tibi tradidit verbum incarnatum si bene meministi. Nunc amantissima filia mea tibi dico q isti de quibus tibi dicebam q videbatur eos huiusmodi doctrinam opere vidisse in vita presenti gustant arram eterne vite. Si doctrinam istam in mente conseruaueris indubitanter euades diabolicas fraudes quia cognosces eas etiam a remotis. Et insuper ea que a me petisti: nihilominus ad satisfaciendum sancto desiderio tuo clarius tibi pandam aperte demonstrando q nullum iuditium vos virtuose dare potestis pro iuditio sed pro sancta compassione.

Per quem modum arram eterne vite recipiunt in vita presenti qui consistunt in isto glorioso z perfectissimo tertio lumine. Capi. ci.

O Iri tibi q huiusmodi serui mei recipiunt arram eterne.

vite in presenti seculo. Arraz utiqz recipiunt sed nō solutionē ad plenū Nā expectant illam in me vita durabili feliciter hērē vbi semper est vita sine morte: satietas absqz fastidio: atqz fames absqz pena. Quā est a fame remota quecūqz pena: nam ibi oēs habēt oia que desiderāt: tamen a satietate remotū est oē fastidiū qm̄ ego sum eius vite cibꝰ absqz defecta quocunqz. Sed in vita p̄nti recipiunt arrā isto mō: qm̄ incipit hic aīa famescere ⁊ feruenter optare mei patris eterni gloriā ⁊ honorē atqz cibū salutis animarū: ⁊ isto cibo famē suā pascit. Qr vz anima nutritur ex caritate proximi salutē cuius ingēti fame peroptat. Et hoc eius desideriū est ei quasi cibus ex quo nutrit̄. Nunqꝫ tamē in p̄nti vita satiat̄ qm̄ insaziabilis est: ⁊ ipsi quotidie remanet ipsa fames. Et velut arra est initiū securitatis, que datur hoi pro futura solutione cōpleta lz in se sit imperfecta: nisi qr recipiēs illā ē in mēte certificatus de solutione futura recipiēda: sic hec anima philocapta ⁊ vestita doctrina mee veritatis q̄ iā accepit arrā in se metipsa mee charitatis atqz p̄ximi sui expectat in vita durabili recipe p̄fectionē itegre solutiōis idubitanter. Hec arra qdē est iperfecta: naz aīa q̄ gustat illā nō hēt adhuc p̄fectionē absolute: ita q̄ nō sentiat ī se penā ⁊ in alijs. In se quippe penaz hz ex offensa mea pp legē p̄uersam q̄ ligat̄ in mēbris eiꝰ q̄ contra sp̄m ipugnat. In alijs āt ex offensiōe p̄ximi. Perfecta qdē est quo ad gratiā nō tn̄ in ea p̄fectiōe q̄ sci mei dotantur: qui iā ad me p̄uenerūt vitā durabilē sicut iā tibi dixi q̄ coꝝ affectuosa desideria sunt absqz pena: vestra vero sunt cū pena. Stāt igit̄ isti filii mei qui nutriunt̄ ad mēsaz huius desiderij sci: vt alias tibi dixi bti simul ⁊ dolorosi p̄ut vnigenitꝰ filiꝰ meꝰ in cruce stabat. Caro nāqz sua pp illata tormenta grauissima valde dolebat: sz eiꝰ aīa btā sp̄erat ex vniōe diuine nature. Similiter isti bti sunt ex vniōe sci desiderij eorū in me sicut iā dixi: qm̄ iduerunt ex toto dulcē voluntatē meā. Dolorosi vero sunt ex cōpassiōe p̄ximoꝝ ⁊ qr sensualitatē p̄priā iugiter affligūt auferendo sibimetipsis oēs delitias atqz sensuales consolationes.

Quō primus argui debeat volēdo vitare iudiciū falsū. Capi. cij.

Nunc aduerte carissima filia. Nā vt amplius esses in tua mēte declarata sup eo qd a me postulasti dixi tibi de cōi lumie quod oēs hic debetis ī quocūqz statu fueritis. Loquor de illis qui comorant̄ ī caritate cōi. Ac ēt tibi dixi de illis qui sunt ī lumine p̄fecto. Qd vtiqz lumē in duo tibi distinxi. Unū erat illoꝝ qui discedētes a seculari vita studebāt valde mortificare sua corpora. Scdm erat illoꝝ qui p̄ncipaliter vacabāt ad occidēdū p̄priā voluntatem. Et isti sunt illi p̄fecti qui se nutriebant ad mensam sancti desiderij. Nunc autem in particulari tibi loquar licet loquendo tibi pro-

derit etiam alijs: ⁊ ita tuo desiderio satisfaciam. Ego volo te ꝑcipue tria facere: vt ex ignorantia non impediatur in aliquo ꝑfectio tua ad quã ego te voco ⁊ inuito: ⁊ vt aduersarius diabolꝰ sub specie boni atqꝫ mãtello virtutis caritatis proximi nutrire non valeat in anima tua radicem presumptionis: quoniam hinc in falsa iuditia precipitareris que tibi prohibui. Tibi quidez iuste iudicare videretur: ⁊ econuerso tu iudicares iniuste sequendo tuum videre. Et aliquando demonium veritates tibi plures ostenderet: vt postea te precipitaret in falsitatem atqꝫ mendatium. Et hoc ideo faceret vt esses iudex intentionum atqꝫ mẽtium creaturarum habentium ĩ se rationem. Et hoc est absolute solummodo meum. Hoc est vnuz ex illis que volo ꝙ omnino serues: ⁊ habeas in te: vz ꝙ neminẽ iudices absqꝫ modo: sed volo iuditium tuum habere modum. Modus autez est iste ꝙ nisi defectum proximi tui prius expresse non soluz: semel vel bis: immo plures aperte manifestarem in mente tua non debes in particulari redarguere: vz illum in quo tibi videtur esse defectus. Sed in communi corrigere debes vitia te visitantium caritatiue: plantando virtutes: ⁊ cũ affabili benignitate. Tamen quando videris expedire cum benignitate poteris: etiam asperitatem immiscere. Quamuis ergo tibi videatur ꝙ ego tibi pandam defectus alienos: nisi cognoscas expresse meam esse reuelationem: vt iam dixi non arguas in particulari: sꝫ ambula per viam tutiorem: vt vitare possis astutiam atqꝫ fraudem diaboli. Quia cum hamo talis desiderij te decipere posset inducẽdo te ad iudicandum in proximo quod a veritate remotum esset: vnde posses eum sepe frustra ⁊ iniuste scandalizare. Unde fit in ore tuo silentium: vel vnum sanctum colloquium in cõmendando virtutes ⁊ vitia contemnendo. Et quando tibi videretur in proximo tuo defectuz aliquẽ agnoscere cum quadam humilitate dulci vnasecum: etiã temetipsaz argue. Tunc si vero vitium illud erit in proximo quem corrigere cupis: absqꝫ dubio corripictur: ⁊ emendabitur agilius attendendo se: ita dulciter esse comprehensum: ⁊ illico tibi dicet illud quod et dicere volebas. Tu ꝟo secura stabis: ⁊ ita diabolo precidisti: ⁊ obstruxisti viam: quia te decipeꝛ non valebit: nec impedire perfectionez anime tue. Itẽ volo te prudenter aduertere: qꝛ confidere non debes in aliqua visione: sed potius huiusmodi postrigare coneris: ⁊ eas humili corde vitare. Et solũmodo remaneꝛ studeas in agnitione tui: ⁊ in te cognoscere meam ĩestimabilẽ bonitatem. Ita faciunt illi qui peruenerunt ad statum perfectionis de quibus tibi dixi: quia quottidie redibant ad vallez cognitionis ipsorum. Neqꝫ tamen hoc impediebat in eis altitudinem vnionis quã in me fecerant. Et hoc vnũ est illorum trium que te volo seruare: vt in veritate mihi seruias.

Si quis in oratione videret ali/quem proximum esse tenebrosum: non tamen debet ex hoc a servo dei temere iudicari ꝙ ille sit in peccato mortali. Capi. ciiij.

SEcundum est de quo declarari petisti: ꝙ si quandoqꝫ con/tingeret: ꝙ me rogares in particulari pro aliquibus proximis tuis: ⁊ in oratione videres in vno pro quo rogas aliquod gratie lumen: ⁊ in alio ñon: licet ambo sint amici mei: sed tibi videretur: ꝙ vnus mentem haberet inuolutam atqꝫ tenebrosam: tu vero non debes: nec etiaꝫ virtuose potes eum iudicare: ꝙ graui cul/pe subiaceat: qꝛ frequentissime iuditium huiusmodi falsuꝫ esset. Unde volo te non ignorare ꝙ aliquando: tu me rogas pro eadem persona: ⁊ vna vice videbis eam cum lumine iocundo: ⁊ vno desiderio sancto co/ram me intantum: ꝙ de bono illius videbitur tibi: ꝙ anima tua pigue/scat: vt affect⁹ vere caritatis erigit: s. vt vnusquisqꝫ letetur: ⁊ exultet de prosperitate proximi sui: ⁊ alia vice videbis eum ita: ꝙ tibi videbitur mentem suam valde remotaꝫ a me totã teñebrosam atqꝫ molestijs exagitatam ita ꝙ tibimetipsi videbi/tur valde laboriosum orationem ef/fundere coram me pro eo. Quando qꝫ hoc ex aliquo contigit deffectu il/lius pro quo rogas multotiens ta/men occurrit: non ex deffectu suo: sꝫ quoniam ego deus eternus ab eius anima me subtrari per sensum pro/ut: ego frequenter ago: vt anima p/ueniat ad perfectionem prout: ego in statibus anime tibi narraui. Qꝛ me quandoqꝫ subtraho per sensum sed ñon per gratiaꝫ. Unde tunc anima non sentit aliquam dulcedinem vel consolationeꝫ: ideo mens est arida sterilis atqꝫ penosa quam penaꝫ etiaꝫ extendere pmitto: vsqꝫ ad animam illius qui orat pro tali. Et hoc ago ex affectuosa caritate quam habeo ad illam animam que recipit orationeꝫ: vt ille qui me rogat vna secum adiuuet ad dissoluendam nubem que mentem eius obumbrauerat. Itaqꝫ dulcissima filia vides cũ quãta procedit ignorantia: ⁊ quan/tum esset arguendus ille qui iudicare vellet ex ista simplici visione: qd vitium graue foret in anima tali qꝫ nis: ego demonstrassem: ita tenebrosam: de qua iam vidisti: ⁊ intellexi/sti: qꝛ non est priuata gratia: sed so/lummodo sensu dulcedinis quam ei de me dabaꝫ. Igitur volo tu quoqꝫ velle debes: ⁊ alij serui mei ꝙ at/tendatis: valde diligenter ad agni/tionem vestri: vt perfectius agno/scatis in vobis inextimabilem bo/ñitatem meam. Et hoc ⁊ aliud etiã iuditium mihi relinquatis: qꝛ meũ est ⁊ non vestruꝫ. Sed õmittatis iuditium quod vtiqꝫ meum est ⁊ assumatis vestre menti compassionem: erga proximum cum fame honoris mei atqꝫ salutis animarum cuꝫ anxio desiderio ãnunciando virtutes: vitia vero redarguite in vobis ⁊ in eis: vt ibi superius est expressuꝫ. Et in hunc modum in veritate venies ad me demõstrans apte meminisse

doctrine cum obseruantia comēdabili quam ab incarnata veritate recepisti vȝ in omnibus voluntatem meā iudicando ꝛ non voluntatem hoīum. Et ita facere debes si desideras in veritate virtutē adipisci realem ꝛ in morari iugiter in vltimo ꝑfectissimo atqȝ glorioso lumine nutriendo te semꝑ in mensa desiderij sancti de cibo salutifero aīarum ad gloriā ꝛ laudē sancti mei nominis.

Quō penitentia sūmi non vȝ ꝓ fundamento principali sed affectus ꝛ amor virtutum. Capi. ciiij.

Tibi carissima filia dixi de duobus nūc vero tertiū addā qd a te requiro circa qd hēas aduertētiā ꝛ argue temetipsam si qñqȝ molestiam senseris a diabolo: vel a presumptione tua desiderando videre seruos meos oēs ambulare ꝑ viam illā ꝑ quam tu vadis. Nam hoc eēt ꝯtra doctrinā quam veritas incarnata tibi tradidit. Q꞉ frequēter occurrit ꝙ aliq vadunt ꝑ viā abstinētie: vel admirabilis penitētie: ꝛ ita vellent oēs agere. Si vero ita fieri nō viderint assumunt inde displicētiam ꝛ i se scādalizanť iudicādo tales nō ambulare salubriter. Attēde ꝙ isti valde decipiunť: q꞉ frequēter accidit ꝙ ille de quo sic iudicāt ampliorē merebiť hīc grām lȝ ipse se nō affligat in tanta penitentia qȝ illi q scādalizanť in eo ꝛ maiori penitētia ꝯterunť. Et ideo tibi iam dixi ꝙ illi qui pascunť ī mensa penitentie nisi ꝓcedant cū humilitate vera: ꝛ ꝙ ꝓ ꝑncipali fundamēto: ꝛ affectu non assumāt pniam ipsam: sȝ ꝓ virtutis istrumēto: sepe ꝑꝑ huiusmodi murmuratiōnē suā ꝑfectionē offendūt. Et ideo nō debēt ignorāter icedere sȝ attēdere: q꞉ ꝑfectio nō ꝯsistit solū mō ī macerādo corpus: imo potius i occidēdo ꝑuersam atqȝ ꝓpriā volūtatē. Et ꝑ hāc viā abnegate voluntatis ꝛ voluntati mee subdite desiderare debetis oēs ābulare. Hec ē doctrina lucis illꝰ luminis gloriosi ī quo aīa philocapta currit induta realiter voluntatē meā. Nō tñ ego ꝯtēno penitētiā: q꞉ penitētia quidē vtilis ē ad domādū atqȝ castigādū corpus qñ cōtra spm ipugnare vellet. Sȝ amātissima filia nolo ꝙ hoc accipias tanqȝ regulā oībus iponēdā. Nā oīa corpora nō sunt equales cōplexionis q꞉ nature fortioris est vnus qȝ alter. Et ēt q꞉ frequēter occurrit ꝙ ꝑꝑ accidētia diuersa penitentiā iā iceptam oportet ōmittere. Itaqȝ si fundamētū esset i te: vel alteri ꝑsuaderes ꝙ sup penitētia faceres vel faceret oīo deficeret ꝛ esset ī ꝑfectū. Et ita ꝯsolatio vobis abeēt ꝛ virtus in aīa cū effectis priuati re quā iordinate diligebatis vbi feceratis ꝑncipiū vestrū: ꝛ ita iudicaretis vos esse ꝑuatos grā mea. Sic igitur existimātes veniretis ad īportabile tediū ꝛ īgentē amaritudinē atqȝ ꝯfusionē ex quo ꝑderetis exercitium vestrū atqȝ oīonē feruentē quā offerre mihi solebatis agēdo penitētiā illā. Qua dimissa ꝑꝑ occurrētia plurima: nō sapit vobis oratio illo mō quo prius: imo quodāmodo vi

deĩ iſipida. Hoc vero ꝯtingeret qꝫ
fundamentũ eſſet collocatũ in cor/
porali penitẽtia ⁊ in eius affectu: ⁊
nõ in anxio deſiderio ſancto. Deſide
riũ ĩtelligo ſãcꝫ atqꝫ realiũ virtu
tum. Itaqꝫ potes attente ꝯſiderare
quot inconuenĩetia mala ſequerent̃
vobis volendo facere ꝑncipiũ atqꝫ
fundamentũ i penitentia corpora i
qꝫ procederetis ignorãter ⁊ iniuſte
murmuraretis ꝯtra ſeruos meos ⁊
veniretis ad amaritudinẽ valde te
dioſam. Et mihi ſeruire ſtuderetis
opibus finitis cũ ego ſim bonũ eter
nũ: ⁊ ĩfinitũ: ⁊ ideo a vobis expecto
deſiderium infinitum. O portet er/
go ꝙ fundamentum veſtrum ſit in
occidendo ⁊ abnegando propriam
voluntatẽ: ⁊ cum ea voluntati mee
ſubiecta mihi prebebitis infinitum
ſamelicum atqꝫ dulce deſideriũ ho
norem meum exquirendo: ⁊ anima
rum ſalutem. Et ita nutrietis vos ĩ
menſa ſancti deſiderij quod nunq̃ ĩ
ſe vel in ꝓximo ſuo ſcandalizatur
ſed in omnibus exultando gaudet
atqꝫ fructum extrahit de tot: ⁊ ita
varijs modis quos in animarum ſa
lute teneo. Non ita faciunt illi mi/
ſeri qui doctrinam iſtam obſeruare
nolunt viam vtiqꝫ dulcem atqꝫ dir
rectam a dilectiſſimo filio meo vo/
bis exhibitam ⁊ oſtenſam: imo faci
unt oppoſitum indicando temere
iuxta. cecam infirmitatem eorum.
Et ideo veluti frenetici ſuam viam
ignorant: vnde ſemetipſos inueni/
unt eſſe priuatos bono terreno pa/
riter ⁊ celeſti. Et vt alias dixi guſtãt
in vita preſenti arraꝫ inferni.

Repetitio in ſumma cum qua/
dam additione de reprehenſione ꝓ
ximi. Capi. cv.

Nunc ergo filia cariſſima ſa/
tiſfaciendo tuo deſiderio de/
claraui te ſuper eo quod a me poſtu
laſti vꝫ quomodo proximum argue
re debeas ne quandoqꝫ demoniaca
fraude decipiaris: nec etiam ab in/
fimo inditio tuo: quia vꝫ in genera
li arguer̃ debes: ⁊ non in ſpeciali ni
ſi forte tibi reuelaſſem expreſſe: ſed
cum humilitate ſicut admonui te
redarguere debes vna cum eis te/
metipſam. Etiam tibi dixi ⁊ itera/
to dico: quia nullo modo licet tibi
iudicare creaturam aliquam ratio
nalem in cõmuni ſiue particulari:
neqꝫ mentes amicorum meorum ſi
ue repperias eas eſſe diſpoſitas: vel
etiam indiſpoſitas: propalando ti/
bi cauſam quare iudicare nõ debes
quia iudicãdo proculdubio te frau
datam inuenires in tuo inditio.
Sed tu pariter ⁊ alij compaſſioneꝫ
habere debetis: inditium vero mi/
hi relinquatis. Etiam te docui do/
ctrinam quaꝫ exhibere debes veni
entibus ad te pro cõſilio quomodo
poſſint egredi de tenebris mortali/
um peccatorum: ⁊ viam proſequi
virtutum: vt videlicet eis exhibere
coneris pro principio atqꝫ funda/
mento virtutum amorem: ⁊ affe/
ctum cum ipſorum agnitione pari/
ter ⁊ mee bonitatis ĩ eis ⁊ abnegẽt
⁊ occidant in ſe propriam volunta/
tem: vt in nullo mihi penitus rebel
les inueniant. Penitẽtiã aũt eis ex

hibe velut instrumentum virtutis: ꝛ non pro affectu principali: sicut iã dixi: non tamen equaliter omnibꝰ: imo prout videris eos ad portandum aptos: ꝛ iuxta possibilitatem atqꝫ statum suum. Aliqui possunt amplius aliqui vero minꝰ: ẜm aptitudinem exteriorum instrumentorum. Et qꝛ te monui ꝙ in generali proximos argueres: ꝛ non in particulari: nolo tñ vt credas ꝙ actualiter videndo quendam expressum defectũ in proximo tuo tu non possis eum corrigere inter te ꝛ ipsum imo potes. Et etiam si esset obstinatus ad se corrigendum ordinate potes ꝛ iuste manifestare duobus: vel tribus. Et si non prodest ita fecisse potes ecclesie sancte corpori mistico patefacere. Sed ego te cautam esse volui ne temere iudicare velles ex aliqua visione levi: vel per sensum ĩ tua mente: nec etiam per visum exteriorem tu non debes precipitanter: ꝛ incaute prorũpere ad arguendum proximum in speciali: nisi tibi constaret a me procedere per expressam reuelationem: ꝛ eo modo sicut iaꝫ dixi. Hec via tutior est vt a diabolo decipi non valeas sub vmbra caritatis proximi.

De signis ad agnoscendum: quã do visitationes: ꝛ visiones mẽtales adeo sint: vel a diabolo. Capi. cvi.

Expleui carissima filia declarare te super hoc articulo ꝗꝫtum expediens est ad conseruandã ꝛ augendam perfectionez in anima tua. Modo te declarare volo super eo quod a me postulasti: vꝫ de signo quo possis aperte cognoscere si visio vel visitatio mentalis quaꝫ anima recipit aliquando: fuerit a me: vel a diabolo. Super hoc alias tibi dixi ꝙ quando procedit a me visitatio signum erat alacritas in anima remanens post visitationem famesqꝫ virtutum ꝛ precipue cum anima remanet vncta virtute profunde humilitatis atqꝫ diuine caritatis igne succensa. Sed qꝛ petis vtruꝫ in alacritate tali possit interesse fraus aliqua diabolica: quia si sic esset velles via tutiori perambulare: vꝫ habẽdo ꝛ attendendo signum virtutis q̃ decipi non valet: ego tibi pandam in presenti fraudem q̃ ue recipi potest: ꝛ quomodo cognoscere possis vtrum allacritas illa fuerit in veritate an non. Fraus inimici potest isto modo recipi. Ego volo te nosse quia quodcunqꝫ creatura rationalis amat vel optat haberẽ postq̃ꝫ habuit inde gaudium habet. Et quanto magis amat id quod habet tãto minus videt: vel prudenter agnoscerẽ studet: vnde venerit ex delectatione quam habet: ꝛ assumpsit habendo rem quam optauerat. Que delectatio: vel alacritas inordinata mentem eius impedit ne videat vel discernat. Sic isti qui delectantur ꝛ appetunt habere consolationes huiusmodi: mentales: visiones exquirunt ꝛ amplius principalem affectum in cõsolationis delectatione posuerunt q̃ꝫ in me directe. Sicut ego tibi dixi de illis qui adhuc

erāt in statu imperfecto qui magis
attendebant ad donum consolatio
nuz quas a me donatore recipiebāt
ꝙ ad mee caritatis affectuz cū quo
largior eis. Hinc ergo tales in alla
critate sua facillime decipi possunt
vltra fraudes alias quas in alio lo
co tibi distincte recitaui. Aliquādo
nanqz fraudantur in isto. Qr post
ꝙ ipsi conceperunt amorez ꝛ auidi
tatem ad huiusmodi consolationes
vt est dictum ex quo postea recipit
consolationem: vel visionem eorum
anima letatur valde: qr se recipisse
videt quod amat ꝛ optabat habere
Unde sepius hec allacritas a demo
nio procedere posset licet allacrita/
tem huiusmodi sentiret de qua tibi
dixi ꝙ quādo visitatio procedebat
a demonio veniebat ad animaz cū
quadam allacritate postea vero cū
pena remanebat atqz cōscientie sti
mulo vacua virtutum desiderio.
Nunc autem auiso te ꝙ anima quā
doqz poterit alachritatem istaz ha
bere ac etiam cum eadez ab oratio
ne surget. Attente tamen aduerten
dum est quia si fuerit hec allachri/
tas absqz virtutis ignifero deside/
rio ꝛ humilitate peruncta non re/
manserit anima: nec ī fornace mee
diuine caritatis exusta talis visio:
consolatio: ꝛ visitatio indubitanter
a diabolo procedit: ꝛ non a me non
obstante: ꝙ anima signum allachri
tatis in se perceperit. Sed quia ta/
lis allachritas iuncta non est cum
affectu virtutis modo predicto ma
nifeste patet alachritatez illam ab
amore mentalis consolationis pro/
prie procederē. Ideo letatur anima
gaudēdo ꝙ habet quod optauerat.
Naz est amoris vera conditio in oc
currētibus quibuscūqz sentire gau
dium habendo quod amat ꝛ optat.
Itaqz confidendum non est in hac
allachritate pura: licet allacritas il
la simul cum tali consolatione per/
duraret: vel etiam vltra. Quoniaz
amor ignorans ex ipso gaudio non
agnosceret ibi fraudem ad esse dia/
bolicam non ambulando caute cuz
ampliori prudentia. Si vero pru/
denter ambulare studebit attente
considerabit vtruz allachritas ista
associata fuerit ab affectu virtutū.
Et ita manifeste perpendet visionē
huiusmodi fuisse meam vel diabo/
li. Hoc est ergo signū illud quo me
diante possis intelligere qualitatez
huius allachritatis quando mens
visitatur a me: vz cum est vnita cuz
affectuoso desiderio virtutuz. Hoc
est vtiqz verissimum signum: vt qui
libet agnoscere possit aperte quan/
do visitatur a me: vel quando talis
allachritas ab amore cōsolationis
proprie procederet. Etiam visitatio
diabolica cognoscitur aperte: quia
prebet aliquaz allachritatē in aspe
ctu primo: ꝛ in fine tantam virtutē
in se repperit quantam prius habe
bat: ꝛ allachritas ista procedit ab
amore proprie consolationis quam
optat: vt est tibi supradictum. Etiaz
volo te nosse ꝙ non omnes ab hac
allacritate decipiuntur: nisi solum/
modo tales imperfecti qui letātur
gaudendo talibus visionibus atqz
propriis cōsolationibus qui magis

attendūt ad mea dona q̄ȝ ad me donatorē. Sed illi qui pure sine respectu proprie consolationis eorum attendunt ad affectum mee diuine caritatis cū qua largior ab hac allachritate nullatenus decipi valent. Et ideo subito recurrūt ad istud verissimū signum qn̄ diabolus vellet aliqn̄ cū fraude transformando se in angeluȝ lucis eos illaqueare siue decipere veniens ad mentes eoȝ cum alachritate iocunda. Ipsi vero qui minime passionati sunt ab amore ꝓprie ꝯsolationis illico prudenter in mentibus eoȝ agnoscūt diabolicaȝ fraudē. Nā allachritate cito ꝑtercūte ꝯspiciunt se tenebris esse circūdatos. Et ideo semetipsos humiliāt cū vera noticia sui ꝯtēnendo q̄ȝcunqȝ ꝯsolationē amplectentes: ꝛ astringētes mee veritatis doctrinā. Demoniū vero vidēdo se ꝯfusuȝ vltra nūq̄ȝ vel raro saltē sub illa forma redibit. Illi ṽo qui suas ꝯsolatōes appetūt: vt ibi dixi sepe decipient nisi diligēter attēdāt ad huiusmodi fraudem agnoscendā: ꝛ vitandā eo modo quo supius ē expssum: vȝ inueniendo talē allachritatē absqȝ virtutis affectu ꝛ si nō ꝑcipiant postea se virtutis humilitate punctos ꝛ vera caritate succēsos erga meū honorem ꝛ aiaȝ salutē: hoc egit mea bonitas inestimabilis. s. q̄ ita ꝓuidit circa vos iperfectos atqȝ perfectis in quolibet gradu ne decipi hoies valeant inquantū in se ꝯseruare voluerint lumen intellectus a me gratiose ꝯcessum cū pupilla sanctissime fidei. Nec obūbrari se ꝑmittant ab aduersante demonio: nec ab amore proprio qd̄ si sponte ꝑdere non vultis null⁹ oio a vobis poterit auferr̄.

Quomodo deo valde placet ille qui petit ꝛ pulsat cum perseuerantia ad ianuā sue veritatis. Ca. cviij.

SAtis apte carissima filia tui oculum intellectus illuminaui: vt prudenter vitare valeas inimici generis humani fraudes tuo desiderio satisfaciendo super eo qd̄ a me postulasti: quia non contemno sancta desideria seruorum meorum imo libenter accepto: ꝛ vos ad postulandum inuito. Et quod amplius est. Amātissima filia noueris qꝛ valde mihi displicet ille qui nō pulsat in veritate iuxta portam sapientie vnigeniti filij mei sequendo realiter saluberrimam doctrinaȝ eius. Quam omnis quin sequitur voceȝ sancti desiderij pulsat iugiter orationibus humilibus atqȝ continuis vociferans ad me patrem eternuȝ. Ego vero sum pater ille qui vobis exhibeo panem gratie celestis mediante porta dulcis mee veritatis. Aliquando tamen ad probāda vestra desideria vna cum perseuerantia dissimulo vos audire tamē vos intelligo ꝛ interim prouideo prout expedire video saluti vestre. Insuper exhibeo famem vobis ꝛ vocem qua clametis ad me. Postea vidēdo constantiam vestram: desideria vestra libenter adimpleo quando sunt ordinata ꝛ in me directa. Ad ita petendum atqȝ pulsandum ve-

ritas incarnata vos invitabat in evangelio dicens. Querite ⁊ invenietis: petite ⁊ accipietis: pulsate ⁊ aperietur vobis. Et ita volo te facere: q̄ nunq̄ ullo tempore desistas a me subsidium ingenti desiderio postulare: voce grandi mihi supplicando: ut mūdo miserabili misericordiam faciam: neq̄ pulsare desistas ad ianuam veritatis incarnate sequēdo realiter vestigia sua. Delecteris insuper in cruce secum manducando cibum animarum ad gloriam atq̄ laudem sancti mei nominis iugiter emittendo mugitum cū cordis anxietate super morte generis humani: quia vides ipsum ad tā tam miseriam adductum q̄ lingua tua nesciret exprimere. Cum huiusmodi mugitu ⁊ clamore meoꝝ amicorum dispono mūdo facere misericordiā. Et hoc est quod a te: necnon ⁊ ab aliis amicis meis iugiter expeto: ⁊ hoc erit pro signo q̄ in veritate me diligatis. Et ego ꝓmitto vobis vestra sancta desideria nullo modo contemnere.

Qualiter h̄ anima deo regratiatur deindeq̄ pro toto mundo facit orationem ⁊ precipue pro suis ī christo filiis ⁊ pro duobus patribꝰ anime sue. Postea aliqua postulat.

Capi.cviii.

Tunc anima p̄dicta tāq̄ ebria videbatur extra semetipsam ⁊ alienatis ex toto sensibus corporalibus ex amoris unione quā in creatore suo fecerat: elevata mente speculando veritatem eternam cū oculo intellectus veritate cognita: philocapta fuerat in ipsa dicens. O sūma ⁊ eterna dei bonitas: que sive q̄lis ego sum humilis atq̄ paupercula cui tu pater eternus ita dignatꝰ es tuam patefacere veritatem: ⁊ occultas diabolicas fraudes ac etiam proprii sensus vitabilem passiōnem imo deceptionem qua ego pariter: ⁊ alii servi tui decipi possumus in ista miserabili vita nostre peregrinationis: ut ambulemus cum cautela prudenti? Quis obsecro te monuit. Solus amor: quia me dilexisti non amatus a me: imo priusquam essem. O dilectionis ignis ineffabilis. Gratias: gratias ago tibi pater eterne. Quia sum imperfecta circundata tenebris obscuris. Tu vero perfectio summa ⁊ lux inaccessibilis ostendisti mihi perfectionem: ⁊ viam lucidissimam doctrinam: videlicet optabilem atq̄ salubrē unigeniti filii tui. Ego iam obieram ⁊ tu me resuscitasti. Multo tempore iacueram infirma tu vero mihi medicinam exhibuisti. Nec solummodo medicinam pretiosi sanguinis unigeniti filii tui quam universaliter humano generi tribuisti: sed in particulari mihi tradidisti medicinam optabilem: contra quandam occultam egritudinem quam etiam ignorabam: nec illam agnoscebam instruendo me: q̄ nullatenus ego iudicare presumam aliquā rationalem creaturam: ⁊ precipue servos tuos de qbꝰ aliqn̄ velut exce

cata ꝛ egrotans hac eram infirmi/
tate corrupta quia sub colorata spe
cie tui honoris atqꝫ salutis anima/
rum ego temere iudicabaz. Et ideo
tibi regratior affectuoso corde sum
ma ꝛ eterna bonitas: qꝛ manifestan
do veritatem tuaz diabolicas frau
des atqꝫ passionem propriam tu mi
hi notificasti meam egritudinem.
vnde maiestati tue supplico: vt mi/
sericorditer atqꝫ gratiose mihi con/
cedas: vt hodie finis imponatur: ꝛ
terminus: vt ego nunqꝫ egrediar a
via saluberrime doctrine tue quam
mihi pariter: ꝛ aliis omnibꝰ qui se/
qui voluerint eam ita gratiose tri/
buisti: quia sine te nihil omnino fie
ri potest. Igitur ad te confugiendo
recurro pater eterne. Neqꝫ ꝓ me so
la tibi supplico: sed vniuersaliter ꝓ
toto mundo ꝛ precipue pro corpore
mistico sancte matris ecclesie: peto
ꝙ ista tua sacra doctrina reluceat i
ipsius ecclesie sancte ministris. Ma
xime vero singulariter a te cum in/
stantia postulo ꝓ cunctis illis quos
mihi dedisti: vt amore precipuo dili
gaz quos ex affectu singulari fecisti
vnum esse mecum. Nam ad honorē
ꝛ laudem tui sancti nominis mihi
valde gratum ꝛ acceptabile refrige
rium erit eos ambulare videndo cū
sancto feruore per viam huiusmodi
dulcem atqꝫ directam. Opto nan
qꝫ ꝙ ipsi per eam velocissime curāt
mortui penitus ad omnem volun/
tatem propriam absqꝫ iuditio quo/
cunqꝫ temerario: sine scandalo: sine
murmuratione contra proximum.
Et amor mi dulcissime supplico ti/
bi ꝙ nullus eorum ab infernali de
monio de manibꝰ meis auferatur
vt in vltimo die perueniant omnes
ad te patrem eternum. Insuper of/
fero maiestati tue petitionem aliaz
pro duabus columnis vz pro duo/
bus patribus quos ad custodiaz at
qꝫ doctrinam in terra mihi tribui/
sti a principio mee conuersationis:
vsqꝫ nunc in subsidium ꝛ ad robo/
randam infirmitatem meaz vt eos
insimul vnias ꝛ in duobus corpori
bus vnam animam introducas: ꝛ
neuter eorum attendat ad aliud qꝫ
ad perficiendum in eis: ꝛ in miste/
riis que sibi in manibus hodie po/
suisti gloriam ꝛ laudez tui sancti no
minis in salutem animaruz. Et ego
miserabilis ꝛ indigna serua: vt filia
modos illos cum debita reuerentia
teneam erga illos amore tui: qui ce
dant ad honorem tuū pacem ꝛ quie
tem ipsorum ꝛ hedificationem pro
ximorum. Certissime spero veritas
eterna: quia non condēnes affectuo
sum desiderium meum: neqꝫ petitio
nes quas obtuli maiestati tue. Naz
aperte vidi ꝛ agnosco ꝓut voluisti
mihi patefacere licet etiam experi/
entia me docuerit: qꝛ sancta deside/
ria libenter acceptas. Ego autem i
digna serua tua conabor iuxta pos
se gratia tua fauente doctrinam at
qꝫ precepta tua cum diligentia ser/
uare. O pater eterne recordor vni/
us verbi tui quando recitabas ali/
quid de ministris ecclesie sancte: qꝛ
promisisti ꝙ alibi latius enarrares
de defectibus quos hodierna die cō
mittunt. Ideo si placet implere pro

missum audiam: vt augeatur in me materia doloris atq; compassionis cum sancto desiderio in salutem ipsorum. Jam. n. supra promisisti q cum oratione continua: lachrimis: doloribus sudoribus atq; multa tollerantia seruorum tuorum nobis exhiberes optabile refrigerium in sanctis z bonis pastoribus ecclesiaz virtuose reformādo. Ut igitur hoc in me crescat ideo postulo.

Quomodo deus hanc animam ad orationem sollicitat respondendo ad aliquam supradictarum petitionum. Capi. cix.

TUnc deus eternus misericordie vertens oculuz: huiusmodi desiderium vna cum illis petitionibus acceptabat: z vltime petitioni quam ei porrexerat volendo satisfacerē dixit. O carissima filia super eo quod a me postulasti tuum desiderium adimplebo dum tamen ex parte tua non cōmittas ignorantiam siue negligentiam: qr multo grauius offenderes: z acriori reprehensione digna fores postea q̄ prius: qr clarius: z amplius de mea veritate cognouisti. Et ideo valde sollicite d bes orationes effundere pro creaturis omnibus rationalib⁹: z pro corpore mistico sancte matris ecclesie atq; pro illis quos tibi tradidi: vt amore singulari diligas. Igitur absq; negligentia iugiter orationem offeras in conspectu meo prebendo ꝓximis in vita virtutis exemplum: atq; verbi doctrinam: arguendo vitia: z cōmendando virtutes indefesse. De columnis vero quas tibi gratiose concessi z de quibus mihi dixisti fac vt sis eis vnum medium tribuendo vtriq; prout expedit: z ſm aptitudinem eorum: vt ego creator tuus instruxero te: quia sine me nihil omnino potes facere: z ego tua desideria salubriter adimplebo. Sz vide ne defficiatis: tu z ipsi fideliter in me sperando: quia prouidentia mea nunq̄ defficiet vobis. Et quilibet humili corde recipiat illud qđ est aptus ad recipiendum. Et vnusquisq; ministret illud quod: ego tribui z in futuro tribuaz ad ministrādum iuxta modulum suum: prout a mea bonitate recepit z recipiet.

De dignitate sacerdotuz atq; de sacramēto corporis yesu christi. Et de his qui digne vel indigne suscipiunt vel cōmunicant. Capi. cx.

NUnc vero tibi respondere dispono super eo quod a me postulasti de ministris ecclesie sancte. Et vt veritatem apertius agnoscere valeas aperi oculum intellectus z ipsorum excellentiam attendere diligēter: z in quāta dignitate sunt a me constituti. Et quia contraria iuxta se posita magis elucescunt. volo tibi demonstrare dignitatem eorum qui virtuose thesaurum a me cōmissum in manibus eorum exercent. Et ex hoc apertius intelligere poteris miseriam eorum qui hodie pascuntur siue nutriuntur ad vbera sponse mee. Tūc vt obediret aīa

speculabatur attentius in veritate
vbi videbat aperte relucere virtu
tes in veris gustatoribus. Tūc ait
aie deus eternus. Carissima filia ꝑ
us tibi volo narrare dignitatē cor
in qua pp bonitatē meā coscolloca
ui vltra generalē amorem ꝙ habeo
⁊ ondi ceteris creaturis meis crean
do vos omnes ad imaginem atqꝫ si
militudinē meam. Et posteavos ad
gratiam in sanguine dilectissimi fi/
lij mei recreaui vnde venistis ad tā
tam excellentiam ex vnione diuini
tatis facta per vnigenitum filium
meum in humana natura: ꝙ in hoc
excedditis angelos: quia vestraꝫ hu
manam ⁊ non angelicam vniuit si/
bi naturam. Unde sicut iaꝫ diri de
us factus est homo: ⁊ homo factus
est deus ex vnione vtriusqꝫ nature.
Dignitas hec ⁊ excellentia: genera/
liter est cōcessa creaturis omnibus
que sunt ratiōe capaces. Inter om/
nes autem elegi ministros meos ꝑ
salute vestra vt ab eis vobis quot/
tidie sanguis vnigeniti filij mei mi
nistretur qui vere est humilis ⁊ in
maculatus agnus. Istis etiā vt ita
loquar exhibui solem ad ministran
dum: ipsis exhibendo scientie lumē
atqꝫ calorem mee diuine caritatis:
insup ⁊ colorem vnitiuū cū lumine
pariter ⁊ calorē vꝫ vnigēiti filij mei
verum corpus ⁊ sanguinēꝫ. Quod
vtiqꝫ corpus est veluti sol qui mecū
est vnitus qui sum vere sol. Et hec
vnio talis est atqꝫ tanta quod ibi
nulla segregatio potest habere locū
sicuti sol diuidi non potest neqꝫ ca/
lor eius a luce: neqꝫ lux a calore ex

vnione sue pfectionis. Iste sol a sua
rota non abscedens vniuersum or/
bē illuminat ac ēt oēs volētes ab eo
calefieri qꝫtuꝫ est in se calefacit nec
ex alicuius immunditia sol iste fe/
datur vel inquinari potest. Et eius
lumen secum est iugiter vnitū vbi
iam diri. Sic hoc verbum vꝫ vnige
nitus filius meus verus est sol: to/
tus deus ⁊ totus homo quia mecuꝫ
est vnū ⁊ ego secū. Potētia mea nō
ē a sua sapia separata: neqꝫ calor ignis
sancti spūs est a me pāe nec ab ipso fi
lio meo segregatus qꝛ nobiscū vnū
est: qꝛ spūs scūs a me patre ⁊ ab ipso
filio meo ꝓcedit qꝛ sumus idē ipse
sol. Ego sum ille sol deus eternus vñ
procedit vnigenitus filius meus at
qꝫ spūs scūs. Spūi sancto est ignis
apropriatus: filio meo sapia in qua
sapia ministri mei gratie lumē hau
riūt qꝛ ministrauerūt lumen hoc in
lumine ⁊ cum gratitudine beneficij
recepti a me patre: sequēdo in veri
tate doctrinam istius vere sapiētie
filij mei: hoc est lumen illud: quod
hēt in se colorem vere humanitatis
vnū equidem vnitur alteri. Unde
lumen diuinitatis mee fuit illud lu
men vnitum cum colore humanita
tis vestre qui color effusus est valde
lucidus qñ fuit impassibilis virtu/
te nature diuine. Et hoc obiecto me
diante huius incarnati verbi con/
spersi ⁊ inserte cum lumine mee dei
tatis: ⁊ cum ignito calore sancti s.
habuistis in veritate lumen. Cui lu
men istud administrandum exhi/
bui. Ministris meis in corpore mi/
stico sancte matris ecclesie: vt vitaꝫ

habeatis ab eis accipiendo venera
bile sacramentum corporis eius in
cibum ⁊ sanguinem eius in potum.
Dixi tibi q̄ huiusmodi corpꝰ est ve
luti sol: vnde non potest vobis exhi
beri corpus absq̧ sanguine: neq̧ cor/
pus atq̧ sanguis absq̧ anima filij
mei: neq̧ corpus ⁊ anima sine dini/
tate: quoniam vnum ab altero se
parari non valet. Prout alibi dixi
tibi q̄ natura diuina nunq̄ separa
ta fuit ab hūana natura: nec in mor
te: nec in alio casu: neq̧ separari po/
test. Itaq̧ totam diuinam essentiā
in hoc venerabili sacramento reci/
pitis sub albedine panis illius. Et si
cut non potest diuidi sol ita diuidi
nō valet in hac albedine panis vel
h. Sic totus deus atq̧ totus homo
quanuis in mille diuideretur parti
culis hostia si possibile foret sub q̄li
bet particula totus deꝰ: ⁊ totus ho/
mo cōtineretur vt iam dixi accidit
enim sicut in speculo quod quamuis
in se diuidatur ibi tamen ymago re
presentata nō diuiditur: sic hanc ho
stiam diuidendo non tamen diuidi
tur totus deus: ⁊ totus homo: sed in
qualibet particula continetur ex i
tegro: nec in semetipso minuitur: vt
apparet in hoc sequēti exemplo. Si
tu haberes vnicum lumen ⁊ orbis
vniuersus accederet pro isto lumine:
participādo singulis de tali lumi
ne: in se tamen huiusmodi lumen i
aliquo non minuitur ⁊ omnibus vi
detur habere totum verumtamen
aliqui plus ⁊ aliqui minus ex isto
lumine participant iuxta materie
quantitatem quā ille qui debet reci
pere portat: nam in tali quantitate
recipit ignē. Et vt aptius itelligas
exēplū hoc attēde. Si plurimi por/
tarent candelas ad accēdendum: ⁊
vna pōderis esset vnius vntie: alia
duarū siue sex: vel vniꝰ libre: ⁊ q̄uis
oībꝰ accēsis i qualibet parua ⁊ ma/
gna totū lumē accipias vz calorē:
colorē: ⁊ ip̄m lumē: indicabis tn̄ q̄
minꝰ de lumine recipiat ille q cāde
lam paruā accēdit q̄ ille qui maio/
rē. Igit̄ ita ꝯtingit i hoc venerabili
sacramēto de his qui recipiūt illud
⁊ eorum candelas afferunt: vz san/
ctum desiderium cū quo recipiunt
ip̄m venerabile sacramentū. Que
cādele sunt i semetipsis extincte: sed
accēdunt̄ in pceptione p̄ciosi sacra/
menti huius. Extinctas esse dixi q̄
quos ipsos oīo nihil estis: neq̧ vale
tis: verūtn̄ ego vobis exhibui mate
riā cū qua nutrire possitis i vobis
huiusmodi lumen. Materia nanq̧
vestra ē amor: qm̄ ex amore creaui
vos: ideo neq̧ viuere potestis absq̧
amore. Hoc esse vobis ex amore tra
ditum habuit in sacro baptismo di
spositionem quem accepistis in v̄ir
tute sanguinis vnigeniti filij mei.
Nā alias participare nullo modo
possetis ex hoc vero lumine: sed esse
tis sicut candela sine licinio intēto
ri que succendi nō potest neq̧ lumē
in se recipere valet: nam hoc liciniū
in quo recipitur lumen huiusmodi
hoc est fidem sanctam coniunctam
cū gratia quā in baptismo recipitis
cū affectu anime vestre a me create
que apta est ad amandum intantū
q̄ absq̧ amore viuere nequitis mo

cibus eius est amor: vt iam dixi. Sz vbi succenditur: hec anima taliter vnita. Proculdubio succenditur ad ignem mee diuine caritatis cuz sancto timore pariter et amore mei sequendo veritatis incarnate doctrinam. Tamen accenditur amplius vel minus prout affert anima et exhibet huic igni materiam: quia licet habeatis omnes eandem materiam quia videlicet omnes a me creati fuistis ad ymaginem atque similitudinem meam: et vos christiani lumen habeatis in sancto baptismo tamen vnusquisqz crescere potest in amore atqz virtute mediante gratia mea prout est de beneplacito vestro. Non q immutetis aliam formam q a me recepistis: imo crescitis et augumentatis in amore virtutes vientes in virtute et affectu caritatis arbitrio libero duz tempus est vobis a me gratiose concessum: quia transacto tempore facere non potestis. Itaqz potestis in amore crescere sicut iam dixi tibi. Et cum hoc amore venire debetis ad recipiendum: hoc venerabile sacramentum: lumen vtiqz dulcissimum atqz gloriosum quod vobis exhibui ministrandum ab electis huiusmodi ministris meis exhibendum vobis in cibum. Atqz tantum accipitis ex isto lumine quantum de materia sincere dilectionis et amoris: et igniti desiderii portatis quamuis totum in veritate recipiatis: vt iaz tibi dixi ponens exemplum eorum qui candelas afferebant qui secundum quantitatem ponderis candelarum: ita lumen accipiebant quamuis in quolibet videatur esse totum integrum et non diuisum: qz diuidi non potest ex imperfectione vestra quacumqz: nec etiam ex imperfectione ministrorum. Tantum ergo percipitis ex isto lumine: vz de gratia quam in isto venerando sacramento recipitis quantum vos cum sancto desiderio disponitis ad recipiendum. Si quis vero cum culpa peccati mortalis accederet ad hoc venerabile sacramentum ab eo non habet aliquam in se gratiam quamuis actualiter in veritate recipiat ex integro deum et hominem: vt iam dixi. Sed amantissima filia nosti qualiter est anime que tantum sacramentum: et tale indigne recipit. Quasi stat velut vna candela que fit aqua madefacta que si q taliter ignem accipit illico stridet et extinguitur indilate solummodo fumo remanente. Sic hec anima semetipsam affert candelam quam in sancto baptismo recepit postmodum autem aspersit illam aqua culpe que fuit aqua directe que madefecit licinium in quo stabat lumen gratie baptismalis: exinde vero non calefacta iuxta vere contritionis ignez: neqz culpam eius cum humilitate confitendo accessit ad mensam altaris ad recipiendum huiusmodi lumen actualiter: sed non mentaliter. Et qz talis anima fuit indisposita ad accipiendum tale sacramentum in ea gratia non remansit: qz propter aquaz culpe fuit extinctuz in ea lumen gratie. Tunc autem ipsa remansit in tenebrosa confusione cum maiori gra

nedine culpe. Atq de tam excellentissimo sacramento: non percipit: neq persensit: nisi conscientie stridorem ipsam remordentem non ex defectu luminis: quia recipere non valet aliquam in se lesionem: sed ex aque defectu quam in anima reperit que quidem aqua impediuit affectum anime. Unde recipere non valuit illud admirabile lumen. Itaque vides quod nullo modo lumen illud vnito sibi calore pariter et colore diuidi potest: nec ex paruo desiderio quod anima gerat recipiendo sacramentum istud: nec ex defectu qui esset in anima que recipit nec ex defectu eius qui ministrat. Ut ergo dixi tibi de sole qui licet per immunda loca transeat ipse tamen nullatenus inquinatur neque sordescit. Ita lumen hoc amenum in isto venerabili sacramento nullatenus in quinari potest: neque diuiditur: neque minuitur in seipso: nec a sua rota separatur: licet vniuersus orbis de suo luminoso calore communicet. Ita minime separatur hoc verbum vnigenitus filius meus a me vero sole qui sum pater eternus quamuis corpore mistico sancte matris ecclesie ministretur omnibus volentibus illud accipere: immo totus in me remanet atque totum accipitis: et habetis deum: et hominem: ut erem plum ego tibi dedi de lumine: quia si omnes homines mundi suas candelas ibi accenderent in se remaneret ex integro et omnes totum haberent.

Qualiter omnes corporei sensus in isto sacramento decepti sunt: sed non anime sensus: et cum illo debet videri: gustari: et tangi. Et de visione quadam pulchra. Capi. cxi.

O Carissima filia nunc aperi diligenter oculum intellectus ad considerandum affectuose mee caritatis abissum: quia vere cor vniuscuiusque creature rationalis ex amore solui deberet attendendo preser/tim inter alia beneficia mea gratiose vobis exhibita beneficium huius venerabilis et crimi sacramenti. Sed amantissima filia considerare debes quod huiusmodi ineffabilem sacramentum debet videri et attractari non solummodo tactu et visu corporali: quia corporei sensus penitus in eo deficiunt. Nam albedinem illius panis tantummodo videt oculus: manus et nihil aliud palpat gustus quoque saporem panis inde percipit. Igitur anime sensibus qui decipi non valent videri: ut attractari debet: nisi forsitan ipsa sibimet vellet auferre lumen sanctissime fidei eius in fideli dampnabili. Soli ergo sensus anime gustant vident: et palpant: hoc admirabile sacramentum. Sed cuius quo videt oculo: cum oculo intellectus inquantum intus habeat pupillam sanctissime fidei: hic oculus videt et attendit sub albedine tali verum deum: et verum hominem: naturam humanam vnitam cum natura diuina: corpus animam atque sanguinem yesu christi animam vnitam illi glorioso corpori atque corpus et animam vnitam nature mee diuine tandem a me se nullatenus euelle

do fine diuidendo: hoc vero si bene recolis in exordio quasi vite tue manifeste tibi patefeci: et non tantum oculo intellectus: sed etiam oculo corporali tuo vidisti: quamuis ex excessu luminis oculus tui corporis illico defecerit in visu: et in oculo mentali visio sola remanserit. Ostendi quippe tibi pro declaratione tue mentis ad te roborandam contra bellum quod a demonio receperas in ipso venerabili sacramento: et vt in amore cresceres: et in lumine sanctissime fidei. Tu nosti quod cum ad ecclesiam in aurora pergeres: vt missam audires ex quo fueras a demonio molestata: tu stetisti secus altare crucifixi sacerdos antem adueneat ad altare marie. Igitur te ibi manente tuos considerando defectus: quia dubitabas offendisse: me propter bellum quo te diabolus impugnauerat et attēdēdo mee caritatis affectum: quia te dignam feceram audire missam cum te ipsam existimares indignam: vel etiam ecclesiam meam ingredi. Qui sacerdos verba sacramentalia protulit in altum supra ministrum oculum attollens vidisti me demonstrante lumen vnum lucidissimum veluti radium solis a pectore meo procedens prout radius a rota solis egreditur: et tamen ab ipsa rota minime separatur. In quo et cum quo lumine descendebat vna columba super hostia pariter: et calice permanendo virtute verborum consecrationis a ministro prolatorū: vnde tuus oculus corporalis omnino defecit excessum huiusmodi luminis: nullo modo sustinere valens. Ideo visio remansit solum in oculo mentis: et intellectus. Ibique gustasti et vidisti trinitatis abissum: et verum deum et hominem absconditum: et velatum sub albedine illa. Neque lumen: neque presentia verbi quam in eadem albedine vidisti intellectualiter auferebat illam albedinem. Unum aliud non impediebat: quia videlicet videre deum et hominem non impediebat illam panis formam: ita quod non haberet albedinem atque saporem. Ista tibi patefacta fuerunt a bonitate mea. Tunc aperte cognouisti quod huiusmodi visio in oculo intellectus tui remansit. Itaque sicut iam dixi hoc admirabile sacramentum videri debet et attendi principaliter cum oculo intellectus: et cum pupilla sanctissime fidei quia decipi non potest. Manus quoque dilectionis affectuose illud attractare debet et id quod oculus ille vidit: et agnouit in ipso sacramento: fide tangit manu dilectionis veluti se quasi certificans de eo quod per fidem vidit et intellectualiter agnouit. Gustus vero sancti desiderij auiditate multa gustare debet illud. Gustus ipse corporis gustat saporem panis desiderium vero sanctum videlicet anime gustus deum et hominem in veritate gustat. Vides ergo sensus corporales esse fraudatos non autem anime sensus. imo clarificatur: et in semetipsa certificatur: quia ela-

se vidit cum oculo intellectus ⁊ cum pupilla luminis fidei salutaris. Et quia vidit ⁊ agnouit ideo tangit amoris manu fideli: ⁊ cum anime gustu ⁊ ignito desiderio attendit atque gustat ineffabilem ⁊ igniferam caritatem meam cum qua eam feci dignam: ita gratiose recipere tam inextimabile sacramentum atque gratiam quam in ipso sacramento se recipere percipit. Itaqȝ nunc aperte cognoscere potes: quia debetis non solummodo sensu corporali recipere pariter ⁊ videre sacramentum istud: immo cum sensu spirituali disponendo sensum anime affectuosa mente ad gustandum recipiendum ⁊ videndum ipsum venerabile sacramentum.

De excellentia sumentis in statu gratie sacramentum hoc admirabile. Capi.cxij.

ATtende filia carissima in quanta consistit excellentia quilibet homo cõgrue recipiens hoc preciosum ⁊ admirabile sacramentum Est.n. panis vite cibus angelorum in me nanqȝ manet: ⁊ ego in eo velut piscis consistit in mari: ⁊ econuerso mare cõsistit in pisce. Sic ego sto iugiter in anima: ⁊ anima consistit in me mari pacifico. In anima tali gratia remãet: quia recipit huiusmodi panem vite persistens in gratia. Ideo pannis illius accidenter consumptis remanet ibi gratia mea. Similitudinarie loquendo cõtigit: vt in sigillo quando super ceram bene disposita ponitur quo sublato remanet effigies eius in cera sic in anima bene disposita remanet effigies gratie mee virtute istius. Venerandi sacramenti: quia videlicet remanet in ea calor ignite caritatis mee que clementi sancti spiritus est. Ibi quoque manet Unigeniti filij mei sapientia intellectus oculo clarius illuminato in ipsa verbi mei sapientia: vt videat atque cognoscat ipsius veritatis mee doctrinam. Hec ergo sapientia in magna fortitudine remanet participando fortitudinem potentie mee que fortificat animam contra mundum ⁊ aduersarium atque contra propriam passionem sensitiuam. Itaqȝ vides qꝫ in anima remanet effigies inde sublato sigillo: quia videlicet cõsumptis accidentibus illius hostie verus iste sol in sua rota reuertitur atque consistit. Non quia diuisus: vel ab ea segregatus esset: est enim mecum semper vnum: ⁊ ego secum: sed abissus mee eterne caritatis vobis exhibuit istum angelicum cibum in vita presenti: vbi viatores estis atque peregrini: vt habeatis inde refrigerium: ⁊ non ãmittatis huiusmodi preciosi sanguinis vnigeniti filij mei memoriam salutifferam. Ut ergo vestris indigentijs diuina prouidentia mea subuenirent veritas incarnata se vobis ordinauit in cibum. Igitur attende diligenter quantum obligamini diligere me: q2 tam excessiuo vos diligo: ⁊ q2 sum eterna bonitas ⁊ omni

respectu dignus a vobis affectuose diligi.

Quomodo deus requirat a sacerdotibus in tanta dignitate constitutis maiorem puritatē q̄ in aliis creaturis Capi.cxiij.

Hec omnia dixi tibi charissima filia: vt amplius agnoscas in quāta dignitate ministros meos ordinauerim: ⁊ vt amplius ex corde percipias amaritudinem atq; dolorem super miserias eorum. Si diligenter ipsimet attenderent ipsā dignitatem suam non iacerent in tenebris mortalium peccatorum nec inquinarent ita facies animarum suarum. Et non solummodo viderent offendere me: sed tradendo corpus proprium ad cōburendū igni non videretur eis in aliquo satisfecisse mihi pro tam glorioso beneficio. Nam in vita presenti non possunt ad maiorem dignitatem ascendere. Ipsos appello christos meos: quoniā vncti mei sunt. Et hunc angelicum panem vobis exhibendū eis cōmittere decreui. Et eos veluti flores odoriferos in corpore sancte matris ecclesie collocaui: dignitatē istam proculdubio non habet angelus quam hominibus: ita gratiose concessi vꝫ illis quos ad huiusmodi ministerium meum elegi quos velut angelos terrestres esse volo ī vita presenti In qualibet anima puritatem atq; caritatem exquiro vꝫ vt affectuose me diligat pariter ⁊ proximum eius: ⁊ q̄ ei iuxta posse subueniat in oratiōe sancta simul: ⁊ subsidio temporali secum caritatiue viuendo. Multo tamē amplius a ministris huiusmodi meis exigo puritatem interiorem: ⁊ exteriorē: ⁊ amorem ad me similiter: ⁊ ad proximū suum ministrando corpus: ⁊ sanguinem vnigeniti filij mei cum igne caritatis atq; famē salutis animarū ad laudem ⁊ gloriam mei nominis. Sicut enim isti ministri requirunt ⁊ volunt habere puritatē atq; mūdiciam in calice: vbi fit hoc venerabile sacramentum siue sacrificium: ita requiro puritatem: ⁊ anime mūdiciam in eis. Et corpus eorum velut. Instrumentum anime volo q̄ ī puritate seruet. Nec volo q̄ se nutriant ⁊ inuoluant in luto fetentis immundicie: neq; sint elati per supbiam exquirentes excelsas prelationes: neq; crudeles existant in se pariter ⁊ in proximo: q: crudelitate sua minime possent vti sine detrimento proximi: q: si sunt sibimetipsis ex culpa crudeles etiam proximorum animabus proculdubio crudeles existunt pro eo q̄ non exhibent eis exēplum vite: neq; curant eorum animas extrahere de manibus inimicorum: nec eis vnigeniti mei sanguinem ⁊ alia sacramenta sicut obligātur administrant. Itaq; quando crudeles existunt in semetipsis etiam in proximo crudeles esse probantur.

Quomodo sacramēta nullo modo debent emi siue vendi: ⁊ illi qui recipiunt ea debent huiusmodi tēporalibus voluntarie subuenire mi

nistris. Capi. cxiiij.

Sic volo ministros meos esse liberales: et non auaros: vt ne propter auaritiam: et cupiditatem vendant alicui spiritus sancti gratiam. Nullo modo volo qr ita faciat imo sicuti gratis: et cum magna liberalitate recipitur a bonitate mea: ita gratis: et libero corde sincere dilectionis affectu circa meum honorem atqz animarum salutem donare debent omni rationali creature humiliter exposcenti: nec aliquid de precio sumere debet. Ipsi nanqz nõ emerunt illa: imo gratiose receperunt: vt administrarent vobis. Bene tamen helemosinaliter accipere possunt: Unde subditus huiusmodi sacramenta recipiens iuxta posse ministris ex parte sua subuenire debet. Congruum est enim vt ipsi pascebantur a subditis in temporalibus: subditi vero pasci debet a ministris meis in gratia mea: et in spiritualibus donis ministrãdo sacra sacramenta que sunt a me in ecclesia sancta collocata: vt in salutez vestram ordinato tempore erhibeãt. Et vos ignorare nolo qr absqz comparatione quacunqz valde plus ipsi conferunt vobis qz vos eis: qr nulla comparatio dari potest a rebus finitis atqz trãsitorijs ex quibus aliquãdo vos eis subuenitis ad me deum eternum qui sum bonum infinitum. Qui prouidentia mea et affectuosa caritate paterna illos ordinaui: et ea vobis ministrent. Neqz solummodo pro tanto sacramentali ministerio vobis ab eis exhibito: sed a quacunqz creatura gratiã spiritualis aliqã vobis administretur: vel per orationem: vel alio modo: vos cum omnibus temporalibus vestris bonis attingere nõ valetis ad satisfaciendum pro his que spiritualiter vobis exhibentur absqz cõparatione. Noueris tamẽ qr substãtiam quam a vobis accipiũt ipsi debent in tres diuidere partes vnã pro suo victu conseruent, aliã pauperibus distribuant partẽ vero tertiã pro reparatiõe ecclesie: vel alijs necessarijs exponãt: et si aliter expenderent inutiliter offenderent sine dubio.

De dignitate sacerdotum et quia sacramentorum virtus ex defectu ministrantium sine recipientium: nullo modo minuitur. Et qr nõ sũt a secularibus corrigi. Capi. cxv.

Ut tibi supradictum est hoc agebãt virtuose viuẽdo dulces atqz gloriosi ministri mei de quibus tibi dixi qr ipsorũ attenderes excellentiam vltra dignitatem quã eis exhibueram faciendo eos christos meos. Nam exercendo virtuose dignitatem istam vestiti sunt isto dulci atqz glorioso sole quẽ illis exhibui ministrandum. Aspice dulcem gregorium. Siluestrum et alios antecessores atqz successores qui subsecuti sunt post principalem pontificem petrũ cui tradite fuerunt claues regni celorum a veritate mea pro vobis incarnata que dixit ei. Tibi

dabo claues regni celorū. Et quodcunq; solueris super terram erit solutū ⁊ i celis ec. Attende filia dilectissima: q2 me tibi pandēte virtutum excellētiā istoꝝ tibi plenius ostēdam in q̄ta dignitate collocaui p̄dictos ministros meos: Ista qdē ē clauis preciosi sanguinis vnigeniti filij mei q̄ clauis fuit apta vobis ianua paradisi q̄ longo tp̄e clausa permāserat ex culpa p̄mi vr̄i parētis ade. Sed ex quo v̄bū īcarnatū humano generi donatū ꝓ redēptione vr̄a sacratissima morte sua saluberrime mortem vr̄am occidit atq; destruxit de p̄cioso sanguine suo vobis habundātissime faciēdo balneū. Itaq; ꝑ effusum sanguinē passionē ⁊ mortē ei9 i virtute naturē mee diuine q̄ fuit vnita cū humanitate vr̄a ce'uz humano generi fuit aptū. Clauē autē huius p̄ciosi sanguinis apostolo petro dereliqt atq; cōmissit ceterisq; successionib9 ei9 p̄teritis ⁊ q succedēt i futurū: vsq; ad vltimū iudicij diē hn̄t ⁊ hēbūt eādem auctoritatē q̄ petro data fuit. Nec ex aliquo defectu cōmisso ꝑ eos hec auctoritas vllo mō minuit: neq; pfectio sanguis auferr̄ vel alicui sacr̄o: q2 iā tibi dixi q̄ hoc venerabile sacr̄m veluti sol ex aliq̄ īmūditia cuiuscūq; rei nullaten9 inquinari pōt: neq; lux ei9 āmittit siue minuit ex qbuscūq; tenebris mortaliū peccatoꝝ q forent i eo q ministrat vel i eo q recipit. Nā culpa illoꝝ ecclesie sancte sacr̄is oīo nullā pōt facer̄ lesionē: neq; v̄tutē illoꝝ ī aliquo minuer̄. Sȝ i eo q ministrat irreuerenter: vel indigne accipit: absq; dubio gr̄a minuit: ⁊ augeṫ i hoc actū culpa. Itaq; vicari9 me9 ī terra vȝ papa iȝ hui9 p̄ciosi sanguinis claues. Et si bn̄ recolis h̄ ego tibi patefeci sub ista figura volēdo tibi dmōstrare q̄tā reuerētiā volo seculares hēre ministris meis siue sint boni: siue mali ⁊ q̄tā hēo displicētiā vidēdo ꝯriū. Nosti q̄ tibi monstraui corp9 ecclesie misticū ī forma q̄i cuiusdā cellarij vbi sanguis vnigēiti filij mei cōseruabaṫ cui9 virtute sacr̄a cuncta valēt ⁊ hn̄t vitā. Ad ianuā v̄o cellarij stabat papa vicari9 me9 cui commissum erat huiusmodi sanguinem ministrar̄. Ad ip̄m ēt ptinebat eliger̄ ministrātes alios q iuuarēt eū administrādū i vniuersali corpe religionis xp̄iane. Sȝ ille sol9 quē acceptabat: ⁊ vngebat minister ver9 erat ali9 v̄o nō. Ad ipsū ꝓcedit vniuersus ordo clericat9 hos eligit ⁊ pōit ad ministrādū sanguinē iustū vnūquēq; ꝑ officia sibi ꝯgrua. Et vt ipse posuit eos i ecclesia sancta sicut adiutores ita ptinet ad eū solū ipsos corrigeṙ de suis defectib9: ⁊ ita volo penit9 obseruari. Nā ex excellentia ⁊ auctoritate quā eis ꝯcessi eos extraxi ⁊ exemi totaliter a q̄licūq; seruili iurisdictiōe siue subiectiōe tp̄aliū dn̄oꝝ lex ergo ciuilis de nihilo se cū illis itromittere dȝ in aliqua punitiōe. Sȝ solus ille q hȝ iurisdictionē ī lege canonica: ⁊ diuīa. isti sunt vncti mei. Et ideo monui dicente scriptura nolite tāgere xp̄os meos: vnde magnam procuͥldubio ruinam incurrit ille qui temere p̄sumit eos aliquo modo punire.

Quō pſecutionē factā eccleſie ſi/
ue miniſtris eius iputat ſibi factā ⁊
ꝙ ē grauiſſima culpa. Capi.cxvi.

SI tu peteres a me quare tibi
mōſtraui ꝙ culpa illoꝝ q ſā/
ctā eccleſiā atqꝫ miſtros ei9 pſeqbāt
grauioꝛ erat alijs culpis eoꝝ: ⁊ ēt
q̄re volebā nō obſtātib9 eoꝝ quibuſ
cūqꝫ defectib9 ꝙ reuerentia circa il
los ī nullo minueret vnqꝫ: ego rñde
bo tibi. Quā queccūqꝫ reuerentia ſit
eis: non eis: imo mihi ſit ex virtute
ſanguinis vnigeniti ſilij mei quem
eis ego cōmiſſi miſtrādū: vñ ſi non
eſſet: ille reſpect9 vos hērctis ipſis
miniſtris meis tantā reuerētiā q̄ztā
alijs hoībus vite pñtis ⁊ non vltra.
Quare pp huiuſmodi miſterium
cētis cōpulſi reuerētiā eis exhiberē.
Poſtea ſ̄o vos opoꝛtet ad eoꝝ ma
nus īcidere ⁊ accedere. Nō quidem
ad eos pp ſemetipſos: imo virtute
ſacramētoꝝ q̄ cōmiſſa ſūt eis a qui/
bus illa recipe debetis q̄ ſi poſſetis
hēre ⁊ illa recuſaretis eſſetis in ſtatu
dānatiōis ī tali ſtatu moꝛiēdo. Ita/
qꝫ reuerētia talis ē oīo mea: ⁊ huius
pcioſi ſanguinis vnigeniti filij mei
q mecum vnū ē: ⁊ ego ſecū ex vniōe
nature diuīe cū humana natura ⁊
nō illoꝝ. Et ſicut iſta reuerētia mea
eſt ita reputo meā irreuerētiam eis
exhibitā. Quarē tibi iā dixi ꝙ eis n̄
obligamini facerē reuerentiā huiuſ
modi ſuo pncipaliter reſpectu: ſꝫ au
ctoritatis intuitu quā ego eis cōmi
ſi. Et ita null9 eos offendere dꝫ q̄m
offendēdo illos reputo talē offenſio
nē eē meā: ⁊ nō eoꝝ. Iam.n.expſſe p
hibui dicēs chriſtos meos a māib9
eoꝝ nullaten9 eē tāgēdos. Et null9
excuſari pōt dicēdo: ego nō facio in
iuriā: nec eccleſie ſancte facio rebel
lionē: ſꝫ ꝯ defectus iniquoꝝ paſtoꝝ.
Iſte mentit̄ ī caput eius ⁊ velut ex
cecatus ab amoꝛe ,ppꝛio non videt
q̄uis in veritate bene videat: ſꝫ vi/
dere diſſimulat: vt ꝯſciētie ſtimulū
aliquo modo cohopiat. Ipſe tñ vi/
det ⁊ itelligit: ꝙ ſanguinē vnigeni/
ti filij mei pſequit̄: ⁊ non illos. Mea
quidem ē hec iniuria ſic erat illa re
uerentia mea. Et ita reputo meuꝫ
omne damnum eis illatum: ⁊ con/
tra me factas omnes contumelias:
vel deriſiones ⁊ obpꝛobꝛia: ⁊ vitu/
peria que fiunt illis: qꝛ chriſtos me
os nullo modo contingere ſiue pu/
nire debent. Ego nanqꝫ illos habeo
punire non ipſi ſeculares. Sed illi
velut iniqui demonſtrant irreuerē
tiam quaꝫ circa ſanguinem hñt. Et
qꝛ vilipendunt hunc excellentiſſi/
mum theſaurꝫ eis a me traditum
in ſalutem animarum ſuaꝝ: ⁊ vitaꝫ
Nam vltra recipere non valebant
q̄ hēe veꝝ deū: ⁊ hoīem in cibꝫ vt
ſupꝛa iam dixi tibi. Sed qꝛ reueren
tia mihi n̄ fiebat ab ipſis miniſtris
ideo circa eos ē īminuta reuerētia
ꝯſueta ſubſtinendo pſecutiōes ab il
lis qui ꝯſiderāt in eis multa pecca/
ta ,put alibi tibi magis apte narra
bo. Sꝫ tñ in veritate ſi reuerētiā in
eis iſtā habuiſſent ītuitu mei nō in
ſurrexiſſent: ita ꝯ eos ex quocūqꝫ de
fectu ppetrato per illos: qꝛ ſanguis
hui9 dignitas ī nullo minui pōt: vñ
neqꝫ reuerentia minui dꝫ: ⁊ quādo

minuitur offendor ego. Ideo multiplici respectu talis culpa mihi displicet amplius q̄ alie culpe sue super quo precipue tres causas in presenti dicam. Prima quidem: quoniam ea que ministris meis aguntur: vt iam dixi contra me directe reputo facta. Secundario: qr preceptum meum transgrediendo vilipēdunt. Naz eis expresse prohibui ne tangant eos aliqua molestia: vnde sanguinis virtutem aperte contemnunt quam a sacro baptismo traxerunt. Sunt igitur inobedientes ea que sunt inhibita faciēdo: ⁊ sunt ipsi p̄tioso sanguini rebelles propter ipsorum irreuerentiā: imo cum magna persecutione molestātur ⁊ veluti putrida membra sunt a corpore sancte matris ecclesie precisa. Et si taliter obstinati perseuerant in huiusmodi rebelliōe ac irreuerentia morte superueniente proculdubio baratrum eterne damnationis incurrunt. Tamen ad extrema perueniendo si se realiter humiliauerint ex corde culpam suam agnoscendo. Et ex affectuoso desiderio capiti suo reconciliari voluerint q̄uis actualiter implere non valuerint ad misericordiā eos acceptabo. Cōsulo tñ ne tale tempus expectare velint: qr securi minime sunt vt illud habere possint. Tertia quoqz causa propter quam ista est grauior culpa aliis: qr peccata est ex affectata malitia perpetratuz agnoscentes enim ista nullo modo facere debere neqz posse cū bona conscientia deliberatione premia volunt offendere. Que quidem offensa procedit a quadam odibili: ⁊ peruersa superbia sine vlla corporali delectatiōe. imo corpus vna cū anima cōsumitur. Anima consumitur: qr gratia priuatur: ⁊ sepe conscientie vermis eos intus exurit. Et substantia temporalis in obsequiū diaboli dissipatur: vnde corpora post hec velut animalia moriuntur: Itaqz tale peccatuz directe contra me militat: ⁊ oppugnat Et absqz colore delectationis: vel vtilitatis: imo solummodo cum affectata malicia: ⁊ horribili fumo superbie que superbia procedit absqz sensibili delectatione: ⁊ amore: sed ab illo timore detestabili ⁊ peruerso quem ille pilatus habuit qui timore perdendi tēporale dominium vnigenitum meum interemit. Ita fecerunt atqz faciunt isti. Multa peccata cōmittuntur ignorantia siue simplicitate: nō intelligendo: vel cognoscendo. Aliud vero cōmittit̄ ex deliberata malitia: qr cognoscūt aliqui aperte malum quod ipsi faciunt ⁊ ex inordinata ꝯcupiscentia: ⁊ voluntate quā habent in peccato: vel ex aliqua vtilitate misera quam putant vel iudicant in eo reperire grauiter offendunt. Et sic offendunt atqz damnificant animam suam atqz pariter ⁊ proximum eius: me quidem offendunt qr non exhibent gloriaz atqz laudē nomini sancto meo. Proximuz vero: qr sibi non exhibent charitatis debitum. Me tamen actualiter in hoc actu minime percutit iste: quia vz mihi directe faciat offensam: imo semetipsum offendit que quidez

offensio mihi displicet propter eius
detrimentum. Horum autez offen
sio fit absq₃ medio dirrecte mihi so/
li. Cetera peccata colorem aliquem
habent 7 cũ aliquo medio perpetrã
tur: vt alias ego tibi dixi ꝙ omne
peccatum: 7 omnis virtus fiebat ꝓ
ximo mediante. Peccatum enim
fit ex priuatione caritatis dei 7 ꝓ/
ximi victus vero cum amore cari/
tatis. Offendentes proximum me
nimirum offendunt ipso mediante
Sed quoniã inter omnes homines
hos ministros meos elegi qui sunt
vncti mei ministratores sanguinis
vnigeniti filij mei carni vestre vni
ti cum natura mea diuina: itaq₃ cõ
secrantes yesu christi filij mei per/
sonaz ibi representant. Itaq₃ potes
aperte cognoscere ꝙ hec offensio fit
huic verbo filio meo 7 si fit ei vtiq₃
mihi fit q₂ sumus vnum. Isti miseri
preciosum sanguinem hunc perse/
quuntur: 7 isto inextimabili thesau
ro se priuant atq₃ saluberrimo fru/
ctu eius. Unde mihi grauior est h
eorum offensa facta: mihi 7 non mi
nistris ꝙ̃ sint alia sua peccata. Si/
cut enim honor ille non est: nec esse
reputo ministrorum: imo vere me⁹
est: ita persecutio talis i me dirrigi/
tur: 7 in hunc pretiosum sanguinez
vnigeniti filij mei: q₂ sumus vnum
vt supradictum est. Unde noueris
ꝙ omnia preterita peccata que cõ/
miserũt hactenus isti culpe compa/
rata leuiora iudico quare tantam ĩ
de sentio displicentiam. Unde sicut
alias tibi patefeci materiam exhi/
bendo tibi doloris 7 amaritudinis
ex offensiõe mihi facta 7 damnatio
ne miserorum: ita te nunc exhortor
pariter 7 alios amicos atq₃ seruito
res meos: vt inuigilare sollicite stu
deatis orationibus humilibus con
tinuis 7 deuotis ante me: vt ex bo/
nitate mea misericorditer illustren
tur atq₃ soluantur huiusmodi tene
bre que superuenerunt in his putri
dis mẽbris a corpore sancte matris
ecclesie precisis. Sed ego quasi non
inuenio quenq₃ qui caritatiue de ꝑ
secutione que fit isti pretioso sangui
ni cõdoleat. Bene multos inuenio
mihi displicentiam irrogantes at/
q₃ me sagittis amoris proprij sagit/
tantes. Isti cum quodaz timore ser
uili: 7 inani reputatione propria ve
lut excecati reputant ad honorem
suum accedere quod in veritate si/
bi dedecus est. Et econuerso repu/
tant esse dedecus illud: vnde salu/
tem 7 honorem indubitanter acqui
rerent: vz humiliando se capiti suo.

In hoc capitulo loquitur de per
secutorib⁹ ecclesie sancte atq₃ de mi
nistris varijs modis. Capi. cxvij.

Dixi tibi ꝙ a plurimis ego sa
gittabar: 7 ita se veritas ha/
bet vz cum intentione sua mala me
iuxta posse sagittando percutiunt
non ꝙ in me cadere possit aliqua le
sio cuiuscunq₃ rei vel ab aliquo pos
sim offendi. Quia contingit in me
per moduz loquendi sicut apparet
in durissimo lapide qui percussus
ictuz in se non recipit: imo reuertĩ
ad percutientem: ita culparum illo

rum percussiones: vnde sentio fetorem proculdubio mihi nocere nullo modo possunt: sed venenata sagitta culpe letalis eos percutit ⁊ occidit. Que culpa gratia priuat eos in vita presenti fructum huius preciosi sanguinis āmittendo. Et si in vltimo se non emendauerint cum contritione cordis ⁊ humili confessione sancta peruenient ad eternam dānationem a me precisi: ⁊ cum demonio copulati colligationem enim in simul ordinauerunt: quoniam illico cū anima gratia priuatur in peccato ligatur cum vinculis odiꝫ virtutum: ⁊ amoris vitiorum. Et cum arbitrio libero ligamen istud in manu diaboli posuerunt cū quo ligat eos: q̄m ab eo aliter ligari nō possent. Isto ligamine ligati sunt adinuicem isti persecutores huius preciosi sanguinis ⁊ veluti membra cū demonio ligata demonū officiū assumpserūt Ipsa nanq; demonia conantur iuxta posse fideles a salutis via peruertere gratie statum ab eis auferendo ⁊ ad culpas inducere mortalium offensarum: atq; peccatorum: vt irremediabile malum quod experiuntur in se participent cum illis fidelibus quos decipere possunt. Similiter isti faciunt qui veluti membra diaboli spōse filios yesu christi filiꝫ mei subuertunt eos a caritatis vinculo dissoluentes ⁊ eos liga miserabili ⁊ infelici ligantes: ⁊ ipsos cum eisdem huiusmodi fructu sanguinis exultant esse priuatos. Hoc vtiq; vinculum sigillo tenebrarum apparet esse sigillatū: quia non agnoscunt in quot inconuenientia miseranda ceciderunt: ⁊ alios ad cadendū impellunt. Ideo non se corrigūt: quia minime cognoscunt: imo tanq̄ excecati gloriantur in eorum corporis: ⁊ anime destructione. O carissima filia doleas amaritudinem vehementi videndo tantam miseriā ⁊ cecitatem in his qui loti sunt in isto precioso sanguine sicut ⁊ tu. Sunt insuper adulti atq; nutriti prefato sanguine ad ecclesie sancte pect⁹: ⁊ modo veluti rebelles ab eius pectore discesserunt ex quedā vilipendendo timore: atq; sub colore corrigendi defectus ministrorū meorum de quibus expresse prohibui ne tāgerentur ab eis. Unde terror valde te debet inuadere vna cum aliꝫs amicis meis quandocūq; nominari sentis vituperosā huiusmodi colligationem: atq; detestabilem lingua tua narrare: non sufficit quantū illam abhominor. Et q̄ videtur etiam esse deterius: quia cū clamide defectuum ministrorū meorum se defendere volunt: ⁊ eorum culpas nec aduertere videntur: q̄ nulla clamis: ante meos oculos aliquid abscondere potest quin aperte videam omnia. Coram oculo creature quandoq; potest aliquid abscōdi mihi vero nunq̄: quia non solū presentia video verumetiā omnia preterita: ⁊ futura cognosco. Ego dilexi vos ⁊ agnoui plusq̄ ceteris. Et hec est vna de causis quare miserabiles homines in vita presenti se nō corrigunt: quoniam in veritate cū lumine viue fidei non existimant a

me videri: quia si veraciter: ita crederent: ꝛ q̄ omnis culpa punietur ꝛ omne bonum a me remunerabitur: vt in alio loco tibi dixi proculdubio: non ita multiplicarent offensas: immo potius iaz factas contra me sollicite corrigerent: ꝛ humiliter a me misericordiam exposcerent: ꝛ ego mediante sanguine filij mei misericordiam eis impenderem. Sed ipsi sunt velut obstinati: ꝛ a bonitate mea reprobati: ꝛ in ruinam vltimam inciderunt priuati lumine ꝓpter eorum defectus: ꝛ tanquaz omnino ceci sunt effecti: sanguinis vnigeniti mei persecutores. Que persecutio fieri non debet ex aliquo defectu qui videretur: vel esset in ministris eiusdem pretiosi sanguinis.

Breuis repetitio super predictis de ecclesia ꝛ ministris eius.

Capi. cxviij.

ALiqua tibi narraui carissima filia de reuerētia que fieri debet vnctis meis non obstantibꝰ quibuscunq̧ defectibus eorum: quoniam illa reuerentia non fit: neq̧ fieri debet intuitu solummodo ipsorū sed propter auctoritatem quam eis exhibui. Et quoniam ex defectibus eorum sacramenti ministerium: nec minui: nec diuidi potest ipsa reuerētia circa eos deficere non debet intuitu thesauri pretiosi sanguinis. Faciendo autem oppositum ostendidi tibi paruā scintillam in comparatione magne displicentie quaz inde percipio: ꝛ q̄ grauiter offendunt. Et quantum habeo molestiaz colligationem factam: ꝛ q̄ quotidie isti faciunt in seruitium diaboli contra me cum persecutione pretiosi sanguinis vnigeniti filij mei: vt āplius amarissime doleas. Iste quē in presenti narraui tibi est vnus defectus particularis ex persecutione facta contra sanctam ecclesiaz: ꝛ ita tibi dico generaliter de religione christiana: quoniam omnes in peccato mortali consistentes vita gratie se priuant atq̧ sanguinez preciosum vilipendunt: hoc valde mihi displicet. Sed valde maiorez displicentiaz habeo de supra memoratis qui ligati sunt: ita directe contra me.

De excellentia ꝛ virtutibus ministrorum sanctorum: ꝛ quomodo conditionem habent solis: ꝛ de ipsorum correptione circa subditos.

Capi. cxix.

NUnc vt impendam aliquale refrigerium anime tue mitigabo dolorem tuum: atq̧ tenebras istorum miserabilium subditorum cum vita sancta: ꝛ odorifera ministrorum meorum de quibus tibi dixi q̄ habebant conditionem solis. Itaq̧ cum odore virtutum ipsoruz factorem poteris in presenti mitigare: atq̧ similimodo cum luce tenebre cessabunt ac etiam cum ista luce melius intelligere poteris tenebras vitiorum que regnant in ministris meis. Igitur oculum

intellectus aperias ⁊ videbis i me iustitie sole gloriosos ministros qui cum administrarent verum solem conditionez induerunt solis: vt ego tibi recitaui de petro principe cete rorum apostolorum qui claues ab vnigenito filio meo regni celorum accepit ita tibi dico de aliis qui lumen in hoc viridario sancte matris ecclesie ministrauerunt vz corpus atq̃ sanguinem vnigeniti filii mei veri solis vniti mihi: nec a me quoquomodo diuisi: vt est tibi supradictuz. Et omnia sacramenta ecclesie sancte que quidem omnia valent: ⁊ vitam exhibent in virtute preciosi sanguis in diuersis gradibus: vt a spiritusancto sunt ordiati ministri cum quo ministrauerunt: cuz lumine gratie quod extraxerunt ab isto vero lumine. Sed istud amabile lumen est solum. Non enim potest eẽ solum gratie lumen neq̃ potest esse diuisum. Itaq̃ totum habetur siue nihil. Ille qui ꝯsistit in peccato mortali priuatus est illico lumine gratie. Qui vero gratiam habet est illuminatus in oculo intellectus in agnoscendo me qui gratiam eivedi ⁊ virtutem que conseruat gratiam Et in ipso lumine peccati miseriam agnoscit atq̃ causam ipsius vz amorem proprium sensitiuum ideo mouetur ad odium contra illuz. Et ex hoc odio proprii amoris in affectu suo recipit calorem mee diuine caritatis. Affectus illico sequitur intellectum: vnde recipit ab isto glorioso lumine calorem sectando doctrinaz dulcissime mee veritatis. Qua re memoria repletur indilate recordatione beneficii sanguinis. Itaq̃ cernis ꝙ lumen hec haberi nequit absq̃ calore pariter ⁊ colore: quoniam hec tria vnum sunt ex vnione pfecta. Et ita nemo habeꝛ potest vnã anime potentiam ordinatam ad recipiendum in se me verũ solem quin omnes tres ordinãte sint ⁊ in nomine meo congregate. Cum enim oculus intellectus cum lumine fidei cõsurgit vltra cõmune lumen ⁊ aspectum supranaturalem ad se speculandum in me affectus eum indilate sequiꝛ amando que vidit ⁊ agnouit intellectus: ⁊ ipso facto memoria repletur his que diligit affectus Et ita disposite potẽtie talis anime participant ⁊ habent me solem verũ: ⁊ illuminantur in potentia mea ⁊ sapientia vnigeniti filii mei ⁊ ista succensa clementia spiritussancti. Vides ergo ꝙ isti ministri mei fideles assumpserunt conditionez solis quia vz induti cuz plenis potentiis animarum eorum de me vero sole more solis agunt. Sol quippe calefacit ⁊ illuminat ⁊ cum calore suo terram geminare facit. Ita faciunt isti dulces electi: ⁊ vncti mĩstri mei quos in corpore mistico sancte matris ecclesie collocaui ad ministrandum corpus ⁊ sanguinem vnigeniti filii mei cuz aliis ecclesie sacramẽtis que vitaz habent ex virtute sanguinis virtuose ministrauerũt illa mentaliter ⁊ actualiter. Mentaliter vz illustrando corpus misticum ecclesie sancte lumine scientie supranaturalis cum colore sancte vite se/

quentes yesu christi filij mei doctrinam colorem quoque ministrauerunt ardentissime caritatis. Unde cum calore suo caritatiuo germinare faciebant animas que steriles erant eas illuminãdo lumine scientie pariter et eorum vita sancta: et ordinata tenebras expellebant infidelitatis atque mortalium peccatorum ordinantes vitam eorum qui viuebant inordinate cum frigiditate mentis ex priuatione caritatis: et in tenebris peccatorum. Igitur aperte cognoscere potes quod ipsi sunt veluti sol ex eo quod solis conditiones assumpserunt a me vero sole: quoniam ex amoris affectu sunt quasi vnum mecum effecti: et ego cum eis. Quilibet iuxta gradum suum: vt cum elegi lumen exhibuit in ecclesia sancta. Petrus cum predicatione miraculis et doctrina postremo cum proprio sanguine. Gregorius cum scientia sacram paginam exponendo: et cum vite sancte speculo. Siluester vero contra iudeos: et infideles ante Constantinum imperatorem cum efficacissima disputatione fidem christianam approbando verbis atque factis: vt ego sibi virtutem administraui. Si consideres Augustinum. Hieronimum atque gloriosum Thomam de acquino: et alios quamplurimos videbis quanto lumine sponsam istam illustrauerunt veluti: illuminaria splendentia super cãdelabro collocata errores extirpauerunt: et obcecatas animas illuminauerunt cum humilitate perfecta veluti famelici salutis animarum: et honoris mei manducantes istum cibum ingenti dilectione super mensa sanctissime crucis. Martires vero sanguine proprio dilatauerunt veram et salutiferam fidem qui sanguis iactabat odorem in cõspectu meo: et cum odore sanguinis atque virtutum: et lumine scientie sanctificabant in ista sponsa fetorem in fidelitatis expurgando: et animas in tenebris assuetas illuminando: quia lumen vere fidei reducebat in eis. Prelati quoque in statu prelationis a vicario meo in terra constituti mihi cum sancta: et honesta vita sacrificium iustitie faciebant. Margarita quoque iustitie cum humilitate vera: et ardentissima caritate cum salutifero lumine discretionis in eis atque subditis eorum apertissime relucebat. In se principaliter iuste mihi debitum exhibebant: videlicet nomini meo reddendo gloriam et honorem. Sibi vero reddebant odium et displicentiam proprie sensualitatis contemnendo vitia: et amplectendo virtutes vna cum caritate mea pariter et proximi sui cũ humilitate conculcabant superbiam. Et ad mensam altaris accedebant veluti angeli cum puritate corporis: et anime cum sinceritate mentis offerendo mihi sacrificium in fornace vere caritatis exusti. Et quia prius de semetipsis iustitiam egerant ideo de subditis etiam iustitiam agebant volentes et inducentes eos virtuose viuere corripiẽtes trãsgressores absque timore seruili nõ attendentes ad semetipsos: immo so-

lium ad honorem meum: et salutem animarum. Ipsi tanquam boni pastores imitabantur: pastorem optimum: videlicet yesum christum unigenitum meum quem vobis assignavi: ut ipse gubernaret: et aleret vos oves et vitam pro vobis exponeret. Isti vere sunt imitati vestigia sua. Ideo correxerunt: et non permiserunt membra languentia putrescere: videlicet non corrigendo. imo caritative: cum benignitatis unguento sive cum ignis asperitate plagam incidendo culpe sicuti sancta discretio videbat expedire fortiter arguendo atque disciplinando plus: vel minus iuxta defectus exigentiam. Et pro tali reprehensione sive correptione: vel etiam pro veritate salubri profitenda mortem sui corporis vilipendebant: isti quidem erant ortulani veri qui sollicite cum sancto zelo atque timore dei spinas peccatorum evellebant plantando virtutum odoriferas in ecclesia sancta planctas: unde subditi vivebant virtuose cum sancto timore quottidie crescentes veluti odoriferi flores in corpore mistico sancte matris ecclesie. Quare corrigebant absque timore servili: quia penitus erant illo privati. Nam in eis aberat venenosa culpa peccati: et ideo cum iustitia sancta vivebant arguendo viriliter absque timore quocunque. Hec est illa margarita que valde lucebat in eis que lumen exhibebat: et pacem in subditorum mentibus: unde cum sancto timore persistebant in unitate cordium. Unde certissime noveris: quia nihil aliud est in causa talium tenebrarum atque divisionum in mundo inter seculares clericos atque religiosos: et ecclesie sancte pastores: nisi quia iustitie lumen omnino defecit: et iniustitia tenebrosa prevaluit. Nullus in vita presenti status in lege civili sive divina conservari potest in statu gratia sine sancta iustitia. Quoniam accidit ei qui non corripit: nec corripitur veluti membro quod incipit in se putrescere: quia si medicus iners et insipiens ibi solummodo supponat unguentum: et non utatur opportuno cauterio plagam incidendo corpus universum inficitur atque putrescit: Ita prelato contingit: vel aliis dominis qui si videndo membra subditorum esse corrupta propter fetorem peccati mortalis apponunt solum unguentum blanditiarum et adulationum absque debita reprehensione nullo tempore liberabuntur: sed ex hoc inficientur alia membra que vicina sunt in ipso corpore: videlicet sub eodem pastore. Si vero fuerit idoneus: et expertus medicus animarum illarum: ut erant isti gloriosi pastores una cum unguento reprehensionis ignem adhibebit. Et si membrum huiusmodi penitus obstinatum esset in malo precidet illud a congregatione separando ne corrumpat alia membra putredine peccatorum: ipsi tamen non ita hodie faciunt: imo videre dissimulant. Sed

minquid ignoscantur: hoc est quia
radix amoris priuati viuit in eis:
vnde peruersum timorem seruilem
extrahunt. Nam ex timore perden
di statum prelature siue tempora/
lia quedam non corrigunt. Sed ve
lut excecati faciunt: ideo non agno
scunt quomodo status in se conser/
uatur. Qui si cognoscerent quomo/
do bene conseruatur cum iustitia
sancta manutenerent eam. Sed qr
lumine vero priuati sunt: neqꝫ vide
re: neqꝫ intelligere queunt: et existi/
mant eum ex iniustitia conseruare
non arguendo subditorum iniqui/
tates ipsi vero decipiuntur a pro/
pria passione sensitiua: et ab ambitio/
ne prelature siue dominii: et isti non
arguunt: neqꝫ corrigunt eo qr sunt
eisdem defectibus: vel maioribus
infecti. Scientes ergo se culpabi/
les audaciam atqꝫ confidentiam
ammittunt arguendi ceteros: inhi
biti atqꝫ ligati a seruili timore se vi
dere dissimulant. Et si quandoqꝫ vi
dent aperta quedam arguere siue
disciplinare negligunt: imo se blan
dis verbis obligari permittunt in/
teruenientibus xeniis et oblationi
bus: vnde postmodum in ipsorum
malorum excusationes ad inueni/
re conantur: vt ipsos in nullo puni
re: vel arguere debeant. In istis im
pletur illud euangelicum a mea ve
ritate prolatum: ipsi ceci sunt atqꝫ
cecorum duces: et si cecus a ceco du
catur ambo in foueam cadunt. Nō
ita fecerunt illi qui precesserūt: vel
faciunt etiam aliqui moderno tem

pore consistentes veri duces: et ama/
biles ministri mei de quibus tibi di
xi q habebant in se proprietatem
solis atqꝫ conditionem qui vere se
veluti sol habent. Non inueniūtur
in eis tenebre peccatorum: vel igno
rantie: quia sequuntur in veritate
doctrinam vnigeniti filii mei: neqꝫ
tepidi sunt eo q exusti sunt: et iugi/
ter exuriuntur in fornace mee diui
ne caritatis. Et veluti contempto/
res diuitiarum prelationum: atqꝫ
dignitatum vite presentis absqꝫ ti/
more quoscūqꝫ corrigunt audacter.
Nam ille qui prelationem siue do/
minium appetere non vult āmitte
re nullomodo metuit. Ideo virili/
ter arguunt isti. quoniā immunis:
a culpa reperitur eorum conscien/
tia Quare preciosa margarita: iu/
stitie tenebrosa non erat in ipsis mi
nistris meis fidelibus: immo luci/
da: amplexabantur insuper auide
paupertatem voluntariam: et vili/
tatem propriam cum humilitate p
funda. Ideo paruipendebant irri/
siones cōtumelias detractiones ho
minum iniurias obprobria penas
atqꝫ tormenta quorumcunqꝫ perse/
cutorum. Omnia cum inuincibili
patientia tollerabant amore mei:
tanqꝫ angeli terrestres: immo plus
qꝫ angeli non ex natura: sed ex gra/
tioso ministerio super naturam eis
a bonitate mea cōmisso: vz ministrā
di corpus et sanguinem vnigeniti fi
lii mei. Et vere ministri mei tales
angeli sunt eo: quia sicut angelus
a me vestre custodie deputatus

inspirat in mentibus vestris inspirationes bonas atqꝫ sanctas: ita faciebant ipsi ⁊ hodie facere tenentur eo quia deputati sunt ad vestram custodiam. Ideo iugiter habebant oculum in subditos eorum veluti veri custodes inspirantes in eorum animabus inspirationes bonas ⁊ sanctas cum exemplari vita ⁊ virtuosa pro eis offerentes amorosa: ⁊ dulcia desideria in conspectu meo cum humili oratione continua. Itaqꝫ vides ꝙ sunt angeli collocati super candelabro velut accense lucerne in corpore mistico sancte matris ecclesie ab ignita caritate mea pro vestra salubri custodia: vt in cecitate vestra ducem habeatis: vt vos in veritatis atqꝫ salutis via dirigant. Ipsi ministri mei cum humilitate magna: ⁊ exemplari conuersabatur cum subditis eorum ipsos caritatiue gubernando cum viua fide pariter ⁊ firma spe minime dubitabant ne sibi siue subditis: ista temporalia deficerent. Ideo pauperibus habundantissime distribuebant ecclesie sibi commisse substantiam: ⁊ bene seruabant: ⁊ opere perficiebant illud ad quod erant obligati distribuendo: videlicet in necessitate pauperum ecclesie substantiam temporalem. Ipsi deposita facere vitabāt itaqꝫ post vitam eorum non inueniebantur eis aliqua deposita: immo post mortem aliquorum debita plurima reperiebantur contracta pro necessitatibus pauperum caritatiue subleuandis. Et hoc occurrebat ex excellentia caritatis eorum que procedebat a vera spe quam in prouidentia mea collocauerant. Nam erant proculdubio timore seruili priuati: ⁊ ideo minime timebāt eis aliqua necessaria debere quoquomodo deficere siue temporalia. Hoc est vtiqꝫ signum quod aperte demonstrat hominem in me collocasse spem: ⁊ non in se: quando vꝫ timore seruili non timet. Sed illi qui sperant in se sunt illi qui timent ⁊ expauescunt ex vmbra propria metuentes: atqꝫ dubitantes ne celum vna cum terra deficiat eis. Cum isto timore atqꝫ peruersa spe quam habent in modica prudentia sua tā tam infelicem ⁊ miserabilem sollicitudinem assumunt in acquirendo atqꝫ conseruando res istas exteriores ꝙ videtur ipsos omnino postergare spiritualia: ⁊ vix inuenit quis ad hec attendat. Sed ipsi miserabiles infelices atqꝫ superbi non attendunt: neqꝫ considerant: ꝙ ego sum ille qui prouideo que sunt necessaria anime simul ⁊ corpori vestro qꝫ uis cum illa mensura qua speratis in me cuꝫ ea remetietur vobis prudētia mea: neqꝫ miseri atqꝫ presumptuosi attendunt: ꝙ ego suꝫ ille qui sum ipsi vero non sunt. Esse nanqꝫ suum a mea bonitate acceperunt: ⁊ omnem gratiaꝫ super hoc esse sundatam. Et ideo supernacue laborat ⁊ innanum laborat ille qui custodit ciuitatem: nisi custodiatur a me. Stulto labore fatigatur omnis qui se putat illam sua vigilia siue solicitudine posse defendere: quoniaꝫ ego sum ille solus qui custodio. Ta

men a vobis erigo: q̃ hoc esse vobis a me concessum: et alias gratias in ipso: et super ipso fundatas exercea/tis virtuose viuendo cum arbitrio libero dum tempus habetis: et lumẽ rationis quod ego vobis exhibui: quia creaui vos absq̃ vobis: sed nõ decreui saluare vos absq̃ vobis. Uos quippe dilecti ante q̃ cetis. Et hoc videtur et aperte cognouerunt isti dilecti mei: et ideo me dilexerunt ineffabiliter. Et propter affectũ ac/sum amorem quo me diligebant: ita fiducialiter in me sperabant: et nunquam in aliquo dubitabant si/ue metuebãt. Unde siluester dispu/tando coram imperatore constanti no contra illos duodecim iudeos in presentia magne multitudinis in maxima constantia perseuerabat: cum fide viua credens: et existimãs quia me secum existente nullus ei nocere poterat: et ideo nullum time re debebat. Et ita ceteri mei serui fi deles omni timore seruili deposito constanter in omnibus agebant: quia soli non erant: immo bene so/ciati: quoniam in dilectione carita/tis existentes in me stabãt. Et a me lumen sapientie vnigeniti filij mei recipiebant. A me vero potentiam habebãt: vnde fortes erant cõtra principes atq̃ mundi thirannos. A me quoq̃ recipiebant ignem san cti spiritus in quo percipiebãt eius/dem clementiam et amorem igni/tum. Hic amor est a sociatus cum lumine fidei cum firma spe cum in uincibili fortitudine cum pace ve/ra et longa perseuerantia: videlicet vsq̃ ad vltimum sue mortis. Itaq̃ vides aperte q̃ soli non erant: im/mo sociati: et ideo nullo modo me/tuebant. Solus ille qui se solum vi/det et attendit: in se solummodo spe rans caritatis amore priuatus est ille qui timet: et quecunq̃ parua res incutit ei timorem ex eo quia solus est priuatus et defectu suo me qui sũmam securitatem anime tribuo me per affectum amoris in verita/te possidentibus: hoc experientia cogno scebant hi gloriosi dilecti mei: quia nihil animabus eorum obesse pote rat: immo potius ipsi nocebant ho/minibus: et demonibus qui frequen tissime ligati permanebant ex vir/tuosa potentia quam ego super eos ex bonitate mea concesseram. Et hoc erat q̃ correspondere volebam fidei spei atq̃ dilectioni quam ha/bebant in me. lingua tua faciliter enarrare non posset virtutes isto/rum: nec oculus intellectus aspice/re fructum quem in vita durabili recipiunt. Et ita recipient omnes qui realiter vestigia sequentur eo/rum. Ipsi permanent in conspectu meo veluti pretiosi lapides: quia la bores eorum valde libenter acce/ptaui: et lumen quo corpus misti/cum ecclesie sancte cum odore vir/tutis illustrauerunt. Et ipsos in vi/ta durabili dignissime collocaui: vbi recipiunt beatitudinem: et glo/riam inestimabilem in visione mea quoniam ipsi prebuerunt exemplũ sancte et honeste vite: et cum lumi/ne virtuose ministrauerunt illud verum et eternum lumen: videlicet

corpus ꝛ sanguinem vnigeniti filij
mei:atqꝫ cetera sacramēta. Et ideo
valde singulariter a me diliguntur
ꝛ honorantur: tamen ex dignitate
quam eis ita gratiose cōmissi: quia
sunt vncti atqꝫ ministri mei fideles
tum etiam:quia thesaurum quem
eis in manu posui non absconderūt
in terra per negligentiaꝫ atqꝫ igno
rantiam: sed a me recepisse cogno/
uerunt:ꝛ cum ad lucrum exposue/
runt cum fideli sollicitudine humi/
litate profunda:ꝛ alijs virtutibus
veris atqꝫ realibus. Et quoniā ego
in salutem animarum eos in tanta
collocaueram excellentia nunquaꝫ
ociose pertransibant: immo veluti
boni pastores ingenti sollicitudine
reducebant oberrātes oues ad oui
le salubre sancte matris ecclesie.
Quare per amoris affectum:ꝛ ani/
marum salutem veluti famelici
morti semetipsos exponebant : vt
eas abstraherent de manu diaboli.
Ipsi quandoqꝫ se simulabant infir
mos cum infirmis. Aliquando nā/
que ne peccator ex desperatiōe cō
funderetur:ꝛ vt apertius: atqꝫ ma
iori fiducia suam egritudinem in
confessione propalarent dicendo cū
intentiōe sancta simulabāt. Et ego
sum infirmus. Salubriter ergo no/
uerant flere cum flentibus: ꝛ gau/
dere cum gaudentibus: ꝛ pruden/
ter exhibebant:vnicuiqꝫ cibum sue
saluti necessarium: ꝛ vtilem:videli/
cet conseruando bonos quorūꝫ vir/
tute gaudebant:quoniam ex inui/
dia nullo modo tabescebant: im/
mo dilatati multum in affectu sin/
cere caritatis omnium proximoruꝫ
eorum:ꝛ precipue subditorum suo/
rum. Peccatores autem a pecca/
tis suis extrahere sollicite sattage/
bant eis affectuose prudenter atqꝫ
caritatiua compassione condescen/
dentes:ꝛ in corpore penitentiali fre
quenter in animo maiorem amari/
tudinem imponentes habebant ꝗ̄
illi quibus imponebatur. Et aliquā
do plures erant qui penitentiam in
iunctam:vnā cum peccatoribꝰ illis
agebant:ꝛ precipue cum percepis/
sent huiusmodi penitentiam eis ex
titisse molestam vel valde grauem
vnde frequenter ex hoc actu carita
tiuo difficultas aspera vertebatur
in dulcem atqꝫ gratam. Isti fideles
ministri mei dilecti cum essent ī sta
tu prelature se subditos exhibebāt
ex humilitate:ꝛ cum essent in eccle
sia domini se faciebant infimos at/
qꝫ subditorum seruos existentes in
virtute sani:atqꝫ robusti ex carita/
te se simulabant infirmos: ꝛ imbe/
cilles. Cum simplicibus erant:ꝛ ip
si simplices cum paruis parui:ꝛ ita
cum hominibus humiliter:atqꝫ ca/
ritatiue salubriter conuersari noue
rant vnicuiqꝫ cibum vtilem anime
sue ministrādo. Horū ꝗo quid erat
in causa: Proculdubio fames:atqꝫ
desiderium quod habebant ad ho
norem meum atqꝫ salutem anima

rum: ⁊ ita velocissime currebant ad manducandum huiusmodi cibum in mensa gloriose crucis nullum omnino recusando laborem. Sed veluti zelatores igniferi salutis animarum: atqꝫ salutifere fidei dilatationis: ⁊ exaltationis immergebant semetipsos inter spinas multarum tribulationum: ⁊ cum inuicta paciencia pericula mūdi tollerabant. Iugiter offerentes in conspectu meo incensum affectuosū: ⁊ anxiū desideriū: cum oratione continua: ⁊ humiliatqꝫ sudoribus lachrimosis: ⁊ sic vngebant proximi sui plagas. Plagas inqꝫ culpe mortalium peccatorum: vnde perfectam sanctitatem ipsi subditi assequi poterant si cum humilitate cordis huiusmodi recipiebant vnguentum.

Capituli repeticio in summa de reuerentia que sacerdotibus reddi debet siue bonis siue malis.

Capi.cxx.

Nunc o carissima filia demonstraui tibi scintillam paruam de ipsorum excellentia scintillam vo co respectu eius quod est. Tibi narrādo pauca de dignitate in qua ipsos collocaui: quoniam eos elegi atque meos esse feci ministros. Et intuitu dignitatis istius: ⁊ auctoritatis quam eis exhibui nolebam: sed neqꝫ volo ꝙ propter aliquem defectum ipsorum secularis aliquis eos aliquo modo puniat ⁊ ipsos iniurio se tangentes: vel punientes me valde grauiter offendunt: imo volo ꝙ eos habeant in debita reuerentia. Non quidem eos intuitu sui sicut iam dixi: sed intuitu mei: videlicet propter auctoritatem eis a me concessam. Unde reuerentia talis nullo tempore minui debet quamuis in eis minueretur virtus. Ipsos quippe tibi posui narrando veluti ministratores veri solis: videlicet corporis ⁊ sanguinis vnigeniti filij mei: ⁊ aliorum ecclesie sacramentoꝝ. Ista dignitas contingit atqꝫ pertinet bonis: atqꝫ malis: ⁊ ad quemlibet ipsorum illam ministrare pertinet: vt iam dixi superius. Dixi tibi ꝙ ministri mei perfecti solis conditionem habent: ⁊ sic est illuminantes: atqꝫ calefacientes ex caritatis ardore proximos eorum: ⁊ cum isto calore fructificabant: atqꝫ germinare faciebant virtutes in omnibus eorum subditorum. Etiam tibi dixi: quia sunt angeli vobis assignati per me pro tuta custodia vestra: vt bonam de vobis diligentiam habeant: atqꝫ sanctas inspirationes in cordibus vestris intromittant mediantibus oratiōibus suis atqꝫ salutari doctrina: ⁊ exemplo virtuose vite. Sollicite quoqꝫ ministrēt vobis ecclesie sacramenta prout angelus agit qui vos a malo custodit vobisque seruit: ⁊ bonas inspirationes in mente vestra inspirat. Itaque cernis

ꝙ vltra dignitatem quam eis ego concessi cum ornamento virtutum sicut de talibus tibi narraui: ⁊ vt omnes obligantur esse quantum ip si digni sunt a vobis amari: ⁊ in q̃ ta reuerentia debent a vobis habe/ ri: quoniam ipsi dilecti filij sunt ⁊ veluti sol in corpore mistico ecclesie sancte positi, propter virtutes eo/ rum. Nam omnis homo virtuosus dignus est amari: sed multo forti/ us isti propter ministerium in eo/ rum manibus a me positum. Qua re virtutis intuitu ac propter huius modi sacramenti dignitatem eos amare debetis. Eorum vero qui mi serabiliter viuunt odire defectus obligamini. Non tamen eorum iu/ dices esse debetis: quia nolo ⁊ om/ nino prohibeo: quia christi mei sunt. Ideo debetis amare atq; reuereri penitus auctoritatem eis a me con cessam. Uos optime nostis: quia si quidam immundus ⁊ male indu/ ctus vobis adduceret aliquem pre/ ciosum thesaurum de quo vitam cō tinue traheretis vos amore thesau/ ri: ⁊ domini mittētis odio nullo mo do portitorem haberetis non obstā te ꝙ esset in se laceratus: ⁊ immun/ dus. Immundicia quippe bene di/ splice ret vobis atq; conaremini ꝙ ab immūdicia purgaretur: ⁊ indue retur amore domini. Igitur ita fa/ cere debetis ex debito secundum or dinem affectuose caritatis: ⁊ ita no lo vos agere circa tales ministros meos quando sunt inordinati qui cum immundicia vitiorum atq; la cerati per separationem vere cari tatis vobis adducunt ingentes the sauros videlicet ecclesie sancte ve/ neranda sacramenta que vobis vi/ tam gratie conferunt indubitanter vobis illa digne sumentibus. Ergo non obstantibus illorum vicijs at/ que defectibus amore mei mitten/ tis ⁊ amore vite gratie quam a ma gno thesauro recipitis qui ab eorū manibus vobis ī ecclesia sancta mi nistratur: videlicet vnigeniti filij corpus ⁊ sanguis vniti cum diui/ na mea natura reuerenter accepta re eos debetis. Odio quidem ha/ beatis eorum vicia cum displicen/ tia magna: s; iuxta posse conemini caritatis affectu: ⁊ oratione sancta illos adiuuando induere: ac indu/ menta ipsorum abluere lachrimis ⁊ eos offeratis cum sancto desiderio in conspectu mee diuine maiestatis vt illos induam ex bonitate mea vestimento caritatis. Uos aperte scitis ꝙ volo eis libenter impende/ re gratiam inquantum ipsi dispo/ nant se ad accipiendum illā: ⁊ vos ad intercedendum pro eis: quia ꝑ/ culdubio non est mee voluntatis: vt ipsi ministrent vobis: ⁊ alijs in vita presenti solem in tenebris: ne/ que ꝙ ipsi nudati sint vestimento virtutum: ⁊ immundi viuant in/ honeste: immo posui eos dando vo/ bis in exemplum virtutum: vt sint velut angeli terrestres: ⁊ velut sol mentes peccatorum illuminando. Si vero tales esse renuunt oportet vos orare pro eis: ⁊ non eos. iudica re: iudicium vero mihi reseruare. Ego autem orationibus vestris in/

tercedentibus impendam eis misericordiam habundantissime si recipere se disponent si vero vitam suaꝫ corrigere neglexerint in vita sua dignitas eis: ita gratiose concessa redundabit eis in ruinam. Et a me sūmo iudice cuꝫ improperio maximo in mortis extremitate nisi realiter ⁊ viua fide recursum habeant ad misericordie mee latitudinem inestimabilem velut obstinati diriguntur ad ignem eternum.

De defectibus ⁊ vita reproba sacerdotum ⁊ ministrorum iniquorum. Capi. cxxi.

Nunc autem filia dilectissima vt tu ⁊ alij serui mei materiam habeatis ampliorem offerendi pro illis ante me continuas ⁊ humiles orationes volo tibi dicendo mōstrare sceleratam vitam ipsorum. Quāuis vndecunqꝫ te verteris videbis aperte seculares atqꝫ religiosos clericos prelatos atqꝫ subditos paruos ⁊ magnos iuuenes: ⁊ antiquos: ⁊ in omni manerie gentium offendere me iugiter omnes enim culpe putredine mortalium peccatorum infecti sunt. Qui tamen fetor mihi nullo modo nocet: immo solummodo sibimet offendentibus Usqꝫ nunc ego narraui tibi de iustis ministris meis ⁊ de eorum excellentia: ⁊ de virtute bonorum tuꝫ ex aliquo refrigerio tue mentis: tuꝫ etiam: vt apertius: ⁊ plenius agnoscas vilitatem atqꝫ miseriam istorum iniquorum miserabilium: ⁊ videas qꝫ maiori reprehensione digni sunt atque maiori pena cruciandi. Prout econuerso dilecti mei fideles ex eo qꝫ virtuose tractauerūt eis a me commissum thesaurum maiori premio ⁊ excellentia digni sunt: ⁊ vt in cōspectu meo veluti margarite preciose constituantur: ⁊ ordinentur: ⁊ ecōuerso miserabiles isti pena crudeli atqꝫ terribili cruciabuntur in perpetuum. Attende filia carissima quoniam ipsi principium atqꝫ fundamentum suum fecerunt: ⁊ cōstituerunt in amore proprio: vnde processit arbor vitande superbie cū indiscretionis filio. Quia tanquaꝫ indiscreti sibi honorem attribuunt atqꝫ gloriam magnas prelationes inquirentes cum delicijs: ⁊ ornamento sui corporis mihi vero reddunt vituperium: ⁊ offensas. Sibi enim attribuunt illud: qꝫ non est eorum mihi vero quod non est meum. Mihi debet attribui gloria: ⁊ honor sibi autem debent reddere odium proprie sensualitatis cum vera noticia proprie vilitatis existimando se tanto ministerio prorsus indignos quantum a me gratiam se receperunt. Ipsi autem oppositum operantur. Nam inflati superbia nullo tempore saciantur quotidie rodendo terram diuitiarum: ⁊ deliciarum vite presentis tenaces cupidi: ⁊ auari circa pauperes vnde propter hanc auariciam atqꝫ miserabilem superbiam ipsorum que nata fuit ex amore proprio sensitiuo curam ōmiserunt animaruꝫ ⁊ solum attendunt ⁊ iugiter vacant

cum ingenti sollicitudine temporalibus: ⁊ exterioribus vanitatibus omnino quasi derelinquentes oves quas ego cōmiseram eis velut oves absque pastore. Nec eis alimenta tribuunt: nec eas aliquo modo nutriunt: neque spiritualiter: neque etiam temporaliter. Spiritualiter enim administrant ecclesiastica sacramenta: que nullo modo virtutē suam ammittunt: vel etiam minuunt ex aliquo defectu illorum: neque vobis auferri possunt. Sed ipsi non vos alunt orationibus cordialibus devotis: ⁊ humilibus: nec habent ignitum vestre salutis desiderium: ⁊ famem cum honesta sancta vita. Nec etiam subditos pauperes alunt corporali cibo subveniendo necessitatibus eorum in substancia temporali de qua tibi dixi ꝙ fieri debēt tres partes: una debet esse pro necessitatibus eorum: secunda pauperibus errogari: tertia vero in utilitatem ecclesie debet expendi. Sed ipsi faciunt oppositum. Quia non solummodo subtrahunt a pauperibus illam partem: quam obligantur eis impendere. Sed ipsi rapiunt aliena. Simoniam exercendo per inordinatum pecunie desiderium vendendo spiritus sancti gratiam. Aliquotiens enim accidit ꝙ aliqui ministri: ⁊ infelices indigentibus impendere denegant: illud ꝙ eis valde gratiose concessi: ut vobis exhibeāt nisi manus implea tur eis: atque multis exenijs visitentur. Et tantum subditos amant quantum ad eis aliquam utilitatem habent: ⁊ nō ultra. Ecclesie substantiam expendunt solum in ornatis: atque delicatis vestibus non ut honesti clerici sive religiosi sed veluti domini sive secularis curie domicelli quottidie satagentes pomposos equos habere ac etiam vasa plurima tam aurea quam argentea cū curiosis ornamentis in domo tenentes: atque possidentes eā que tenere non debent cum multa vanitate cordis. Cor etiam ipsorum ex vanitate dissoluta verba loquitur. Et omne desiderium eorum esse videtur in epulis: atque convivijs de vētre quodammodo sibi deum facientes inordinate comedentes: ⁊ bibentes. Et ideo subito ruunt in immundiciam vivendo lascive. Ve de ipsorum vite miserabili: ⁊ infelici: quoniam illud quod unigenitus filius meus acquisivit cuz gravissima pena super ligno sanctissime crucis ipsi cum meretricibus expendunt. Et ita dānabiliter iugiter animas devorant: ⁊ occidunt yesu christi sanguine pretioso redemptas eas diversimode eum fetenti miseria corrumpendo: ⁊ de patrimonio: vel hereditate pauperum filios adulterinos alunt: ⁊ ornant. O diabolica templa ego vos elegi: ⁊ collocavi: ut in presenti vita tanquam angeli terrestres essetis: ⁊ vos estis tanquā

incarnati demones:z ipsorum offi/ cium assumpsistis. Demones ha/ bent in se tenebras quas etiam ali/ is impendunt:z postea cruciata tro menta ministrant. Iuxta posse sub trahunt animas a statu gratie cum varijs molestijs atque temptationi bus:vt inducant eas ad statu3 eter ne damnationis in peccatis morta libus inuoluendo. Quanuis nemo compelli possit ad peccatū aliquod nisi sponte consentire velit licet ipsi demones. Iuxta posse sollicite vi/ res apponant. Ita miserabiles isti non digni vocari ministri:sed velu/ ti demones incarnati. Nam ex de/ fectu proprio se conformauerūt cū illorum voluntate diabolica:z ideo faciunt officium ipsorum me lumē verum in tenebris mortalis pecca/ ti ministrantes. Et administrant ostendentes abhominabiles tene/ bras inordinate imo scelerate vite ipsorum tam subditis quam alijs hominibus' exhibendo materiam confusionis:atque scandali menti/ bus' intuentium eos: ita scelerate viuere. Sunt etiam in causa mini/ strandi confusionem atque consci/ entie penas his quos aliquando subtrahunt a statu gratie: z a via veritatis:z eos ad culpam reducen do faciunt illos ambulare per vias falsitatis z mendacij. Quanquam ille qui sequitur eos non est: ex hoc excusatus a culpa sua:quia compe li nullo modo potest ad culpa3 pec cati mortalis ab istis demonibus vl sibilibus:vel etiam ab inuisibilib' absque proprio consensu volunta/ rio. Nullus itaque debet vitam ip/ sorum immittando respicere facien do mala que faciunt. Sed iuxta mo nita mee veritatis in euangelio san cto facere debetis ea bona que di/ cunt ex doctrina data vobis in cor/ pore mistico sancte matris ecclesie in sancta pagina declarata medi/ antibus predicatoribus a spiritu sancto doctis qui vobis in verita/ te pronunciant verbum meum. Et illorum vitam:z opera mala nullo modo sequamini:nec eos in aliquo punire velitis: quia me grauiter offenderetis. Illis quoque relinqui te vitam iniquam:z pro vobis acci/ pite doctrinam veram atque salu/ brem. Punitionem vero mihi ser/ uate:quoniam ego sum ille dulcis eternus deus qui cuncta bona re/ munero:z omnem offensam in con/ gruo tempore punio. Non enim il/ lis parcetur siue dimittetur in suo tempore debita disciplina propter dignitatem eis a me gratiose con/ cessam:videlicet quia ministri mei fuut effecti. Immo iuste punientur vltra ceteros in maiori miseria si se non correxerint:quia plus a mea bonitate receperūt. Et idō tāq3 ingrati me totaliter offendētes idubitāter valde maiori punitione sunt digni

Itaq3 vides eos esse velut demones & econuerso tibi dixi de meis electis q erant angeli terrestres & ideo faciebant angelorum officium.

Quomodo i predictis ministris iniquis iniustitia regnat & precipue non corrigendo subditos. Capitulum. cxxii.

Dixi tibi q i electis ministris meis iuste margarita refulgebat nunc vero tibi dico q isti miserabiles: & infelices in pectore suo gestant i iustitiã p fibula que quidem iniustitia cum amore proprio coniungitur atq3 connectitur in eis Nam ex amore proprio comittunt iniustitiam contra suas animas ac etiam erga me cum indiscretione tenebrosa: quia mihi non exhibent honorem & gloriam neq3 sibimetipsis vitam sanctam & honestam neq3 desiderium salutis animarum habẽt & virtutum esuriem. Et ideo committunt iniusticiam erga subditos atq3 proximos eorum neq3 vitã corrigunt imo velut excecati non agnoscunt & ex inordinato timore displicendi creature permitunt eos in suis infirmitatib9 iniq3 dormire. Nec aduertere videtur quia placere desiderantes ita graviter offendunt & mihi creatori suo ac etiam eisdem valde displicent. Aliquando se corrigere simulabunt vt cum aliqua parua iustitia se cooperire possint non arguendo maiores qui grauiora comiserunt q illi minores quos corrigunt & hoc ex timore seruili ne forsitan eos impediant vel auferãt eis vitam siue statu3 eminentie sue sed acriter arguunt infimos q2 considerant eis obesse non posse nec auferre sibi statum. Iste procul dubio committit iniusticiam ex amore proprio detestabili qui proprius amor vniuersum orbem infecit atq3 mistice corpus ecclesie sancte silucstre quidem faciendo viridarium hui9 venerãdi sponse flores ibi putridos inferendo quod viridarium bene fuit excultum & virtuose renouatu3 & ornatum odoriferis floribus tempore quo ministri mei fideles & veri laborantes aderant. Nam ex eorum virtute subditi non viuebãt iniq3 sed cum vita sancta & honesta: hodie vero non ita sed oppositum qm ex iniquitate pastorum ipsi subditi mali sunt. Propter quod ista sponsa cernitur plena esse spinis multarum iniquitatum. Non quidem in semetipsa recipere potest aliquas lesiones cuiuscun3 putredinis peccatorum quo ad ipsius veneranda sacramenta sed illi qui nutriuntur ad vbera prefate sponse putredine3 illam habent & voluntarie recipiunt in animabus suis auferendo sibi dignitatem in qua posueram eos Non q in se dignitas illa minuat in aliquo sed intuitu defectuũ eorum propter quos quamplurimi vilipendunt hunc vnigeniti mei preciosum sanguinem. Quare frequentissime seculares ommittunt illam habere reuerentia eis ad quam obligantur virtute sanguinis iesu christi

q̄cūq̄s ita facere nullo modo de/beant. Et si perdant illam ipsorum huiusmodi culpa non est ideo mi/nor licet illi defectuosi cognoscant vt iam supra dixi tum ipsi misera/biles ꝛ infelices exemplū exhibent iniquitatis atq̄ miserie vbi posue/ram ꝛ ellegeram eos vt exhiberent exempla virtutum.

De q̄plurimis alijs defectibus ministrorum. Cap. cxxiij.

ATtēde filia carissima prefatoꝝ iniquoꝝ atq̄ miserabiliū mi/nistroꝝ vn̄ tātā putredinē exhauri/unt. Indubitanter a propria sensua/litate sua quam ex amore proprio dominam instituerunt ꝛ animam infelicem suā esse fecerunt cū ego liberauerim eos ab omni seruitute cum vnigeniti filij mei sanguine to/tum humanum genus a seruitute liberaui diabolica. Gratiā huius/modi recepit omnis creatura cōalis hos vero quos vnxi non solū a ser/uitute diabolica liberaui ꝛ eligēdo constitui vt mihi solum eterno deo seruirent vobisq̄ ministrarent ec/clesiastica sacramenta sed illos etiā ab humana seruitute liberaui tali/ter q̄ omnino prohibui atq̄ prohi/beo vt secularis aliquis dominus illos iudicet vel aliquo modo puni/at. Et attende filia carissima meri/tū quod mihi retribuunt pro tanto beneficio quia quotidie me perse/cuntur cum iniquitatibus atq̄ sce/lerata vita sua cū tanta peccatoruꝫ varietate q̄ lingua tua narrare ne/quiret ꝛ audiendo quasi deficeres Tamen aliqua tibi narrare volo ꝓ/pter ea que dixi vt matriā amplio/rem habeas compassionis atq̄ la/chrimarum. Ipsi stare deberent iu/giter in mensa fructifere crucis ex anxio desiderio ibiq̄ se nutrire cibo salutis animarum amore mei. Et q̄/uis omnis alia creatura in se ratio/nem habens hoc ipsum agere tenea/tur. Isti multo fortius obligantur: quos elegi vt vobis affectuosā mi/nistrarent vnigeniti filij mei corp⁹ ꝛ sanguinem ꝛ vt vobis exhibeant exemplum vite salutaris ꝛ vt cum anxio atq̄ penoso desiderio sequen/do viam incarnate mee veritatis ci/bo nutriantur iugiter animarum vestrarum in mensa sanctissime cru/cis ipsi vero pro sua mēsa taberna/s elegerunt ibiq̄ iurant atq̄ frequē/tissime periurant viuendo misera/biliter in multis iniquitatibus etiā in publico sicut homines excecati sine lumīe ratiōis. Et ita sunt effecti velut animalia totaliter immunda propter huiusmodi defectus ꝛ ver/bis atq̄ factis ꝛ actibus in vita la/sciua student officium vero negli/gunt imo frequenter ignorant ꝛ ali/quando persoluendo magis ore q̄ corde persoluunt quoniam illud est a me remotum ipsi directe viuunt veluti ribaldi atq̄ lusores: ꝛ ex quo luserunt atq̄ alienauerunt animas eorum in manibus demonum ipsas exhibendo ipsi male humūt ꝛ alie/nant bona temporalia suaruꝫ eccle/siarū que receperunt in virtute pre/tiosi sanguis iesu christi. Unde pau

peres priuati sunt omni subsidio quod habere tenentur: et ecclesia nõ habet ea que necessaria sunt in oportunis diuino officio. Unde quia facti sunt in se templum abhominabile demonum vilipendunt aduertere necessaria templo meo. Sed illud ornamentum quod in templo meo facere deberent ob reuerentiam sanguinis vnigeniti filii mei faciunt in domibus eorum in quibus habitant. Et quod etiam deterius est ipsi faciunt veluti sponsus qui sponsam propriam ornat: ita faciunt isti demones incarnati qui de substantia temporali suarum ecclesiarum ornant abhominabiles: atque demoniacas eorum concubinas cum quibus iniqꝫ scelerantissime viuunt et absqꝫ verecundia quacunqꝫ faciunt eas ad ecclesiam cum aliis ambulare: atque diuinis officiis interesse dum ipsi miserabiles in altari consistunt ad consecrandum vnigeniti filii mei corpus et sanguinem. Nec erubescunt qꝫ infelices ille concubine filios eorum ad manum adducant: vt offerant vna cum alio populo. O demones incarnati atque demonibus deteriores vtinam iniquitates vestre non essent ita publicate coram oculis vestrorum subditorum et eo qꝫ si laterent eos offenderetis tantummodo me cum detrimento animarum vestrarum proximo vestro minime noceretis exhibendo sceleratam vitam vestrã eis in exemplum. Quare cum exemplo vestro materiam prebetis ne sua peccata derelinquant: imo potius: vt illa sine maiora cõmittant. Nam quid hoc est? illa puritas quam a ministris meis opto et exigo: precipue cum ad celebrandum accedunt ad altare? Puritas eiusmodi videtur qꝫ esse tali ministro: quoniam in mane surgit cum inquinata: et contaminata mẽte: et corpore poluto iacuit in peccato mortali fetentis immundicie deinde procedit ad celebrandum. O tabernaculum demonis: vbi est nocturna vigilia cum officio diuino deuote celebrato vbi humilis oratio continua. In ipso namque tempore nocturno disponere te debes ad sacrum misteriũ quod habes in mane perficere cum vera noticia tui te reputans indignum ad tantum: atqꝫ tale misterium: et cum cognitione mei: quoniam ex bonitate mea te feci dignum: et non tuis meritis elegi te in ministrum meum: et vt illud in creaturis meis virtuose ministrares.

Quomodo in ipsis ministris inuenitur esse peccatum contra naturam: et de quadam visione super hoc habita. Capi. cxxiiii.

Noueris amãtissima filia carissima: qꝫ tantam puritatem ab eis ac et a vobis in isto venerabili sacramento requiro quantam in vita p̃senti homo põt hr̃e. Unde qꝫ tũ in vobis est quottidie conari debetis illã iugiter acquirere. Nosce namqꝫ debetis: qꝫ si possibile foret expediret ẽt ipsam angelicã naturam

in hoc venerabili sacramento puri
ficari:sꝫ oio purificatiōe nō idiget:
qm̄ in angelo peccati venenū occur
rere:nō valet:hoc vero tibi dixi: vt
intelligas quātā ab oib⁹ in isto ve
nerabili sacramēto puritatē exqui
ro ꝓcipue tm̄ ab eis. Sed oppositū
agunt: qꝛ valde sunt imundi: neqꝫ
solummodo de imundicia fragili
ad quam estis quodammodo natu
raliter inclinati:ꝙuis virtuosa ra/
tio:quando vult vna cum arbitrio
libero vobis a mea bonitate tradi/
to refrenare potest huiusmodi natu
ralem inclinationem atqꝫ rebellio/
nem.Sed isti miseri non tm̄ istam i
clinationē in se refrenare:nō studēt
imo qđ est valde peius vacant illi
sodomitico peccato ꝯtra naturam.
Et ipsi veluti stulti:ꝛ excecati: non
vident: nec intelligunt huiusmodi
miseriā putredinis in qua sunt eo
qđ offuscatū hn̄t oculum intellect⁹
ꝛ attendere non vident:qꝛ ꝓꝑ abho
minabilē fetorē quē inde ꝑcipio. in
sto iudicio meo solū ex isto peccato
quinqꝫ ciuitates aliquando feci sub
mergi:qꝛ iustitia mea noluit vltra
sustinere tantam abhominationē
qꝛ non solum ego qui sūma sum: ꝛ
eterna puritas abhominor enormi
tatem tanti criminis· verum: ꝛ ipsi
demoñes abhorrent illud: atqꝫ de/
testantur quos ipsi miseri volunta
rie sibi dominos effecerant. Nō ꝙꝑ
ꝑe demonibus displicet illud: vel
aliud peccatum:vt eis aliquid bo/
num virtuose placet.Sed quia na/
turam habent angelicam:ꝛ ideo na
tura talis omnino vitat actualiter

videre cōmitti tam enorme pecca/
tum quanuis ipsum peccatorē an/
tea vulnerauerit venenata sagitta
concupiscentie.Cum vero peruenit
ad actum huiusmodi peccati subi/
to fugiendo recedit occasione predi
cta. Unde tu bene recolere debes: ꝙ
ante mortalitatem:ego tibi patefe/
ci quantum erat abhominabile mi
hi: ꝛ quantum quasi totus orbis ex
isto peccato corruptus erat. Unde
leuādo te super temetipsam te ex an
xio desiderio:ꝛ eleuatione mētis oñ
di tibi mūdum vniuersū.Et quasi
peccatum hoc abhominabile vide/
bas in omni manerie gentium effu
sum:ꝛ videbas:vt ego tibi monstra
ui demones inde fugere sicut iam
tibi dixi.Et ipsa tunc habuisti tan/
tam in mente tua penam ex illo fe/
tore:ꝙ quasi videbatur tibi in mor
tis articulo laborare. Neqꝫ videbas
locum in quo tu ꝛ alij serui mei sta/
re possetis ne a tali fetore contami/
naremini. Non enim inueniebas lo/
cum aliquem in quo tute stare pos/
ses:nec inter paruos: nec inter ma/
gnos:nec inter antiquos: nec inter
iuniores:nec inter religiosos:nec in
ter clericos: nec inter prelatos: nec
inter subditos:nec inter dominos:
nec inter seruos. Nam omnes qua/
si videbantur ista maledictione cō/
taminari mēte simul ꝛ corpore. Tūc
ostendi tibi non in omnibus homi/
nibus particulariter:sed in genera
li de quacunqꝫ manerie gentium:
qꝛ plurimi non sunt:ita ꝯtaminati.
Nam inter malos ꝛ reprobos eti/
am aliquos mihi reseruaui iustos:ꝛ

honos amore quorum iustitia mea refrenatur ne lapidibus iniungam vt eos in instanti conterant atq; terre vt eos illico deglutiat atq; absorbeat ⁊ auibus vt eos deuorent atq; demonibus vt eorum animas pariter ⁊ corpora secum asportent. Imo vias atq; modos inuenio q̄tū est in me vt habeat a me misericordiam hoc est vt illi corrigant vitam suam Ordino etiam seruos meos qui omni lepra mortifera carent veluti meditatores vt pro eis intercedant in conspectu meo ⁊ illis aliquando patefacio huiusmodi miserias eorum vt amplius ⁊ feruentius in corde sollicitentur ad inquirendam salutem eorum offerentes eos in conspectu meo cum compassione maiori atq; dolore peccatorum illorum ⁊ offense contra me perpetrate me feruenter exorando sicut ego feci tibi. Or si bene recolis cum exordinatione mea tu percipisset vnam paruam scintillā huiusmodi fetoris ad q̄ndā extremitatez te cognouisti deductā vnde cordialiter exclamando dixisti. O pater eterne miserere mei tuarumq; creaturarum vel animā meā a corpe subtrahas quia mihi videt̄ vltra tollerare non posse: vel mihi refrigerium exhibe mihi locū ostendendo in quo possim vna cum aliis amicis tuis virtuose acquiescere ne lepra talis vllo modo nobis obesse valeat vel animas siue corpora contaminare. Ego vero tibi respondi pietatis oculum ad te vertendo dicens ⁊ nūc iterato dico: filia dilectissima requies vestra consistit in hoc vt laudem ⁊ gloriam cotidie nomini meo reddatis adolentes iugiter deuotarum orationum incensuz in conspectu meo pro infelicibus istis qui iacēt in tāta miseria quottidie prouocantes diuinum iudicium contra se propter iniquitates eorum: locus vero vester in quo semper immoremini sit vobis iesus christus crucifixus vnigenitus filius meus habitantes atq; latitātes ī cauerna sui pretiosi lateris vbi gustabitis ex amoris affectu ī illa sua natura humana meam diuinaz naturam in corde suo sic aperto inuenietis aperte meaz atq; proximi caritatem. Nam propter honorez meum ⁊ vt obedientiam iniunctam sibi a me perficeret in salutem vestrā velocissime cucurrit ad mortem obprobriosam sanctissime crucis. Cuz vero gustaueritis hunc ineffabilem amorem ⁊ cum diligentia considerauerit is doctrinam eius opere sequemini nutriendo vos iugiter in mensa sanctissime crucis ex caritate portantes cum vera patientia defectus proximorum vestrorum ac etiam omnem laborem penam atq; tormentum vndecunq; perueniūt ⁊ per modum hunc euadetis leprā que fugietis iste locus est ⁊ modus quem assignaui tibi: ⁊ aliis amicis meis. Tamen isto remedio non obstante non auferebatur ab anima tua sensus illius percepte putredinis nec ab intellectus oculo recedebant ille tenebre: quibus ofuscata fueras donec anime tue fuit a mea bonitate prouisum. Quare dū po-

fica communicant sumendo venerabile sacramentum corporis et sanguinis unigeniti filij mei qui vere deus est et homo prout in altari sum mittis in signum aperte veritatis omnis fetor ille subito cessavit una cum tenebris ex odore pariter et luce perceptis in gustu prediti venerandi sacramenti in tantum quod odorem illius in ore simul et gustu tuo pluribus diebus admirabili modo retinuisti et persensisti sicut a bonitate mea fuerat ordinatum. Itaque vides amantissima filia quantum abhominor in quacunque creatura iniquitatem huiusmodi sed valde magis in his quos a mundo retrari et elegi ut in statu continentie mihi ministrarent. Aliqui in angelico statu sancte religionis quidam autem in statu platoris veluti fructifere plante in agro mistici corporis ecclesie sancte plantati ut mihi fideliter in veritate ministrarent. Aures tue leniter audire non possent neque lingua tua narrare quantum iste defectus abhominabilis mihi displicet in eis ultra displicenciam quam habeo generaliter in hominibus in vita secularii viventibus. Ex eo quod isti sunt veluti lucerne super candelabro collocate ministraciones viri solis in lumine virtutis et honeste sancte que vite. Sed ipsi ministrant in tenebris Et adeo tenebrosi sunt quod sacram paginam in se proculdubio luminosam quam hauserunt electi mei cum lumine supra naturali me vero lumine pandente sicut alibi narrani tibi, ex eorum inflata superbia frequenter interpetrantur in tenebris et immunde viventes non vident nec intelligunt aliquid inde nisi litteralem corticem exteriorem et absque sapore quocunque recipiunt illam ex eo quia gustus anime non est ordinatus imo corruptus ab amore proprio et elatione mentis et immunditia stomachum habentes impletum exoptantes inordinatas eorum concupiscentias adimplere. Repleti namque sunt immunditia cupiditate curiositate et avaritia et absque verecundia sua crimina publice committendo gloriantur ac etiam usuram a me prohibitam exercere multi miseri non erubescunt.

Quo subditi ex predictis defectibus quos in prelatis aspiciūt se minime corrigunt. Capi. cxxv.

Quomodo possunt igitur isti tot et talibus infecti vicijs atque repleti de fratribus arguere quemquam et iustitiam exercere de subditorum erroribus et defectibus. Nullo modo bona fronte possunt ex eo quia reproba vita propria tollit eis audaciam et iusticie sancte zelum. Et si quando vellent exercere. Iusticiam aliquam audent eis infelices atque miseri subditi dicere. Medice primo cura temetipsum et postea mihi prebe medicinam tu laboras enim egritudine graviori quam ego et arguere me contendis. Male proculdubio facit ille qui solo verbo subditum arguit et non cum ordinata sancta, que vita licet sine sit ille bonus sine ma

las ordinate tamē potest immo de/bet in subditosuo peccatum argue re ac etiam iuxta posse corrigere: sz ipse male facit ꝙ ipse non arguit atqꝫ corrigit verbo ꝛ exemplo vir/tutis ꝛ sancte vite. Subditus vero grauius offendit non acceptando correctionem humiliter a bono siue malo prelato sibi factam in salutem anime sue vitam suam defectuosaz corrigendo: quia sibi soli nocet ꝛ nō alteri: vnde solus ipse tempore con/gruo punietur pro suis defectibus. Hec omnia mala contingunt quia prelati non attendunt ad corrigen/dum subditos cum sancta ꝛ exēpla ri vita. Et ideo non corrigunt quia ab amore proprio sunt excecati in quo fundate sunt omnes iniquita/tes eorum ꝛ non attendunt nisi ad perficiendas inordinatas volunta/tes atqꝫ concupiscētias eorum: ꝛ ad ista videntur omnes vacare iugiter tam subditi ꝙ prelati: tam clerici ꝙ religiosi. O filia mea dilectissi/ma vbi est hodie religiosorum obe/dientia qui collocati sunt in sancta religione velut angeli ꝛ illorū quā/plurimi sunt demonibus fleriores imo deteriores. Electi sunt vt annū cient in veritate verbum meum in doctria pariter ꝛ vita: ꝛ ipsi clamāt verbo solummodo vocis: ꝛ ideo non sequitur aliquis fructus in cor dibus auditorum. Predicationes eorum potius composite sunt ad cō placentiam hominum ꝛ auriū pru ritum ꝛ consonantiam ꝙ ad hono/rem meum vel animarum salutez. Ideo sollicite studient non in sancta vita: sed vt verba sua valde polite

proferant cum quadam mundana siue secundia tuliana. Isti procul/dubio non seminant vtile semē ver bi mei realiter atqꝫ salubriter quia non attendunt ad euellendum vi/tia ꝛ plantando virtutes. Unde qz non extraxerunt ex orto suo spinas: ex orto proximorum euellere negli gunt: ꝛ ommittunt cellas proprias inutiliter ꝛ curiose discurrendo per ciuitates: vnde contingit eis velut piscibus accidit qui quando diu nō existunt in aqua proculdubio mori untur. Ita religiosi vani quādo mo rantur extra cellam inhoneste viuē do vita gratie priuati moriuntur. Tales a sua cella discedunt de qua sibi celum facere deberent: ꝛ eundo per vicos ꝛ plateas curiose visitant amicorum siue consanguineorum habitationes ꝛ aliorum secularium ꝛ inordinate eorum voluntati pla cet ꝛ videtur. Quorum huiusmodi culpa pro parte redundat in prela/tos eorum indiscretos qui concedūt huiusmodi licentias amplas ꝛ lar/gas nimis ꝛ indiscretas. ꝛ veluti mi/seri pastores ꝛ insel ices per effectum nō aduertunt nec curare videntur videndo subditorum animas in ma nibus demonum: imo ꝙ est etiā val de grauiꝰ ipsimet sunt in causa dā/nationis eorum. Nam aliquādo vi/dentes illos eē dissolutos velut scar nati demones eos ad monasteria di rigunt vbi nouerunt esse demonia/cas moniales lasciuas ꝛ inordina/tas: ꝛ ita cum ingenio subtili ꝛ ad/mirabili vnus est causa ruine alte rius principium aūt ipsorū ex ope/r atione demonis erit sub colore de

uotionis: sed quoniam vtriusq vi/
ta miserabilis est atq lasciua non
diu durat iste color huiusmodi si/
mulate deuotionis quia subito fru
ctus apparēt huius infelicis ꝛ inor
dinate deuotionis: ꝛ primo quidē
apparent flores iniquc fetentes im
mundarum ꝛ inhonestarum cogita
tionum postea frondes verborum
turpium ꝛ ex vtraq parte procedē
tium: deinde suadente diabolo ve/
nenata sua desideria perficiunt. fru
ctus vero qui sequitur inde tu no/
sti quos aliquando vidisti quia filij
sunt: ꝛ aliquando deducuntur ad
tale precipitium ambo ꝙ habitum
sancte religionis abicientes aposta
tant vterq. Ille ribaldus atq mi
ser ꝛ ipsa publica meretrix efficitur.
Omnium istarum iniquitatū ma
li prelati sunt in causa qꝛ supra eorū
subditos oculos habere neglexerūt
imo concedebant eis largā atq in/
ordinatam licentiam ꝛ videntes ꝛ
agnoscentes eorum iniquitates vi/
dere dissimulabant. ꝛ quia subdit⁹
non fuit in cella delectatus: ꝛ ita ꝑ
vtriusq defectum incidit in mortē
lingua tua faciliter enarrare nequi
ret in quod ꝛ quā varijs modis offē
dere me conantur. Facti sunt arma
diaboli ꝛ cum fetore suo venenose
corrumpunt intus ꝛ extra videlicet
in religione sancta sed extra secula
rium aspectuꝫ priuati caritatu fra
terna sunt ꝛ quilibet optat atq con
tendit esse maior ꝛ contra pauper/
tatis votum propria possidere co/
nātur. Ipsi ꝑmiserūt ordinē obſua
re ꝫ i facto mirabili mō trāsgrediū
tur: imo qđ ē valde peı⁹ nō solū ipsi
transgrediunt ordinē ꝫ veluti lupi
rapaces insurgunt ꝛ ꝑsequuntur
bonos ꝛ humiles qui ordinem conā
tur obseruare faciēdo super eos tru
ffas atq derisiones existimantes ex
his derisionibus quibus obseruā/
tores ordinis ita persequūtur eo/
rum propriam cohopernisse mise/
ram vitam sed ex hoc apertius ipsi
patefaciunt illam. ꝛ ideo tot incon/
uenientia in sanctis religionibus
occurrunt. Sancte quippe sunt in
se: qꝛ facte sunt atq fundate reali
ter a spiritu sancto ideo non est de/
fectus in ordinibus sed in trāsgres/
soribus. Ideo minime cedūtur pro
pter aliquem defectum subditoruꝫ
siue malorum religiosorum. Ex hoc
ergo qui cupit aliquam ingredi re/
ligionem non debet attendere neq
sequi mores eorum qui viuunt inor
dinate transgrediendo regulaꝫ: im
mo super brachia sancte religionis
approbate nauigare dꝫ q̄ nō īfirma
tur i semetipa nec īfirmari pōt i tꝫs
q feruēter vsq ad mortē illā obſuāt
Dicebā ꝙ scē religiōes ex defectu ꝑ/
latoꝝ atq ꝑuersoꝝ subditoꝝ ad tā
tā relaxationē adducte sunt ꝙ illi
q simpliciter ordinē obſuare conan
tur iudicant a trāsgressorib⁹ vel uti
culpabiles ꝛ valde reꝑhēsibiles ex
eo qꝛ minime sequūtur iordiata ve
stigia sua: ipsiq ꝑuersi cerimonias
q̄s bñ ordinauerūt obſuar studēt so
lū i oculis hoīuꝫ secularīū ad cōpla
cēdū eis: ꝛ vt eoꝝ iordiatiōes atq
defect⁹ aliq̄liter opiant. Itaq vi/
des ꝙ votū ꝑmū obediētie q̄ ꝑmise

rũt ordinẽ obſuare nõ iplẽt de qua qdẽ obedietia tibi loqr in alio loco. Noncurunt inſuper obſeruare pauꝑtatem voluntariam atqꝫ continentiam: hec autem qualiter obſeruent vide poſſeſſiones ⁊ abundantiam pecuniarũ quas in ſua ſingularitate poſſident a caritate communi ſeparati non communicando cum ſuis fratribus tam temporale ꝙ̃ ſpiritualem ſubſtantiam vt ordo caritatis ac ſacra religio diſponit ⁊ ordinat. Ipſi vero ſolummodo ſtudẽt impinguare ſemetipſos animalia ſua ⁊ ſic vna beſtia nutrit aliam ⁊ interim frater eius fame cruciatur ⁊ affligitur ingenti frigore vel inops atqꝫ pauperculus. Poſt ꝙ̃ enim habundantiſſime pro ſe fulcitus eſt pannis ⁊ pellibus ⁊ quotidie nutritur ⁊ vtitur in ſua menſa curioſis epulis vltra de fratre ſuo paupercula non curat ⁊ ideo renuit eſſe cum eo in paupere menſa refectorij. Sollicite ſtudet adeſſe vbi carnibus implere poſſit atqꝫ ſanare propriam gulam vnde poſtea videtur impoſſibile ꝙ ipſe tertium continentie votum obſeruare valeat. Quia plenus venter non gignit mentem caſtam. Immo laſciuij ſiunt huiuſmodi cum inordinatis cõcupiſcentijs ⁊ ita procedunt de malo in peius. Et multa mala contingunt eis ex eo quia poſſident iſta tẽporalia quia niſi haberent ad erpẽdẽdũ non ita viuerent inordinate nec haberẽt amicitias inutiles ⁊ curioſas. Quia quãdo quis nõ habet vnde largiatur amicitia que non ẽ

invera caritate fundata ſed in amore doni vel alterius complacentie quam vnus ab altero recipit non diu permanet. O miſerabiles in tãta miſeria collocati propter eos defectus quibus ſe voluntate ſubiecerũt cũ ego collocauerim eos in tãta dignitate ipſi vitant ad eos accedere velut ad locum venenatum ⁊ ſi quantiſper ibi morantur voce clamant: cor autem eorum eſt valde remotum a me ad altaris menſam accedunt ex quadam conſuetudine magna ꝙ̃ ex aliqua deuotione ſiue precedenti quacunqꝫ diſpoſitione quemadmodum irent ad menſam corporalem: hec ⁊ alia multa mala de quibus tibi dicere nolo ne grauentur ſiue maculentur aures tue ſecuntur ex defectibus paſtorum ⁊ eorum ignauia quia non corrigunt ſubditorum ſuorum defectus neqꝫ curant vel aliquem oſtendunt habere zelum vt ordo ſeruetur qm̃ ipſi ſe non ſeruant ipſi. Sed iniuſte ponent aliquando lapides graues obuiarumque moleſtabũt humilis ordinis obſeruatores eos in iuſti puniẽdo de culpis quas in veritate minime commiſerunt. Totũ hoc accidit qm̃ in tali: prelato preticoſa margarita iuſtitie minime refulget imo ſolum iniuſticiam regnat in pectore ſuo ⁊ ideo punit iniuſte ſubditũ qui meretur habere gratiam atqꝫ beniuolentiam ⁊ illis qui ſunt diaboli membra ſicut ipſe dat amorem iocunditatem ⁊ ſtatum ordinis officia talibus imponendo. Ipſi velut excecati viuunt ⁊ velut

excecati prebent ordinis officia et ita subditos inordinatissime gubernant. Et nisi se correxerint in vita presenti cum ista cecitate sua perueniet ad tenebras eterne dampnationis. Et oportebit vt ante me summum iudicem districtam rationem exhibeant de subditorum animabus: et qui male mihi reddere poterunt id iuste recipiet a me quod recipe meret.

Quomodo in dictis iniquis ministris ecclesie regnat luxurie peccatum. Capitulum. cxxvi.

Carissima filia dixi tibi scintillam penam de vita religiosorum et cum quanta miseria viuunt in sancta religione cum ouium vestimento cum ipsi sint lupi rapaces nunc vero tibi narrare dispono de defectibus clericorum atque ministrorum ecclesie sancte tecum iuste conquerendo de predictis eorum defectibus vltra defectus quos alias tibi narraui supra tribus columnis vitiorum videlicet de immundicia inflata superbia et cupiditate quoniam ex cupiditate sanctispiritus vendebant gratiam vt iam tibi dixi. Istorum trium vitiorum vnum ab altero dependet et istarum columnarum amor proprius est in causa. Iste columne dum errecte consistunt et amore virtutum non deficiuntur ad terram: et omnino non ruunt: verum sufficiunt animam tenere ligatam et obstinatam in quolibet alio vitio. Quoniam omnia alia vitia fiunt iam supradictum est oriuntur ab amore proprio nam ab amore proprio principale superbie vitium oritur: homo namque superbus vtique priuatus est amore caritatis et a superbia procedit ad immundiciam et ad auaritiam et sic homines per semetipsos incathenantur atque ligantur in cathena diaboli. Nunc o carissima filia respice cum quanta miseria fetentis in mundicie maculant isti miseri corpus atque mentem ipsorum vt aliquid iam tibi dixi. Sed aliquid addere volo vt apertius agnoscas exuberantem fontem misericordie mee et amplioris compassione mouearis ad hos infelices quos ista tangunt. Sunt aliqui ita impleti demoniaca conditione quod non solummodo carent omni reuerentia circa venerabile sacramentum excellentiam vilipendendo in qua collocaui eos ex inextimabili bonitate mea sed ipsi velut inmemores ex affectione misera quam circa creaturam aliquam habent eius ab illa obtinere non valent quod optant agunt aliquas incantationes inuocando demones et cum venerabilis sacramento quod est vobis exhibitum in cibum vite faciunt sua maleficia mortifera vt infelicissima desideria sua perficere valeant ac inhonestas voluntates eorum executioni mandare. Et ouiculas illas de quibus ipi debent habere curam ipsis prouiden do spiritualiter atque corporaliter his et aliis modis affligendo cruciant. Et vt etiam ipsa vidisti eas ire compellunt velut insanientes et mente captas. Et ita violenter agere facere eas faciunt his que sunt vltra voluntatem ipsarum propter maleficia que fecerunt isti demones in/

carnati. Et aliquando propter hu/
iusmodi violentiam quam ipse resi
stendo substinet: ⁊ carū corpora gra
uiter affliguntur. Et quoniam hec
⁊ multa alia mala tu plene nosti de
miserabili: ⁊ inhonesta vita eorum
vltra non expedit in presenti repli/
care. O carissima filia carnem hu/
manam vltra choros angelorum exal
tatam ex vnione diuine nature cum
humana vestra natura taliter isti
miseri ⁊ infelices vilipendunt atque
tanto fetori subiiciunt. O miser ⁊
abhominabilis homo: non homo:
sed animal immundum: quia car/
nem t am oleo sancto perunctam:
⁊ mihi consecratam absque verecun/
dia meretricibus exhibes ac etiam
deterius inquinas. Carni tue toti/
usque ignis humani fuit ablata pla/
ga qua vulnerauerat eam Adam
ex inobedientia sua super ligno san
ctissimo crucis virtute plagati cor/
poris vnigeniti filii mei. O miser ip
se te honorauit ⁊ econuerso tu irro/
gas ei contumeliam. Ipse vulnera
tua sanauit precioso sanguine suo:
⁊ quod amplius ē ipse tibi cōmisit
ipsum sanguinem omni populo suo
ministrandum: ⁊ tu vulneras eum
quantum est in te cum huiusmodi
peccatis inhonestis atque lasciuiis: ip
se velut bonus pastor abluit oues
eius in sanguine suo: ⁊ tu lotas in/
quinando fedas quia iuxta posse tu
um infetenti fimo submergis eas. Tu
debes eē speculum honestatis: ⁊ ecō
uerso tu es exemplum inhonestatis
⁊ immunditie. Omnia membra tui
corporis: vt apparet miserabiliter

ad operandum disponis: ⁊ opposi/
tum agis eius quod vnigenitus filius
meus egit. Nam ego substinui quod ei⁹
oculi velarentur: vt oculi tui salu/
briter illuminarentur tu vero cum
tuis oculis lasciuis venenata sagit
ta percutis animam tuam: ⁊ iuxta
posse conaris vulnerare cor illarum
creaturarum quas ita corrupta mē
te respicis. Ego substinui quod aceto fe
le mirto potaretur: ⁊ velut animal
inordinatum auide tibi procuras
epulari splendide quodammodo fa
ciendo tibi de ventre deum: vel ido
lum in tua lingua iugiter habes in
honesta verba cum vanitate mul/
ta quā exercere deberes in āmonen
do proximum in anunciando ver/
ba mea: ⁊ in persoluendo diuinum
officium: vt obligaris ore pariter ⁊
corde. Ego autem ex illa solummo/
do sentio fetorem iuras enim atque
sepe periuras: etiam blassemando
quemadmodum esses vnus vilis ri
baldus. Ego sustinui quod illi ligaren/
tur manus: vt te simul: ⁊ humanum
gen⁹ a culpe vinculo solueret. Ma/
nus tue consecrate sunt: ⁊ vncte ad/
ministrandum venerabile sacramē
tum. Tu vero eas exerces in tacti/
bus immundis: ⁊ inhonestis. Om/
nia opera tua que per manus intel
liguntur corrupta sunt: ⁊ in obse/
quium diaboli parata: ⁊ ordinata.
O miser homo ego te collocaui pro
culdubio ī dignitate magna: vt mi
hi soli seruias: tu ⁊ omnis alia crea/
tura habens in se rationem. Ego sub
stinui quod ipsi filio meo pedes affige/
rentur faciendo tibi scalam de cor/

pore suo: et volui sibi costatum aperiri: vt ipsa secreta cordis aperte videre posses. Ipsum vobis ego concessi velut apotecham apertam vbi possitis videre: pariter: et gustare ineffabilem amorem quem ad vos: habeo reperiendo naturam in eo diuinam vnitam vestre nature humane: ibi videre potes: quod ille sanguis eius de quo te feci ministrum est veluti salubre balneum ad abluendum tuas: et aliorum iniquitates tu vero de corde tuo fecisti demonis templum. Tuus etiam affectus qui pro pedibus intelligitur in se non habet: nec offert in conspectu meo: nisi putredinem: atque vituperium. Ipsi pedes tui non deferunt: nisi ad loca diaboli: ita cum toto corpore tuo tu percutis vnigeniti filii mei corpus ex eo: quia facis oppositum omnium que fecit ipse ac etiam eorum que facere teneris: ista tui corporis instrumenta sonum tenuerunt inordinatum atque malum ex eo: quia tres anime tue potentie congregate sunt in nomine demonis vbi congregare debueras in nomine meo. Memoriam debuisti tenere plenam beneficiis a me graciose receptis: tu autem in ipsa conseruas inhonestatem: et alia multa mala. Oculum insuper intellectus cum lumine sanctissime fidei debuisti ponere in obiectum yesu christi crucifixi a quo minister electus es: tu vero proposuisti tibi statum: atque delicias vite presentis cum vanitate multiplici: et tuus affectus amare me solummodo debet absque medio tu vero mo do dampnabili creaturas inordinate diligis atque miserabile corpus tuum insuper alia animalia tua plus amare conuinceris quam me dominum tuum. Et quid hoc aperte demonstrat. Impatientia quam erga me demonstras auferendo tibi quicquam ex his que diligis atque displicentia quam erga proximum habes quando tibi videtur aliquod habere detrimentum ab eo. nam ipsum habes odio. cum blasfemia: et caritatem eius atque meam aperte multum offendis. O miser et infelix effectus es veluti minister diuine mee caritatis ignifere: tu vero propter inordinata desideria tua propria pro paruo temporali detrimento perdis illum. Attende filia carissima: quoniam hec est vna de illis tribus miserabilibus columnis de quibus iam tibi supra dixi.

Qualiter in predictis ministris auaricia regnat etiam ad vsuram prestando.

Capitulum. cxxvij.

Nunc ergo tibi de secunda columna videlicet de misera/bili auaricia narrare dispono quam ego satis abhorreo pro eo quod isti lieces isti vendere conantur illud quod vnigenitus filius meus tanta liberalitate donauit eis. Attendere namque dixit ipse in ligno crucis aptum: et ex toto laceratum vndique sanguine

effusum. Non. n. redemit homines auro: vel argento: imo suo sanguine precioso propter amoris abundantiam: Nec redemit vnam solumodo mundi partem: imo totus in eo fuit ex amplissima caritate sua redemit vniuersum genus humanũ preteritos: vz presentes z futuros: nec vobis exhibuit huiusmodi sanguinem absq igne, p co q cũ igne feruentis amoris vobis illuz ipendit. Nec recepistis istũ ignem z sanguinem absq natura diuina: qui i ipso fuit pfecte vnita cũ humana natura vestra: z huius vniti sanguinis ex affectu tã excessiue caritatis isti miseri ministri effecti sũt. Et ipsi cũ auaricia tanta z cupiditate detestabili: qd a filio meo ptio tanto z ingenti caritate redemptũ est in cruce: vz aias ita vilipendunt: z male tractant. Atq thesaurũ eis gratis cõmissum ex quo ministri facti sunt huius pciosi sanguinis in auaricia tanta dispensant: q ẽt. scispũs graz vendere satagũt quã ipsi gratis acceperunt: vt alijs ẽt ipsi simili mõ ministrẽt: s3 econuerso subditos a se redimi faciũt qñ ipsi subditi petunt: qd sibi gratis pcessi. Tales non hñt os auidum vt apte videat ad gustãdum: z manducandũ escam aiarũ ad honorem meum: imo solum ad deuorandum pecuniaz. Et ita sunt in caritate restricti super eo q ipsi liberaliter acceperunt q in eis per gratiam habitare nequeo: nec pximus p amore. Substãtiã tpalem quã ipsi accepunt habũdanter virtute pciosi sanguinis yesu christi la scive psumũt viuendo luxuriose cũ mulieribus z hoibus ihonestis z attinentibus eoz nutrientes vituperabiliter adulteros filios eorũ. Et solũ attendentes ad semetipsos veluti fures atq latrones digni morte eterna furantur ea q sunt ecclesie z pauperũ yesu christi. O miserabiles vbi sunt filij dulcium atq realium virtutuz quas habere debetis: vbi est ingens z affectuosum desiderium circa meum honorem atq salutem animarum vbi est ille dolor atq cruciatus quo salubriter affligi debes videndo lupum infernalem auferentem atq deuorantem ouiculas tuas. Nõ adest. Quoniam in arto corde tuo atq similium tuorum amor mei: nec proximor tuorum non est nec etiam capere potest in eo. Tu solum modo diligis temetipsum amore priuato: atque sensitiuo cum quo venenas temetipsum z alios. Tu es ille demon infernalis qui deuoras eas cum inordinato amore. Aliud non videtur appetere gula tua. Et ideo minime curas quãuis ille demon inuisibilis eas asportet. Tu ipse demon visibilis effectus es instrumentum: vt ad inferna descendant. Quos vestis atq pinguefacis de substantia ecclesie: Temetipsum z alios diabolicos viros vna tecum simul: z animalia tua: videlicet pulchros equos ornatos quos in stabulo tuo tenes non ex necessitate: sed ex curiositate propter inordinatas concupiscentias tuas. Tu deberes contentari si necessitati satisfaceres esset.

Iste super sine concupiscentie solēt esse secularium hominum vite pre/sentis delectationes vero tue debe/rent esse circa pauperes etiam infir mos visitando: subueniendo neces/sitatibus eorum spiritualiter: atqꝫ temporaliter. Ex hoc te precipue fe ci ministrum atqꝫ tantam exhibui dignitatem. Sed quia tu brutum animal effectus es ideo delectaris in animalibus illis. Tu vero non vides veluti execcatus: quia si vide res: ꝛ attente cōsiderares eterna sup plicia que tibi parata sūt nisi te cor rexeris nullo modo faceres: imo do leres de preteritis transgressioni/bus atqꝫ p̄sentes virtuose vitares. Ergo filia carissima considerare po tes q̄ꝫ iuste conqueri debeo de mi/seria ministrorum istorum. Et cum quanta liberalitate dotaui eos at/que magnificaui ꝛ ipsi cum quanta misera cupiditate degenerant: ꝛ ab hominabiles atqꝫ reprobi sūt. Ad hoc etiam aliqui augent suas ini/quitates ad vsuram: videlicet pre/stando non ꝙ quasi vsurarij publi/ce tendiculaꝫ in hostio suo teneant. Sed cum ingenio subtili exquisito tempus vendere procurant pro ximo suo ex cupiditate sua peruer/sa quod omnino prohibitum: ꝛ illi/citum est. Et si esset aliquod ense/nium parui valoris: ꝛ ipse cum in/tentione sua recipiat in loco precij pro seruicio cōmodate pecunie tan̄ quam vsura reputabitur: ꝛ quic/quid aliud accipiet pro tali tempo re. Ego constitui miserum huiusmo di: vt ipse secularibus hoc interdi/cat: ꝛ ipse facit ita. Et insuper addo ꝙ si quis ad eum vadit pro consilio super tali materia: quando inuolu tus est in eodem defectu: ꝛ quia lu/men rationis amisit consiliū eius tenebrosum omnino est atque pas/sionatum ex eo: ꝙ anima sua simili passioni subiacet. Isti cuꝫ alijs plu/ribus defectibus oriuntur a corde suo cupido: ꝛ auaro. Tali congrue dici potest verbum veritatis incar nate: quando facto flagello de funi culis eiecit vendentes: ꝛ ementes a templo dicens domus mea: domus orationis vocabitur vos autem fe/cistis illam speluncam latronum. Tu bene vides dulcissima filia: ꝙ ita se veritas habet: ipsi vendunt ꝛ emunt quasi mercanciam agentes de gratia spiritussancti. Et sic ma/nifeste patet ꝙ illi qui volunt ec/clesiastica beneficia multa largiun tur exenia simul: ꝛ pecunias illis qui stant ī circuitu curie. Et illi mi seri fautores attendere negligunt vtrum sint boni vel mali. Sed vt complaceant: ꝛ amore doni perce/pti sattagunt huiusmodi plantam vere putridam in viridario sancte matris ecclesie collocare: vnde faci ent ex hoc optimam summo ponti/fici rationem. Et sic vterqꝫ frau/dulenter incedit cum vicario yesu christi: vbi deberent cum veritate pur̄ procedere. Sed si vicarius vni/geniti filij mei deprehendit huius/modi defectum illorum vtrunque punire debet auferendo benefici/um indigno nisi vitam suam emen dauerit. Alter vero qui emit con/

grue poneretur in carcere donec d
suo defectu videatur esse correctus
vt alii timeant: ita decetero perpe/
trare. Si summus pontifex: ita faciet
proculdubio succedet ad honorem
meum: et debitum eius sin autem
de isto peccato punietur: quoniam
compelletur ante me reddere ra/
tionem de suis omnibus: crede filia
dilectissima quod hodie non ita serua/
tur: et ideo tot in ecclesia mea defe/
ctus oriuntur ex eo: quia quando
promotiones in ecclesia fiunt non
inquiritur de vita promouendo/
rum vtrum bona siue mala fuerit.
Et siquid inquiritur interrogatur
illi qui cum eis simul male vite sunt
qui non aliter exhiberent attesta/
tores: nisi prout in se percipiunt es/
se maculatos. Et hodie precipue re
spicitur ad alicuius status altitu/
dinem: vel nobilitatem huius mi/
seri corporis: vel ad temporales di/
uitias: et quod valde polite loqui nouerit
rit promouendus. Et quod est val/
de mirabile: immo detestabile in con
sistorio quandoque dicitur: et allega/
tur quod pulcer est homo: attende dia
bolicum opus: quia deberet inqui/
ri de ornatu: et pulchritudine virtu
tis: et inquiritur: et attenditur de pul
chritudine corporis: et corticis exte/
rioris. Deberent inquiri pauperes
humiles qui vitarent ex humilita/
te prelationes istas: et assumuntur
illi qui cum vanitate multa: et in/
flata superbia: et ambitione querunt
Attendunt etiam ad scientiam: que si
est in homine bone vite cum humi/
litate vera bona quidem est: et per/
fecta. Cum autem est in homine su
perbo inhonesto: et vite scelerate qua
si venenum est ei: nec de scriptura
quicquam intelligit: nisi secundum
exteriorem corticem littere in tene/
bris eam intelligit: quia caret om/
nino lumine rationis: et offuscatum
habet oculum intellectus in quo lu
mine rationis declarata fuit: et in/
tellecta cum lumine supernaturali
scriptura sacra prout apertius ali/
bi tibi dixi. Itaque scientia proculdu
bio in se bona est: sed non in eo qui
iugiter abutitur ea: immo efficitur si
bi velut ignis inferni: nisi vitam su
am virtuose correxerit. Et ideo po/
tius est attendendum ad hominem
sancte vite quam ad hominem sci/
entificum qui male vite fuerit fre/
quentissime tamen fit oppositum: im
mo boni et virtuosi licet in scientia
sint ydiote stulti reputantur: atque
contemnuntur ab eis: pauperculos
quoque vitant: quia nihil habent
ad largiendum. Itaque vides quod in
domo mea que debet esse domus
orationis vbi relucere debet insti/
tie sancte lumen: et scientie cum ho/
nesta sanctaque vita cum odore vir/
tutis mendacium habundantissi/
me videtur. Debet et virtus pau/
pertatis voluntarie lucere cum san
cta sollicitudine circa curam ani/
marum: vt eruantur a potestate
demonum. Sed omnes quasi satta/
gunt: et appetunt aggregare diviti
as: et tantam diligentiam atque sol
licitudinem erga temporalia sum/

pserunt: vt omnino spiritualia re/liquisse videantur: nec ad alia cō/muniter attendere videntur: nisi ad ludendum: et ad risum: et ad multi/plicandum huiusmodi substantias temporalem: et velut inanes atten/dere nō videntur: quod hic est modus vt illam amittant. Nam si virtuti/bus habundarent: et haberent ad spiritualia diligentiam: vt obligan/tur absque dubio temporalibus ha/bundarent. Et multas rebelliones passa fuit ecclesia sancta quas indu/bitantissime non habuisset si spiri/tualia curasset. Ipsi debent dimit/tere mortuos tradere sepultur mor/tuos proprios: et virili virtute sequi doctrinam veritatis: videlicet yesu christi filii mei: vt in eis mea volun/tas virtuose perficiatur: hoc est illud agendo propter quod eos elegi: et in tanta dignitate collocaui. Sed op/positum agunt quia moribunda et ista transitoria cum effectu nimis i/ordinato sepelire contendunt: et au/ferunt officium de manu seculari/um. Hoc autem mihi valde displi/cet: atque damnosum est ecclesie san/cte: quia deberent illa gubernanda pretermittere secularibus: videlicet illis qui positi sunt ad huiusmodi re/gimen temporalium: vt vnus mor/tuus congrue sepeliat alium. Et quod dixi quod vnus mortuus alium sepe/liat attende: quod duplici modo mor/tuum intelligo vnus est: quando ministrat aliquis ista temporalia cum culpa peccati mortalis videli/cet per inordinatum affectum at/que sollicitudinem. Alius modus est quando est corporis officium quod non habet in se vitam: nisi quantum habet ab anima. Et tantum de vi/ta participat quantum anima tra/hit in eo moram: et non vltra: et ideo per se res mortua potest appellari Debent igitur vncti: atque mini/stri mei qui velut angeli viuere de/bent: dimittere mortuis ista mori/bunda et terrena ipsi vero guberna/re debent animas que semper vi/uunt: et nullo tempore moriuntur: quantum ad essentiam gubernan/tes eas ac eis ecclesiastica sacramen/ta ministrantes: et alia dona sancti spiritus eas alendo cibo spirituali verbi dei: et exemplo sancte vite: et isto modo mea domus erit locus orationis habundando iustitiis et virtutibus eorum. Et quia non ita faciunt: imo contrarium video per experientiam: ideo congrue dicere possum: quod est effecta spelunca latro/num ex eo quod ex auaritia sunt effe/cti mercatores ementes: et venden/tes: vt iam dixi. Et est effecta rece/ptaculum animalium ex eo: quia viuunt vt animalia bruta cum in/honestate fetida. Et hoc enim ex illa fecerunt velud stabulum: quo/niam iacent in luto miserabilis in/honestatis. Et ita tenent in ecclesia demoniacas concubinas corpore absque verecundia sicut sponsus honorifice sponsam in domo sua retinet. Itaque vi/des hec et alia multa mala que traseo pro presenti que procedunt: et oriuntur ab his duabus columnis abhominādis

videlicet in mundiciam cupiditate et avaricia.

Quomodo superbia regnat in predictis ministris per quam sensus perditur. Capi. cxxviij.

Nunc filia amantissima de tertia columna: videlicet de superbia dicere volo: et quamvis illam ultimo loco ponam ipsa tamen est prima pariter et ultima: quoniam omnia vicia condita sunt et ortum habent a superbia sicut virtutes vitam habent et conduntur a caritate. Superbia namque nutritur: et oritur ab amore proprio sensitivo de quo tibi dixi: quod erat fundamentum istarum trium columnarum: et omnium malorum que creature committunt pro eo quod ille qui se diligit amore sic inordinato privatus est amore mei: quia me non amat. Non amando me iugiter offendit: quia precepta legis aperte transgreditur ex eo quia me non amat super omnia neque proximum veluti seipsum. Et hec evidentissima ratio est quia qui semetipsum amat hoc amore privato atque sensitivo mihi minime servit: neque me diligit: immo mundum amat et ei servit. Mundus enim atque sensitivus amor iste privatus a me valde discrepant: nec aliquam habent conformitatem mecum. Et quia tantum ab invicem discordamus ideo necessarium est quod ille qui mundum amat hoc amore sensitivo: et ei servit odio me habeat: et ille qui me diligit necessarium est: ut mundum habeat odio iuxta verbum unigeniti filii mei dicentis in evangelio quod nemo poterat servire duobus dominis adversis: atque contrariis: quia si uni servit alteri displicebit. Itaque vides aperte: quod amor iste privatus sensitivus atque proprius animam expoliat: et privat omnino caritate mea: et induit eam vitium elationis atque superbie: unde defectus omnis oritur ab hoc amore velut a principali fundamento. Et quamvis ego merito conqueri possim de quacunque creatura rationali que tali peccato polluta: et involuta fuerit valde tamen amplius habeo displicentiam de christis: et unctis meis qui magis humiles esse debent: tum quia quilibet obligatur habere virtutem humilitatis que caritatem alit veluti baiula sive nutrix tum quia etiam ministri facti sunt humilis agni dulcis: et immaculati unigeniti filii mei. Et quomodo non erubescunt ipsi pariter et omnis humana generatio montem ascendere superbie considerando me dominum eternum hominibus inclinatum: et humiliatum cum humano generi tribui verbum unigenitum filium meum in carne vestra mortali ut vos homines ab eterna morte redimeret. Et ipsum verbum filium meum videt ex obedientia mea pro salute vestra cum humilitate profunda et inextimabili caritate mortem crucis obprobriose subiisse. Caput habet inclinatum

vt te peccatorem affectuosa carita/
te salutet coronam in capite vt ab
eo possis onorari brachia tenet ap/
ta ꝛ extensa quia te cupit amplexa/
ri pedes habet affixos quia te vult
expectare tecum que morari. Et tu
miser homo qui factus es ab eo mi/
nister tante benignitatis ꝛ humili/
tatis deberes amplecti crucem ꝛ tu
renuis ꝛ amplexaris mūdum ꝛ ini
quas creaturas. Tu deberes esse fir
mus ꝛ stabilis incarnate veritatis
immitando doctrinam figendo mē
tem atq̄ʒ cor tuum in eo ꝛ tu circū/
uolueris vento ꝛ vna queque par/
ua res te commouere facit. Si tibi ꝓ/
speritas adest illico moueris ex in/
ordinata leticia si autē aduersitas
occurrit ex impacientia turbaris ꝛ
ita patefacis aperte superbie me/
dulam videlicet impacientiā: quia
sicut medula caritatis est vera pa/
ciencia sic impacientia est medula
superbie vnde superbi ꝛ iracundi
frequentissime turbantur atq̄ʒ scan
dalizantur de quacunq̄ʒ parua re.
Superbia mihi displicet in tantū
q̄ etiam a celo ruit cum Angelo su/
perbire placuit. Sup̄bia nunq̄ ascē
dit in celū imo de celo descēdit in
profundū inferni. Et ideo veritas
ait in euangelio. Qui se exaltat vʒ
per superbiam humiliabitur ꝛ qui
se humiliat exaltabitur. Superbia
mihi displicet in omni manerie gen
tium sed valde magna in huiusmo/
di ministris vt iam dixi ex eo quia
sunt in humili loco a me collocati
vt agno mansucto ꝛ humili virtuo/
se ministrent sed ipsi faciunt oppo/
situm multi robore suffundi debe/
ret ille sacerdos vere miser volendo
superbire considerando me vobis
humiliatum ꝛ exhibēdo vobis vni
genitum filium meum. Ipse meus
vnigenitus humiliatus est vsq̄ʒ ad
mortem crucis obprobriosam. Ipse
caput habet inclinatum atq̄ʒ spina
tum ꝛ iste miser eleuat ita superbe
caput contra me pariter ꝛ proximū
suum. Et cum debeat esse agnus hu
milis ꝛ ipse factus est aries vel hyr
cus cum elate superbie cornibus ꝛ
omnes adherentes ei percutere sat
tagit. O infelix homo tu non atten
dis q̄ʒ de manibus meis nullo mo/
do potes euadere. Nunquid hoc est
officium quod tibi commisi vt corni/
bus tāte superbie me ledas ꝛ offen/
das ꝛ cum iniuria conuerseris cū
proximo tuo. Nunquid hec est illa
mansuetudo quam ad altare san/
ctum afferre debes offerendo mihi
sacrificium illud excellentissimum
videlicet corp⁹ ꝛ sanguinē vnigeni/
ti filij mei. Tu es effectus velut
animal ferocissimum ita q̄ nullum
timorem habes de me. Tu deuoras
proximum tuum ꝛ indiuisione per/
manes cum eo ꝛ factus es personā
rum acceptor: videlicet illos acce/
ptando qui tibi seruiunt vel aliquā
vtilitatem afferunt vel alia causa
tibi placent quia forte sunt eiusdē
vite reprobe sicut es tu quos corri/
gere deberes ꝛ eorum defectus con
temnere. Tu vere facis oppositum
prebendo eis exemplum quod ipsi

faciant illud quod facis tu sine de/
terius. Si tu bonus esses ita faceres
qr vero tu malus es arguere nescis
neqꝫ defect⁹ alterius tibi displicēt.
Tu contēpnis humiles atqꝫ pau/
culos virtuosos tu refugis eos eo qr
fetor vitij tui nō valet odorem su/
stinere virtutis. Tu reputas eē tibi
vituperium ad hostium tuum vide
re pauperculos meos tu vitas eos
in suis oportunitatibus visitare. vi
des eos periclitari fame nec exten/
dis ad eos manū adiutricē. Et hec
omñia faciunt illa cornua superbie
tue que nolunt inclinari in actum
virtutis ꝛ hūilitatis alicui⁹. Qua/
re non inclinatur. Quia proprius
amor in eo regnat qui nutrit huius
modi superbiam: ideo nō vult in ali
quo condescendere siue ministrare
pauperibus aliquam substantiam
temporalem nec etiam spiritualem
absqꝫ retributione siue redemptio/
ne. O maledicta superbia in amore
proprio fundata quō talium intel/
lectus oculos excecasti taliter ꝙ dū
videtur eis amare semetipsos atqꝫ
de se teneros esse ꝛ dum videtur eē
in diuitijs atqꝫ delitijs ꝛ in alto sta/
tu ꝯsistere ꝛ ipsi sunt in magna pau
pertate atqꝫ miseria qr priuati sunt
virtutuꝫ diuitijs. Ipsi descenderūt
ab altitudine gratie ad infirmita/
tem siue profundum mortaliuꝫ pec
catorum. Judicant se bene videre:
ipsi vero ceci sunt quoniam igno/
rāt semetipsos ꝛ me neqꝫ cognoscūt
statum suum neqꝫ dignitatē in qua
collocaui eos: neqꝫ mundi fragilita
tem intelligunt atqꝫ modicam fir/
mitatem: quia si cognoscerent non
facerent sibi deum ex eo. Quis ab/
stulit eis huiusmodi lumen verum:
superbia. Et per hunc modum effe/
cti sunt incarnati demones cum ele
gerim eos in angelos: ꝛ vt in vita
presenti sint angeli terrestres ꝛ ipsi
se deiecerunt ab altitudine celorū
in profundum abissi ꝛ intantum
ē iniquitas per eos augmentata ꝙ
aliquando committunt alium defe
ctum de quo tibi dicam. Sunt ali/
qui taliter effecti demoniaci ꝙ ali/
quando consecrare simulant ꝛ hoc
in veritate non agunt iudiciuꝫ me
um formidantes: ꝛ vt auferāt omne
frenum atqꝫ timorem in malis ope
ribus coruꝫ a corde suo. Nam ali/
quando in mañe surgunt ab immun
ditia: ꝛ i sero cū crapu a velut ebrij
dormitū ierūt ꝛ erunt aliqua neces
sitate coacti celebrare vt populo sa
tissfaciant attendendo tamen ini/
quitates proprias intelligunt aper
te cum bona conscientia se non pos
se neqꝫ debere celebrare vnde mor/
dentur aliqualiter a stimulo con/
scientie respectu timoris iudicij mei
non quidem ex odio vitij sed ex pro
prio amore. Uide nunc amantissi/
ma filia quantum excecati sunt: qr
deberent habere recursum ad cor/
dis deuotam contritionem ꝛ ad sui
defectus displicentiam cum sancto
proposito corrigendi ꝛ ipsi diaboli/
cum hoc remedium assumunt quia
non consecrabunt ꝛ velut excecati
non aduertunt quia error iste po/
sterior grauior ꝛ periculosior est ꝙ̄
ille primus ex eo quia faciunt ido/

latrare pop͠ulū adorando non con-
secratam hostiam loco veri sacra-
mēti corporis ⁊ sanguinis iesu chri-
sti filij mei qui est deus ⁊ homo post
hostie consecrationem: sed minime
consecrando solummodo est panis.
Igitur attende qualis ⁊ quanta sit
hec abhominatio ⁊ quanta sit pati
entia mea substinendo tales qui ni
si se conuerterint vniuerse gratie re-
dundabunt eis in iudicium. Po-
pulus autem ad vitandum illud in
conueniens debet adorare cum ista
conditione dicens inquantum iste
minister omnia que debet dixerit
atqꝫ fecerit ego credo ꝙ tu es iesus
christus filius dei viui mihi datus
in cibum ab inextimabili caritate
diuina in memoriam tue dulcissi-
me passionis ⁊ excellentissimi bene
ficij sanguinis effusi cum inextima
bili caritatis igne ad abluendas ini
quitates meas atqꝫ totius vniuer-
si. Itaqꝫ faciendo sic ex aliqua ceci-
tate cuiuscūqꝫ nullus offēdet ado
rando vnam rem pro alia quāuis il
la culpa peccati solum est illius ini
qui ministri: tamen actualiter ibi
fieret quod est omnino prohibitū.
O carissima filia quis terram inhi
bet ne repente deglutiat eos. Quis
meam refrenat potentiam: quin im
mobiles eos illico faciat esse veluti
statuas lapideas ante populū vni
uersum in confusionem ipsorū: vti
qꝫ misericordia mea q̄ refreno meip̄ꝫ
hec est ꝙ cum misericordia refreno
iustitiam vt eos vincam ex violen-
tia misericordie. Ipsi vero velut ob
stinati demones nō agnoscūt neqꝫ
vident misericordiā meā: sed quasi
videntur existimare ꝙ ex debito
sim eis obligatus ad ea que gratio
se concedo ex eo ꝙ a superbia sunt
excecati nec ita fore cognoscunt.

De quāpluribus alijs defectib⁹
qui procedunt a superbia ⁊ amore
proprio. Capitulum. cxxix.

HEc omnia tibi narraui vt affe
ctione maiori mouearis ad
amarum gemitum super illorum
obscura cecitate dum in statu dam
nationis voluntarie perseuerant ⁊
vt amplius agnoscas inestimabi-
lem misericordiam meam ad hoc
vt in ipsa misericordia fiduciam as
sumas atqꝫ securitatem maximam:
⁊ sic offeras ipsos ministros ac vni-
uersum orbem ante me postulan-
do pro eis a me misericordiam. Et
quanto feruentius offeres in cōspe
ctu meo pro eis amorosa ⁊ penosa
desideria tanto demonstrabis aper
tius amorem affectuosum quo me
diligis ex eo ꝙ vtilitatem illā quā
tu ⁊ alij serui mei mihi facere non
valetis vestro proximo facere debetis
⁊ hoc a vobis exigo. Et ego tūc vo
lūtarie me cōpelli pmittā a sancto
desiderio deuotis lachrimis: ⁊ ora-
tionibus vestris: ⁊ ita sponse mee
misericordiam exhibebo: ⁊ eam in
sanctis: ⁊ bonis pastoribus in veri-
tate reformabo. Quia tali modo re
formata subito mali subditi corri-
gentur violenter: quia quasi de ma
lis que perpetrantur a subditis ma

li pastores in causa sunt: quia si cor/
rigerent iuste subditorum defectus
et in eis iustitie margarita reluce/
ret cum honesta sanctaqꝫ vita sub/
diti non ita procederent inordina/
te. Noueris ergo ꝙ ex his peruersis
inordinatisqꝫ moribus illico sequi/
tur: ꝙ vnus alterius vestigia secta/
tur. Subditi nanqꝫ non obediunt
prelato: quia prelatus quando sub/
ditus erat inobediẽs erat et ipse pre
lato suo: vnde congrue recipit a su/
is subditis quod ipse suo prelato fe
cit. Et quia prauus erat subditus:
nunc etiam prauus est cuꝫ effectus
est pastor huius culpe et cuiuscunqꝫ
alterius est in causa superbia ĩ amo
re proprio fundata. Ignorans erat
atqꝫ superbus in statu subditi: nũc
vero prelatus existens valde plus
ignorans est atqꝫ supbus: et est igno
rantia sua tanta: ꝙ velut excecatus
ad officium sacerdotale quandoqꝫ
promoueri faciet hominem idiotaꝫ
quis vix legere nouit: et officium su
um ignorat: vnde frequenter igno/
rando dicere verba sacramentalia
minime consecrabit ex ignorantia
sua. Et in hoc actu cõmittit defectũ
eundem in non consecrando quem
cõmiserunt ex malicia ceteri non cõ
secrantes: sed cõsecrare simulantes.
Et vbi debent eligere viros exper/
tos: et in virtute fundatos: et qui in/
telligant: atqꝫ nouerint: illud quod
agunt in tanto ministerio: et ipsi fa/
ciunt oppositũ: quia non attendũt
vtrum ille sciat: neqꝫ si tempus a iu
re dispositum habeat: imo studiose
videntur eligere pueros: et non hõ/
mines etatis congrue: nec attendũt
vtrum honeste viuant cum sancta:
et ordinata vita: et dignitatẽ ad quã
promouentur intelligant: vel miste
rium ab eis exequendum: et virtuo/
se contractandum: imo solum atten
dunt ad multiplicandum gentes: et
non virtutes. Ipsi quippe ceci sunt
atqꝫ cecorum aggregatores: nec at/
tendunt: ꝙ ex hoc et aliis inordina/
tis actibus eorum: ego rationem ab
eis exigam in extremitate mortis
eorum ex eo quod promouerunt ad
sacerdotium homines: ita tenebro/
sos: et ignorantes: vt est dictum: et ip
si cõmittunt eis curam animarum
cum aperte cognoscant: ꝙ de seipsis
curam habere nesciant. Tales ergo
qui minime cognoscunt in se defe/
ctum propriuꝫ quomodo poterunt
cognoscere siue corrigere defectum
alienum: Non poterunt vllo modo
neqꝫ contra semetipsos agere deli/
berabunt. Oues vero que pastore
carent qui cuꝫ diligentia custodiat
eas: et in via salutari dirrigat agili
ter a via deuiant: et ita sepe deuorã
tur: atqꝫ lacerãtur a lupis. Et quia
pastor est inutilis omnino negligit
aliquem habere caneꝫ qui latret vi
dendo lupum venientem: imo talẽ
retinet qualis est ipse. Et ita mini/
stri et pastores huiusmodi quia solli
citudine carent neqꝫ cõscientie ca/
nem habent neqꝫ baculum iustitie
tenẽt in manu: ideo virga minime
corrigunt canis etiam conscientie
minime latrat semetipsos precipue

non arguunt eo ꝙ oues errãtes extra viam veritatis transgrediendo precepta mea per viam veritatis ⁊ iustitie reducere non accelerant ne lupus infernalis eas deuorare valeat. Si enim iste consciẽtie canis vere latrabit ⁊ iste prelatus defectus subditorum super se po net ⁊ virgam iustitie sancte correctionis in manu tenebit indubitãter oues ad ouile redibunt ⁊ erunt in loco tuto. Sed quia sicut iam dixi pastor ẽ inutilis videlicet absꝫ virga ⁊ absꝫ cane conscientie oues eius pereunt nec ipse curat. Canis enim conscientie debilitatus est: ideo minime latrat ex eo ꝙ ei cibum nõ exhibuit. Cibus nãꝫ qui dari debet isti cani est agni filij mei sanguis. Quia qñ memoria tãquam vas anime plena reperitur isto precioso sanguine cõsciẽtia nutritur atꝫ fortificatᷣ: hoc est quia propter istius preciosi sanguinis memoriam anima succenditur ad odium vitiorum. Quod odium vna cum amore purificat aĩam a macula peccati mortalis. Et tantum vigorem exhibet illi conscientie ꝙ se cum diligẽtia magna custodit intantũ ꝙ si quis inimicus anime vꝫ peccatũ vellet ingredi nec solum si effectus peccati: immo si sola cogitatio ingredi vellet subito consciẽtia veluti canis valde latrat cũ tanto stimulo quod indilate rationem excitat. Et ipsa cum diligentia considerat vtrum ille qui temptat intrare sit amicus vel inimicus. Et ideo nõ cõmittit iniustitiam quoniam ille qui habet conscientiam habet etiam iustitiã. Igitur iniqui tales indigni vocantᷣ ministri: nec etiã digni vocari creature rationales ex eo quod ex eorum defectibus proprijs animalia sine ratione se fecerunt huiusmodi cane ɔ̃sciẽ caret ⁊ intantum est in eis debilitatus ꝙ quasi dici põt ipsos illo carere. Jõ non habent virgam iustitie sancte. vnde propter suos defectus intantum timidi sunt effecti ꝙ expauescunt ex vmbra non ex timore sancto sed ex timore seruili. Ipsi disponere se debẽt vsꝫ ad mortẽ vt animas eruere possint a potestate demonũ ⁊ ipsi subiugant eas ipsis demonibus non exhibendo doctrinã eis nec exemplum vite sancte quin etiam pro illarũ salute renuũt vnũ verbum iniuriosum audire. Sepe quoꝫ contingit animaz subditi circũuolutam esse grauissimis excessibus atꝫ peccatis ⁊ alteri satisfacere tenebitur in quãpluribus: ⁊ isti miseri propter inordinatum amorẽ quem habebunt ad illius familiam ne pauper efficiatur cũ videntibus oculis pertransibunt nec ordinare curabunt vt pro tali debito proprio satisfaciat licet illius debitoris: vita mala multis innotescat: ⁊ ipsi sacerdoti suo notificabitur vt veluti medicus illius anime medeatur. Ipse vero miser quasi coactus ibit vt agat ad quod obligatur. tamen ex vno verbo non ei grato vel iniurioso quod audiat vel etiã pro quodam intuitu toruo quasi territꝰ vltra se recusabit impedire vel aliqñ forte ex aliquo emolumento: vnde

tum ex illo dono: tum ex timore ser/uili animam illius in manu diaboli derelinquet. Et nihilominus exhibebit ei venerabile sacramentum corporis yesu christi filij mei: et apte vi debit et intelliget animam illam irretitam peccatis mortalibus. Tamen vt hominibus mundi placeat: et ex inordinato timore: vel ex intuitu pcepti doni ministrauit ei sacramenta et honorifice sepeliet eum in ecclesia sancta quis velut asal immundum: atque putridum: et membra corpore scissum extra eum indignatione proijcere debebat. Quid horum est in causa? In dubitanter amor proprius atque superbie cornua. Nam si me super omnia dilexisset: et animam illius infelicis: et fuisset humilis: et absque timore seruili proculdubio salutem illius anime procurasset. Ergo potes aperte videre quot et quanta mala sequuntur ab his tribus vicijs de quibus tibi dixi quod erant quasi tres columne et cetera vicia procedebant a superbia: vz auaricia: et immundicia mentis et corporis eorum. Aures tue non sufficerent audire quot sunt illa mala que procedunt ab ipsis velut a membris diaboli propter auaritiam superbiam et inhonestatem eorum. Tu enim aliquando vidisti simplices aliqua bone fidei que sentiunt aliquem in sua persona defectum ex aliquo timore procedentem dubitantes autem se a demonio vexari vadunt ad miserum sacerdotem existimantes ab eo posse liberari sue iuuari. Et vadunt vt vnus diabolus expellat alium: ipse vero velut auarus acceptabit ab ea donum: et velut lasciuus: et inhonestus infelici mulierculę dicet. Ab isto defectu nullo modo liberari poteris: nisi per talem modum: et ita miserabiliter inducet eam ad perdendum pudiciciam secum. O vere demon imo peior aliquo demone: quia multi sunt demones qui tale peccatum abhorrent. Tu vero deterior effectus ex iniquitate tua circumuolutis in illo corpus et animam velut porcus in luto fetenti. O animal immundum: nunquid hoc est quod a te requirebam: vz quod in virtute sanguinis yesu christi de quo te ministrum institui tu demones expellas ab animabus atque corporibus hominum non certe tu illos introducis. Non attendis quod securis iustitie diuine iam ad radicem arboris vite tue posita sit: Hoc autem apertissime noueris: quoniam iniquitates tue tibi cum vsura compensabuntur suo loco: et tempore nisi punias: et corrigas eas cum penitentia congrua: et contritione debita tui cordis. Neque tibi parcetur: aut in modico deferetur licet a me fueris in gradu sacerdotali constitutus: imo grauius in maiori miseria congrue punieris quam alij penas enim pro te simul: et pro talibus tu, ftissime portabis: et illo tempore me morie commendabis eijcere demonem cum demonio concupiscentie tue. Insuper et aliam infelicem vidisti ligatam in peccato mortali quod vadens ad miserum sacerdotem: vt eam absolueret a suo peccato ab eo fortius est alligata in grauiori cul/

pa q̃ erat: ꝛ per admirabiles vias induxit eam ad peccandum secum. Ergo vere talis pastor est absq̃ cane conscientie: imo suffocat conscientiam aliorum: nec tantum non vult conseruare propriam. Ego nã que elegi eos: vt ad honorem meũ cantent diuinum officium: atque psalmizẽt in nocte ipsi vero studẽt in malis: ꝛ ad demonũ incantationes: ꝛ iuxta posse sattagunt: vt operatione diabolica nocte media adducantur eis alique creature quas amore polluto diligunt. Ita nanq̃ iudicant esse: sed illuduntur a diabolo: quoniã in veritate non est ita. Nunquid ego te posui ꝛ elegi: o miser: vt noctis vigiliam expenderes in talibus iniquitatibus? Certe nõ sed vt eam expenderes in sancta vigilia: ꝛ humili oratione: vt in mane bene dispositus vadas ad celebrandum: ꝛ odorem virtutis infundas in vniuerso populo: ꝛ non fetorem vitiorum. Constitutus es enim in angelico statu: vt etiam in vita presenti cum sancta meditatione cum angelis valeas conuersari: ꝛ in vltimo cum eisdem in beatifica visiõe mea gustare me possis in eternum: ꝛ tu sicut apparet vis esse diabolus incarnatus ex quo cuz demonibus eẽ delectaris anteq̃ venias ad mortem. Sed cornua superbie tue perfusserunt intus in oculo intellectus tui sanctissime fidei pupillam: vnde lumen omnino perdidisti: ꝛ ideo non vides ad quantam miseriaz deuenisti. Nec vt apparet in veritate credis omnem culpam esse tempore suo puniendam: ꝛ omne bonum esse remunerandum. Quia si vere crederes: hoc ita scelerate non viueres ꝛ nõ acceptares: nec optares huiusmodi conuersationem: imo magnũ inde terrorem haberes etiam illos audire nominari. Sed q2 tu sequeris voluntatez ipsorum ideo de ipsis: ꝛ ipsorum operibus videtur q̃ valde delecteris. O ecce miser homo vtinam a demonio peteres q̃d est meritum quod tibi reddere potest de seruitio quod ei facis: ipse p̄ culdubio tibi responderet q̃ exhiberet fructum quez habet in se. Nã aliud nõ tibi prebere nequeunt ipsi demones nisi cruciata: ꝛ ignifera tormenta quibus iugiter ardentissime cruciantur in que ceciderunt ab altitudine celi pp̄ supbiã suaz. Ita tu terrestris angelus ex tua supbia cadis ab altitudie sacerdotalis dignitatis: ꝛ a thesauro virtutis in p̄fundum atq̃ paupertatem abhominã de miserie. Si vero vitam tuaz emẽdare neglexeris igne punieris eterno absq̃ remedio. Tu fecisti tibi de um de mundo atq̃ de temetipso. Des ergo mundo cum omnibus delicijs eius quas in p̄senti vita recepisti similiter: ꝛ tue sensualitati cum qua mũdi rebus ab vtebaris: vt añ me sũmum iudicem pro te rationez exhibeat. Vtiq̃ rñdebũt apte q̃ te iuuare nullo modo possit: ꝛ ita te d̃ ridebunt asserentes: quia p̄ te necessariũ est: vt hoc expediatur. Et ita cum vituperio remanebis: ꝛ ingenti confusione: corã me pariter ꝛ vniuerso mundo. Ego te constitueram

in sacerdotali dignitate vt ipsum
vniuersum τ te v3 sensualitatē pro/
priam vilipendendo contēpneres τ
ita faciendo etiam alios istrueres.
Tu vero sic es excecatus a cornibus
tue superbie ꝙ ignoras non solū ali
os per viam dirigere salutarem im/
mo temetipsum. Sed apertius hoc
intelliges in vltima mortis extre/
mitate vbi remedium assumere nō
valebis in aliqua virtute tua qua
cares sed solum in amplissima mise
ricordia mea sperando fideliter in
illo precioso sanguine de quo fuisti
minister effectus. Hoc autem effica
cissimum atq; salubre remediū nun
quam aufertur tibi vel alteri cui/
cunq; dum estis in tēpore vite pre
sentis inquantum volueritis in mi
sericordia mea que est inextimabi/
lis: ac in sanguine pro vobis effuso
virtuose sperare. Quāuis non debe
tis esse stulti vel ita ceci ꝙ ad extre
mitatem vltimi temporis adduca/
mini. Aduertendum est enim ꝙ in
extremitate vite qui male vixit a
demonibus valde turpiter accusa/
tur necnō a mundo τ a propria fra
gilitate neq; sibi blandiuntur illo
tempore demonstrando dulcedinē
vbi fuerat amaritudo neq; rē perfe
ctam vbi fuerat imperfecta: neq; lu
men in loco tenebrarum vt in vita
sua facere solebant: imo veritatē de
monstrabunt vt est in facto. Canis
quoq; conscientie qui debilitatus
erat incipiet acerrime latrare tam
valide ꝙ quasi conducet animā ad
quandam desperationem: quāuis
homo nunquam ex aliquo defectu
suo debet ad huiusmodi desperatio
nem adduci: immo fiducialiter in
precioso sanguine dilectissimi filij
mei confidendo sperare debet: quia
sine comparatione quacunq; maior
est τ amplissima misericordia mea
quā in sanguine recipitis q̄ꝫ omnia
peccata que cōmittuntur in mun/
do. non est tamen vllo modo differē
dum vt tum dixi quia valde multū
est homini periculosum inter mul/
tos hostes in campo prelij se reperi
re nudum τ inhermem.

De multis alijs defectibus quos
iniqui prefati ministri cōmittunt.
Capitulum. cxxxi.

Vere carissima filia miseri de
quibus ego tibi narraui non
attendunt ad hec aliqua considera
tione: q: si considerarent nō cōmit/
terent iniquitates huiusmodi nec
etiā alas: imo facerēt vt illi qui vir
tuose viuebant qui potius eligebāt
expectare mortem q̄ꝫ offendere me
vel inquinare turpiter anime sue fa
ciē atq; minuere dignitatez in qua
collocaueram eos sed iugiter aug/
mētabūt virtuose viuendo dignita
tē atq; pulchritudinē a iarū suarū.
Nō ꝙ in se cōsiderata sacerdotij di
gnitas augmētari siue crescere possit
ex virtute cuiuscūq; vel ex defectu
diminui vt ego supra tibi dixi s3 vir
tutes exhibēt vnū ornamētū τ vnā
in aīa dignitatē vltra pulchritudi/
nē eius quā hēt a principio cū ipsam
ad imaginē atq; similitudinē meaz
creaui. Isti cognouerūt ꝟitatē eter

ne nec bonitatis atq dignitatē co rū: q supbia z amor proprius non eos offuscauerat nec abstulerat eis lumē virtuose rōnis ex eo q prius bantur illis z me diligebant verita tē pariter z animarū salutē. Infeli ces āt isti q luce priuati sunt nō pti mescunt de vitio in vitiū ambula re donec in foueā inducant atq de téplo suarū aiarū z ecclesia sancta q viridariū ē edotiser ū ipsi fecerūt vnū animaliū brutoꝝ receptaculū. O carissima filia quātū ē abhomi nabile mihi videre domos eoꝝ que debēt eē receptacula pauperū atq meoꝝ amicoꝝ cū ipsi recipiunt in eis immunditias iniquarū psonarū ipsi debent veluti sponsam amabilē hēre breuiariū atq sacre scripture libros hēre loco filioꝝ in quib⁹ opt do delectari debēt vt valeāt primū instruere salutari doctrina cū exēplo scē vite. Sed ipsi sponsam breuiarij pertractāt veluti adulterā z in suo loco tenēt vnā diabolicā cōcubinā tū qua viuūt imūdissime cū tetenti miseria: libri vero sui sunt acies fi lioꝝ quos acquisierunt in tāta mi seria z iniquitate z absq verecūdia quacūq cū his ipudētissime dele ctantur. Diebus pascalib⁹ z in alijs ecclesie solēnitatibus in quib⁹ obli gant nomini meo reddere gloriā z honorē deuote officiū diuinum per soluendo incensum adolendo mihi humiliū oratiorum in ipsi dissolute in dunt atq solacia ntur cū suis demo niacis cōcubinis eundo cū secular bus ad venandū z aucupandū ve lut essent dissoluti atq miserrimi se culares vel domini curie. O mise rabiles homines ad quid estis ad ducti: vos obligamini venari z au cupari aias ad laudem z gloriā no minis mei z in viridario ecclesie san cte commorari z vaditis venādo p nemora. Sed quia talis homo fa ctus est vna bestia in anima sua re tinet animalia multorum peccato rum mortaliū: z ideo factus ē ve nator bestiarū irronabiliū. O ātus enim anime tue factus ē siluester in quo multe vepres habundant ideo delectaris ambulare per loca deser ta querendo siluestres bestias. Eru bescas igitur homo z cū diligentia defectus proprios attēde q in ate riā hēbes erubescentie magne qua litercūq te verteris. Tu vero ne scis erubescere q pdidisti sanctum verumq timorem meū: imo veluti meretrix absq verecūdia quādoq te iactabis hēre mūdi statū pulcrā hēre familiā z aciē filioꝝ. Et si foz te nō hēs iuxta posse satagis habe re vt tibi succedāt heredes: vnde tu fur es atq latro qm optime nosti q ita facere nō debes. Heredes enim tui debēt eē pauperes z ecclesia tibi cōmissa. O demō incarnate sine lu mine tu q̄ris ea q̄ recusare debuisti z te iactas d eo qd tibi cedit ad ma gnā cōfusionē: vn multo rubore de buisti suffundi pcipue corā me qui video secretissima tui cordis: ac eti am ante alias creaturas oīno cōfu sus es. Cornua tamen tue superbie nō permittūt vt agnoscas ipsam cō fusionē tuā. O dilectissima filia cō sidera qm illū constitui super pōte

doctrine mee veritatis administrā dum vobis viatoribus ecclesie sa/cramenta veneranda: ipse vero decreuit stare infra sub pōte vz in flumine miserabili atq̧ procelloso delitiarum ⁊ lasciuie mundi: ⁊ in ipso flumie vobis illa ministrat neq̧ cōsiderat in quanto periculo constat vnda nāq̧ mortis indulate rapiet eum: ⁊ nisi se correxerit cum vera cordis contritione indubitāter ibit cū dominis eius demonibus quibus voluntarie seruiuit ⁊ acquieuit vt eum ducerent per viaz fluminis in feriorem: quare sine remedio perueniet ad eternam damnationem cū tanta reprehensionesz improperio: q̄ lingua tua narrare nequiret: ⁊ ei sine dubio grauius erit q̄ vni secula ri propter officium sacerdotis vnde culpa similis ⁊ eadem amplius in eo punietur ⁊ in alijs in tanta dignitate constitutis q̄s in alio qui secularīter in mundo vixisset: ⁊ in pūcto mortis inimici sui contra eū insurgent accusando cum improperio maiori, put alias ego tibi dixi.

De differentia mortis iustorum ⁊ peccatorum ⁊ primo de morte iustorum. Capitulū. cxxxi.

Et quoniā ego dixi tibi q̄ mūdus atq̧ demones vna cū propria sensualitate ipsam valde turpiter accusabant ⁊ ita se veritas habet in isto puncto nunc volo tibi latius explicare super his infelicibus vt ampliori compassione mouearis ad eos quantum distant bella iustorum a bellis hominum peccatorum ⁊ quantum differunt iter se mores eorum ⁊ cum quanta pace moriūtur iustus amplius vel minus iuxta pfectionem anime: vnde volo te noscere q̄ omnes pene quas habent homines in voluntate consistunt: q̄ si voluntas esset ordinata ⁊ cum voluntate mea concors esset omnino pena careret. Non tamen assero qn in se labores haberet atq̧ sentiret: s3 illi voluntati que sponte portaret amore mei non essent ad penam q̄ libentissime portat ex quo mee voluntatis est cum qua concordat. Etiam ex odio quod contra se concipit guerram isti serui mei fecerunt cuz aduersario demone cum mundo ⁊ cuz propria sensualitate. Quare pūcto mortis adueniente cū pace pertranseunt quoniā inimici eorū in vita superati fuerūt ab eis atq̧ debellati. Mundus eos accusare non pōt ex eo q̄ ipsi fraudes eius cognouerūt: ⁊ iō mūdo renūciauerūt ⁊ oīb⁹ pōpis atq̧ delitijs ei⁹. Fragilitasq̧ suorū corporū eos accusare non pōt qm ipsi subiugauerunt eā veluti seruā sub freno rōnis ⁊ virtutis macerādo corpus cū penitētia: cū vigilia cū oratione continua ⁊ humili. Voluntatē vero sensitiuam interemerunt cū odio atq̧ displicentia vitiorū ⁊ amore virtutū cōculcata penitus omni teneritudine proprij corporis. que teneritudo atq̧ delectatio que naturale ē iter corpus ⁊ animā facit mortē apparere difficilem q̄ naturaliter hō metuit ita mortē: sed quia virtus in iusto qui perfe-

ctus est transcendit ⁊ superat natu
ram vȝ illū timnrē qui naturalis ē
cū odio scō suo pertrāsit ⁊ cū deside
rio redeundi ad finē suū itaq̄ tene
ritudo naturalis nō valet cum ipu
gnare. Etiā cōsciētia requiescit qm̄
in vita sua bene custodiuit cane la/
trante veniētibus inimicis ad ciui
tatē anime capiēdā vti canis agere
solet ad custodiā alicuius ianue de
putatus qui sentiendo vel videndo
venire quosdaȝ extraneos valde la
trat vt homines excitet. Ita canis
iste conscientie custodem vȝ rōnem
excitat: ⁊ ratio simul cum arbitrio
libero cognouerūt apte cū lumine
intellectus vtrum adueniens esset
amicus vel inimicus. Amicuȝ idest
virtutes ⁊ sanctas cogitationes ac/
ceptauerunt affectuose cum sancta
sollicitudine illas exercentes. Ini/
micum autem idest vitiū atq̄ cogi
tationes peruersas expulerūt cum
odiosa displicētia. Itaq̄ cū manu li
beri arbitrij tenētes gladiū ancipi
tem videlicet amoris virtutū ⁊ odij
vitiorum ⁊ cum lumine ratiōis ini/
micos eorū expugnauerunt: ⁊ sic in
puncto mortis conscientia nō hȝ in
se remorsum eo q̄ȝ bonā habuit vn/
diq̄ custodiam: ideo pacifice quie/
uit. Anima tamen ex humilitate ac
etiā q̄ȝ tpe mortis amplius agnoscit
thesaurū tēporis atq̄ lapides p̄cio/
sos virtutū valde redarguit semet/
ipsam ex eo q̄ȝ sibi non videtur ex/
pēdisse tempus virtuose sicut opor/
tebat. Ista tamē amaritudo non af
fligit animā: imo pinguefacit eam
pro eo q̄ ex hoc in semetipsa se vir
tuose recolligit iugiter habens in
obiectum humilis agni sanguinem
preciosum ⁊ non attendit ad aliq̄s
virtutes quas hactenus egerit q̄ȝ
minime confidit in eis: immo soluȝ
in ipso sanguine dilectissimi filij mei
vbi misericordiam inestimabilē in/
uenit. Et vt in vita presenti cum iu
gi memoria sanguinis vixit ita duȝ
est in tempore mortis ipso sanguine
balneatur ⁊ inebriatur. Demonia
vero quoniam illā arguere neque/
unt de peccato eo q̄ in vita sua ma
litiam eorum valde prudēter ⁊ vir
tuose superauit. iuxta posse tamen
adhuc inquirūt oportune si possent
in ea aliquid lucrari: vnde veniunt
cū aspectu nimis horribili vt ei ter/
rorem incutiant ⁊ cum varijs atq̄
multis fantasijs. Sed quoniam in
anima tali non inueniunt esse vene
num peccati ipsa nō expauescit in
omnibus illis vt expauesceret ani/
ma cuiusdam alterius iniqui pecca
tis mortalibus irretita. Ipsi vero
demones attendentes animam il/
lam introisse sanguinem cum igni/
fera caritate non valent eaȝ aliquo
modo tollerare sed a remotis eam
sagitare conantur. Et ideo clamo/
res eorum ⁊ huiusmodi guerra nul
lum inferunt impedimentum siue
detrimentum ei quia iam incipit in
se gustare vitam eternam vt alias
tibi dixi. Nam cum intellectus ocu
lo qui continet in se pupillam atq̄
lumen alme fidei me videt qui sum
eternum ⁊ omne bonum quod ha/
bere prestolatur ex gratia non ex
debito i virtute sanguis vnigeniti

fi.lij mei. Extendit ergo brachia spei
⁊ manibus amoris illum astringit
intrando posset antequã perueniat
illico transeundo per artam ianuã
vnigeniti mei sanguine madefactã
⁊ inebriatã in me mare pacificum
verbo meo pariter vnitum quia su
mus vnum vt bene nosti. quantũ
vero gaudium hẽat in se creatura
que cum tanta dulcedine se perue/
nisse cognoscit ad istum felicissimũ
passum lingua carnis aliqua narra
re nequiret ex eo quia bonum ange
lice nature degustat. ⁊ vt vixit in ca
ritate fraterna cũ proximo suo ita
bonũ felicium beatorum in verita
te degustat atqꝫ participat. hoc ha/
bent omnes generaliter qui pertrã
seunt ita dulciter ⁊ virtuose. Mini/
stri vero mei de quibus ego tibi di
xi ꝙ vt angeli vixerant multo feli/
cius ⁊ amplius habent ex eo qđ in
vita presenti vixerunt cum intelle/
ctu maiorũ ⁊ cum ãpliori fame mei
honoris atqꝫ salutis animarũ. Non
absolute loquor de lumine virtutũ
qđ vnusquisqꝫ põt habere: sed quo/
niam isti cum additamẽto luminis
virtuose viuendi quod est superna/
turale lumen etiam habuerunt sa/
cre pagine lumẽ propter quã ampli
us agnouerunt de veritate mea.
Quicunqꝫ vero plus agnoscit plus
diligit: ⁊ qui plus diligit a me plus
accipit: meritum enim nostrum cũ
amoris quantitate mẽsuratur atqꝫ
compensatur. Et si tu peteres a me
vtrum vnus qui scientia careat ad/
hunc amorem attingere possit ab/
solute respondeo ꝙ sic est enim val
de possibile sed vnum particulare
priuilegium nõ facit legẽ vniuer
salem: ego vero loquor in generali.
Statum quoqꝫ maiorem habẽt pro
pter sacerdotalem dignitatẽ ex eo
ꝙ directe collocati fuerunt in offi/
cio manducandi animas ad hono/
rem meum: q̃uis omnes obligati si/
tis in caritate proximi vestri pma/
nere. Sed istis ex officio cõmissum
ẽ vnigeniti filij mei ministrare san
guinem ⁊ aĩmas virtuose guber/
nare: qđ adimplendo cum sancta so
licitudine ⁊ cum affectu virtutis vl
tra recipiunt q̃ alij. O quantũ ipso
rum aĩa beata consistit in illa mor
tis extremitate pro eo ꝙ extiterunt
ãnunciatores atqꝫ defensores alme
⁊ catholice fidei: ⁊ illam inseruerũt
medullis anime sue cum qua suum
in me locum aspiciunt: spem cum
qua vixerunt in vita presenti exten
dunt in me cũ iocũditate magna.
Sperauerunt enim in dulci proui/
dentia mea nullatenus in se confi/
dentes vel in proprio sensu. Et quia
de se spem omnino perdiderunt nõ
habuerunt inordinatum affectum
alicui creature nec in alia re crea/
ta quia voluntarie pauperem vitã
elegerunt: cor illorum fuit vere vas
electionis ad annunciandum atqꝫ
portandum vbiqꝫ nomen meũ cũ
ingenti ⁊ ignifera caritate cum exẽ
plo sancte vite atqꝫ sana doctrina
verbi propter animarum salutem.
Surgunt ergo cum ignifera carita
te per affectum amoris astringẽtes
me finem suum offerentes in con/
spectu meo iustitie margaritã quã

fugiter habuerunt in se semper vni
cuiqꝫ faciendo iustitiam ⁊ discretio
ne magna reddendo vnicuiqꝫ debi
tum suum. Ideo iuste mihi qđ meū
est assignant videlicet cum humili/
tate vera retribuendo gloriaʒ ⁊ ho
norem sancto nomini meo a me re/
cognoscendo recepisse gratiam vir
tuose tempus expendendi cum con
scientia pura. Sibi autem attribu/
unt humiliter indignationem san/
ctam quia se reputāt indignos qui
huiusmodi gratiam habuerint con
scientia' ipsorum bonum mihi tri/
buit testimonium: ⁊ ideo iuste retri
buo libenter eis iustitie coronam
margaritis virtutum ornatam vi/
delicet de fructu quem extraxit af
fectuosa caritas eorum ex aliis vir/
tutibus. O angeli terrestres valde
commendabiles atqꝫ beati minime
quippe fuistis ingrati de beneficiis
a me receptis neqꝫ fuistis ignoran
tes atqꝫ negligentes imo solicite su
pra vestros subditos apertos ocu/
los habuistis ⁊ veluti fideles ⁊ ve/
ri pastores secuti fuistis doctrinam
⁊ viam veri pastoris atqꝫ summi vi
delicet iesu christi filii mei: ⁊ ideo
realiter ⁊ illesi transistis per ipsum
suo precioso sanguine madefacti, ⁊
immersi cum gregibus ouium ve/
strarum, quorum exemplo sancte vi
te ac etiam per doctrinam vestram
omnino salubrem multitudineʒ ad
duxistis ad eternam vitam ⁊ alias
quāplurimas in statu gratie reli/
quistis. O filia carissima talis vi/
sio demonuʒ in nullo nocere pōt ex
eo ꝙ visio mea confortat quā per fi
dem vident: ⁊ ex affectuosa dilectio
ne tenēt. Et quoniam in eis non in/
uenitur alicuius peccati venenum
obscuritas ⁊ aspectus eorū horribi
lis non inferunt eis alicuius mole/
stie detrimentum vel alicuius inu/
tilis timoris quoniam in eis inueni
tur solummodo timor omnino san/
ctus ⁊ non seruilis. Ipsi nullo mo/
do timent eorum falacias atqꝫ frau
des: qꝛ cum lumine supernaturali:
ac etiam cum lumine sacre scriptu
re cognouerunt eas etiam a remo/
tis vnde non habuerunt inde tene
bras aliquas vel mentis alteratio/
nem. Sic ergo balneati precioso san
guine iesu christi gloriose transeunt
cum ingenti fame salutis animarū
propter honorem meū caritate suc/
censi per ianuam filii mei, ⁊ transeū
tes intrauerunt in me mare pacifi/
cum. ⁊ a bonitate mea digne collo/
cati sunt in gradu suo iuxta mensu
ram affectuose caritatis quaʒ vnus
quisqꝫ secum attulit.

De morte peccatorum ⁊ penis eo
ruʒ in hora mortis. Capi. cxxxii.

Sed attende carissima filia qꝛ
sicut excellentia iustorū ē val
de magna sic econuerso miseria pec
catorū ⁊ infeliciuʒ valde maior est
de morte quorum aliqua tibi narra
ui quantuʒ est terribilis ⁊ obscura.
nam in hora mortis procacissime de
mones eos accusant atqꝫ molestant
in figura sua se demonstrantes cuʒ
inextimabili terrore ⁊ obscuritate.
Tu nosti ꝙ est intantum horribilis

ꝙ homines experti eligerent poti⁹
habere omnes penas vite presentis
q̄ȝ eos in sua figura videre. Insuper
r misero peccatori renouat conscien
tie stimulus qui valde rodit ꝛ cru/
ciat eum inordinate delitie quibus
abusus est propria sensualitas cui⁹
dominationi se subiecerat de virtu
osa ratione faciendo seruum valde
miserabiliter eum accusant. Tunc
enim aperte veritatem agnoscit eo
rum que ante non cognoscebat vn
de per errorem eius ad magnaȝ cō
fusionem adducit: quoniaȝ in vita
sua vixit velut infidelis ꝛ mihi re/
bellis ex eo ꝙ amor proprius vella
uit pupillam luminis fidei sanctis/
sime. Demones quoqȝ molestant eū
de infidelitate vt ad desperationeȝ
eum adducant. O q̄ȝ dure impu/
gnant in hora tali quoniā inuenīst
eum inhermem ꝛ absqȝ caritatis ꝛ
aliarum virtutū armatura: qr velu
ti diaboli membrum fuit illis ex to
to priuatus in vita sua. Unde ca/
rent tales omnino lumine superna
turali atqȝ scientie quia non intelle
xerunt eam ex eo ꝙ cornua super/
bie penitus impedierunt ne medul
le dulcedinem intelligerent. vnde
tales in magnis prelijs ignorāt oī/
no quid agere debeant. In spe quo
q̄ȝ minime nutriti sunt quoniaȝ in
me non sunt assueti sperare nec in
sanguine precioso filij mei cui⁹ eos
esse feci ministros: imo solum in se/
metipsis ꝛ delitijs atqȝ statibus vi/
te presentis. Nec aduertebāt isti mi
seri demones incarnati ꝙ omnia sub
vsura tenebant ꝛ veluti debitores
de singulis oportebat eos ante me
reddere rationem: modo se nudos
inueniūt absqȝ virtute aliqua ꝛ vn
decunqȝ se vertunt audiunt impro
peria multa cum ingenti confusio/
ne iniustitia propria qua fuerunt
abusi in vita sua procaciter eos ac
cusant in conscientia sua vnde non
audent aliud q̄ꝫ iustitiam postula/
re. Noueris ergo ꝙ ipsi tunc tantaȝ
ꝛ talem habent verecundiam ꝛ con
fusionem ꝙ omnino venirent ad vl
timam desperationem ꝛ cum ea de
ducerentur a demonibus ad eter/
na supplitia nisi ꝙ in vita sua ex
quodam vsu presumebant dicere ꝙ
magna est misericordia dei quāuis
eorum defectibus exigentibus ista
sit magna presumptio: quia stultuȝ
est ꝛ valde reprehensibile cum bra/
chio misericordie mee offendere me
ideo non est vocanda misericordie
spes sed dicenda presumptio: ipsi ta
men hunc habitum assumpserunt.
Venientes igitur ad mortis extre/
mitatem conscientiam propriā ex/
honestantes per sanctam ꝛ humilē
confessionem et ablata presumptio
ne ꝙ illo modo non offendant vltra
remanet habitus ille misericordie
mee agnoscentes humiliter ex gra/
tia tunc qd̄ ante superbe presume/
bant ꝛ ita misericordiaȝ humiliter
implorando reperiunt eam. Hoc
agit vtiqȝ gratiosa misericordia mea
vt ita sperent in vita sua. Quāuis
ego non ita concedo vt ex miserico
dia mea magis offendant: sed vt in
caritate se dillatent ꝛ in considera/
tione mee bonitatis. Ipsi tamē abu

tantur in oppositum⁊quia sub ipsa
spe misericordie mee frequenter of/
fendunt:ego tamen eos in spe mise/
ricordie conseruo vt in extremitate
mortis habeant huiusmodi refugi
um ⁊ omnino minime deficiant in
tali reprehensione ⁊ ita veniant ad
desperationem. Quare multo gra/
uius offenderent ⁊ eis amplius pro/
culdubio noceret hoc vltimum pec
catum desperando q̃ꝫ alia peccata
que cõmisissent vnquam. Causa ve
ro propter quam hoc amplius mi/
hi displicet ⁊ ipsis ita nocet est ita
quoniam alia peccata fiunt ex ali/
qua complacentia siue delectatio/
ne proprie sensualitatis:⁊ aliquan/
do se commisisse dolent. vnde tantũ
atqꝫ taliter dolere possent ꝙ illico
plenam obtinerent indulgentiam.
In petcato vero desperationis nul
la fragilitas est in causa quia nulla
est ibi delectatio:immo est ibi pena
grauissima ⁊ intollerabilis : ac eti/
am ille qui desperat misericordiam
meam apertissime contempnit exi/
stimando maiorem culpam suam
q̃ꝫ misericordiam atqꝫ bonitatem
meam. Unde post huiosmodi pec/
catum non dolet neqꝫ penitet: quia
commisso peccato ⁊ ostensa mea nec
vltra dolere potest. Ipse bene dolet
de suo damno irremediabili sed nõ
de culpa contra me perpetrata ⁊ ira
recipit eterna supplicia. Itaqꝫ so/
lum peccatum istud eum ad infer/
num adducit ibiqꝫ punitur valde
de hoc ⁊ aliis offensis atqꝫ peccatis
eius. Sed si voluisset in veritate de
commissis culpis erga me speran/
do fideliter in misericordia mea cer
tissime fecissem ei misericordiam :
quoniam absqꝫ comparatione qua
cunqꝫ sicut alias tibi dixi nimis ex
cessiue maior est misericordia mea
q̃ꝫ omnia peccata commissa vel que
committi possent ab aliqua creatu/
ra. Et ideo valde mihi displicet ꝙ
aliqui maiores esse suos defectus
existiment vllo modo. Hoc est enĩ
illud peccatum ꝙ nullo tempore
dimittitur in presenti seculo nec in
futuro. Postquam igitur infelices
isti vitam suam inordinate: immo
scelerate consumpserunt in mortis
articulo saltem vellem ꝙ in miseri/
cordia mea spem in veritate pone/
rent ex eo ꝙ huiusmodi desperatio
nem multũ abhominor. Et ideo fre
quenter in vita peccatorũ vtor ista
fraude sancta siue deceptione ꝙ vi
delicet ipsi presumant etiam indi/
gne de misericordia mea inestima/
bili:quia quando sunt in ea taliter
assueti ⁊ habituati non ita faciliter
ab ea discedunt ex illis reprehensio
nibus asperrimis quas ab aduersa/
riis audiunt vt agerent quãdo non
essent habituati. Hec omnia facit
abissus excellẽtissime caritatis mee
sed ipsi fuerunt abusi ea misericor/
dia cum tenebroso amore ꝓprio a
quo ꝓcessit oẽ malũ ipsorꝫ. Ipsi aũt
in ꝟitate nõ intellexerũt iõ reputat
eis ad presumptionẽ magnã quãtũ
ad affectũ ipsorũ ipa dulcedo mise/
ricordie:⁊ hec ẽ alia rephẽsio quã a
ꝯscia recipiũt in cõspectu demonuꝫ
eis iproperãdo ꝙ tps ⁊ misericordie
latitudinem i q̃ sperabãt oportebat

erpendere virtuose dillatando cor
in caritate mea: ⁊ amore virtutum
⁊ ita tempus expenderẽ quod eis ex
amore concessi: ipsi vero cum tem/
pore atq̃ spe larga misericordie me
grauiter offendebant. O ceci mise/
rabiles ego posui vestris in mani/
bus margaritam: atq̃ talentum: vt
ad lucrum expenderetis vos autez
veluti presumptuosi renuistis im/
plere voluntatem meaz: sed abscon
distis in terra inordinati amoris ꝓ
prij sensitiui qui vobis modo morti
ferum fructum exhibet. O miseri
homines quanta est nunc pena ve/
stra quam in morte sentitis. Modo
vos minime latent iniquitates ve/
stre: quia vermis conscientie modo
minime dormit: imo valde moleste
rodit: demones quoq̃ terribili vo/
ce super vos clamant exhibẽdo vo/
bis meritum quod sunt assueti im/
pendere seruis ⁊ amicis eorum: vi/
delicet improperium atq̃ confusio
nez. Et vt in mortis extremitate nõ
euadatis vllo modo manus eorum
iuxta posse conantur: vt ad despera
tionem deueniatis: ⁊ ideo vobis cõ
fusionem inferunt: vt vna cũ eis ha
beatis: ⁊ degustetis in eternum ea q̃
possident ipsi: vz tormẽta perpetua
O miseri dignitas in qua vos ita
gratiose collocaueram se lucidam
vobis ostendit: vt est ad vestram ve
recundiam ex eo q̄ in tanta pecca/
torũ obscuritate ipsa fuistis abusi.
Ecclesie substantia vos accusat: vt
fures: atq̃ latrones: ⁊ infidos debi/
tores obligati enim eratis pauperi
bus ⁊ ecclesie vobis cõmisse debitum
exsoluere: tunc accusaris: o miser a
conscientia q̄ expenderis in mere/
tricibus eã: ⁊ ad filios proprios edu
candos: ⁊ vt carnales consanguine
os ex ipsa substãtia ditares. Ex qua
te similiter ingurgitasti gulose vi/
uendo reprehensibiliter ornando ꝓ
priam domum aurum: ⁊ argentum
auare congregando vbi debebas ĩ
voluntaria paupertate viuere. Cõ
scientia tibi representat q̄ officium
diuinum õmittebas: neq̃ curabas
ex hoc in mortale peccatum incur/
rerẽ. Si vero quandoq̃ persoluebas
ore cor tuum a me: valde remotum
erat. Item conscientia te cum simi/
libus tuis arguit. pro subditis ve/
stris quos alere debuistis verbo pa
riter ⁊ exemplo sancte vite dirrigẽ
do ãmonendo: atq̃ corrigendo vir/
ga iustitie ⁊ manu misericordie. Et
quoniam h̄ agere neglexistis in hor
ribili demonum aspectu nimio ru/
bore cõfundemini. Tu vero qui fui
sti prelatus exhibendo prelationes
⁊ curam animarum iniuste: vel ali/
cui subdito indigno non attenden/
do cum prudenti diligentia cui de/
disti redargueris a ꝯscientia. Quia
debebas illas exhibere non ex adu
latione: vel ad complacentiam ho/
minũ siue ꝓpter accepta dona: imo
solũ intuitu virtutis: ⁊ ad honorem
meũ: ⁊ salutem animarum. Et q̄ hec
agerẽ neglexisti valde redargueris.
Et ad verecundiam: atq̃ ꝯfusionez
tuã apte tibi ꝯscientia dictat lumi/
ne itellec: us ostendẽte q̃cũq̃ facerẽ
debuisti ⁊ neglexisti: ⁊ ea que fecisti
que facere non debuisti. Et volo te

noſce filia cariſſima: qꝛ melius ap/
paret albedo prope ingredientem
collocata ⁊ econuerſo nigredo ſecus
albedinē q̄ ponendo ſcorſum ⁊ vnū
ab altero ſeparatū: ⁊ ita miſeris iſtis
occurrit iſtis in particulari dico ac
etiam aliis in generali ꝙ in mortis
articulo ī quo aīa p̄ſertim cognoſcit
aptius opa ſua vꝫ iniquitatem ſuā
⁊ iuſtus beatitudinem ſuaꝫ iniuſto
miſero peccatori repreſentatūr inl/
qua vita ſua. Et ſi nullum haberet
accuſatorem alium conſcientia pro
pria ſibi prepōit omnia ſcelera que
cōmiſit: ⁊ virtutes quas ōmiſit: vir/
tutes: vꝫ ad verecundiam eius am
pliorem. Et qꝛ poſita virtute prope
vitium ex virtute plenius agnoſci/
tur vitium: ⁊ quanto melius agno/
ſcit amplius erubeſcit: ⁊ ex defectu
ſuo melius intelligit perfectionem
virtutis: vnde maiori dolore tabe/
ſcit agnoſcendo ſe virtutibus omni
bus in vita ſua fuiſſe priuatū ⁊ ex
poliatum. Et volo te ſcire ꝙ in illa
noticia quam habent iſti virtutis: ⁊
vitiorum valde bene vident: ⁊ intel
ligunt bonūꝫ quod ex virtute ſequi
tur homini virtuoſo: atq̄ penā quā
illuꝫ conſequitur qui iacuit in tene
bris mortalium peccatorum. Cogni
tionem autem iſtam ego tribuo nō
vt veniant in deſperationem: ſed vt
perueniant ad perfectam ſui notici
am: ⁊ erubeſcant pro ſuo defectu cū
fideli ſpe miſericordie mee: vt cum
iſta verecundia: ⁊ huiuſmodi noti/
cia deleant ſuos exceſſus: ⁊ humili/
ter poſcendo miſericordiaꝫ placent
iram meam: virtuoſus autēꝫ ex hoc

augmentatur in gaudio ⁊ agnitio/
ne mee veritatis atq̄ caritatis. At
tribuit enim mihi: ⁊ non ſibi grati/
am: ꝙ iuerit per viam virtutis: vn
de dulciter exultat in me cum iſta
vera noticia: ⁊ guſtat: atq̄ recipit
optatum finem ſuum: vt alias: ego
tibi dixi: itaq̄ iuſtus exultat in gau
dio qui vixit in p̄ſenti vita cūꝫ igni
ſera caritate iniquus vero tenebro
ſus in pena confunditur: iuſto tene
broſus: ⁊ horribilis aſpectus demo/
num nullum omninō detrimentuꝫ
infert: nec etiam inde timet ex eo ꝙ
ſolummodo peccatum eſt illud: vn/
de timor: atq̄ nocumentum occur/
rit homini. Sed illi qui laſciue cum
aliis miſeriis multis vitaꝫ duxerūt
habent inde nocumentum: atq̄ ter
rorem in aſpectu demonuꝫ. Non ta
men hoc eſt nocumentum deſpera/
tionis niſi velit ipſi deſperare: ſed ē
vna pena moleſtiſſime reprehenſio
nis: atq̄ conſcientie grauiſſime re/
mordentis: ⁊ eſt timor: ⁊ tremor in
horribili aſpectu demonūm. Uide/
as ergo cariſſima filia quantum a
ſe differunt in mortis articulo cru/
ciamenta ſiue bella que iuſti ſenti/
unt ab his que patiuntur iniqui: ⁊
quantum corum finis eſt a ſe diffe/
rens. Oſtendi tibi paruam ſcintil/
lam: videlicet oculo intellectus tui.
Et eſt ita parua reſpectu eius quod
eſt ꝙ quaſi nihil eſt de pena quam
habet iniquus: ⁊ de bono quod ha/
bet iuſtus. Nunc aperte cognoſce/
re potes quanta cecitas eſt homi/
nis: ⁊ preſertim iſtorum miſerabili/
umꝙ quia quanto plus a me receperūt

ꝛ amplius illuminati sunt a sacra scriptura tanto magis obligantur ꝛ ampliorem habebunt amaram atq̄ penosam confusionem. Et quoniam amplius in vita cognouerūt a sacra scriptura magis ꝛ amplius in morte cognoscunt excessus proprios quos ipsi cognouerunt: vnde merito collocātur in suppliciis grauioribus q̄ alij prout econuerso in sti collocati sunt in excellentia maiori: istis accidit veluti falso christiano qui collocatus est in inferno cū tormento grauiori q̄ vnus paganus pro eo q̄ habuit in se fide lumen ꝛ ei renunciauit ille vero paganus omnino caruit. Sic isti ministri mei maiori pena cruciabuntur ex eadem culpa q̄ alij seculares: ꝛ hoc propter ministerium eis a me gratiose commissum. videlicet eis committendo solem venerandi sacramenti ministrandum. Et quia scientie lumen habuerunt ad veritatem aperte discernendam non solummodo pro se: sed etiam pro ceteris si voluissent: ꝛ ideo maiori tormento cruciantur. Sed ipsi miseri non agnoscūt qui si sua prudentia: hec attente considerarent procul dubio nō inciderent in huiusmodi mala: sed essent vtiq̄ quales esse debēt ꝛ ipsi non sunt soli: sed totus vniuersus est valde corruptus: quoniam ipsi deteriora faciunt in gradu suo q̄ seculares. Et cum suis fetoribus ꝛ iniquitatibus inquinant: atq̄ turpissime maculant facies animarū suarum subditorumq̄ suos corrumpūt atq̄ sanguinem sponse mee damnabili modo suggerūt: vide licet ecclesie sancte: vnde propter huiusmodi defectus eorū ipsa sponsa mea valde palet: q2 vz amorem: ꝛ caritatis affectum quem ad ipsam habere debent ad semetipsos retorquere non erubescunt: ꝛ ad alia non videntur attendere preterq̄ ad ipsaꝫ insaciabili fame deuorandam: ꝛ ad extorquendū ab ea prelationes atq̄ magnos introitus vbi deberent extorquere salutem animarum. Quare propter ipsorum vitam inordinatā imo reprobaꝫ seculares veniunt ad irreuerentiam: ꝛ inobedientiam ecclesie sancte quamuis ipsi minime debeant ita facere: neq̄ defectus eorum excusatur ex defectu quocunque ministrorum.

Repetitio super aliquibus iam supradictis: ꝛ quomodo seculares expresse prohibent ne manus apponant in clericos. Capi. cxxxiij.

Ultos alios excessus istorum infidelium ministrorum ego tibi narrare possē: sed vltra p̄ nūc nolo fetoribus huiusmodi tuas aures inquinare aliquos vero tibi narraui: vt desiderio tuo satisfacerē: ꝛ vt amplius aīa tua sollicitet offerre p̄ eis añ me dulcia: ꝛ amorosa pariter: ꝛ amara desideria. Narraui quoq̄ tibi de ipsoꝝ excellētia ī qua fuerūt a me ꝯstituti: ꝛ de thesauro qui vobis p̄ manus coꝝ ministrat: vz de sctissimo sacramēto corporis vnigeniti filij mei ponendo similitudinem solis: vt apte cognosceres: q̄ ex

aliquo defectu ministroꝝ nullo mō
minuit virtus ipsius venerandi sa
cramēti: ⁊ iō nolo ꝙ erga ipsos vllo
mō reuerētia minuat. Insup ostēdi
tibi bonoꝝ mistroꝝ excellētiā ī qui
bus margarita iustitie relucebat ⁊
virtutis. Et ostendi quantum in cō
spectu meo sit exosa persecutio que
fit ꝯtra sanctā ecclesiā ⁊ irreuerētia
ꝯtra sanguinē habita: qꝛ reputo ꝙ
ꝑsecutio facta cōtra ministros fiat
ꝯtra sanguinē eo ꝙ expsse ꝓhibui
ne tangerent iniuriose xp̄os meos.
Postremo tibi narraui de vitupo
sa mistroꝝ ipsoꝝ vita: ⁊ in q̄ta mise
ria viuūt: ⁊ q̄tā amaritudinē: ⁊ con
fusibilē penā ī morte sustinēt: ⁊ quā
tū vltra ceteros post mortē crudeli
ter ī inferno cruciant. Modo peti/
tioni tue atqꝫ ꝓmissioni mee satisfa
ctū ē narrādo pauca de ipsorū vita
miserabili. Nūc autē iterato repli/
co: ꝙ nō obstātibꝰ illoꝝ defectibus
ēt si plures eēnt oīo ꝓhibeo ne secu
laris aliqs eos aliquo mō puniat.
Inobediētes ṁo faciendo ꝯtra p̄ce
ptū istud aspe cōgruo tpe punient
nisi realiter cū ꝯtritiōe cordis ⁊ hu/
mili ꝯfessiōe vitā suā añ correxerint
Tū vtraqꝫ ps vꝫ huiusmodi mistri
⁊ coꝝ ꝑsecutores vident esse demo
nes incarnati: vñ iusto meo iuditio
fit vt vnꝰ diabolus: ita puniat aliū
sꝫ offendit vterqꝫ seculares nō excu/
sant ex peccato p̄lati: neqꝫ p̄latꝰ ex/
cusat ex peccato secularis. Nūc aūt
inuito te filia carissima: ⁊ oēs alios
amicos meos ad fletū amaꝝ super
huiusmodi mortuos: ⁊ ad ī morādū
velut oues ī ecclesie sācte viridario
ad pascendū ex desiderio sancto of/
ferendo iugiter ante me continuas
⁊ humiles oratiōes pro eis quia de
creui mundo facere misericordiaꝫ.
Neqꝫ ab ista pastura vos subtraha
tis vllo mō pp iniuriā vel aliquam
ꝓsperitatē. Quia penitus volo ꝙ
nullatenus eleuetis caput ex impa
tientia vel inordinato gaudio: sed
iugiter ad honorem meū attendite
salutem aiaꝝ atqꝫ reformationem
ecclesie sācte. Et hoc erit mihi signū
euidentissimum: ꝙ tu ⁊ alij me rea/
liter in veritate diligatis. Tu vero
bene nosti ꝙ aperte tibi patefeci me
velle ꝙ tu: ⁊ alij serui mei essetis si/
cut oues que pasceremini iugiter in
viridario ecclesie sancte tollerando
laboriose vsqꝫ ad mortis extremita/
tem: ⁊ ita faciendo sancta vestra de
sideria perficiam.

Qualiter hec anima deuota lau
dando dominum facit orationeꝫ ꝓ
ecclesia sancta. Capi. cxxxiiij.

Nunc aīa deuotiōe multa ve/
lut ebria ⁊ ignita caritate suc
cēsa habens cor suum amaritudine
magna vulneratum eleuādo mētē
ad eternā dei bonitatē ait. O sūme
deus eterne o lux maior quacunqꝫ
luce a qua ꝓcedit omnis alia lux o
ignis ardens supra oēm aliū igneꝫ
tu es solus ignis qui ardes ⁊ nō cō/
sumis nam ꝯsumis omne peccatum
qd est in aīa simul ⁊ amorem ꝓpriū
non tamen eam affligendo ꝯsumis
sꝫ eā pinguefacis isaciabili dilectio/
ne: qꝛ dūꝫ saciat a te nō bñ saciatur

imo te magis peroptat habere iugiter et videre. Et quanto plus te querit: et optat amplius te gustat: et invenit eternum: atque summum ignem vere caritatis abissum. O summum et eternum bonum quis te deum nostrum inclinavit ad illuminandam me creaturam tuam infimam de lumine tue veritatis. Tu idem ignis amoris es in causa. Nam affectuosa caritas tua te cogit: et induxit ad creandum nos ad tuam imaginem atque similitudinem: et ipsa te iugiter inducit: et inclinat ad faciendum immensas et infinitas gratias creaturis tuis que rationem habent. O bonitas eterna super omnem bonitatem tu solus es ille qui summe bonus es. Nihilominus tu donasti nobis unigenitum filium verum tibi coeternum: ut etiam in humano corpore conversaretur in vita presenti nobiscum qui sumus omnino tenebrosi atque pleni fetenti putredine. Quid obsecro fuit in causa? Amor quia nos affectuose dilexisti: etiam ante quam essemus. O bone deus. O eterna magnitudo incomprehensibilis ex amore fecisti te parvulum: ut hominem in te magnificares: et cum faceres magnum quocunque me verto non invenio nisi tue dulcissime caritatis ignem et abissum. Nunquid ego pauper et misella satisfacere quo quomodo possum gratiis et ignifer caritati tue in particulari mihi concessis cum excessu tante dilectionis ultra gratias: aliis fidelibus tuis concessas. Certe non: ergo tu solus dulcis: et amantissime pater es ille qui gratus eris pro me tibi: et pro me misera respondebis: quia vz affectus tue paterne caritatis pro me tibi gratias aget. Quoniam ego sum illa que non sum: et si dicerem quod aliquid essem ex me: utique mentirer in caput meum: et essem proculdubio mendax: et filia diaboli qui pater est mendacior. Quia tu solus es ille qui es. Et esse meum et omnem gratiam in eo fundatam humiliter a te recognosco. Nam ex amore purissimo: et non ex aliquo debito mihi gratiose tribuisti. O pater dulcis et amantissime quando genus humanum iacebat egrotans propter prevaricationem ade. Tu direxisti sibi medicum egregium dulcem et amorosum. scilicet verbum unigenitum filium tuum. Nunc vero quando iacebam infirma vz in infirmitate negligentie pariter: et ignorantie magne tu suavis atque dulcissimus medicus eterne deus exhibuisti mihi suavem dulcem: et amaram medicinam: ut ab infirmitate convalescam: et indilate liberari valeam. Mihi proculdubio suavis est: quia cum suavissima caritate tua mihi te manifestasti. Dulcis est et mihi valde ultra quancunque dulcedinem: quoniam illuminasti oculum intellectus mei lumine sanctissime fidei in quo lumine prout excellentissime maiestati tue manifestare placuit agnovi gratiam inestimabilem humano generi concessam in corpore mistico sancte matris ecclesie ministrando totum deum et hominem in venerabili sacramento. Atque ministrorum tuorum digni

tatem quos constituisti: vt nobis il/
lud administraret. Ego cupiebam
vt promissioni mihi sancte satisface
res tu multo plura cõcessisti q̃ꝫ ego
petere sciuissem. Unde vere cogno/
sco ꝙ cor hominis nescit: neqꝫ potest
optare sive petere q̃ꝫtũ tu vis ei pre
bere. Et ita mãifeste cognosco ꝙ tu
es ille qui es infinitus atqꝫ bonum
eternũ. Nos vero sumus illi qui nõ
sumus. Et qꝛ tu es infinitus: ꝛ nos
finiti ideo tue creature que rationẽ
habet exhibes id quod nescit: ꝛ ne/
scit neqꝫ potest optare: ꝛ modũ quo
tu scis vis atqꝫ potes aĩe satisfacere
satiando illam etiaꝫ ex his que pete
re nescit dulcissimum: ꝛ gratiosissi/
mum ignorant ꝛ desiderare nequit.
Et ideo recepi lumen in magnitudi
ne tue caritatis ex amore quem ha
bere te manifeste patefecisti huma/
no generi: ꝛ precipue ei⁹ vnctis qui
debẽt esse velut angeli terrestres in
vita presenti. Tu mihi monstrasti
virtutem atqꝫ beatitudinẽ istoꝝ vn
ctoꝝ tuoꝝꝫ qui vixerunt veluti lu
cerna succensa cum iustitie marga
rita in ecclesia sancta. Et horum cõ
paratione agnoui defectum coꝝꝫ
qui miserabiliter ĩ ecclesia viuunt:
vnde cepi doloreꝫ ingentẽ ꝓp offen
sam tuam atqꝫ detrimẽtũ vniuerso
mundo nanqꝫ valde nocent: qꝛ de/
bent esse exemplum virtutis: ꝛ ipsi
ꝓbent exẽplũ iniquitatis ꝛ miserie.
Et qꝛ tu mihi misere seruule tue q̃
sum in causa ꝛ instrumentum mul
torum defectuum patefecisti vitam
illorum de qua conquestus es ha/
bui doloꝛem: ꝛ amaritudinem itol/
lerabilem Tu amor ineffabilis illa
mihi manifestãdo tribuisti medici
nã dulcẽ ꝛ amarã: vt ego ꝯualescaꝫ
ab egritudine ignorãtie: ꝛ negligẽ/
tie mee: ꝛ cum sollicitudine atqꝫ de
siderio magno recurram ad te me/
metipsam agnoscendo atqꝫ bonita/
tem tuam in me simul: ꝛ offensas ti/
bi factas a tuis creaturis: ꝛ preser/
tiꝫ a ministris tuis: vt effundã vnũ
flumen lachrimarum eas distillan/
do super me miserabileꝫ: ꝛ a noticia
tue infinite bonitatis illas haurien
do ꝛ extrahendo: ac etiã effundẽdo
sup huiusmodi mortuos qui cũ tan
ta dissolutione miserabiliter viuũt
Unde nũc ineffabilis dilectio cari/
tatis ignis ĩextinguibilis: ꝛ eterne
pater: ꝙ huiusmodi desiderium nul
lo tpe deficiat: vel ẽt tepescat ĩoptã
do: ꝛ quottidie ꝑquirẽdo tuũ hono
rem: ꝛ aĩaꝝ salutẽ. Et oculi mei nun
quã ab effusione lachrimaꝝ ex hoc
abstineant. Unde cum instantia po
sco: vt gratiose mihi concedas: vt ef
ficiantur veluti duo fontes habun
danter effundentes aquas que pro
cedant: ꝛ egrediantur a te mari pa/
cifico. Gratias: gratias ago tibi
pater eterne qui plenissime satisfeci
sti non solum petitioni mee verum
ẽt in aliis q̃ non agnoscebaꝫ: vel pe
tere nesciebã inuitando me dulciter
atqꝫ materiaꝫ exhibendo lachrima
rũ: vt offerã in ꝯspectu tuo sacratis/
simo dulcia cruciata: ꝛ amorosa de/
sideria cũ oratiõe ꝯtinua ꝛ humili.
Nunc autem ab inestimabili boni
tate tua peto: vt mũdo misericordi/
aꝫ exhibeas: ꝛ ecclesie tue sancte hu

militer supplicans: vt effectualiter impleꝰ digneris ea q̄ tu me ipsū p̄ stu lare facis. Hei mihi miserabili: ⁊ aīe mee paupcule: q2 malorū oīum vt estimo sum in cā. Nō vltra differas obsecro mūdo facere misericordiā paternas aures iclina: ⁊ exaudi oīones seruoꝝ tuoꝝ: ⁊ illoꝝ ignifera desideria cōple. Ue mihi tu es ille q facis ⁊ sollicitas eos: vt a te petant: ⁊ corā maiestate tua clament. Audias igitur voces eorum ⁊ exaudi. Etiam tua veritas crotatur ⁊ ait. Petite ⁊ accipietis querite ⁊ inuenictis pulsate ⁊ aperietur vobis O pater eterne serui tui clamāt ad te pro misericordia respondeas igitꝰ eis. Ego certissime noui q tibi ppriū ē misereri: ergo tu nō vales eaꝫ denegare postulātibus illam. Ipsi postulant ad ianuam tue veritatis: vꝫ vnigeniti filij tui: q2 vere cognoscūt amorē affectuosum quē habes ad hoiem: vn̄ pulsant ad ianuā ignis excellentissime tue pñe caritatis q̄ vltra se ptinere non vꝫ q nō aperiat cū perseuerantia pulsanti. Nunc igitur aperi contere atq3 confringe durissima corda tua: ⁊ creaturaꝝ non intuitu earum qne nō pulsant: īmo solum intuitu bonitatis ⁊ paterne tue caritatis: ⁊ etiam amore seruorum tuorum qui pro eis ad te clamant. Eterne pater aperi tue misericordie manum ⁊ eis exhibe q̄ postulant. Uides enim q ad ianuam tue veritatis pulsant: ⁊ a te petunt: ⁊ quid a te post lant. Sanguinem istius ianue tue. s. veritatis in quo sanguine nostras iniquitates abluisti ⁊ expurgasti corruptam putredinem transgressionis ade. Iste sanguis proculdubio noster est de quo nobis ordinasti balneum. Tu vero non vales: īmo neq3 vis alicui persone in veritate petenti denegare igitur impende fructum huius sanguinis preciosi tuis creaturis ponas in vna lance preciuꝫ sanguinis vnigeniti filij tui: vt infernales demones omnes tuas asportare non audeant. Tu quidēꝫ es pater optimꝰ qui nobis exhibuisti pastoreꝫ verū videlicet vnigenitum filium tuum qui ꝓpter obedientiam tuam pro nobis ouibus tuis vitam exposuit faciendo nobis de precioso sanguine suo balneū. Hic est ille sanguis quē a te petunt iuxta ianuam istaꝫ veluti famelici atq3 sitibundi serui tui quo mediante petunt: ⁊ optant: vt huic vniuerso mundo facias gratiose misericordiam atq3 florem facias in ecclesia sancta flores odoriferos sanctorum pastorum ex odore quorum euanescat ab ea fetor: ⁊ putredo male viuentiumꝫ: ⁊ iniquoruꝫ hominum. Tu pater eterne promisisti: q ex amore quem habes ad homines cum orationibus amicorum tuorum: ⁊ cum tollerantia multorum laborum absq3 culpa sua: tu faceres omnino mundo misericordiā ⁊ ecclesiam sanctam tuam virtuose reformares: ⁊ ita refrigerium inde nobis exhiberes. Ego supplico ne differas vlterius: sed absq3 dilatiōe maiori conuertas oculuꝫ tue clemētie ac illico responde qui responderꝰ vis anteq3 vocemus voce misericor

die tue. Aperi portam inextimabilis tue caritatis quaz ondisti nobis sanna mediāte: vz vnigeniti filij tui ꝓbi ꝑ nobis incarnati. Scio namq; ꝙ aperis antequā pulsemus: quia cū affectuosa dilectione quam impendisti seruis tuis pulsant: ⁊ ad te clamant optantes: ⁊ querentes honorem tuum atq; salutem animarum. Ergo largiaris eis panē vite videlicet fructuz sanguinis vnigeniti filij tui quem a te postulant ad gloriam: ⁊ ad laudem nominis tui in salutem animarum. Quia maior laus ⁊ honor nomini tuo resultare videtur in salute multoruz ꝙ si in duricia sua permanendo damnarentur. Tibi pater eterne sunt omnia possibilia. Tu enīz nos absq; nobis gratiose creasti: sed nos absq; nobis saluare non decreuisti. Sed obsecro ꝙ voluntates eorū inordinatas aliquo modo compellas: ⁊ violentes: ⁊ eos ad volendum disponas ea que renuunt: hec a te peto per immensam bonitatem tuam atq; misericordiaz. Tu creasti nos ex nihilo. Nūc autem ex quo per gratiam tuam sumus in vita obsecro nobis impēde misericordiaz. Et refice pariter ⁊ reforma vasa q̄ tam gratiose formasti ad imaginem: ⁊ similitudinez tuam: illa reformare digneris ad gratiam in misericordia: ⁊ sanguine filij tui.

Hic incipit Tractatus quart⁹ de prouidentia dei: ⁊ prius in generali. Capi.cxxxv.

Tunc etern⁹ pr̄ cū ineffabili benignitate sue clemētie vertebat oculuz ad hanc aiaz volēs aptē demōstrare ꝙ in oib⁹ huiusmodi nunq̄ diuina sua ꝓuidētia deficiebat dū ipe velit eā hūilit acceptar patefaciēs ista eā vna dulci q̄rela ꝯ suas rōnales creaturas icipiēs isto mō. O carissima filia sicut alias ⁊ aliquotiēs ego dixi tibi oīo decreui facere mundo misericordiā: ⁊ ī oib⁹ opportunis hoib⁹ volo ꝓuidere. Sz ignorās hō reputat ī mortē illō qd̄ ī vitā ei tribuo: ⁊ ita sibimet valde crudelis efficit: ⁊ ego prouideo semp. Un̄ volo te nosce quicquid hoī tribuo ꝓcedit a sūma ꝓuidētia. Et hīc ē ꝙ cū ego cū ꝓuidētia creaui eū ī memetipso respexi: ⁊ sui philocap⁹ de pulcritudine creature mee: q: mihi placuit creare eā ad imaginē ⁊ similitudinē meā cū ꝓuidētia multa: ⁊ iō dedi sibi memoriā: vt ī se bñficia mea retineret volēs: vt de potentia mei pr̄is eterni pticiparet. Insup itellectū ei tribui: vt ī sapientia filij mei cognosceret: ⁊ itelligeret voluntatē meā q̄ sū oīuz grā⁊ exhibitor: atq; dōator eū ignitera caritate pr̄na. Sibi quoq; dedi volūtatē ad amādū pticipādo clemētiā sci sp̄us: vt amar posset eā q̄ cognouerat: ⁊ viderat itellect⁹ hoc aūt egit dulcis ꝓuidentia mea solū vt capax esset ad itelligendū: ⁊ gustandum me cum sūmo gaudio in eterna visiōe mea. Et sicut alias ego tibi narraui ex inobedientia

primi vestri parentis: ade celũ erat clausum qui dignitatez in qua creatus erat ignorauit: nec attendit cuz quanta prouidentia: ꝛ ineffabili dilectione creaueram eum: ꝛ ideo cecidit ad inobedientiã: ꝛ inde postmodũ ad imunditiã cũ sũpbia: ꝛ cõplacentia muliebri volẽdo potius vxori sue ꝯdescendere siue cõplacere q̃ obedire mihi: ꝛ q̃uis ei minime crediderit ea q̃ suggerebat nihilomin⁹ ꝯsequenit ne ꝯtristaret. A qua postmodũ iobediẽtia ꝓcesserũt oĩa mala p vniuersum orbẽ: vnde vos oẽs huiusmodi veneni pticipes estis de qua quidẽ inobedientia in alio loco ꝛ tpe tibi narrare dispono quantuz est homini periculosa: vt amplius inde cognoscas obediẽtiã esse cõmendabilem. Ut ergo mortẽ ipsius iobedientie auferez ab hoie clementissime ꝓuidi tribuendo vobis vnigenitũ filium meum cum magna prouidẽtia: vt ita satisfaceret vestre necessitati prouidentiam inq̃: vt cum homo vestre humanitatis: atq̃ mee deitatis absconderez a demonio veritatem meam quod non valuit eaz agnoscere. Que mea veritas incarnata venit ad consumandum: ꝛ omnino destruendum illius mendatiũ cum quo deceperat hominez. Itaq̃ super hoc vsus fui magna prouidentia. Attende diligenter amantissima filia: q2 maiori prouidẽtia non poteram vti q̃ preberez vobis vnigenitum filium meum: imposuiq̃ sibi magnam obedientiam: vt a veneno liberaret̃ humanuz genus quod ex inobedientia primi vestri parentis in orbem fuerat effusum. Unde tanq̃ philocaptus: ꝛ verus obediens velocissime cucurrit ad obprobriosam mortem sacratissime crucis ꝛ mediante sua sacratissima morte vobis exhibuit vitam non humanitatis: sz vigore diuinitatis qua per ꝓuidẽtiã meã ꝯiunxi cũ natura humana: vt satisfaceret culpe ꝯtra me ppetrate qui sum bonũ infinituz q̃ requirebat satisfactionem infinitã: vz q humana natura que offenderat ꝛ erat in se finita vniretur infinite rei: vt infinito modo mihi satisfaceret infinito pro oĩbus hoĩbus: vz p̃teritis p̃ntibus: ꝛ futuris. Et vt totiens quotiens offenderet homo: ꝛ i vita sua rediret ad me satisfacer̃ posset ex integro vniui naturã diuinaz cũ humana vestra natura pp quaz vnionẽ habetis atq̃ recepistis perfectã satisfactionẽ. Hoc egit valde gratiose ꝓuidentia mea: q2 cũ opatione finita: q2 finita fuit in se pena crucis in filio meo recepistis fructũ infinitũ virtute diuinitatis: vt iam diri. Hec infinita prouidentia mei patris vestri prouidit: vt iterum induceretur: homo vestimento gratie qui perdiderat indumentum innocentie: ꝛ omni virtute ñudatus fame peribat atq̃ frigore cruciabat̃ i ista vita sue peregrinatõnis ac erat omni miserie subditus. Celi porta sibi clausa fuerat: nec vltra spem aliquaz habebat quam si potuisset habere quoddam inde refrigeriuz habuisset in vita p̃nti. Et q2 nõ hẽbat ideo positus erat i afflictiõe magna Ego vero deus eternus affectiõe p̃

ns ꝓuidi misericorditer huic hois i digentie atq̃ magne necessitati. vñ nõ idutus a vestris iustitijs vel vir tutibus: imo solum ab ineffabili bõ nitate mea: motus exhibui vobis optabile vestimẽtũ vnigenito filio meo mediante qui dũ semetip̃m ex/ poliauit vita corporali vos induit vestimentum gratie pariter ꝛ inocẽ tie. Quã gratiam ꝛ inocentiã in san cto baptismo recipitis in virtute sui preciosi sanguinis: vñ macula pec/ cati originalis abluit̃ in quo ꝯcepti fuistis a parẽtibus vestris. Et ideo dulcis mea ꝓuidentia ꝓuidit non cum afflictiua pena corporali put erat in testamento veteri ꝯsuctum: qñ circũcidebant̃ hoies: sꝫ cũ dulce dine sacri baptismatis. Itaq̃ nunc iterꝫ indutus ẽ. Et ẽt ip̃m hoiez val de calefeci dũ vnigenitus filius me us humano generi patefecit ex vul neribus atq̃ scissuris i suo sacratissi mo corpore pceptis ignẽ excellẽtissi me caritatis mee qui velat⁹ erat oc culte sub cinere vestre humanitatis: Nõne videtur hoc esse valde suffici ens ad calefaciẽdũ cuiuscũq̃ cor hõ minis q̃tũcunq̃ frigidũ ꝯgelatũ: Nisi forsitan voluerit esse obstinat⁹ ꝛ excecatus ab amore proprio: nec attendere velit quãtũ ineffabiliter eũ affectuose diligo: ꝓuidẽtia mea cibũ vite tribuit ei: vt duꝫ est in vi/ tã presenti peregrinus ꝯfortari pos sit sicut alibi tibi dixi. Etiam inimi/ ci sui sunt ita debilitati: q̃ nullus ei nocere põt nisi sponte voluerit acq̃ scere. Via rectissima est: ꝛ explana/ tã dum sanguine mee veritatis icar nate: vt homo faciliter attigere pos sit ad illum finalem terminum ad quem illum taꝫ gratiose creaui. Sꝫ qui cibus est iste. Sicut alibi sedio/ se tibi narraui est venerabile sacra/ mentum corporis: ꝛ sanguinis yesu christi crucifixi: vbi ꝛ in quo deus ꝛ homo continetur. Utiq̃ angelorũ cibus atq̃ vite qui saciat omnem fa melicuꝫ qui de tali cibo delectatur non aũt illũ qui minime famescit. Iste nãq̃ cib⁹ ore sancti desiderij sũ mi dꝫ: ꝛ amore succenso gustari. vi des ergo q̃ ꝓuidẽtia mea dedit hõ/ vnde saluberrime ꝯfortari valeat.

Quõ de⁹ ꝓuidit exhibẽdo spem hoi ꝛ qui spat ampli⁹ gustat pfecti⁹ eius ꝓuidentiã. Capi. cxxxvi.

Etiam homini tradidi spem i refrigeriũ si cũ lumine sanctis sime fidei p̃tium gloriosi sanguinis asperserit q̃d i veritate ꝓ eo p̃solutũ est. vnde recipe dꝫ firmam in corde spem: imo certitudinem proprie sue salutis: i obprobrijs yesu christi cru cifixi sibi restituitur honor: q̃ꝛ si cuꝫ omnibus membris proprij corporis ipse me pluries offendit: ꝛ iesus vni genitus meus dilectissimus in om/ nibus mẽbris sui corporis grauissi/ ma tormẽta sustinuit. Et cũ humili obedientia sua correxit: ꝛ emẽdauit inobedientiã ade primi vestri parẽ tis atq̃ successoꝝ. Et ab ipsius obe/ dientia oẽs acquisiuistis abundan/ tissime gratiã sicut ex inobedientia primi parentis oẽs inuoluti fuistis i culpa: hoc ẽ vobis a mea ꝓuidẽtia

cõcessum ꝙ nunꝗ homini defuit a principio mundi vsqꝫ nũc: imo nec in futurum vsqꝫ ad vltimũ vllo modo deficiet quin ordinate salubriterqꝫ prouideat in omni vestra necessitate multis atqꝫ diuersis modis ꝓut ego iustus ꝛ optimus medicus infirmitati vestre cognosco necessariũ ꝛ vtile pro salute vestra vt homini restituã integram sanitatẽ: ꝛ pro cõseruatione sue sanitatis: prouidentia mea nunquã alicui eã recipere volenti deficiet ex his qui perfecte sperãt in me. Qui vero sperãt in me pulsant ꝛ in veritate clamãt nõ solũmodo verbo sed affectu ꝛ lumine sanctissime fidei me gustabunt in prouidentia mea sed non illi qui pulsant ꝛ clamãt verbo solũmodo dicentes dñe dñe. Dico tibi si me nõ exposcent ꝛ exquirent alia virtute mediante ꝙ ego nõ cognoscã eos ex misericordia sed tãtũmodo per iustitiã. Itaqꝫ replico ꝙ prouidẽtia mea nunquã alicui qui speret in me in veritate deficiet vllo modo sed solũ illis qui de me desperãt in se solũmodo sperãtes. Tu bene nosti ꝙ homo sperare nõ põt in duabus rebꝰ oppositis hoc exprimere voluit veritas incarnata cum in euãgelio dixit. Nemo põt duobus dominis seruire: qꝛ si vni seruit habebit aliũ in cõtẽptũ. Seruire vero nõ est absqꝫ spe: qꝛ seruꝰ alicui domino vtiqꝫ seruit cum spe placẽdi dño suo siue seruit cum aliqua spe quam habet in precio vel vtilitate quã inde consequi sperat. Inimico ꝓ dñi sui nullo modo seruiret qꝛ obsequiũ facere nõ posset absqꝫ spe qualiscũqꝫ lucri. Et ipse priuatum se cerneret eorũ que prestolabatur a dño suo recipere. Sic ergo cogita filia carissima ꝙ accidit anime. Nam oportet eã in me sperare mihiqꝫ seruire vel ꝙ in mundo speret ꝛ in semetipsa ꝛ ipsi mundo seruiat: tantũ enim seruit mundo extra me seruitio sensuali quantũ amat propriã sensualitatez ꝛ illi seruit: de quo seruitio ꝛ amore sperat habere cõplacentiã sensitiuam vel aliquam vtilitatem. Sed qꝛ spes huiusmodi posita noscitur in re finita vana pariter ꝛ transitoria ideo sibi deficit ꝛ non habet effectum eius quod optabat. Duz vero sperat in se vel in mundo non in me sperat: quia mundum vz hominis desideria mũdana iugiter odi. Et in tãtam abhominationem habui ꝙ vnigenitũ filium meum volui subire mortem obprobriose crucis. Mundus itaqꝫ nullam conformitatẽ mecũ habet nec ego secum. Sed aĩa que ꝑfecte sperat in me mihiqꝫ seruit ex toto corde suo statim ex necessitate compellitur occasiõe predicta oĩno de mundo ꝑiter ꝛ de semetipsa diffidere atqꝫ desperare. Hec intelligo de spe posita cum fragilitate ꝓpria. Ista vera spes ẽst amplius vel minus perfecta iuxta mẽsuram amoris quã aĩa in me hẽt ꝛ ita ꝑfecte vel iperfecte de ꝓuidentia mea degustat: ꝛ absqꝫ dubio cuz maiori ꝑfectiõe gustãt atqꝫ recipiũt eã illi qui mihi seruiũt atqꝫ sperant in me solũ ītuitu cõplacẽdi mihi ꝗꝫ illi qui seruiũt intuitu fructꝰ alicu

fus vel ex delectatiõe quã inueniũt in me: isti primi sunt illi quorũ in vltimo statu aĩe tibi narraui pfectionẽ. Alij vero de quibus in pñti loquor sunt illi secũdi ac tertij de quibus imperfectiõez ostẽdi narrando de statibus aĩe q2 vadunt et seruiũt cũ spe fructus vel proprie delectationis. Tamẽ illis iperfectis ac etiã perfectis affectuosa caritate prouideo: dũ tamẽ ipsi non presumant in se sperando: quia presumptio presumẽdi de se fine sperandi ab amore pprio pgredit͛ et offuscat oculũ itellectus priuãs cum lumine sanctissime fidei: vnde non incedit cum lumine rõnis et ideo meã prouidẽtiaz nõ agnoscit: nõ q illa nõ experiat: q2 nullus est exclusus eo q iusti pariter et peccatores a me pculdubio puidentur. Nam oĩa creata sunt a bonitate mea. Ego nãq3 sum ille qui sum et absq3 me nihil oĩno factum ẽ excepto peccato qd nihil est. Itaq3 recipiũt et ipsi de puidẽtia mea sed nõ intelligant q2 non agnoscunt eã. Et q2 non agnoscunt ideo nõ amãt illam: ideo nec inde fructũ gratie recipiunt: oĩa vident indirecte velut excecati l3 omnia directa sint: lucez vident in tenebris atq3 tenebras in luce q2 posuerunt spem atq3 seruitium in tenebris vnde in murmurationẽ incidunt et ad impatientiam veniunt. Ecce cum quanta stultitia pcedunt. Sed o carissima filia quõ possunt isti credere q ego summa et eterna bonitas alia velle possim q̃3 bonum ipsoruz in rebus paruis q̃s quotidie permitto pro salute sua cũ satis experiantur q ego nihil aliud volo nisi sanctificationem ipsorum in rebus magnis: cum omni cecitate sua facere nequeunt q saltem aliqualiter cum paruo naturali lumine non videant bonitatem meam atq3 mee prouidẽtie beneficiũ quã inueniũt et eam denegare non possunt in prima creatiõe. ac in recreatione quã homo recepit in sanguine quando fuit recreatus ad gratiam vt alias tibi dixi. Hoc est ita clarũ atq3 manifestum q nullatenus contradicere possunt: nihilominus ipsi terrentur ex vmbra sua quoniã huiusmodi naturale lumen in virtute sua non exercuerunt. Homo stult9 non aduertit nec attente cõsiderat q ego prouidi de tempore in tẽpus in vniuerso generaliter et vnicuiq3 particulare iuxta gradum suuz. Et quia nullus est in vita presenti stabilis: imo quotidie mutatur de tẽpore in tempus vsq3 quo peruenerit ad suum fixum terminum: ingiter ego prouideo de omnib9 opportunis atq3 tempore opportuno.

Quomodo deus in veteri testamento prouidit cum lege atq3 prophetis et postmodum in nouo cum euãgelica doctrina. Ca. cxxxvij.

In veteri testõ puidi dãdo legẽ in manu Moysi et illi populo meo dirigẽdo pphas a spũ scõ doctos et illuminatos vñ noueris q ãteq̃3 vnigenit9 fili9 me9 veniret in carnem ille populus iudaicus valde modico tempore stetit absq3 propheta: vt haberet ex prophetijs

exhortationem atqꝫ spem ꝙ veri/
tas mea veniret in carnem veluti
ꝓpheta prophetarū vt eos a serui/
tute liberaret atqꝫ celum eis aperi/
ret precioso sanguine suo qḋ antea
tanto tempore steterat obseratum.
Postquā aūt ipsum verbū amabi
le carnē assumere dignatus ē nul/
lus vltra propheta surrexit in eis
vt ipsi certificarentur ꝙ ille quē ex
pectabāt venerat vnde nō expedie
bat ꝙ aliꝗ prophete ipsum annūcia
rent licet ipsum minime cognoue/
rint neqꝫ cognoscant ex propria ce
citate. Postquā hoc prouidi mittē
do verbū vt est dictū qḋ vtiqꝫ fuit
vester mediator inter me deū eter/
num ⁊ vos. Post ipsum venerunt
apostoli: martyres: doctores atqꝫ cō
fessores vt alibi tibi dixi. Hec oia
ꝓuidentia mea fecit ⁊ tibi dico ꝙ
vsqꝫ ad vltimum in veritate proui/
debit. Hec autē est vna prouiden
tia generalis exhibita creaturis oi/
bus que rationem habent que vo/
luerint ex tali prouidētia fructum
habere. In pticulari quoqꝫ do oia
per prouidentiam meā vitam siue
mortem quocunqꝫ modo perueniat
famē ⁊ sitim perdere statum in mū
do nuditatē: frigus: calorem: iniuri
as: cōtumelias atqꝫ derisiōes. Hec
oia permitto fieri vel dici ab homi
nibus. Non ꝙ ego faciam iniquita
tem male voluntatis eius qui ma/
le operatur ⁊ iniustitiam exercet:
sed eē pariter ⁊ tempus quod hēt a
me recipit. Quod esse tribui sibi nō
vt offenderet proximum aut me: sꝫ
vt mihi fideliter seruiret ⁊ illi cum
affecta caritatis: vnde permitto il/
lum actum vel ad probandam pa
tientie virtutē in anima eiꝰ eo qui
recipit vel cum humilitate sese co/
gnoscat. Aliquando permitto ꝙ vi
ro iusto quasi totus mundus aduer
sabitur ⁊ vltimo morietur extraneo
modo ita ꝙ omnes admirabuntur
⁊ videbitur iniustum ꝙ vir iustus
ita moriatur in aqua vel in igne ali
quādo deuorabitur ab aliqua fera:
quandoqꝫ ruet aliquod edificiū su
per eum vt perdat vitam corpora/
lem. O quantum hec videntur vl/
tra modum extranea illi oculo qui
lumine caret fidei sanctissime sꝫ nō
oculo fideli. Quia fidelis inuenit
atqꝫ gustauit ex amoris affectu in
magnis rebus antedictis meā pro/
uidentiam: ⁊ ita videt ⁊ agnoscit ꝙ
cum magna ꝓuidentia cūcta dispo
no solummodo pro salute hominis
procurāda. Et ita omnia recipit cū
humili reuerentia: nec vllo modo
scandelizatur in se nec in operibus
meis nec etiam in proximo suo sed
omnia tollerat cum vera patientia
prouidentia mea nulli creature de
negatur sine tolitur quoniam cum
ea omnia condita sunt. Aliquando
videtur in prudenti viro ꝙ grādo
siue tempestas siue fulgur quibus
aliquando ꝙꝙ allido vel occido sit
vna crudelitas indicando ꝙ quasi
salutem illius negligere voluerim:
⁊ ego sic ordinaui ⁊ permisi vt eua/
deret mortem eternam ⁊ ille indi/
cat oppositum: ⁊ sic homines huius
mundi volunt in omnibus opera
mea contaminare male indicando

ac intelligendo fm eorum infimuz intellectum.

Quomodo quicquid nobis de⁹ cocedit e solumodo pro bono nostro z q illi sunt ceci qui iudicat oppositum. Capitulu.cxxxviij.

Post hec ipse dns ait. volo dilectissima filia vt videas atq diligeter attedas cu quata patientia supportare me conuenit hominem que ad imagine z similitudine mea cu affectuosa caritate creaui. Aperi as oculu itellect⁹ z aspice in me pcipue cosidera casuz illu pticularem pro quo me rogasti vt gratiose puideret: z ego puidi sicut optime nosti taliter q absq periculo mortis ille statu suu cu felicitate recuperauit. Et sic occurrit in illo pticulari casu ita generaliter e in oibus alijs rebus. Tunc aia deuota sui oculu intellectus aperies cu lumine sanctissime fidei cu anxio desiderio q pp ea q ei de⁹ dixerat ampli⁹ de sua pitate cognoscebat i dulcissima puidetia pp obedietia pcepti diuini multuz speculado: attete z attededo diuine maiestatis abissuz z ineffabile caritate ci⁹ apte ipsuz videbat ee summa z eterna bonitatem: z q solumodo nos ex affectuosa caritate creauerat atq sanguie pcioso sui filij redimerat. Et co cu eodem amore tribuebat oia que cocedebat alicui sic permittebat vz psolationes atq tribulationes. Omnia paterna caritate suis creaturis exhibebat: z vt hominum eterne saluti prouideret z non alio respectu z q sanguis effusus cum tam ignifera caritate patenter attestabatur hac esse veritatem. Tunc ait illi summus z etern⁹ pater. Isti sunt velut excecati ab amore proprio qui cum impatientia multa scandelizantur. Ego loquor nunc tibi in particulari z in generali reassumes illud quod dicere cepera. Dico ergo q ipsi condempnat z iudicant in eorum odiu detrimentu ruinam atq damnuz ea que facio eis ex amore singulari z in bonu ipsorum z vt penis eternis absolute priuentur: z vt cu felici lucro puenirent ad vitam eternam. Ergo quare de me conqueruntur? Et eo q i me sperare noluerut immo poti⁹ in semet ipsis. Et iam ego dixi tibi q ex hoc incidut in tenebras: z ideo no agnoscut z odiut illa q debet in magna reuerctia recipere: sed ipsi velut superbi nolut occulta mea iudicia temere iudicare que sunt oia rectissima z iusta ipsi faciunt vt aliquado cecus facere solet qui cum simplici seu leui tactu inanis vel insipido gustu aut incerto sono vocis iudicare psumet in bonu siue malu iuxta suum infirmu z ignorante sensuz atq renuut in me confidere qui sum vera lux z summa sapientia z sum ille qui spiritualiter atq corporaliter eos aledo nutrio z absq me nihil possunt bene siue facere. Si aute aliqui seruit eis ab aliq creatura ego sum ille qui tribui sibi volutate illa z ordinaui totum, vz vt illa posset vellet atq sciret facere. Sed illi velutistulti procedere volunt cum tactu

manus que decipitur aliquãdo q2 nescit in suo tactu discernere de coloribus q2 lumine caret: z ita decipitur etiã gustus quoniã aliquãdo minime videt animal imũdũ quod ẽ in cibo. Auris aliqñ decipit in dulcedine soni: q2 nõ videt illũ qui canit qui cũ illo sono sine cãtu nisi cũ diligentia sibi caueret ei posset iferre mortẽ. Ita faciunt isti qui velut excecati: perdito lumine rõnis tangẽdo solũmodo cũ manu sensus exterioris atq3 carnalis vite mundane delitias iudicãt eẽ bonas: q2 non vidẽt z nõ aduertũt ipsas eẽ veluti pãnus insertus z inuolut⁹ in spinis varijs cũ multa miseria z laboriosis angustijs intãtũ q cor illud qd extra me possidet illas: ẽ incõportabile sibimetipsi. Sic enim ori deside rij qd inordinate diligit eas dulces apparẽt atq3 suaues ad fruendum. Et nõ aduertit q ibi residet animal imundũ multarũ iniquitatũ atq3 peccatorũ mortaliũ que reddũt animã imũdam: z illã elongant a similitudine mea z auferũt ei gratie vitã. vnde si tales nõ intẽdũt cũ lumine sanctissime fidei ad purificandã animã in sanguine acquirent inde mortẽ eternã. Auditus ẽ amor proprius qui sicut ei videtur dulcẽ sonũ emittit. Quare sibi videtur ita. Qm aia taliũ sequit amorem pprium sue sensualitatis z q2 non videt a sono decipitur. Et q2 post illũ abijt per inordinatã delectationẽ se reperit in foueam aductam ligatam vinculo culpe atq3 se traditã in manibus inimicorum suorum q2 tanq3 excecata per amorem proprium z a fiducia quam in se posuerat z i proprio sensu iñ me nõ confidit qui suz via z fidissim⁹ dux. Que via humano generi facta fuit ab incarnato v̄bo v3 vnigenito filio meo q vob aptẽ dixit. Ego sũ via v̄itas z vita: z ẽ lumẽ vñ qui vadit p eũ decipi nõ põt z nõ vadit in tenebras: atq3 nemo põt ad me venire nisi per eũ: qm est vnũ mecum. Et iam ego tibi dixi q ex vobis pontẽ fecerã: vt ad me tute venire possetis qui sum finis atq3 terminus vester. Et nihilominus hoĩes ignorantes z ingrati non confidunt in me qui nihil aliud ab eis opto atq3 requiro nisi sanctificationem ipsorũ: z ad istũ finez ex affectu singularis amoris eis oĩa permitto z exhibeo: z ipsi semper in me scandelizant: z ego patiẽter eos tollero supportando mores eorum quoniam ego eos dilexi non dilect⁹ ab eis imo prius q̃ essent: z ipsi quotidie me persequunt cũ impatiẽtia multa simul z odio murmuratione atq3 ifidelitate magna volẽtes inuestigare iugiter occulta iudicia mea ſm cecitatem z ignorantiam ipsoruz: que proculdubio sunt valde iusta cum paterna caritate z ingenti amore cum ipsi semetipsos ignorẽt: z ideo cum falsitate vidẽt: quia qui semetipsum non agnoscit me cognoscere non valet nec etiam meas intelligere iustitias.

Quomodo deus in aliquo particulari casu prouidit saluti anime illius cui casus occurrit. Ca. cxxxix

Uis aperte cognoscere carissi/ma filia quantum iste mundus est i misterijs meis frandatus. Aperi diligenter oculum intellect⁹ et aspice in me videbis q̄ veritatez in casu particulari quē ego tibi pro misi narandū. Et sicut est de isto ita de multis alijs narrare possez. Tūc anima deuotissima volens eterni patris obedire precepto anxio desiderio respiciebat in eum. Ipse vero pater eternus aperte patefaciebat ei damnationem eius: pro quo casu euenerat et ait. Ego volo te noscere q̄ vt euaderet hanc eternam damnationem in qua vides illuz fuisse venturum ego permisi casum istum inopinatum: et qui videtur ita terribilis vt cum sanguine suo mediante sanguine dilectissimi filij mei vitaz adipisceretur eternā. Non eniz obliuioni tradideram amorem atq̄ reuerentiam eius ad Mariam vnigeniti filij mei genitricem gloriosam. Cui concessum est a bonitate mea propter incarnati verbi reuerentiā q̄ quicunq̄ iustus vel peccator: qui recurrit ad eam cuz deuota reuerētia nullo modo diripietur vel deuorabitur ab infernali demonio. Naz ipsa ē a me velut esca dulcissima collocata et electa pro capiendis hominibus et animabus precipue peccatorū. Itaq̄ magna misericordia motus ego hoc feci vz permittēdo casum illū quē hoīes existimāt ita crudelē. Nō quippe feci malā volūtatē iniquoz: imo solū effectū qui indicat ab hoībus eē crudelitas. Et hoc eis accidit ex amore pprio quē abstulit eis lumen: et ideo veritatē me am ignorant. Sed si vellent huius/modi nubem auferre sibi cognoscerent illam et amarent et sic omnia reciperent in debita reuerētia et in felici tempore collectū fructuz omnium laborum cum gaudio possiderent. Sed amātissima filia minime dubites q̄ i eo de quo me rogas implebo desiderium tuum et aliorum meorum amicorum. Ego sum deus vester omnium laborum iustissimus remunerator atq̄ sanctorum desideriorum impletor dummodo inuenirem aliquos in veritate pulsantes ad mee sanctam veritatis vt non errarent neq̄ deficerent in spe mee prouidentie.

Hic deus enarrans prouidentiam suaz erga suas creaturas diuersis alijs modis conqueritur de illis pro infidelitate illarum et exponēs vnam figuram veteris testamenti vnam perutilem exhibet doctrinā. Capitulum. cxl.

Arraui tibi de isto particulari casu: nūc volo tibi loqui generaliter. Tu nunquam intelligere posses ad plenum quanta sit hominis ignorantia ipse procedit absq̄ sensu quocunq̄ sine prudentia cum sibimet ipsum abstulerit in se sperando confidens in proprio sensu. O stulte ac insipiens hō non ne ɔsideras et attendis quia virtus atq̄ prudentia tua non est ex te: immo bonitas mea que necessitati tue puidit gratiose tibi ɔcessit eā. quis

hoc aperte tibi demõstrat. Illud qđ
in te frequenter experiris: quoniaꝫ
aliquãdo vis vnum agere qđ nõ va
les nec vllo mõ scies quãdoqꝫ scies
ꝛ nõ valebis: qñqꝫ deficies in tẽpo/
re: ꝛ si quãdoqꝫ tẽpus hẽbis volũtas
nõ aderit. Totũ hoc a me tibi gra/
tiose conceditur vt saluti tue ꝓui/
deatur vt agnoscas ꝛ intelligas te
nõ eẽ a te: ꝛ habeas humiliandi te
materiã ꝛ nõ elate superbiendi. Un
de reperies in oĩbus priuationem
atqꝫ mutationẽ qꝛ non sunt in tua
libertate. Solũmodo gratiã meam
inuenies eẽ stabilẽ atqꝫ firmã que ti
bi nullatenus auferri põt nec in/
uitus ab ea mutari potes nisi spon
te redieris ad culpã ꝛ ab ipsa gra/
tia discesseris. Ergo quõ potes erige
re caput cõtra meã bonitatẽ. Si ca
par es ꝛ vis vti ratione caput eri/
gere nõ vales neqꝫ potes in tua co/
gnitione sperare neqꝫ confidere po
tes in aliqua spe tui siue de te. Sed
quia factus es animal brutũ absqꝫ
ratione nõ vides neqꝫ cognoscis ꝙ
oĩa mutantur excepta gratia mea.
Ergo quare non cõfidis in me qui
sum creator tuus: quare confidis in
te. Nõ ne tibi sum ego valde fidelis
Certe sic. Ista non sunt tibi occulta
qꝛ ea iugiter experiris. O dulcissi/
ma filia vides apte ꝙ hõ mihi val/
de fuit infidelis ꝛ minime legalis
obediẽtiã quã ĩposuerã sibi trãsgre
diẽdo vñde cecidit in morteꝫ. Ego
vero fui sibi fidelissimus obseruãdo
sibi atqꝫ tribuẽdo finẽ ad quem ego
creaueram eũ vꝫ summũ ꝛ eternũ bo
nũ: ꝛ ad perficiendam istã veritatẽ
meã vniui summã ꝛ eternã diuinita
tem cũ ĩfirmitate humane nature:
Atqꝫ sic hõ redemptus extitit: ꝛ ad
gratiã recreatus vnigeniti filij mei
dilectissimi sanguine mediãte ꝛ sic
expiẽtia docẽte ꝓbauit. Sed appa/
ret ꝙ ipse pauꝑ ꝛ ĩfidelis hõ minĩe
credat ꝙ ego sim potẽs ad ei subue
niẽdũ atqꝫ fortis ad eũ adiuuãduꝫ
ꝛ defendẽdũ ab inimicis suis: ꝛ sapi
ens ad illuminãdũ oculũ intellect⁹
eius. Neqꝫ clemẽtiã hẽaꝫ vt noliꝫ ei
dare que necessaria sue saluti sunt:
neqꝫ sim diues vt eũ ditare queam:
neqꝫ pulchritudinẽ hẽam vt ipsum
valeã facere pulchrũ: neqꝫ cibũ ha
beã vt eũ saturare valeã: neqꝫ vestẽ
ad eũ induẽdũ: eius oꝑa patefacere
re videtur eũ ita credere: qꝛ si reali
ter ita nõ crederet appareret ex ef/
fectu suarũ oꝑationũ: ꝛ nihilomin⁹
iugiter hõ expꝉr ꝙ ego sum valde
fortis. Nã eũ in eẽntia sua quotidie
cõseruo ꝛ ab inimicis ei⁹ valida ma
nu defendo: nec est aliquis qui resi/
stere possit fortitudini sue potentie
mee. Hõ ꝟo nõ videt qꝛ renuit vide
re. Cũ sapiẽtia mea totũ orbẽ ordi/
naui atqꝫ guberno: cũ tãta diligen/
tia ꝓcedẽs ordinate ꝙ ibi nihil oĩo
deficit nec aliquis vltra quicquam
ei põt apponere circa corp⁹ vel ani
mã. In oĩb⁹ ego ꝓuidi nõ a vestra
volũtate coact⁹ qꝛ nec eratis sed a
mea clemẽtia solũ induct⁹ ꝛ inclina
tus: ꝛ ita creaui celum ꝛ terrã atqꝫ
mare pariter ꝛ firmamẽtũ celi vt su/
per vos ꝛ vniuersaꝫ terrã moueret
aerẽ vt respirare possetis: ignem ꝛ
aquã vt vnũ cõtrariũ a suo cõtra/

rio tēperaret solē ne stares in tene
bris. Oia sunt facta ꝛ ordinata vt
hōi satisfiat in suis opportunitatib⁹
Celū est ornatū auib⁹: terra ꝑo fru
ctibus cū animalibus multis vt hō
viuere possit ex eis. Mare quoqꝫ pi
scibus habūdat. Oia cōdidi multū
ordinate atqꝫ prouidentia magna.
Postquā autem oia creaui bona ꝛ
perfecta. Postremo creaui homi/
nē ad imaginē ꝛ similitudinē meā:
ꝛ eū in hoc viridario collocaui qd
ex culpa primi parentis Ade ger/
minauit illico spinas vbi flores odo
riferi prius erāt vꝫ innocētie ꝛ ma/
gne suauitatis. Oia parebāt ad vo
tū hōi sꝫ ex culpa ꝛ inobediētia per
petrata recepit in se rebellionem ꝛ in
aliis creaturis: vñ siluester ē effect⁹
iste mundus ac etiā hō qui vocatur
alius minor mundus. Ego vero pie
tate paterna ꝓuidi mittēdo ꝟbum
vnigenitū meū in mundum qui ab
stulit ei infecunditatem originalis
peccati ꝛ spinas euulsit ab eo refor
mādo mūdū in pulcrū viridarium
aspersum ipsius vnigeniti mei san/
guine ꝑcioso: ꝛ ablata spina peccati
mortalis in eo plātas inserui septē
donorū spūs sancti. Hoc vero factū
extitit post mortem vnigeniti filii
mei ꝛ nō ante: sicut apparuit in ve/
teri testamēto sub ista figura. Roga
tus Heliseus vt iuuēculū iā defun/
ctū a morte suscitaret ipse non iuit
imo Giezi cū baculo suo vixerit in
iungēs ei ꝙ illū poneret sup defun
ctū puer. Cū ergo giezi ꝑfecisset vt
ei fuerat iperatū iuuēculus ille nō
surrexit. Uidēs hoc heliseus iuit in

ꝓpria ꝑsona ꝛ ex toto se cū puero cō
formauit in oībus mēbris in faciē
eius aspirando septies vnde puer il
lico vite restitut⁹ ē. Hoc in figura
contigit in Moyse quē ego misi cū
baculo legis vt exponeret sup mor/
tuo generis humani. Sꝫ per bacu/
lū istiusmodi legis nō habebant vi
tā. Unigenitū ergo filiū meum di/
xeri qui figuratus extiterat per he
liseum qui se conformauit cum isto
mortuo per vnionē diuine nature
cū humana vestra natura. Cū oīb⁹
mēbris ista diuina natura fuit vni
ta vꝫ cū potentia mei patris eterni
cū sapientia ipsius vnigeniti mei ꝛ
cū clemētia sci spūs: qd totum sum
ego vnus deus abissus trinitatis cō
formatus: ꝛ vnitus cum natura ve
stra humana. Post hāc āt vnionē
aliā ēt egit hoc amorosum ꝛ amābi
le verbū vꝫ qꝛ veluti philocaptus
velocissime cucurrit ad mortē ob/
probriosissime crucis vbi se totali/
ter extēdit. Et post istam vnionem
isti filio mortuo septem dona sancti
spūs valde caritatiue donauit qua/
si septies in faciem eius aspirando
ꝛ in ore desiderii sancti sufflādo: ꝛ sic
in sacro baptismate ei mortē pecca
toꝝ abstulit ꝛ vitā gratie donauit:
vnde mortuus ipse ꝓtinus aspira/
uit in signū vite per os vꝫ eiciendo
peccata sua per humilē cōfessionē.
Itaqꝫ viridariū istud modo suaui/
bus atqꝫ dulcibus fructibus ē exor
natū. Uerū est ꝙ ortolan⁹ istius vi/
ridarii vꝫ arbitriū liberū illud val
de facere pōt domesticum siue silue
stre sicut ei placuerit vꝫ cū scā solli

citudine sue negligenter illud excol
lendo. Si enim in eo seminauerit ve
nenum amoris proprij. vnde nascū
tur vitia septem principalia: necnō
& alia que procedunt ab eis illico re
pelluntur illa septem dona sancti
spiritus: & ita priuatur omni virtu/
te: ibi non est aliqua fortitudo: quia
factus est imbecillis. Non est ibi tē/
perantia: neqꝫ prudentia: quia lu/
men āmisit cum quo ratione lauda
biliter vtebatur. Non est ibi fides
vel aliqua spes vel iustitia: quia fa/
ctus est iniustus in se quoqꝫ sperat:
& cum fide mortua sibimetipsi cre/
dit: confidit in creaturis: & non in
me creatore suo. Non est ibi caritas
vel vlla pietas ex eo ꝙ sibimet ab/
stulit ea cuꝫ amore priuato proprie
fragilitatis. Unde quia sibimetipsi
crudelis est effectus alicui proximo
pius esse non valet. Priuatus est
igitur omni bono: & peruenit ad ab
hominabile malum atqꝫ mortē hor
rendā. Sed vnde vitā obtinere po/
terit: Ab hoc eodē eliseo verbo vni
genito filio meo. Et quō: si hic orto
lanus euellat huiusmodi culpe sue
spinas cuꝫ odio sancto: qꝛ nisi semet
ipsum odiret nunꝙ eas euellere pos
set. Et cū amore sincero currat ad se
ꝯformandū cū doctrina mee verita
tis incarnate: & ipsum viridariū asp
gat illo ꝑcioso sanguine filij mei qui
sanguis effunditur in capite pecca/
toris a sacerdote qn̄ post humilē cō
tritionem ꝯfessionē: atqꝫ satisfactio/
nem cū sancto ꝓposito vlterius nō
offendēdi ab eo recipit absolutionē
hoc vtiqꝫ mō pōt hō domesticare si/
ue renouare: hoc viridariuꝫ aīe sue
dum est in presenti vita postea: nan
que non habet vltra remedium ꝓ/
ut alias tibi dixi.

Quomodo deꝰ ꝓuidit erga nos
vt ꝓ salute nostra tribulemur: & de
miseria illoꝝ qui spant in se: & nō in
sua prouidentia. Capi. cxli.

Uides ergo ꝙ cū prouidentia
mea repaui salubriter hoīeꝫ
qui dicit̄ esse secūdus: vel minor mū
dꝰ. Primo quippe nō fuit ablatuꝫ
quin abundātissime germinaret spi
nas multaꝝ tribulationū: & in oībꝰ
homo rebellionē inuenit. Nec hoc ē
actū absqꝫ ꝓuidētia mea: & absqꝫ bo
no vestro: imo cū magna ꝓuidētia
& vtilitate vestra ꝑcertiꝫ: vt auferat̄
homini spes huius vite pn̄tis: & vt
velocissime curat: & ad me cursum
dirrigat qui sum felix finis: atqꝫ ter
minus eius. Ita vt saltem ex quadā
importunitate molestiarū ab eo cor
auferat: & affectum ad me eleuet.
Et nihilominus homo cū tanta ꝓ/
cedit ignorantia: ꝙ oīo videt̄ igno/
rar̄ veritatē. Et est ita fragilis ad se
quottidie dilatandū imundū ꝙ nō
obstantibus huiusmodi laboribus:
atqꝫ spinosis tribulatiōibꝰ quas ibi
reppit nō videt̄: ꝙ ab eo se segrega/
re velit: neqꝫ curat ad patriam suā
quam ei preparaui redire. Potes
hinc amantissima filia coniecturar̄
quid infelix homo faceret si repiret
in mundo solūmodo ꝯsolatiōes & de
lectationes ad votū: atqꝫ requiē abs
que pena quacūqꝫ. Et iōꝰ cū dulci ꝓ

do perfecta spe pariter ꝛ viua fide cenatur a me ꝛ ita gustat eternam vitam ꝛ omni pena ꝛ amaritudine mentem affligēte priuatur. O ia iudicat in bonum quoniā in omnib⁹ voluntatem meam iudicat in qua vidit ꝛ agnouit cum lumie fidei qḋ ego solūmodo quero sanctificatiōe ē suam: ꝛ ideo patiens est effecta. O quantum est hec anima beata: que dum adhuc est in corpore mortali gustat in se bonum immortalium. Omnia recipit ꝛ videt cum reuerentia Tanti pōderis est ei sinistra manus quanti dextera tāti turbulatio quanti consolatio. Tantum appreciat esuriem ꝛ sitim quantum cibum ꝛ potum: tantuȝ frigus quā tum calorem: tantuȝ nuditatē quā tum vestimentum: tantum vitam quantum mortem: tantum honorē quantum vituperiuȝ siue dedecus. In omnibus firma consistit atq; solida quia stabilita ꝛ petram viuaȝ agnouit ꝛ vidit etiam cū lumie sanctissime fidei ꝛ cum firma spe ꝙ oia confero cū eodem amore ac vno eodēq; respectu vȝ in salutē vestram: ꝛ ꝙ in omnibus ego prouideo. Naȝ in magnis laboribus ego exhibeo magnaȝ fortitudinem. Nec honera grauiora cōcedo ꝙ hō portare valeat dū hō se disponat ad portādum honore mei in sanguine notoriuȝ ē vobis ꝙ ego nolo mortē peccatoris imo potius vt conuertatur ꝛ viuat ꝛ pro vita sua tribuo quicquid ei cōcedo. Hec aperte vidit ꝛ intellexit anima que semetipsaȝ exuit ꝛ ideo letatur ꝛ exultat in oibus que sentit vel videt in se vel aliis. Nec dubitat ꝙ ista minima deficiāt ei quia cum lumie fidei certificata fuit in magnis ꝛ arduis de quibus in principio mei sermonis ego tibi dixi. O ꝙ gloriosum ē lumē istud fidei sanctissime cū quo vidit ꝛ agnouit veritatem meā. lumen autēȝ istud habet ab isto nobili seruitore vȝ a spū sancto quem assignaui sibi quod est vtiq; supernaturale lumē quod acquirit aia sanē e gratia mea crescē do virtuose naturale lumē quod ei primo concessi.

Quomodo deus animabus famelicis gratiose ꝓuidit de cibo venerandi sacramēti corporis iesu xp̄i vbi continentur admiranda quedam. Capitulum.cxlii.

Nunquid amātissima filia nosti qualiter ego prouideo seruis ꝛ amicis meis qui sperāt in me. Eis duplici modo prouideo. Nam eis ꝓuidētia qua erga meas creaturas vtor ē in aia vel in corpe. Quicquid ego in ꝓuidētia corpis hoc ē ob seruitiū anime vt in lumine fidei crescat ꝛ agmētetur ꝛ vt in me speret atq; confidat ꝛ aperte cognoscat ꝙ ego sum ille solus qui suȝ qui possum volo ꝛ optie scio suis opportunitatib⁹ occurrēdo subuenire suāq; salutem operari: tu vides ꝙ pro vita aie tribui sacramēta scissime ecclesie: qm̄ ei sunt cib⁹ ꝛ nō panis qr est grossus ꝛ corpalis cib⁹: ꝛ iō corpori tribuit. Sȝ qm̄ ē incorpea aia viuit de verbo meo. Jō mea veritas ait i euā

salta la hoja anterior

gelio. Nõ in solo pane viuit hõ sꝫ in
oĩ ꝟbo qđ ꝓcedit ex ore dei sequen
do vꝫ cũ ĩtẽtiõe spũali huiꝰ ꝟbi mei
pro vobis ĩcarnati doctrinã. Per
qđ ꝟbũ ĩ virtute sui ꝑciosi sanguis
vobis vitã exhibẽt ipa venerãda sa
cramẽta. Itaqꝫ spũalia sacramẽta
sunt aĩe ɔcessa quãuis appareãt ⁊
exhibeãt ĩ istrumẽto corꝑali. Sed
actꝰ ille corꝑalis ⁊ exterior nõ exhi/
beret vitã gr̃e nisi sũmeret ab aĩa
cũ dispositiõe spũali vꝫ cũ scõ ⁊ ꝟo
desiderio qđ quidẽ ẽ in aĩa ⁊ nõ in
corꝑe. Jđ tibi dixi ꝙ erãt spũalia q̃
tribuunt aĩe q̃ quidẽ ẽ ĩcorꝑea non
obstãte ꝙ mediãte corꝑe porrigant̃
atqꝫ mĩstrẽtur tñ aĩe ɔ̃siderio tribu
unt̃ vt accipiat sicut dixi. Aliqñ ad
augẽdã in aĩa famẽ ⁊ huiusmõi san
ctũ ɔ̃siderium faciã ꝙ optabit ea nec
poterit hẽre: ⁊ q2 nequit hẽre ea cre
scit esuries ⁊ ĩ fame crescit ãplꝰ ĩ sui
cognitiõe vñ se reputat eis ĩdignaꝫ
ex hũilitate ꝓfunda: ⁊ ego tũc eã fa
cio dignã ei frequẽtissime ꝓuidẽdo
varijs modis ĩ venerabili sacramẽ/
to: ⁊ optĩe nosti sic eẽ nõ solũ ꝑ audi
tũ verũ ẽt ꝑ experientiã in temetipsa
qñ ex ordiatiõe mea clemẽtia san/
cti spũsq̃ talibꝰ ordiatissime ꝓuidet
aliqñ ĩspirabit alicuiꝰ mĩstri mẽtem
ad exhibẽdũ ei cibũ istũ: itaqꝫ coa/
ctꝰa stimulo ɔsciẽtie mouebit̃ ad il
liꝰ aĩe famẽ huiusmõi saciãdã ⁊ ad
eiꝰ desideriũ quietãdũ ⁊ iplendum.
Qñqꝫ differt̃ ex ordiatiõe mea pri/
usquaꝫ hẽat illud qđ optat vsqꝫ ad
extremitatẽ tꝑis. postea vero cũ vl
tra minime sperat hẽre posse gratiõ
se desideriũ eiꝰ ĩplebo. Sup quo sa

cto tu debes aduertere ꝙ ita pote/
rã in principio satisfacere sibi sicut
ego feci postmodũ vltior: sꝫ idõ feci vt
in lumie fidei cresceret vt nunqꝫ in
me sperare desinat: ⁊ vt ipsa pruden
ter ⁊ caute ꝓcedat ⁊ nõ iprudenter
in spe deficiẽdo retrocedat vel in ta
li fame cõmẽdabili atqꝫ scõ deside/
rio suo quoquõ tepescat ⁊ hac occa/
sione sic ordino differẽdã: sicut ipsa
meministi de q̃dã aĩa deuota: q̃ cuꝫ
venisset ad ecclesiã cũ mario deside
rio cõionis a mĩstro celebraturo pe
tiuit hũiliter venerabile sacramẽtũ
corꝑis iesu xp̃i qui rigorose deñega
uit ei: ⁊ tũc in ea cũ pio gemitu desi
deriũ excreuit ĩ ipso ꝟo ɔsciẽ stimu
lus ita fortis ⁊ asꝑ ꝙ qñ voluit of/
ferre calicẽ fuit a spũ scõ coactꝰ ei ca
ritatiue dicere ꝙ si volebat accipe
corpus iesu xp̃i libẽtissime daret ei.
Hoc ĩdubitãter a clemẽtia mea ꝓ/
cessit q2 gratiose ꝓuidere voluit scõ
desiderio illiꝰ aĩe: sꝫ ipsa si priꝰ hẽbat
in corde ꝑuã sintillã amoris atqꝫ fi/
dei taliter excreuit ⁊ in tali supha/
bũdãtia ꝙ videbat̃ ei vitã a corꝑe
velle separi: ⁊ idõ ꝑmiserã ita vt ex/
cresceret in fide ĩ spe ac etiã vt oĩs
amor ꝓprie fiducie deficeret in ea.
Tũc ego ꝓuidi creatura mediante.
Pluribꝰ ãt alijs vicibꝰ ipa sci spũs
clemẽtia ꝓuidit absqꝫ medio q̊cũqꝫ
sicut ego tibi narrare possez. Sꝫ vt
in fide formata materiã hẽas ãpliã
di mẽtẽ in pñti duo nolo tibi tacere
pro cõmẽdatiõe ꝓuidẽtie mee: sicut
ẽt audire potuisti cũ eẽt in ecclesia
q̃dã aĩa deuota in die ɔuersiõis apo
stoli mei pauli cũ ĩgẽti desiderio sa

ere coionis q̄ſi fuit ab oib⁹ meis mi niſtris qui celebrauerūt certificata q̄ hēre nō poſſet hoc venerabile ſa cramētū ⁊ ab oib⁹ ex mea diſpenſa tiōe fuit ei denegatū. Uolui nāq̄ q̄ apte cognoſceret q: deficiente ſibi ſubſidio creature ſibi minime defi ceret auxilium creatoris: ⁊ iō tenui modū iſtū in vltia miſſa ⁊ viſus fui: vt ita dicā vna dulci deceptione vt ipſa de ꝓuidētia mea inebriaretur. Illa deceptio ſtetit in hoc articulo. Ipſa nāq̄ dixerat vni ſeruitori cu iuſdam mei miniſtri celebrare volē tis velle coicare⁊ ipe ſuitor illi mi niſtro dicere noluit. Uidēs ipa non habuiſſe rñſionē negatiuā indubitā ter expectabat anxio deſiderio cō municare debere. Miſſa ſo celebra ta reperiendo ſe fraudatā deſiderio ſuo exercuit in famē ⁊ exuriē illius āgelici cibi valde magnā cū ingen ti deſiderio ſed cū profunda humili tate ſe reputabat indignā ſuā argu endo ꝑſumptionē q: ſibi preſumpſiſ ſe videbat͂ huiuſmodi ſacramētum poſtulaſſe. Ego ſo qui delector hu miles exaltare traxi deſideriū ipſi⁹ ad me ꝑbēdo ſibi notitia⁊ in abiſſo trinitatis eterne ſuū oculū intelle ctus illuminās in potētia mei pr̄is in ſapientia vnigeniti filij mei ⁊ in clemētia ſpūs ſancti qui ſum⁹ vnu⁊ ī cētia ⁊ in tāta pfectiōe talis aīa fuit vnica q̄ ēt corpus a terra ſuſp̄ē debat͂ ⁊ eleuabat͂: q: ſicut in ſtatu aīe vnitiuo tibi dixi perſectio: erat vnio quā aīa fecerat ex affectu dile ctionis in me q̄ cū corpore ſuo. Et ſic abiſſo tali vt ego deſiderio ſuo ſa tiſſacerē a me ſacrā cōmunionē ac cepit: ⁊ in ſignū q̄ in veritate ſatiſſe cerā ei pluribus diebus admirabi li modo perſenſit in corporali guſtu ſaporem ⁊ odore⁊ corporis ⁊ ſangui nis vnigēiti filij mei ieſu chriſti cru cifixi ꝑpter quod ipſa renouata fu it ⁊ augmētata multū in lumine ꝓ uidētie mee quā tā dulciter ipſa pre ſertim in hoc actu guſtauerat. Hoc autē inuiſibile fuit alijs: ei vero fu it aperte viſibile pariter ⁊ ſenſibile. Iſtud vero quod ego conſequenter volo tibi narrare manifeſte cogno uit etiam ille miniſter cui caſus oc currerit. Nā cadē anima cū anxio deſiderio peroptaſſet audire miſſa⁊ ⁊ poſtea communicare fuit ab vna corporali paſſione impedita q̄ non potuit hora congrua venire tamen venit hora qua ſacerdos verba con ſecrationis in hoſtia proferebat quā celebrabat iuxta maius altare vi delicet in capite illius eccleſie. Ipa ſo ſe pōſuit in oratione in fine talis eccleſie: qm̄ obedientia ꝓhibebat ca⁊ accedere vbi miſſa celebrabat͂: ⁊ cū amaritudine multa ⁊ pio gemitu orādo dicebat. O miſerabilis ani ma mea nōne conſideras quantam a deo recepiſti gratiā ex eo q̄ eccleſi am dei ſanctam intraſti atq̄ mini ſtrum in altari conſecrantē vidiſti que demeritis tuis exigētib⁹ infer no cōgruentius hitare deberes: ſed licet ipſa ſe profundaret in humili tatis valle: tamen huiuſmodi deſi deriū nullo modo quietabatur: imo potius augmētabat͂ cū fide forma ta ſperādo ī bonitate mea ꝯfidēdo

q̃ a spũ sancto cõsolationem hẽret. Ego tũc ei tribui q̃ ipsa p modũ il/lũ optare fine petere nesciebat. Cũz enim a ministro diuideretur hostia sicut ẽ mos ecclesie fractaq̃z fuisset vna particula per meã dispẽsationẽ z virtutẽ ab altari discessit: z in ali/am ecclesie finẽ iuit vbi orabat illa z ita se cõmunicare precepit. Ipsa so prius existimabat vt aliqs plurib⁹ vicib⁹ egerã cũ ea vz q̃ inuisibiliter ei⁹ anxio desiderio satisfecissez. Sed ille minister non existimabat ita qz nõ inueniẽdo pticulã affligebat̃ in/gẽti dolore nisi q̃ ipsa clemẽtia spi/ritussancti I mẽte sua patefecit vbi delata fuerat lz quottidie ipse dubi taret visq̃ quo fuit cum ea apte cer/tificatus. Sed nõne poteraz ego de fectũ illius ipedimẽti leuiter amo/uere vt ipsa potuisset hora cõgrua venisse z ita missam audisset z ordi nate cõmunicasset: vtiq̃z poterã. Sz volui q̃ experiẽtia doceret eã q̃ me diante creatura z absq̃ medio crea ture in ol loco quocũq̃ modo mihi placuerit z aĩa desiderare voluerit z ẽt vltra q̃̃ optare sciat ego possuz z volo z scio mirabili modo satisfa/cere sancto desiderio suo. Hoc in p̃ntiarũ enarrasse tibi sufficiat amã tissima filia de p̃uidẽtia mea. Nũc aũt curare aliquid tibi dispono de modis quibus vtor aliquando int⁹ in anima fine medio corporis vide licet absq̃ instrumẽtis exteriorib⁹ quãuis narrãdo tibi de statib⁹ aĩ/marũ iã aliqua tibi dixi.

De prouidentia de i circa manen tes i pctõ mortali. Ca. cxliij.

Anima vel est in statu peccati mortalis vel est in gratia sed ipersecta vel perfecta. in quolibet vtor z amplio meã p̃uidẽtiã valde sapiẽter vz in diuersis modis vt ex pedire cõsidero. Hoies vite mũda/ne qui iacent in obscuritate peccati mortalis excito q̃nq̃z cũ stimulo con scientie vel cũ graui labore quez in sui cordis archano sentiunt varijs atq̃z diuersis modis q̃ modi tot eri/stunt q̃ lingua tua narrare nequi/ret: vnde frequẽter ex hac ĩportuni tate discedũt a culpa peccatoz pp huiusmodi stimuluz atq̃z dolores z labores quos intus in aĩa sentiunt. Aliqñ vero qz de spinis vestris ego colligo rosas vidẽs hoiẽz inclinatũ ad aliqd mortale peccatum vel ad amorẽ illicitũ ad aliquã creaturam extra volũtatẽ meã sibi gratiose lo/cũ aufero siue tẽpus ita q̃ psicere nõ valebit suã volũtatẽ inordinatã intãtũ q̃ ex quadã al lussitudie pp huiusmodi penã quã ex defectu suo patit eo q̃ nõ valet inordinatã vo/luntatẽ suam pficere recurrit ad se/metipsuz cũ aĩ cõpũct: õe atq̃z stimu lo cõsciẽtie z ita derelinquit frene sim quã incurrerat: que cõgrue fre/nesis vocari põt qm̃ existimas affe/ctũ suũ in aliqua re ponere: postea se reperit inuenisse nihil recte consi derãdo: bñ quidẽ aliquid ẽ illa crea tura quã amore poluto diligebat. il lud vero qd ab ea sumere oĩno vole bat nihil erat qz peccatũ oĩno nihil est nisi p̃uato gratie veluti cecitas ẽ priuatio visus. Ergo de culpa pec cati que directe spina, vocari põt ex

eo q animam vehementissime pungit elicio rosam istam prouidendo saluti sicut iam dixi. Quis ad ista me compellit: Non ipse q me minime querit nec adiutorium sine prouidentiam me am expetit nisi cum culpa peccati vel in diuitijs delitijs atq statu mundi sed amor z mea paterna caritas ita me compellit agere er eo q vos amaui antequam essetis vel amari possem a vobis. Me quoq compellunt z inducunt ad hoc orationes amicorum atq seruorum meorum qui spiritu sancto cohartante propter honorem meum atq proximorum dilectionem ipsorum salutem cum ingenti caritate perquirunt iram meam virtuose placare satagentes ligando mee diuine iustitie manus quam iniquus homo meretur incidere. Ipsi vero cum lacrymis z humilibus orationibus obnixant z me quasi violenter inducunt. Ipsos vero quis ita clamare compellit. Procul dubio prouidentia mea que gratiose prouidet opportunitatibus illius mortui peccatoris q scriptum est q ego nolo mortem peccatoris imo q conuertatur z viuat. Filia carissima tu debes esse philocapta de prouidentia mea. Si enim aperis oculos mentis z corporis videbis iniquos homines qui iacent in tanta miseria peccatorum qui facti sunt veluti putredo mortis obscuri atq tenebrosi propter luminis gratie priuationem incedentes cantando ridendo atq tempus a mea bonitate sibi gratiose concessum expendunt in vanitatibus z delitijs z cum inhonesta z multa. Potatores vini z cum ingluuia comestores intantum q de ventre suo videntur sibi deum instituisse cum odio rancore cum superbia z omni miseria de quibus meminisse debes me alias tibi narrasse. Ipsi vero statum suum ignorantes per viam velocissime vadunt vt ad mortem eternam perueniant nisi sic cito corrigant in vita sua z in tanta periculosa miseria cantant. Nunquid vero a quolibet homine non putanda foret magna stultitia si quis condemnatus atq victus ad suspendendum siue decapitandum iret cantando siue tripudiando demonstrando signa vane letitie. Certe sic. In hac ergo stultitia sunt isti miseri z tanto magis absq comparatione quacunq quanto maius detrimentum habent in se de morte anime q de morte corporis. quoniam isti gratie vitam amittunt z incurrunt in infinitam penam si moriantur in tali statu z illi perdunt vitam corporalem cum pena finita imo breuissima. Et nihilominus veluti ceci z insipientes cum ingenti stultitia cantant. Serui vero mei stant in gemitu z in afflictione corporis atq contritione cordis in vigilia z oratione continua cum suspirijs atq lamentis cum abstinentia corporis affligentes ad procurandam salutem ipsorum. Ipsi vero stulte trufant de illis sed ille derisiones in capita sua redundabunt quoniam pena culpabiles absq dubio punient. fructus vero labor amore mei portatorum iustis erit in premium z gaudium. Nam z ego sum deus vester iustus qui vnicuiq iuxta merita sua retribuam. Tu vi fili mei pp hu iusmodi trufas vel ingratitudinem

fine p̄secutiōes coꝝ nullaten⁹ orare p̄ eis ōmittūt: imo nec ī aliquo tepe scūt: ſʒ vehemētori deſiderio coram me iugiter inſtant: ⁊ ī maiori ſollicitudine creſcūt. hoc vero quis opat̄ vt ipſi cū tāto deſiderio pulſent ad miſericordie mee ianuam: Procul dubio gratioſe ꝓuidētia mea: q̄ꝛ p̄curo ſimul: ⁊ ſemel ſalutē iſtoꝝ miſeroꝝ: ⁊ augeo ꝟtutē atq̄ꝫ fructū ex affectu caritatꝫ ī amicis meis. Multꝫ quippe ſunt: ⁊ varij modi quibus vtor ī aīab⁹ peccatoꝝ: vt ex ipſa ꝓuidētia mea de tenebris mortaliuꝫ peccatoꝝ egrediant̄. Nūc aūt volo tibi narrare qd opat̄ ipſa ꝓuidētia mea cū illis qui ſurrexerunt a ſtatu culpe: ſʒ adhuc īpfecti ſunt minime replicādo de ſtatib⁹ aīe de q̄bus ordinate tibi ſupra dixi: ſed aliqua ī p̄ſenti breuiter narrabo.

De prouidentia qua vtitur deus cuꝫ illis qui ſunt adhuc imperfecti vt ad perfectionem virtuoſe perueniant. Capi.cxliiij.

SCis tu cariſſima filia moduꝫ quē ego teneo cū īpfectis: vt ad pfectionē aſcēdāt: ⁊ ꝟtuoſe ꝓficiant: Aliqñ ſibi ꝓuideo cum varijs moleſtijs multaꝝ cogitationū. Cuꝫ ſterilitate mētis. Quar̄ videbit̄ aīe qñq̄ꝫ ꝙ oīno ſit a me derelicta quaſi nō hēat aliqꝺ ī ſe quoqūo ſentimentum. Nō enī iudicat ī mūdo ſe cōſiſtere ꝑut ī ꝟitate nō ē ibi: nec in me ſibi videt̄ eē q̄ꝛ nō hꝫ aliqꝺ ī ſe ſentimentū excepto ꝙ ſentit voluntateꝫ ī bona diſpoſitōe: q̄ꝛ vꝫ oīo rennit oſfendere. Sed quare voluntas ī hoīe p̄ncipalis ē ian a que tutiſſime ſeruiat aīam iō magna tutiſſimaq̄ꝫ libertate dotaui eā. Unde nunq̄ꝫ concedo demonibus neq̄ꝫ p̄mitto vel alijs hoſtib⁹ hoīs ꝙ eā valeāt violēter ap̄ire vel alio mō ſupare: vel violare: niſi ſpōte liber̄ arbitriū voluerit acquieſcer̄. Sꝫ ego freq̄ntiſſime do licentiā hoſtibus hoīs ꝙ ēt cum violentia pulſant: ⁊ allidāt alias ianuas aīe. Plures enim ianuas hꝫ iſta ciuitas aīe. principales ꝟo ſunt iſte tres vna principalior voluntas eſt: ⁊ hec eſt īexpugnabilis: ⁊ eſt etiam aliarum optima cuſtodia. Sibi que tradidi pro ſuo robore fortificādo liberum arbitrium quod ad libitum aperire pōt: ⁊ claudere quibus ⁊ qñ vult. Alie vero porte ſunt due memoria ⁊ ītellectus. Si ſponte voluntas conſentit: ⁊ aperit illico ſubītrat inimicus: vꝫ amor proprius cū ceteris hoſtibus qui ſequuntur eū. Intellectus autem indilate recipit in ſe teñebras quib⁹ inimicatur vera lux. Memoria quoq̄ꝫ retinet odium ex iniurie reminiſcentia qꝺ inimicat̄ ex directo caritati fraterne. Retinet ēt in ſe delectationes atq̄ꝫ ꝯſolationes vite p̄ntis diuerſis modis ꝑut peccata ſunt varia que virtutibus aduerſant̄. Ap̄tis igit̄ his tribus ianuis ēt paruule porte ſenſuum ap̄iuntur. Qui ſenſus exteriores velut īſtrumēta: ⁊ organa correſpōdēt aīe. Uñ tu vides affect⁹ hoīs īordiatos ap̄tis his ianuis correſpōdēt his organis. Uniuerſi nāq̄ꝫ ſoni ꝯtaminati ſunt atq̄ꝫ corrupti: vꝫ opa

tiones idē subseq̄ntes. O cuius nāq̧ mortem administrat: ⁊ ānunciat ex eo q̄ ꝯsiderat: ⁊ attēdit aspiciēdo solūmodo rem mortuā aspectu dissoluto: ⁊ inordinato: vbi nō oportet cū multa leuitate cordis: ⁊ vanitate modis ⁊ aspectibus īhonestis ex quibus ē in cā sibi pariter ⁊ aliis inferrēdi mortē. O miser ꝯtemnis q̄d exhibui gratiose tibi. s. vt aspiceres ꝓ gloria mea celū: ⁊ alia pulcherrima q̄ videre potes ī creaturis meis: ⁊ vt aspicias alia ministeria mea: ⁊ lutū atq̧ miseriā aspiciēdo mortem adipisceris. Similiter auris in reb⁹ inhonestis oppido delectat̄: vel inaudiendo facta ꝓximoꝝ iudicando temere que nō oportet: īmo neq̧ vq̧ quā dedi vt audiret ꝟba mea: ⁊ sui ꝓximi necessitatē: linguā ēt homini cōcessi: vt ānunciaret verba mea: ⁊ sua peccata ꝯfiteret̄: ⁊ vt salutē aīarum operetur: ipse aūt abutit̄ iniq̧ blasphemando me creatorem suū: ⁊ in ꝓximi sui ruinā carnē eius falsis detractionibus lacerando: ⁊ opera bona sua in malū iudicando mala vero tanq̄ bona cōmendando cum falsitate testificando blassemādo atque lasciuis verbis aīaꝫ eius: ⁊ aliorū vitiose corrūpendo: verba ꝓfert furiosa q̄ corda ꝓximoꝝ acerrime vulnerat veluti gladius acutus q̄ mirabiliter eos ad iracūdiā incitāt ⁊ ꝓuocant. O quot homicidia fiūt ⁊ inhonestates iracūdie rixe perditio temporis odia ⁊ alia multa mala q̄ ꝓgrediunt̄ ab isto membro. Etiam odoratus in suo gradu satis offendit cū affectu inordinato: sumendo cōplacentiā ī odoratu suo. Similiter: ⁊ gustus ī gulositate īsaciabili cū appetitu inordinato volens habere multa fercula nō videt̄ attendere: nisi ad suā ingluuiē īplendam atq̧ saciandā. Nec attendit aīa misera q̄ ex inordinata crapula caro fragilis calore nociuo succendit̄: vnde corruptio sui frequentissime subsequitur: manus quoq̧ se dānabiliter hn̄t auferendo bona ꝓximi sui ⁊ cū tactibus īordinatis turpibus ⁊ inhonestis q̄ ꝯcesse sunt: vt homo ꝓximo suo seruiat ꝓcipue cū infirmat̄ elemosinaliter ei seruiēdo ī sua necessitate: pedes insuꝑ homini concessi sunt: vt corpus deferant ad loca sancta: ⁊ vtilia sibi pariter ⁊ ꝓximo suo ad laudeꝫ ⁊ gloriā nominis mei. Et ipse frequenter expendit: ⁊ exercet eos īportando corpus ad inhōesta: ⁊ vituperabilia loca multisq̧ modis īplicando se cū sermonibus lasciuis: ⁊ inordinatis corrūpendo mentē ꝓpriā: ⁊ alienā cū infelici colloquio suo: vt in cōplacentia misere sue voluntatis. Hec oīa tibi narraui filia dilectissima: vt tibi materiā impendam pie gemendi considerādo nobilem anime ciuitatem ad tātam miseriam aduenisse. Et vt aperte cognoscas quot iniquitates egrediuntur ab ista principali porta voluntatis ad quam hominis inimici nullaten⁹ violenter ingredi possunt vt iam tibi dixi. Sed ego bene concedo: vt alias anime ianuas inimici īpugnēt pulsent: ⁊ expugnēt. Unde ꝑmitto q̄ intellectus aliquando cruciet̄ur: ⁊ obscuret̄ a quibusdam

nubibus valde tenebrosis. Et simili mō q memoria aliqñ nō videbitur inimici reminisci mei. Et aliqñ videbit oēs alios corporis vestri sensus habere diuersa ꝓlia: in aspectu rerū ēt sanctaꝝ: in tactu: in auditu olfando: vel ad eas eundo videbit aliqñ q oīa sensibus corporis inferāt quādā inhonestā mutationē: atq corruptelaꝫ. Sed hec oīa non operantur homini mortem: q: nolo mortē eius nisi forte portam voluntatis insipienter aperiret. Ego pmitto q inimici pulsent ab extra. Sed non q violenter ingrediātur ingredi quippe nequeunt vllo modo: nisi quādo ꝓpria voluntas manum liberi arbitrij sponte decreuerit aperire Sed quare pmitto q hec aīa taliter affligat a tot inimicis: ita circūdata nō quidem: vt ipsa capiat ab eis: vel vt gratie diuitias āmittat: imo solum: vt intelligat ꝓuidentiā meā: ꝛ vt in me confidat: ꝛ non in se: ꝛ vt a somno negligentie surgat: ꝛ cum sancta sollicitudine ꝯfugiat ad me qui suꝫ adiutor eius sum vtiq pater amantissimus: atq benignus qui saluteꝫ eius affectuose ꝓcuro: vt aīa cū humilitate ꝓcedat: ꝛ agnoscat se per se non esse. Sed esse suū cū omni gratia sup hoc esse fundata recognoscat a me gratiose recepisse: q: sum vita sua. Sed si hec oīa realiter aīa recognoscit: ꝛ in mea ꝓuidentia cōfidit illico pcipit a me gratiose subsidiuꝫ in talibus bellis. Nā eniꝫ cā qnotti die pmitto tali mō vexari modo sic mō aliter: vt ego sue saluti video cōuenire. Aliqñ sibi videbit ī inferno ꝯsistere: sꝫ absq suo ꝓprio exercitio statim homo inueniet in maxima se quiete remāsisse ꝓuat⁹ illis angustiis: ꝛ arā eterne vite degustat: ꝛ omnia sunt in eo quieta: ꝛ bñ disposita quasi ocū adamātia cuncta sentit: ꝛ ignito amore co suū iuenit esse succensum ex ꝯsideratiōe quam anima facit tunc in prouidentia mea: q: se liberatā aspicit: tam profundo ꝛ ꝓceloso pelago non tamen cum exercitio suo: qñ ex improuiso sibi lumē occurrit: imo solummodo pp inextimabilem caritatem meam q: volui prouidere cū esset expediens illi sue necessitati: nam videbatur omnino deficere Sed quare cū erat in exercitio deuotaꝝ: ꝛ humiliū orationū ꝛ aliis piis exercitiis ei minime rñdi auferendo tenebras: ꝛ ei lumen ī fundendo: Ex eo qm̄ ad h̄ erat imperfecta ne forte putasset ex exercitio tali suum esse q proculdubio nō erat suum. Itaq vides q imperfectus in preliis exercendo se virtuose venit ad perfectionem ex eo q in preliis experitur aperte prouidentiam meaꝫ. Et illo tunc videt ex experientia quod ante credebat ex fide. Unde certificat⁹ est ex quo perfectum amorem in se concipit: quia plenius agnouit bonitatem meam in huiusmodi prouidentia deserens amorem imperfectum. Etiam vtor vna sancta fraude: vt ab imperfectione sua consurgant: q: faciam aliquos amorē concipere spūaliter ad aliquā creaturā ī pticulari vltra generalē amorē: qua mediāte semetipsos exercēt ī ꝯtutib⁹ ī pfectionē suā

huiusmodi relinquẽtes eruendo coꝛ
ab amoꝛe creaturaꝝ aliaꝝ q̃s amoꝛi
sensitiuo diligebãt. vȝ parẽtum fra/
trũ atq̧ soroꝝ: ⁊ absq̧ passiõe carna
li diligũt oẽs in dño. Et cũ hac oꝛdi
nata dilectione creature quam ita
ꝓposui expellit̃ inoꝛdinatus amoꝛ
quo prius amabãt alios: ⁊ ita tollit̃
hec ĩpfectio. Sed attẽde ꝙ ẽt vnuȝ
aliud agit amoꝛ huiusmodi creatu
re quã ego ꝓposui: qm̃ experiri facit
vtrũ ꝑfecte me diligãt: ⁊ ipsam crea
turam vel non. Ad hunc enim finẽ
assignaui illis eam: vt experirẽt̃ hoc
ĩ ipsa: ⁊ ita id cognoscerẽt. Q2 si nõ
agnoscerẽt: neq̧ sibi vllo mõ displi/
ceret ĩpfectio: nec illud qđ meuȝ ẽ ⁊
hñt ĩ se sibi placeret: hoc ergo modo
cognoscũt. Aĩa q̃ adhuc ẽ ĩpfecta ĩ/
ꝑfecto me diligit amoꝛe ⁊ ꝑ ꝯsequẽs
amoꝛe similiter ĩpfecto ꝓximũ eius
amat q2 ꝑfecta ꝓximi caritas oꝛi
tur: atq̧ dependet a caritate mea ꝑ
fecta. Naȝ ea mensura perfecta: vel
imperfecta qua quisque me diligit
eadeȝ absq̧ dubio diligit ꝓximũ.
Qualiter ergo cognoscit ipsa crea/
tura mediãte. Multipliciter: vt ali
bi tibi patefeci: tamen etiam hic ali
qua subdam. Quãdo creatura quã
amoꝛe singulari aliquis diligit au/
ferret ab illo quo quomodo solitam
humanitatem vel dulcedinem con/
uersationis atq̧ benigne ꝯsolatio/
nis ĩ quib⁹ añ valde delectabat̃: vel
aspiceret is: ꝙ hẽret illa aliquã ꝯuer
satiõnẽ cũ altero magis familiarem
q̃ȝ secũ ac cũ sunt plures alie occa/
sion es: ⁊ ĩde penã hȝ q̃ pena inducit
eam: vt intret ad agnitionẽ sui. Un

de si vult prudẽter: ⁊ cũ lumine am
bulare vt dȝ: ꝑfectioꝛi amoꝛe dili/
get ipsam creaturam: ⁊ cuȝ sui noti/
cia: ⁊ odio ꝯcepto contra pꝛopꝛium
sensum ab ĩperfectione surget: ⁊ ita
tendet ad ꝑfectionẽ. Et quanto ma
gis est ꝑfectus talis sequit̃: ꝙ amoꝛ
eius perfectioꝛ est ad omnes creatu
ras tã generaliter q̃ȝ ẽt particulari/
ter: erga sibi prepositam a bonitate
mea: q2 prouidi: ꝙ ita viriliter exer
ceret cum odio sui: ⁊ amoꝛe virtutũ
in presenti vita vestre peregrinatio
nis: duȝ tamẽ anima tempoꝛe quo
sic affligitur exercitio sancto derelĩ/
cto non incedat ignoranter veniẽs
ex tristitia coꝛdis: atq̧ tedio mentis
ad confusionem. Quoniam esset ei
valde periculosuȝ: ⁊ veniret ad rui
nam: ⁊ illud quod ei in vitaȝ tribui
redundaret in moꝛtem. Non debet
igit̃ ita ꝓcedere: sȝ cũ sancta sollici/
tudine reputare se debet indignam
humiliter haberẽ ꝯsolationẽ optatã
⁊ cum fide luminosa cognoscere ꝙ ĩ
tali creatura virtus ꝑ quam eam
principaliter diligit ĩmunita non ẽ
circa ipsum: ⁊ in hoc iugiter augere
conetur in coꝛde famem sanctam at
que desiderium ad tollerandaȝ om
nem penam: vndecũq̧ ꝓueniat ad
honoꝛem atq̧ laudem nominis mei
hoc ergo mõ voluntatẽ meã ĩplebit
in se recipiẽdo ꝑfectionis huiusmo
di fructũ ꝑ quem ego permisi: ⁊ ei
g̃ose ꝯcessi ꝑlia supius expssa: ⁊ illi
us creature medium: ⁊ alia sibi fre/
quẽtias occurrẽtia: vȝ vt ad lumen
valeat venĩr ꝑfectõis. His g̃ modis
vtoꝛ ex ꝓuidentia mea cũ ĩpfectis

atq; tot alijs modis multis ⁊ varijs quot lingua tua narrare nesciret.

De prouidentia qua vtitur deus erga seruos eius qui sunt in caritate perfecta. Capi.cxlv.

De pfectis vero noueris q̄ ēt cis valde gratiose prouideo: vt in eis augeat̄: ⁊ opportune pbet̄ eo᷑ pfectō. Nullus ē eni ī vita pñti tante pfectionis qui non valeat ad maiorē pfectionē excrescere. Quar̄ modū istu; inter alios teneo cū eis: nam in euangelio mea veritas ait. ego su; vitis vera: ⁊ pater me⁹ agricola ē vos vero palmites. Qui manet ī eo qui est vitis vera: qm̄ a me patre genitus est: v; vestigia: ⁊ eius doctrinam imitando multum fructum affert. Ut ergo fructus vester quottidie crescat. ego prouide puto vos cum varijs tribulationibus iniurijs derisionibus infamijs contumelijs: ⁊ improperijs in dictis: ⁊ in factis fame atq; siti sicuti mee bonitati concedere placet vnicuiq; prout video portare posse. Quia tribulatio signum est aperte demonstratiuum q̄ in anima caritas est omnino perfecta si cum dulci patientia tolleretur. In tribulationibus eni ⁊ iniurijs quas ego seruis meis occurrer̄ pmitto pbat̄ virtus patiētie ac ēt ī aīa serui mei crescit ignis affectuose caritatis ex cōpassiōe q̄ h; illius aīe q̄ sibi facit iniuriam. Na; amplius absq; comparatione dolet de dāno illius iniuriantis q̄ de iniuria sua p̄cipue pp offensam meam: hoc agunt illi q sunt ī statu magne pfectionis. Itaq; crescūt ī virtutib⁹ ex hoc: ⁊ ideo pmitto eis: hec ⁊ alia quecunq; ↄcedo. etia; eis impendo stimulu; famis salutis aīa᷑ ex quo die noctuq; pulsant ad ianuam misericordie mei q̄ intantum obliuioni videnť tradere semetipsos pūt ī statu pfecto᷑: ego tibi narraui. ⁊ q̄to magis ī tali facto se derelinquūt amplius atq; plenius in se me repiunt. ⁊ vbi me querunt: in veritate mea eundo cum perfectione p via; doctrine p̄fata mee veritatis īcarnate: legerūt enim ī isto dulci: ⁊ glorioso libro: ⁊ ibi legentes inuenerūt q̄ volens obediētiā meā executioni mandare: vt in hoc ostenderet q̄tū affectuose diligebat honorē meum: atq; salutē humani generis cucurrit cū pena ⁊ obprobrio ad mensam sanctissime crucis: vbi cum ingenti pēa comedit cibū humani generis. Itaq; cū sua magna patientia: ⁊ homine mediāte mihi monstrauit apte q̄tum honorem meum amabat. Igitur isti dilecti filij mei qui peruenerunt ad statum huiusmodi magne pfectionis cū virtuosa pseuerātia vigilijs humilibus: atq; cōtinuis orationibus mihi monstrant apte q̄ me iā veritate diligūt ex eo: q; bū studuerūt imittando saluberrimā veritatis incarnate doctrinā cū pena laboriosa quā in pximi salute libentissime tollerant. Quia medium aliud inuenire nequierunt in quo melius ostendere possent amorē quo me diligunt: īmo quodcūq; aliud medium inuenire potuissent:

vt ostenderent in veritate me dili/
gere fundatuz est in hoc principali
medio creature rationalis: vt alibi
tibi d xi q̄ omne bonum opus me/
diante proximo fiebat. Quia nul/
lum omnino bonuz absq̄z caritate
mea: ꝛ proximi fieri pōt vllo mō. ꝛ
nisi fiat in ista caritate bonum esse
nō pōt quāuis actus virtuosi forēt.
Et ita malū isto mō ꝑpetrat̄ ex pri/
uatione caritatis: itaq̄z vides q̄ hu
iusmodi creatura mediāte demon/
strant ꝑfectionē suā: ꝛ amorē purū
quo me diligit ex eo: q2 quottidie sa
lutē ꝓximoꝝ oīa patientissime tol/
lerādo sollicite ꝓcurāt. Ipsos ergo
purgo sine puto: vt amplioreȝ: atq̄z
suauiorē afferāt in ꝯspectu meo fru/
ctū es exhibēdo tribulatiōes ī vita
pn̄ti: vn̄ ego magnū odorē sentio de
virtuosa patientia ipsoꝝ. O q̄ suā/
uis atq̄z dulcis ē iste fructus: ꝛ quā
te ꝯsolationis ꝛ vtilitatis ē aīc sine
culpa tollerāti qui si viderent: ꝛ apte
cognoscerēt oēs cū alacritate: atq̄z
sollicitudine multa q̄ portare debe
rēt exquirerēt. Ut igit̄ eis exhibeaȝ
huiusmodi thesauꝝ apud q̄plurī/
mos īcognitū eis paterno more ꝓui
deo sup eos īponēdo pondera mul/
toꝝ laboꝝ: vt ista ꝑciosa virt9 paciē
tie nullatenus ī eis eruginetur: vel
occiosa ꝯsistat. Itaq̄z adueniente cō
gruo tpe quo debeat̄ exerceri non ī
ueniat̄ rubiginosa. Q2 qn̄ nō exer/
cetur aliquando subintrat ī paciē
tie rubigo q̄ rodit aīam. Et vtor ali
qn̄ cū eis vna dulci ac acceptabili
fraude: vt in humilitatis virtute cō
seruent̄ q̄ sopite facio sensum eoꝝ ꝫ
ꝛ non videbit̄: q̄ in voluntate: nec ī
sensu sentiant aliquid aduersuȝ ve/
luti ꝑsone sopite: nō dico tanq̄ mor
tue: q2 sentimētū sensibile dormit in
anima ꝑfecta: sed minime moritur
q2 si sanctum exercitium ōmitteret
ꝛ ignē sancti desiderii: tūc excitaret̄
solito. Uehementius ꝛ ampliori re/
belliōe. Et ideo nullus in tali facto
ꝯfidat ēt si sibi videtur esse perfect9
q2 proculdubio semꝑ oportet in san
cto timore mei cōsistere: q2 multi cō
fidentes in se miserabili modo ceci/
derunt atq̄z frequentissime cadunt.
Nam alio modo minime caderent:
imo virtuose starent. Itaq̄z dico q̄
sensus in se dormire vident̄ ex eo q̄
onera grauia portātes: ꝛ multos tol
lerantes labores nihil omnino sen/
tire videntur. Postea quādoq̄z sta
tim occurrit: q̄ in vna re minima q̄
quasi nihil ē de qua ipsamet anima
ludum faciet ita vulnerabitur: ꝛ sic
lesa interiora sua se sentient: q̄ ipsa
met admirabitur: ꝛ erit inde stupe
facta: hoc agit: atq̄z ꝑmittit diuina
ꝓuidentia mea: vt aīa virtuose cre
scat: ꝛ ꝑ viam humilitatis ambulet
ex eo: q2 tunc aīa prudens insurgit
illico ꝯtra se minime sibi parcendo
sȝ cū odio sancto: ꝛ improperio senti
mentū huiusmodi corripit: ꝛ cū vir
tuoso rigore castigat ex qua castiga
tione perfectius ī se postea sopitur.
Et aliqn̄ ꝓuideo ī magnis fidelib9
q̄z seruis: ꝛ amicis meis dimittendo
stimulū aliquem ipsis prout ego fe
ci glorioso paulo qui fuit vas ele/
ctionis. Ex quo nanque doctrinam
mee veritatis acceperat in abisso

trinitatis eterne postea ei stimu'uz
carnis dimisi. Sed nūquid non pos/
sum: ꝛ poterā tam ipsi paulo ꝙ aliꝗs
amicis meis quib⁹ ex īdustria relin
que stimulū aliquem variꝗs modis
ordinare ꝙ oio careret. vtiqꝫ: ſꝫ ita
ꝓuidētia mea disponit ī augm̄ētuz
virtutis ꝛ meritorie corone: ꝛ vt in
sui vera noticia ꝯseruent. Unde sa/
lubrē humilitatem hauriūt ꝛ acqui
runt. Et vt erga primū āplorē pie
tatē exhibeāt oī crudelitate remo/
ta: ꝛ sic agilius īclinent ad cōpassio
nē eoꝝ qui laborib⁹ atqꝫ tēptationi
bus exagitant. Qm̄ āpl'⁹ ad cōpas
sionē passionatoꝝ īclinant̄ hn̄do: ꝛ
sentiēdo passionē ī se ꝙ si non habe
rēt: ꝛ idc crescūt ī dilectionē āplorē
ꝛ ideo velocissime currūt ad me hu
militate ꝓuēti: ꝛ ī fornace succēse ca
ritatis crusti. Et ita cū his modis ꝛ
ꝙ plurimis aliꝗs ad ꝑfectā vnionez
adducunt: vt alias audisti. Et ad tā
tam vnionē ꝑuenīūt ꝛ mee bonita/
tis agnitionē: ꝙ existētes ī corpore
gustant bonum īmortalium: ꝛ licet
in carcere corporis existāt videtur
eis extra carcerē ipm̄ existere. Et qꝛ
multā habuerunt agnitionē de me
multum affectuose diligunt. Et qui
valde diligit: valde ꝓculdubio do/
let: quia cui crescit amor augumen
tatur etiam dolor. Sed anima taliū
quo dolore siue pena cruciatur? Nō
propter iniurias ab aliquo sibi fa/
ctas: neqꝫ propter aliquas corpora
les penas: neqꝫ propter aliquas ad
uersariꝗ molestias: neqꝫ pp̄ aliquaz
tribulationē que sibi posset occurre
re. imo solūmodo dolet: ꝛ affligitur
de mihi factis offēsis: qm̄ aperte co/
gnoscit: ꝛ videt ꝙ sum dign⁹ ab om
nibus amari: ꝛ ꝙ vniuersi mihi fi/
delissime seruiāt. Et amarissime do
let de animarum detrimento atten
dēs eas ambulare per tenebras vi/
te presentis: ꝛ in tanta cecitate ma/
nere. Quoniam in vnione quaz ani
ma fecit in me per amoris affectuz
aspexit: ꝛ agnouit ī me quantum in
effabiliter amo creaturam meam.
Et quia vidit in ea representari me
am imaginem subito philocapta fu
it ī ea amore mei. Unde sentit ama
ritudinem immensam eam elonga
ri cernens a bonitate mea. Et huius
modi pene sunt in anima tales atqꝫ
tante ꝙ omnes alie pene mitigan/
tur in ea: ita ꝙ eas quasi nihil ap/
preciat ac si non essent in ea pene ta
les: ego autez eis seruis meis: valde
gratiose ꝓuideo cū illa manifesta/
tione quā eis facio de me. Qꝛ vidēt
in me cū amaritudine magna mise
rias: ꝛ iniquitates vite presentis: ꝛ
aiaꝝ dānationē ī cōi: ꝛ particulari
prout est de beneplacito mee volun
tatis: vt augumententur in amore
ꝛ pēa: vt ab igne sancti desideriꝗ sti
mulati clament ad me cum firma
spe atqꝫ lumine sanctissime fidei a
me postulando subsidium: vt eoruz
huiusmodi necessitati subueniam.
Itaqꝫ dispono cum diuina prouidē
tia subuenire mundo promittendo
me compelli a penosis dulcibus: ꝛ
anxiꝗs desideriꝗs amicorum meoꝝ.
Et cum hoc eis gratiose prouideo:
qꝛ crescunt: atqꝫ nutriuntur ex hoc
in maiori atqꝫ ꝑfectiori noticia mei

⁊ vnione ī me. Igitur aperte vides
ꝙ his perfectis: ego prouideo mul/
tis vijs varijsq; modis ex eo ꝙ dum
estis in vita presenti potestis augerī
statum vestre perfectionis: atq; me
riti propter quod illos ego purgo
ab omni proprio: ⁊ inordinato amo
re spirituali: ⁊ temporali. Et cum va
rijs atq; multis tribulatiōibus eos
quottidie pato: vt fructum amplio
rem: atq; perfectionem: ante me ꝓ/
ducant: vt iam viri. Et cum anxia
tribulatione quam habent vidētes
offensionem meā: ⁊ animas esse gra
tia priuatas extinguitur oīs amari
tudo istius amoris adeo: ꝙ omnes
labores quos in hac vita substinere
possent quasi pro nihilo reputant.
Et ex hoc vt iā viri tantū appꝛciant
tribulationē ꝗ̄ ꝯsolationem: q꞉ non
exquirunt ꝓprias ꝯsolatiōes: neq;
me diligunt amore mercenario ex
ꝓpria ꝯsolatione siue delectatione:
sȝ affectuose querunt nominis mei
gloriā ⁊ honorē: ergo filia carissima
potes apte cognoscere: ꝙ hoībus in
quecunq; statu diuersis: ⁊ infinitis
modis ⁊ locis: ego mirabiliter: atq;
p̄ina caritate ꝓuideo lȝ hoīes in se
tenebrosi nō agnoscant eos: q꞉ lux
a tenebris minime cōprehendit̄. So/
lum ab his qui lumē hn̄t agnoscun
tur ā plius vel min⁹ pfecte iuxta lu
mē pfectionis quā hn̄t. Q̄d vtiq; lu
mē acquirit̄ i ꝓa noticia quā hȝ aīa
de semetipsa. Unde consurgit cum
odio pfectissimo tenebrarum.

Repetitio breuis antedictorum
postea loquitur de verbo yesu chri/
sti ad petrum: mitte rete ad dexte/
ram ⁊c. Capi. cxlvi

Udisti ⁊ agnouisti filia caris/
sima me tibi narrante min⁹
q̄ȝ odorez vnius parue gutte que ni
hil est in comparatione maris pro/
uisionis quaȝ in eis creaturis facio
loquendo tibi generaliter atq; par
ticulariter. Et per huiusmodi stat⁹
de quibus mō tibi narraui pariter
⁊ de venerabili sacramēto loq̄ndo si
cut ego ꝓuideo modis varijs: vt in
aīa sancta fames augeatur. Et sicut
ego procuro ex iteriori pte ī aīe sensu
ministrādo grām almo spūsancto me
diāte q fidelissime fuit iniquo viro
vt ad statum grē reducat̄ impfecto
aūt: vt ad pfectionē puenire valeat
Perfecto vero: vt ī eo pfectio iugi
ter augeat: q꞉ dum estis ī vita pn̄ti
quottidie crescer̄ potestis. Et vt effi
ciant̄ idonei mediatores iter hoīeȝ
q p crimina sua īcidit ī guerram: ⁊
me. Iā eni tibi vixi ꝙ mediātibus
amicis meis: ego mundo misericor/
diā facerē: ⁊ cū multa illoꝝ tolleran
tia reformarē ecclesiā. Uer̄ tales ap
pellari possent alter yhs xp̄s cruci/
fix⁹ vnigenit⁹ me⁹ ex eo ꝙ assūpse/
rūt offm̄ eius. Ipse venit veluti me
diator: vt guerrā auferret: ⁊ ita pa/
cificaret hoīem: ⁊ mihi recōciliaret
cum tollerādo multa patiēter: vsq;
ad mortē obpꝛobriosissīe crucis. ita
faciunt isti cū desiderio cruciato scō
suo q mediatores efficiunt̄ cū oꝛoni
b⁹ humilib⁹ cū v̄bis exhortationis
⁊ suā vitā sanctā ꝓponūt eib⁹ i exē
plū. Relucēt ī eis lapides p̄tiosi vir

tutū cū vera patientia supportādo defectus aliorū. Isti sunt hami cum quib9 capiūt aīas. Ipsi rethe iactāt ad dexterā nō ad sinistrā vt ait veritas, in euāgelio petro ceterisq; discipulis post resurrectionē ex eo q2 sinistra man9 vz amor ꝓpri9 in eis oīno defecit atq; mortua cōprobatur dextera vero viuit ex vno dulci puro & ꝟo amore diuino cū quo rethe sancti desiderij iactāt i me mari pacifico. Et historia que fuit ante passionē & resurrectionē adiūcta cū illa que postea fuerit noueris q ad se trahēdo rethe ipz includēdo in humili cognitiōe ꝓprie vtilitatis imo nullitatis inueniūt atq; rapiunt tātā piscīū habūdātiā vz aīarū q opz eos vocare socios vt ad rethe foras trahēdū iuuēt q2 soli nō valēt. Naz in stringēdo & iactādo rethe debent hēre societatē vere hūilitatis vocādo sociū ex affectu caritatis sincere vt iuuet ad trahendum hos pisces aīarū. Et q sit verū apte vides & experiris in te pariter & in alijs seruis & amicis meis q2 tā graue pōdus videtur eis has aīas attrahere que capte sunt in rethe sancti desiderij corū q affectuōse vocāt & optāt hēre societatē: & vellent q oīs hō iuuaret eos & cū humilitate se reputant insufficiētes: & ideo tibi dixi q vocabant humilitatē atq; caritatē proximi vt adiuuarent ad extrahendos istos pisces: & attrahētes h9i rethe magnā habūdantiā piscium extrahunt: quāuis quāplurimi pp eorū defectus a rethe refugiāt & egrediātur q2 renuūt i tali rethe recludis.

Rethe vero desiderij sancti sine dubio ceperit oēs ex eo q aīa famelica mei honoris non est contenta particulā habere sed oēs habere ꝓoptat. Bonos habere querit vt eam adiuuent in suo rethe ponere pisces & vt sibimet quotidie ꝯseruēt & augeant perfectionē impfectos optat vt perfecti sint: prauos ꝟo cordialiter affectuose dsiderat vt boni sint. Infideles quoq; tenebrosos exoptat vt veniant ad lumē sancti baptismatis. Oēs ergo ꝓoptat hēre cuiuscūq; status vel conditiōis existant ex eo q oēs in me videt a mea bonitate creatos cū tā ignifera caritate atq; pretioso sanguine iesu xpi filij mei redēptos. Itaq; cepit oēs in sui sancti desiderij rethe: sed multi prosiliunt ab eo discedentes a statu gratie propter peccata sua: & infideles aliq̄ plurimi stāt in peccato mortali. Cōtinue tñ existunt in illo sancto desiderio pp orationē continuā: q2 lz a me discesserit aīa propter eius peccatū & ab amore & ꝯuersatione atq; reuerentia quam erga seruos meos habere debet: in eis tamē affectus vere caritatis atq; desiderium salutis animarū ipsorū nullo modo imminui debet. Itaq; iactant rethe huiusmodi ad manum dexterā. O filia carissima si considerabis actum quē fecit apostolus petrus de quo habet̄ in euāgelio qñ veritas mea ꝑcepit ei q rethe mitteret in mare ipse vero respōdit. preceptor ꝑ totā noctē laborauim9 & nihil oīno cepimus: sz in verbo tuo iactabo rethe. Cū ergo fecisset ita cepit copiosam

pisciū multitudinē intātū q̄ solus attrahere nō poterat: et ideo socios vocauit vt adiuuarēt eū. Igitur vi co q̄ si cōsideraris hūc actū qui ita fuit in veritate et tū in figura cōtigit illis vt ē dictū. Inuenies enī figurā tibi ppriā: vn̄ noueris q̄ oia misteria et oēs mores quos et q̄ mea veritas in mūdo tenuit absq̄ discipulis et cū discipulis erāt figuratiui et in salutē ac instructionē aīarū tā amicoꝝ ac seruoꝝ meoꝝ q̄̄ ēt alioꝝ: vt in oībus hēre possētis regulā et doctrinā speculādo cū lumie rationis ita q̄ tardis atq̄ rudibus ingenio pspicacibus atq̄ acutis intellectu cōuenienter eē possūnt in exemplū: et quilibet in eis pōt inuenire salutē atq̄ cōsolatiōnē suā dūmō voluerit. Dixi tibi q̄ petrus ex precepto iesu xp̄i rethe misit in marc (?) sup̄ (?) it igitur obediēs et viua fide credidit cape posse. ideo cepit in magna quātitate: et minime tpe noctis. Nūquid itelligis qd̄ ē tēpus istud noctis. Est obscura nox peccati mortalis cū aīa priuata fuerit lumie gr̄e. In ista nocte nihil oino salubre capit eo q̄ iactat hō affectū suū nō in mari viuo: s₃ mortuo vbi petrꝰ inuenit qd̄ nihil ē. Ergo finistra labo rat cū penis magnis et intollerabilibus absq̄ vtilitate, qlicūq̄. Sunt ergo isti martyres demonis et nō iesu xp̄i crucifixi. S₃ illucescēte die quo aīa culpā deserit et ad statū gr̄e redit in mēte sua pcepta salubria iam apparēt in quibꝰ ei pcipitur vt huiusmodi rethe iactet in vbo mee veritatis incarnate v₃ amādo me sup oīa et primū tanq̄̄ scipsū: et tunc ex obediētia et cū lumie fidei cū firma spe rethe iactat in verbo suo sequendo doctrinā et vestigia dulcis et amorosi vbi ac discipuloꝝ eiꝰ. Qualiter āt eos capit et q̄s vocat iā tibi dixi.

Quō rethe pdictū pfectiꝰ mare iactat vnꝰ q̄̄ aliꝰ Ca. cxlvij.

Hec aūt volui tibi dicere vt aptc cū lumie intellectꝰ agnoscas cū quāta prouidentia ista mea veritas incarnata tempore quo cū hominibus conuersatiōnē habuit ordinate suos actꝰ atq̄ ministeria perfecit vt intelligas ea que vos oportet agere et illud quod agit aīa que stat in isto perfectissimo statu: s₃ aduerte q̄ vnus agit in maiori perfectione q̄̄ alter secūdū q̄ accedit ad obediendum huic verbo corde pro priori et cum lumine perfectiori oi spe de se perdita et solum in me creatore suo collocata. Perfectiꝰ enim huiusmodi rethe larat ille qui obediendo seruat precepta simul et consilia mentaliter et actualiter q̄̄ ille qui seruat pcepta actualiter et consilia solūmō mentaliter. nā qui nō observaret consilia mentaliter procul dubio nec obseruaret pcepta domini actualiter eo q̄ ad inuicē ligata sunt vt alibi tibi plene narraui. Ergo pfecte capit sicuti pfecte rethe larat et iactat. Perfecti vero de quibus in pn̄ti narraui tibi cap ūt habundanter et cum magna perfectione. O q̄̄ bn̄ ipsoꝝ organa sunt ordinata per custodias dulcē atq̄ bonā

cautelam quam habuit arbitrium liberum ad portam voluntatis: vnde sensus etiam ipsorum faciūt oēs vnum sonum valde suauē qui egreditur a ciuitate talis anime quoniam omnes ianue clause sunt et aperte. Porta enim voluntatis est, cūo clausa ne proprius amor ingrediatur et est aperta quia iugiter amat et optat honorem meum atque proximi dilectionem. Intellectus est etiam clausus ad videndum vanitates: delitias atque mundi miserias q̄ sunt omnes veluti nox ex qua tene brescit intellectus qui delectatur in eis et inordinate recipit eas. Est etiā apertus cum lumine quod aspicit in obiectum incarnate mee veritatis. Memoria quoque clausa reperitur ex eo quia tradidit obliuioni mū dum ac etiam semetipsum quo ad carnalem viuendi modum. et est apta vt beneficiorum meorum quotidie recipiat habundantiam cum in gi reminiscētia affectus anime tūc agit iubilum valde suauem tempe ratis et modificatis cordis cordis cum prudentia salubri et cum lumine ita q valde concorditer vnum sonum exhibent videlicet ad laudē et gloriam mei nominis. In hoc ipso sono in quo magne corde potentiarum anime concordant etiam alie parue corde: videlicet exteriores corporis sensus ita bene mozigerati insimul alludunt vt ego tibi dixi loquendo de malis hominibus q sicut omnes sensus in morte sonabāt ex eo quia recipiebant inimicos suos. Ita sonant in vita isti quia recipiunt intra se solum amicos verarum atque realium virtutum cū quibus optime concordant opera virtuosa. Omne quippe membrum laborat valde laudabiliter in opere sibi deputato. Bene laborat oculus in suo visu: auris in auditu suo: similiter odoratus in suo odoratu: gustus in suo gustu: lingua bene sermonem suum exprimit: manus in tactu atque pedes in incessu. Hec oīa concordant in vna melodia et in vno sono videlicet in seruiendo proximo propter gloriam et laudem nominis mei et anime seruiendo cum sanctis operationibus virtuosis. Et obediunt anime correspondentes ei tanquam organa iocunda mihi valde placent ista similiter et angelice naturi imo et veris gustationibus qui tales expectant cū iocunditate valde gaudiosa quia vnus participabit bonum alterius. Etiam isti mō do placent velit an nolit. nā hoīes iniqui nequeūt ita latere sine fugere quin in se valde bene sentiāt istius melodie dulcedinem: imo quā plurimi cum hoc hamo et instrumē to remanent ibi captiui et discedentes a morte veniunt ad vitam. Cūcti quippe sancti ceperunt aliquas animas hoc organo dulci. Primus qui sonaret in sono vite fuit amoro sum verbum assumendo vestrā humanitatem et cum humanitate diuinitati coniuncta et vnita cithari zando dulciter in cruce filium humane generationis ibi ceperit. Captiuauit etiam educ[e]rsarium humani generis diabolum cum dominiū

ᵖᵇstulit qui tāto tpe possederat ip̄z humanum genus ex culpa ꝓpria. Uos etiam omnes ab isto dulci magistro discentes isti dulci sono pulsatis: cum ista sapida doctrina principes illi gloriosi vz apostoli ceperūt aīas eius verbū per vniuersuz orbē seminātes vt a b ipso ꝟbo filio meo didicerāt. Exinde martyres: confessores: doctores atqꝫ virgīes oēs animas isto dulci sono capiebant. Attē de gloriosaz virginē vrsulā que tam dulci sono citharizauit ꝙ. xi. milia virginū vno tractu cepit ꝛ aīas totidē aliarū gentiū: ꝛ ita fecerūt aliq̄ modis varijs. Quid horꝫ est in causa. Proculdubio prouidētia mea. Prouidi nāqꝫ istrumēta tribuens illis atqꝫ viā ꝛ modū quō sonare valebāt. Et quicquid eis exhibeo siue pmitto in vita pn̄ti totū est ad augmentū istorū instrumētoꝝ duz homines velint agnoscere neqꝫ velint auferre sibimetipsis lumē cum quo videre debēt interponēdo nubem amoris proprij atqꝫ cōplacentiā sui sensus.

De prouidentia dei qua vtit̄ cuz suis creaturis in vita presenti ꝛ in alia. Capitulū. cxlviij.

Ergo filia carissima dilatetur īmo cor tuū ꝛ aperi oculū itellectus cū lumine fidei vt aperte videas cū quāta prouidētia ꝛ amore creaui hoīez ꝛ ordinaui vt ipse gaudere possit meo summo ꝛ eterno bono. Prouidi quidē i oīb⁹ aīe simul ꝛ corpori tā hoībus iperfectis ꝙ perfectis bonis atqꝫ malis tēporaliter atqꝫ spūaliter in celo simul ꝛ in terra in hac vita imortali pariter ꝛ in vita mortali. In hac vita mortali dū estis viatores ꝛ peregrini ligaui vos in vinculo caritatis: nā hō violenter ē in eo ligatus ex eo qꝫ si se voluerit soluere ex affectu ꝓximi caritate priuat⁹ tn̄ in eo ligatur ex necessitate. Ut enim in actu pariter ꝛ affectu caritate deberetis vti prouidi nō tribuendo cuilibet oīa sibi necessaria pro vita sua. vt etiā si qs ex iniquitate sua perdiderit affectū ꝛ amorē ex necessitate cōpellamini ꝑticipare simul vt saltim actuz huiusmodi caritatis hēatis. vnde tu vides artificē ad colonuz hēre pro sua necessitate recursum: ꝛ ita colonus hēt ad artificē: vn⁹ enim indiget altero qm̄ vnus ignorat agere qd̄ facit alter. Ita clericus atqꝫ religiosus indiget habere secularē atqꝫ secularis religiosum. vnus enim sine reliquo facere nequit ꝛ ita de ceteris. Sed nūquid nō poteram ego dotare quēlibet de necessarijs oīb⁹: Utiqꝫ. Sed ego prouidere volui ꝙ vnus humiliaretur alteri ꝛ ꝙ ita cō pellamini saltē actum caritatis inuicē habere tali necessitate compulsi. Ostendi igitur magnificentiam bonitatē atqꝫ prouidentiam meam in eis ꝛ sequi potius volunt ꝛ ire post tenebras proprie fragilitatis. Mēbra corporis vestri faciunt vobis verecundiam quia caritatiuaz habent in se concordiam ꝛ nō vos. Unde quando caput indiget adiutorio man⁹ illico subuenit ei. Et si

digitus quāuis sit valde paruum:
in corpore membrum aliqua patiē
caput minime dedignatur ei subue
nire licet in corpore maius atqꝫ no
bilius mēbrum existat: sed succur/
rit ei subito iuxta posse iuuando cū
visu auditu ⁊ affectuoso verbo ni/
hil ommittēdo cum omni fideli sol
licitudine. Similiter omnia mēbra
faciunt. Non ita facit hō superbus
qꝛ videndo pauperem egrotum in
necessitate constitutū qui membrū
est ipsius tamen ei subuenire negli
git non solum cuꝫ omnibus que hēt
īmo neqꝫ in verbo modico: sed vili/
pendit eum ⁊ cum improperio faci
em auertit quasi nauseā ostēdendo:
habundat in diuitiꝭ ⁊ cū fame pe/
rire permittit: sed ipse non attendit
ꝙ eius misera crudelitas ante me
fetorem exhalat ⁊ vsqꝫ in ꝓfunduꝫ
inferni talis eius putredo descēdit.
sed ꝓuideo per modū aliū illi pau/
perculo meo ⁊ pro pōdere pauper/
tatis ei retribuentur habundētissi/
me diuitie. Ille vero cuꝫ īproperio
maximo redarguetꝰ a veritate mea
ꝓut in euangelio cōtinetur vbi ni
si se corrigat a qua sibi dicetur. Esu/
riui ⁊ nō dedisti mihi mādūcare: si/
tiui ⁊ non dedisti mihi bibere: nu/
dus erā ⁊ non induisti me: infirmꝰ
fui ⁊ in carcere: neqꝫ visitasti me.
Et in tali necessitate minime ꝓde/
rit ei si dicat. Ego nunquā vidi te:
qꝛ si te vidissem hec oīa libentissime
fecissem. Optime nāqꝫ nouit ille mi
ser qꝛ ab ipsa mea veritate moniti
sunt oēs in euangelio ꝙ illud quod
amore suo fit vni pauperculo mini/
mo suo sibi reputat esse factum: ⁊ īō
iuste cum demonibus infert ei sup
plicium eternum. Itaqꝫ vides ꝙ in
terra prouidi ne properent ad inte/
ritum eternum. Si vero consideres
vitam eternā in ciuibus ibi consistē
tibus ⁊ in āngelica natura multum
ordinate prouidi super ipsorum or/
dinata caritate. Non enim volui ꝙ
vnus gustet propriū bonuꝫ suū tā/
tummodo quod a me recipit immo
volui ⁊ ordinaui ꝙ bonuꝫ vniuscu
iusqꝫ participetur ab omnibus ita
ꝙ ex ordinata ⁊ ꝑfecta caritate ma
ior gustat bonum minoris ⁊ ecōuer
so minor maioris: minor vero quan
tum ad mensuram beatitudinis. nō
ꝙ paruus non sit plenus ⁊ perfectis
sime consolatus prout magnus. oēs
enim sunt pleni in suo gradu prout
alio loco tibi dixi. O quantum ca/
ritas ista est ibi fraterna ⁊ qꝫ ē vni/
ta in me ⁊ vnus cum alio recogno/
scendo ipsam caritatē a me ꝓut cā
a me receperunt cū illo timore san/
cto atqꝫ debita reuerentia quaꝫ eis
dedi: vnde semetipsos accendunt in
me necnon ⁊ in me vident ⁊ cogno/
scunt excellentissimam dignitatem
in qua collocaui eos. Angeli cuꝫ in
genti gaudio cōmunicant cum ani
mabus beatorum atqꝫ beati cuꝫ an
gelis. Itaqꝫ omnes in perfectissima
dilectione caritatis in alterutrum
omnia bona participant ⁊ exultan
tes vltra qꝫ intelligere valeas iubi
lando mirabili modo gaudent in
me nulla tristitia reperitur ibi sed
omnia sunt ibi dulcia ⁊ omnis ama
ritudo procul ex eo ꝙ dum vixerūt

etiam in morte me gustabant ex amoris affectu in proximi sincera caritate. Quis hec ordinauit: Sapientia mea cum admirabili dulcis prouidentia. Si vero te vertis ad purgatorium ibi considerare poteris etiam optabilem et inestimabilem prouidentiam meã in illis pauperculis animabus que ppter ignorantiam amiserunt acceptabile tẽpus: et quia separate sunt a corpore non habent vltra tempus in quo meritum acquirere possint. Illis ergo prouidi q vos qui nunc estis in corpore viuentes eas adiuuare potestis videlicet elemosinis: ieiuniis: orationibus et aliis piis operibus in statu gratie factis et precipue cum officio diuino a meis ministris deuote persoluto. Per hunc ergo modum abreuiatis eis tempus penitentie sue mea misericordia mediante. Ecce ergo quanta dulcedine gratiose puidi. Hec omnia tibi dixi que pertinẽt intus ad animam ad salutem vestram vt efficiaris ex toto philocapta et induaris vere fidei lumen atq spem firmam in prouidentia mea et teneat ipsam eruas de te et in omnibus occurrentibus in me speres absq timore seruili quocunq.

De prouidentia qua vtitur deus erga pauperes eius seruos etiam in temporalibus. Capi. cxlix.

Nunc vero filia carissima tibi volo dicere particulam valde paruam de modis quos ego teneo cum seruis in me sperantibus ad subueniendum ipsorum exteriori necessitati. Prouisionem vero meam amplius siue minus inueniunt quanto perfectius vel imperfectius expoliati sunt de semetipsis ac etiam de mundo tamen omnibus gratiose prouideo. Et precipue pauperculis meis qui videlicet voluntate sunt vere spiritu pauperes hoc est intentione spirituali. Multi nãq pauperes vltra immo contra suam voluntatem existunt. Isti sunt procul dubio diuites cuo ad voluntatem sed in veritate mendici sunt quia minime se crẽt in me neq voluntarie paupertatem ferunt quaz ego velut animarum illorum exhibui medicinam q diuitie nocuissent eis et extitissent in causa damnationis eorum. Serui vero mei si sunt pauperes minime sunt mendici. Mendicus enim aliquando non habet ea que sibi sunt necessaria et in graui necessitate pmit. Pauper vero nõ habũdat s tñ hz necessaria. Ego nãq nunq ei deficio dũ in fiducia ꝑ sperat in me. Aliqñ tñ eos ad aliquã extremitatẽ adduco vt apti us videãt et itelligãt q ego possum et volo necessitatib eorum valde gratiose prouidere et sic amplioꝛi confidẽtia sperẽt in puidẽtia mea et amplectant auide spõsã suc paupertatis. Et illo tunc admirabili modo clementia mea sancti spũs qui serui re talibus optat in necessitate puidet eis etiã in his exteriorib coꝛda succendo diuitũ variis modis vt

eis in sua necessitate subueniatur: et ita tota vita pauperculorum meorum isto modo gubernatur vz cum solli citudine quam seruis mūdi tribuo de illis. Et verum est q vt in virtu te crescant atq probentur in fide patiētia et perseuerantia quandoq substineo q eis iniuria cū imprope rio atq cōtumelia dicatur et nihilo minus ipsimet qui dicit vel facit eis iniuriā a clemētia mea cōpellitur vt eis faciat elemosinā et necessitati tali subueniat: hec est vna puiden tia generalis quā facio pauperculis meis. Sz in magnis amicis atq fi delibus seruis meis aliqñ sine me dio creaturarū vtor ipsa prouiden tia mea solū mō per meipsum prout ipsamet experta fuisti. Et audisti de patre tuo btō dñico seruo meo glo rioso. s. q in principio sui ordis cum hora prādij fratres nihil oīno habe rent ad comedendū totus fidelis in me sperādo certissime q ego puide rē dixit fratribus vt discūberēt qui ita fecerūt per obedientia sui patris. Tūc ego qui sperātibus in me gra tiose prouideo misi duos āgelos cū albissimo pane de quo pluribus vi cibus habundātissime comederūt. Ista puidētia facta fuit absq ope ratiōe hominū et a clemētia mea so lūmodo processit. Aliqñ prouideo multiplicādo paruā quātitatē que minime sufficiebat: vt opti me nosti de beata agnete cōsorte tua que mi hi seruiuit a sua pueritia fideliter vsq ad vltimū vite sue cū humilita te vera et indubitata spe taliter q oī dubitatiōe propulsa de nihilo cogi tabat pro se sue pro familia sua. vn de cū vna fide paupcula sine qua cunq substātia tpali ad pceptū glo riose marie virginis iuit ad edificā dū pulchrū monasteriū i loco vete stabili qz morabant ibi peccatores. Ipsa nullo mō dubitauit intra se di cens. Ego quō potero perficere tan tū opus. Fideliter igit in me confi dens iuit et cū prouidētia mea fecit sibi tale monasteriū monialium vbi cōgregauit in principio decē et octo virgines puellas cū nihil oīno ha berēt nisi put ego prouidebam eis. Tamē ego substinui semel q trib[9] dieb[9] absq pane steterunt herbas tantūmodo comedentes. Sup isto pūcto tu posses admirari dicendo mihi: quare deduxisti eas ad hāc ex tremitatē cū iā expresse mihi dixe ris q nunq deficis in aliqua neces sitate seruis in te sperātib[9]. In hoc apparet eis in tanta necessitate nō ertitisse prouisum ex eo qz loquen do cōiter cōis hō viuere non potest herbas tātūmodo comedēdo et pre cipue cū hō nō est in magna perfe ctiōe. Et si agnes erat in statu ma gne pfectiōis credere possumus q oēs alie virgines ille nō erant in ta li statu. Ad hoc ego rñdeo q ita fe ci atq permisi vt inebriarentur ille perfecte de prouidētia mea. Imper fectis vero materiā exhibui pp sub secutū miraculū vt fundamentum atq principium facerent in lumie sanctissime fidei: et in tali cibo vel alia materia quando similis casus occurrit ego do dispositionē vnam humano corpori taliter q ita meli

nis valet cū quadam herba modica vel etiā fine quocunq; cibo q̄ prius quando panē habebat z alia cibaria que sunt ordinata pp vitā hois adiuuādā atq; sustentandam. Et hoc apertissime nosti quoniā in temetipsa pbasti. Etiā ego prouideo quātitatē paruam multiplicādo alicuius materie. Cum enim illa stetisset in illo spatio tēporis iā expresso vertit ad me fidelem oculū sui cordis in oratione sua dicens. Dulcissime dne amantissime pater z eterne sponse nūquid ordinasti q̄ istas virgines ab ipsarum domo pater na traherem z in ista domo tua congregarē vt in ea fame pereāt. Pro uideas optime domine necessitati bus earum. Ego tamen erā ille qui faciebam eā ita petere habebā quidem complacentiā experiendi fidē eius z ipsius humilem oratione ac ceptabam. vnde prouidi satisfaciendo petitioni sui cordis quod in conspectu meo stabat z inspirando coegi quendā vt afferret ei quinq; panes z illico sue menti patefecit: vnde prius q̄ ille qui portabat appropinquaret hostio fine rote dixit alicui de filiabus eius. Filia vadas ad rotam z recipe panē illū quem nobis dominus gratiose mittit. Illis ergo quinq; panibus allatis ordinate discubuerunt. Dum igitur agnes illos paruissimos panes frangebat ego concessi tantam virtutes in manibus eius panes multiplicādo q̄ oēs ad libitū refecte fuerunt: imo tanta superhabundantia remāsit in mensa q̄ omnibus in prandio sequentis diei fuit habūdantissime satisfactum. Nos z alijs varijs modis ego puideo seruis z amicis meis qui voluntarie pauperes effecti sunt. Nec solūmodo dico voluntarie nisi fint spiritu pauperes hoc est cum intentione spirituali: alias enim modicum proficeret eis pront occurrebat antiquis philosophis qui ex affectu quē habebant ad adiscendam scientiam vtiq; mundanā contēpnebant has diuitias z voluntarie pauperes efficiebātur intelligētes ex quadam experientia siue naturali notitia q̄ ista sollicitudo exterior mundanarum diuitiarum impediebat eos ne venirent ad illud scientie culmen quod optabant vbi collocauerant finem atq; terminum ante oculum intellectus eorum. Sed quia paupertas ista voluntaria non erat cum intentione spirituali ad gloriam z laudes nominis mei ideo non habuerunt alicuius gratie vitam neq; perfectionem: imo receperant in se mortez eternā.

De malis que procedunt in possidēdo vel inordinate desiderando diuitias t pales. Capi. cl.

Attende filia carissima quātum est dedecus z materia cōfusionis hoibus xpianis miseris amatoribus diuitiarū qui minime sequunt intellectū quē hīt a natura vt acquirere possint bonū eternum sicut isti philosophi fecerūt vt sciētiā inutilē adintā adiscer possent. Agnoscēt eos enim eas ad īpedimētū sui pposit

foꝛ contemnebant:imo pꝛoijciebāt eas. Et isti de istis diuitijs volunt sibimetipsis per modum loquēdi facere dominum. Et hoc aperte manifestatur: ꝙ sic est ex eo: quia amplius amaricatur āmittēdo diuitias huiusmodi tempoꝛales ꝗ̄ āmittendo me qui sum sūmum: ꝛ eternum bonum. Si tu bene consideras omnia mala producuntur ex hoc inoꝛdinato desiderio congregandi diuitias. Oritur inde superbia dum homo desiderat esse maioꝛ. Et iniustitia tam in se ꝗ̄ in alijs. Insuper ꝛ auaritia: qm̄ ex appetitu pecunie sollicite ꝓcurat expoliare siue fraudare fratrē ꝛ pꝛorimum suum ac etiam arripere bona ecclesie minime foꝛmidat q̄ sunt acquisita ꝑcio sanguinis vnigeniti filij mei. Oritur etiā inde quandoqꝫ reuenditio carnis pꝛorimi sui. Et etiam tempoꝛis vt vsurarij faciunt qui veluti latrones vendunt ea q̄ minime sua sunt. Gulositas egreditur inde propter multa cibaria satis inoꝛdinate sumpta. Unde sequitur inhonestas: qꝛ si non haberēt ad expendendū frequenter in conuersatione tante miserie minime moꝛarentur. Quot etiā homicidia odia pꝛoditiones crudelitates erga pꝛorimum inde procedunt cum infidelitate circa me pꝛesumendo: de se tā ꝗ̄ si pꝛopꝛia virtute sua diuitias illas acquisiuissent: nec attendunt ꝙ illoꝛum virtute non acquisiuerunt: neqꝫ pessidēt eas: imo solum ex ꝓuidentia mea. Ipsi vero de me quidem iniustissime spem āmittunt: ꝛ solummodo sperant in vanitate diuitiarum suarum. Et velut exceati non vident ꝙ in earum vanitate se deceptos inueniunt ex eo: qm̄ in vita pꝛesenti sunt eis quandoqꝫ ablate per dispensationem meam: ꝛ eoꝛum vtilitatem: vel saltem in moꝛte derelinquunt eas. Tunc aperte cognoscunt ipsoꝝ huiusmodi spem extitisse vanā absqꝫ stabilitate sine sacietate fructifera desideriū ergo diuitiaꝝ tpaliū hoīem facit esse panperē: ꝛ occidit a vita gratie opatur esse crudelē sibimetipsi: aufert sibi dignitatē infiniti: ꝛ facit eū esse finitum: qꝛ vꝫ deberet huiusmodi desideriū eius solū esse ī medio qui sū infinitū bonū: ꝛ ipse posuit ꝛ vniuit illud in re finita: ꝛ vilissima: ipse ꝑdidit gustū sapoꝛis virtutū: ꝛ odoris crimie paupertatis: āmisit de se ipso dominium oꝛdinando se diuitiarum seruū: insatiabilis est ex eo qꝛ diligit ea que sunt infra se: quoniam omnia creata sunt in obsequiū hoīs: ꝛ non vt homo seruiat eis homo aūt est oꝛdinatus: vt mihi solū modo seruiat qui sū finis eius. Quot laboriosis penis: atqꝫ periculis homo sponte se subijcit nō solū in terra: sed ēt in mari: vt opes ꝯgregare possit non solū ad necessitatē vite: sed ad superhabundantiam: atqꝫ cō cupiscentiam: ꝛ auaritiā: vt postea reddeat ad ciuitatem pꝛopꝛiam cū ambitione magna: ꝛ pompa seculi: Neqꝫ curat vel paruam in coꝛpoꝛe suo sustinere penam ad acquirendas virtutes que sunt anime vere diuitie ipsi suffocauerunt in illis vanis diuitijs coꝛ ꝛ affectum cum quo

bus mihi seruire debent: et cum va- riis: et illicitis lucris conscientias eorum onerant. Attende diligenter ad quantam adduci sunt inopiam atque miseriam: et cuius effecti sunt serui. Proculdubio non alicuius rei stabilis: imo cum vanitate multa sunt: valde mutabiles: hodie namque quis est in seculo diues: cras vo pauper. Nunc in sublimi statu illico in infimo. Nunc a mundo aliqui reputati sunt: et habiti cum multa reuerentia propter eorum fallaces diuitias: illis vero deperditis ab ipso mundo sunt in derisum: et improperium: et in contemptum habiti cum verecundia: et improperio: et absque compassione male tractantur. Ipsi namque diligebantur intuitu diuitiarum illarum: et non ex virtute qua dotati fuissent: quia si dilecti fuissent ex aliqua virtute que fuisset in eis proculdubio deperdite non essent reuerentia circa ipsos: et affectuosa dilectio licet opes essent amisse remanentibus virtutibus. O quam grauia sunt hec onera mentibus eorum ad portandum. Tam grauia sunt quod in hac via peregrinationis non possunt expedite currere: nec transire per arctam ianuam. Ita veritas incarnata vobis in euangelio dixit: vos quod facilius potest intrare camelus per foramen acus quam diues in regnum celorum loquitur de diuitibus illis qui miserabiliter: et inordinato affectu diuitias eroptant: atque possident eas. Multi nanque sunt illi pauperes qui per inordinatum amorem: et affectum vniuersum orbem cum voluntate sua possident si quomodo possent habere hi per portam absque dubio transire nequeunt ex eo quod est arta: et humilis: vnde nisi deponant onus: atque restringant affectum inordinatum a mundo: et ex humilitate ceruicem inclinent per transire non poterunt. Et non est alia via que dirrigat eos ad vitam: nisi solum ista. Bene tamen est alia via multum ampla que dirrigit ad eternam damnationem ambulantes per eam: sed velut excecati non vident ipsorum in recuperabilem ruinam. Et in vita presenti gustant aram inferni. Nam ipsi per omnem modum a pena cruciant eo quia plus optant habere quam possint. Non habentes inde torquentur: et cum amittunt a magno dolore cruciantur. Et cum tanta mensura doloris amittunt cum quanta mesura carnalis amoris illa possidebant. Ammittunt proximi caritatem: et amorem fraternum: et non videntur vllo modo curare virtutem aliquam acquirere. O putredo mundi non dico de rebus in se: quoniam omnia creani bona: imo perfecta: sed ille putridus est qui cum affectu carnali: et inordinato possidet illas lingua tua filia carissima narrare nesciret quot mala sunt que procedunt inde quottidie. Vident et experiuntur ipsi miserabiles: et excecati: et tantum agnoscere nolunt eorum inestimabile detrimentum.

De excellentia pauperum spirituum: et quomodo yesus christus exemplo nos docuit. Capi. cli.

Aliqua narrãdo tibi tetigi: vt amplius: ⁊ apertꝰ agnoscas thesaurũ paupertatis volũtarie spiritu. Quis agnoscit: Pauperculi serui mei dilecti qui: vt expedite possent iter hoc agere: atq; trãsire per sanuã artã onꝰ diuitia⁊ i terram affectuose proiecerũt. Aliqui piecerũt eas effectualiter: ⁊ mentaliter isti sunt obseruantes consilia pariter: ⁊ precepta mentaliter: ⁊ affectualiter Aliũ suãt vtiq; pcepta legis actualiter consilia vero mẽtaliter virtuose diuitijs affectum eruentes: quoniam eas non habent: neq; possident per inordinatum amorem: sed ordinate cum sancto timore meo: vnde talis factus est ipsarũ non auarus possessor: imo pius proximo pauperi dispensator. Iste quidem bonus est: primus vero perfectus: q2 ẽ cũ maiori fructu ⁊ impedimẽto minori: ⁊ in eo videtur prouidentia mea magis aperte relucere actualiter de qua cõmendando veram paupertatem narrationem perficiam: vterq; ceruicem humiliter inclinat faciendo se virtuose paruulum. Sed quoniam alias tibi narraui de secundo nunc de primo solummodo tibi loquar. Ego tibi monstraui q; omne malum damnum sine pena tam in vita presenti: q; in futura procedit ab inordinato amore diuitiarũ: sic econuerso noueris q; omne bonum ⁊ pacifica requies oritur a vera paupertate: considera diligenter: aspectum pauperculorum meorũ: ⁊ cũ quanto gaudio: ⁊ iocunditate sancta quottidie viuunt: ipsi nullo tẽpore contristantur nisi super offensa mihi facta. Que tristitia nõ affligit: imo pinguescere facit animam. Propter huiusmodi paupertatem sũmas inchire diuitias derelinquẽtes tenebras obscuras inuenerũt semetipsos in perfecta luce. Quia mundi miseriam õmiserunt eterno gaudio p osfea letantur: propter vilissima bona mortalia recipiunt in mortalia bõa pretiosa vbi maximã habebũt: ⁊ inestimabilem consolationem tollerare labores cum iustitia refrigerium est eis: caritatiue cum omni rationali creatura conuersantur: neq; sunt personarum acceptatores. In quo virtꝰ relucet: atq; firma spes: Ubi ardet ignis vere caritatis: In eis vtiq; Quia cum lumine fidei quaz habuerunt in me qui sũma sum: ⁊ eterna felicitas a mundo lenauerunt omnẽ spem: ⁊ ab omni mundana consolati: ne: ⁊ fuerũt amplexati veluti sponsam amabilem veram paupertatem cum serui tricibus eius: seruitrices vero paupertatis huiusmodi sunt vilitas est sui contemptu: ⁊ humilitate vera q; seruiunt: atq; nutriunt in anima verum affectum ⁊ amorem. Cum ista fideli spe caritatis igne succensi veri serui mei sa ltabãt: atq; saltant extra mundi vanitates: ⁊ diuitias eiꝰ ac etiam extra proprium sensũ: hec omnia vilipendendo contemnebãt prout egit ille gloriosus apostolus Matheus qui a bancho saltando reliquit opes multas quas in seculo possidebat: ⁊ indilate secutus est veritatem incarnatam que vocauit

vos modum ꝛ regulam: vt ametis
ꝛ imittemini p̄ upertatem istam.
Neq̃ docuit verbo solummodo: sed
exemplo suo perfectissimo. Nam a
sue natiuitatis initio: vsq̃ ad finem
vltimum vite sue per exemplum in
se. Uos huiusmodi doctrinam aper
tissime docuit. Ipse pro nobis spon
sam istam humilem disponsauit: vz
paupertatem extremam cum esset
ipse sũma felicitas ex vnione diuine
nature ē enim vnum mecum: ꝛ ego
secum: ꝛ habeo diuitias infinitas.
Et si vis eum videre pauperez: ꝛ hu
miliatum attende deum esse factũ
hominem: ꝛ vilitate vr̃e humani/
tatis eē vestitũ. Tu vides hoc ama
bile verbuz in stabulo nasci cũ esset
virgo beata Maria mater eius in
itinere: vt ostenderet vobis viatori
bus: q2 quottidie debetis in stabu/
lo proprie noticie vestri permanere
ibiq̃ renasci vbi eum inuenietis na
tum in anima vestra per gratiam.
Tu vides eum in medio duorũ ani
maliuz in tanta penuria: q̄ ipsa ma
ria non habuit: vnde eum cohoperi
ret. Sed in tam intenso frigore cum
flatu animalium: atq̃ feno calefe/
cit eum. Et cum esset ignis excellen
tissime caritatis frigere voluit ĩ hu
manitate sua in omni vita sua dum
viueret in mundo cum discipulis: ꝛ
absq̃ discipulis aduersa tollerar̄ vo
luit. Unde propter famem aliquan
do ipsi discipuli spicas confricabãt
vt grana comederent. Et in vltimo
vite sue nudus expoliatus extitit: ꝛ
flagelatus ad columnaz deinde cru
ci crudeliter affixus: atq̃ sitibund⁹
omnia cum inestimabili patientia
tollerauit. Et in tanta fuit extremi/
tate reduct⁹: q̄ omnino ligno simul
ꝛ ipsa terra caruit: nec habuit: vbi
caput reclinare posset. Opportuit
igitur q̄ super humero ꝓprio illud
reclinaret: ipse vero velut ebrius
amore d̄ preciosso sanguine suo fecit
humano generi balneum. Nam ap
to sacro corpore suo. Undiq̃ habun
danter sanguinem effudit: ꝛ in ma/
gna paupertate: atq̃ necessitate cõ/
stitutus amplissima dona largitur.
Et dum est affixus: ꝛ arctatus in li/
gno crucis amplissime suam libera
litatem: ꝛ habundantiam suarum
diuitiarum omnibus creaturis ra/
tionalibus effundit. Gustando fel
lis amaritudinem vobis exhibuit
dulcedinem perfectam: ꝛ admirabi
lem. Dum ē in afflictiua tristitia vo
bis consolationem exhibet: dum est
affixus in cruce vos absoluit a vin/
culo peccati mortalis. Dum amore
factus ē seruus vos a seruitute dia
boli plene liberauit cum esset ven/
ditus vos ꝓprio sanguine redemit
in se mortem acceptando cõtulit vo
bis vitam. Ergo regulã vobis amo
ris eximij tribuit: quia maiorem af
fectionem: ꝛ amorem vobis ostende
re nequibat q̄ꝫ exponendo pro vo/
bis vitam qui facti fuistis inimici
sibi pariter: ꝛ mihi patri eterno hoc
ignorare videt̄ homo peccator qui
me valde offendit: atq̃ tale preciuz
nimis vilipendit. Uobis etiaz exhi
buit optimam humilitatis vere re
gulam: quoniam humiliatus est vs
que ad mortem vilissimam obpro/

briose crucis. Exemplum etiam vilitatis ex eo quia sustinuit obprobria: z improperia multa. Item exemplum vere paupertatis: vt id dictū est. Unde dixit ipsemet in euāgelio Uulpes foueas habent z volucres celi nidos filius autem hominis nō habet vbi caput suū reclinet. Quis agnoscit istā: Ille qui lumen habet fidei sanctissime. In quibus inuenitur ista fides: In pauperibus qui sunt spirituali pauperes intentione qui reginam istam: vz paupertatez in sponsam acceperunt: quoniam a se remouerunt vanas diuitias que tenebras infidelitatis inferebant. Ista regina regnum habet in quo nunq̄ est aliqua guerra: sed iugiter est ibi par z tranquillitas habūdat ibi iustitia: quoniam illud quod in iustitiam operatur separatuz est ab ea. Muri sue ciuitatis valde fortes existunt ex eo: quia nō sunt in terra molli i arena fundati: vt omnis aura posset eos ad terram deijcere: sed sup firma petra: vz iesu christo filio meo: ibi lux est absq; tenebris ē etiam ignis absq; frigore: q: mater isti us egregie regine diuine caritatis est abissus. Ornamentum huiusmodi ciuitatis est humana pietas: atq; clementissima misericordia: quoniam expulsus est ab ea tirānus ille diuitiarum qui crudelitatem habebat. Ibi est omnium ciuiū vrbana beniuolentia: vz amor omnium proximorum. Ibi longa perseuerantia cum prudentia: vnde ciuitas non imprudenter: imo prudentia vigiliq; custodia gubernatur, ppter que videt aperte: q anima que sumit huiusmodi reginam in sponsam omnibus diuitijs dominatur. Nec potest esse istarum domina: nisi dominetur etiā diuitijs eternis: vide tamen ne mors: vz appetitus diuitiarum subintraret animaz illam tūc enim ab illo bono separata foret: z extra ciuitatem ipso facto se reperiret in sūma miseria. Si vero est istē sponse fidelis vbiq; semper ei donat huiusmodi suas diuitias. Quis autem videt tantam excellentiam: videt anima que fidei lumen habet: z ista sponsa: sponsum suum idest hominem: z cepit indutū mirabili puritate: diuitias vanas auferendo si bi que faciebant ipsum immundū z priuat eum conuersationibus malis: z exhibet ei bonas priuat eum ī bertia negligentie: atq; mundi sollicitudinem eijcit a se: priuat eum amaritudine diuitiarum vite presentis: z eū dulcedine remanet. Spine preciduntur rosa vero conseruatur ī pulchritudine sua. Anime stomachuz euacuat a corruptis humoribus amoris inordinati: z facit ipsum exoneratum atq; leuez quo prius euacuato postea cibo virtutum implet que suauitatem inestimabilem exhibent. Ei duos ordinat habere seruitores qui bene disponant habitationem eius: vz odiū: z amorem. Odium autem vitiorum: atq; proprie sensualitatis purgat animā ab omni sorde: sed amor virtutum ornat eam: z priuat ipsam omni dubitatione: atq; timore seruili ei securitatem exhibendo cum timore san

cto. Et in effectu virtutis omnes: atque gratias complacentias: ⁊ solaciosas delectationes: inuenit anima que reginam istam egregie paupertatis assumit in sponsam. Nullo modo metuit habere molestiam. Eo q᷑ nullus est qui faciat ei bellum. Nō timet etiam habere famem sine penuriam: quia fides vidit: ⁊ sperauit in me creatore suo: vnde procedunt omnes opes cum diligentissima ꝓuidentia iugiter eos alo: ⁊ vbique nutrio. Nunquid vnquam audisti vel vidisti: ꝙ aliquis verus seruus meus: ⁊ huiusmodi sponsus paupertatis alicubi fame periret? Non: cū tamen inuenti sint plurimi qui perierint in suis multis diuitijs non ī me confidentes: ⁊ ideo perierunt. In istis vero pauperculis meis ego nunquam deficio: quoniam ipsi nūquam in me sperare deficiunt. Et iō veluti pater pius atque benignus eis indefesse prouideo. O cum quāto gaudio: ⁊ animi libertate venerunt ad me: quia nouerunt eum lumine fidei ꝙ a principio: vsque ad vltimum diem vite presentis vsus fui vtor ⁊ vtar in futurum in omnibus prouidentia mea spiritualiter ⁊ temporaliter. Tamen aliquando permitto ꝙ ipsi plura tollerent: vt alias tibi dixi: quia volo ꝙ in fide crescant ⁊ in spe de suis laboribus plenissime remunerandi. Nunquaꝫ tamen eis in sua necessitate deficio in totum experti sunt abissum prouidentie mee ibiqꝫ lac diuine dulcedinis degustāt: ideo minime timēt amaritudinem corporee mortis: imo cuꝫ anxio desiderio currunt ad eam velutti iam proprie sensualitati mortui: ⁊ etiam quo ad istas vanas diuitias: ⁊ tanquam philocapti spōsum vere paupertatis fuerunt feruenter amplexantes. In volantate mea quottidie viuentes ad omnia parati sustinere calores: ⁊ frigora nuditatem famem: atque sitim derisiones: ⁊ contumelias: imo etiam mortem cum anxio desiderio dandi vitam amore mei qui sum eoruꝫ vita: ⁊ sanguineꝫ amore sanguinis. Attende pauperes apostolos: ⁊ alios martires gloriosos Petrum Paulum Stefanum: atque Laurentium qui non apparebat esse supra ignem: sed super floribus odoriferis: ⁊ iocundis: ⁊ quasi cum tiranno ludendo dicebat Assati vnā partem verte aliam: ⁊ manduca. Cum igitur ingēti diuine caritatis igne paruum extinguebat anime sue ..en suꝫ. Lapides vero Stephano videbantur esse rose. Quis erat in causa? Uerus amor cum quo sumpserant istam reginam vere paupertatis in sponsam cum vniuersum orbem amore mei reliquissent. Ipsam ergo dispensauerunt cum lumine sanctissime fidei cum firma spe ac obedientia prompta realiter obedientes consilijs: atque preceptis: Unigeniti filij mei mentaliter: atque actualiter. Mortem optabant: ⁊ vitam habebant cum displicentia: ⁊ impatientia: non vt laborem effugerent: immo solum: vt mihi: qui sum finis: videtur vnirentur. Et quare non timebant

mortem quam omnis homo natura liter metuit: Quia sponsa vere pau pertatis assecurabat eos auferendo eis totaliter amorem proprij corpo ris: et omnium diuitiarum orbis. Un de cum virtute conculcauerunt: at que debellauerunt amorem natura lem habito lumine: et amore diuino supernaturali. Et quomodo poterit homo qui est in tali statu dolere de morte sua corporea q desiderat am mittere vitam: imo cum amara pe na tolleraret eam ita prolixa: aut quo modo in aliquo dolere poterit amit tendo seculi diuitias quas affectuo sissime iam diu eum tanto desiderio contempsit: hoc absque dubio non est valde magnum. Nam ille qui non amat non dolet: imo delectatur am mittendo rem quam odit, itaque vn decunque te verteris in eis inuenies optabilem pacem: et eos habere re quiem: et omne bonum. In illis ve ro miseris qui possident huiusmodi seculi diuitias amore tam inordina to inuenies penas intollerabiles: et omne malum quamuis in exteriori aspectu videatur esse contrarium: sed in rei veritate sic est. Quis enim non indicasset q lazarus extitisset in summa miseria: et ille diues damna tus in iocundo gaudio: et in magna quiete fuisset. Et tamen ita no erat quia penam ampliorem habebat ille diues cu habundantia sua tpali q ille pauperculus lazarus a lepra cruciatus: et eo q in lazaro mortua erat voluntas propria: et in me viue bat qui sibi dabam in pena refrige rium: atque consolationem: in diuite vero sua voluntas viuebat: vnde p cedebat omnis pena. Cum ergo la zarus expelleretur ab hominibus: et presertim ab illo diuite damnato nec haberet extergentem vulnera sua: vel in aliquo sibi prouidentem: ego prouidebam: q animal irratio nale lingeret eius vlcera. Et in vlti mo vite ipsorum videtis cum lumi ne fidei lazarum in gloria: et illum diuitem in inferno cruciari: Itaque diuites in tristitia multa permanet pauperculi vero mei stant in sancto gaudio. Ego quidem eos iuxta pe ctus meum habeo et conseruo lac eis exhibendo multarum consolationu qui amore mei dereliquerunt om nia totaliter: ideo me totum habent ad possidendu: Spiritussanctus ita loquendo se nutricem facit guberna do corpus et animam ipsoru in quo cunque statu fuerint. Etiam ab anima libus brutis: ego prouideri facio di uersimode sm indigentiam eorum: pro solitarijs egrotis ordino quan doque q alius in heremo solitari⁹ va dat ad eos visitandos: atque guber nandos. Tu quoque nosti q pluries ego te coegi contra consuetudinem tuam egredi cellam: vt in necessita te subuenires pauperculis egrotan tibus: hoc idem in te manifeste pro basti de prouidentia mea. Dum eni a creatura in tua necessitate subsidi um non haberes. Ego creator illico prouidi mirabili modo. Igitur ego nunq in me vere sperantibus in ali quo deficio: sed graciose prouideo. Et vnde pcedit: q homo quoque stans in delicijs cu panis multis: et in magna

cura ꝓprij corporis habendo quotti die cibaria delicata cōmune tū erit infirmitate grauatus. Postq̄ aūt amore mei se contempsit ꝛ amplexatus est voluntariam paupertatem vnico vestimento sibi reseruato ad cohoperiendam corporis nuditatē ipse idem efficitur etiā corpore fortis atq̄ sanus: ꝛ nō videbitur q̄ aliquid ei noceat: neq̄ comprehendet q̄ illi corpori suo detrimentum aliquod inferant frigora siue calores: vel alia cibaria grossa. Totum hoc a prouidentia mea ꝓcedit: q2 de illo curā habere cepi qui mihi de se totaliter curā cōmisit oīo derelinquendo semetipm̄. Ergo dilectissima filia vides apte iquāta requie ꝯsistāt hi ꝓamabiles pauperculi mei.

Repetitio sūmaria de ꝓdicta ꝓuidentia diuina. Capi.clij.

NArraui tibi filia mea carissima nūc aliquā particulam de prouidentia mea in omni manerie gentiū ostendēdo q̄ a principio quo mundū primū ego creaui: ꝛ postea secundum vz hoīem ipsum ad imaginem meam: ꝛ similitudinem creando: vsq̄ ad vltimū finem: ego suz vsus ista prouidentia mea: ꝛ oīa que feci facio: ꝛ faciam accedunt: atque proficiunt ad salutem vestram q2 volo sanctificationem vestram ꝛ oīa que tribuo vobis ad istū finem exhibeo: hoc iniqui non vident: q2 sibimet ipsis lumen abstulerunt. Etiam tibi dixi: q̄ q2 non agnoscunt i me scandalizantur. Tamen ego eos patienter tollero expectans eos: vsque ad vltimum procurando: ꝛ prouidendo necessitatibus eorum qui sunt peccatores velut ꝛ iustis in temporalibus: ꝛ spiritualibus. Itez aliqua tetigi pauca de diuitiarum imperfectione: ꝛ ad quam miseriā illuz adducunt qui possidet eas affectu i ordinato. Et tibi dixi de paupertatis excellentia: ꝛ de diuitiarū habūdātia quā ipsa paupꝰtas aīe tribuit eā in sponsam eligenti: ipsa quidem sociata est cuz sorore vilitate de qua vilitate vnā cum obedientia tibi dicam aliqua. Item ostendi tibi quantum mihi virtus illa placet: ꝛ quomodo sibi prouideo paterna prouidentia mea. Totum hoc tibi narraui pro cōmendatiōe tante virtutis atq̄ sanctissime fidei cum qua peruenit anima ad hunc excellentissimum statum: ꝛ vt in fideli spe facias augumentum: ꝛ vt pulsare non desinas ad misericordie mee ianuā. Crede fideliter viua fide: q2 desiderium tuum: ꝛ aliorum seruorum: ꝛ amicorum meorum adimplebo cuz tollerantia multorum laboruz: vsq̄ ad mortem. Tu vero confortare viriliter: ꝛ exulta i me: q2 sum i oībus defensor atq̄ ꝯsolator tuꝰ. Nūc ergo tibi loquēdo satisfeci sup ꝓuidētia de qua me rogasti dicēdo: q̄ ego necessitati mearum creaturarum benigne prouiderem ꝛ apte nouisti q̄ ego minime cōtēno scā desideria vr̄a.

Qualiter hec aīa post gratiaruz actiones dn̄m humiliter exorat: vt ei loquat̄ aliqua de obedientie virtute. Capi.cliij.

Hec aīa deuota tūc velut ebria admirabili mō philocapta de vera sanctaq; paupertate dilatata in summa ⁊ eterna magnitudine atq; transformata in abissum ineffabilis atq; excellentissime prouidentie taliter q̄ existens in vase corporis extra corpus ei videbatur eē ꝑpter obūbratione atq; rapinam quaz in ea fecerat ignis eterne charitatis oculum intellectus infixum hēbat in diuina maiestate dicēdo summo ⁊ eterno patri. O pater eterne: o ignis abisse vere caritatis: o eterna pulchritudo: o eterna sapientia: o bonitas eterna: o eterna clemētia o spes atq; refugiū peccatorum: o largitas inestimabilis: o bonum infinitum ⁊ eternum. O fatue ꝑpter excessiuū amorē nunquid indiges aliqua creatura tua: mihi videtur q̄ egeas eo qd̄ facis quēadmodū si viuere non valeres absq; illa cum tu sis vita ex qua viuunt oīa: ⁊ sine qua nihil oīno viuere potest: propter quid igitur es taliter infatuatus in creatura tua. Quare de ipsa fuisti philocaptus ⁊ in temetipso tibi cōplacuisti ⁊ ita delectatus fuisti de illa: ⁊ velut ebrius ⁊ auidus valde suam salutem optas ⁊ admirabili modo queris: ipsa vero fugit. Tu sibi propinquas ⁊ ipsa semetipsam elongat. Propinquius enim venire non poteras q̄ induendo verbū tuum humanitate nostra. Quid vltra dicam: faciam veluti balbutiens ⁊ dicam a.a.a.a. quia nescio quid vltra loqui possim ex eo q̄ lingua finita non valet exprimere qd̄ aīa sentit ⁊ cognoscit nec affectus eius infinite desiderantis te bonum infinitum mihi congrue videtur verbū apostoli pauli dicere posse videlicet oculus non vidit nec auris audiuit nec in cor hominis ascenderunt que vidi ⁊ que preparauit deus diligentibus se. Sed que vidisti Vidi archana dei que non licet homini loqui. Et quid dicis Proculdubio non attingo cum his gressis atq; carnalibus sensibus: sed tamen dico q̄ vidisti atq; gustasti anima mea summe ac eterne prouidentie stupendum abissum. Nunc ergo tibi gratias ago summo ⁊ eterno patri super imensa bonitate tua mihi miserabili demonstrata que quacūq; gratia sum indigna: Sed qr̄ noui q̄ acceptas libenter ⁊ imples anxia ⁊ sancta desideria neq; veritas tua mentiri pōt opto q̄ aliqua mihi pādas de virtute obedientie atq; de ipsius excellentia veluti tu mihi pater eterne promisisti vt ipsi⁹ amore iugiter inardescam ⁊ nunquā ab obedientia tua discedam. Placeat ergo maiestati tue mihi de sua perfectione narrare ac vbi possim illaz inuenire. Et quid est illud quod possit eam a me auferre ⁊ ecōuerso qd̄ est illud quod mihi prebeat illam. Et quod est apertum signū mihi demonstratiuū vt illā habeā vel nō.

Hic incipit tractatus obedientie ⁊ primo vbi obedientia reperitur: ⁊ quid est qd̄ a nobis aufert eā: ⁊ quod est signum q̄ homo habeat illam. Capitulū. cliiij.

Tunc etern⁹ pi⁹ atq̧ benign⁹ pater oculũ sue clementie vertit ad caȝ dicens. dulcis atq̧ carissima filia sancta desideria ⁊ iu ste petitiones crau/ diri merentur. Et iõ ego summa ve ritas mea promissa tibi facta cõple bo satisfaciendo desiderio tuo. Tu petis a me ꝙ dicã vbi possis obedi entiã inuenire ⁊ ob quã causam tu potes eã amittere ⁊ qð est apertũ si gnũ ꝙ illã habeas vel non. Primo rñdeo tibi ꝙ illam inuenies valde perfecto mõ in dulci ⁊ amoroso ver bo vnigenito filio meo ⁊ in ipso fuit ista virtus ita prõpta ꝙ vt illã ope perficeret velocissime cucurrit ad mortẽ opprobriose crucis. Si vis vi dere quid auferat illã attẽde primuȝ hominẽ Adã ⁊ videbis aperte cau/ sam ꝑpter quã amisit obedientiam quã ego pater eternus imposueraȝ ei: que proculdubio superbia fuit ⁊ egressuȝ habuit ⁊ ortum ab amore proprio ⁊ a complacentia socie sue. Ista eã fuit pp obedientiaȝ quã am misit ⁊ inobedĩetiã quã incurrit vñ pdidit vitã gratie ⁊ mortẽ inuenit ammisit innocentiã ⁊ illico cecidit in immunditiam atq̧ miseriam nec ipse solũmodo imo ⁊ vniuersum genus hominuȝ vt aliquando tibi dixi. Si gnũ vero demonstratiuũ vtrũ hãc virtutem habeas: est vera patiẽtia ⁊ econuerso tibi demonstrat impa/ tientiaȝ ⁊ econuerso tibi demõstrat: impatientia ꝙ ipsa virtute cares vnde narrando tibi de predicta vir tute cognosces sic aperte eẽ. Sed ad uerte ꝙ duplex est obedientia: vna quippe bona sed alia perfecta non tamen sunt adinuicem separate sed vnite sicut ego dixi de ꝑceptis atq̧ consiliis ꝙ vnum videlicet est bonũ ⁊ aliud perfectum. Nullus omni/ no potest in vitam eternam ingre/ di nisi tm̃ obedientia mediãte. Nã eũ obediẽtie claui fuit aperta para disi ianua sicut per inobedientiam Ade clausa fuerat. Ego ꝟo confide/ rans hoĩes queȝ ita diligebã eẽ sine priuatũ ad quẽ eũ in tãta dignita/ te creauerã ⁊ ꝙ ad me redire per se nullo modo poterat inductus atq̧ coactus ab inestimabili bonitate mea claues obedientie sancte rece/ pi ⁊ in manibus vnigeniti filij mei posui ⁊ consignaui ⁊ ipse velut porto nari⁹ fidelissimus ⁊ egregius ianuã celorũ aperuit: vnde nullus omni/ no põt ianuam ipsaȝ ingredi nisi so lũ ille qui ꝑportanari⁹ iste cum ta/ li claue voluerit aperire: quia patẽ ter in euangelio dixit ꝙ nemo pote rat ad me venire nisi per eum. Ipse vero vobis reliquit huiusmodi cla/ uem dulcem obedientie quando re diens ad me cum palma victorie ce los ascendit hominuȝ descrendo cõ uersationẽ. Et ille tunc ipsam clauẽ vicario suo cõmẽdauit videlicet pa pe qui congrue dici potest xp̃s i ter ra cui omnes estis obligati vsq̧ ad mortem obedire. Siquis autem ab obedientia sua se fecerit alienũ in/ dubitanter est in statu damnatio/ nis nisi se correxerit ante mortem prout alias ego tibi dixi. Nunc

volo q̄ tu videas ꝛ agnoscas hanc virtutem excellentissima in humili ꝛ imaculato agno ꝛ vnde procedit in eum. Si petis a me vnde ꝓcesserit obia tā prōpta in hoc verbo filio meo ꝓculdubio noueris q̄ ab amore quē habuit ad honorē meū ꝛ ad salutē vestrā egressa fuit. sed amor ille sanus vn̄ ꝓcessit. A lumie clare visionis cum qua videbat apte aīa sua diuinam eēntiā atq̧ trinitatem eternā. Itaq̧ quotidie me deū eternum videbat. Ista quidē visio perfectissime operabatur in eo fidelitatē illā quā imperfecte sanctissime si dei lumē opatur in vobis. Idō mihi patri suo eterno fidelissimus extitit vnde cucurrit cum lumine glorioso veluti philocaptus per viā obedientie. Amor vero non est solus: imo sociatus est ab omnibus virtutib⁹ realibus. oēs enim virtutes vitam hauriunt ab amore vere caritatis q̄q̄ virtutes aliter essent in eo ꝛ aliter in vobis. Inter alias amor ipse hēt virtutē inuicte patiētie que medullū ē eius ꝛ est signum aperte demonstratiuū vtrū aīa sit in gratia ꝛ si diligit in veritate vel nō. Et idō mater virtutū .i. caritas assignauit eā in sororem virtuti obie ꝛ eas inuicē ita copulauit ꝛ vniuit q̄ vna nunq̄ āmittitur sine reliq̄ vel ambas habetis vel ambas ammisistis. Ista virt⁹ hēt virtutē humilitatis in nutricem a qua quotidie nutrit: vn̄ tātū ē aliquis obediēs quantū est humilis: ꝛ tantū ē humilis quantum obediens. Hec humilitas est nutrix ꝛ baiula caritatis: ꝛ ideo lac eiusdem virtuose fouet atq̧ nutrit virtutē obediētie. Vestis vero quā habet ab ista nutrice sua est vilipēsio sui que sit semetipsam opprobriis induendo displicendo sibi vt amplius mihi placere valeat. Et hoc in quo sine vbi clarius inuenitur. In ipso dulci iesu filio meo. Quis eniꝫ āplius semetipsum vilipendit atq̧ contēpsit q̄ȝ ipse saturatus ē opprobrijs derisionibus atq̧ contumelijs displicuit ei vita sua corporea vt mihi placeret. Quis enim amplius illo patiens extitit. Nā ex ore suo nūquam auditus fuit clamor ex aliq̄ murmuratione: sed valde patiēter amplexatus iniurias veluti philocaptus obedientiam impositā ei ꝑ me eius patrem eternuꝫ impleuit. Igitur in eo perfecte reperies eaꝫ. Ipse vobis huiusmodi regulā atq̧ doctrinam dimisit quā in se primo seruauit. ipsa vobis vitam exhibet q̄ est via directa. ipse vobis est vita: ꝛ ideo vobis aperte dixit in euāgelio q̄ erat via veritas ꝛ vita: ꝛ q per eam ambulabat erat in luce: ꝛ qui vadit in luce non offendit nec offenditur quin aduertat quoniam abstulit a se tenebras amoris proprij vnde precipitabatur ad inobedientiam quia sicut iam dixi consotia vnde procedit obedientia est indubitanter humilitas. Ita dico tibi q̄ a superbia procedit inobedientia que procedit ab amore proprio sui. Soror que consignatur ab amore proprio inobedientie certitudinaliter est impatientia. Superbia vero nutrit eam ꝛ cum tenebris in

fidelitatis velocissime currit per viam tenebrosam unde recipit et invenit eternam morte̅. Omne̅s enim vos oportet ex necessitate legere sup isto glorioso libro ubi scriptam invenietis hanc et omne̅ alia̅ virtutem.

Qualiter obedientia clavis est qua celum aperitur atq̧ de suis excellentijs. Capitulu̅. clv.

Postq̧ ostendi tibi ubi virtute̅ ha̅c obic potes invenire u̅n venit et que sit eius consortia et a quo nutritur modo loquar tibi de personis obedientibus et insimul de ceteris inobedie̅tib' atq̧ de generali obedientia et particulari vz de obedientia preceptor̄ et de alia consiliorum. Tota fides vestra fundatur in obedientia: na̅ in obedientia demonstratis esse fideles. Posita q̄ p̄ desunt a mea veritate generaliter in lege p̄cepta que debetis omnes observare: quor̄ e̅ principale vz ut me sup o̅ia diligatis et proximum velut vosmetipsos: et ista sunt una cu̅ aliis ita co̅nexa pariter et unita q̧ unu̅ observari no̅ po̅t nisi cetera serventur nec etiam unum omitti potest quin etia̅ obmittatur alia. Si quis ista duo servaverit etiam alia servat et est mihi fidelis atq̧ proximo suo. Me vero igit' et i meo caritatis amore consistit: et ideo est obediens et facit semetipsum esse subditum legalib' preceptis atq̧ proximo propter me. Omnia patienter et cum humilitate tollerat et omnem labore̅ sine proximi detractionem. Hec obedientia fuit excellentie tante q̧ omnes ab ea gratiam attraxistis velut ab inobedientia mortem extraxistis. Non tamen vobis usque quaq̧ sufficeret si solu̅modo fuisset in verbo pro vobis incarnato et non inveniretur in vobis. Jam ego dixi tibi q̧ est illa clavis que celu̅ aperuit qua̅ clavem in manu vicarij sui dereliquit atq̧ co̅mendavit. Ipse quoq̧ vicarius in manu cuiuscunq̧ percepto baptismo ubi sponte promittat diabolo et ipsi mundo cum omnib' pompis eius in veritate renunciare ponit et exhibet et obedire p̄mittens accipit huiusmodi clavem obedientie. Itaq̧ quilibet habet i particulari et est eadem ipsa clavis verbi. Siquis vero no̅ ambularet cum lumine fidei et cu̅ manu amoris ad aperiendum istam ianuam eterne vite cum ista clavi nunq̄ itrare poterit non obstante q̧ ab ipso verbo meo fuerit aperta. Quoniam ego creavi vos absq̧ vobis ex eo q̧ me non rogastis: nam vos amavi prius q̄ essetis sed non decrevi salvare vos absq̧ vobis. Oportet igitur vos in manu clavem huiusmodi portare: neq̧ sedere debetis sed ambulare videlicet ambulando per viaz incarnate veritatis imitando virtuose doctrinam eius. Non eni̅ ut iam dixi sedere debetis videlicet in re finita ponendo vestrum affectu̅ ut agunt aliqui stulti qui sequu̅tur veterem hominem videlicet Adam facientes ut ille fecit qui proiecit obedientie clavem in lutum immo̅ditie co̅terendo ea̅ cu̅ malleo super

t

bic. Insuper et eã rubiginauit amo re proprio mediante nisi quod ex quo venit vnigenitus filius meus huiusmodi clauem obedientie tenens in manu purificauit eam in igne diuine caritatis atque de luto traxit eã et in sanguine suo perfectissime lauit cum gladio siue malleo iustitie diuitiis eam fabricando vestras iniquitates in incude sui sacrati corporis ipse reparauit ita perfecte quod quotienscunque quilibet homo clauem suã ex arbitrio libero destruxerit: ipse potest eodem arbitrio libero mediante cum gratia mea eisdem instrumentis valde bene reaptare. O miser et quam excecatus homo quia postquam obedientie clauem ita destruxisti et omittis illam iurta posse reaptare. Nunquid existimas quod inobedientia que celum obserauit illud tibi possit aperire. Putas quod superbia que ruit inde illuc possit ascendere. Credis cum turpi et lacerato vestimento ad nuptias introire. Nunquid existimas sedendo atque ligando temetipsum vinculo peccati mortalis ambulare posse vel absque clavi portam aperire posse. Non imagineris ita perficere posse quia deceptus es in hac imaginatione. Oportet ergo te esse solutum. Egredere de peccato mortali per contritionem cordis et oris humilem confessionem atque satisfactionem operis cum proposito vitam emendandi et vltra non offendendi et isto modo vili pendes et eruces et ad terrã eicies vituperabile vestimentum atque cum veste nuptiali curres velocissime portando cum lumine clauem obedientie in manu ad aperiendum ia nuam. liga liga clauem istam cum funiculo vilitatis in veritate contemnendo teipsum atque mundum. et illã appendende sancto desiderio coplacendi mihi creatori tuo de qua tibi debes facere vnum cingulum quo te fortissime cingere debes vt nunquam illam amittere valeas. Nonne ris amantissima filia quod aliqui sunt plerunt clauem obedientie quia clare viderunt eam lumine fidei quod also modo nequeunt euadere dãnationem eternam sed eam in manu retinent absque tali cingulo quo debet esse cuncti et absque funiculo predicto videlicet quia perfecte non induũt huiusmodi desiderium complacendi mihi sed sibimetipsis affectuosissime placent et funiculum vilitatis sibi non appenderũt videlicet optãdo reputari viles imo potius optant habere laudes ab hominibus. Isti satis apti sunt ad amittendum clauem istam dum aliquis eis molestia labor vel aliqua tribulatio mentaliter siue corporaliter occurrat: et nisi diligenter aduertant faciliter eam ex toto perdere possent si sanctum desiderium cum tempore negligerent. Dum tamen viuunt eam inuenire possunt si velint: si vo velle nõ curant nunquam eam inuenient. Sed quis eis patefaciet quod eaz amiserint Impatientia quia patientia erat vnita cum obedientia. Dum ergo quis non est patiens ostenditur aperte quod obedientia non est in anima. O quantum est dulcis atque glo

riosa virtus ista scilicet obedientie in qua cetere virtutes existūt ex eo q̄ a caritate concepta fuit ⁊ exorta. In ea fundata est petra sanctissime fidei: ipsa est vna regina ditissima: nam ille cui desponsata fuerit omnibus bonis habundat ⁊ nunquā aliqua mala sentit imo quotidie pacē atq̄ quietem habet: vnde procellosi maris inundationes minime ei nocent ex quacunq̄ tempestate sua. Medullum anime non sentit odiū: vnde tempore pcepte iniurie quia vult obedire. Nouit enim esse sibi preceptum vt indulgeat omnibus. Non habet aliquam amaritudinē quauis eius appetitus minime repleatur quoniam obedientia fecit eum ordinare vt solummodo me desideraret qui possum ⁊ scio ⁊ volo perficere sua desideria. Et expoliauit eum omni mundana letitia ⁊ sic in omnibus inuenit pacificam quietem quicunq̄ fuerit ille qui reginā istam assumpsit in sponsam videlicet obedientiam quam tibi posui tanquam clauem. O dulcis obedientia q̄ sine labore nauigas ⁊ absq̄ periculo peruenis ad portum vere salutis. Tu habes conformitatem in omnibus cum verbo filio meo dilectissimo. Tu ascendis in nauiculam sanctissime crucis omnia disponis voluntarie substinere ne preterreas obedientiam huius gloriosi verbi vel a sua doctrina deuies. Tu tibi facis ex illa mensam vnam vbi cibum comedis animarum in proximi caritate iugiter immorando. Tu es humilitate vera peruncta: ⁊ ideo bona proximi tui non appetis extra voluntatē meam. Tu es vtiq̄ recta sine curuitate quacunq̄: quia facis cor esse simplex atq̄ rectum ⁊ nullo modo fictum libere diligēdo proximum ⁊ non ficte sine'cuȝ simulatione. Tu es velut aurora que tecum adducis diuine gratie lumen. Tu es velut sol quia calefacis hominem qui tecum habitat ex eo q̄ nunquam es absq̄ calore caritatis. Tu quotidie germinare facis terrā videlicet q̄ instrumenta corporis ⁊ anime producunt omnia fructum qui vitam impendit in se pariter ⁊ in proximo suo. Tu es ex toto iocunda quia tua facies in nullo turbatur ex impatientia sed'ē valde grata cum dulci placabilitate patientie. Serena quidem'es ex fortitudine insuper es'in te magna cum longa perseuerantia ⁊ adeo longa sine magna q̄ occupas terram vsq̄ ad celum quia cum ipsa celum aperis Tu es velut vna preciosa margarita sed abscondita ⁊ a multis incognita ⁊'a mundo conculcata dum temetipsam vilipendis ⁊ in omnibus vilem te facis ⁊ exaltas tuas pias creaturas. Tanta quidē ē illa dominatio tua q̄ nemo tui dominari pōt quoniam egressa est totaliter a seruitute mortali proprie sensualitatis que tibi tuaȝ auferebat dignitatē hoc inimico tuo perempto cuȝ odio atq̄ displicentia tui atq̄ proprie complacētie tuam tenuisti atq̄ rehabuisti dignitatem.

Hic loqt̄ isimul de misia iobediētiū ⁊ obedētiū excellētia. Ca. clvi.

Hec omnia carissima filia mea bonitas agit que gratiose pro uidit ꝙ verbum vnigenitus videlicet filius meus clauem istam obedientie saluberrime repararet vt iam diri. Homines mundani omni virtute nudati faciunt oppositum. Ipsi sunt velut animalia bruta sine freno quia carent obedientie freno ⁊ ita currentes vadunt de malo in peius de peccato in peccatum de miseria in miseriam de tenebris in tenebras: de morte in mortem donec adducantur ad foueam extremitatis vltime mortis cū verme conscientie qui semp eos cōsumēdo rodit: ⁊ quāuis adhuc ipsi possint obedientiam resūmere volendo vȝ obedire preceptis in lege scriptis habentes tēpus amaro corde dolentes ex eo ꝙ inobedientes extiterunt tñ ē valde difficile propter longā peccandi consuetudinē: ⁊ ideo nullus ita differendo confidat q꞉ valde periculosum ē huiusmodi clauē obedientie velle tpe mortis assumere in tanta extremitate lȝ possit imo debeat in me quotidie sperare donec ē in vita pñti tñ vt diri discriminosum ē vnicuiqȝ differre vitā inordinatā emendare expectādo tēpus qđ non hēt: nec est in potestate sua ⁊ perdendo tempus ei gratiose concessum. Sed quid ē in causa huius detrimenti ⁊ huiusmodi cecitatis cor.f q꞉ nō cognoscūt huiusmodi thesaurū. Pro culdubio nubes proprij amoris cū miserabili superbia quia discesserunt ab obedientia ⁊ ad inobedientia inciderunt: ⁊ q꞉ non sunt obediētes ideo neqȝ sunt patientes vt est suū ꝯradictum: ⁊ in sua impatientia penā habent intollerabilem vnde sunt a via veritatis abstracti ⁊ per viam falsitatis atqȝ mendacij deducti serui ⁊ amici demonum effecti: ⁊ nisi se correxerit vna cum dominis eorum videlicet demonibus quorū dominium acceptare voluerunt cū hac inobedientia sua festinant ad eternum supplicium: prout ecōuerso dilecti filij legis obseruatores ⁊ obedientes exultāt ⁊ ineffabili modo gaudēt in eterna visione mea cū humili ⁊ immaculato agno factore seruatore atqȝ donatore legis: ꝙ eā in vita pñti seruādo gustauerūt pacē ⁊ ī vita btā recipiūt ⁊ induūt pacem perfectissimo modo vbi est pax vera absqȝ guerra quacunqȝ ⁊ oē bonum absqȝ malo sine molestia cuiuscunqȝ rei: certa securitas absqȝ timore infinite diuitie sine paupertate: satietas absqȝ fastidio: fames absqȝ penā: lux absqȝ tenebris. vnum summum ⁊ infinitum bonū ⁊ nullo modo finitū: quod vtiqȝ bonum est in veritate participatū in omnibꝰ veris gustationibus: quis homines in tāto summo gaudio collocauit. Sanguis agni in cuius virtute clauis obedientie fuit a rubigine purgata vt cum illa possitis ianuam aperire. Indubitanter igitur obedientia virtute sanguinis ipsam ianuā aperuit. O stulti ⁊ insensati non differatis vlterius egredi de luto peccatorum ⁊ immunditiarum quia videtur vos valde iocundari facere velut porcus in fetenti luto se circū/

uolens: ⁊ ita facitis ⁊ vos in luto carnalitatis. Ergo relinquatis inimicitias: odium: homicidia: rancores: detractiones: murmurationes: iudicia temeraria: crudelitates erga proximum: furta: mendacia: proditiones: ⁊ inordinatas complacentias diuitiarum vite presentis. Precidite cornua superbie. si enim illa precidetis extinguetis odium quod in corde tenetis aduersus illum qui vobis infert iniuriam. Metimini diligenter iniurias quas irrogatis mihi ⁊ vestro proximo cuȝ illis que fiunt vobis ⁊ inuenietis in comparatione vestrarum iniuriarum quibus offenditis me pariter ⁊ proximum vestrum ꝙ iniurie facte vobis veluti nihil apparebunt. Uos aperte videre potestis ⁊ agnoscere quia dum estis in odio cum proximo vestro vos mihi facitis iniuriaȝ ex eo quia transgredimini ⁊ contemnitis aperte preceptum meū: ⁊ insuper offenditis illum vos affectu caritatis exuentes atqȝ priuantes. Iā enim habuistis in mandatis vt me super omnia diligatis ⁊ proximum velut vosmetipsos vbi non fuit addita glosa siue postilla dicens nisi tibi fecerit iniuriam: immo fuit a mea veritate dictum absolute que perfectissime prius in semetipsa seruauit ⁊ ita simpliciter ⁊ pure vos quoqȝ seruare debetis. Si vero non seruatis vobismetipsis ⁊ anime vestre infertis detrimentum vita gratie priuantes illam. Sumatis ergo. Sumatis obedientie clauem cum lumine fidei nec ambuletis vltra cum cecitate tali neqȝ cuȝ huiusmodi frigida tepiditate immo cum feruore caritatis hanc obedientiaȝ in corde teneatis ⁊ opere vt vna cum obseruationibus legis in fine gaudeatis eterna felicitate.

De his qui tantum amant obedientiam ꝙ non sunt contenti de generali obedientia mandatorum: immo sumunt aliam obedientiaȝ particularem. Capi. clvij.

Filia carissima noueris eē quosdam in quibus taliter exerescit amor versus hanc obedientiam amabilē ꝙ nolūt eē cōtenti sub obedientia generali preceptorum legis quibus omnes estis obligati si vultis habere vitam alias in mortem incideretis eternam: vnde sequendo perfectionem assumunt obedientiam singularem atqȝ perfectā videlicet obseruando precepta atqȝ consilia mentaliter ⁊ actualiter. Non enim est ignis amoris absqȝ proprie sensualitatis odio. Igitur igne crescente tali pariter ⁊ odium augmentatur. Isti ergo propter odium sui ad occidendam omnino voluntatē propriam ligare se volūt artius videlicet sub iugo sancte religionis vel ipsi se ligant extra religionē ad obedientiam alicuius creature suā voluntatem ei submittēdo vt expeditius ambulare possint ad adaperiendam ianuam eterne vite cum tali claue. Isti sunt illi de quibus

t iiij

tibi dixi q eligebant obedientiam perfectissimam. Dixi tibi de obediētia generali. Sed quā noui tue volūtatis esse: q ego loquar de hac obedientia pfectissima ꝑticulariter: iō tibi narrare dispono de ipsa: vt tuo desiderio satisfaciam que tamen illā primam nullo modo derelinquit: sꝫ est perfectior: quia tamē dixi q erāt vnite taliter. q ab inuicem separari nequeunt. Supra tibi dixi: vnde processit: ꝛ vbi reperitur obediētia generalis: ꝛ quid est illud quod vobis aufert illam: nunc vero de particulari tibi dicam non cum extra hendo te ab isto principio.

Per quem modum peruenitur ab obediētia generali ad particularem. Capi. clviij.

Anima que cum amore sincero linguꝫ obedientie sumpsit preceptorum imittando mee veritatis incarnate doctrinam: vt est dictum virtuose semetipsam exercendo: in hac obedientia generali venit ad secundam obedientiam cum eodem lumine cum quo venit ad primam Quia cum lumine sanctissime fidei cognouit in sanguine humilis agni meam voluntatem: ꝛ amorem ineffabilem quem ei gero: ꝛ fragilitateꝫ propriam que mihi nullo modo respondet cum ea perfectione qua deberet: ꝛ exquirit isto lumine mediāte qualiter: ꝛ quomodo possit amplius propriam fragilitatem conculcare atqꝫ suam occidere voluntatem: ꝛ mihi cum ampliori perfectiōe reddere debituꝫ. Ergo perquirendo reperit cū lumine fidei locū sancte religionis q̄ procuddubio fundata fuit a spū sctō posita veluti secura nauicula ꝑ recipiendis aīabus q̄ currerē volunt ad huiusmodi pfectionē: vt eas tutissime pducat ad portū eterne salutis. Huius nauicule patronus vere spiritussanctus est qui nūquaꝫ in se deficit ex defectu cuiuscū que subditi religiosi qui trāsgressor esset ipsius ordinis. Unde nauiculā istam procuddubio nō offendit: imo semetipm. Et est veruꝫ q ex defectu tenētis gubernaculū aliqn̄ nauicula procedit fluctuando. Et isti miserabiles: ꝛ praui pastores illi sunt q clauum huius nauicule recte dirrigere deberent a patrono ꝑpter hūc respectum ibi collocati que nauicula tante delectationis est in semetipsa: q lingua tua narrare nequiret. Dico q hec anima postq̄ augmentauerit in se ignem amoris: atqꝫ sancti desiderij cum odio sancto sui reperto loco congruo cuꝫ fidei sancto lumine mortua ingreditur si tamen est veraciter obediens: vꝫ si perfecte seruauit obedientiam generalē. Et q̄uis igrederetur iperfectā poterit ad pfectionem postea ꝑuenire: imo ꝯgrue ꝑueniet in quantum virtutē obedientie voluerit in se exercere: imo pro maiori pte in principio religionē ingredientes iperfecti sunt. Quidā enim igrediunt cū pfectiōe quidam ex leuitate puerili aliqui timore aliqui propter penam aliqui propter blanditias inducti. Totuꝫ

vero consistit q virtuose postea in exercitio quod sumpserunt perseuerent: vsq in finem. Ex ingressu nāq primo solūmodo nullum iuditium habere sine dare potestis sed solum in pseuerātia virtuosa: q plurimi perfecti videbantur in cor ingressu qui postea miserabiliter apostatauerunt: vel in ordine steterunt cuz imperfectione multa. Itaq modus z actus cum quibus homines ingrediuntur in nauiculam quos ordinari diuersis modis cos vocādo iudicari non valent: sed solum affectus eorum qui perseuerant intus cum obedientia vera. Ista nauicula gines est: quia non expedit alicui subdito cogitare de suis necessariis: neque spiritualiter: neq temporaliter quia si est verus obediens bene sibi prouidebitur a patrono nauicule: vz a spiritusancto. Nosti me tibi dixisse quando narraui de prouidentia mea: q serui mei: licet essent pauperes: nunquam tamen erant mendici: quia quottidie satisficiebat ipsorum indigentie. Hoc frequenter experiuntur illi qui bene seruant ordinem suum: vnde potes aperte cognoscere: q quādo regebantur: atq bene seruabantur ordines in flore virtutum in vera paupertate z cuz caritate fraterna nunquaz tamen eis defuit in aliqua necessitate ista substantia temporalis. Postq vero se tor amoris proprii intrauit viuēdo singulariter: z obedientia sancta deficiente etiam defuit eis ista temporalis substantia. Et quanto possid t illam in habundantia maiori se periunt in maiori necessitate atq paupertate. Ualde congruum e q vsq ad minima probent: z videat quem fructum habent ex inobedientia. Nam si essent obedientes: z seruarent votum pauoertatis nō tenerent aliquaz proprietatem: neq singularē vitā agerēt: in hac itaq diui ci nauicula reperiuntur ample diuitie sanctarum ordinationum edi tarum ab his qui erant veluti templum sancti spūs cū magno lumine pariter z ordine. Considera benedictum q̄ ordinate disposuit nauiculam suā: attende franciscū q̄ta pfectiōe ac odore paupertatis cū margaritis aliaz virtutum ordinauit nauiculā sui ordinis illum dirrigēdo per viam alte perfectionis: ipse primus fuit in ipsa nauicula obseruās atq sequacibus suis exhibuit i spōsam verā sanctāq paupertatē quam ipse primus in ordine suo assumpserat i se amplerādo vilitatē: atq sui ōtemptū: nec optabat alicui creature cōplacere pter vltra voluntatem meā imo desiderabat a mundo realiter vilipendi: macerādo corpus p̄priū: z voluntatē occidens: z indui gloriabatur vituperiis obprobriis atq penis amore humilis agni cuz quo clauatus erat: z affixus in cruce: intantum q pro singulari gratia fuerunt etiam in corpore suo mee veritatis incarnate vulnera concessa: ita q in vase corporis aperte demonstrabatur quid erat in affectu cordis z anime sue. Itaq ceteris viam fecit verbo z exemplo. Sed forte mihi dices nonne religiones

alie fundate sunt modo consimili? Respondeo q sic tamen in qualibet religione non est ita principale dato q omnes a spiritusancto in hoc fundate sint accidit enim: vt in virtutibus omnes virtutes a caritate habent nihilominus alicui vna virtus est propria: & alteri est alia propria: tamen omnes in caritate consistunt. Ita contingit istis. Francisco pauperculo ppria fuit paupertas faciendo principium in sua nauicula per amoris affectum in ipsa paupertate cum ordine valde stricto pro gente perfecta: & non cōmuni pro paucis: & bonis: paucos dico quia non sunt valde multi q iperfectionem istam eligant: & attingāt ipsi vero propter defectus corū multiplicati sunt in numero: & in virtute defecerunt: & imminuti sunt non ex defectu nauicule: sed propter inobedientes subditos: atq gubernatores inordinatos. Si autem attendas ad nauiculam tui patris dominici dilecti filij mei ordinauit nauiculam suam ordine perfecto: vt vz attenderet solum ad honorem meum: atq salutem animarum cuz lumine scientie. Sup isto lumine principiuz eius ordinare voluit: non tamen priuari voluit volūtaria paupertate vera: imo iugiter habebat eam: & in signum apertum q ipsam habebat: & oppositum ei displicebat ipse & elegauit in testamento suo p hereditate filijs: atq successoribus suis maledictionem suam: & meam si possideant aliquam possessionem in singulari vel cōmuni in signuz q elegerat in sponsam istam reginam egregiam: vz paupertatem voluntariā tamen pro principaliori obiecto scientie lumē assumpsit ad extirpandum errores: & hereses illo tempore pululantes. Itaq sumpsit officium vnigeniti filij mei. Et directe videbatur quidam apostolus i mūdo cū tanto lumine veritatis: & verbum meum: ibi seminabat expellendo tenebras: & infundendo lucez: ipse fuit vnum lumen: q ego mundo gratiose concessi mediante gloriosa maria quare dixi mediante maria? Quia maria sibi dedit habitum lz a bonitate mea fuerit hoc officium ipsi marie cōmissuz. Super qua mēsa manducare facit filios suos cum lumine scientie: Procul dubio super mensa sancte crucis super qua cruce posita est mensa sancti desiderij vbi comeditur cibus animarum ad honorem meum. Ipse non vult ad alia filios suos attendere: nisi q in tali mensa cum lumine scientie solummodo perquirant honorem meum: & animarum salutem. Et vt ad alia attendant aufert ab eis huiusmodi curam rerum temporalium ideo vult eos esse pauperes. Hoc indubitanter est apertissime signum q in fide nullo modo deficiebat dubitando ne prouideretur eis. Non dubitabat: quia fidem formatā induerat: & cum spe firma sperabat in prouidentia mea. Vult insuper vt obedientiam obseruent ad quaz obseruandā ipsi venerunt & electi sunt Et quoniam immunda vita lumen intellectus offuscat: & etiam ab isto

fetenti vitio luxurie corporalis vi/
sus impeditur: ꝛ offuscatur remedi/
um apponit: vt in eis huiusmodi lu
men nullatenus impediatur: ꝛ ita
perfectius acquirere valeant scien
tie lumen. Ideo tertium votum cō
tinentie subiungit. Ab omnibus eni
vult obseruari cum vera ꝛ perfecta
obedientia. Quamuis hodierna die
male seruatur ac etiam scientie lu/
cem peruertunt in tenebras illam
inficiendo cum superbie tenebris.
Non ꝙ in se lux ista tenebras habe
at: imo solum animabus eorum ex
inordinato affectu suo tenebras ir/
rogant. Ubi superbia regnat obedi
entia non habitat: iam enim tibi di
xi: ꝙ homo erat tantum obediens
quantum erat humilis: ꝛ tantū hu
milis quantum obediens: ille vero
qui transgreditur obedientie votū
raro seruat votum odorifere conti/
tinentie mentaliter que actualiter
transgrediendo. Itaqꝫ dn̄icus iste
pater tuus inclitus nauiculam suā
ordinauit atqꝫ cum his tribus funi
culis alligat: vꝫ cum obedientia cō
tinentia: ꝛ vera paupertate. Ipse val/
de realiter ordinauit: atqꝫ discretio
ne precipua. Nō enim astrinxit ani
mas filiorꝫ ad culpam peccati mor
talis illuminatus a me vero lumi/
ne prouide disponendo pro illis qui
minus pfecti forent. Quia licet om
nes obseruantes ordinem in statu
perfectionis existant nihilominus
etiam in vita presenti vnus altero
perfectior est: itaqꝫ perfecti bene sta
re possunt in ista nauicula: ipse rea/
liter adhesit incarnate veritati mee

ipsius vestigia virtuose sequēdo de
monstrando nolle mortem alicuius
peccatoris: imo potius: vt conuerta
tur: ꝛ viuat. Est itaqꝫ laudabili mo/
do larga totaqꝫ iocunda per totum
ꝛ in omnibus odorifera ē enim vnū
viridarium optabile in se. Tamen
aliqui miseri nō obseruatores: imo
transgressores ordinis quantum in
eis est totum fecerunt esse siluestre
cum modico virtutis odore priuati
lumine scientie: vnde viridarium:
hoc in se delectabile satis est inqui/
natum: atqꝫ maculatum ab huius/
modi transgressionibus: sed in prin
cipio: non ita fuit erat enim valde
floridum: ibi naqꝫ degebāt viri ma/
gne perfectionis quorum quilibet
per modum loquendi videbat apo
stolus Paulus cum tanto lumine
ꝙ eorum oculi nullatenus impedie
bantur a quibuscunqꝫ tenebrosis er
roribus quin illico soluerentur: ꝛ il
luminarentur. Aspice gloriosum
Thomā qui cū oculo clarissimo no
bilis intellectus eius in mea verita
te speculabat: vbi lumen supnatu/
rale atqꝫ scientiā infusam ex grā cō
quesiuit ꝛ hēc pmeruit. Quā sciam
obtinuit potius p assiduitatem de/
uote orationis qꝫ ex humāo studio
ipse fuit vna lux ardentissima que
non solum in ordine suo resplendu/
it verum etiam in corpore mistico
militantis ecclesie tenebras heresiꝫ
ac errorꝫ extinxit. Et aspice petrum
virginem ꝛ martirem qui cum san/
guine suo dedit in tenebris multa/
rum heresum lumen valde per ful/
gidum quas habuit odio taliter ꝙ

omnino disposuit ex hoc exponere vitam. Duz vero vixit habebat hec exercitia: vz orare predicare sive disputare contra perfidos hereticos audiendo confessiones anunciando veritatem atqz quottidie dillatando fidez absqz timore quocunqz. Neque solum in vita sua fidelissime cõfitebatur z iuxta posse defendebat illam verum etiam in extremitate sue mortis. Quia post vulnus illud in capite receptum cum vocem amisisset z attramento careret in sanguine proprio digitum immersit. Et quia gloriosus martir iste etiam papiro carebat inclinando se scripsit in terra simbolum in quo fides catolica plene cõtinetur. Cor eius ardebat in fornace mee caritatis: ideo retrocedere noluit quãuis ego sibi revelassem occidendum esse. Sed ipse veluti miles intrepidus: z absque timore servili sponte voluit in campum belli procedere: vbi gloriosam obtinuit victoriam. De quampluribus etiam alijs enarrare tibi possez qui licet actuale in corpore martirium non haberent tamen in sancto desiderio iugiter habebãt: atqz portabant: put etiam inclitus tuus pater dominicus habuit. Ecce quales laboratores iste paterfamilias ĩ vineam suam transmisit eradicando vitia: virtutes vero plantando. Vere dñicus: z franciscus erant due columne in ecclesia militanti. Franciscus cuz paupertate voluntaria que sibi ppria fuit. Dominicus vero cum scientia prout est dictum.

De obedientium excellentia: z de miseria inobedientium in religiõe consistentium. Capi.clix.

POst q̃ ego tibi dixi de locis: vz de naviculis istis a spiritusancto taliter ordinatis per huiusmodi patronos licet ipse spiritus sanctus principaliter patronus existat: z ostendi tibi aliquam partem de ipsorum virtuosa perfectiõe: nũc volo tibi loqui de obediẽtia: z iobedientia eorum qui sunt in huiusmodi naviculis loquendo generaliter: z non in particulari magis de vno ordine q̃ de alio demonstrando simul inobedientis defectum vna cũ obedientis virtuoso profectu: vt aptius agnoscas vnum propter aliuz quia cõtraria iuxta se posita magis elucescũt. Et qualiter ambulare debet ille qui ingredi vult naviculaz approbate religionis. Notandum est ergo q ille qui vult ordinem aliquem sanctum ingredi debet incedere cum lumine sanctissime fidei cum quo lumine cognoscat q cum oportet occidere propriam voluntatem cum gladio: vz odij cuiuscunqz sensitiue passionis in sponsam illam assũmendo quam ei assignabit caritas vera atqz sororem suam. Sponsam intelligo obedientiam veram: atqz promptam cum sorore sua: videlicet placentia: atqz nutrice que est humilitas: quia si nõ haberet iuxta se nutricem istaz obedientia procul dubio fame deperiret. Quoniam in anima vbi non est virtus humilitatis obedientia subito moritur. Du

militas vero sola nō ambulat: imo secum debet habere omni tempore seruam vilitatis semetipsam pariter: ꝛ omnia mundana contemnendo. Nam anima que se vilipendit: non appetit honores: imo dedecus atq; contumelias. Et ita mortua debet ire letanter ad naniculā approbate religionis cum est in etate congrua. Sꝫ qꝛ dixi tibi: ꝙ diuersis etatibus: ꝛ varijs modis vocabam, homines ad religionem sanctam i quocunq; modo quisq; vocatur ad religionem ipse debet acquirere necnō in se conseruare perfectionem istam ꝛ cum sancta alacritate festinanter assumere clauem istius obedientie religionis que clauis aperit ꝑ modum loquendi portelum quod est i porta celi. Sicut magna porta solet habere portellum paruū simili modo tales aperire disposuerunt huiusmodi portellum omissa claui maiori: videlicet obedientie generalis qua celū aperitur a vulgo seculari Sed ipsi desiderant cum parua clauis portellum huius porte magne feliciter aperire transeundo per viam arduam: ꝛ artam. Tamen a ianua magna non separatur: imo stat in ipsa porta sicut materialiter attēdere potes clauem istam cum diligentia retinere debent: ꝛ in se cōseruare postquam acceperunt eam: ꝛ non, ab se abijcere. Et quia veri obedientes aperte viderunt cum lumine fidei ꝙ cum onere diuitiarum: ꝛ cum grauedine proprie voluntatis per artum huiusmodi portellum intrare nequeunt: absq; periculoso labore: nec ledere possunt eleuato capite quin offendantur: quia velint nolint oportet inclinare ceruicem: ideo proijciunt a se pondus huiusmodi diuitiarum: atq; proprie voluntatis votum obseruando vere paupertatis voluntario. Nihil omnino possidere volunt: quia cum lumine fidei vident in quantam ruinam inde venirent. Et ꝙ ipsi transgrederentur obedientiam ex eo: ꝙ non seruarent votum promissuꝫ vere paupertatis. Et ipsi deuenirent ex hoc in superbiam eleuatum caput habētes ex voluntate propria. Et ꝙ cuꝫ aliquando compellantur obedire ceruicem inclinarent violēter: ꝛ inuiti non ex humilitate q̄ violentia caput infringerit voluntatꝭ proprie complectens obedientiam illam cum prelati displicentia pariter ꝛ ordinis. Post hoc autem facillime ruerent in aliam transgressionem: vꝫ incontinentie. Quoniā ille qui non ordinauit appetitum: nec ē erutus temporali substātia multas conuersationes assūmit inueniendo multos amicos euꝫ amantes ex vtilitate propria. Postmodum ab aliis communibus conuersationibus proceditur ad secretas familiaritates. Corpus eorum in delicijs nutriunt: quia non habent humilitatem in nutricem: neq; sororem suam vilitatem: ideo necantur in sui damnabili concupiscent. a cum magna cōmoditate corporali non tanꝙ veri religiosi: immo veluti dissoluti domini seculares: ꝛ alienauerunt a se vigiliam: ꝛ orationem. Hec

z multa alia faciunt tales: quoniaz habent ad expendendum: nam si nõ haberent eis minime contingerent talia z incidunt in immunditiam cor poraliter vel mentaliter. Et si quan doqz se propter verecundiam absti nent: vel q2 carent opportunitate: nõ abstinent a mala voluntate: q2 quo dammodo videtur impossibile q2 il le qui multas habet cõuersationes z in delicijs viuere delectatur: z in/ ordinate cibaria sũmit: absqz vigi/ lia: z oratione mentem in se valeat conseruare puram. Et ideo perfect9 obediens videt a remotis cũ lumi ne sanctissime fidei malum: atqz de trimentum quod eueniret ei possi/ dendo substantiam temporalem: z eundo cum pondere proprie volun tatis. Et attente considerat: q2 cum transire omnino oportet per artum huiusmodi portellum: z q2 transiret inde cum morte: z non cum vita: q2 non aperuisset illud cum claui obe/ dientie: nam tibi dixi: q2 cum omni no oportet transire. Et sic est q2 nisi forte discedat ab ordine sancto ve/ lit: vel nolit oportebit eum trãsire p artam viam obedientie sui prelati. Et q2 perfectus obediens deo: z or/ dini suo se leuat: vltra se propriam sensualitatem subiugendo: atqz su/ per sensus proprios erigendo semet ipsum cũ fide viua introduxit odi um in domum anime sue veluti ser uum: vt expellat inimicum: vz amo rem proprium ex eo: q2 nullo modo vult: vt amantissima sponsa sua quã sibi vera caritas assignauit: z cum lumine fidei disponsauit: videlicet obedientia quomodolibet offenda/ tur. Et ideo cum sancto rigore suuz inimicum expellit inde: atqz intro/ ducit ibi sociam: z nutricem ipsius amantissime sponse sue. Odium ex/ pulit inimicum amor autem obedi entie introducit amatores predicte sponse sue: videlicet virtutes veras atqz reales vna cum ordinis obser/ uantia laudabili. Unde ista sponsa dulcis ingreditur ad animam cum sorore sua: videlicet cum patientia vna cum sua nutrice que quidem ẽ humilitas associata cũ vilitate: at/ que displicentia sui. Igitur ex quo intrauit in pacifica quiete possidet omnia: quoniam inimicos suos ex/ pulit extra. Moratur iugiter in vi/ ridario vere continentie cum sole luminis intellectus: vbi est pupilla fidei habens in obiectum veritatez incarnatam: quia solummodo veri/ tatez habet in obiectũ. Ibi est ignis affectuose caritatis q calefacit om/ nes amicos: z socios suos ex eo q2 ob seruat ordinis obseruantiam: z obe dientiam cum amore succenso. Qui sunt inimici qui stant extra princi/ palis inimicus est amor pprius qui producit in anima superbiam ini/ micus caritatis: z humilitatis: im/ patientia que patientie contraria/ tur inobedientia contrariatur obe dietie infidelitas aduersatur fidei presumptio cum vana spe suarum virium minime concordat cum ve/ ra spe quam anima debet in me po nere: z habere: iniustitia non habet cum sancta: iustitia conformitatem nec imprudentia cum salubri pru/

dentia: nec in temperantia cuꝫ tem perantia: neqꝫ transgressio mandatorum ordinis cum eorumdem obseruantia: neqꝫ ma'e cōuersationes huiusmodi sceleratorum cum conuersatione bonorum: imo sunt inimici: ⁊ faciunt derelinquere mores ordinis cū obseruātia salubri. Omnes isti sunt inimici crudeles eius: ⁊ iracundia militat aperte contra beniuolentiam crudelitas ꝯtra pietatem ira contra benignitatem odium virtutum contra dilectioneꝫ ipsarum immundicia contra puritatem negligentia contra sollicitudinem ignorantia contra scientiam: ⁊ agnitionem somnolentia contra vigiliam: ⁊ orationem continuam. Et quia cum lumine fidei cognouit ꝙ omnes isti erant inimici qui contaminare sponsaꝫ: hanc videlicet obedientiaꝫ exoptabant: ideo misit odium: vt eos expelleret: ⁊ amorem: vt amicos induceret. Odium ergo cū gladio suo propriam: atqꝫ peruersaꝫ voluntateꝫ interimit que voluntas ab amore proprio nutrita vitaꝫ impendebat inimicis istis obedientie. Sed amputato capite inimico principali per quem aliꝗ̄ conseruabantur: ⁊ iuuabantur anima libera remanet: ⁊ in pace sine bello: quia non habet contra se dimicantem: quoniam anima remouit: ⁊ abstulit a se quicquid ei tristitiam: ⁊ amaritudinem negabat. Quam itaqꝫ guerrā habet verus obediēs? Nunquid habet ab iniuria guerram? Non ex eo qꝛ patiens est patientia nanqꝫ est soror obedientie. Nunquid ab oneribus ordinis molestat̄ in corde? Nō ex eo qꝛ obedientia voluntarie facit ea seruare. Nūquid obedientia grauis sui prelati prebet ei penaꝫ molestam ⁊ inordinatam? Non: qꝛ conculcauit: ⁊ abnegauit voluntatem propriam: nec optat inuestigare voluntatem prelati sui: nec illam iudicare: sed cum lumine fidei indicat voluntatem meam in eo credens in veritate ꝙ clemētia sancti spiritus ordinauit ipsum precipere siue non precipere: prout est oportunum pro sua salute. Nunquid aliquando nauseam siue displicentiam habet ordinis exercitia vilia facere siue tollerando ꝯtumelias iniurias: vel improperia sibi facta: vel dicta siue quādo villipenditur ab aliquo? Nō ex eo qꝛ concepit amorem ad vilitatem: atqꝫ displicentiam ad semetipsum cum odio perfectissimo: imo cū sancta pacientia letatur: ⁊ exultat ī iocundo gaudio cum sua sponsa: videlicet obedientia peramabili. Ipse de nullo tristatur vnqꝫ. Nisi solūmodo de offensa quam videt irrogari mihi creatori suo. Cōuersatio sua est cum illis qui me timent: ⁊ amāt in veritate. Et si quandoqꝫ conuersatur cuꝫ his qui separati sunt a voluntate mea non facit: vt conformitatem velit habere cum defectibus eorum: imo solum: vt eos a suis defectibus extrahat. Quia cum caritate fraterna bonum quod est in se porrigere vellet omnibus attendendo: ꝙ maior honor: ⁊ gloria mihi resultaret in plurimis ordinem obseruantibus ꝙ̄ in eo solummodo. Et

ideo conatur vocare seculares atq; religiosos verbo exemplo ⁊ oratione sine quecunq; modo potuerit ad viam eterne salutis iuxta posse satagens eos extrahere de tenebris peccatorum. Itaq; conuersationes veri obedientis vtiq; bone sunt ⁊ perfecte siue sint cum bonis ⁊ iustis vel cū iniustis ⁊ peccatoribus ex ordinato affectu ⁊ eius amplitudine caritatis. de cella sibi facit celū vbi quotidie delectatur loqui mecum ⁊ etiam virtuose conuersari cū amoris affectu fugiens otium cum humili oratione continua. Quando vero cogitationes ex illusione diabolica sibi superhabundant in cella minime se ponit ad sedendum in lecto negligentie vacans in ocio nec inuestigare satagit ex rōne cogitatiōes occurrentes vel ociosa iudicia: imo sollicite fugit ocium leuādo super se cum odio super carnalem sensū cū humilitate vera ⁊ patientia tollerādo labores quos in sua mente sentit ⁊ cum vigilia ⁊ oratione cōtinua resistit vigilante sui intellectus oculo in me prudenter attendēdo cum lumine fidei ꝙ sum eius adiutor ⁊ ꝙ ego possum scio ⁊ volo in omnibus ei subuenire: ⁊ ideo brachia mee bonitatis aperio vt ipse sollicite fugiat a semetipso recurrens ad me. Si vero sibi videtur ꝙ oratio mentalis ex magno labore atq; tenebrosa mente sibi deficiat vocalē assumere debet vel aliud exercitium corporale vt oratione vocali corporaliq; exercitia fugiat ocium ⁊ cum lumine respiciat in me qui cuncta sibi caritate paterna concedo: vnde ꝑ veram humilitatem se reputabit indignum habere quietem atq; pacem in mente sicut alij serui mei ⁊ dignū habere penas quia in mente sua iā seipsum vilipendit cum odio sancto ⁊ improperio sui. Tali non videtur ꝙ se possit saciare in tollerando penas: neq; tamen ex isto deficit in spe prouidentie mee sed cum viua fide ac obedientie claui transit in presenti mari procelloso in nauicula sancte religionis. Et ita cellā inhabitat valde fructuose fugiens ociū vt dixi. Obediens vult esse primus qui chorū ingrediatur ⁊ vltimus egrediens. Et quando videt aliquem ex fratribus esse magis obedientē atq; sollicitū ꝙ̄ ipse sit: habet ex hoc vnā sanctam inuidiam ⁊ emulationem ⁊ ideo conatur virtutem illam auferre sibi non tamen exoptans ꝙ in nullo minuatur quia si hoc optaret proculdubio videretur esse priuatꝰ caritate fraterna obediens nisi necessitate cogente nunquā refectoriū deserit: imo quotidie visitat illud valde nāq; delectatur in mensa stare cum pauperculis. Et in signū ꝙ ipse taliter delectabatur vt vitaret occasiones relinquendi refectorium ipsum abstulit a se substantiā temporalem obseruando vere paupertatis votum: ⁊ cum tanta perfectione ꝙ etiam corporalem indigentiā cum quodā imperio sibi conseruat: cella sua reperitur plena odore paupertatis ⁊ minime panis. Neq; cogitando laborat pro custodia ne forte latrones ei furētur: vel ꝙ aliquē

tinet pānos eius deuorent siue cor/
rumpant. Et si quid ei donatum ex
titerit minime laborat ad reconden
dum ex eo quia libere communicat
omnia cum fratribus non excogitā
do pro die crastina: sed in die presen
ti sulūmodo sibi cibaria recipit solū
cogitando de regno celorum ⁊ quō
verā obedientiā valeat in se perfe/
cte seruare: ⁊ quia per viam humili
tatis obseruat amplius ipse se subij
cit ita puo sicut ⁊ magno ⁊ ita pau/
peri sicut ⁊ diuiti oīuz se seruum exi
stimat nullum aliquando recusan/
do laborem vt omnibus caritatiue
seruiat. Uerus obediens non optat
verus obediens
obedientiam perficere suo mō neqꝫ
tempus eligere neqꝫ locuz sed iuxta
modū ordinis atqꝫ prelati sui: ⁊ oīa
facit absqꝫ pena sine tedio mentis.
Perfectus ⁊ verus obediens per/
transit cum ista dulci claue per ar/
tum ⁊ arduum portellum ordinis
valde cōmode sine difficultate vel
violentia quoniam obseruauit ⁊ ob
seruat votum electe pauptatis vna
cum odorifera continentia ⁊ obedi
entia. Recusauit ⁊ aufugit altitudi
nem elationis atqꝫ superbie caput
humiliter inclinans obediētie ideo
non infringitur ei caput ex impatiē
tia: sed in omnibus est omnino pati
ens cum fortitudine ⁊ longa perse/
uerantia que multum amicat obe/
dientie. Insidias ⁊ infestationes de
monum verus obediens illesus eua
dit mortificando ⁊ macerando cor/
pus illud exuendo huius vite deli/
tias atqꝫ concupiscentias ⁊ induen
do labores ordinis cum fide forma
ta nesciens vel nullo modo retinēs
indignationē veluti paruulus qui
cito patris verberum obliuiscitur.
Ita facit iste libentissime tradens
obliuioni qualibet iniuriam verbe
rum vel verberū siue reprehēsionez
siue disciplinā licet etiam iniustam
quam ab ordine vel a prelato suo re
cepisset: qui vocatus iubilate men/
te pacifica redit ad eum nullo mo/
do passionatus vel commotus ira:
rancore vel odio: sed cum filiali be/
niuolentia ⁊ humili mansuetudine.
Isti sunt illi paruuli de quibus in/
carnata mea veritas dit in euange
lio. Sinite paruulos venire ad me:
talium est enim regnum celorum.
Et iterū qui se nō humiliauerit vt
paruulus iste idest q habeat eius
conditiones ⁊ innocentiam non in/
trabit in regnum celorum. Naz qui
se humiliat exaltabitur: ⁊ qui se ex/
altat humiliabitur. hoc idem asse/
ruit ipa veritas in euangelio. Item
isti paruli humiles qui amore mei
effecti sunt subditi cum obedientia
vera minime recalcitrantes ordini
siue prelato suo merito sunt exalta
ti cum veris ciuibus eterne vite a
me summo ⁊ eterno patre vbi re/
munerantur ex omnibus laborib⁹
eorum ⁊ in presenti vita gustāt arrā
ipsius vite.

Quomodo veri obedientes a deo
centuplum accipiūt ⁊ qualiter hoc
intelligitur. Capi. clx.

In istis paruulis amantissima filia perficitur verbũ illud qđ veritas mea dicit in euangelio. Cũ enim a Petro fuisset interrogat⁹. Ecce reliquimus omnia ⁊ secuti sumus te quid ergo erit nobis illico respondit inter cetera centuplum accipietis ⁊ vitam eternam possidebitis: quasi dicat. Bene fecisti petre quoniam alio modo me sequi non poteras. Ego autem in vita presenti centuplum tibi dabo. Sed filia carissima quod est illud centuplum quod postmodum eterna vita sequitur. Quid in hoc exprimere voluit ipsa mea veritas. Nunquid de substantia tẽporali. Non quippe: quãuis aliquotiens in elemosinario etiam ista temporalia multiplicari faciam de quibus ergo voluit exprimere: de illo quod exhibet voluntas eius propria que seipsam vnicã prebet ⁊ pro hac vna voluntate centũ habebit idest caritatem. Sed quare centenarius iste numerus exprimitur: ex eo quia numerus iste perfectus est nec addere potes vltra nisi reincipias a primo. Ita caritas vltra ceteras virtutes est itaq; perfectissima qr nemo potest ad virtutem perfectiorem ascendere: potes vtiq; recipere a recognitione tui ⁊ immerito crescis ⁊ augmentas ipm numerum centenarium: sed tamen ad illum numerũ solũmodo peruenis. Hic est ille centenarius numerus qui datus est illis qui dederũt vnum videlicet vnicam ipsorũ voluntatem in obediẽtia generali vel in ista particulari multo fortius cũ isto centenario hẽtis vitã eternam qr sola caritas est illa que tanq̃ dominatrix ingreditur atq; secum introducit aliarũ virtutum fructum: sed ipse foris imorant. Ingreditur igit̃ ad me vitã eternã in quo beati vitã durabilẽ hñt. Illuc fides minime ascendit. habent enim ibi beati per experientiam ea que per fidem in seculo crediderũt: neq; spes ascẽdit ex eo qr possident ea que sperauerunt. Et ita contingit in aliis virtutibus. Itaq; sola caritas intrat velut regina possidendo me possessionem eius. Vides ergo q̧ isti paruuli mei centuplum accipiunt ⁊ postea vitam eternam in presenti vita recipientes ignem diuine caritatis quam significari dixi per centenarium numerum. ⁊ quoniam a me recipiunt hunc numerũ centenariũ in admirabili gaudio cordiali quotidie morantur: quoniã in vera caritate nulla tristitia consistit imo solũmodo gaudium iocundum. Ipsa nãq; cor admirabili modo dillatat. Illud enim efficit valde liberum ⁊ sincerum non artũ siue duplex. Alia que vulneratã ista dulci sagitta non ostendit vnũ in facie vel in lingua si habeat oppositum in corde nõ seruit alicui ficte vel habet aliquam ambitionem ex eo quia vera caritas aperte procedit in omni negotio suo cum omnibus vnde certum est q̧ anima que possidet illam non incidit in penam nec in tristitiam afflictiuam: nec ab obediẽtia discordat vnquã sed est obediens vsq; ad mortem.

De misera peruersitate inobedie̅tium z de defectibus procedentib⁹ ab inobedientia. Capi.clxi.

Inobediens vero facit opposi/tum q2 stat in ordine cum tanta pena misera z infructuosa pro se z aliis q in presenti vita gustat ara̅ inferni quotidie na̅q3 co̅sistit in sua confusione tristitia z conscie̅tie sti/mulo cu̅ displicentia non solu̅ modo sui prelati sed etia̅ ordinis inobedi/ens effectus est inco̅portabilis etia3 sibimetipsi. Attende dilectissima fi/lia illum qui votu̅ fecit z assumpsit obedientie clauem quo̅ valere pot existens inobedie̅s ipse fecit semet/ipsum seruum inobedientie co̅stitu/ens illam domina̅ suam cu̅ societate ipatientie que proculdubio nutrit a superbia cu̅ propria co̅placentia que superbia sicut ia̅ dixi nascit̅ in amore ꝓprio opposita ala̅:facit his que tibi dixi de obedie̅tie suo modo. Ergo quo̅ pot iste miser ee̅ sine ama ra pena.priuatus est enim affectu sa caritate:necessarium est et̅ eu3 in clinare ceruicem viole̅ter a propria voluntate declinante̅ obedie̅tia co̅/pellente: superbia vero suadet z in ducit vt illam erecta̅ habeat: oe̅s voluntates eius ab ordinis volu̅ta te discordant:ordo precipit obedien tiam:ipse vero diligit inobedientia̅ pcipit voluntaria̅ paupertate̅: ipse vero fugit eam possidendo z optan do diuitias vult obseruari contine̅ tiam z iste miser vult imo̅ditia̅.q̅n religiosus ista tria vota transgredi/tur amantissima filia carissima ca/dit in ruinas z in tot miserabiles de fectus q etia̅ aspectus eius no̅ ap/paret viri religiosi imo potius vni/us demonis incarnati sicut alibi ti/bi plenius enarraui. Adhuc alia̅ nunc addam vt apertius itelligas illorum vitabilem fraude̅ atq3 fru ctum quem ex inobedientia li.cran tur ac etiam ad co̅mendatione̅ obe dientie: sic miser est ab amore pro/prio fraudatus quoniam oculus in te.lectus eius cum fide mortua sibi posuit i obiectu3 co̅placetia̅ proprie sensualitatis atq3 mundanas vani tates:egressus est a mundo solu̅mo/do corpore sed in eo mansit affectu. Et q2 sibi videtur obediendo labo/rare vult inobediens esse pro vitan do labore:ipse autem in maximu̅ la bore3 incidit:na̅ obedire co̅pellitur amore vel violentia. O qualiter est a suo desiderio fraudatus:nemo ta/men eum decipit nisi ipse volendo sibi complacere sibi displicet: nam opera sua sibimetipsi displicent que facit inuitus per obedientiam in/uitam:optant enim in delectabili consolatione manere atq3 sibi face/re vitam eterna̅ in vita presenti bre uissima. Ordo aute̅ vult q ipse pe/regrinus cristat z hoc iugiter osten dit:cu9 quando sedet in aliquo lo/co sibi gratioso pro co̅placentia sua qua̅ ibi reperit z est ab ordine muta tus inde in tali mutatione penam habet ex eo q2 propria voluntas vi uens optat oppositu̅:z si non obedi/ret haberet inde disciplinam ab or/dine:itaq3 iugiter in tormento mo/ratur. Aperte vides ergo q decipit iste semetipsum vole̅do penam cua

v

dere cadit in penam valde graviorē quia per cecitatem eius agnoscere nequit viam obedientie sancte: que via veritatis est in vnigenito filio meo saluberrime fundata que penā aufert cuilibet obedienti: et ideo vadit per viam mendatij reputās ibi consolationem inuenire: tamē non inuenitur ibi aliud quam amaritudinē et penam. quid eum ad hoc adducit. Amor quem ex propria passione cōcepit ad inobedientiam. Iste veluti stultus vult in hoc procelloso mari super brachia propria nauigare cōfidens in suo miserabili et infimo sensu neque nauigare vult absque labore super brachia prelati sui ordinis. Iste moratur in nauicula religiōis corpore sed non corde: immo iam ex desiderio videtur inde egressus: ordinis transgrediendo cerimonias et ordinationes atque tria vota que seruare promisit in sua professione. Ipse quippe moratur in mari valde procelloso et in magna tēpestate illesus a ventis valde contrarijs et solummodo per pannos alligatus videtur esse nauicule: habitum ordinis videtur habere in dorso sed non habet in corde. Iste minime frater siue religiosus est: sed vnus homo vestitus. Homo quidem in humana forma sed in effectu et in suo modo viuendi peior est animali sine rōne. Nō ne si haberet vsum alicuius rationis aperte cognosceret ei difficilius esse nauigare super brachia propria quam super aliena. Quomodo nō attendit quod stat iugiter in periculo mortis eterne quam primū ille pannus a nauicula solueretur morte interueniente nullū remediū vlterius inuenire posset. Ista proculdubio nō videt quia nubes amoris proprij vnde processit inobedientia priuauit eum omni lumine quare videre nequit huiusmodi periculum atque detrimentum eius. Igitur valde miserabili modo se decipit quem fructum habet atque producit arbor istius iobediētis fructū vtique mortis ex eo quia radix affectus eius est in superbia plantata que processit a cōplacētia et ab amore proprio sui vnde cuncta corrupta producuntur inde videlicet flores: folia: fructus: et vniuersa que pertinent ad ipsam arborem ex toto maculata sunt et corrupta: et principales rami valde sunt infecti videlicet ramus obedientie paupertatis et cōtinētie. Tres isti rami continentur in stipite huius arboris videlicet affectus animi qui male plantatus est vt iam dixi. Folia que pducit hec arbor verba corrupta sunt in tali forma quod in ore cuiuscunque scelerati secularis essent valde indecentia. Si vero contingit quod talis habeat annūciare populo verba salutis et euangelica pronunciat illa non affectu sincero simpliciter ad pascendas animas isto sancto semine verbi mei immo potius attendit ad aures audientium demulcendas verba polita et ornata proferendo: vt idem postea commēdetur a populo: si flores huius arboris attendas proculdubio putridi sunt videlicet varie cogitationes et vane quas auide et sponte recipit et

acceptat in quibus opinio frequen/
tissime delectatur ⁊ illo modo eas
nutrit ⁊ augmentat non vitando lo
ca pariter ⁊ vias vnde procedunt
immo sollicite perquirit vt iniqui/
tatem cum effectu perficere possit.
Que quidem sunt fructus qui vite
gratiam aufert: ei inferendo mortē
eternam: ⁊ iste fruct⁹ ab arbore vna
cum flore generatus qualem feto/
rem exhalat: vtiqȝ fetorem inobedi
entie in malum iudicans in corde
suo prelati voluntatē ⁊ illam inne
stigando perquirens vltraq̄ expe/
diat: fetorem etiam immunditie cū
complacentia multarum conuersa/
tionum cum infelici vocabulo de/
notarum. O miser homo nō aduer
tis ꝙ sub vocabulo ⁊ sub isto colore
deuotionis aliquando sequitur aci
es filiorum. hunc fructum habes
ab inobedientia tua quia non ha/
buisti filios virtutum vt ille verus
obediens. Tu vero calide procu/
ras prelatum tuum decipere siue
circūuenire quando vides ꝙ ipse
denegat ea que tua peruersa volun
tas exposcit cum feliis verborum
aliquando blandiendo vel adulan
do siue cōminando vel improperan
do procedens cum irreuerentia ma
gna visqȝ quo per phas ⁊ nephas ob
tineas ab eo que cōcedere nolebat.
Tales nullo modo sciunt vel no/
lunt fratrem suum supportare in
aliquo. ipsi quoqȝ nequeunt tollera
re vel vnum verbum minimum
alicuius reprehensionis: sed illico
manifestant venenatum impatien
tie fructum odij ⁊ iracundie contra
fratrem suum iudicando sibi pro
malo factum quod est in veritate
pro bono suo ⁊ ita quotidie scandali
zatus viuit in pena corporis ⁊ ani
me. Quare displicent ei frater suus
Quia sibimetipsi carnali modo cō
placuit. Ipse fugit a cella quemad/
modum a veneno quoniam egres/
sus est a cella notitie sui vnde pro/
cessit ad inobedientiam ⁊ ideo ne/
quit in materiali cella consistere.
Insuper ad refectorium renuit ac/
cedere nisi sicut ad locum sibi val/
de contrarium dum habet ad expē
dendum: si vero non habet ex neces
sitate vadit illuc. Ergo benefecerūt
obedientes volentes obseruare pau
pertatis votum vt nihil omnino ha
berēt ad expendendum vt ipsi nul/
latenus extraherentur a suaui men
sa refectorij vbi verus obediens in
pacifica quiete nutrit animam su/
am vna cum corpore. Ipse minime
laborat in preparando sibi cibaria
delicata sicut agit ille miser inobe/
diens cuius gustui refectorium vide
tur amarum: ⁊ ideo fugit ab eo. Ad
chorum visitandum quotidie vult
esse vltimus. primus autem ad exe
undum labijs suis appropinquat
mihi. cor autem eius elongatur a
me. Capitulum vero timore disci/
pline libentissime fugit quandocū/
qȝ commode potest. Ibi vero per/
manendo stat cum quadam verecū/
dia in mente sua confusiua quā se/
cundiā habere noluit in cōmittēdo
culpas. Non enim erubuit etiā ap/
te perpetrare culpas mortaliū pec/
catorum: ⁊ quid est horū in eā. Ino

bedientia nullũ exercitium sanctuz habet non vigiliam non orationem neq; soluz oratione mẽtali caret: verum etiam vocalem ad quã est obligatus frequẽtissime dereliquit: nec habet iste miser inobediens caritatem fraternam ex eo q: nõ amat aliquem nisi semetipsum nõ amore rationali sed amore bestiali: tot indubie mala sunt que occurrunt inobedientibus atq; tot sunt infelices eorum fructus q lingua tua eos explicare non posset. O misera z infelix inobedientia que spolias aĩaz oĩ virtute illam omni vitio vestiens. O misera z infelix inobediẽtia que priuas animam obedientie lumine auferens ei pacẽ inferendo ei guerram auferens ei vitam inferendo mortem. extrahis eã a nauicula sanctarum obseruantiarum ordinis z iñ mari procelloso suffocari facis eã nam ipsam inducis ad nauigandũ super brachia sua z non ordinis tu induis illam omni miseria z cogis eam inedia cruciari quoniam aufers ab ea cibum atq; meritum obedientie: tu prebes ei continuã amaritudinẽ z eam priuas omni dulci consolatione z omni bono z inducis eam in omne malum: z in vita p̃senti facis eam arram experiri cruciatorum tormentorum: z si huiusmodi miser homo se non correxerit antẽq; isti pãni soluantur a nauicula morte mediante infelix hec inobedientia conducet animam ad ignem eternum vna cum demonibus qui ꝓpter inobedientiam a celo fuerũt expulsi q: mihi rebelles extiterunt z in profunduz iuerunt: z ita tu miser inobediens q: fuisti rebellis obedientie z huiusmodi clauem obedientie cum qua debebas aperire tibi celi ianuam a te proiecisti cum inobedientie claui tibi tartarum aperuisti.

De illorum perfectiõe qui viuũt in religione tepide quãuis a mortali peccato se custodiant ac de remedio per eos habendo. Capi.clxij.

Dilectissima filia quot sunt hodie qui pascuntur in ista nauicula cum defectibus multis proculdubio quãplurimi sunt intantũ q valde pauci reperiuntur veraciter obedientes: verũ est q inter perfectos z huiusmodi miserabiles plurimi sunt in ordine viuentes cõiter qui neq; perfecti sunt vt expedit z eẽ deberent neq; mali q: conseruãt aĩam a peccato mortali. Morantur igitur in quadam animi tepiditate siue negligentia cordis z nisi vitam suam exerceant virtuose cum ordĩs obseruantia in magno periculo consistunt: z ideo necesse est eis habere magnã sollicitudinẽ: nec ita dormitare debent in tali tempore sed a negligentia sua consurgere: quia si remanerent in ea proni z apti sunt ad casum atq; ruinam: z si contingat eos non cadere pertrãsibũt cũ quadã humana cõplacentia cum ordinis colore colorata studẽtes ampli-

us exteriores cerimonias obseruare ꝙ ipsum ordinem: ⁊ aliquãdo sunt apti ex defectu luminis vt iudicent illos valde temere qui seruant ordinez valde perfectius ꝙ ipsi lȝ in minori perfectione cerimoñias exteriores obseruent quarũ ipsi gloriantur esse multũ obseruantes. Itaqȝ qualitercunqȝ considerent est eis valde norium in obedientia cõmuni per/manere vȝ cum tanta tepiditate ⁊ negligentia pertransire cũ obedientia:nam valde laborant ⁊ cuȝ pena multa qꝛ frigido cordi laboriosum est etiam aliqua leuia portare. Ipsi multũ habent laborem cum modi/co fructu ⁊ offendunt illam perfe/ctionem ad quaȝ ingressi sunt ⁊ obligati sunt obseruare quãuis mala minora faciant ꝙ aliꝗ de quibus ti/bi supra narraui: tamẽ ipsi male fa/ciunt ex eo ꝙ minime discesserunt a seculo vt cum claui generalis obedientie mandatorum celi ianuã aperirent imo cum claui singularis obe/dientie consiliorum atqȝ manda/datorum ordinis que clauicula singularis debet esse ligata cum funi/culo vilitatis videlicet semet ipsum vilipendendo qui humilitatis cin/gulo sit appensus ⁊ astringi manu amoris igniti sicut iam audisti. Noueris amãtissima filia, ꝙ isti bene sunt apti magnam attingere perfectionem inquantum voluerint exercere se virtuose quia propinquiores existunt ꝙ aliꝗ miseri: sed aliquo modo cum difficultate maiori remouẽtur ab imperfectione sua tales tepidi iuxta gradũ suuȝ ꝙ iniqui remoueantur ab eorum iniquitate: ⁊ est ibi ratio quoniam iniqui consciẽtia demonstrante manifeste cognoscũt ⁊ intelligunt ꝙ male faciunt. vnde siquis eos interrogaret vtruȝ male faciant: responderent: ita. Sed vicii fragilitate siue concupiscentia qua molestantur videtur ꝙ abstinere nequeant vel a tali culpa resipisce/re quãuis hoc nõ est verum qꝛ cum auxilio meo possunt egredi si voluñt nihilominus aperte cognoscunt ꝙ male faciunt cum qua notitia faci/lime possunt egredi si placet eis: sed isti tepidi qui neqȝ notabile maluȝ agunt nec etiam notabile bonũ nõ agnoscunt inhertiam siue teporem sui status nec in quanto discrimine morantur non agnescentes emẽda/re se minime curãt ñec etiã quoquõ curant vt illud eis ostendatur ⁊ si monstratur eis ex tepore cordis in assueta longa consuetudine quoti/die perseuerant alligati. Quis er/go modus erit vt ab hac sua inher/tia cõsurgant. Modus est iste ꝙ accipiant ligna notitie sui cum odio sancto proprie reputationis atqȝ cõplacentie ac ipsa ligna feruenter in igne mee caritatis immittant de/nuo desponsando ac si in ordine tũc intrarent obedientie vere sponsam anulo sanctissime fidei nec vltra dormiant in tali statu: quia mihi valde displicet ⁊ est eis valde dam/nosum. Istis nãqȝ tepidis valde cõgrue competit illud verbum quod in apocalipsi scribitur: vtinam calidus vel frigidus esses: sed quia tepidus es ideo vomere te incipiam ex

ete meo: videlicet eo modo quo di/
xi: quia nisi resurgat a tali tepore
casurus est: et cadendo iuste reproba
retur a me: potius enim vellem eos
esse frigidos in seculo remanendo
cum obedientia generali mandato
rum que respectu ignis verorum obe
dientium videtur esse quasi glaties
Ideo dicitur vtinam frigidus eēs:
hoc verbum volui tibi declarare ne
caderes in errorem existimando: quod
ego potius vellem aliquem in frigi
ditate peccati mortalis esse quam i
tepiditate imperfectionis. Non enī
velle possum aliquam peccati cul/
pam ex eo: quia in me non est vene/
num istud: imo tantam habui displi
centiam in homine de peccato quod om
nino decreuit: quod absque punitione nul
lo modo transiret. Et quia non erat
idoneus homo per se tollerare pe/
nam que pro culpa debebatur: vni
genitum meū caritate paterna trās
missi qui fabricauit eam in corpore
suo per obedientiam impositam ab
inestimabili bonitate mea. Surgāt
ergo cum exercicio sancto cum vigi
lia humili deuota: et continua ora/
tione: et attendant ad ordinis obser
uantiam: et iugiter in patronis hu/
ius nauicule speculētur qui fuerūt
homines: vt ipsi eodem modo: nati
et lacte nutriti. Et in presenti sum il
le deus qui tunc eram: potentia quo
que mea non est infirmata: neque
mea voluntas in aliquo bono defe/
cit: quia salutem vestram exopto.
Neque sapientia mea in exhibendo
lumen vobis: vt meam veritatem
agnoscatis. Ergo si volunt optime
possunt ambulare cum perfecte obe/
dientibus modo se priuare velint ob
scura nube proprii amoris: et cum
virtuoso lumine oculum intellect⁹
aperiant ad ista consideranda. Igi
tur isto modo peruenient aliter
non.

De excellentia virtutis obedien
tie: et de bonis que tribuit illis qui
realiter eam assumunt.

Capi.clxiii.

[E]mediumergo salubre et ve
rum est illud quod observat
verus obediens in quo iugi
ter omni die renouatur cum lumi/
ne fidei augmentando virtutē obe
dientie cum humilitate profunda
peroptando contumelias: atque verē
siones: et quod a suo prelato magnis one/
ribus quottidie grauetur: vt virt⁹
obedientie vna cum patientia soro/
re sua non rubiginetur: vt cum ex/
pedit eas exercere nullo modo deffi
ciant siue cum difficultate possit eas
habere. Et ideo quottidie sancti de/
siderii pulsat instrumentum: neque
frustra tempus elabi permittit de
quo iugiter in corde sua nescit velu/
ti sponsa sollicita quod nullatenus vult
ociosa manere. O delectabilis obe
dientia: o suauis obedientia placi/
da: o verē dulcis et illuminatiua obe
dientia: quoniam amoris proprii te
nebras expulisti. Tu virtus obedie
tie vinificas animam exhibendo si/
bi vitam gratie, qua te in sponsam
elegit: et se ipsam voluntate propria
priuauit que mortem infert anime

atq; quottidie guerram. Tu libera
lis es z valde larga: quia te subijcis
omni rationali creature. Tu beni/
gna es: z valde pia ex eo: quia man/
suete portas onera grauia: quia so/
ciata es cum vera patientia: z in ex
pugnabili fortitudine tu corona/
ris honorabili corona perseueran/
tie. tu minime deficis ex importuni
tate prelati: neq; propter onera gra
uia que tibi sine discretione pone/
rentur etiam iniuste tu cuz fidei lu
mine tolleras vniuersa. Tu es adeo
cum humilitate connexa: q nulla
creatura diabolica: vel humana po
test eam trahere de manu sancti de
siderij te possidentis anime. O dul/
cissima filia quid vltra dicemus de
hac excellentissima virtute: dicem9
eam esse vnum bonum sine malo
quocunq;. Stat in manu taliter ab
sconsa q ventus aliquis ei nocere
non potest. Facit animam super or/
dinis brachia nauigare: atque pre/
lati sui: z nō super brachia sua: quia
verus obediens non obligatur mi/
hi reddere rationem de se: immo so/
lummodo prelatus cui subditus ex
titit. Ergo dilectissima filia de tali
virtute gloriosa deberes esse valde
philocapta: z in ea quottidie dele/
ctari. Uis de beneficijs a me rece/
ptis esse grata: sis obediens: nā obe
dientia demonstrat aperte gratitu
dinem tuam: quia procedit a cari/
tate: ipsa demonstrat: q non es igno
rans ex eo q procedit a noticia mee
veritatis: in verbo filio meo. Nam
ipse docuit viam obedientie veluti
regulam vestram ex eo q fuit obe/
diens vsq; ad mortem obprobriosis
sime crucis. In cuius obedientia q
celum aperuit est obedientia vo/
bis ex libito fundata: videlicet illa
generalis: z ista particularis sicut i
principio tractatus istius obedien/
tie tibi narraui. Hec obediētia pre
bet in anima lumen ostendens ip/
sam esse mihi fidelem ac etiam ordi
ni: z prelato suo. In quo lumine sci/
licet sanctissime fidei sui fuit oblita
non querendo se propter se: quoniaz
in obedientia quaz acquisiuit in lu
mine fidei demonstrauit: q in volū
tate sua sit omnino mortua ad om/
nem sensum propriuz qui sensus car
nalis: atq; sensitiuus alia querit: z
non sua. Sicut inobediens qui vult
inuestigare voluntatem eius qui si
bi precipit: z illam iudicare secun/
dum intuitum: z iudicium suum te
nebrosum: z infimum: sed non vo/
luntatem suam peruersam a qua
mortem acquirit. Sed verus obedi
ens cum lumine fidei iudicat in bo
num sui prelati voluntatem: ideo
non exquirit voluntatem suam: im
mo ceruicem humiliter inclinat: z
cum odore vere z sancte obedientie
nutrit animam suam: z ista pretio/
sa virtus in anima tantuz excrescit
quantum in lumine sanctissime fi/
dei dilatat ex eo: quia caritas que
peperit obedientiaz a lumine fidei
procedit. Et cum illo lumine fidei
cū quo talis anima cognoscit semet
ipsaz: atq; mecū eo me diligit: z hūi
liatur: z q̄to magis amat se hūiliat

amplius est obediens. Et obedien/tia cum patientia sorore sua demonstrat aperte vtrum anima vestita sit vestimento nuptiali caritatis in veritate cum quo vestimento vitam eternam ingreditur. O obedientia nanque celum aperit: et extra postea remanet: et ipsa caritas que clauem istam exhibuit introgredi/tur afferendo secum obedientie fructum: alie quippe virtutes: vt iam dixi remanent extra et sola caritas ingreditur. Sed appropriatur obedientie quod est illa clauis qua celum aperitur et eo quod cum inobedientia primi parentis. Ade clausum extitit et cum obedientia fidelis immaculati et humilis agni filii mei fuit aperta ianua vite durabilis que tanto tempore clausa fuerat.

Diffinitio duarum obedientiarum vna religiosorum alia que premitti tur extra religionem alicui persone. Capi.clxiiij.

Scientia audisti carissima filia vnigenitus filius meus obedientiam vobis dereliquit veluti clauem cum qua possetis apire celum: et sic ad finem vestrum optabile attingere. Ipse vobis eam ex precepto dimisit in obedientia generali. Si vero poptatis ad magnam ascendere pfectionem ipse consuluit p portellum ordinis ar/tum ingredi: vt supradictum est. Sunt etiam aliqui non intrantes ordinem et nihilominus in nauicula perfectionis existunt. Illi quippe sunt qui consilia bene seruant extra ordinem ap/probatum. Sponte refutantes diuitias: atque mundi pompas actualiter: atque mentaliter cum odorifera continentia virginali: vel aliter licet virginitate priuati sint: ipsi perfecte seruant obedientiam alicui creature se subiiciendo cui perfecte conantur vsque ad mortem obedire. Et si me interrogas quis est meriti maioris: an ille qui stat in religione: vel illi de quibus in presenti dico: respondeo quod meritum obedientie non mensuratur in actu: nec in loco: nec in eo qui magis est bonus: vel prauus: nec in seculari magis quam in religioso: immo secundum mensuram amoris quam habet obediens: et secundum istam mensuram remetitur ei premium. Imperfectio vero prelati nullum omnino detrimentum infert illi qui verus est obediens: immo frequentissime proficit ei: quod pp persecutionem iniuste habitam: et pp indiscretas reprehensiones et onera grauia que quandoque tollerat ab indiscreto plato acquirit: et augumenta t in se virtutem obedientie et patientie sororis eius: neque locus ei nocet imperfectus. dico imperfectum quod religio status est firmior: atque tutior quam aliquis status. Et ideo iperfectum tibi pono lecum istorum qui p partnam clauem obedientie preter et extra ordinem obseruant consilia. Sed non iperfectum dico sine minoris meriti eorum obedientiam: quoniam omnis obedientia sicut iam dixi: et alia quecunque virtus mensuratur cum amoris mensura. Tamen est verum quod in compluribus rebus valet amplius homi in religione consistere tamen pp votum quod in manu sui plati facit tus

qz plura tollerare cōpellitur: z effi/
catius obedientia ꝓbatur in ordi/
ne ꝙ̄ extra tū quoniam ex quolibet
actu corporeo est obligatus huic in
tm: neqꝫ soluere se pōt: quando vult
absqꝫ culpa peccati mortalis ex eo
ꝙ ordo ē approbatꝰ ab ecclesia sanc/
cta: z propter votum emissuz. Jn ali
is vero non est ita: qz voluntarie se
ligauerunt ex amore quem ad obe/
dientiam habent: sed non cuz voto
solēni. Unde sine culpa peccati mor
talis eis liceret ab obedientia crea/
ture talis discedere si legitimam ha
berent occasionem: z non ex proprio
defectu suo procederet. Si vero di/
scederent ex proprio defectu suo nō
esset: hoc absqꝫ graui culpa non ta/
men discessus ille proprie peccatum
mortale importaret. Nosti quantuz
interest inter vnum: z alium: quan/
tum ab illo qui tollit alienum ad il/
lum qui primo dedit aliquid: z po/
stea repetit quod ex amore donaue
rat cum intentione non repetendi
licet ex illo non fuerit aliquod in/
strumentum publice confectum: nā
alius donauit: z confectum est pu/
blicum instrumentum: vnde renun
ciauit in manu prelati sibimetipsi ꝓ
mittens obedientiam continentiaz
z paupertatem voluntariam. Pre
latus vero promittit ei vitam eter/
nam inquantum obseruet ea que ꝓ
mittit. Jtaqꝫ proculdubio in obser/
uantia locorum modo perfectior est il
la: ista vero minus perfecta. Jlla tu
tior est: qz si quis ibi ruat aptior est
ad surgenduz: quia cum maiori sub
sidio se reperit: hec autem est magis
dubia: z valde minus tuta: quia si
ceciderit est ī maiori periculo ne re/
trocedat: quia sentit se non esse liga/
tū: imo solutū qz ñ fecit ī ꝓfessiōe vo
tuz prout accidit in religioso qui an
te professionem ab ordine discedere
potest postea vero non: meritum au
tem vtriqꝫ mensuratur: vt iam dixi
secundum mensuram amoris quaz
habet verus obediens: vt vnusquis/
que in quo statu fuerit valeat hēre
perfecte merituz: quia solummodo
posituz est in amoris mensura. Ego
differenter homines voco aliquem
in vno statu: z alium etiam in alio
prout apti sunt in se recipere: sz vnus
quisqꝫ premiatur ſm amoris mensu
raz: quia si secularis amat amplius
ꝙ̄ religiosus a me plus accipit z ecō
uerso z ita de ceteris.

Quomodo deus non secundum
laborem obedientie premiat: neqꝫ se
cundum longitudinem temporis: i
mo secundum magnitudinem cari/
tatis: atqꝫ de promptitudine veroꝝ
obedientium. Capi. clxv.

O Mnes vos ꝯduxi: vt labora
retis ī vinea obediētie diuer
sis modis: z oībus ipendeꝰ ꝓtiū ſm
amoris mēsurā: z nō ſm opera: neqꝫ
mensurā tpis: vz vt amplius hēat il
le qui tēpestiue venit ꝙ̄ ille qui tar/
de sicut in euāgelio ꝯtineꝰ vbi mea
veritas dicit similitudinē eoꝝ qui
conducti fuerunt ad vineam exco l
lendam: z ꝙ tantuz habuit ille qui
venit ad opus ora. xi. quantum ille
qui venit hora ꝓma sine tertia: ve.

fr. Voluit igitur ostendere veritas mea: q; estis in celo remunerati non iuxta tempus vel opus: s; iuxta mēsuram amoris: vñ multi vocati sunt ad opus huius vinee ī pueritia quidam in iuuentute quidam in senectute: ꝛ aliquando senex cum tanto amoris igne ad hanc vineam ibit: ꝛ considerabit habere temporis breuitatem q; attinget ad illos qui vocati sunt in pueritia: q2 negligenter ambulauerūt. Igitur in amore obedientie recipit anima premium suū ꝛ ibi vas suū3 impletur in me mari pacifico multi vero sunt qui habēt obedientiam istam: ita promptam: ꝛ tantum in anima sua tenent inser tam ꝛ incarnatam: q; non solummodo ipsi non volēt inuestigare rationem quare sic a prelato suo precipitur. imo vix expectāt q; verbū egrediatur ab ore suo: q2 cum lumine fidei vident ꝛ intelligunt intentionē prelati quam illico iuxta posse perficiunt. Unde verus obediens amplius attendit: ꝛ obedire conatur intentioni prelati sui q̄3 verbo semper indicando voluntatem prelati fore secundum meam voluntatem ꝛ q; per meam dispensationem: ꝛ voluntatē3: ita precipiat ei: ꝛ ideo dixi tibi q; potius obediebat ītētioni q̄3 verbo. Ex hoc enim est obediēs verbo: q2 prius obediuit cū affectu sue voluntati: ꝛ intentioni videndo cū lumine fidei: ꝛ indicando voluntatem eius in me hoc aperte demonstrauit ille de quo legitur in vitis patrum: q; prius obediebat cum affectu: qui cum ab abbate suo fuisset vocatus: ꝛ incepisset vnum o scribere quod est ita parua res illico prōptus ad obedientiam imperfectum dereliquit: nec tantam dillationem sibi dedit: vt ad perfectum adduceret. Ut igitur in signum apertum videretur quantum: hoc mihi gratū extiterat ipsa clementia mea medietatem aliam auro perfecit. Ista gloriosa virtus intantum est mihi grata q; nulla virtus est in qua tot miraculorum signa siue testimonia data sint a me sicut in ea. Quonia3 ipsa procedit a lumine fidei: ꝛ vt aperte cognoscant homines quantam in ea complacentiam habeam: Terra obediens est isti virtuti ac etia3 animalia sunt illi subdita a qua substē tat obedientem. Terra dixi est obediens obediēti: sed sicut in vitis patrum aliquando legisti de abbate qui obedienti discipulo tribuit vnū arridum lignū iniungendo sibi per obedientiam q; illud in terra plantaret: ꝛ iugiter adaquaret: vsq3 quo fructum ex se produceret: ipse aute3 obediens cum lumine fidei non hesitauit: nec ait quomodo possibile foret: imo perfecit obedientiam vlterius inuestigare declinans intantum q; per virtutem obedientie pariter ꝛ fidei lignum aridum viride factū est: ꝛ ita fructum ex se produxit in signum q; illius anima demonstrabatur: ꝛ erat priuata siccitate cuiuslibet in obedientie: atq3 viridis effecta fructu3 obedientie germinabat vnde fructus illi9 ligni vocabatur a sanctis patribus obedientie fructus. Si attendas etiam animalia

modo simili obedienti subijciuntur Unde discipulus ille τ ex obedientia missus ex puritate τ obedientia sua cepit: atq͡ʒ ligauit vnā dracenā τ adduxit illamad eius abbatem. Sed abbas tanq̄ verus medic⁹ ne forte discipulus īpelleret ab aliquo vento vaneglorie: τ vt eum in virtute humilitatis: atq͡ʒ patientie pbaret expulit eum a se dicens cum improperio: q2 tu es vna bestia duxisti ligatam aliam bestiam. Etiam si consideres ignem hoc idez agit. Unde tu legis in sacra pagina: q̄ multi nolentes obedientiam meam transgredi mittebantur in ignem: τ ipsi patientissime sponte tollerabant: τ ignis: vel in minimo non nocebat eis: prout accidit tribus pueris qui in camino ignis stabāt illesi ab igne quod de q̄pluribus narrare possez. Aqua substentauit mauruz a benedicto abbate missum: vt adiuuaret discipulum alium qui suffocabatur in lacu. Ipse vero de se minime cogitauit: sed cum lumine fidei solummodo cogitauit obediētiam sui prelati perficere quare super aquaz ambulabat: vt per aridam: τ ita condiscipulum extraxit a lacu: τ a morte liberauit. Et ī effectu si aperias oculum intellectus in omnibus inuenies excellentiam huius virtutis esse cōmendatam omnia debent ōmitti propter obedientiam. Unde si tu esses in tanta contemplatiōe ac vnione mentis eleuata: q̄ etiam corpus a terra suspenderetur in altum propter obedientie preceptū iuxta posse debes obedientiaz executioni mā daꝛ loquēdo generaliter: τ nō ī particulari: q2 singulare priuilegium non ordinat legem vniuersalem. Diligenter etiam attende q̄ ab oratione congruo tempore surgere nō debes: nisi compellēte necessitate: caritate: vel obediētia: τ dico tibi sic vt intelligas: τ agnoscas quantuz ego volo q̄ prompta sit in seruis meis: τ quantum ipsam habeo grataz. Omnia que facit obediens ad meritum eius accedunt. Si cōmedit ex obedientia cōmedit: si dormit cum obedientia dormit: si cum obedientia vadit si stat cum obedientia consistit: si ieiunat cum obedientia si vigilat cum obedientia si proximo seruit obedientiaz facit: si est in choro: vel in refectorio: vel in cella quis eū illuc adducit siue stare facit: Obedientia cum lumine sanctissime fidei cum quo lumine semetipsum iactauit veluti mortuum ad omnem propriam voluntatem humiliter in brachijs ordinis: atq͡ʒ p̄lati sui. Cuz hac obedientia requiescens in tutissima naui dum se sponte perduci p̄misit a prelato suo nauigauit in mari procelloso vite presentis cum felici prosperitate cum mente serena τ tranquillitate cordis ex eo q̄ eum obedientia priuauit eum: cum viua fide quibuscunq͡ʒ tenebris: ipse proculdubio fortis: atque securus est: quia si priuauit: τ abstulit a se quancunq͡ʒ dubietatem: τ inutilem timorem renunciando: videlicet voluntati proprie: vnde procedit ipsa dubietas atq͡ʒ timor inordinatus. Sꝫ hec obedientia sponsa venerāda

qd cōmedit sine bibit: Quottidie cōmedit agnitionem sui sine mei. Aperte nanq3 cognoscit z intelligit se per se non esse: z suum defectum: z me qui sum ilic qui sum ac gustat z cōmedit meam veritatem: quam intelligit in verbo meo pro vobis incarnato. Bibit vero sanguinem in quo sanguine verbū ostendit ei meam veritatem: z amorem ineffabilem quem ad eum habeo. In ipso sanguine demonstrat obedientiam suam perfectam a me patre suo impositam ei pro vobis: z ideo se totaliter inebriat. Postquam autem ebria sanguine simul: z obedientia verbi se perdit ex toto cum omni cō placentia sui possidēdo me per gratiam gustando me per affectu z amoris cum lumine fidei: z obedientia sancta. Omnis vita sua pacē ei dat z in morte postea recipit illud quod in sua professione fuit ei promissum a suo prelato: videlicet vitam eternam que visio pacis est: z eterna trāquillitas: atq3 felicissima quies bonum inestimabile: quia nullus illud estimare potest: neque comprehendere quantum est: quoniam est infinitum. Are nanq3 minori nullo modo comprehendi potest hoc infinitum z inestimabile bonum: nisi tanquam vas quod immersum est in mari quod non comprehendit in se vniuersum mare: sed solum illam quantitatem quam in se continet. Solummodo mare semetipsum cōprehendit. Et sic mare pacificū sum ille solus qui me comprehēdo: z estimo: z ita de mea comprehensione: z estimatiōe solum in memetipso gaudens exulto. Quod vtiq3 gaudium atq3 bonum quod habeo in me participo in vobis: z vnicuiq3 sc~~d~~m dum suam capacitatem: z mensurā. Omnes impleo perfecta beatitudine: nec aliquam mensuram: ibi teneo vacuam: sed omnes agnoscunt: z intelligunt de bonitate mea quantum ego tribuo comprehendendū iuxta merita sua. Ergo verus obediens cum lumine fidei vere combustus in fornace caritatis humilitate perunctus precioso sanguine sicut iam viri totaliter inebriatus cū sorore patientia: atque vilitate semetipsum vilipendendo cum fortitudine: atque longa perseuerantia: z cum alijs virtutibus: hoc est fructibus aliarum virtutum habuit: z in se recepit optabilem: atque felicissimum finē eius a me creatore suo.

Hec est vna repetitio in summa quasi totius libri presentis.
Capi. clxvi.

O dilectissima z carissima filia satisfeci desiderio tuo a principio sermonis mei: vsq3 ad vltimum finem quem feci loquens de obedientia: nam si bene recordaris petisti a me cum anxietate desiderij sicut ego te. eci petere: vt ignem in te crescere facerem caritatis: tu in quaz petiuisti quattuor petitiones quarum vna fuit pro te ipsa cui satisfeci illuminando te lumine veritatis mee ostēdēdo tibi: q~~r~~ mediāte fidei lumine cum cognitione tui: z

mel per modum quem ego tibi de/
claraui tu veniebas ad noticiam
veritatis. Secunda petitio tua fuit
q ego facerem mundo misericordi/
am. Tertia vero petitio fuit pro cor
pore mistico ecclesie sancte mee ro/
gando me q auferrem tenebras ab
ea ꝛ persecutiones quas in presenti
patitur. Et petebas q ego punirem
iniquitates malorum super te: hinc
ego declaraui tibi q nulla pena fi/
nita siue data tempore finito ex se/
metipsa sola satisfacere potest pro cul
pa commissa contra me qui sum in/
finitum bonum: sed bene satisfacit i
quantum fuerit vnita cum contri/
tione cordis ꝛ anime desiderio: mo/
dum vero qualiter satisfacio decla/
raui tibi ad hoc etiam respondi tibi
q ego volo facere mundo misericor
diam ostendendo tibi q mihi mise/
reri proprium est. Unde propter mi/
sericordiam: ꝛ inestimabilem amo/
rem quem gerebam ad hominem
misi vnigenitum filium ꝛ verbum
meum quod vt apertius tibi demō
strarem assimilaui vni ponti qui at
tingit a celo vsq ad terram: ꝛ hoc ex
vnione q facta fuit in ipso: inter hu/
manam ꝛ diuinam naturam. Item
vt amplius te lumine mee verita/
tis illustrarem ostendi tibi qualiter
ad istum pontem ascendebatur per
tres gradus idest cum tribus ani/
me potentiis. Itē de isto verbo pon
te tibi monstrando feci figuram ali
am in corpore suo figurando tres il
los gradus: vt optime nosti. Pri/
mum scilicet in pedibus secundum
in latere: vel in costa perforata ter/
tium in ore in quibus posui tres ani/
me status: videlicet statum imper/
fectum perfectum: ꝛ perfectissimum
in quo realiter attingit: ꝛ peruenit
ad excellentiam intimi amoris ostē
dendo tibi patēter in quolibet quid
est illud quod aufert imperfectio/
nem: ꝛ per quam viam itur ad eam.
Et de occultis deceptionibus demo
num dixi: ꝛ de proprio amore spiri/
tuali: etiam tibi loquendo de repre/
hensionibus in tribus istis statibus
quas mea clemētia facit. Et primā
reprehensionem posui quam facit
hominibus in vita priusquam a cor
pore discedant secundam in morte
quantum ad illos qui moriuntur i
peccato mortali de quibus ego po/
sui tibi q ibant sub ponte per viam
diaboli narrando tibi miserias eo/
rum. Tertiam vero reprehensionem
quam faciet in generali iuditio ali/
qua tibi narrando de penis damna
torum: atq de gloria beatorum cum
vnusquisq dotem sui corporis acce/
perit. Item promisi tibi: ꝛ promit/
to: q cum multa sufferentia seruo/
rum meorum reformabo sponsam:
ꝛ ecclesiam meam inuitando vos ad
huiusmodi tollerantiam conquerē
do tecum de iniquitatibus ministro
rum impiorum: ꝛ ostendēdo tibi pa
riter in quanta ipsos excellētia po/
sui: atque reuerentia quam ego re/
quiro ꝛ volo q seculares eis exhibe
ant. Et ostendendo tibi quomodo per
defectus ipsorum: vel excessus reue
rētia circa illos nullo modo minui
debet ꝛ quantum habeo molestū: ꝛ
est mihi contrarium: qm fit oppositū

Fuit quoqꝫ locutus de virtute illorum qui sicut angeli viuunt tangēdo simul cum hoc aliqua de venerādi sacramenti altaris excellentia. Item quia loquendo de dictis tribꝰ stat bus anime voluisti scire de statibus lachrymarū ꝛ vnde procedūt ordinate narraui tibi concordādo status anime cum statibus lachrymarum. Dixi nāqꝫ tibi ꝙ vniuerse lachryme de fonte cordis egrediuntur scriose tibi causaꝫ huius assignādo atqꝫ de quatuor statibus lachrymarum. Insuper ꝛ de quinto statu qui generat morteꝫ aperte tibi narraui. Et quarte petitioni tue respondi qua me rogasti ꝙ prouiderē in quodam casu particulari quod contigerat: ꝛ ego prouidi sicut optime nosti. Super his omnibus declaraui ꝛ differui tibi de prouidētia mea tam in genere ꝙ̄ in specie incipiendo a principio creationis vsqꝫ ad finem mundi: ꝛ qualiter omnia feci ꝛ facio cum prouidentia summa ꝛ diuina dando siue permittēdo vobis oīa. s. consolationes atqꝫ tribulationes spūales vel tēporales propter bonum vestrum vt in me sanctificati sitis ꝛ veritas mea perficiatur in vobis. Ueritas nāqꝫ mea fuitꝰ ꝛ est ista quia creaui vos vt haberetis vitam eternam quam vtiqꝫ veritateꝫ vobis cū sanguine verbi vnigeniti filiꝫ mei patefeci. Item vltimo satisfeci desiderio tuo atqꝫ promissioni quam ego feci tibi narrando videlicet de perfectione obedientie atqꝫ de imperfectione obedientie ꝛ vnde procedit ꝛ quid est illud quod vobis aufert obedientiam. Nam eam exposui pro quadam claui generali ꝛ sic est ꝛ tibi narraui de particulari. Et de perfectis atqꝫ imperfectis tam in religione ꝙ̄ extra religioneꝫ de quolibet aperte loquendo distincte ꝛ de pace quam exhibet obediētia ꝛ de guerra quam irrogat inobedientia ꝛ quantū inobediēs decipit seipsum addendo atqꝫ declarādo ꝙ per inobedientiam Ade mors venit in mundum. Nunc ego pater eternus summa ꝛ eterna veritas cōcludo patenter vos ex obediētia incarnati verbi videlicet vnigeniti filiꝫ mei vitam eternam obtinere. ꝛ ꝙ sicut oēs a primo veteri homine videlicet Adam contraxistis interitum atqꝫ mortem sic omnes qui volunt obedientie clauem ferre cōtraxerunt vitam ab homine nouo videlicet iesu christo dulcissimo filio meo de quo vobis feci pontē postq̄ via celi facta fuit vt transire possitis illesi per istam dulcem atqꝫ rectam viam: que est vna lucida ꝛ rectissima veritas cum claui salubris obedientie ꝛ ita transitis illesi per tenebras vite presentis: ꝛ vltimo cū claui verbi mei celum inuenitis vobis apertum. Modo te cum ceteris amicis ꝛ seruis meis inuito ad fletum quia cum fletu ꝛ oratione continua ꝛ humili mundo volo facere misericordiam. Curras ergo mortua per hanc viam veritatis ꝛ postea minime reprehenderis de motu lento quia plus a te requiram nūc ꝙ̄ antea postquam tibi manifestaui meipsum in veritate mea. Et

omnino caue ne vnquã egrediaris a cella notitie siue cognitionis tue sed in ipsa conserues z expẽdas thesaurum a me tibi traditum: qui thesaurus est vna doctrina veritatis fundata super firma petra viua videlicet vnigenito filio meo christo dulci iesu: que doctrina vestita ẽ fulgentissima luce per quam tenebre destruuntur. Ipsa igitur induaris in veritate filia mea dulcis z amantissima.

Quomodo hec anima deuotissima deo valde regratiatur z oratio nem effundit affectuosam pro sancta ecclesia z vniuerso mundo z virtutẽ fidei cõmendãs imponit finẽ huic operi. Capi.clxvij.

Tunc hec anima deuotissima postq̃ viderat cum intellect⁹ oculo z mediante lumine sanctissime fidei cognouerat veritatẽ z excellẽtiam virtutis obedientie ac ipsam recto sensu percepisset z ipsã affectu degustasset cũ ineffabili desiderio speculando semetipsam in diuina maiestate gratias referebat z ait. Gratias tibi pater eterne quia non despexisti me tuam facturam: nec auertisti faciem tuam a me neq̃ contempsisti desideria mea. Tu nãq̃ lux nõ attendisti tenebras meas: tu vita non attendisti mortem meam: neq̃ tu medice vilipendisti grauem infirmitatem meam. Tu puritas eterna non despexisti me luto plenam atq̃ miserijs infinitis. tu infinite me ĩfinitã. Tu sapientia summa: me stultam: propter hec z alia mala plurima z defectus innumeros qui sunt in me non contempsisti me: neq̃ me spreuit bonitas tua: sapientia tua: clementia tua: bonum tuum infinitum z inextimabile. Sed in lumine tuo mihi lumen exhibuisti in sapientia tua cognouiveritatem in clementia tua inueni caritatem tuã a tq̃ dilectionem proximi. Quis ergo te coegit ad hec? Non aliqua mea virtus immo solum tua paterna caritas. Hic igitur idem amor te compellat ad illuminandum oculum intellectus mei lumine fidei vt intelligam z agnoscam veritatem tuam mihi patefactam. Da mihi domine vt memoria mea inueniatur capax ad retinendum beneficia tua. Voluntas arde at igne dulcissime tue caritatis qui sanctus ignis faciat corpus meum effundere sanguinem datum amore sanguinis z me cum claui salutaris obedientie portã celi aperire. Istud idem expostulo pro qualibet creatura rationali tam in generali q̃ in particulari z pro corpore misti co sancte matris ecclesie. Ego fateor z non nego quia tu dilexisti me priusquam essem z q̃ amas hominem ita q̃ assimilaris quodammodo illi q̃ ex amore nimio ĩfatuar. O deitas eterna. O eterna trinitas que per vnionem diuine nature fecisti tantum valere preciuum sanguinis vnigeniti filij tui. Tu trinitas eterna es quoddam mare profundum: in quo quanto

plus quero plus inuenio: ⁊ quanto plus inuenio plus quero te. Tu quidē ̄modo insatiabiliter aīam satias: quoniā in abisso tua ita facias aīam q̄ semper remanet esuriens atq̄ famelica te trinitas eterna peroptās desiderans q̄ te videre lumē in lumine tuo. Sicut ceruus desiderat fontē aque viue: ita desiderat aīa mea corpus istud egredi tenebrosum ⁊ in veritate videre te sicuti es. O q̄ diu erit abscōdita facies tua ab oculis meis. O trinitas eterna ignis atq̄ caritatis abissus ā modo dissolue nubem huius mei corporis quia cognitio quā dedisti mihi de te in tua veritate artat ⁊ valde me cogit optare depositionē grauedinis huius corporee atq̄ reddit auidā ad exhibendam vitam hanc ad laudē ⁊ gloriam nominis tui: q⁊ gustaui ⁊ vidi cū lumine intellectus in lumine tuo abissum tuā eterna trinitas atq̄ pulchritudinem creature tue: propter quod in me ̄do meipsam in te vidi me fore tuam imaginem: donante te videlicet mihi te pater eterne de potentia tua ⁊ de sapiētia tua intellectu que sapientia vnigenito tuo est appropriata. Spūs vero sanctus qui procedit a te patre ⁊ a filio tuo dedit mihi voluntatē per quā me facit aptam ad amandum. Nā tu trinitas eterna factor es ⁊ ego factura: vnde cognoui te illuminante in recreatione quā de me fecisti per sanguinem vnigeniti filij tui q̄ phi locaptus es de pulchritudine factu [illegible]. O abissus. o trinitas eterna o [illegible] o mare profundum: ⁊ quid maius mihi dare poteras q̄ teipm. Tu es ignis qui semper ardes ⁊ nō consumis. tu es qui consumis calore tuo quēcunq̄ proprium amorē anime. Tu es iterum ignis qui tollis omnem frigiditatē ⁊ illuminas mentes lumine tuo cum quo lumine fecisti me cognoscere veritatē tuā. tu es illud lumen super oē lumē qd̄ das intellectus oculo supernaturale lumen in tanta perfectione ⁊ habundantia quod etiam lumē fidei per ipsū magis clarificatur in qua fide video meā animā habere vitam ⁊ in isto lumine recipit in se te lumen. Nā in lumine fidei acquiro sapientiā in sapientia verbi filij tui in lumine efficior fortis ⁊ constans atq̄ perseuerans in lumine fidei acquiro spem q̄ nō permittes me in via deficere. Itē istud lumen docet me viam per quam ambulem ⁊ sine isto lumine in tenebris ambularē. Et ideo petiui pater eterne q̄ tu illuminares me lumine sanctissime fidei. Vere lumē istud est vnum mare quod nutrit animam quousq̄ tota sit in te. O mare pacificum trinitas eterna huius maris aqua non ē turbida ⁊ ideo non exhibet aliquē timorem: imo dat notitiam veritatis: hec ē aqua clarissima ⁊ res occultas aperte manifestat. vnde vbi habundat lucidissimum lumen fidei tue anima quasi clarificatur de eo quod credit. Hec est speculum secū dū q̄ tu trinitas eterna me cognoscere facis: qd̄ dū amoris manu tenetur corā oculis anime mee representat me in te que sum creatura tua.

In huius lumine speculi represen/ tatur mihi atq͡ʒ cognosco te summū bonum: bonum super omne bonū: bonum felix: bonum incōprehensi/ bile: bonum inestimabile: pul chritu dinem super omnem pulchritudi/ nem: sapientiam super omnem sapi entiam: quia tu es ipsa sapientia: tu cibus angelorum cum igne carita/ tis te dedisti hominibus. Tu vesti/ mētum cohoperiens nuditatē me a m pascis nos famelicos tua dulce dine quia dulcis es absq͡ʒ amaritu din quacūq͡ʒ. O trinitas eterna in tuo lumine quod mihi dedisti ꝛ re/ cipi mediante lumine fidei san/ ctissime cognoui te declarante per multas ꝛ admirabiles declaratio/ nes vias magne perfectionis vt cū lumine ꝛ non cum tenebris āmodo tibi seruiaʒ atq͡ʒ sim speculum vite sancte: ꝛ ita resurgam a miserabili vita mea qua semꝑ in tenebris huc usq͡ʒ tibi seruiui. Non enim agnoui veritatem tuam ꝛ ideo non amaui eā: sed quare te non agnoui: quia te nō vidi. Quare vero te non vidi cum lumine sanctissime atq͡ʒ glorio se fidei: quia nebule proprij amoris obfuscauit oculum intellect⁹ mei. Sed tu veritas eterna dissoluisti cū lumine tuo tenebras meas. Et quis poterit altitudinē tuam attingere ꝛ tibi referre gratias de tam immē so dono ꝛ de tam amplis beneficijs que mihi concessisti: atq͡ʒ de doctri/ na veritatis quam mihi nunc exhi buisti? Que quippe doctrina ē vna gratia particularis vltra gratiam generalem quam das alijs creatu/ ris. Voluisti nāq͡ʒ condescendere ne cessitati mee ac aliarum creatura/ rum que in futurum tanq̄ in specu lo in ea respiciendo speculari desi/ derabunt. Tu ergo domine pro me tibimetipsi respondeas. Tu qui de/ disti satisfacias atq͡ʒ respondeas pro datis infundendo videlicet in me lumen vnum gratie vt cum ipso lu mine tibi gratias referaʒ vesti me ꝛ fac vt induam te veritatem eter/ nam vt ego curam hanc vitā vtiq͡ʒ mortalem cum vera obedientia ꝛ cum lumine scissime fidei de quo lu mine videtur ꝙ animam meam de nouo nunc inebries.

Deo gratias Amen.

Hic incipiunt quedã orationes de multis per beatã Caterinam de senis sororem de pñia beati Dominici fundatoris ordinis fratrũ predicatorum solẽniter canonizatam per summũ põtificẽ Pium secũdũ: dũ ipsa esset in abstractiõne a sensibus facte. Et a quibusdam de verbo ad verbuꝫ prout in suo vulgari ab ipsa virgine sacra proferebantur in latinum collecte. Quarũ orationũ ipsa plures fecit cum esset in auinione. de quibus hic in principio due habent. Plures fecit ĩ Janua de quibus ꝯñr hẽtur hic vna. Quã plures ẽt fecit in Roma ab anno domini. M.ccc.lxxvij. vsqꝫ ad annũ domini. M.ccc.lxxx. in quo anno ibidẽ migrauit ad celũ die penultima mensis aprilis. De quibꝰ orationibꝰ Rome factis consequẽter hic habẽtur alique vꝫ numero. xviij. De orationibꝰ aũt suis quasi innumeris quas fecit in Senis: in Florentia: in Pisis: ⁊ in multis alijs italie locis mõ cõsimili nulla hic habetur.

Oratio ipsius beatissime virginis facta Auinioni pro statu ecclesie tẽpore rebellionis terrarum dicte ecclesie.

Deitas deitas: ineffabilis deitas. O sũma bonitas: q̃ solo amore fecisti nos ad imaginẽ ⁊ similitudinẽ tuã: nõ dicẽdo fiat q̃ñ creasti hoĩeꝫ sicut cũ fecisti ceteras creaturas: sꝫ dicẽdo faciamꝰ hominẽ ad imaginẽ ⁊ similitudinẽ nostrã amor ineffabilis: vt in hoc tota trinitas ꝯsentiret: ⁊ dedisti ei formã ipsius trinitatis in potẽtijs anime. Memoriã in formã tui pater eterne qui sicut oĩa cõseruas ĩ te: ita ipsa retinet ⁊ cõseruat quicquid ĩtellectus videt ⁊ ĩtelligit de te: ⁊ dũ id cognoscit participat sapiẽtiam vnigeniti tui. Dedisti ẽt homini volũtatẽ spiritussancti: q̃ quasi manꝰ plena tuo amore leuans se capit quicquid intellectus noscit de tua ineffabili bonitate: ⁊ ĩplet memoriã ⁊ affectũ de te de quo gratias ago tibi ꝓpter infinitũ amorẽ huiꝰ mũdi quẽ ostẽdisti: donãdo nobis ĩtellectum pro cognoscẽdo te: memoriã pro cõseruando te in se: ⁊ volũtatẽ ⁊ amorem pro diligẽdo te sup oĩa sicut rõnabile ẽ ⁊ tãte ptãtis: vt amorẽ hũc neqꝫ demon: nec alia creatura in se rõnẽ habens possit nobis auferre inuitis. Pudeat itaqꝫ hominẽ vidẽdo tantũ se a te diligi nõ amare factorẽ suum cuiꝰ viuere semper in te est. O eterna bonitas in te video q̃ postq̃ pp nostrã fragilitatẽ cecidimꝰ in putredinẽ peccatorum in obediẽte tibi primo patre constrinxit te amor apire oculũ pietatis tue mittẽdo nobis miseris filiũ tuũ verbũ incarnatum velatũ nostra misera carne: nostra mortalitate vestitũ: deũ verum ⁊ dñm iesuꝫ xp̃m reconciliatorem: informatorem: ⁊ redẽptorẽ nostruꝫ. Et q̃ tu dulce verbũ iesus amor patris mediator factus es guerre nostre cum creatore nostro faciẽs ma

gnā pacem puniens inobedientiā:
ꝛ iniquitates nostras super sanctissi
mū corpus tuū factus obediēs vsqꝫ
ad opprobriosam mortē crucis.

Satisfaciens simul iniurie patris
tui ꝛ culpe nostre vindicādo eā sup
temetipso. Peccaui dn̄e miserere
mei quocūqꝫ cōsiderādo me ꝑto re/
perio a morē icōprehēsibilē ex te do
ne iesu deꝰ meꝰ ad creaturam forme
tue: vn̄ excusabilis nō ē si te nō dili/
gat. Nā tu deꝰ ꝛ hō absqꝫ hoc vt te
diligere cū nō essem amasti ꝛ fecisti
me capacem notitie ꝛ infinite potē/
tie ꝛ bonitatis tue. Et quicquid vo/
lo diligere qđ hēat in se eē repio in
te. peccatū aūt qđ nō hēt sed priuat
eē nō cadit in te. Et iō dignū ē odio
nō amore: si velimꝰ deū diligere vt
tenemur. Viderēmꝰ in te tuā inesti/
mabilē deitatē: q̄ si hominē: tu ho/
mo es indicibilis puritatis: ꝛ si veli
mus ad deū dirigere zelū. Tu solui
sti ꝓpriū sanguinem redēptiōis no
stre iestimabile prētiū eripiēdo nos
de fuitute peccati. Tu es itaqꝫ dn̄s
fuisti pater: frater: magister: amicus
ꝛ socius noster: cōuersando nobiscū
ex benignitate ꝛ insuperabili carita
te tua. O eterna deitas quid tibi ex
his gratū ego misera creatura retri
buā: cū summe sapientie ꝛ infinite
potētie ꝛ bonitatis existas. Tu pul
chritudo purissima: ego putridissi/
ma creatura. Ego mors: tu vita phē
nis. Tu lux: ego tenebre. Tu sapien
tia ego stultitia. Tu ifinitus ego ca
ducaqꝫ omni die fini proximo. Tu
medicus ego infirma ꝛ fragilis pec
catrix que perdēdo me ꝛ tēpus mei
decursus inutiliter extra te nūquā
discrisse te videor qui traxisti nos
ad te ꝛ semp ad te per gratiā retra/
his si pmittimus ꝛ nostra voluntas
tue maiestati sanctissime non rebel/
let. Heu me peccaui dn̄e miserere
mei: ne respitias eterna bonitas ad
nr̄as miserias q̄s ex nobisipsis ꝯtra
ximꝰ recedēdo ab infinita bonitate
tua ꝛ aīas nostras a suo obiecto pro
prio remouēdo: sed oro p tuā miseri
cordiā q̄ sine fine ē: apꝫ oculū tue sū
me clemētie ꝛ pietatis ꝛ respice ad
vnicā sponsam tuā aperiēs oculum
vicarij tui in terris vt non amet te
propter se: nec se pp se: sed potiꝰ te ꝛ
se pp te diligat: qꝛ dū amat te vel se
pp se pimus qꝛ ipse vita ꝛ mors nr̄a
mors. Linquātū sollicitus nō ē recu/
perare nos oues pditas. Sꝫ si amet
te ꝛ se pp te viuimꝰ dū a bono pasto
re exēplū vite recipimꝰ. o summa ꝛ
ineffabilis deitas peccaui ꝛ nō sum
digna orare ad te: sed tu potes face
re me dignam. Punias itaqꝫ do/
mine deus meus peccata mea ꝛ ne
respicias miseriam meam vnūꝫ cor
pus a te habeo quod tibi reddo ꝛ
offero. Ecce carnem: ecce sanguinēꝫ
dissumatur: destruatur. Scindan/
tur etiam ꝛ triturentur ossa cuꝫ me
dullis meis: pro vicario ipso sponso
vnico sponse tue: ꝛ alijs pro quibus
oro si fuerit in voluntate tua: pro
quo vicario humiliter dep̄cor exau
diri: vt tuam voluntatem aspiciat:
amet ꝛ faciat ne pereamꝰ. Da ei cor
nouum deus vt semper crescat ī gra
tia tua: ꝛ sit fortis in erigendo vexil
lū sc̄issime crucis faciēdo nos gratie

participes ⁊ fideles sicut participamus ⁊ nos fruct⁹ salutifere passiōis ⁊ sparsi sanguinis tui vnigeniti agni sine macula. Peccaui dñe eterna deitas miserere mei Amen.

Oro eiusdē pro ministris ecclesie.

ij

Confiteor eterna deitas te mare trāquillū eē in quo velut pisces nutriūtur aīe ex teipo: q: vȝ requiescūt in te p affectū ⁊ vnionem amoris ꝯfirmādo velle altissime ⁊ eterne volūtatis tue q̄ a nobis vult tm̄ sanctificationē nr̄aȝ. ⁊ iō anima hoc respiciēs ⁊ suā se expoliās tuam tm̄ induit volūtatē. Et hoc videtur eē optimū signū in te manētium si exuti volūtate ꝓpria ⁊ creaturarū peccātiū velle tuū: tuo nō ipsoꝝ mō sequanē ⁊ ex ꝓsperis mūdi nō gaudeāt: sȝ poti⁹ in aduersis que īter te ⁊ ipsos media sunt: vt sicut ignis aurū ita ipa ꝓbēt an iudicēt ipsi ꝑm volūtatē tuā more amātiū tātūmō. Et iō aduersa huiusmōi amāda sūt sicut cetera a te creata que oīa bona sunt ⁊ dilígi digna excepto peccato qđ a te nō ē: sed ego misera diligēdo peccatū sēmp ꝑdidi tēpus diuini obsequīj. Peccaui dñe miserere mei. Punias dñe peccata mea ⁊ iniquitates meas auerte. Purifica me eterna ⁊ ieffabilis deitas ⁊ exaudi ꝟuā tuā oratē ad te vt dirigas in te corda ⁊ volūtates ministroꝝ scē matris ecclesie spōse tue vt sequanē agnū īaginatū: pauperē māsuetum ⁊ humilē p viā sanctissime crucis: tuo celesti non ipsoꝝ more caduco.

Sint itaqȝ creature angelice ⁊ terrestres angeli in hac vita q: conficere ⁊ ministrare hn̄t corpus ⁊ sanguinē vnigeniti filij tui agni imaculati ne sint sicut aīalia rōne carentia ad hec indigna: sed vnias diuina pietate autor pacis ⁊ balnea eos in tranquillo mari bonitatis tue: ita q: non expectent vltra perdēdo tēpus vtile qđ iā hn̄t pro inutili qđ nō habēt. Peccaui dñe miserere mei. Audi dñe vocē meā ⁊ exaudi miserā ꝟuaȝ tuā clamātē ad te patrē piissimuȝ ⁊ pro oībus filijs quos tradidisti mihi vt eos singulariter diligā ꝓpter tuā caritatē imensam: summe eterne ⁊ ieffabilis verus deus. Amen.

Oratio eiusdē facta Janue ad remonēdū papā gregoriū de ꝓposito retrocedēdi terminato in cōcistorio pp cōtrarietates accessus ad vrbeȝ in qua rn̄detur obiectib⁹ cōtrarijs: ⁊ q̄sito quō officiales curie possint officia gerere sine offensa di ⁊ p̄rimi.

iij

O Pater oīpotēs eterne de⁹: o inextimabilis ⁊ dulcissima caritas in te video ⁊ cordi teneo qđ tu es via veritas ⁊ vita pp quam oportet accedere oēȝ hoīeȝ vēturū ad te quā tua ineffabilis dilectio dirigit ⁊ format de sca notitia sapiētie vnigeniti filij tui dñi nr̄i iesu xp̄i. Tu es ille etern⁹ ⁊ incōprehēsibilis de⁹ qui mortua humana generatiōe pp sue fragilitatis miseriā solo amore ⁊ clementissima pietate motus misisti nobis ipsum verū deū ⁊ dñm nostrū iesum xp̄m filium tuum nostra

mortali carne vestitū ꝛ voluisti ꝙ nō veniret cū delectatione ꝛ pōpis huius caduci seculi:sed cū angustia penuria ꝛ tormentis:ꝛ ipsam tuam sciens ꝛ faciens voluntatem pro nostra redemptione spretis mūdi periculis ꝛ inimici obstaculis vt mortē morte vinceret fact⁹ obediens vsqꝫ ad mortem acerbissimā crucis. Nūc quoqꝫ o amor incōprehensibilis tu idē es qui mittēdo vicariū tuū ad recuperandū filios mortuos per recessum ab inobedientia sancte matris ecclesie vnice sponse tue mittis eum cū angustia ꝛ periculis quēadmodū misisti dilectū filiū tuū redēptorē nostrū ad liberandū ipsos filios mortuos a pena inobedientie ꝛ morte peccati ꝛ fragiles hoīes creature tue indicāt prauo ꝛ psūmptuo so iudicio ex affectu carnis in contrariam partē vt volūtatē tuā ꝛ fructū salutis eorūꝫ ab inimico recepti impediāt:ꝛ ipsuꝫ tuū in terris vicariū a tā salutifera tua legatiōe diuertāt O amor eterne isti nō timēt mortē aieꝫ corpis ꝛ iudicāt fm̄ sensum ꝛ amorē pprīū nō fm̄ verū iudicium tuū ꝛ pfunditatē sapiētie maiestatis tue. Tu positus es pro regula nostra ꝛ porta per quā oportet nos trāsire:ꝛ iō in laborib⁹ ꝛ angustijs gaudere debemus sicut tu dixisti qꝛ ad hoc nati sumus ꝛ mūdus ꝛ caro nostra miserrima nō nisi amaritudis fructus producunt ex tua admirabili prouidētia vt de eis nō gaudeamus nec in eis speremus:sed de fructu salutis ꝛ tuis donis celestibus glorienur. bene itaqꝫ debet gaudere vicarius tuus dū sequitur vel tuum ꝛ iustitiam iesu christi qui discuenauit aperuit ꝛ dissoluit sanctissimū corpus suum pp nos ꝛ dedit suum sanguinem vt lauaret peccata nostra:ꝛ vt salutē nobis sua ineffabili pietate captaret:ꝛ ipsi vicario tuo dedit claues ligandi ꝛ soluendi animas nostras vt voluntatē tuā ꝛ ei⁹ vestigia sequeretur. Pro quo sanctissimā tuam clementiam suplici ter oro vt purifices eum:ita vt cor suum ardeat sancto desiderio recuperādi membra deperdita ita vt ea recuperet per auxilium excelse potētie tue. ꝛ si tarditas sui tibi amor eterne displicet punias propter eaꝫ corpus meuꝫ quod tibi offero ꝛ reddo vt illud flagellis afficias ꝛ destruas prout fuerit in volūtate tua Peccaui domine miserere mei. Tu deus eterne: tu es philocaptus de factura tua cum ineffabili gratia ꝛ clementia tua:ꝛ ideo tuum vicariū mittis vt eam percuntem recuperet de quo ego indigna ꝛ misa peccatrix gratias ago tibi īfinita bōnitas ꝛ inestimabilis caritas verus deus pudeat hominem filium Ade quē solo amore ꝛ morte tui vnigeniti redimisti non sequi voluntatem tuam qui non vis nisi sanctificatio nem nostram da deus eterne qui ex caritate diuina homo factus es ꝛ ex amore vnitus es nobis ꝛ mittis iaꝫ nobis vicarium tuum ad ministrādum nobis spirituales gratias sanctificationis nostre ꝛ perditorum filiorum recuperationis vt ipse tantūmodo voluntatē tuam sequatur:

nō acqescat ꝯsiliis carnis iudicātis ꝭm sensum ⁊ amorē ꝓpriū nullisq3 aduersitatibus terreat. Et q2 dīa deficiunt: nisi in te sūme deus: nō respicias peccata mea q̄ clamo ad te: sed exaudi seruā tuā ꝓpter clementiā3 tue inestimabilis caritatis. Tu recedendo a nobis: nō dimisisti nos orphanos: sed dimisisti nobis vicariū tuū qui dat nobis baptismū spiritꝰ sancti: ⁊ nō tm̄ semel sicut baptismo aque loti semel sumus: sed semꝑ lauat nos ꝑ sanctā penitentiā: ⁊ peccata nostra astringit. Tu cū improperiis venisti ad nos: ⁊ nos recedendo a te iudicamus ꝭm carnē: ⁊ amore3 ꝓprium. Tu es pallidus q2 creature tue semꝑ vacuant gratias tuas. Spoliando vnicam sponsam tuam. Fac igit̄ eterna pietas vt vicarius tuus sit comestor animaꝝ ⁊ tui honoris sancto desiderio ardens: ⁊ adherens tibi soli: q2 tu es alta: ⁊ eterna bonitas: absterge ꝑ eū infirmitates nostras reintegra sponsam tua3 suo salutari ꝯsilio ⁊ opibus virtuosis. Reforma ēt eterne deus vitam istoꝝ seruoꝝ tuoꝝ: astantium vt sequant̄ te solū deū in corde simplici: ⁊ voluntate ꝑfecta: ⁊ non respicias mei miseriā que oro ꝓ ipsis: sed plāta eos in viridario voluntatis tue. Benedico te pater eterne: vt benedicas hos famulos tuos: vt fiāt despectores sui ipsius ꝑꝑ te: ⁊ sequant̄ solam puritatē voluntatis tue que sola eterna ⁊ ꝑpetua est ꝓ quibus oībus gratias ago tibi.

Oratio eiusdem: in abstractione post cōmunione3 facta die veneris. xviij. febr̄. M.cccclxxix. iiij.

O Alta ⁊ eṫna trinitas: ⁊ amor inestimabilis. Et si tu vocas me filiā ego dico te esse sūmū: ⁊ eternum patrem. Et sicut tu tribuis mihi temetipsum cōmunicando mihi corpus ⁊ sanguinem vnigeniti dilecti filij tui in quo das mihi totu3 te deum ⁊ hominem sic: o amor inestimabilis: peto quod cōmunices me corpore mistico sancte matris ecclesie: ⁊ vniuersali corpore christiāe religionis. In igne enim tue caritatis noui quod in hoc cibo vis animam delectari. Tu īestimabilis amor vidisti: ⁊ cognouisti me in te: ⁊ q2 ī tuo lumie me vidisti. Ideo philocaptꝰ pulchritudine creature tue ex amore ipsam de te traxisti: ⁊ creasti illa3 ad imaginem ⁊ similitudinem tuam. Ego aute3 creatura non cognoscebam propter hoc te in me: nisi inquantum videbā imaginem ipsam ⁊ similitudinem tuā in me. Sed vtinam: ⁊ ego viderem ⁊ cognoscerem te in me. Et sic vt de te omnes perfectā cognitionē haberemus: vel hēre possemus vnisti te nobis descendendo a sūma altitudie deitatis tue: vsq3 ad vltimū lutu3 humāitatis nr̄e q2 enī3 ībecillitas itellectus mei nō poterat comprehendere: īmo nec intueri altitudinem tuā. Ideo vt paruitate mea capere possem ipsam tuam altitudinem paruulu3 te fecisti includendo magnitudine3 deitatis tue ī paruitate nostre humanitatis ⁊ sic manifestasti te nobis in verbo

vnigeniti tui:sicut ergo cognoui te
i meo abissus caritatis. In hoc igi/
tur verbo:o alta ⁊ eterna trinitas i
estimabilis amor manifestasti te: ⁊
veritatem tuam nobis maxime in
effusione sanguinis sui:q̃ tunc vidi
mus potentiã tuam:q̃ potuisti nos
in ipso sanguine lauare a culpa nr̃a:
⁊ cognouimus ẽt sapientiã tuam:q̃
esca humãitatis nostre qua opertu/
sti hamuz tue diuinitatis cepisti de
moniũ:auferendo ab eo dñium qd
habebat supra nos. Iste sanguis oñ
dit nobis ẽt caritatẽ:q̃ ex solo igne
amoris nos taliter redimisti cũ nõ
idigeas nobis:⁊ sic patefacta est no
bis veritas tua:q̃ vz creasti nos: vt
nobis vitam eternã largireris. Istã
quõq̃ veritatẽ nouit creatura tua.
Per ipsum verbũ vnigenitũ tuũ:
añ enim nõ poterat vider̃ veritatẽ
istam quia caligauerat oculus eius
obfuscatus velamine culpe. Erube
sce:erubesce creatura adeo tuo faz:
⁊ taliter exaltata ac honorata non
nosse deũ inestimabili amore carita
tis sue descendisse ab altitudine dei
tatis:vsq̃ ad infimum lutuz huma
nitatis tue:vt cognosceres eum i te:
Peccaui dñe miserer̃ mei. o q̃ ãmi
rabile est quod cũ cognosceres crea
turã tuã. In te:añ quã esset: ⁊ preui
deres ipsam operaturã iniquitatẽ:⁊
veritatẽ tuã minime. Secuturã ni/
hilominus creasti ipsam. O amor i
estimabilis. Et cui dicis tu:o anima
mea dico tibi:o pater eterne: Sup/
plico clemẽtissime pater quatenus
cõices nos:⁊ oẽs fr̃es tuos igne ca
ritat.s tue. Et dispone omnes ad re
cipiendum orationes ⁊ doctrinam
que ex tuo lumine ⁊ caritate fundũ
tur:aut fundi debent. Ueritas tua
dixit querite: ⁊ inuenietis. Petite
⁊ accipietis:pulsate ⁊ aperietur vo
bis. Ego miserrima pulso ad hostiũ
veritatis tue. Clamo in ꝯspectu ma
iestatis tue:⁊ peto ad aures tue cle/
mentie misericordiam pro mundo:
⁊ singulariter ꝑ sancta ecclesia:q̃ ꝑ
doctrinã verbi cognouit: q̃ cõtinue
pascar de hoc cibo. Et postquam sic
placet tibi nõ sinas me fame perir̃:
O anima mea quid facis: an igno/
ras te ꝯtinuo videri a domino deo:
Scias te nunquam posse ab oculo
eius abscondi tui nihil occultum ẽ
bene potes aliqñ abscondi ab oculo
creature:nunquã aũt a suo. Pone
ergo finẽ ⁊ terminũ iniquitatibus
tuis:⁊ excita temetipsam. Pecca/
ui dñe miserere mei:tempus est iaz
a somno surger̃. Tu trinitas eterna
vis quod excitentur creatur̃ tue. Et
si non surgimus in prosperitate mit
tis aduersitatem:⁊ vt pfectus medi
cus cum igne tribulationum incen
dis vulnera quando non iuuat:nec
prodest vnctio consolationis ⁊ pro
spitatis. O pater eterne. O caritas
increata. Ego sum plena admiratio
ne:q̃ cognoui in lumine tuo q̃ tu
vidisti ⁊ cognouisti me: ⁊ quascũq̃
rationabiles creaturas generaliter
ac particulariter priusq̃ nobis esse
dedisses:⁊ similiter vidisti primum
hominem Adam. Nosti etiam cul/
pam secuturã in obediẽtie sue in ꝑ
ticulare:⁊ i aliis generalẽ q̃ erãt se
cuturi p⁹ eũ. Et cognouisti:q̃ culpe

x iiij

impediebat veritatem tuã: imo im
pediebat creaturas rõnales: vt nõ
adimpleretur in eis. Non pueniendo
ad finẽ ad quem eas creaueras.
Vidisti ẽt ĩ te penã secuturã verbo
filio tuo: vt restitueret humanũ genus
gratie: ꝛ veritas tua compleret
in nobis. In quo lumine nouit ꝙ oĩa
preuidisti. Quõ ergo pater eterne
creasti: hãc creaturã. Ego de hoc stu
pefacta sum valde vere video: qꝛ in
dicas mihi qꝺ ex nulla alia cã: hoc
fecisti nisi: ꝙ cũ lumine tuo vidisti
te cogi ab igne caritatis tue ad cre
andũ nos nõ obstantibus iniquita/
tibus quas cõmissuri eramus ꝯtra
te eternũ patrẽ. Ignis ergo carita/
tis te cogit. O amor eterne licet in
lumĩe tuo videres oẽs iniquitates
quas factura erat creatura tua con
tra te bonitatẽ infinitã tñ finxisti te
nõ videre: sꝫ solũmodo fixisti: ꝛ fir/
masti. zelũ tuũ in pulchritudinem
creature de qua velud infatuatus ꝛ
ebrius philocaptꝰ es: ꝛ ex amore ip/
saꝫ ex te traxisti dãdo ei esse ad ima
ginẽ ꝛ simi'itudinẽ tuã. O veritas
eterna tu declarasti mihi ĩdigne ser
ue tue veritatẽ tuã: ꝙ vꝫ amor coe/
git te ad creãdũ ipsam: quãuis vide
res: ꝙ offensura erat te noluit cari/
tas tua qꝺ figeres oculũ ĩ hac visio
ne: ĩmo auertisti oculos tuos ab ip/
sa offensa: ꝛ fixisti solũmõ in pulcri/
tudine creature si cuĩ ꝑncipalem vi
sionẽ posuisses in futuraꝫ offensam
oblitus fuisses amoris quem hẽbas
ad creãdũ hoĩem. Non enim hoc fu
it absconsum tibi: sed firmasti te in
amore: quia nil aliud es quaꝫ ignis
amoris. Et ego ex defectibus meis
nũquã te cognoui. Sed concede ex
grã amor dulcissime ꝙ fluat sãguis
de corpore meo ꝑ honore nominis
tui: nec vlterius manicã induta me.
Recipe ẽt eterne pater hũc qui me
cõmunicauit. Exue eũ sic: ꝛ ab ipso/
met solue eũ ꝛ vesti eũ eterna volũ/
tate tua ac ipm in te liga cũ insolu/
bili nexu: vt sit odorifera planta in
viridario sancte ecclesie largire que
so clemẽtissime pater dulcẽ benedi
ctionẽ tuã: ꝛ ĩ sanguine filij tui ab/
lue facies aĩaꝫ nrarum. O amor: o
amor ego peto ꝙ des mihi mortẽ.

Oratio eiusdem facta in die san/
cti Thome apostoli. v.

Deitas deitas eterna deitas
verus amor qui ꝑ vnionem
humanitatis verbi tui dñi nostri ie
su christi cũ oĩpotẽti deitate tua de
disti nobis deꝑditis lumen sanctissi
me fidei q̃ est pupilla oculi intelli/
gentie nostre qua videmus: ꝛ nosci/
mus veꝝ obiectuꝫ aĩe tuã videlicet
inestimabilẽ deitatẽ: ꝛ fecisti ipm fi
lium tuũ dñm nostrũ sacrificiũ tibi
ĩmaculatum ꝑ nobis ponens eũ la
pidem angularẽ: ꝛ colũnã firmissi/
mã stabilitatis sancte matris eccle/
sie vnice sponse tue quiqꝫ ab olim di
sposuisti renouare ipsam ecclesiã no
uis ꝛ fructuosioribꝰ plantis ex tũc
nullus potuit infringere tuam san/
ctissimam voluntatem que eterna
ꝛ incõmutabilis ẽ Ne respicias pec
cata nostra quibus indignã me re/
cognosco orare ad te: ipsaqꝫ peccata

nostra tua clemētissima pietate ab/sterge hodie p virtutē huius sancti apostoli Thome: τ purifica aiaʒ me aʒ amor mens:sūme deus: τ exaudi seruā tuā clamantē ad te: τ q: ignis ɔtinuo urens es nūquā tū tibi gra/ta ɔsumēs licet ɔsumas semp quic/quid hʒ aīa extra te. Ure igne spiri/tus tui τ ɔsume ac eradica fundit⁹ oēm amorē: τ affectū carnis de cor/dibus nouellaꝝ plantaꝝ: quas insc rere dignat⁹ es corpori mistico eius dem sancte matris ecclesie. Trāsfer eas de mūdanis affectibus in viri/darīū affectus tui: τ da eis cor nouū cū vera notitia voluntatis tue: vt isti despectores mūdi: τ sui ipsius ac ꝓprij amoris effecti. Imbutiqꝫ fo fervore amoris tui ac facti fidei ze/latores. τ virtutū pp te relictis fal/lacibus cupiditatibus: τ pōpis hu/ius caduci seculi sequant te solūmō pp te: cū puritate mūdissima τ fer/uida caritate. Itaqꝫ directori nr̄e salutis. Sponsus hic nouus eiusdeʒ ecclesie: tuo semper dirigat ɔsilio. Mundos τ puros: tm̄ ꝓmoueat re ceptet: τ audiat τ aīe plante tue no uissime fient angeli tibi assistāt i ce lis ita assistāt dn̄o nr̄o vicario tuo i terris in reformationē eiusdē Sancte matris ecclesie fm cor tuū in cor de simplici: τ actione pfecta ac repu tent se ꝓut sunt isertos nouiter cor pori dn̄i nostri iesu christi a quo sup fluos: τ infructuosos quosdā ramos tua admirabili ꝓuidentia: τ absqꝫ misterio hoīs abscidisti. Et cuʒ ipso iesu iam nascēte τ ꝓficiente virtuti/bus: τ etate nati: τ ipsi eidē ecclesie similiter proficiant exemplis: τ mo ribus virtuosis: vt sicut noua inser/ta flores magis odoriferos τ fruct⁹ ameniores naturali a te tradita di/spositione producunt: ita etiam rese catis motibus omnis carnalis affe/ct⁹ tuo celesti dono quo sanctos apo stolos roze sancti spiritus perfudisti inserantur eis nouelle virtutes red dentes tibi suauitatem odoris: τ ip si sancte ecclesie reddant amenitatē virtuosorum actuum: τ operis fru/ctuosi: vt sit reformata i eis tua spō sa. O amor eterne purifica hunc vi carium in se: vt innocens exemplūꝫ puritatis τ innocentie alijs tribuat in tue conspectu gra: ie deseruiat po pulum sibi subiectum instituat hac etiam infideles attrahat celestibus disciplinis: τ fructus eterne salutis offerat tue incomprehensibili ma/iestati: ꝑ quibus omnibus vt exau/dire digneris: ego miserabilis grati as ago tibi: summa bonitas verum deus.

Oratio eiusdē facta in die cathe dre sancti Petri apostoli. vi.

Ad te o superne medice τ amor inestimabilis anime mee ves bemēter suspiro ad te trinitas eter/na: τ infinita: ego finita procla mo i corpore mistico sancte ecclesie: vt de leas omnem maculam: anime mee per gratiam: τ non tardes ulterius Sed per merita huius conductoris nauicule tue. s. sancti Petri. Cum igne caritatis: τ profunditate abis/sus eterne sapientie expectanti au/xilia tue sponse succurre. Et ne despi/

cias desideria seruoꝝ tuoꝝ: sed iam conducas naniculam ipsaz actoꝛ pacis: ⁊ ad te oꝛdies seruos tuos: vt resolutis tenebꝛis appareat auroꝛa lucis plantatoꝝ in ecclesia tua ex desiderio puro salutis animaruz. Benedictuz ligamen quod benignissime pater nobis tribuisti quo possimus manus iustitie tue ligare: videlicet orationem humilem: ⁊ fidelem cum ignito desiderio seruoꝛum tuoꝛum quibus mediantibus pꝛomittis misereri mundo. Regratioꝛ tibi alta: ⁊ eterna deitas quia ꝓmittis cito dare refrigerium sponse tue: ⁊ ego noviter intrabo viridarium eius: ⁊ nūquam egrediar quousqꝫ impleas ꝓmissa tua que nunquam fuerunt: nisi vera: dele itaqꝫ peccata nostra hodie vere deus: ⁊ laua facies animarum nostrarum sanguine vnigeniti filij tui disperso pꝛo nobis: vt sic claro vultu: ⁊ integris: ⁊ animis reddamus ei passionis vices: moꝛtui nobis viuendo sibi. Exaudi etiam nos oꝛātes pꝛo custode huius tue cathedre cuius festū colimus vicario tuo vt facias eum qualem tui successoꝛē huius vetuelli petri vis esse: ⁊ des ei modos necessarios ecclesie tue. Cōfiteoꝛ te pꝛomisisse cito completurū desideria mea igitur confidentius oꝛo ne tardes vlterius deus meus pꝛomissa complere. Et vos dulcissimi filij cum nunc sūmus ad manus tēpus est laboꝛandi pꝛo ecclesia chꝛisti vera matre fidei nostre ꝓpterea hoꝛtoꝛ: vt vos iam plantati in ipsa ecclesia sitis velut columne ipsius: ⁊ cōmuniter omnes cum feruoꝛe orationis ⁊ opere actionis pulsis amoꝛe pꝛopꝛio: ⁊ omni pigritia laboꝛemus in hoc viridario salutifice fidei vt perficiamus voluntatē dei eterni qui nos vocauit ad hoc ꝓ nostra ⁊ alioꝛum salute: ⁊ pꝛo vnitate ipsius ecclesie in qua salus est animarum nostrarum.

Oꝛatio eiusdem facta die dominico. xx. febꝛ. M.ccclxxviij. vij.

Alteoꝛ eterne deus fateoꝛ eterne deꝰ alta ⁊ eterna trinitas ꝙ tu vides ⁊ cognoscis me: ⁊ hoc in lumine tuo vidi: confiteoꝛ eterne deus: ⁊ video ꝙ vides necessitatē dulcissime sponse tue ⁊ bonam voluntatem vicarij tui: quid est ergo quod impedit ꝙ non pꝛosequatur eum ꝑ effectum bonoꝛum operum: i lumine tuo vidi ꝙ h noscis: q2 nil absconditum est oculo tuo: in eodem lumine video ꝙ in te pꝛeuidisti remedium quod postmodum dedisti filio tuo moꝛtuo. s. humano generi quod remedium fuit verbum vnigenitū tuum: pꝛeuidisti etiam pꝛo eodem moꝛtuo filio tuo aliud remedium. Scilicet reseruare cicatrices in coꝛpoꝛe ipsius verbi: vt cōtinue clamarent ꝓ nobis misericoꝛdiā coꝛā maiestate tua: in lumine tuo vidi quod ex igne caritatis reseruasti eas i coꝛpoꝛe suo: ⁊ nō sunt ipedite: ipse neqꝫ coloꝛ sanguinis ꝑ coꝛpus glorificatum: nec ipse coꝛpus glorificatū ipediunt: Jn temetipso igit̄ ꝓuidisti remedium opportunū: vz reseruare cicatrices in coꝛpoꝛe: ⁊ sic pꝛincipale

remedium preuidisti reconciliatio/
nis creature tibi creatori per ver/
bum similiter: ⁊ hoc vidisti. In tuo
lumie vidi: ⁊ noui ꝙ preuidisti: hec
omnia quia cū ipso: ⁊ in ipso video:
⁊ absq; illo ē ambulare in tenebris.
O dulcis amor tu vidisti ī te neces/
sitatē sancte matris ecclesie: ⁊ reme
dium quo indiget: ⁊ ipsum remedi/
um tribuisti: vz orationem seruorū
tuorum de quibus tuis quod fiat mu
rus cui appodictur murus ipsius ec/
clesie sponse tue quibus clementia
tua spiritussancti ministrat ignita
desideria reformationis eiusdē. Si
militer video ꝙ preuidisti peruer/
sam legem meam: ⁊ cuiuscunq; ra/
tionalis creature que lex semper est
apta obuiare: ⁊ rebellare voluntati
tue: ⁊ vidisti ꝙ ipsam secuturi era/
mus: vere video ꝙ nosti fragilita/
tem: huius nature nostre humane
quam scilicet debilis est: ꝙ fragilis:
ꝙ etiam misera. Et ideo tu summus ꝓ
uisor in omnibus prouidisti tu sū/
mus remediator qui in omnibus eā
remediasti dedisti nobis arcē: ⁊ for
titudinem voluntatis: sociando eā
cum hac debilitate carnis que vo/
luntas tā fortis est: vt nec demoni
ū: neq; alta aliqua creatura preua
leat aduersus eam: nisi per liberum
arbitrium in cuius manibus posi/
ta est: hec volūtas assentiat. O eter
na bonitas. Et vnde tāta fortitudo
in voluntate creature tue nisi a te.
Sūma ⁊ insuperabili fortitudine:
Unde video ꝙ participat de forti/
tudine voluntatis tue: quia ex vo/
lūtate tua ipsā dedisti nobis. Qua
re videmus ꝙ tūc est vere fortis vo
luntas hominis dum sequitur volū
tatem tuam debilis autem quando
discedit ab ipsa: q2 vt dictum est de
tua volūtate creasti: ideo in tua ma
nens ē fortis: hec oīa in lumine tuo
noui in voluntate nostra. Et sic eter
ne pater indicas ⁊ demonstras forti
tudinē voluntatis tue. Si enim in
paruulo membro tāta est fortitudo
quantā estimabimus esse tuam qui
creator ⁊ gubernator es oīum: Uñ
video in lumine tuo. Uidelicet ꝙ
ista voluntas tua: quā dedisti nobis
liberā positam in manu liberi arbi/
trij. Uidetur ꝙ roboretur a lumine
fidei: q2 cum ipso lumine noscit ho/
mo in lumine tuo eternam volun/
tatem tuam quam videt non velle
nisi sanctificationem nostram: ita ꝙ
lumen facit cressere ⁊ roborare vo/
luntatē que nutrita a lumie sanctis
sime fidei viuificat opera hominū
vnde patet ꝙ nec voluntas vera: ne
q; viua fides potest esse absq; oper:
hoc lumen alit ⁊ auget lumen ī ani
ma: quia non potest gustare ignem
caritatis tue nisi lumen ostendat ei
dilectionem tuā erga nos. Tu ergo
lumē es materia ignis quia nutris
⁊ facis crescere ipsum in anima: vt
ligna augmentant: ⁊ faciunt cresce
re ignem materialē. Tu lumen au
ges caritatem in anima: quia osten
dis ei diuinam bonitatem: ⁊ ipsa ca
ritas nutrit te in ipsa: quia optat co
gnoscere deum suum: ⁊ tu vis satis/
facere ei. O prouisor optime tu
noluisti ꝙ homo iret in tenebris: ⁊
nec maneret in guerra. Et ideo

pvidisti ei de lumine fidei qd pate/
facit iter: z tribuit sūmā pacē. non si
nit aīaz perire fame: nec manere nu
dā: aut esse pauperē: q2 pascit eā de
cibo gratie: z faciēdo gustare sibi in
affectu caritatis tue: cibū aīaz: idu
it ipsam veste nuptiali. s. caritatis z
eterna voluntate tua: z tribuit ei di
uitias eternas. Peccaui dn̄e mise/
rere mei: q2 pp tenebras pverse le/
gis mee quā fuz semp secuta caliga
nit oculus intellectus mei. Ideo
non cognoui te lumen verz tn̄ pla/
cuit igni caritatis tue illumiare me
tuo lumine vero. In lumie tuo ostē
disti mihi q pvidisti culpā: quam p
petraturus erat homo: z remedium
culpe. i. redemptionem quā postmo
dum fecisti p verbum: z qd pvidisti
fragilitatē hois: z remediū cōtra ip
sam. s. excellentiam voluntatis date
nobis a te sūma altitudie. Sz quid
est q ducit z alit eam: lumen sanctis
sime fidei. hoc lumen est principiuz
medium z finis cuiuscunqz pfectio/
nis. Ipsum lumen est quod ꝯseruat
z auget perfectionem in anima: hoc
ēt lumen pficit caritatē in ipsa: z ip
sa cuz augmentat: z conseruat: vt di
ctum est. O deus eterne. o amor in/
estimabilis caritatis tota est impa/
stata tecum creatura tua: z tu cum
ipsa per creationem per fortitudinē
voluntatis per ignez ex quo creasti
eam per lumen naturale quod dedi
sti ei quo videt te veruz lumen exer
cendo illud cum fame realium vir/
tutum propter gloriam z laudē no/
minis tui. O lumen super omne lu
men. O bonitas que omnem supe/
ras bonitatē. O sapientia superans
oēm sapientiā. O ignis qui omnem
ignē excedis. Et hec oīa es q2 tu sol9
es ille qui es: z nihil aliud ē aliquid
a se nisi inquantum a te habet esse.
O ceca z miserabilis aīa mea nō di
gna q de te vna cū aliis seruis dei fi
at murus in subsidiū sancte matris
ecclesie: sed potius plantari in ven/
tre cuiusdā aīalis bruti: q2 semp ope
ra aīaliuz operata es. Gratias gra
tias agō tibi eterne deus qui nō ob
stātibus iniquitatibus meis digna
ris me ad supradicta eligere. Sup/
plico igitur: q ex quo tu spiras ī cor
dibus seruoz tuorū anxia: z ignita
desideria p reformatione sponse tue
z facis eos pro ipsa incessabili voce
clamare: q exaudias clamorem tu/
um. Conserua etiam z auge bonam
voluntatez vicarij tui: z concede: vt
in eo impleatur vera perfectio: z si/
militer supplico: z oratio pro omni/
bus ratiōabilibus creaturis: sz ma/
xime p illis quos posuisti supra dor
sum meuz quos: vt debilis: z insuffi/
ciens reddo tibi. Nolo q pctā mea
impediant eos que semper sum secu
ta peruersam legem affectum: vide
licet carnis: sed opto z oro q facias
ipsos sequi te cuz perfectione: vt me
reantur assequi iustas preces quas
fundunt: z fundere debent pro salu
te totius mundi: z reformatione ec/
clesie tue. Peccaui: peccaui domi/
ne miserere mei: parce domine par/
ce mihi miserabili: z ingrate gratia
ruz. Fateor eterne deus q bonitas
tua conseruauit me sponsam tuam:
quanuis infidelis semper fuerim te

bi ex defectibus meis. Peccaui domine miserere mei.

Oratio eiusdē, fcā rome die martis. xxij. Febr̄. M.cccclxxix. viij.

O Deus eterne: o deus eterne: sis supplico pius nobis: ⁊ si tu dicis: o alta ⁊ eterna trinitas ꝙ pietas q̄ germinat misericordiā est tibi ꝓpria cum ipsa misericordia ꝓpria tibi sit q̄ non est absq̄ pietate ex pietate enim misereris nostri. Ego confiteor ⁊ ꝯcedo: video enim ꝙ ex sola pietate dedisti verbū tuū ꝓ redemptione nostra q̄ pietas sumpsit ex ordiū a fonte amoris cum quo creaueras creaturam tuā. Et q̄ valde placebat tibi. Ideo postq̄ perdiderat vestem innocentie: motus fuisti inducere ipsam gratia tua reducendo eam ad pristinuꝫ statum: non tamē abstulisti ab ea libertatem offendēdi: sed conseruasti ei liberuꝫ arbitrium: ⁊ legem peruersam que semper pugnat contra spiritum quā imitādo apta est ad cadendum in culpaꝫ peccati. Postq̄ ergo tu pius es deus eterne: vnde hoc: ꝙ homo est taꝫ crudelis sibimetipsi: Maiorēꝫ ⁊ enī crudelitatem non potest contra se exercere q̄ꝫ cuꝫ culpa occidere semet ipsum: Ipse est pius sensualitati cuꝫ qua pietate maximam crudelitatē contra animam vtitur: ⁊ etiam contra corpus: quia corpora damnatorum: simul cum anima puniuntur. Hoc video ꝙ a nullo alio procedit: nisi priuatione luminis: q̄ non cognouit pietatem tuaꝫ in nobis. Unde ⁊ propter hoc ostēdis tu ꝙ nihil prodesset homini pietas tua absq̄ pietate sua. Ex hoc autem patet: ꝙ creasti hominem absq̄ eo: sed sine eo non vis saluare ipsum: vis ergo pie ⁊ misericors pater: ꝙ homo respiciat immensam pietatem tuam: vt discat primo esse pius sibimetipsi: ⁊ postmodum similiter proximo suo iuxta illud. Caritas incipit a seipso. Itaq̄ vis ꝙ anima respiciat pietatem: vt auferatur ab ea crudelitas sua: ⁊ ꝙ capiat cibum quod hꝫ alere eam: ⁊ tribuere ei vitā. O deus eterne. O ignis ⁊ abissus caritatis oculus tuus respicit super nos. Ut autē creatura tua videat ꝙ sic est: videlicet quod fixisti super nos oculos misericordie: ⁊ pietatis aut iustitie ⁊ hoc secundum opera vniuscuiusq̄ Dedisti ei vt videret oculum intellectus. Unde manifeste patet ꝙ omne malum procedit a priuatione luminis: ⁊ omne bonum prouenit nobis a lumine: vnde enim potest diligi ꝙ non videtur: ⁊ videre quicquā absq̄ lumine nemo potest. O deus eterne. O pie ⁊ misericors pater sis pius nobis ⁊ miserere nostri. Sumꝰ ⁊ enim ceci: ⁊ absq̄ lumine precipue ego misera miserabilis ꝓpter ꝙ fui semper mihimetipsi crudelis. Cum illo oculo pietatis quo nos ⁊ cuncta creasti respice necessitatem mundi: ⁊ ipsi mundo prouideas. Tu dedisti nobis esse de nihilo: illustra ergo supplico hoc esse quod tuuꝫ est. Tu dedisti lucem apostolorum temporibus oportunis huic mundo: hoc igitur tempore quo maxime īdigemꝰ

in lumine suscita unum paulū qui
vniuersum mundū illuminet ⁊ cū
velamine misericordie tue operi ⁊
claude oculum iustitie ⁊ aperi ocu/
lum pietatis cum vinculo caritatis
liga teipsum ⁊ cum eodē placa irā
indignationis tue. o dulce ⁊ suaue
lumen. o principium ⁊ fundamentū
nostre salutis quia cum lumine tuo
vidisti necessitatem nostrā. ideo in
ipso lumine videmꝰ eternā bonita/
tem tuā quam cognoscendo diligi/
mus. o vnio ⁊ ligamen tui creatoris
in creaturam: ⁊ creature in te crea/
torem: cum fune caritatis tue liga/
sti eam: ⁊ cum tuo lumine dedisti ei
lumen. Unde si aperit oculos intel/
ligentie sue cum desiderio cognoscē
di te cognoscit. Nam lumē tuum in
trat in omnem animam aperientē
ei ianuam voluntatis. Manet enī
ad ostium anime ⁊ mox vt aperiet
sibi intrat in illam: sicut sol percuti/
ēns in fenestra clausa que cum aper
ta est illico intrat in domum ⁊ illā
illustrat. ita oportet ꝙ creatura tua
habeat voluntatem cognoscendi te
cum qua aperiat oculum intelligē/
tie quo aperto immediate tu verus
sol intras ⁊ illustras eam: ⁊ illuminā
do: quid operaris tu lumen pietatis
intus in anima? Expellis tenebras
⁊ infundis lucem. Extra his humi/
dum ꝓprij amoris calore tuo ⁊ re/
manet ei ignis caritatis tue. Facis
cor liberum quia in lumine tuo no
uit quātam nobis dederis liberta/
tem eripiēdo nos a seruitute demo/
nū in qua humanum genus ex sua
crudelitate peruenerat. Unde odit

homo cōmunem viam crudelitatis
que est pietas erga sensualitatē pro
pter quod efficitur crudelis contra
eam ⁊ pius rationi feras ponendo
potentijs anime. Claudit enim me/
moriam miserijs mundi ⁊ varijs de
lectationibus per obliuionem volū
tariam se ab eis extrahendo ⁊ ape/
rit beneficijs tuis eorum memoriā
sollicite retinendo: claudit etiā vo
luntatem: ita ꝙ te super omnia dili
git ⁊ omnia in te secundum volun/
tatem tuam ⁊ solūmodo te vult se/
qui ⁊ tunc vere pius est sibi: ⁊ sicut
est sibi pius: ita ⁊ proximo suo expo
nendo corpus suum ad mortē pro
salute animarū in omnibus actuꝰ pi
etatis, cum prudentia vtitur: quia
in lumine tuo vidit cū quanta pru/
dentia in nobis operatꝰ es omnia.
Tu lumen facis cor simplex ⁊ non
duplex: amplum ⁊ non artum intā/
tum ꝙ omnis creatura rationalis
efficitur capax ex amore: cum cari/
tate ordinata omnium querit salu/
tem: ⁊ quia non est lumen absqꝫ pru
dentia ⁊ sapientia exponit corpus
ad mortem pro salute anime proxi/
mi sui ⁊ non ponit animam perpe/
trando culpam. Non enim licet ho/
mini perpetrare minimam culpā
vt si fieri pōt saluet totum mundū:
qꝛ pro vtilitate creature finite que
nihil est ex se non debet offendi. In
finitus creator omnium qui est dē
bonum pro corpore etiā proximi po
nit substantiā tēporalē: ⁊ taliter ap
tum est istud cor ꝙ nulli ē fictū s;
quilibet pōt cor talē cōprehendere:
non enim ostendit vnum in facie ⁊

illa perfecte est vnita in doctrina
tua ⁊ corpus vnitum est in anima:
⁊ ideo vult sequi affectum aīe: qua/
propter ea que pri⁹ cōsueuerant ipsā
delectare. s. scelera mundi tunc tota
liter displicent. Similiter etiā ea q̄
sibi difficilia ⁊ aspera videbātur vi
delicet sequi virtutes modo dulcia
⁊ delectabilia sunt eidem. Bene er
go est veritas q̄ tu verbum eternū
delesti fragilitatem nature nostre
cum fortitudine nature diuine quā
recepisti a patre: ⁊ hanc fortitudinē
dedisti nobis vt dictum est median
tibus sanguine ⁊ doctrina. o eterne
sanguis: eterne dico quia, vnitus es
cum natura diuina: homo qui cum
lumine nouit fortitudinem tuā di/
scedit a debilitate sua quod lumen
non adipiscitur nisi assumatur odi
um contra propriam sensualitatem
⁊ potius āmittitur naturale. o dul/
cissime sanguis tu fortificas animā
tu illuminas ipsam: in te efficitur
angelica: tu intantum obumbras
ipsam caritate tua q̄ penitus obli/
uiscitur sui ⁊ nil aliud quā te potest
videre propter quod fragilitas car
nis etiam sentit odorem virtutum
ita q̄ simul corpus ⁊ anima clama/
re videntur ad te in quolibet exer/
citio: ⁊ hoc dum sanctum desideriū
permanet ⁊ augetꝰ. Si enim alias te
pesceret ⁊ allectaretur desideriū su/
bito eēt suscitata rebellio magis vi/
ua q̄ꝫ prius. o doctrina veritatis q̄
tantam fortitudinem prestas ani/
me indute te q̄ in nulla aduersitate
deficit: sed de omni prelio obtinet
palmam fortis est dum sequitur te:
que processisti a summa fortitudīe
nisi enim sequeretur te nil ei profi/
ceret fortitudo tua. Heu me mise/
ra que nunquā veram doctrinā se
cuta sum: ⁊ ideo tam debilis sum q̄
in omni minima tribulatione defi/
cio. Peccans domine miserere mei.

Deinde more solito orauit mater
pro ecclesia dei pro vicario xp̄i ⁊ fili
is ac etiā pro omni rationali creatu
ra. Amen.

Oratio eiusdē facta Rome die
mercurij. tertio martij mensis su/
prascripti. x.

O Trinitas eterna: o alta ⁊ eter
na deitas nos sumus arbores
mortis ⁊ tu arbor vite. O deitas
eterna quid est videre in lumīe tuo
arborem puram creature tue quā
traxisti de te summa puritate cum
pura innocentia ⁊ vnisti ⁊ plātasti
in humanitate quā formasti de li/
mo terre ⁊ fecisti liberam. Tu trini
tas eterna dedisti ramos huic arbo
ri qui sunt potētie aīe. s. intellectꝰ: me
moria ⁊ volūtas: quē fructū pducit
memoria: fructū retinēdi. In intel/
lectu posuisti fructus discernēdi: ⁊ i
voluntate fructus amoris. O arbor
posita in tanta puritate a plasmato
re tuo. Sed hec arbor deus eterne
quia abscidit se ab innocentia p inobedientiam cecidit: ⁊ de arbore vite
effecta est arbor mortis: vnde non
nisi mortales fructus postmodum
perducebat propter quod tu alta ⁊
eterna trinitas vt ebria ⁊ infatua
ta amore creature tue videndo hāc

Y

Antes de esta falta
otra hoja

arborem nullũ fructũ posse ꝑduce
re nisi mortis qꝛ erat separata a te
vita dedisti remedium eodẽ coacta
amore quo creaueras ipsam inserẽ-
do deitatẽ tuam in arborem mortis
nostre humanitatis. o dulce ⁊ suaue
insertũ. Tu deꝰ summa dulcedo di-
gnatus es vnire te cũ amaritudine
nostra. Tu lucidus splẽdor cũ tene
bris. Tu sapiẽtia cũ stultitia. Tu vi
ta cũ morte. Tu infinitus nobiscum
finitis. Quis te cogit ad hãc vnio
nẽ vt redderes nobis vitã: cum ipsa
creatura tantã iniuriã tibi fecisset
solũmodo amor vt dictum est: vnde
per hoc insertum dissoluitur mors.
Sufficiebat tue ardentissime carita
ti fecisse cũ ea hanc vnionem: Non.
sed postmodũ tu verbum eternum
hanc arborem proprio sanguine ir-
rigasti. Hic sanguis ꝑ calorẽ suum
facit ipsam arborem fructificare si
hõ cũ libero arbitrio se in te inserat
⁊ iñ te viuat: cor ⁊ affectũ suum ligã
doꝰ ⁊ fasciando hoc insertum cum fas
scia caritatis ⁊ imitando doctrinam
tuam: qꝛ patrẽ nõ possumꝰ nec de-
bemus sequi cũ in eo nulla pena fue
rit ⁊ nos per penas ⁊ cruciata desi-
deria debemꝰ ꝯformari tibi. Itaqꝫ
per te vitã producimꝰ fructꝰ vite si
nos in te inseramur. Nam qñ sumus
inserti in te rami quos dedisti arbo
ri nostro producunt fructus suos.
Memoria tũc impletur continua
recordatione beneficiorum tuorum.
Intellectus speculatur in te vt in-
telligat eternam voluntatem tuam:
⁊ vt perfecte te noscat: ⁊ voluntas
vult diligere id quod intellectus vi
dit ⁊ nouit. vnus ergo ramꝰ porri-
git fructus alteri ramo: ⁊ qꝛ anima
per agnitionẽ quã hẽt de te melius
se cognoscit: iõ odit semet. i. propriã
sensualitatẽ. O amor inestimabilis
mirabilia sunt opera tua que opera
tus es in creatura rõnali: Et si tu de
us eterne tpe quo homo erat arbor
mortis dignatus es restituere eum
in arborẽ vite iñserendo te vitam in
hoie licet quãplurimi ex defectibus
suis fiunt tãtũmõ mortis fructuũ pro
ductores: ⁊ hoc qꝛ nõ inserunt se in
te eterna vita. Ita ⁊ nõ potes ꝓui-
dere pro salute totius mũdi quẽ vi-
deo nõ inserere se in te: imo quilibet
permanet in morte sua: ipsi hoies
non accedunt ad fontẽ in quo ẽ san
guis vt aspergãt arborẽ suã. Inter
nos ẽ vita eterna incognita nobis
ignorantibus creaturis. o miserabi
lis: o ceca anima mea vbi ẽ clamor:
vbi preces quas debes effundere in
cõspectu dei tui: qui continuo te in-
uitat: vbi cordialis dolor pro arbo-
ribus manentibus in morte: vbi an
xia desideria in cõspectu diuine pie
tatis: Nõ sunt in me ista qꝛ nõdum
perdidi memetipsam. Si enim hoc
fecissem ⁊ solũmodo deũ quesissem. s.
gloriã ⁊ honorẽ nominis sui cor me
um per os exiret de corpore ⁊ os-
sa mea distillarẽt medullas sed nũ-
quã produxi nisi fructus mortis qꝛ
non inserui me in te. o amor meus
quãtũ est lumẽ: quãta est dignitas
quã recipit anima inserta in te veri
tate. o imẽsa largitas memoria por
rigit ꝙ sumus obligati diligere ⁊
sequi doctrinã ⁊ vestigia verbi vni

geniti tui:ipsum oportet nos sequi: et non te patrem:qr vt dictum est nul la pena in te fuit aut esse potuit absq lumine autē fidei non possum⁹ se qui hanc doctrinā nec vestigia ver bi:vnde intellectus figitur et specu latur in ipso lumine vt cognoscat et subito voluntas diligit id quod in telligentia vidit:et sic vnus ramus dirigit fructus vel porrigit fructus vite alteri ramo. Et vnde trahis o arbor hos fructus vite:cū ex te mor tua et sterilis sis ab arbore vite: nisi enim te inseruisses in ea nullum ex tua virtute produceres cum tu nil sis.o veritas eterna sicut tu produ xisti nobis fructus amoris luminis et obedientie pr̄opte propter que vt philocapt⁹ cucurristi ad oppr̄obrio sam mortē sanctissime crucis et hos produxisti virtute inserti quod feci sti deitatis tue in humanitate no stra et per insertum quod fecisti tui sacrati corporis in ligno crucis: ita quoq anima iserta in te ad nihil ali ud attendit nisi ad honorē tui et ani marū salutem:ipsa efficitur sapiēs: fidelis:patiens:atq prudens. Eru besce homo:erubesce:qui ex defecti bus tuis tanto bono te priuas: et tā ti mali efficeris dignus cum et bona opera tua nil pfint aut possint pro desse deo nec tua mala nocere:quā uis summa bonitas bene delectet q factura sua producat fructus vi te vt infinitum fructū recipiat et cō sequatur finē propter quem oēs crea uit. Peccaui dn̄e miserere mei:vni et insere hos in te ques dedisti mihi vt singulariter diligā eos ita vt vi nos fructus pducāt video bonitas infinita q sicut tu imittis rorem lu minis supernaturalis in anima vni ta tibi cum pace et quietē cōsciētie: ita cū rore sermonū tuorum auferes guerram et tenebras et reddes lumē et pacē dulcissime sponse tue: et pro pter hoc humiliter supplico tibi. Peccaui dn̄e miserere mei. Amē.

Oratio eiusdē facta rome in die annunciationis beate marie virgi nis anni suprascripti. xi

O Maria maria tēplū trinita tis.o maria portatrix ignis. maria administratrix misericordie maria germinatrix fructus. Maria redemptrix humani generis ex eo: qr carne tua patiente in xp̄o redem ptus est mundus:christus redemit sua passione tu mētis et corporis do lore.o maria mare pacificum. o ma ria donatrix pacis.maria terra fru ctifera.maria tu es planta noua:de qua habemus florem odoriferum: verbum videlicet vnigenitum dei: in te enim terra fructifera semina tum fuit hoc verbum. Tu es terra. tu es planta.o maria currus ignis: tu vestisti ignem absconditum et ve latum sub cinere tuo: qui cinis est nostra humanitas.o maria vas hu militatis in quo vase viget et ardet lumen vere cognitiōis quo lumine leuasti te supra te: et ideo placuisti eterno patri et sic ipse te rapuit et tra xit ad se amore precipuo diligendo te ipso lumine: et igne tue caritatis

ne oleo tue humilitatis traxisti tu ⁊
inclinasti humilitatem ipsius adue
niendum in te:licet motus ⁊ tract⁹
iam esset ad veniendū ab ardentis/
simo igne caritatis sue. O maria q2
habuisti istud lumē:ideo non fuisti
stulta sed prudēs:vnde ex prudētia
voluisti inuestigare ab angelo quo
modo esset possibile quod tibi nun/
ciabat. Nō ne sciebas tu hoc eē pos
sibile omnipotentie diuine absq3 vl
la dubitatione credebas. Quare er
go dicebas:quoniam   irum non co
gnosco. Certe non ideo hoc dicebas
quia deficeres in fide : sed propter
humilitatem tuam profundaz hoc
dixisti qua considerabas indignita
tem tuam:licet non dubitares hoc
possibile eē deo. O maria fuisti tur
bata in sermone angelico ꝓpter ti/
morem non videtur aspiciendo in
lumine dei:q̄ timore fueris contur
bata:licet actum admirationis ⁊ eu
iusdam conturbationis ostenderis.
Quid ergo admiraris: Admiraris
certe magnā bonitatē dei.quam vi
debas ⁊ stupebas:considerando te/
ipsam ⁊ q̄3 indigna eras ad tantam
gratiā recipiēdā. In cōsideratiōe er
go ꝓprie indignitatis ⁊ īfirmitatis
⁊ in cōsideratiōe magne ⁊ ieffabilis
diuine gr̄e sup īfusiōe admirata stu
pebas. Sic ergo dū prudēter īterro
gas:ostēdis ꝓfundā hūilitatē tuaz.
Nec vt deū ē habuisti timorē:s3 ad
miratiōnē de bonitate imēsa dei ex
ꝯsideratiōe puritatis:imo q̄si nihili/
tatis virtutis tue. Tu hodie o ma/
ria facta es liber in quo ē descripta
regula nr̄a. In te eni3 hodie descri/
pta ē sapiētia p̄ris eterni. In te ho/
die ōndit̄ dignitas fortitudo ⁊ liber
tas hois:ōndit̄ dico hodie dignitas
hois:q2 si aspicio te. o maria video
q̄ manus spūssancti descripsit ho/
die in te totā trinitatē formādo i te
verbū icarnatū vnigenitū di filiū.
Descripsit.n.in te sapiētiā p̄ris que
ē ip3 vnigenitū dei v̄bū. Descripsit
ēt potētiā ipsi⁹ p̄ris q2 potēs fuit il
lud facere ⁊ descripsit ēt clemētiam
ipsiusmet spūssancti q2 sola gr̄a ⁊ cle
mētia diuina ꝓfectū fuit tm̄ misteri
u3. Si ego ꝯsidero magnū ꝯsiliū tu
u3 o trinitas eterna: video q̄ i lumi
ne tuo vidisti dignitatē ⁊ nobilita/
tē generatiōis hūane: vñ sicut amor
cogit te ad ꝓducēdū hoiem de te.
Ita idē amor te cogit ad redimen
dū iā vēditū ⁊ ꝑditū hñ ōndisti te
diligere hoiez ēt anteq̄ eēt cū volui
sti trahere ipsu3 de te solo ipo amo/
re te iducēte:s3 maximū amorē erga
eū demōstrasti cū postea teipsu3 de
disti ei icludēdo te hodie in vili sae
culo hūanitatis ipi⁹. ⁊ quid plus da
re poteras ei q̄ teipsu3. vñ h̄e dicere
potes ei. Quid tibi debui imo quid
potui tibi facere qd nō feceri3: Sic
ergo video q̄ quicquid in illo ma/
gno tuo consilio vidit sapiētia tua
eterna debere fieri pro salute huma
ni generis hoc clemētia tua ieffabi/
lis voluit facere ⁊ potētia tua hodie
adīpleuit: vñ in salutē hois in ꝯsilio
eternitatis tue mi̅sicordia tua ma/
gna nimis ꝓponebat velle misere
hoi facture tue:⁊ tu trinitas eterna
volebas īplere v̄itatē tuā de hoie.s.
q̄ saluū faceres eū ⁊ dares ei vitam

eternā pp̄ q̄ creaueras ip̄m. pp̄ hoc enī creasti eū vt pfecte pticiparet te ⁊ plene gauderet in te. hec ē ꝟitas tua quā adiplere volebas: sꝫ his obstabat iustitia tua allegans in illo magno consilio q̄ sicut ppriū tibi ē misereri semp ⁊ parcere ita ⁊ iustus es ⁊ iustitia tua in eternū pmanet qꝛ cū iustitia tua nullum relinquat malū īpunitū: sic nullum bonū irremuneratū saluari nō poterat hō cū nō posset p se satisfacere iustitie tue de culpa sua. Quid ergo fecisti: qd deliberasti. Sapiētia tua eterna ⁊ īcōprehēsibili: vt ⁊ ꝟitatē tuā iplēres ⁊ faceres mīꝫicordiā ⁊ tū satisfaceres iustitie tue: Quale remediuꝫ dedisti nobis. Ecce aptū remedium disposuisti .s. dare nobis vnigenitū ꝟbū tuū ita vt assumēdo massaꝫ humanitatis nostre que te offenderat ipa postea patiēte idē satisfaceret iustitie tue nō virtute hūanitatis sed virtute diuinitatis vnite in ipa humanitate ⁊ sic satisfecit iustitie ipse hō qui peccauerat ⁊ ꝟitas tua iplētur misericordia tua dāte hoī vnigenitū tuū p quē hō posset de culpa liberari tibi satisfaciēdo virtute diuinitatis eiꝰ. O maria ego video hoc ꝟbū datū tibi eē in te: ⁊ tū nō separatur a pr̄e: sicut ꝟbū mentale hois qd licet pferat exteriꝰ ⁊ aliīs cōicet, nō tū recedit vel sepat̄ a corde. Ex his ergo ostēdit̄ dignitas hois pro quo tu deꝰ tāta ⁊ tot es opatꝰ. O stēdit̄ ēt hodie in te Maria fortitudo ⁊ libertas hois. post deliberationeꝫ nāqꝫ tāti cōsilij mittit̄ angelus ad te ⁊ annunciat tibi misteriū cōsilij diuini requirēs volūtatē tuā. neqꝫ enī ante venit aut descendit in vterum dei filius q̄ꝫ p̄beres assensum voluntatis tue: expectabat ad ianuā tue voluntatis vt apires ei volenti venire in te nunquā ītraturus nisi ianuā aperires dicendo. Ecce ancilla dnī fiat mihi sm verbū tuū. Manifeste ergo apparet fortitudo ⁊ libertas voluntatis qꝛ neqꝫ bonuꝫ neqꝫ malū pōt fieri absqꝫ voluntate neqꝫ pōt dici neqꝫ alia creatura pōt cogere volūtatē ad perpetrādū vnū peccatū mortale nisi ipa velit similiter nec ad bonū operandum quisquam inuitum cogere pōt. Est ergo voluntas hois libera. Pulsabat o maria ad ianuā tuā deitas eterna: sed si nō aperuisses hostiū voluntatis tue nō assumpsisset deus carnē humanam. Erubesce o aīa mea. vides enim q̄ deus hodie contraxit ⁊ fecit parentelam cum maria. Hodie ostensum est tibi q̄ licet facta sis sine te: tamē sine te nō saluaberis. vnde hodie vt dictū ē pulsat deꝰ ad ianuā volūtatis marie: ⁊ expectat q̄ aperiat sibi. O maria dulcissime amor meus in te descriptū est verbum a quo habemus doctrinā vite. Tu es tabula in qua descriptuꝫ est ⁊ porrigis nobis illam doctrinam. Uideo ego sapientiā ipsum vꝫ vnigenitū dei ꝟbū statim vt in te descriptū ē nō esse sine cruce sancti desiderij. Nā statim vt in te conceptum est annexum fuit sibi desideriū moriendi pro salute humani generis pro quo saluādo carnē assūmebat. vnde ⁊ magna crux erat ei id desiderium ⁊ voluisset sta

·im ipleri. Ad te o maria recurro z tibi offero petitionē meā qua peto pro dulci sponsa dulcissimi salvatoris nr̄i dilecti filij tui: z pro vicario eiusdē iesu xp̄i vt detur ei lumē quo cum discretione teneat debitos modos pro reformatiōe sc̄e ecclesie sponse sue. ...m et populū eius z pforma cor populi cū eo ita q nūq̄ insurgat cōtra caput suū. Videtur eni: q de ipso feceris incudē multi enim percutiunt ipsuz lingua z opere quantū possunt. Similiter rogo pro dilectissimis filijs traditis a te mihi: q ignias eos ita q sint carbōes nō extincti sz igni ardētes amoris caritatis tue z proximo: ita q aducnien te tpe necessitatis hēant naviculas aiaz suaz bene munitas z suclitas p se ipsis z pro alijs. Ego pro eis rogo quos dedisti mihi lz non sim eis cā alicuius boni: sed semp mali: qz sum eis non speculum virtutum sz ignorātie z negligētie multe: sed hodie audacter peto qz dies graz ē. z scio q tibi maria nil ab eo pōt dene gari. O maria hodie terra tua germinavit nobis salvatorē. Peccaui dño toto tpe vite mee. O pater mi dulcissime. O amor inestimabilis Peccaui dño miserere mei. O maria bndicta dicaris tu inter oēs mulieres in seculū seculi qz hodie dedisti nobis de farina tua hodie vnita z impastata ē divinitas cū humanitate nr̄a ita fortiter q separari non potuit nec p mortē nec p ingratitudinē nr̄am vnio illa quinimo divinitas vnita fuit et corpori in sepulchro z tunc aie in limbo z post aie z corpori simul in xp̄o taliter ergo cōtracta z conglutinata est parentela ista q sicut hunc divisa est ita in ppetuum nullatenus dissolvetur.

O io eiusdē scā Rome die dñico. xxvi. Martij āni supascrip. xii.

O Deus eterne alta z eterna magnitudo tu es magnus ego aūt parua z ideo mea ifirmitas nō pōt attingere altitudinē tuā nisi in quātum affectus z intellectus cum memoria surgant ab infimitate humanitatis mee z cum lumine quod mihi dedisti in lumine tuo cognoscant te sed si respicio in altitudinez tuam omnis elevatio quam anima mea possit facere in te est velut obscura nox comparata ad lucem solis sine quantum est differens lux lune arota tui solis. Quia ego infimitas mortalis non possum attingere ad tuam magnitudinem immortalem bene possum gustare te ex affectu amoris sed non videre in essentia tua: z ideo dixisti q non videt te homo vivens: hoc est q homo vivens in propria sensualitate z volūtate non potest etiā videre te in affectu caritatis tue. Et si vivēdo rationabiliter potest taliter te videre nō tamen in essentia tua potest dum in mortali corpore vivit. Bene est ergo verum quod mea infimitas ad tuā altitudinem non potest attingere sed solummodo gustare z videre in speculum tuum: z hec visio est cū perfectione caritatis: quia affectus caritatis tue pfecte possuz aspicere

essentiam vero non vt dictum est: ⁊
quando potui attingere affectũ ca/
ritatis tue que non vt veri gustato/
res possum capere in mortali corpo
re vigens: quando fuit tempus ⁊ ad
uenit plenitudo temporis sacri qđ
acceptabile tempus videtur cum
anima mea noscat in lumine meo
nunciatum esse tunc quando ma/
gnus medicus vnigenitus. Uideli/
cet filius tuus venit in mundum
quando sponsus vinctus est sponse
scilicet diuinitas in verbo humanĩ/
tati ñostre. Cuius vnionis medium
fuit maria: que te eternum sponsum
induit humanitatez suam. Sed hic
amor ⁊ vnio tam erat occulta quod
a paucis cognoscebantur quapro/
pter anima nondum bene conside/
rabat altitudinem tuam: sed vt vi
deo in lumine tuo in passiõe huius
verbi anima venit ad perfectam
cognitionem affectus caritatis tue
quia tunc ignis absconsus sub cine/
re nostro: cepit large ⁊ plene manife
stari aperiendo super lignum crucis
sanctissimum corpus suum. Et vt af
fectus anime traheretur ad alta: ⁊
oculus ⁊ intellectus specularetur in
igne tu verbum eternum voluisti
in altum eleuari: vnde in sanguine
tuo ostendisti nobis amorem in san
guine tuo ostendisti misericordiam
⁊ largitatem tuam. In hoc etiam
sanguine demonstrasti quantum
grauat ⁊ ponderat tibi culpa ho/
minis: in ipso lauasti faciem spon/
se tue. scilicet anime cui te vnisti per
vnionem nature diuine in nostra

natura humana in ipso induisti eaz
dum esset exuta: ⁊ cum morte tua
reddidisti ei vitam. O passio desi/
derata: sed tu veritas eterna dicis
ꝙ non desideratur: nec amatur a di
ligentibus semetipsos. Sed ab exu
tis se ⁊ induentibus te surgendo
cum lumine in lumine tuo ad co/
gnoscendum altitudinem tue ca/
ritatis. O placibilis passio ⁊ tran/
quilla que cum tranquillitate pa/
cis facis animam currere super flu
ctus tempestuosi maris: o delecta/
bilis passio ⁊ predulcis: o diuitie
anime: o refrigerium afflictorum:
o cibus esurientibus: o portus ⁊ pa/
radisus anime: o verum gaudium
o gloria ⁊ beatitudo nostra anima
que gloriatur in te consequitur fru
ctum suum. Et quis est ille qui ve/
re gloriatur in te: non ille qui lu/
men rationis submisit affectui sen/
suali. Hic enim nil aliud videt: ꝙ
terram. O passio que aufferes quã/
libet infirmitatem dummodo in/
firmus curari velit: quia donum
tuum a nobis non abstulit liberta/
tem. Tu etiam passio reddis vitam
mortuo: si anima propter tempta/
tiones demonum infirmatur: tu li/
beras eam. Si a mundo persequi/
tur: aut a propria fragilitate impu
gnatur: tu es refugium eius quia
anima nouit in te noñ solum opera
verbi in passione que fuerunt fini/
ta: sed etiam gustauit altitudinem
caritatis diuine: vnde per te passio
nem vult intendere: ⁊ cognoscere
veritatem ⁊ inebriari: ⁊ consumari

in caritate dei per infirmitatem tu
am que videtur infirmitas propter
humanitatem nostraȝ que in te paf
sa fuit. Sed tñ est maxima altitudo
pp misterium quod prouenit ex ea
in virtute deitatis qua eleuat se ad
altitudinem ipsius deitatis: ⁊ sic p-
uenit ad finem suum: qꝛ alias non
posset. O passio anima requiescens
in te obijt ad sensualitatem qua pro
pter gustat affectum caritatis tue.
O q̄ȝ dulcis ⁊ suauis ē hec dulcedo
quam gustat anima que intrat sub
hoc cortice vbi iuenit lumen ⁊ ignē
caritatis: videndo vnionem mirabi
lem diuinitatis in humanitate no-
stra effecta: ⁊ videt humanitatē par
tiri non deitatem. Respice aīa mea:
⁊ videbis verbū in humanitate no-
stra effecta: vt nubes: sed nō recipit
deitas lesionem propter nubeȝ: aut
tenebras nostre humanitatis. Sed
manet intus absconsus sol ⁊ splēdor
diuinus. Sicut serenitas celi quan
doqȝ manet absconsa sub nube. Et
quis demonstrat nobis hoc: qꝛ fini-
ta pena in corpore ibi remansit dei
tas: ⁊ post resurrectionem fecit hu-
manitatem lucidam que tunc erat
opaca: ⁊ facit imortalē que pri⁹ erat
mortalis. Tu ergo passio indicas
doctrinā quā vȝ rōnalis creatura se
qui: vnde fallitur ille qui mauult se
qui delectamina q̄ȝ penas cū null⁹
nisi p verbū perueniat ad patreȝ: ⁊ te
verbū nō possumus sequi nisi guste
mus te in affectu penaꝝ: ⁊ si anima
non vult sustinere penas ipsa susti-
net inuita: si autē cum sole lumini
vult portare: tunc ex nullo labore

percutitur affectus anime: sicut in
verbo deitas nullatenus passa fuit
qꝛ voluntarie facta ē portatrix labo
rum: ergo manifeste ostēdis q̄ post
tempus acceptabile passionis ver-
bi anima pōt cum lumine gratie co
gnoscere tue caritatis affectū: ⁊ cuȝ
hoc lumine in tempore finito perue
nimus ad cognoscendum essentiam
tuam in tempore infinito: vnde hac
infinitate passionis cognoscim⁹ al-
titudinem tuaȝ non q̄ misteria tua
sint infima: imo sublimia: sed ifima
dico propter passionē infime huma
nitatis. O dulcis ⁊ eterne deus sub
limitas infinita: qꝛ ad altitudieȝ tu
am non poteramus eleuare affectū
qui erat infimus: nec lumen intelle
ctus propter tenebras culpe. Ideo
tu summus medicus largitus es no-
bis verbum cum esca humanitatis
⁊ cepisti hiām: ⁊ cepisti demonē nō
in virtute humanitatis. sed diuini-
tatis: ⁊ sic faciendo te paruulū ma-
gnificasti hominem. Saturatus ob
probrijs replesti eum beatitudine:
esuriente te saturasti eum in affectu
caritatis tue: exuendo te vitam in-
duisti eum gratia repletus verecun
dijs reddidisti ei honorem obscura-
tus quātū ad humanitatē reddidi-
sti ei lumē extēsus i cruce amplexa-
tus es illū: ⁊ fecisti ei cauernā in la-
tere tuo inquā refugeret a facie ini
micoꝝ: in qua cauerna pōt cognosce
re caritatē tuā: qꝛ p ipsam ōndis: q̄
plus voluisti ei dare q̄ȝ posses cum
opatiōe finita: illic iuenit balneū in
quo lota ē facies anime sue a lepra
culpe. O delectabilis amor. o ignis

o abissus caritatis. o incomprehen-
sibilis altitudo quanto magis aspi
cio altitudinem tuã in passione ver
bi tanto plus mea miserabilis aĩa
erubescit q2 nunq̃ te novit: ⁊ hoc q2
semp fui viva affectui sensualitatis
rõni aũt mortua. S3 hodie placeat
altitudini caritatis tue illuminare
oculũ itellectus mei: ⁊ eoꝝ quos mi
hi dedisti in filios ac oĩu3 creatura
rũ rõnabiliũ. O deitas amor meus
vnũ quero a te: in tpe quo mundus
iacebat infirmus tu misisti in mun
dũ verbũ vnigenitũ tuum: vt medi
cum qđ scio ꝙ ex amore fecisti: ⁊ nõ
ex meritis nostris. Modo video mũ-
dum totaliter ĩ morte iacentẽ: ⁊ in
tãta ꝙ aĩa mea deficit ĩ visiõe ista.
Qualis erit nũc modus ad suscitã-
dũ iteꝝ mortuũ istũ cũ tu sis impas
sibilis deus: nec amplius venturus
ad redimẽdũ mundũ: sed ad iudicã
dum: Quomodo ergo reddet vita
huic mortuo non credo infinita bo
nitas ꝙ deficiant tibi remedia: imo
fateor: ꝙ nec amor tuus deficit erga
nos: neq3 infirmata ẽ potentia tua:
nec sapiẽtia diminuta: ⁊ ideo: ⁊ vis:
⁊ potes: ⁊ scis mitter remedium op
portunum. Quare supplico si pla-
cet bonitati tue quatenus indices
mihi remediu3 istud: vt anima mea
sit animata viriliter assũmere illud
Respondeo veritas est: ꝙ filius tu-
us non amplius est venturus: nisi
cum maiestate ad iudicandum: vt
dictu3 ẽ. Sed vt video tu vocas ser-
vos tuos christos: ⁊ cum hoc medio
vis auferre mortem: ⁊ reddere vi-
tam mundo. Et quomodo: Q8 ipsi
viriliter ambulent per viam verbi
sollicite: ⁊ cum ignito desiderio pro-
curantes honorem tui: ⁊ animaru3
salutẽ pp h sustinendo patienter pe
nas ⁊ tormenta obprobria: ⁊ impro
peria a quibuscunq3 eis illatas: qui
bus penis que finite sunt iunctis ĩ
finito desiderio eorunde3 tu vis da
re refrigerium. f. exaudire preces: ⁊
implere desideria ipsorum: sed si so-
lummodo paterentur corporaliter
absq3 desiderio supradicto nõ suffi-
ceret eis: nec alijs sicut in verbo abs
q3 virtute deitatis passio nõ satisfe-
cisset saluti humani generis. O re-
mediator optime: da ergo nobis de
istis xp̃is qui ĩ vigilijs: lachrimis: ⁊
orationibus ducant vitã suam pro
salute mundi. Tu vocas eos xp̃os
tuos: quia confirmati sunt vnigeni
to filio tuo. Cõcede queso eterne pa
ter: vt non simus ignorãtes ceci: aut
frigidi: nec obscuri visus intantum
ꝙ nõ videamus nisi nos. Sed da no
bis cognoscere voluntatem tuam.
Peccavi dñe miserere mei. Gra-
tias: gratias ago tibi: q2 dedisti re-
frigerium anime mee tum per agni
tionem quam dedisti mihi qualiter
possem cognoscere altitudinem ca-
ritatis tue adhuc vigens in mortali
corpore q̃ etiam propter remediu3
qđ video ordinatum a te: vt libere-
tur mundus a morte. Non ergo am
pliu3 dormias miserabilis anima
mea que toto tempore vite tue dor-
misti: o amor inestimabilis corpora
lis pena servoꝝ tuoꝝ valebit virtu
te sancti desiderij aĩaꝝ eorũdẽ: ꝙ dñ
deriũ valebit virtute desiderij caritas.

tue. O aīa mea misera nō amplexa
trix lucis sȝ tenebrarum. Surge: surge
a tenebris. Excita teipsam api ocu/
lum ītellectus ꝛ respice ī abissum ca
ritatis diuine: qꝛ nisi videas nō po/
tes diligere quantū videbis tantuȝ
diliges ꝛ diligendo sequeris ꝛ indu
es voluntatē suā. Peccaui domine
miserere mei.

O ratio eiusdē scā Rome die io/
uis: quito aplis āni suprascrip. xiij.

O Resurrectio nostra: o resurre
ctio nr̄a alta: ꝛ eterna trini/
tas euiscera aīam meā. O redēptor
ꝛ resurrectio nr̄a: o trinitas eterna.
o ignis ꝯtinue vrens qui nūquā ex
tingueris: nec deficis: aut diminui
potes etiaȝ si totus mūdus accipiat
ignē tuū. O lumē qd̄ das lumē ꝛ in
lumine tuo videmꝰ ī lumine tuo vi
deo: ꝛ absqȝ ipso nō possem videre: qꝛ
tu es qui es: ego aūt sum que nō suȝ.
In eodem lumine cognosco necessi/
tatē meā: ꝛ necessitatē tue ecclesie: ꝛ
totius mūdi: ꝛ qꝛ ī lumie tuo cogno
sco h̄ peto a te: ꝙ euisceres aīaȝ meā
ꝓ salute totius mundi: nō ꝙ ex me
aliquē fructū possim ꝓducere. Sed
ex virtute caritatis tue q̄ ē opatrix
oīum bonorum. Vn̄ sic ī abisso carita/
tis tue aīa opat̄ salutē in se ꝛ vtilita
tē ī ꝓximo suo sicut: deitas tua alta
ꝛ eterna trinitas opata ē ī humani
tate nr̄a: vȝ cū instr̄o humanitatis
nr̄e q̄ cū ope finito in medio nostre
humanitatis opata ē ꝓ nobis īfini
tā vtilitatē nō in virtute humanita
tis: sed diuinitatis tue: in hac virtu
te trinitas eterna videnē creata cū
cta q̄ participāt esse ꝛ oīs virtus ꝯsi
stens ī hoīe spūalis ꝛ tpalis erit a te:
verum ē ꝙ voluisti ꝙ homo laboraret
in ipsis opando cū libero arbitrio:
O trinitas eterna: o trinitas eterna
ī lumine tuo cognosciē ꝙ tu es illud
sūmū: ꝛ eternū viridariuȝ quod ī te
tenes clausos flores ꝛ fructus: qꝛ tu
es flos glorie qui tibimet gloriā red
dis tibimet fructus: vn̄ a nullo alio
h̄ potes recipere: si enim ab aliquo
alio recipe posses iam nō videretur
ꝙ esses eternus: ꝛ oīpotens deus: qꝛ
ille q ī tibi redderet h̄ non videret̄
ꝓcessisse a te: Sed vt dictū ē tu tibi
met es fructꝰ ꝛ gloria: ꝛ fructꝰ quos
reddit tibi creatura tua a te sunt: ꝛ
a te recipit vn̄ reddere possit: in viri
dario sinus tui pater eterne clau/
sus erat homo. Tu traxisti eū d̄ scā
mēte tua velut florē distinctū in tri
bus potētijs aīe: ꝛ in qualibet posui
sti planctā: vt possent fructificare ī
viridario tuo redeūdo in te cū fru/
ctu quē dedisti ei: ꝛ tu redibas ī aīa
replendo eā beatitudine tua: ī qua
aīa manet sicut piscis in mari: ꝛ ma
re in pisce. Dedisti ei memoriam: vt
possit retinere bn̄ficia tua: vt ex hoc
ꝓduceret florē glorie nomini tuo: ꝛ
fructū vtilitatis. Sibi dedisti etiā
intellectū: vt ītelligeret veritateȝ: ꝛ
voluntatē tuā q̄ voluntas solū mo/
do querit sanctificationem nr̄aȝ vt
germinaret florē glorie: ꝛ postmodū
fructū virtutū: ꝛ dedisti ei volūtatē
vt possit diligere id qd̄ ītellectus vi
dit ꝛ memoria retinuit. Et si respi
cio te lumē trinitas eterna: hōs ꝓdi/

dit istū florē.s.grām ex culpa cōmis
sa:qꝛ nō erat aptꝰ postmodū:nec va
lebat reddere gloriā tibi ꝑ illū mo/
dū:ꝛ finē ad quem creasti ipm. Tū
pp culpā tu nō introibas in gloriā
tuā ꝑ illū modū quē veritas tua sta
tuerat:viridariū tuū erat clausum
qua pp nō poteramus recipe flores
nec fructus tuos. Et ideo fecisti por
tinariū verbū vꝫ vnigenitū tuum
cui dedisti clauem deitatis:ꝛ huma
nitas fuit manus q̄ vnisti simul: vt
apirent ianuā grē tue:qꝛ deitas nō
poterat aperire absqꝫ humanitate
que humanitas clauserat pp culpā
ꝑmi hoīs. Necqꝫ humanitas simplex
poterat aperire absqꝫ deitate: nam
opus suū fuisset finitū ꝛ offēsa erat
ꝯtra īfinitū bonū cōmissa: ꝛ de cul/
pa ꝓprius debebat exire pena: vñ
nullus alius modus sufficiēs erat.
O dulcis hostiarie. o humilis agnꝰ
tu es ille ortulanus qui reseratis ia
nuis viridarij celestis.s.padisi porri
gis nobis flores ꝛ fructus deitatis
eterne. Ex nūc quidē cognosco:ꝙ tu
dixisti veritatē:qñ i forma pegrini
appens duobꝰ discipulis tuis ī via
dixisti ꝙ sic oportuit pati xp̄m: ꝛ ꝑ
viā crucis introire ī gloriā suā ostē/
dendo illis:ꝙ sic ꝓfectatū fuerat per
Moisen:Eliā:Isaiā:Dauid ꝛ alios
q̄ de te ꝓphetauerāt:ꝛ si explanabas
eis scripturas:ipsi vero:nō ītellige/
bāt te:qꝛ caligauerat oculꝰ itellectꝰ
corꝫ:sꝫ tumet teipm intelligebas q̄
erat gloria tua dulce ꝛ amorosum
verbū:Tu ipse nūquid:vt itrares i
temet oportebat te pati.

O ratio eiusdem facta Rome in
die circuncisionis domini: ad in/
stantiam domini. N. Cardinalis or
dinis predicatorum ad circuncidē/
dam duriciem induratorꝫ contra
ecclesiam. xiiij.

O Sūme deus amor iestimabi
lis ignis eterne illuminans
mentes hominꝫ calefacies eas spi/
ritu amoris tui:ꝛ consumens quic/
quid habet anima tibi obnoxium:
quantum in te est:iā te video quod
ille amor qui te constrinxit trahere
nos ex te cum noticia tui ad lau/
dem ꝛ gloriam nominis tui: ille idē
amor constrinxit te inducere morta
litatem nostram: vt reduceres de/
uios nos ad te: ꝛ ꝙ hodie ostendisti
te nobis amator noster. Primo pas
sibi em ponendo te qui factor es: le
gis obseruatorem ipsius: ad nostre
humilitatis exemplum. Pudeat
itaqꝫ hominem facturam tuam in
durari corde ꝛ obseruatorem non
esse legis tue. Cum tu deus noster
obserues. Tu ostendisti nobis ho/
die cinerem nostre mortalitatis in
te:vt noscamus in cinerare nos pro
pter te ꝛ passibilem te ostendisti sol
uendo arram ꝛ encenīando nos in
amorem tue sanctissime passionis:
vt in tuum exemplum passiones ve
stras equo animo tolleremus: desi/
ciat:vel liquescat:itaqꝫ omnis ani/
ma in tuo amore factor meus ꝛ ve/
re deꝰ:qꝛ traxisti hoīeꝫ ex te: vt ipse
te solū inde recognosceret:amaret:ꝛ
sequeretur. Et nos igrati tāti tui be

neficiū a te maiestas eterna delirās psumimus hodie ēt ex tua clemen- tia subarras tibi aīas nr̄as anulo carnis tue desponsandas tibi: si tua beneficia recognoscant ea: vz lege q̄ ipsos eternitatis tue facias esse par ticipes: hodie quoqz dedisti aīe tue aīe mee p vicariū tuū remissionem peccaminū manifestādo mihi potē tiam suā q̄ tua ē. Et qd qui fecisti ho minē: sine ipso hoie non saluas cum sine se: nā qui traxisti me: ex te: 7 feci sti me sine me: nō saluasti me hodie sine me: sz p instantiā: 7 cōfessionem meā iam me peccatoꝝ neribus per gratiā tui iterius vicarij liberasti d quo idigna tua serua gratias ago ti bi: 7 sic mūda p tuā gratiam: hodie clamo ad te amor meus: eterne deꝰ: vt facias misericordiā: cū hoc mūdo 7 des ei lumē noscēdi ipsum vicariū tuū cum puritate fidei de qua obse cro vesti eos deus meus: 7 des ei lu- mē: vt ipm sequat mūdus ipse totꝰ dato sibi lumie supnaturali postq̄ dotasti ipm tuū vicariū dando sibi cor virile: ꝯditū sit sancta humilita te tua: 7 ideo nunq̄ cessabo pulsare ad portā benignitatis tue amor me us: vt cū exaltes manifesta itaqz vir tutē tuā i ipso: vt semp virile cor su- um tuo sancto desiderio ardeat: 7 cō ditū sit humilitate tua: 7 cum beni gnitate: caritate: puritate: 7 sapien- tia tua: pcedat i suis actibꝰ: 7 sic to tū orbē ad se trahat da ei noticiam tue veritatis in se: vt noscat se in se qualis fuerat: 7 te in se p gratiā tuā. Illumines ēt aduersantes sibi qui i circūcisis cordibus spirituisancto re

sistūt: 7 tue oipotētie aduersant pul sando ad portas aiaꝝ ipsoꝝ: q2 sal- uari nō poterūt sine te: 7 vt ꝯuertā tur ad te deus meus in vita 'excita eos amor iestimabilis 7 caritas tua te cōpellat hac gratiaꝝ die: vt emo liat coꝝ duricies: itaqz reducantur ad te ne peant. Et q2 offenderunt te deꝰ sūme clemētie punias peccata ipsoꝝ i me: ecce itaqz corpus meum qd a te recognosco: 7 tibi offero: fiat incus p eis: vbi ipsoꝝ culpe ꝯteran tur: 7 q2 video q dictū vicariū tuū naturaliter de virili corde dotasti humiliter: 7 supplex oro: vt supna tu- rale lumē ifundas i oculo itellectus sui: ē enim illiusmodi cor ad supbiā aptū nisi adiciat sibi hoc lumē acq situ ex puro affectu virtutis: icidat ēt hodie ois amor pprius ab ipsis tuis emulis ac a dicto tuo vicario: 7 ab oibus nobis: vt parcere possi- mus eisdē cū coꝝ duriciē flexeris p quibus 7 humilient 7 pareant ipsi dño nr̄o: offero tibi vitā meā ernūc p tunc cū tibi placuerit: 7 ipsam pe nam p gloria tua: humiliter ēt obse crans p virtutē passionis tue: quate nus emundes: 7 scopes de antiquis vitijs sponsam tuā sicut emundasti 7 scopasti eā antiquis: 7 ifructuosis plantis: 7 nō amplius differas: vere deus bene scio: q tamdiu absciudē do peuties tortuosum lignum duri ciei ipsoꝝ emuloꝝ tuoꝝ: q finaliter dirriget: sz accellera trinitas eterna q2 tibi non est difficile facere de ali quo aliquid cū d nihilo oia feceris 7 vitia ipsa purgare tibi etiam me os filios recomendo: 7 hunc tue ma

lestati offero qui te mihi hodie de/
dit: vt des te sibi vt renoues cuz ho
die intus ⁊ extra: ⁊ suos actus dirri
gas in beneplacitis tuis pro quibꝰ
vt cā exaudirē dignieris gratias ago
tibi qui es benedictus in secula se/
culorum. Amen.

Oratio eiusdē fcā Rome. xv.

VEritas ⁊ que ego sum vt tu
des mihi veritatem: ego suz
que nō suz. Et post paululū: ergo ve
ritas tua: ē illa que facit ⁊ loquitur
⁊ omnino operatur ex quo ego non
sum: veritas tua ē illa que dat veri/
tatem: ⁊ cum veritate tua dico ve/
ritatem. Ueritas tua eterna porri/
git diuersis modis veritatem diuer
sis creaturis: nec separatur a te veri
tas tua: imo tu es veritas. Tu dei/
tas eterna fili dei adeo vēisti: vt ad
impleres voluntatem patris eterni
nec pōt quisquā habere veritatē: ni
si a te. Siquis aūt vult habere veri/
tatē tuā oportet qd nihil ei deficiat
de veritate tua: alias non posset ha
bere veritatē q̄ nullū defectum pa/
titur: sic hn̄t beati qui pfecte vidēt
sine defectu veritatē tuā p eternam
tui visionem: quam quidem visionē
habent participantes visionem tu/
am qua tu teipm vides: lumen eniz
quo videris a creatura tua tu es
nec iter te: ⁊ vidētē te: ē aliquid me
diū qd repsentet te videnti te: dum
ergo beati vident te: participant ⁊
lumen: ⁊ medium quo videris: ⁊ qꝛ
tu idem semper es idez lumen: ⁊ idē
medium: ⁊ idem obiectum partici/
pata per eos in vnione qua vniunt̄
tibi causant idemptitatem inter vi
sionem tuā: ⁊ visionez creature tue:
nec obstat si vnus minꝰ perfecte ali
us magis pfecte videt: qꝛ hoc ē pp
diuersitatē recipientiū visionē. Si/
cut aīa que ē in via ī statu gratie re
cipit veritatem tuaz p lumen fidei
qua videmus que predicat ecclesia
tua vera esse: ⁊ tn̄ diuerse aīe secun/
dum diuersitatem dispositionis sue
recipiunt diuersimode veritatē istā
magis ⁊ minus pfecte: nec pp h di/
uersificat̄ fides: imo vna ē ⁊ eadem
fides oīum: sic pfecto in beatis vna
⁊ eadem ē visio q̄uis magis ⁊ minꝰ
perfecte a diuersis recipiatur.

Oratio eiusdem facta Rome die xviij. M.cccclxxvij. xvi.

DEitas eterna dissolue vincu/
lum corporis mei: vt possim
videre veritatē: qꝛ nūc memoria nō
pōt te capere: nec intellectus intelli
gere: nec affectus diligerē quō decet:
o natura diuina que resuscitas mor
tuos ⁊ sola das vitā: quō voluisti ti/
bi vnire naturā mortuā: vt eam vi/
uificares: o verbū eternuz taliter ti
bi vnisti naturā mortalē: q nō fuit
possibile q quocūq mō separaret̄:
vn̄ ī cruce ī xp̄o natura mortalis pa
tiebat̄: sz natura diuīa viuificabat:
⁊ ideo erat simul beatꝰ ⁊ dolorosus:
nec ēt in sepulchro potuit vna natu
ra ab alia separari. O pater eterne
tu dicis: q vestisti verbū tuū natu/
ra nr̄a: vt ī ea satisfaceret tibi p no/
bis: o ineffabilis mīsicordia voluisti

punire filiū naturalē: ꝛ ꝓpriū pro culpa filij adoptiui: ꝛ substinuit nō tm̄ penā crucis ī corpoꝛe: ſʒ cruciatū desideriū ī mēte. O pr̄ eterne q̄ꝫ ꝓfunda: ꝛ ieffabilia sunt inditia tua stult⁹ homo nō itelligit h̄: imo stulti hoies indicāt ſm corticē facta tua: ꝛ fcā suoꝝ tuoꝝ: ꝛ nō ſm ꝓfunduʒ abissum caritatis īfuse seruis tuis. O ignorās ꝛ bestialis homo. Cum de⁹ te fecerit hoiem cur facis te ip̄m bestiā: ꝛ nō solū bestiā: sed nihil ꝛ bestialiter iudicas: An ignoras q꞉ bestiales deputant̄ ad penas eternales īfernales ī quib⁹ penis efficitur hō vel n̄: ꝛ nō q̄dē q̄ꝫtū ad naturā q̄ sustineat: ſʒ q̄ꝫtū ad gr̄am q̄ naturā ꝑficiat: ꝛ res q̄ ē ꝓuata sua ꝑfectione pōt dici nihil: ꝛ subiūxit. Datū ē ergo nobis v̄bū eternū p man⁹ marie: ꝛ de substātia marie īduit naturā: absq꞉ peccati originalis macula: ꝛ hoc q꞉ nō ho'is: ſʒ sp̄ūsci opatiōe fcā ē illa ꝯceptio: qđ quidē non fuit sic in maria: q꞉ non ꝓcessit de massa adē opatione sp̄ūs sancti: ſʒ hoīs. Et q꞉ tota illa massa erat putrida non poterat nisi ī putridā naturā aīa illa īfundi: nec purgari poterat: nisi p gr̄am sp̄ūsci cuius quidē gr̄e nō ē subiectū susceptibile corp⁹: ſʒ sp̄ūs rōna'is. aut itellectualis: ꝛ ideo nō potuit maria a macula illa purgari nisi postq̄ aīa īfusa ē corpori qđ q̄dē sic fcm̄ ē pp reuerētiā tesauri diuini qui illo vase debebat repenināi sicut fornar ꝯsumit guttā aque ī modico tpe: sic fecit sp̄ūssanctus de macula peccati originalis. Nā post ꝯceptionem ei⁹ statim fuit p gr̄am sp̄ūsci ab illo peccato mundata: ꝛ gr̄a magna dotata subiūxit: tu scis dn̄e: q꞉ ista ē veritas.

Oratio eiusdem facta Rome die xij. augusti. āni suprascrip. xvij.

Ingrate hō alta ꝛ eterna deitas incōprehensibilis: ꝛ inestimabilis amoꝛ. Tu dicis pr̄ eterne q̄ homo respiciēs se inuenit te in se q꞉ creatus ē ad imaginē tuā: qui hʒ memoriā ad retinēdū te ꝛ beneficia tua participando in hoc potentiam tuā: hʒ intellectū ad cognoscendum te: tuā ꝑticipando sapientiam. s. vnigeniti filij tui dn̄i nr̄i iesu christi: ꝛ hʒ voluntatem ad diligendū te participando clementiam spiritussancti sic profecto non solum ip̄suʒ creasti ad imaginem tuā: sed in te quodāmodo habens similitudineʒ suā: sic tu es in ipso: ꝛ ipse in te. Non cognoui me in te de⁹: ꝛ te in me deus. Ista ē tota ignorantia hoium ignorantium qui offendunt te: q꞉ si hoc scirent nō possent nō diligere deum: hoc aūt nescire procedit ex priuatione luminis gr̄e que priuatio creat a nube proprij amoris sensitiui tāta ē ꝯformitas inter hominē: ꝛ hoiem q̄ qn̄ non se diligunt recedunt a ꝓpria natura. Postmodū orauit p singularibus suis: vt participarent naturā diuinā: diligendo se adinuicem: ꝛ ista ē vera conformitas: Respondit deo: ꝛ dixit. Quomodo maiorem gr̄am possuʒ habere: q̄ꝫ vt vitam ducam semꝑ in penis: ꝛ ipsam terminem cuʒ martirio propter te:

D Eitas amoris deitas. Quid
possu; dicere d veritate tua:
Tu veritas: dic de veritate. Ego ne
scio de veritate dicere: sed de tene-
bris tm̄: qꝛ non sum secuta fructum
crucis tue: sed solum secuta su; tene
bras: ⁊ non cognoui tenebras: bene
fateor ꝙ qui cognoscit tenebras: co-
gnoscit lucem: sed ego non feci sic i
mo secuta sum tenebras: nec eas ꝑ-
fecte cognoui. Dic ergo dn̄e tu veri
tate; tuā de cruce tua: ⁊ ego audiā.
Tu dicis ꝙ quida; sunt ꝓsecutores
fructus tue crucis: nā fructꝰ crucis
tue: tu es. O verbū vnigenitu; dei
qui ex imensitate amoris: ⁊ caritatꝫ
quā hūisti ad nos. Inseruisti teip̄m
tanq̄ fructū duobꝰ arboribꝰ. Pri-
mo nature humāe: vt manifestares
nobis veritatē patris tui inuisibilē
q̄ veritas tu es. Et scḋo inseruisti te
ip̄m arbori crucis i qua arbore: non
te tenuerūt claui: nec ꝗcquā aliud:
nisi amor imēsus: quē ad nos habui
sti: ⁊ totū hoc fecisti: vt māifestares
nobis veritatē volūtatis patris: qꝛ
volebat nr̄am salutē. Ex ista isertio
ne ꝓductus ē sanguis tuus qui ꝓꝑ
vnionez diuine nature dedit nobis
vitā istius sanguinis virtute mūda
mur a peccato mediātibus sacramē
tis tuis. Reposuisti aūt hūc sangui
nem in cellario ecclesie militantis:
dans claues ⁊ custodiā eiꝰ vicario
tuo ꝓcipali i terris. Hec aūt oīa n̄
cognoscunt: nec sciunt ab hoibꝰ: nisi
mediāte lumie tuo quo tu illustras
nobiliorē ꝑtē aie nostre. i. intellectū.

Hoc lumē ē lumen fidei qḋ tu cui-
libet christiano ꝯcedis qn̄ mediāte
sacramēto baptismi infundis lumē
fidei ⁊ gratie tue ꝑ quā purgat pec
catū originale qḋ cōtrarimus: ⁊ da
tur nobis lumen sufficiens ad ꝑdu
cendum nos vsq; ad vltimum fine;
beatitudinis: nisi nos cum puritate
amoris ꝓprij sensitiui excecemus
oculos nostros quos gratia tua illu
minauit in baptismo. Excecamꝰ ve
ro nosipsos inducēdo cataractas su
per oculos nostros ꝑ frigiditate;: ⁊
humiditatē amoris ꝓprij supradci.
Et ideo nō cognoscimus te: nec ali-
quid veꝝ bonū: ⁊ dicimus malū bo
nū: ⁊ bonū malū: ⁊ efficimur in gra
tissimi: ⁊ supingratissimi: ⁊ peius: ⁊
deterius ē nobis post agnitam veri
tatem tuam qn̄ ꝑdidimus lumen:
q̄ antequā lumen recipemus. Pe
ior enim ē christianus talis q̄ isfide
l.s: ⁊ peius ē sibi: nisi inquantū sacł
liꝰ recipit medicinā de malo suo: ꝓꝑ
aliquale lumē fidei: qḋ remanet ei.
Isti dn̄e tales sunt ꝓsecutores fru-
ctꝰ crucis tue. i. sanguinis tui. nō. n.
[illegible] crucifixū sequunt: ꝫ ꝓsequū
tur [illegible] ⁊ sanguinē tuū: ⁊ potissime
[illegible] qui rebellant vicario tuo: qui t;
claues cellarij: vbi ē repositus san-
guis tuus: ⁊ sanguis oīum martiꝝ:
q̄uis sanguis martiꝝ: nō valeat n[illegible]
si i virtute sanguinis tui. Ista au[illegible]
rebellio ⁊ oē peccatū accedit eis: qꝛ
ꝑdiderūt lumē veritatis tue: quod
acquirit ꝑ fidē tua;: vn̄ philosophi
q̄uis multas scirēt veritates d crea
turis: qꝛ tm̄ nō habuerunt fidem tu
am salutem consequi nō potuerūt.

Oratio eiusdem facta rome die
xiiij. febr. M.ccc.lxxviij. xix.

O Amor inestimabilis. o dul/
cis amor ignis eterne. Tu es
ignis qui semper ardes: alta & eter/
na trinitas deus rectus es absq; vl/
la tortuositate. simplex absq; du/
plicitate & sincerus absq; aliqua
fictiõe. Dirige oculos misericordie
tue sup creaturas tuas. Noui q̃ mi
sericordia tibi ppria ẽ: imo ad qcqd
me ɔsiderando ɔuerto nil inuenio
absq; misericordia tua. Jdeo curro &
clamo ante misericordiã tuã vt faci/
as misericordiã cũ hoc mũdo. Tu vis
nos fuire tibi ad modũ tuũ & diuer
simode ducis fues tuos pp qd ho/
dicẽdi eas q; nullaten⁹ itrinsecũ cre
ature debem⁹: aut possum⁹ iudicare
p act⁹ exteriores sed volũtatẽ cũcto
rũ i tua volũtate iudicare debem⁹
& hoc maxĩe de fuis tuis: lõ gaudet
aĩa q̃ videt lumẽ in lumine tuo: de
varus & ĩfinitis modis & vĩjs quos
& q̃s videt in ipsis. qr lz p diuersos
calles ɔcedãt: tñ oẽs currũt p igni/
tũ iter caritatis tue alias nõ seque
rent̃ kitatẽ tuã in kitate. vñ alios
videm⁹ currere p viã penitẽtie fun/
datos in mortificatiõe corpis. Ali/
os in hũilitate in occidẽdo puersaz
volũtatẽ: alios in fide viua. alij qui
dã p misericordiã accedũt & alij tota
liter dilatati in caritate primi relin
quũt scipsos. Jn his & his similib⁹
pinguescit aĩa q̃ sollicite exercuit na
tui aĩe lumẽ: vñ acquisiuit supnatu
rale: cum quo videt immensam lar/
gitatem tue bonitatis. O q̃ regali/
ter progrediuntur isti. O q̃ ada ũ
tunt fieri secundum ordinem vol/
tatis tue. & ideo in omnib⁹ que ope
rantur creature tue considerant vo
luntatem tuam nunquã vero volũ/
tatem iudicant creature. O inesti/
mabilis caritas isti bene didicerũt
& corde tenuerunt doctrinam veri/
tatis tue vbi videlicet dixit. Nolite
iudicare secundum faciem. o veri/
tas eterna: que est doctrina tua. qd
est iter per quod oportet nos accede
re ad patrem. Nescio aliud iter vi
dere nisi quod tu verbum eternum
pauimentasti realibus virtutibus
ignis caritatis tue quas edificasti
precioso sanguine tuo. Hec est qui
dem via. Jn nihilo ergo alio culpa
nostra consistit nisi in diligere quod
odisti & odio habere quod dilexisti.
Fateor q; semper odiui qd amas: &
amaui quod odio habuisti. Sed ho
die clamo coram misericordia tua
abissus caritatis supplicans quate/
nus des mihi sequi veritatem tuaz
in simplici corde. Concede queso cõ
tinuam famem patiendi pro te pe/
nurias & tormẽta. Da etiam pater
eterne fontem lachrymarum ocu/
lis meis quibus inclinem super to/
tum mundum misericordiam tuaz
& maxime super sponsam tuam. o in
effabilis & dulcissima caritas hoc ẽ
viridariũ tuum fundatum in san/
guine tuo & aspersũ sanguine mar
tyrum tuorum qui viriliter cucur/
rerunt post odorem sanguinis tui.
custodi ergo eam. Quis enim con/
tra ciuitatem quam tu custodieris
poterit preualere. Vere clementiss.

me pater corda nostra immerge ea in hunc sanguinem vt possimus cõcipere famem honoris tui z salutez animarum. Peccaui domine miserere mei. O deitas eterna quid de te digne dicemus: aut quid iuste z vere iudicando proferemus: Certe dicemus z firmiter iudicando credemus ꝙ tu es deus noster qui solũ modo vis sanctificationem nostraz hoc patet euidenter in sanguine filij tui qui propter nostram salutem tanꝙ philocaptus cucurrit ad obprobriosam mortem sanctissime crucis:pudeat hominez creaturam tuam: tantum per superbiam caput extollere cum te deum altissimum humiliatum luto nostre videat humanitatis. O quam propria é tibi misericordia veritas eterna quam homo seruus tuus aduocat contra iustitiam:quam meretur mundus propter peccata sua. Misericordia tua creauit nos misericordia tua redemit nos a morte eterna misericordia ipsa tegit nos z detinet iustitiaz tuam:vt non precipias terre ꝙ aperiatur z degluttiat nos:nec animalibus immundis quod deuorent nos: imo omnia seruiunt nobis z terra largitur nobis de fructibus suis. Hec omnia propter misericordiam misericordia tua regit nos. Ipsa misericordia differt mortem nostram tribuẽdo tempus in quo possimus ad te reuerti z tibi reconciliari. O misericors z pie pater quis tenet naturam angelicam:vt non faciat vltionem de homine qui inimicus est tibi:misericordia tua. Ex sola misericordia tua concedis cõsolationes vt coacti simus diligere te cum cor creatura a more trahatur. Ipsa eadem misericordia tribuit penas: z afflictiones:vt nosmetipsos discam⁹ agnoscere:vt etiam habeant miseri aliquid sustinere:pro quo remunerando corones eos cũ legittime certauerint. Ex misericordia dimisisti cicatrices in corpore agni vnigeniti tui:vt cum ipsis coram maiestate tua pro nobis misericordiam postulet. Ex sola misericordia hodie dignatus es ad plenum ostendere mihi miserabili:miserie plene quomodo nullatenus possum: aut debeo intentiones creaturarum rationabilium iudicare cum per infinitas diuersitates itinerũ eas ducas. Et clare mihi demonstrasti etiam per crẽ plus meimet de quo:ego miserrima gratias ago tibi. Misericordia tua noluit:ꝙ agnus immaculatus solũ modo vnica gutta cruoris sui redimeret genus humanum: nec cũ pena solũmodo vnius membri: sed cũ toto sanguine: z totius corporis sui penis:vt pleãrie satisfaceret toto humano generi qui omnes leserat mutu. Et hoc dupliciter:primo quia:vt videmus ex tuis rõnabilibus creaturis alie offendunt cuz capite:alie cum manibus:alie cũ pedibus:alie cum ceteris membris corporis te offendunt:ita ꝙ omnibus congregatis dictum humanuz genus:totius membris corporis offendit te:secundo z vltimo:quia omnis culpa perpetratur ex voluntate absꝙ ipsa: z enim nulla esset culpa: z ipsa conti

net in se totum corpus: quapropter totuz corpus creature cõmittit: culpam aduersus te. Et ideo cum toto corpore z sanguine filij tui voluisti q satisfaceret: vt esset omnibus plenarie satisfactũ: z hoc ex virtute deitatis infinite vnite cum natura nostra finita humanitas quippe passa fuit. Deitas vero sacrificiũ acceptauit. O verbuz eternũ fili dei: vnde hoc q hũisti pfectã ↄtritionẽ culpe cũ in te nunq̃ fuerit venenũ peccati: video q voluisti satisfacere cum corporali: z mẽtali pena sicut corporaliter: z mẽtaliter homo cõmiserat culpã. Peccaui dñe miserere mei: z ne respicias peccata nr̃a dñe potẽs pie z misericors deus.

Oratio eiusdem facta die. xiiij. februarĩ. M. ccclxxviij. xx.

O Trinitas eterna: o trinitas eterna: o ignis z abissus caritatis: o vere z amore creature tue ĩfatuate: o d̃itas eterna: o eẽne ignis: o eterna sapientia deus qui dat⁹ es in nostra redẽptiõe nũquid solũmõ venit ĩ mũdũ sapiẽtia tua: nõ sic fuit. Nõ enim fuit sapiẽtia absq̃ potẽtia: neq̃ potẽtia z sapiẽtia absq̃ clementia: nõ enĩ venisti solus: sz z tota trinitas affuit. O trinitas eterna: quid nã recepas ab hoĩe nisi offẽsionẽ: que vtilitas puenit tibi de nr̃a redẽptiõe: Nulla nõ enĩ indiges nobis: cui ergo puenit hec vtilitas: solummodo homini. O inextimabilis caritas sicut te totuz deũ: z totũ hominẽ dedisti hoĩ: ita totuz dimisisti te in cibũ creature tue rõnali: vt dũ ĩ hoc itinere peregrini sumus nõ deficiamus laboribus fatigati: sz roboremur hac refectiõe celesti. O mercenarie homo: quid dimisit tibi de⁹ tuus dimisit totũ se deũ: z hoĩem velatũ sub illa albedie panis. O ignis amoris nũquid nõ sufficiebat creatio ad imaginẽ z similitudinẽ tuaz: z recreatio ad gratiã in sanguine filij tui: nisi ẽt: z totã trinitatẽ tribueres nobis ĩ cibũ. Quid te cogit ad hec: certe non aliud q̃ caritas tua. O deus trinitas eterna queadmodum non misisti solum verbum p redemptione: ita non dimisisti soluz id nobis in cibum: sed vt vere infatuatus amore creature tue totaz te trinitatem eternam: vt dictum est. Et sicut non dimisisti te nobis soluz in cibum: ita non das te solum anime illi que totam se reliquit amore tui: z solũmodo querit z optat: gloriam z laudem nominis tui non querẽdo te amore sui. Sed solummodo propter te: q2. s. tu es forma: z eterna bonitas dign⁹ diligi: z q seruiatur tibi a creaturis tuis: nec proximuz neque se querit anima amore sui: sz solum: vt reddat gloriã nomini tuo: videmus enim q his talibus non manifestas te solum: imo fortificas eos potentia tua contra prelia demonuz: z ↄtra tribulationes a creaturis illatas: z contra quascunque alias aduersitates. Uidemus etiaz q illuminas oculum intellectus ipsorum sapientia filij tui: vt cognoscant se: z te lumine tuo. Uris etiam corda ipsoruz in clementia spiritus

sancti: ⁊ hec omnia facis: seruis tuis magis: ⁊ minus ſm mensuram amoris quam portant tibi: ⁊ prout quilibet vitã suam exercet gratias. Gratias ago tibi eterne pater: q2 q2 philocaptus es de creatura tua: hodie ostendis qualiter possit ecclesia tua reformari. Et humiliter supplico: ꝙ sicut ex vna parte prouidisti illuminando oculum intellect⁹ de hac veritate. Sic ex alia prouideas disponẽdo creaturas tuas: ⁊ maxime vicarium tuum: vt sequatur lumen quod infudisti: ⁊ ĩfusurus es. O trinitas eterna: ego peccaui toto tpe vite mee. O miserabilis aĩa mea habuisti ne vnq̃ʒ memoriã dei tui: Certe nõ: si eni hũisses iã eẽs cõbusta in igne amoris sui. O pr̃ eterne redde sanitatẽ ĩfirmo: ⁊ mortuo vitã: ⁊ da ei vocẽ: vt clamet ad te voce tua: ꝑ mundo: ⁊ ꝑ sponsa tua misericordiã postulãdo. Et audi vocem tuã qua clamamus ad te. Et si vniuersaliter oro ꝑ toto mũdo maxime tñ: ⁊ specialiter ꝑ vicario tuo: ⁊ ei⁹ colũnis necnon pro omnibus quos dedisti mihi: vt diligam eos amore ꝑcipuo q2 q̃uis ex meis defectibus sim infirma volo tamẽ videre illos sanos ⁊ q̃uis sim imꝑfecta volo eos viderẽ ꝑfectos: ⁊ lʒ sim mortua volo ipsos videre viuos in gratia tua. O iestimabilis ignis: ⁊ dilectio caritatis. Unde tanta humilitas: ⁊ misericordia: vt tu de⁹ tã plene cũ tua creatura participes: tã ꝑ vnionẽ nature diuine: in natura nr̃a humana q̃ẽt ꝑ sentimentum in vnione quã facis ĩ aĩabus diligentiũ te: ⁊ seruientium

tibi in simplici corde: non hoc ex nostra parte procedit: cum simus inimici tui. Pudeat hominem creaturam tuam non facere mansionem apud te toto corde cũ tu alta ⁊ eterna deitas tãtis modis: apud nos facias assiduam mansionem. O miserabilis aĩa mea: q2 nunq̃ʒ habuisti memoriã dei tui: ⁊ ideo tuuʒ cor in virtutibus minime solidasti. Peccaui domine miserere mei. Tu alta ⁊ eterna deitas es vita: ⁊ ego mors: tu de⁹ sapiẽtia: ⁊ ego stultitia: tu lux ⁊ ego tenebre: tu ĩfinitus: ⁊ ego finita: tu rectitudo: ego autem tortuositas: tu quidẽ medicus: ⁊ ego ĩfirma. Et quis ad te attingerẽ potuit sũma altitudo eterna deitas ad regratiandũ tibi de tot: ⁊ ĩfinitis beneficiis q̃ nobis largiri dignata es: Tu ipse attinges cũ lumine qđ ĩfundes volentibus recipe: ⁊ cũ funiculo tuo ligabis qui se ligare ꝑmiserit: vʒ non obstãdo volũtati tue. Ne tardes clemẽtissime pr̃ ɔuertere oculos misericordie tue sup mũdũ: magis enim glorificaberis si dederis lumẽ q̃ si ꝑmãeat ĩ tenebris mortalis peccati: q̃uis tu de oib⁹ ɋbuscũq3 accipias gloriã ⁊ laudẽ nominis tui: vñ videm⁹: ꝙ ĩ peccatorib⁹ lucet misericordia tua q̃ tʒ te vt nõ euagines gladiũ iustitie: ĩmo seruas eis tpˢ ĩ quo possint ɔuerti ad te similiter in inferno viderẽ gloria tua vbi puniunẽ dãnati ꝑ tuã iustitiã: ⁊ ẽt mĩa tua lucet ĩ eis: q2 nõ patiunẽ tãta tormẽta q̃ta meruerũt: ꝑ q̃s mĩaʒ ⁊ iustitiã vertiẽ gloria: ⁊ laus nomini tuo. Sʒ volo videre ĩ creaturis tuis: ꝙ red-

dant tibi gloriam quemadmodum
debent sequendo voluntatem tuā:
vt perueniant ad finem suum per
quem omnes creasti: volo etiam vt
de vicario tuo alium te facias: quia
multo magis indiget lumine aliis
cuꝫ cunctos alios habeat illumina
re. O benignissime ⁊ clementissime
pater humiliter supplico quatenus
largiaris nobis tuam dulceꝫ ⁊ eter
nam benedictionem.

Alia oratio eiusdeꝫ facta Rome
die. xv. februa. āni supraſ. x.

DEitas eterna: o alta ⁊ eterna
deitas inestimabilis amor i
lumine tuo vidi lumen in ipso lumi
ne: lumen cognoui in lumine tuo co
gnoscitur causa luminis: ⁊ causa te-
nebraruꝫ: quia tu es causa luminis
nos autem creature tue: tenebrarū
causa sumꝰ: ⁊ cognoscitur quid opa
tur lumen in anima quid etiam te-
nebre. O trinitas eterna mirabilia
sunt opera tua: ⁊ lumiñe tuo cogno
scuntur: quia ab ipso lumine proce-
dunt: hodie veritas tua cum admi-
rabili lumine: indicat causam tene-
brarum que est indumentuꝫ fetidū
proprie voluntatis ⁊ manifestat in
strumentum quo cognoscitur lumē
scilicet indumentum tue dulcissime
voluntatis. Mirabile est quod duꝫ
sumus in tenebris huius mortalis
vite cognoscimus lumen: ⁊ finiti no
scimus infinita: existentes in morte
cognoscimus vitaꝫ: veritas tua ostē
dit quod sicut homo exuit se vesteꝫ
vertendo interiorem partem in ex-
teriori: ita quelibet creatura debet
se exuere suam voluntatem peruer-
sam: si vult ad plenuꝫ induere tuā.
Et quomodo possumus nos taliter
exuere: cum lumine quod acquiri-
tur exercendo cum manu liberi ar-
bitrij: est lumen quod recipimus in
sacro baptismo: quia vidimus in lu
mine lumen. Et vnde recipit homo
hoc lumen: solum a te lumine quod
ostēdisti nobis sub velamine nostre
humanitatis. Quid recipit anima
induta hꝫ lumine: Priuatur tene-
bris: siti: fame: ⁊ morte: qꝛ cum fame
virtutum expellit insatiabilem fa-
mem proprie voluntatis. In siti ho
noris tui eradicat sitim proprij ho-
noris: ⁊ qꝛ peruenit ad vitaꝫ volun
tatis tue exijt de morte proprie vo-
luntatis peruerse. O fetidum indu
mentum voluntatis nostre tu non
tegis: sed discooperis animā. O vo
luntas exuta. o arra vite eterne: tu
es fidelis: vsqꝫ ad morteꝫ: non mun
do: sꝫ tuo dulcissimo creatori. Tu li
gas aīam cū ipso: qꝛ se totaliter a se
soluit: o amor inestimabilis in quo
videt anima se esse exutaꝫ pleñarie
semetipsa: in hoc quādo non querit
locum modum: neqꝫ tempus ad mo
dum suum. Sed hꝫ ⁊ omnia ad bene
placitum tuum: hoc est luciduꝫ ve-
stimentuꝫ. Vere potest dici sol: sicut
enim sol illuminat: calefacit: ⁊ facit
germinare terraꝫ. Ita pater eterne
hꝫ verum lumen calefacit animam
que possidet ipsuꝫ in igne caritatis
tue: ⁊ illuminat: qꝛ cum lumiñe no-
scit veritatem. In lumine sapientie
tue ⁊ facit eam germinare dum est

in ista mortali terra fructum vera/
rum realiumq virtutum: hec ani/
ma efficitur fortis in potentia tui eter
ni patris: prudens in sapientia vni
geniti filij tui z apta ad amandum
participando clementiā spiritussan
cti. Quid est quod impedit z obstat
vt anima non se taliter eruatur: pri
uatio luminis: q2 non nouit princi/
pale lumen quod cuilibet creature
rationali largiris: z ideo non exer/
cuit illud. Et quare nō nouit: quia
obfuscauit oculum intellectus cum
culpa qua ligauit voluntatem: que
voluntas est illa que quālibet cul/
paz cōmittit. O miserabilis anima
mea. Quomodo non sentis fetorez
culpe: z odorem virtutum z gratie:
Quia priuata es lumine. Pecca/
ui domine miserere mei. O de9 eter
ne in lumine tuo noui quantam cō
formitatem tui largitus es creatu/
re tue: ad quancunqz partem verto
oculum intellectus: video quod po/
suisti eam quasi in quodam circulo
q2 ad quancunqz partem progredi
tur reperit se in ipso: si verto oculuz
ad cognoscendum in lumine tuo eē
quod dedisti nobis: tu dedisti nobis
conformitatem: ad imaginez z simi
litudinem tuaz: participando te tri
nitatem eternam in tribus potenti
is anime: si conspicio in verbo per
quem creati sumus ad gratiam: te
nobis video conformatum: z nos ti
bi propter vnionem quam tu deus
eternus fecisti in homine: z si cōuer
tor ad animam illuminatam de te
vero lumine ipsa facit mansionem i
te: tue veritatis imitando doctrinā

z in cōmuni in particulari. i. in par
ticularibus virtutibus acquisitis z
probatis ex amore quem anima cō
cepit erga te: z tu es idem amor: ani
ma ergo que ex amore sequitur do/
ctrinam tue veritatis alter te effici
tur ex amore: hec eruta sua propria
voluntate induta est tua intantum
q nō querit: nec optat nisi q: tu que
ris: z sua voluntas appetit q sit in
anima. Tu es philocaptus de ani/
ma tali: z anima de te ē philocapta
sed tu amas eam gratis: q2 eam pri
usq esset amasti: z ipsa diligit te ex
debito. In lumine tuo nouit q gra
tis non potest te diligere: quia obli/
gata est tibi: z non tu ei. Et in dicto
etiam tuo lumine vidit: q id quod
tibi non potest reddere. i. diligere te
gratis oz: q reddat z retribuat pro
ximo suo diligendo euz gratis: z ex
debito simul: z ex gratia dico: quia
non querit retributionez ab eo: nec
proprie seruit ei propter vtilitatem
ab ipso receptam: vel recipiendam:
sed solummodo ex amore. Ex debi/
to vero diligit eum inquantum pre
cipis ei: z ipse est obligatus obedire
tibi. Si respicio quantam conformi
tatem facis de anima in te quando
surgit cū lumine intellectuali acqui
sito a te vero lumine: z cum affectu
erectis in te speculādo se in lumine
veritatis tue. Intantum facis tunc
conformitatem cuz ipsa: q tu qui es
deus noster immortalis das ei no/
scerē z gustare i affectu caritatis tue
immortalia bona tua. Tu qui es lu
men participas cuz ea lumen. Tu
qui es ignis: ignem cum ipsa part

cipas:⁊ in igne tuo vnis voluntatē
suā:cū tua ⁊ tuā cum sua. Tu sūma
sapientia sapientiā largiris ei ⁊ di/
scernere ⁊ recognoscer veritatē tuā.
Tu qui es eterna fortitudo fortitu
dinē tribuis sibi:⁊ efficit tam fortis
ꝙ neqꝫ creature possunt ipsam for/
titudinē auferre ab ea nisi ipsa ve/
lit. Nunquā vero vult dū portat ve
stē voluntatis tue. Sola enim volū
tas sua facit ipsam debilitari. Tu i
finitus facis ipsam īfinitā:ꝑ ꝯfor
mitatē ꝗ̄ ex grā cū ipsa fecisti: hic
dū est pegrina:⁊ in vita durabili in
eterna visiōe tua:vbi tā pfecte ē cō
formata tibi ⁊ liberꝫ arbitriū tali/
ter ē ligatum:ꝙ non pōt ipsam a ta
li ꝯformitate separari. Bene ergo
fateor ꝙ veritas tua dicit veritatē:
ꝙ creatura rationalis est tibi totali
ter conformata:⁊ tu ipsi per gratiā.
Tu non das ei partem gratie: sꝫ to
tam:quar dico ꝙ videt mihi ꝙ des
totā:qr nihil ei deficit ad salutē:be/
ne est minus ⁊ magis pfecta ſm ꝙ
ipsa in lumine tuo vult excrecere lu
men quod tu a principio dedisti ei
naturaliter. Quid ergo amplius di
cam: Nihil aliud nisi ꝙ homo effe/
ctus est deus:⁊ tu deus homo fact⁹
ē. Quid fuit cā huius ꝯformitatis:
lumē in quo lumine nouit volunta
tatem tuā cognoscendo eā: exuit se
suaꝫ ꝓpriam q̄ dabat ei tenebras:⁊
mortē ⁊ nuditatē ⁊ induit se tuam.
Induta tua:induta est te per grati
am:per lumen:⁊ per igneꝫ:⁊ ꝑ vnio
nem quam tu deus fecisti in huma
nitatem nostra. Itaqꝫ tu es cā cu/
iuslibet boni:⁊ propria peruersa vo
luntas induta amore proprio est cā
cuiuscūqꝫ mali:⁊ tanti mali ē cā ista
voluntas:ꝙ cū tenebris facit aiam
saltar extra circulū luminis sanctis
sime fidei:ī quo lumine existēs ver/
tendo se ex qualibet parte inuenie/
bat te. Et quam conformitatem in/
uenit:⁊ ī quo reperit se vnitā postꝗ̄
exiuit de lumine fidei: Inuenit se re
cte bestijs ꝯformatā que sunt absqꝫ
aliqua ratione imitando legem per
uersam ⁊ doctrinam demonis visi/
bilis:⁊ inuisibilis. Quis est cā hui⁹:
ipsamet. o alta ⁊ eterna deitas fate/
or:⁊ non nego me esse illam misera
bilem q̄ sum cā omnium malorum:
qr nunqꝫ exercui lumen in lumine
tuo ad cognoscendum ꝗ̄tuꝫ tibi di
splicet:⁊ mihi ē nociuū: malignū: ⁊
fetidum indumentum proprie ⁊ ꝑ/
uerse voluntatis:hoc vestimentum
tu vis ꝙ quilibet exuat festināter ⁊
totaliter sūmendo ipsum a pedibus
⁊ totum simul extrahendo:ego sum
etiaꝫ illa misera miserabilis que nō
noui dulcedinē voluntatis tue:quā
ex debito debeo me induere. Pec/
caui:peccaui domino miserere mei.
Tu deus eternus alta ⁊ eterna dei/
tas in lumine tuo facis vider lumē.
Quare pater eterne humiliter sup
plico quatenus īfundas: ⁊ dones il
lud omnibus creaturis tuis rōnali
b⁹: sꝫ p̄cipue illud īfunde dulci pr̄i
nr̄o vicario tuo tā habūdāter ꝗ̄tū
necesse ē i tantū:ꝙ tu alta: ⁊ eterna
deitas de ipso aliū te facias. Et simi
liter rogo te:ꝙ dones lumē tenebro
sis: vt cognoscāt veritatē in lumine
tuo:similiter supplico ꝓ his quos de

disti mihi q̃ eos diligam singulari amore cũ pcipua ꝛ maxima sollicitudine. Rogo sint illuminati in lumine tuo auferat ab eis imꝑfectio: vt in veritate laborent in viridario tuo in quo eos posuisti ad laborãdũ ꝛ punias: ꝛ vindica supra me culpas ꝛ iꝑfectionẽ eoꝝ quaꝝ ego suz cã. Peccaui dñe miserere mei. Gratias: gratias ago tibi alta ꝛ eterna trinitas: qꝛ in lumine tuo dedisti refrigeriũ aĩe mee ꝑꝑ ꝯformitatẽ nr̃am quã noui nos tecũ hẽre ꝛ ꝑ doctrinã quam dedisti de excellentia voluntatis tue. Ego sum que non suz: ꝛ tu es solus ille qui es: ergo tu ipse gratias redde tibi dando mihi cũ quo possum laudare te: voluntas tua: te cogat ad faciendũ misericordiã cũ mundo: ꝛ tuo diuino adiutorio subuenire vicario tuo in terris: ꝛ spõse tue. Peccaui domĩe miserere mei. Alta ꝛ eterña deitas largire ñobis tuam dulcem benedictionem.

Oratio eiusdem facta Rome die xvi. febr. anni supra8. xxij.

DEitas eterna: o alta ꝛ eterna deitas: o sũme ꝛ eterne pater O ignis qui semper ardes. Tu pater eternus alta: ꝛ eterna trinitas: tu es ignis inestimabilis caritatis. O deitas: deitas. Quid ẽ quod manifestat bonitatem ꝛ magnitudinẽ tuam: Donum quod dedisti homini: ꝛ quod minus largitus es ei: Totum te deum immensam ꝛ eternam trinitatem: ꝛ in quo loco donans te eis dignatus descendere. In stabulo nostre humãitatis que recte erat effecta stabulum: quia receptaculum animalium mortalium. s. peccatorũ: ꝛ ideo ibi voluisti nasci ad demonstrandũ ad quid homo peruenerat propter culpam. Ita ꝙ totum te deum dedisti nobis conformando te nostre humanitati: ꝛ ĩ ipsa vnionem faciendo. O deus eterneo deus eterne. Tu dicis ꝙ ego respiciam in te altam: ꝛ eternam deitatem: ꝛ aspiciendo in te cognoscam me: vt melius cognoscam infirmitatem meam per altitudinem tuam: ꝛ econuerso per magnitudinem tuam: meam paruitatem. Sed video ꝙ nisi prius exuam me propria voluntate: nõ possum videre te: ꝛ ideo dedisti mihi doctrinam: vt prius exuam me voluntate mea cognoscendo me in qua cognitione agnosco te quare tunc perfecte exuit anima se propriam voluntatem ꝛ induit tuam. Et tunc vis ꝙ surgat cum lumine ad cognoscendum se in te. O ignis qui continue ardes: anima que se nouit in te ad quancunque partem respiciendo se vertit: inuenit etiam in infimis magnitudinem tuam. videlicet in creaturis rationalibus: ꝛ omnibus que creasti. Nam in omnibus aduertit potentiam tuam: ꝛ sapientiam ꝛ clemẽtiã nisi enĩ potuisses sciuisses: ꝛ voluisses ex amore minime creasses ea. Sz potuisti sciuisti: ꝛ voluisti: qꝛ omnipotens es ideoq̃ creasti. O miserabilis anima mea nunq̃ te cognouisti in eo quia non exuisti te voluntatem peruersam tuam: nec suam

ld uisti. Et quomodo vis dulcissime
amor ꝙ respiciaȝ me in te: vis ꝙ cō
siderem creationem qua ad imagi/
nem ⁊ similitudinem tuaȝ nos crea
sti. Uis etiam ꝙ considerem ⁊ respi
ciam: ꝙ te integram puritatem
vnisti luto humanitatis nostre co/
actus ab igne tue inestimabilis ca/
ritatis. Quo etiaȝ igne vrgente de
disti te nobis in cibum. Et qualis ci
bus ē iste: Cibus angelorum sūma
⁊ eterna puritas: ⁊ ideo tantam pu
ritatem requiris esse in anima que
recipit te in hoc dulcissimo sacramē
to: ꝙ si possibile esset naturam ange
licam purificari que nulla indiget
purificatione opus esset ꝙ purifica
retur ad hoc tantum misterium ac/
cessura. Et quomodo purificat ani/
ma: Igne caritatis tue ⁊ abluendo
faciem suam in sanguine vnigeniti
filij tui. O anima mea miseria ple/
na quomodo accedis ad tantū mi/
sterium absq̧ purificatiōe solemni:
eru besse digna cum bestijs ⁊ demo/
nijs habitare: q2 opata es opera be
stiarum: ⁊ secuta voluntatem de/
monum. O bonitas immēsa: tu vis
ꝙ ego respiciam in te ac videam ꝙ
tu diligis me: ⁊ q2 gratis me diligis
vt cognoscam ꝙ quascunq̧ rationa
les creaturas diligis hoc eodē amo
re ad hoc: vt isto amore diligaȝ pro
ximum meum amando eum gratis
i. subueniendo ei spiritualiter ⁊ cor/
poraliter iuxta posse absq̧ vlla spe
premij: imo quantus esset mihi mo
lestus: ⁊ ingratus non vis ꝙ desinā
prodesse ei: ⁊ subuenire necessitati/
bus suis. Quid ergo faciam vt hoc
videam: Exuam me fetidam vesteȝ
meam: ⁊ cum lumine sanctissime fi/
dei respiciam me in te: ⁊ induaȝ me
eterna voluntate tua: ⁊ cum h̄ lumi
ne cognoscam ꝙ tu trinitas eterna
es nobis mēsa cibus: ⁊ seruitor. Or
tu pater eternus es illa mensa que
das nobis cibum. Agnuȝ videlicet
vnigenitum tuum: ipse agnus ē no
bis suauis ⁊ dulcissimus cibus tam
in doctrina sua que alit nos in volū
tate tua quam etiam in sacramen/
to in sancta cōmunione nobis tradi
to quod pascit nos atq̧ cōfortat dū
sumus peregrini in hac vita: spiri/
tussanctus est nobis recte seruitor:
quia ministrat nobis hāc doctrinā
illuminando de ipsa oculum intelle
ctus nostri: ⁊ inspirando in cordibꝰ:
vt sequamur eam. Ministrat etiaȝ
nobis caritatem proximi: ⁊ famem
cibi animarum: ⁊ salutis totius mū
di propter honorem tui patris: vn/
de videmus ꝙ anime illuminate in
te vero lumine: non finunt preteri/
re tempus in quo non comedāt: vel
comedere velint cibum animarum
propter honorem tuum. Tu infini/
ta bonitas in te patefacis necessita/
tem mundi ⁊ precipue ecclesie san/
cte sponse tue ⁊ amorem quem ha/
bes erga ipsam: quia fundata est in
sanguine dilecti filij tui: ⁊ in ipso cō
dita est: similiter etiam manifestas
amorem erga vicarium tuum ex eo
ꝙ minister est huius sanguinis pre
ciosi. Ideo respiciaȝ me in te: vt effi
ciar pura: ⁊ sic purificata clamabo
coram misericordia tua: vt vertas
oculum pietatis super necessitatem

ecclesie sancte: ꝛ illumines: ꝛ robores
vicarium tuum: Illumina etiã cle
mentissime pater seruos tuos: vt cõ
sulãt tibi recte ꝛ simpliciter atq3 di/
sponas eos: vt sequantur lumen: qḋ
in ipsis infundes. O alta ꝛ eterna
sapientia. Tu non posuisti animam
solam: imo dotasti eam tribus potẽ
tijs: vz memoria intellectu ꝛ volun
tate: ꝛ tã sunt vnite quod quicquid
vult vna alie sequuntur: vnde si me
moria ponit se ad videndum bene/
ficia tua: ꝛ bonitatem tuam. Subi/
to intellectus vult intelligere eam
ꝛ voluntas diligere eã ꝛ sequi volũ
tatem tuam. Et quia tu non posui/
sti eã solam non vis ꝙ maneat absq3
societate amoris. s. tui ꝛ dilectione ꝓ
ximi. Et quando sic est sociata tunc
est perfecte vnita ꝛ fit vnum. s. i te:
ꝛ vnum cum proximo suo: ꝛ tũc be
ne verificatur verbum pauli vbi di
xit. Multi quidem in stadio currũt
vnus autem accipit brauium vide
licet caritas. Sed quando sociat se
cum culpa tunc vere remanet sola:
quia discedit a te qui solus es omne
bonum ꝛ discedendo a te est separa
ta a caritate ꝓximi: ꝛ sociata culpe
que nihil est: ꝛ ex hoc ostẽdis ꝙ tũc
remanet sola. Peccaui domine mi
serere mei. Nunq̃ didici cognosce/
re me in te: sed lumen tuu3 est illud
quod facit videre quicquid boni co
gnoscit. In natura tua deitas eter/
na noscam naturam meam. Et que
est natura tua am::: inestimabilis:
ꝛ si ignis: ꝛ de hac natura dedisti ho
mini quia creasti illu3 ex igne amo
ris: ꝛ similiter de omnib⁹ alijs crea-
turis ꝛ rebus. o ingrate homo quã
naturam dedit tibi deus tuus. na/
turam suam: ꝛ tu non erubescis au/
ferre naturam tam nobilem a te cõ
mittendo peccata: o dulcis eterna
deitas alia que videmus non appa
rentia ignis: quomodo sunt ignis.
Rndeo video ꝙ omnia sunt ignis
quia vt dictu3 est omnia ex igne ca
ritatis creasti sicut planta manens
in terra que quãuis non sit terra ni
hilominus ab ipsa terra sustantia3
suscipit: vnde bene est veritas ꝙ ni/
hil aliud es quam ignis. Tu lumen
verum nobis lumen infunde tu sa/
pientia sapientiam tribue: tu forti/
tudo fortitudinẽ largire hodie que
so dissoluatur nubes nostra: vt per
fecte noscamus: atq3 sequamur veri
tatem tuam in veritate: recto ꝛ sim
plici corde. Deus in adiutorium no
strum intende: domine ad adiuuan
dum nos festina. Amen.

Pii secundi pontificis maximi in vitam canonizationez beate Catherine Senensis Epistola.

P Ius episcopus servus servorum dei vniversis christi fidelibus salutem ⁊ apostolicam benedictionem. Misericordias domini quas i dies largius experimur. Nō satis explicare posset lingua mortalis. Vincunt humana eloquia divina beneficia. Nec homini datum ē creatorem suum abunde collaudare. Nec si omnes artus converterentur in linguas: quādo ex nihilo creati de non esse producti sumus i esse. Nec vel lapides: vel plantę: vel aīalia bruta: sed rationis participes divinorūq capaces effecti sumus. Ac non solum angelis. Sed ipsi quodā modo invisibili ⁊ excelso deo similes gloria ⁊ honore coronati sup omnia opera eius īperio potiti. Verū si nosipsos rebus ceteris cōparamus Nulla creatura magis ingrata reperta ē q̄ homo. Si luciferi ⁊ sociorum eius supbiaz p̄terimus. Solus inter creata rebellis deo ⁊ ingratissimus homo ē. Reliqua oīa divinā pietatē in suo esse collaudāt: nec eius vnq̄ p̄ceptis adversantur. Nature legibus parent: ⁊ ea pagunt ad q̄ pducta sunt terra aratrū patit: ⁊ suscipiens semina: tanq̄ sub vsuris multiplicata reddit: ⁊ ipso dei obediens culta atq̄ iculta humano generi ꝯsulit. Saxa in hedificiorū vsuz recepta presto adsunt: nec scissa: vel excocta resistūt. Fructificant arbores in agro virētes ⁊ posteaq̄ aruerunt: aut ignem nutriunt: aut edes tectaq̄ sustinent. Quanta herbarum sive in foliis: sive in radicibus: sive in floribus: sive in seminibus: sive in sucis inest vtilitas. Quanta in fluminibus cōmoditas: Quanta in lacubus ac maribus que dum navigia subeunt iter remotissimas gentes commertia prestant. Quid animala cetera sive aquatica sive terrestria. In omnibus laudatur deus: dum nature iussa capessunt. Elementa ⁊ sidera faciunt imperata. Sol peragit cursum suum: nec prescriptas zodiaci metus excedit. Nec alieno lucēs lumine suo numeri luna decit. Nec errantes errant stelle. Certum semper ⁊ statutū iter agētes. Omnia in celo ⁊ in terra laudant deuz: ⁊ in officio manentia benedicunt ei. Nec legi resistunt imposite. Gravia deorsum cadunt: levia sursum ferruntur. Cuncta gratitudinem ostendunt deo parent atque nature. Solus homo ingratus inobediens ac rebellis inter creata repertus est: perversi angeli ruinaz immitatus. Ille in celo superbiens creatoriq̄ similis esse cupiens: in abissum precipitatus meditati sceleris penas dedit. Homo de limo factus ⁊ in terra positus sue imbecilitatis immemor. Et ipse quoq̄ alta cupere cepit. Qui de ligno descens prohibito: per boni ⁊ mali cognitionem: equalitatem cum deo optavit: propter quod de paradiso

deliciarum eiectus in multas erū/
nas datus est. Et porta regni celo/
rum clausa mors introiuit in orbeꝫ
terrarum. Que nulli hominuꝫ par
ceret. Quando filij ade ante dilu/
uium aberrauerint: ꝛ q̄ꝫ procul a di
uina voluntate recessserint secuta di
luuio patefecit. Que omnem carnem
aquarum inundatione deleuerat:
ea excepta que cum pio Noe in ar/
cha saluata est. Ceterum neqꝫ in fi/
lijs eius nequitia ac perfidia defu/
it. Malignati ꝛ ipsi sunt: ꝛ in omne
prolapsi nephas. Turris babel in
contumeliam domini cepta est. ꝛ
ibi labium vniuerse terre diuisum.
Ab his bella introducta sunt: rapi
ne. Tumultus. Incendia. Cedes
Adulteria. Stupra: periuria: ꝛ ido/
lorum cultus. Et quicquid malo/
rum libido: aut superbia gignit.
Paucissimi vsqꝫ ad abraam reper
ti sunt diuine legis Amatores. Ille
vero vnicum certumqꝫ pietatis ex
empluꝫ adeo voluntati dei sese sub
misit vt proprium filium immola/
re non dubitaret: propter quod in
semine eius benedicte sunt omnes
gentes. Ex cuius liberis non solum
prophete orti sunt diuine legis pre
dicatores. Sed ipse quoqꝫ saluator
christus secundum carnem nasci di
gnatus est: qui pro salute humani
generis cum in forma dei esset equa
lis patri exinaniuit semetipsum for
mam serui accipiens. Et homo fact⁹
tedia carnis subijt tormenta: ꝛ cru
ciatus pertulit. Et extremam mor/
tem non secundum naturam: sed
violentam: sed ignominiosam. Sꝫ
acerbissimam. Et vix homini tolle/
rabilem in ligno crucis sustinuit.
In quo moriens mortem nostram
destruxit: ꝛ vitam reparauit. Dispo
liauit inferos. Abduxit sanctos pa
tres: ꝛ victor mortis. Ac diaboli tri
umphator celum iam longo tempo
re clausum aperiens. Ascendit ad
patrem nobisqꝫ viam ostendit: per
quam sequi eum possemus euange/
lica lege tradita ꝛ baptismo ceteris
que sacramentis apertis per que la
psi repararemur ꝛ saluaremur. Nec
tamē tot tantisqꝫ allecta beneficijs
nostra proteruitas ac malignitas
conquieuit: nec gratū exhibuit ani
mum: nec vicia deseruit homo. Sed
quo maiori preuenti sumus mune
re gratiarum: eo magis ingrati re/
perimur: ꝛ ad illicita procliuiores.
Nam quomodo sublimem diligi/
mus: aut honoramus deum. Quo/
mō eius mandata seruamus. Quis
sacrosancto euangelio paret: Que
reuerentia legum: Quis canonum
metus: Que subiectio erga superio
res. Que caritas erga inferiores.
Quis equitatis. Quis iustitie cul/
tus. Que religio. Qui mores homi
num sunt. Qui dicunt in cordibus
suis. Non est deus. Alij impie effe/
runt dogmata: ꝛ blasfemias in deū
eudunt. Alij voluptatum serui. Nil
aliud cogitant: nisi quomodo libi/
dines suas expleant. Illi opibus in
hiant alienis. Illi humanum san/
guinem sitiunt. Rara innocentia
est: eaque parum tuta. Neque pro/

pinquitatis iura prosunt. Nec scri
pte que sancite moribus leges viri/
bus ac fraudibus cuncta obediunt.
Ita vt nec ab re princeps mundi
huius appelletur diabolus: quan/
do pars orbis maior eius arbitrio
ducitur. Nam quantum est q̄ pseu
do prophete maumethis isania pos
sidet. Orientis precipuaz portionē
et affrice maxima regna. Et ī hispa/
nia granatenses: Et in grecia multe
prouincie sub maumethe christum
blasfemant. Nec parua est indeorū
natio per orbem terrarum late di/
spersa sancti euangelii: et christiane
legis inimica. Nec desunt in septen/
trione: atq in oriente cultores ido/
lorum. In angulū europe christia/
nitas redacta est. Naz quamuis per
asiam: ac libiam christiani non pau
ci dispersi esse ferantur. Non tamen
illorum sincera est fides. Qui pro/
cul ab apostolica sede inter infide/
les habitantes: et cum hereticis cō/
municātes: improba quedam sapi
unt: et multis erroribus scatēt. Nec
christiani qui sunt ī europa: tam re
q̄ nomine christiani existūt. Adum
brata quidem et ficta est multorum
religio: sicut opera ipsa manifestāt.
Nam quotus est qui digna christia
no faciat opera. A fructibus eorum
cognoscetis eos. Inquit in euange/
lio dominus. Si viuimus vt christus
iubet: christiani sumus. Joannes apo
stolus eius filios esse homines asse/
rit: cuius opera faciunt. Si dei man
data seruamus dei proculdubio fi/
lii sumus. Sin diaboli ad eum per/
tinemus dicente domino: vos ex pa
tre diabolo estis: dura sniā: et tamen
vera. Illius quisq filius est: et ad eū
pertinet: cuius mandata sectatur.
Quantum autem ingrati christia/
ni a diuinis preceptionibus pro/
cul abierint: et quantum diabolicis
suggestionibus adheserint: per sese q
uis intelligit. Interroget quisq cō
scientiam suam: et retroactam ante
oculos mentis vitam collocet. Et q̄
tum ab officio veri christiani recesse
rit palam cognoscet. Que cum ita
sint maxima ē sūmi dei benignitas
et incredibilis misericordia: que nos
tollerat: et viuere sinit expectans: vt
aliquando cōuersi redeamus ī viā.
Sed inuenti sunt in omni etate non
nulli deo placentes viri sancti qui
viuentes in carne desideria carnis
vicerunt: et celestem in terra vitam
egerunt quorum meritis et interces
sione substentata est mundi machi/
na et cōminatus ignis retētus: et ira
dei vltioq suspensa. Nec dubitamus
qui hodie quoq aliqui sint accepti
deo: quorum preces celestem nobis
regem placatum benignumq red/
dāt. Inter alios autem qui deo pla
cuerunt: et diuinam nobis clementi
am placauerūt vrbs sene inter etru
scos nobilis etate nostra Bernardi
num aluit: qui nobili loco natus in
adolescentie flore mundo renuncia
uit: et igressus beati francisci religio
nem cum fratres sui ordinis procul
abiisse ab institutis: et regula patris
reperisset eos acriter correxit. Et cū
eos omnes in viā reducere non pos
set sequestratis pluribus quibus re
gulam reseruare placuit cum his ce

nobis frequētauit:que multa de no
uo errexit:⁊ sanctissimis institutis
reformauit. Circuiuit italiam pre/
dicando vitia fulminauit: virtutes
erexit. Mira eius abstinentia fuit.
Mira integritas:moderata graui/
tas:eloquij multa suauitas: multa
doctrina. Et qm̄ verus erat pauper
tatis cultor:hostis pecunie: ⁊ omni
um deliciarum inimicus semper in
eius vultu ingens alacritas emicu
it:⁊ in mēte sūma quies: vt qui sola
inocentia gaudebat:nullius sibi cō
scius criminis scādalis q̄pluribus
in italia obuiauit:⁊ multa miracu/
la perpetrauit:ꝑpter que adhuc vi
uens sanctus habebatur:⁊ miro ple
bium collebatur honore. Nusq̄ fine
populi frequentia: ⁊ singulari reue
rentia receptus. Qui cū apud aqui
lam marsorū vrbem:huius vite cur
sum peregisset. A nicholao.v.prede
cessore nostro:ipso iubilei āno. Cum
christianus orbis ad purgandas vi
ciorum sordes frequens vrbez inui
sceret inter sanctos christi confesso/
res relatus est. Fuerat ⁊ in etate su
periori parentum nostrorū memo
ria in eadez vrbe:⁊ in sexu femineo
virgo catherina non minoris meri/
ti:nec minus accepta deo. Cuiꝰ pre
ces in cōspectu precelse diuinitatis
humano generi admodū salutares
⁊ olim fuisse:⁊ nunc esse:⁊ imposte/
rum fore non dubitamus. Nā sicut
peccata malorum hominum ac bla
sfemie. iram dei super nos ꝓuocāt.
Ita ⁊ sanctorū opera rogaminaq̄
auertunt. Uerum caterina quāuis
angelicam vitaz in terris egerit. Et
ante ānos octuaginta decedens ad
celum migrauerit multisq̄ signis ⁊
gloriosis miraculis clarucrit: nō ta
men adhuc inter sanctas christi vir
gies a militāti ecc esia recepta erat.
Neq̄ eniz romani pōtifices qui an
te nos fuerunt id decreuerant. Uo/
luerat vrbanus.vi.huic ei honorem
impartiri. Et post eum Innocentiꝰ
vij. Ac deinde Gregorius.xi. qui hu
ius virginis:⁊ sancte cōuersationis
eius precipuam habuere noticiam.
Sed vexati perturbatiōe scismatis:
quod eorū tempore viguit. Et mul
tis bellorum turbinibus ac molesti
is agitati:diuino vt credimus con/
silio id ōmiserunt:ne semente diui/
sionis procella: quod sanctum vna
obedientia decreuisset:prophanum
altera censuisset. Dillata est res vsq̄
ad tempora nostra nobisq̄ huius sa
cerrime virgīs canonizatio reserua
ta tanq̄ conterranee nostre: atq̄ cō
ciuis:vt senēsis virginis sāctitas d
creto senēsis hominis in romana se
de sedentis ꝓdiret in lucez. In qua
re non imus inficias: affectum nos
aliquem sanctum: ⁊ pium traxisse.
Quis est enim qui sue vrbis preco/
nia:sue pr̄te laudes sui generis vir/
tutes: non libenter vulgari procu/
ret:cum id possit:⁊ rite:⁊ honeste fa
cere: Excellentia fctā:⁊ illustres vir
tute homines:⁊ in omni genere: ⁊ i
omni parte orbis. Nemo est qui nō
cupidū videatur:libētius tamen ⁊
maiori cū iocunditate sua i patria:
⁊ in sua gente. Et si nos quidem bea
te catherine sublimes dotes: nobi/
le ingenium diuinam mentem: sa

eratissimam voluntatem in omni
natiōe ꝗ letissimi vidissemus: letio
res tamen in vrbe senensi que nos
genuit. Si quidem meritorū eius
longe magis ⁊ magis peculiariter
esse confidimus participet: ꝗ si vir
go h̄ aut in affrica: aut in scithia si/
ue in india nata fuisset. Neqꝫ enim
fieri potest. Quin sanctorum pro/
pinquitas aliquid habeat preroga
tiue. Nihil tamen ob hanc causam
plus minusue dicere licet: ꝗ verum
est. Nec propter cognationem: aut
patrie caritatem inter sanctos quis
ꝗ: sine meritis: sine solito examine:
sine ꝯsuetis solemnitatibus referen
dus ē. Qua pp ⁊ si iocunde audiui
mus beatā caterinā senēsē esse. Cu
ius canonizatio petebat: nō tn̄ i eiꝰ
canonizatiōe qcꝗ̄ omisimus: ex his
q̄ tāta i solēnitate requirunt. Ade/
rāt multe p̄ces nō mō senēsis popu
li: verū ēt alioꝝ. Nā ⁊ carissimus in
xp̄o filius. Federicus Romanorū
īperator Augustus. simulqꝫ dilectꝰ
filius nobilis vir pascalis venetiaꝝ
dux nobis supplicauit: ne hāc virgi
nē suo i terris honore priuatā vlte/
rius esse sineremus in quā multoꝝ
populoꝝ deuotio esset lesa. Et mul
ta d' ipa miracula vulgarētur. Mā
tuā vero petētes cū i terenūdū apud
senēn: aliq̄ diu supsedissemus: ⁊ ea i
ꝯcistorio publico: ingentia eius me
rita: ⁊ miraculosa signa nobis cēnt
exposita. vehemēterqꝫ p̄ces porrecte
vt sanctoꝝ xp̄i honores illi decerne
remus: haud quāqꝫ statim ānuimꝰ
Sed ꝓ veteri ꝯsuetudine tribus ex
fratribꝰ nostris sancte Romane ec/
clesie cardinalibus vni ep̄o. Alteri
p̄sbitero. Reliquo diacono viue vo
cis oraculo cōmisimꝰ: vt debitis ha
bitis ꝓcessibus de vita ⁊ moribus
ipsius caterine deqꝫ miraculis eius
siue in vita siue post mortem patra/
tis: ⁊ de reliquis ad canonizationē
necessarijs diligenter inquirerent:
nobisqꝫ in secreto concistorio vt mo
ris est fidelem relationem facerent
Commissarij per annum ⁊ vltra do
nec ex mantua romam redissemus
rem discutientes inuentis processi/
bus antiquis: apud venetos ⁊ alibi
habitis examinatisqꝫ de nouo testi/
bus ⁊ summa cum diligentia cūctis
ponderatis cum seorsum inter car/
dinales tantum omnium que inue
nerant veracem nobis relationem
fecissent ac deum per aduocatuz ea
que nobis exposuerant in publico
consistorio denuo recitari curassent
Postremo conuocatis in aula no/
stra Rome vniuersis qui secū erant
in curia ecclesiarum presulibus as/
sistentibꝰ nobis cardinalibus. Iteꝝ
commissarij prefati per organuz ve
nerabilis fratris nostriꝰ guilielmi
episcopi portuensis natione gallici
qui primus eorum erat: rursus cun
cta que inuenerant ⁊ rite probata
videbantur coram explicauerint.
Ex quorum relatione que amplissi
ma ⁊ ornatissima fuit hec sūmatim
accepimus que vera cōperta cogni
ta ⁊ explorata sunt. Virgo catheri/
na ex ciuitate senensi oriunda me/
diocribus orta parētibꝰ prius deo
sese dedicauit: ꝗ deū posset ꝑ etatē
cognoscere. Sex annos nata: vt dnō

feruiret heremū ꝯcupiuit. Et vrbe egressa in cauerna loco solitario de lituit. Quāuis iubēte spiritu pau/lulu; ꝺemorata domum reddierit. Angelicam salutationē edocta quo tiens paterne domus scalam ascen/dit: totiens per singulos gradus sic flexo geniculo beatissimam virginem matrem domini salutauit. Et anno maiori virginitate; suam consecra uit christo: quem sua in maiestate se dentem mirabili visione cōtempla ta est: ⁊ archana celestis aule vidit: que non potest affari lingua morta lis. Mūdanas delicias a se omnes abdicauit. Orationi tota; se dedit. Corpusculum suum vigilijs: ieiuni is ac verberib⁹ afflixit. Coequales puellas vt idem facerēt ⁊ docuit ⁊ persuasit. Pubes effecta scissis cri nibus mortale coniugium recusa/uit. Conuicia ⁊ maledicta hominu; spreuit. Beati dominici habitū quē femine gestant de penitentia nun/cupate extorsit potiusq̄ʒ impetrauit. Ancillare officium in paterna do/mo exercuit: nihil magis cupiens q̄ vilis apud homines: ⁊ abiecta vi deri pauperibus christi. Na; id pa ter sibi indulserat: larga manu sub/uenit. Egrotantibus sūma diligen/tia ministrauit: diabolicas tempta tiones ⁊ assiduas malignantiu; spi rituum pugnas: patientie clipeo ⁊ fidei galea superauit. Incarceratos ⁊ oppressos quib⁹ valuit modis cō solata est. Nullum ab ea verbu; nō religiosum non sanctū excidit. Om nis sermo eius de moribus fuit de religione: de pietate: de contempt[u]

mundi: de amore dei ⁊ proximi. De celesti patria. Nemo ad eam acces/sit: qui nō doctior melior; abierit. Doctrina eius infusa: non acquisi/ta fuit. Prius magistra visa est q̄ discipula. quippe que sacrarum lit/terarum professoribus ipsisq̄ ma/gnarum ecclesiarum episcopis diffi cillimas de diuinitate questiones proponentibus prudentissime re/spondit: ⁊ adeo satisfecit: vt tanqua; agnos māsuefactos remiserit quos tanq̄ lupos ac leones ferocienses ac ceperat: quorum nonnulli diuinam in virginem sapientiam admirati distributis mox inter christi paupe res quas possidebant substātijs: ac/cepta dn̄i cruce: vitā deinde euāge/licā egerūt. Sūma hui⁹ virginis ab stinētia fuit: ⁊ admirabilis vite au/steritas. Nā cū vini ⁊ carniū vsū p[ri]/mus abiecisset: nec pulmēta rijs vllis vteref. Ad extremu; eo deducta ē. vt nec legumia ederet: nec pane ve sceref nisi celesti: quē ver⁹ xp̄ian⁹ in sacramēto sumit altaris. Junctā ē aliqñ a die ciner; vsq; ad pētecostē ieiuniu; pduxisse. Sola eucharistie cōione contēta. Per ānos circiter octo mimo herbar; suco coq; par retento ⁊ cōione sacra sustentata ē. Ad cibū quasi ad supplicium pgebat Ad cōionē altaris q̄ illi fere quotti diana fuit: quasi ad celestes nupti/as inuitata esset sūma cū alacritate pficiscebaf. Cilicio sb veste vtebaf quo carnem macerabat. Nulle illi plume nulla puluinaria erant: le/ctu; sibi ex tabulis confecerat: atq; in eo iacens breuissimum somnum

accipiebat. Raro enim ultra duas horas inter diu noctuque dormiebat reliquum omne tempus vigilando orando predicãdo: opera misericordie agendo cõtrivit. Spissis cordulis carnem suam maceravit: dolore capitis pene assiduo torquebatur. Estuabat febribus: nec aliorum cruciatu carebat: luctabatur quoque frequẽtissime: cũ demonibus: multisque illorum molestijs vexabatur. Sed aiebat cum apostolo. Cũ infirmor: tũc fortior sũ. Nec enim in tantis laboribus deficiebat: nec caritatis opera negligebat. Assistebat miseris indigna ferentibus. Arguebat peccatores, et blandissimis verbis ad penitentiam revocabat. Precepta salutis omnib' leta dabat. Quid sectãdum: quid fugiendum esset: alacri vultu ostendebat. Dissidentes summo studio componebat. Multa extinxit odia: et mortales sedavit inimicitias. Pro pace florentinorum qui cum ecclesia dissidebant: et interdicto suppositi erant ecclesiastico. Appeninum et alpes transire: atque usque in avinionem. Ad gregorium xi. pontificem maximum antecessorem nostrum proficisci non dubitavit. Cui votum suum. De petenda urbe Roma in occulto factum: et sibi soli ac deo notum: sese divinitus cognovisse monstravit. Fuit enim ĩ ea spiritus prophetie et multa predixit: antequam fierent: et occultissima revellavit. Rapiebatur sepe a spiritu. Et in aere suspensa divinis contemplationibus pascebatur: a deo extra se acta: ut ex puncta percussa

quod nihil omnino sentiret. Idque frequenter sibi contingebat cum divinissima reficeret eucharestia. Magnum et sanctum erat in plebib' caterine nomen: et undique ad eam egroti: et malignis vexati spiritibus deducebantur: et multi curabantur. Languoribus et febribus in christi nomine imperabat: et demones cogebat ab obsessis abire corporibus: propter quas res: duobus romanis pontificibus Gregorio nomen cuius pauloante meminimus: et urbano. vi. acceptissima fuit: adeo ut legationibus eorum fungeretur: multisque: et magnis spiritualibus gratiis ab eis donaretur. Eadem cum vite agonem iam peregisset anno etatis sue tertio circiter ac trigessimo ĩ urbe Roma diem suũ clausit de cuius anime in celum assumptione: et gloriosa receptione stupende ac mirabiles revelationes facte reperiuntur apud eas personas que virginẽ dilexerunt: maxime vero apud eius confessorem Raimunduz capuanẽsem sacre theologie magistrum qui postea generalis totius ordinis predicatorum: pater magister: et rector effectus est: is nãque cum Ianue ageret ea nocte qua virgo migravit hora matutina ĩtra dormitoriũ apud imaginem matris domini eam contemplatus est miro splendore fulgẽtem: et verba ad se consolatoria dicẽtem. Corpus eius aliquãdiu servatuz denique in ecclesia fratrum predicatorum que de minerva dicitur Rome conditum est nõ sine magna populi devotione ac reverentia: cuius

factu pleniq; egroti salutem conse/
cuti sunt adeo:ꝛ nõnullis saluti fue
rit ea tetigisse que sacrata virginis
membra tetigere:postea quoq; vir
go ipsa iam celo,recepta vota suppli
cantium benigne audiuit:ꝛ vt a spõ
so:ꝛ dño christo suo saluatore exau/
dirêtur curauit. Multi enim ex di/
uersis egritudinibus curati sunt q
audita beate Caterie gloriosissima
fama eius patrocinium supplices
petinere.propterea venetijs vbi nũ
q̃ virgo ipsa fuerat:ꝛ multis in lo/
cis nomen eius cuȝ veneratione re
ceptum est:ꝛ vota ei plurima fiũt.
H ꝛ alia q̃plurima cuȝ venerabilis
frater noster episcopus portuensis i
conuentu cardinalium ꝛ presulum
exposuisset:ꝛ liquido probata eẽ af
firmasset rogati sigillatim tum om
nes cardinales tum presules q̃plu
rimi afferunt sententiam dicere:cũ
totis suffragijs:beata virgo digna
celo ꝛ astris declamãda visa ẽ. Nec
quisq̃ fuit qui nõ magnopere cano
nizationem eius faciendam proba
uerit. Quibus ad longum auditis
iussimus in basilica beati petri apo
stolorum principis suggestum ma/
gnum:ꝛ ornatuȝ apparari sup quo
hodie astante populo ꝛ clero: sermo
ne de vita ꝛ miraculis huius virgi
nis per nos habito missarum solem
nibus celebratis:ꝛ cõsuetis cerimo
nijs rite pactis ad canonizationem
huius virginis sub his verbis du/
ximus procedendum. Ad honoreȝ
omnipotentis: ꝛ eterni dei patris:ꝛ
filij:ꝛ spiritussancti ad exaltationeȝ
fidei catholice:ꝛ christiane religio/
nis augmentuȝ. Auctoritate domi
ni nostri iesu christi:ꝛ beator : m pe
tri ꝛ pauli apostolorum eius ac no/
stra caterinã senensem:illustris ꝛ in
delebilis memorie virginem cuius
corpus i ecclesia p̃dicatoꝶ q̃ miner
ua dr̃ rome iacet ꝛ ĩ celesti ierusa/
lem iter btãꝶ virginũ choros qñ id
sua ꝓt⁹ diuina suffragãte gr̃a meru
it iã pridẽ fuisse receptã:ꝛ eterne glo/
rie coronã donatã de fratrũ nr̃oruȝ
ↄsilio declaram⁹ eãq; tanq̃ sanctaȝ
publice ꝓnuntãq; colendã esse decer/
nim⁹ ꝛ diffinim⁹:atq; i sanctaꝶ ca/
thalago virginũ quas romana ve/
nerat ecclesia redigi ꝛ ascribi man
dam⁹ statuẽtes festũ ei⁹singulis an
nis ꝓma m̃sis maij dñica die abvni
uersali ecclesia celebrãdũ esse ꝛ oẽs
illi honores ꝓstãdos q ceteris sctis
virginibus ↄuenire noscunt. Et isu
per sepulcrum eius in ipso festo vi/
sitantibus.vij.ãnos ꝛ totidem qua/
dragenas de iniunctis eis peniten/
tijs in forma ecclesie misericorditer
imꝑpetuũ relaxamus. Nulli ergo
oĩo hoĩum liceat hanc paginaꝶ no
stroꝶ declarationis ↄstitutiõis mã
dati statuti ꝛ relaxatiõis ĩfringere:
vel ei ausu temerario ↄtraire:si quis
autem h attemptare presumpserit
indignationem omnipotentis dei:
ꝛ beatorum petri ꝛ pauli apostolo/
rum eius se nouerit incursurum.

Dat; Rome apud sanctum pe/
trũ. Anno incarnationis dominice
M.cccc.lxi. tertio Kalendas Ju/
lij pontificatus nostri anno tertio.

Deo Gratias Amen.

z

Infrascriptos versus composuit Sanctissimus. D. dominus Pius papa secundus ad laudem Seraphice sponse Domini nostri Iesu Christi beatissime Catharine de Senis ordinis de penitentia beati Dominici.

Quis sacra gesta canat: q̄ ligua digna potēsq̄
Efferat: eximie quibus h̄ Catharina secunda
Sponsa dei micuit totum celebrata p orbem
Non ego sum dignus tantis extollere dignā
Laudibus ac breuiter q̄ sit q̄ moribus almis
Uita beata sui referam tibi chare viator
Hec fuit orta sen'is: ubi sancti' veste recepta
Dominici: in voto triplici virtuteq̄ cuncta
Transcendit plures diuina in lege peritos.
Illa potens verbo ac ope oia corda trahebat
Ad se hoium: vt magnes ferrū: xp̄sq̄ deinde
Desponsauit eam: sacris proprio ore refecit
Doctrinis: multasq̄ hūit velut optia mater
Uirgoq̄ discipulas quib' ardua regula vite
Sanctaq̄ bisseptem pietatis opuscula dine
Explenit felix: ꝛ erat sublime leuamē
Omnibus: heu miseris vite indefectib' hui'
Illa cor a domino petiit renouarier alma
Continue meditans: compos feliciter alti
Facta fuit voti: viditq̄ euellere christum.
Corpus atq̄ nouū flāmis sibi tradere flagrās
Hec ieiuna diu nōnunq̄ ad sidera rapta est
Mira dei vidit: semel autem a morte reuixit
Pane refecta sacro celesti pane salutis
Illa crucē memori portans sub pectore semp
Stigmata passa fuit dictu mirabile christi
Pontifices adiit: quibus vnica gloria secuz
Sistere colloquiis: monumētaq̄ sancta tulere
Ore suo tulit hec que idulta volebat ab illis
Ardua tanta sue fuerat sibi gratia lingue
Illa propheta quidem diuino flamie plenā.
Et pacem ꝛ bellum secreta plurima pandit
Exhortansq̄ omnis miranda stupēdaq̄ lusit
Illa sciens venisse diez qua linquere mundū

Expedit exclamans aīam deus optime dixit
In manibus cōmendo tuis' cōmendoq; tuā
Jugiter ancillam sic sponsa beata beatam
Transijt ad sponsuz: tribus exornata coronis
Fecit in hac vita miracula plura deinde
Claruit innumeris post mortē splēdida miris
Que si non esse velis: q̄ q̄ alme semp in orbe
Vixerit: historiam deuotus perlege sanctam
Hec annis triginta tribus quot xp̄us ⁊ apte
Vixit: naz sponsam sponso decet esse coeuam
Milleq; trecentis simul octoginta sub annis
Inclita virgo obijt rome catharina senensis.

Alij versus.

Nata senis pgo Catharina ē stigmata passa
Subq; pio felix superis ascripta secundo
Et diuum venerata poli seruauit abunde
Hec ternus quecunq; iubet sectarier ordo
Dominicum sacruz coluit q̄ magna sacerdos
Sacri Dominici letatur qua contio tota
Cuius seruauit legēs ac iura beata

Epitaphiū sepulchri. S. Catharie de senis.

Virginis hoc alme Catharie corp⁹ humatū
Marmore contegitur: fruit sed luce superna
Spiritus. hoc pādūt sua tot mirāda p orbē:
Celitus eloquio fuit hec afflata profundo
Doctrine antistes rerum mirabilis auctrix
Virgo sacrata habitum tulit ordinis artum
Dominici. delegit eam. sponsamq; vocauit
Christ⁹. ob h̄ seraphin nūc ē stipata cateruis
Multociēs per eam sumpta ē cōmunio mire
Ista sinu largo miseros confouit: egenis
Dulce leuamen erat fuit ⁊ iustissima cunctis
Capta dei zelo membris ⁊ sepe leuata
Mente simul vidit que nulli prodere fas est
Ut generi nostro requies eterna daretur
Fleuit in humanis: optataq; stigmata passa

Uitales rediit iam mortua prorsus in auras
Martirii variis fuit & decorata coronis:
Deniqꝫ demoniis mortem cruciata subiuit.
Cantibus est igitur venerari & laudibꝰ āplis
Digna suis meritis hec fulgida stella per oēs
Hanc vrbs Senarū completis mille trecētis
Atqꝫ quadraginta ānis septem protulit euo
Ad superos animam decies perfudit in octo

Finis.

Memoria quottidiana Sancte Catheri-ne de senis edita a Papa Pio secundo.

Ad magnificat Antiphona.

Ad sedes regni faciat transire superni
Uirgo fouens meritis nos Catherina suis

℣. Ora pro nobis beata Catherina.
℟. Ut digni efficiamur promissiōibus xp̄i.

Orō.

Deus qui beate Catherine virginitatis & patiente: speciali priuilegio deco-rate malignantium spirituum certamina vincere. Et in amore tui nominis inconcusse permanere tribuisti. Concede quesumus: vt eius imitatione calcata mūdi nequicia: & om-nium hostium superatis insidiis ad tuam se-cure gloriā transeamus. Per dominū nr̄m.

Ad benedictus antiphona.

Det catherina frui nos vero lumine christi
Et societ superis virgo beata choris

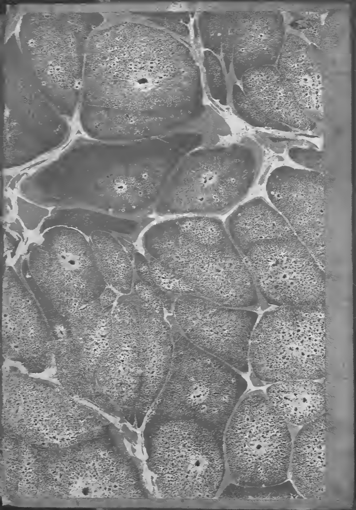
℣. Illumina oculos meos: ne vnq̄ obdormi-am in morte. ℟. Nequando dicat inimicus meus preualui aduersus eum.

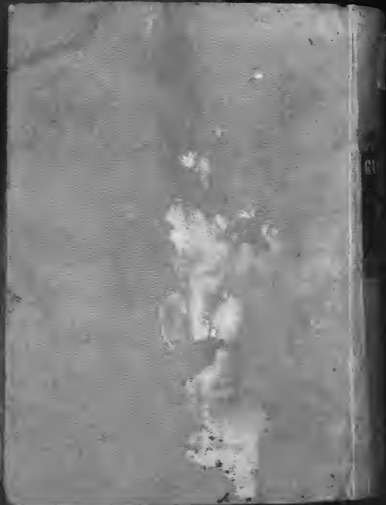
Oremus. Orō. vt supra.

Explicit dialogus. Diue ac Seraphice Catharine de Senis cum certis orationibus per eam factis: accuratissime Impressus ac emendatus In alma Ciuitate Brixie per Bernardinum de misintis de Papia die quintodecimo mensis Aprilis. M.cccc.lxxxxvi.

CATHAR. DE SENIS
DIALOGUS
ET ORAIONES

1495